

ŞULE TERZİ

VİTRİN SÜSÜ

Parola

Polen çok güvendiği erkek arkadaşı tarafından dolandırılana kadar podyumları süsleyen popüler bir mankidir. Üzerine atılan suçlar sonrası kendisini birden hapiste bulur ve tozpembe dünyası başına yıkılır, artık hayranları ona düşman olmuştur ve ciddi linç kampanyaları başlatmışlardır. O sırada tanıştığı, kendi operasyonu ile ilgilenen Kenan komiser ise onun için bambaşka bir renktir.

Kız ne kadar yumuşaksa, adam bir o kadar serttir, ilk başta oldukça uyumsuz olsalar da zamanla zıtlıkları aralarında eğlenceli bir ahenk oluşturur.

*Bakalım Polen suçsuz olduğunu kanıtlayabilecek,
şöbret dolu olan hayatına geri dönebilecek mi?*

www.parolakitap.com

ISBN: 978-625-7031-95-0

f /parolayayinevi
x /parolayayinlari
d /parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

PAROLA YAYINLARI: 697

Roman: 252

Eser Adı: Vitrin Süsü

Yazar: Şule Terzi

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7031-95-0

1. Basım: 2025

© Şule Terzi 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, *derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

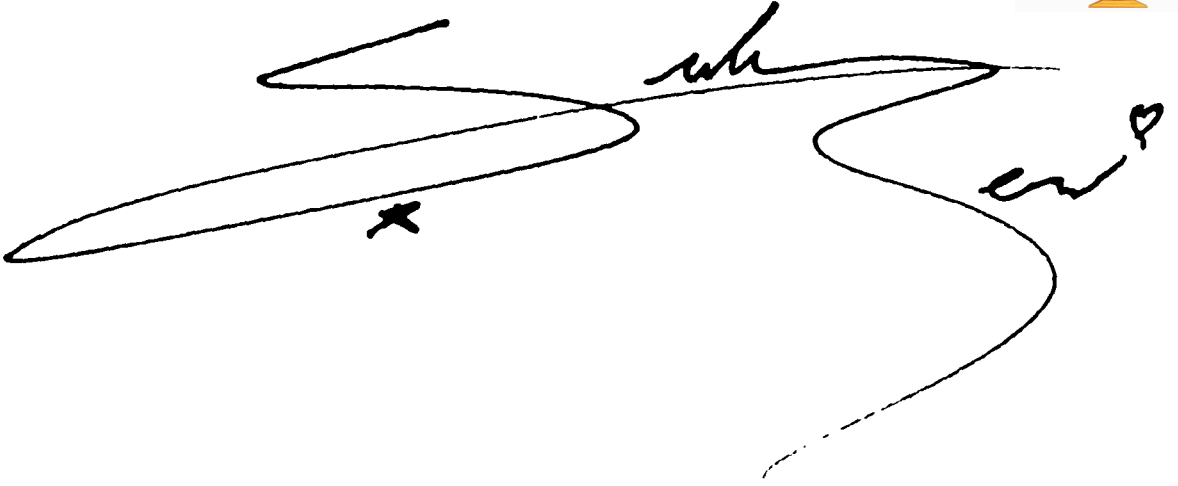
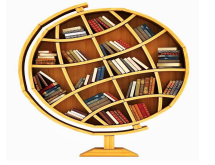
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

ŞULE TERZİ

VİTRİN SÜSÜ

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Parola

Ninova

1. Bölüm

“Ben Bu Ayakları Yemem!”

“Ah! Dikkat eder misiniz lütfen!” Elimdeki içecekleri dökmemeye dikkat ederek kalabalıktan sıyrılıyorken bir yandan da üzerimdeki elbisenin açılmamasına gayret ediyordum. Gözlerimi hızla etrafta gezdirdiğimde insanların yarın olmayacakmışçasına eğlendiğini gördüm, birbirlerine sarılarak dans ediyorlardı. Bu tarz kalabalıklardan oldum olası hoşlanmasam da Timuçin için son bir yıldır ne yazık ki maruz kalıyordum.

Parmak uçlarımda havuzun kenarından seke seke geçiyorken ayak-kabılarımin ince topukları yere değmiyordu. Kayar gibi olduğumda yü-reğim ağzıma geldi ve dengemi zor tuttum. “Huh!” Göğsümde biriken nefesi bıraktığımda rahatlamıştım, keza düşmem bana birkaç yüz dolara mal olabilirdi!

“Kenara çekil!” Beklenmedik bir şekilde gelen sert bir kış darbesiyle havuza doğru savrulurken refleksle bağırdım. “Oldukça geç bir uyarı!”

Ve koca bir dalış sesi!

Neredeyse havuzun dibinden bile net bir şekilde duyabildiğim kah-kahalar yukarı çıktıkça kulaklarımı patlatıyordu.

Geriye doğru kulaç atarak yüzeye çıkmaya çalışıyor, derin soluk-

lar alıp vererek kendimi boğulmaktan kurtarmaya gayret ediyordum.

"Polen!" İlk başta kimin seslendiğini çıkaramasam da tahmin etmesi zor değildi. Yuttuğum suları geri püskürterek ciğerlerimi temizlemeye çalıştığımda nefes nefeseydim.

"Ah!" Suratımda aptal bir tebessüm oluşunca her ne kadar mecalim kalmasa da boş bardaklardan birini havaya doğru kaldırarak soluk soluğa bağırdım. "Nice yaşlara şekerim!"

Ve işte benim meşhur sevgilim Timuçin!

Namıdiğer gaz bombası.

Havuzun başında dikilmiş, öfkeyle bana bakıyordu.

Kavisli kaşları çatıldı ve etrafa garip bir bakış attı. Nedense onu utan-dırduğımı hissediyordum. Suratımda tekrardan bir tebessüm oluştu ve bardakları düşürmemeye gayret ederek merdivenlere doğru yüzüp güçlükle havuzdan çıktım.

"Polen nasıl da bizi eğlendiriyorsun!" Ezgi ve arkadaşları bedenime yapışan ıslak elbiseye bakarak gülüyordu. Dalga geçmelerini umursama-dan çıplak ayaklarımdan çıkan şapır şupur sesler eşliğinde ilerlediğim-de oldukça uzun bir boya ve bedene sahip olan Korkut'la karşılaştım. Her zamanki gibi kızgın gözüküyordu. Tatlı bir tebessümle gülümseyip omuzlarımı yükseltip geri indirdiğimde tişörtünü çıkartıp üzerime attı.

"Giy şunu aptal."

Tekrardan gülümsedim ve ıslak saçlarımı elimin tersiyle yüzümün önünden çekerek, "Teşekkür ederim," dedim. Sanki hiçbir yerim ıslanma-mış, makyajım bozulmamış da her şey doğal akışındaymış gibi davranı-yordum. Sahi, ne zaman öyle değildim ki?

"Şu bardakları tutar mısın?" Eline tutuşturduğumda gözlerini devir-mişti. İki cam bardağı sanki altındanmış gibi korumaya devam etmemeydi bu göz devirişi ancak ben böyleydim.

Polen Bal... Her zaman tebessümle bakan, insan ayırımı yapmayan, büyük küçük demeden elindeki malın kıymetini bilen, kimine göre safti-rık, kimine göre her neyse... Ne önemi vardı ki? Olduğum kişiden fazla-sıyla memnundum.

Giyindikten sonra telaşla etrafıma bakındım. Timuçin'in bedeni kö-

şedeki ağacın oradaydı. “İşte!” Koşarak son derece tahammülsüz duran sevgilime doğru atıldığımda içten içe doğum gününde onu gücendirdiğim için üzgündüm.

“Doğum gününü mahvettim, değil mi?” Sıkıntıyla alnını sıvazladıktan sonra hiddetlenerek bahçeden ayrıldı ve orayı terk etti.

Alt dudağımı aşağı doğru sarkıttım ve sırtını izlemeye daha fazla dayanamayıp hareketlendiğimde hangi ara geldiğini bilmediğim Korkut kolumdan tutarak beni durdurmuştu.

“O aptal için gidecek misin gerçekten de?” Bakışları kısaca üzerimi süzdü. “Şu haline bak, seninle ilgilenmedi bile.”

Onun yaptığı gibi baştan aşağı kendimi süzdükten sonra panik içerisinde konuştum. “Aman Allah! Haklısın, üşütebilirim! Bu bana bin dolara falan mal olabilir!” Evet, mankenlikte hasta olma gibi bir lüksüm yoktu. Eğer hasta değilseniz de iyi paralar kazanabilirdiniz!

Bana iflah olmaz bir bakış attıktan sonra bıkkınlıkla soluğunu verdi ve peşimden ilerlemeye başladı. “Polen!”

Banyodan aldığım havlulardan birisiyle bedenimi kurulayarak Timuçin’in odasına doğru ilerledim. “Gerçekten de salaklık ediyorsun. O çocuk bir gün senin başına iş açacak, daha ne kadar bu yaptıklarına göz yummaya devam edeceksin?”

Dolabı açıp içerisinden gelişigüzel bir tişört çıkartıp altına uygun bir şort aradığımda sevgili Korkut o güzel başımı ütülemeye devam ediyordu. “Hem ikiniz de ayrı dünyaların insanısınız, daha ne kadar o dallamaya ayak uydurmaya devam edeceksin?”

Daha fazla dayanamadım ve bıkkınlıkla soluğumu vererek hayıflandım. “Korkut biraz abartmıyor musun?” Kapağın arkasına geçip ıslak elbisemi çıkartmaya başladığımda görmesem de arkasını döndüğünü biliyordum. “Tamam, onun gibi lüks içinde büyümesem de ben de iyi para kazanıyorum ve aramızda bir fark göremiyorum, giyindim bu arada, dönebilirsin.”

Tam da o anda dolabın kapağı sertçe kapanmış, Korkut’un ters ifadesi önümde belirmişti. İşaret parmağını sertçe alnıma bastırınca istemsizce bir adım geri çekilmiştim. “Onu kastetmiyorum.” Tekrardan

ittirerek üzerime doğru geldi. “O şerefsiz, sen safsın. Bunu ne zaman kavrayacaksın?” Her kelimesinin ardından hafifçe alnıma dokununca yüzümü buruşturdum.

“Eh!” Elini iterek saçlarımı karıştırdım ve azarlarcasına devam ettim. “Abartıp durma şekerim! O sadece kötü bir çocukluk geçirdiği için duygularını nasıl kullanması gerektiğini bilmiyor! Ben onu anlıyorum!”

Bakışları kısıldı ve iğrenircesine bir ifade takındı. “Şu saçmalıkları da yiyorsunuz ya ... Daha ne diyeyim ben size?” Huh? Bize? Dudaklarımı ortada buruşturarak önce bulduğum yere, daha sonrasında da sağıma ve soluma baktım.

Benim için bir saniye bile tahammülü kalmamış gibi azarladı. “Sen ve hemcinslerinden bahsediyorum şapşal!”

Elimdeki fazla tişörtü çıplak göğsüne fırlatarak gülümsedim. Süt kardeşimdi ve bu zamana kadar beraber büyümüştük, benim için endişelenmesini anlayabiliyordum. O yüzden kabalığını her zamanki gibi maruz görerek tatlı tatlı mırıldandım.

“Endişelenme, merak da etme, tamam mı? Ben her zaman dikkatliyimdir ve bugün Timuçin’in günü, lütfen buna da engel olmaktan vazgeç artık.”

Sevimli olduğuna inandığım tebessümümü bozmadan yanağından bir makas aldığında dişlerinin arasından öfkeyle hırlamaya başlamıştı bile. Onu umursamadım ve seke seke odadan çıktım.

“Timuçin!” Dar koridordan geçiyorken bahçeden sızan hareketli melodi kulaklarımı dolduruyordu. “Neredesin şekerim?” Koşturarak tüm odaları kontrol ettiğimde hiçbir yerde yoktu. Alt dudağımı sarkıtarak iç çektim ve en sonunda bodrum merdivenine doğru yöneldim.

Timuçin’le bir yıldır süren çalkantılı ilişkimiz, onların markası için modellik yaptığım günlerde başlamıştı. O zamanlar söylediğine göre bana ilk görüşte âşık olmuş, ardından da dört ay boyunca pes etmeden peşimden koşmuştu. En sonunda kıyamayıp benim için yaptığı mücadelesini kabul etmiştim. Çünkü neden etmeyeyim?

Daha sonrasında birbirimizi tanıdıkça ona bağlanmış, vazgeçilmezim olmasına izin vermiştim. Timuçin tanıştığımız zamanlardaki gibi olma-

sa da onu anlıyordum. Sevgisiz büyümüş bir çocuktu ve birçok sıkıntısı vardı. *Korkut'un dediğine göre ise tüm bunlar palavraydı!* Her neyse, ben kalbiyle hareket eden bir kadındım. Bu yüzden arada olan gelgitlerinden dolayı bana kötü davranabiliyordu, Timuçin'in bende hatırı çoktu canım, bu yüzden çalkantılı ruh hâllerini kaldırabiliyordum, ee, havuzdan beri diyorum ya, ben dayanıklı bir kızdım!

İçeriye girdiğimde koltukta gördüğüm karartıyla ilk başta korktum ve sertçe yutkundum.

“Oh! Şekerim burada mıydın?”

Bu kasvetli salonda vakit geçirmeyi pek severdi. Suratımdaki tebessümümü bozmadan yanına doğru gittiğimde yarı uzandığı siyah koltuktan kalkmamıştı. Kafasım çevirerek bana baktı.

Bakışları gelişigüzel bir biçimde üzerimde gezindikten sonra yavaşça doğruldu. Tek bacağı koltuğun üzerinde sere serpe uzanıyorken, diğeri aşağıya sarkıyordu. “Demek buradaydın,” dudaklarımı büzerek ortada duran pufa oturdum ve acıyla mırıldandım. “Kırıldın mı bana?” Burnuma gelen garip kokuyla beraber birkaç derin soluk aldım ve çattığım kaşlarımla ona bakmaya devam ederken, “Timuçin?” dedim. Suratımı buruşturarak burnumu çektim. “Sigaranı mı değiştirdin? Çok ağır kokuyor da...” Bir yandan da elimle burnumun önünde biriken havayı savuşturuyordum.

Yarım ağız güldüğünde daha çok sarhoş gibi bir hâli vardı.

“Pembe kıyafetlerine ne oldu?” dedi alay edercesine:

Kalçasını koltuğun dibine iterek bir ayağım da masanın üzerine attığında biraz kaba ve itici gözükmüştü.

Parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarıma doğru uzatınca yüzümü buruşturdum. “İçsene.” Olumsuz anlamda inleyerek kafamı sallayınca daha da uzanıp dudaklarıma dokundurduğunda istemsizce hayıflanarak geri çekildim. “Ya Timuçin! Ne yapıyorsun ya? Ne zaman alkol veya sigara içtiğimi gördün?”

Belki de ona karşı ilk defa bu kadar sinirliydim. Ama ne yapayım canım! Görmüyor musunuz, çileden çıkartmıştı beni.

Birden kahkaha atmaya başladığında karşımdaki o değildi sanki ve bir garip gelmeye başlamıştı gözüme.

“Hayattan zerre tat almıyorsun,” deyince iğrendim. İlk defa ona karşı içimde bir iğrenme duygusu oluşmuştu. Hayattan tat almak için beynimi uyuşturmama gerek mi vardı sanki?

Dışarıdaki leş gibi havayı derin bir solukla içime aldığımda sakın kalmaya çalışıyordum. Yine de bugün onun günüydü. Bu yüzden metanetli olarak enerjimi korumalıyım.

“Her neyse, hadi gel artık! Pastanı keseceğiz,” dedim bozuk bir sesle ve bir yandan da elini tutarak onu kaldırmaya çalıştım. Dışarıdakiler şimdiden geri sayıma başlamışlardı bile, ortada sadece ne eksikti bilin bakalım? Ah, evet, tabii ki de Timuçin!

O garip sigarayı dudaklarına sıkıştırıp kalktıktan sonra komodinden bir sözleşme çıkarttuğında şu izbe odadan çıkamadığımız için yine duraksamıştım.

Kâğıtları masanın üzerine atarak sertçe bana döndü.

“Önce gel de şu sözleşmeyi imzala, sana çok güzel bir çekim ayarladım.”

Heyecanla önüne koşturduğumda mutluluktan gözlerimin parladığına emindim. “Öyle mi! Ne işi?”

Ağızındaki sigarayı çıkartıp masada söndürdüğünde etraf gerçekten de iğrenç kokuyordu. Dudaklarımı kendime çekerek suratımı buruşturduktan sonra sabırla bekledim.

“Bir dondurma reklamı. Aynı zamanda lansmanda da özel davetlilere dondurma dağıtımı yapacaksın,” işaret parmağıyla üzerimi gösterdi. “Şu her zamanki hoş kıyafetlerinden biriyle...”

“Vay canına!” Ellerimi çenemin altında kavuşturarak büyük bir tebessümle ona bakmaya devam ettim.

Timuçin hayatıma girdiğinden beri çikolata, bisküvi gibi paket gıdalar üzerinden reklam teklifleri alsam da yaz için olan dondurma reklamı beni diğerlerinden daha fazla heyecanlandırmıştı.

“Hadi tatlım imzala...”

“Hemen!” Hiç düşünmeden imzalamaya başladığımda benim için sayfaları çeviriyordu. İşim bitince saçlarımı okşayarak mırıldandı. “Akıllı kız seni...”

Masum tebessümümle ona bakarak dikildiğim yerde sallandım. “Teşekkür ederim... Sayende bir sürü iş yapabiliyorum, sana gerçekten de minnettarım...”

Koyu gözleri iyice kısıldı ve gülümsemesi belirginleşti. Ardından yavaşça bana doğru yaklaşılmaya başladığında ilk başta ne yapmaya çalıştığını anlamasam da gözlerini yumunca fark ettim. Kaşlarımı çatarak hızla geri çekildiğimde ters bir ifadeyle gözlerini açtı.

“Yine mi babaannen?” Bıkılmış gibi konuşuyordu. Evet, belki de ona milyonuncu defa tekrarladığım için duymaktan bıkmış olmalıydı ancak artık bu konuyu kavraması gerekiyordu.

“Evet şekerim, unuttun mu? Gelin ata binmiş, ya nasip demiş.” Gözlerini devirerek yorgun bir soluk aldığı anda bakışları camdaydı.

Babaannem beni her zaman bu konularla ilgili tembihlemişti. Benim çok değerli ve kıymetli olduğumu, gerçekten de benliğimi hak eden kişiden emin olup evlenene kadar bu tarz yakınlıklardan uzak durmam gerektiğini söylemişti. Aynı zamanda da kadınların duygusal olduğunu, bu konulara erkeklerin çok farklı baktığını ve duygusal bağımız oluşsun oluşmasın, ilişkinin devamı gelmiyorken farklı erkeklerle yakınlık kurmanın bize ruhsal ağırlık yapabileceğinden bahsetmişti.

Bir de onların zamanında yaşayan bir gelinin o meşhur hikâyesini defalarca anlatıp durmuştu. Kınası bile silinmemiş kadının evlenmeden hemen önceki beş dakikasında damadın vazgeçmesiyle sonuçlanan o skandal düğün günü... İşte o zamandan beri babaannem her zaman der dururdu, gelin ata binmiş, ya nasip demiş diye... Bu yüzden tembihli davranmam lazımdı. Kimi istediğimden de emin olmam lazımdı. Yarım unutarak yaşayamazdım.

“Her neyse, hadi gidelim de pastayı keselim.” Birden az önceki anın etkisinden çıkıp uyuşuk adımlarla yukarı doğru çıkmaya başladığında onu takip ediyordum. Sanki sersemlemiş gibi bir hâli vardı.

Müzik sesi birden bastırıldığında ortamdaki insanlarda garip bir şekilde azalma vardı sanki. Neredeyse kırk kişilik grubun yirmisi yoktu. Dudaklarımı büzerek gelişigüzel bir şekilde bakıp gözlerimle Korkut’u aradığım an çalılarının arkasından birisi fırladı ve bağırdı. “Geç sağa! Sağa geç!”

Gözlerim dehşetle aralandığında tanımadığım adamlar dört bir yandan etrafımızı sararak arkadaşlarımızı yakalamaya başlamıştı.

“Hay sikeyim!” Timuçin küfrederek etrafa baktığında kalbim korkuyla atıyordu. Bir şey yapmadığımı bilsem de delicesine korkuyordum. Anında titreyen ellerimi bacaklarımın önünde birleştirerek inledim.

“Neler oluyor Timuçin?”

Cevap vermedi. Hatta beni duymuyor gibiydi. Dilim damağım kurduğunda suratım ağlamaklı bir ifade aldı. Anneciğim! Ben gölgesinden bile korkan bir kızdım, bunlar da kimdi böyle?

Garip bir şekilde etrafa bakınarak öylece yürüdüğümde biri sertçe kollarımı arkadan kavrayarak beni kendine çekti. “Vitrin Süsü’nü yakaladım!”

Timuçin’le göz göze geldik.

“Bırakın beni, siz de kimsiniz!” Korkudan ağlamaya başladığımda elim ayağım titriyordu. “Timuçin bir şey yapsana!” Sarhoş gibi etrafa bakındığında ondan bana hayır gelmeyeceğini anlamıştım. Partide kalan insanlar çılglık çılgıca kaçmaya başladığında hayatımdaki en kötü günü yaşıyordum. Her şey öylesine ürkütücü gözüküyordu ki aklım kaçırmak üzereydim.

“Korkut!” Koşarak etrafıma bakındım. Onu da göremiyordum. İçli içli ağlamaya devam ettiğimde gelen adamlar bir şeyler diyordu insanlara ancak algılayamıyordum. Öylesine panikle dolmuştu ki içim bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordum.

Baygın ifademle etrafa bakındım, Timuçin’i de kolundan biri tutmuştu. “Kartınızı gösterin, polis olduğunuza inanmıyorum!”

Polis mi? Polisin Timuçin’in doğum günü partisinde ne işi vardı?

Acaba ... Yoksa bir ihtimal arkadaşları şaka yapıyor olabilir miydi?

Ağzım hayretle aralandı. Muhakkak bir yanlış anlaşılma vardı ancak öyle çok korkmuştum ki dizlerimin bağı çözülmüştü sanki ve birazdan düşüp bayılacaktım.

Adam onu umursamadı bile. Birden parti evi kargaşaya dönüştüğünde hep bir ağızdan sesler yükseliyordu.

Etrafıma bakarak hayretle döndüğümde biri sertçe kollarımı arkam-

da tekrardan birleştirdi. Ağzım aralandı, çığlık atmak istedim ancak yapamadım. Partideki erkekler, polisler e karşı oldukça hiddetli davrandığı için sert bir muamele görmeye başlamıştık.

“Kıpırdama sakın!”

Arkamdaki adamın uyarısıyla ensem üşüdü. Öyle sert bir ses tonu ve tavrı vardı ki artık nefes almaya bile korkuyordum.

Daha da ürküp içime sindiğimde tanımadığım yüzler evden çıkarak ellerindeki paketlerle ortaya geldi.

“Malları maket pastanın içinden bulduk amirim.”

Gözlerim dehşetle açıldı. Bu kesinlikle bir rüyaydı. Başka ne olabilir di ki? Benim bulup kiraladığım pastanın içinde o paketlerin ne işi vardı?

Bir grup insanı da yarı baygın içeriden ıkarttıklarında Timuçin’in en yakınlarının aralarında olduğunu gördüm. Dışarıda eksilen kalabalık içeride ne yapmıştı da bu hâldelerdi?

Ağzım yarım karış açık kaldığında bedenim buz keşti. Etrafa bayık gözlerle baktığımda sesler her geçen saniye daha da uzaktan geliyordu sanki. Kulaklarım tıkanıyor, algım kapanıyordu. Bakışlarım kararmadan önce debelenen Korkut’la göz göze geldiğimde *ben demiştim* der gibi bakıp kafasını onaylamaz anlamda salladı.

Hayır, hayır... Bu keşinlikle bir rüyaydı. Birazdan büyük ihtimalle kendi yatağımda uyanacaktım.

enem kilitlendi. Kanın artık bedenimde pompalanmadığını hissettiğimde yer ayağımın altından kaydı ve sırtımda hissettiğim o kaya kadar sert bedene doğru düştüm.

“Ben bu ayakları yemem Vitrin Süsü!”

O garip benzetmeyi kime neden dediklerini bilmiyordum ancak bayılmadan önce son bir kez duyma fırsatım olmuştu, gerisi ise karanlıktı...

*Düzenleme
Ny.ozlem*

2. Bölüm

“Kodesin Gülü”

“Eller yukarı!” Karşıma çıkan adama panik içerisinde bakmaya devam ettiğimde sertçe yutkunmaktan başka bir şey yapamıyordum. Alt dudağımı sertçe ısırđım ve can havliyle konuştum.

“Polis bey bir saniye!” Sonunda dilimin bağı çözülmüştü. Bir elimi yatıştııırcasına ona doğru kaldırarak devam ettim. “Silahınızı indirin lütfen, konuşarak halledebiliriz.”

Adamın koyu ve çatık kaşları garip bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldığında keskin bakışları da gevşemişti. Aldığı karşılığı hiç beklemiyordu. Etrafındakilere muzır bir ifadeyle bakarak alt dudağını dişlediğinde can havliyle devam ettim.

“Bir yanlış anlaşılma olmuş sanırım, lütfen büyümeden olayı halledelim, komşular duyacak.”

Timuçin ve arkadaşları garip bir ifadeyle beni izliyorken, Korkut gözlerini devirmişti.

Karşımdaki adam kendine engel olamadan gülümsediğinde birer inci gibi parlayan dişleri önüme serildi. “Ulan Alpay, ne bekliyorsun, tutuklasana!”

Öfkeli bir ses duyulduğunda ışığın yansımadığı bir ağacın orada olduğu için sesin sahibini görememiştim.

“Komiserim sakin olun ve silahlarınızı indirin, konuşarak çözeceğiz bu meseleyi.” Dudaklarını bastırarak tek kaşını kaldırdı ve eğlendiğini belli eden ifadesiyle devam etti. “Komşular duymadan.”

Gözlerim hayranlıkla parladı ve bir umut ona bakmaya devam ettim. Az önce farkında olmadan yaşadığım panikataktan dolayı ellerim titremeye devam ediyordu. Düşmemek için kendimi zor tutuyorken bir silah sesi patladı ve hemen akabinde insanlar çığlık atmaya başladığında çenem kilitlendi. Kanın artık bedenimde pompalanmadığını hissettiğimde yer ayağımın altından kaydı ve sırtımda hissettiğim o kaya kadar sert bedene doğru düştüm.

“Ben bu ayakları yemem Vitrin Süsü!”

“Ay!” Ses o kadar genizden geliyordu ki kesinlikle ödüm patlamış olmalıydı.

O garip benzetmeyi kime neden dediklerini bilmiyordum ancak bayılmadan önce son bir kez duyma fırsatım olmuştu, tenim iyice geriye doğru çekiliyor, etim hafifliyor, geceye doğru savruluyordum sanki ve gerisi ise karanlıktı... Ancak buruk bir karanlık. Aklım oradakilerdeyken sessizliğe doğru zorba bir şekilde itildiğim bir karanlık.

“Bir, iki, üç, dört, beş. Eve gelmiş bir kardeş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on. Yanakları çok tonton. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar, hep oyun oynarmış bizim küçük canavar.”

Ense kökümde hissettiğim sağlam ağrıya kapalı duran göz kapaklarımı sıktım ve acı içerisinde inleyerek yan döndüm.

“Bir, iki, üç, dört, beş. Eve gelmiş bir kardeş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on. Yanakları çok tonton. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar, hep oyun oynarmış bizim küçük canavar.”

Az önce zihnimin canlandırıldığını düşündüğüm çocuk şarkısının sözleri aynı tonda tekrarlandığında yüzümü buruşturdum.

Ben neredeydim?

Sol koluma doğru cenin pozisyonunda yatıyordum ve sert zemine değen tüm uzuvlarım acımasızca tutulmuştu.

Sonunda kirpiklerimi aralayabildiğimde can yakıcı bir ışık içeri sızmaya çalıştı ve hemen geri kapattım.

“Bir, iki, üç, dört, beş...”

Sızlanarak sola doğru döndüm ve bedenim boşluğa geldiği için sertçe yere kapaklandım. “Ah!” Gözlerimi acı içerisinde açtığımda kısa çaplı bir şoka girdim.

Hayretle etrafa bakıyor, baktıkça da daha fazla şaşırıyordum. “Allah’ım, ben neredeyim böyle!”

“Cehennemde!” Bakışlarım sesin sahibiyle buluşunca irkilerek çığlık attım ve geri çekildim.

“Ayyy! Anneciğim!” Elimle ağzımı örtüp hayret içerisinde aym kodesi paylaştığım teyzeyi izlemeye devam ediyor, baktıkça üzerindeki garip tüylü kürkü anlamlandırmaya çalışıyordum. “Teyze ödümü koparttın ya!” Elim kalbimin üzerinde kaldı.

Otuz beş yaşlarında gözüken teyze üzerine Bülent Ersoy’un kostümlerinden birini andıran kürküyle kenara öyle bir tünemişti ki kürkten ilham alan tiftik siyah saçlarının suratını örtmesinden dolayı ilk bakışta onun insan olup olmadığını bile anlayamamıştım.

Dişleri gözükecek şekilde tuhaf ve aynı zamanda da korkutucu tebesümüyle cevap vermeden bana bakıyordu.

İfadesinden ve korkutucu bakışlarından rahatsız olduğum için kollarımı göğsümün altında bağladım ve az önce düştüğüm sert oturağa geri çıkarak etrafa bakmaya devam ettim.

“Allah’ım bu ne ya,” bakışlarım kısılmış, suratım hiç sevmediğim bir yemeği tatmışım gibi buruşmuştu. “Sanırım garip bir kâbusun içerisinde durmaya devam ediyorum.” Kafamı yavaşça salladım. “Evet, garip bir kâbus.” Gözlerimi tekrardan yumarak zihnimin içerisinde odaklanıp rüyamı değiştirmeye çalıştım. Bunu sıklıkla yapardım. Halk dilinde berrak rüya da deniliyordu. Uyurken rüyada olduğumu anlayabiliyor, rüyamı değiştirebiliyor hatta kurgulayabiliyordum.

Derin bir nefes aldım. Karartıya odaklandım ve bulunduğum rüyanın içerisinden çıkmaya çalıştım.

Evet, yoğunlaş... Odaklan... Mavi bir gökyüzü hayal et, hemen yanında güzel bir ev var. Korkut da orada... Babaannen, kedin... Tamam...

Sıktığım yumruklarımı yavaşça açarak gözlerimi araladığımda bir an önce değişmesini bekliyordum ki... Temiz bir deniz yerine sağlam bir gaz çıkarma sesiyle karşılaştım.

İrileşen gözlerimle az önceki yerde oturan teyzeye baktığımda ön dişlerinden birinin eksik olduğunu gördüm.

“Teyze ne yapıyorsun ya!”

“Ne o? Osurmayan göt mü var?”

Boğazından yankılanan kötü ve acımasız bir kahkahayla gülmeye başladığında suratımda acınası bir ifade oluştu. Allah’ım, ne yaşıyorum ben... Cidden şimdi kafayı yiyeceğim! Ağlarcasına mırıldandığımda teyze beni ürperterek yine o çocuk şarkısını mırıldanmaya başladı!

“Bir, iki, üç, dört, beş. Eve gelmiş bir kardeş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on. Yanakları çok tonton. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar, hep oyun oynarmış bizim küçük canavar.”

Bu kâbus iyice ürkütücü bir hâl almıştı. Kaşlarımı hayretle kaldırarak ona bakmaya devam edip geri geri yürüdüğümde bir an önce bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Sinsice parmaklıklara doğru ilerleyerek gözlerimi kısıtım ve etrafa esrarengiz bakışlar atarken kendi kendime mırıldandım.

“Daha öncesinde değerli popom açık kaldığında bile bu kadar saçma rüyalar görmemiştim.” Başımı onaylamaz anlamda salladım. “Bir daha kesinlikle o kadar kısa şortlar giymeyeceğim, babaannem haklıydı işte! Ahı tuttu kadının, böyle garip rüyalar görüp duruyorum.”

İçli bir soluk alarak yanık sesimle mırıldandım. “Ah... Ne yapsam ki?”

O sırada üniformalı bir polis memurunu dar koridordan geçerken görünce yerimden fırladım ve bağırarak demir parmaklıklara yapıştım. “Polis bey bir bakar mısınız?”

Sesimi duyunca birkaç adım geri geldi ve bana doğru dönüp durdu.

Rüyamda gördüğüm Alpay isimli polisin suratındaki ifadenin bir benzeri de onda vardı. Gözleri bir kaya gibi sert bakıyorken ifadesi oldukça gergindi.

“Polis bey neden beni buraya getirdiniz?” Rüyamı değiştirmek için bir çıkış yolu arıyordum. İçerideki teyzeden korktuğum için ona yanaşmayı es geçtim, bu yüzden farklı kapılar keşfetmem lazımdı.

Sıkılmış bir ifadeyle soluğunu bıraktıktan sonra geçip gittiğinde ağzım beş karış açık kalmıştı. “Bu ne ya? Ne yapacağım ben burada? Neden değişmiyor ki?”

İç çekerek etrafıma bakındıktan sonra geçmişte rüyalarımı nasıl değiştirebildiğimi düşündüm. Daha sivri bir olay olması lazımdı. Kimi zaman koşup uçuğumdan atlayarak, kimi zamanda aykırı hareketler yaparak çıkıyordum o sahnelerin içinden.

Derin bir soluk alarak kuruyan dudaklarımı ıslattım ve yumruklarımı sertçe sıkarak avazım çıkana kadar bağırdım.

Kocaman açtığım ağzımda kulaklarım çınlayana kadar bağırmaya devam ettiğimde tırnaklarım etime batıyordu.

Sesimi birden kesip kendimi sırt üzeri yere attığımda kafam teyzeye doğru savruldu ve sustum. Birilerinin koşarak yaklaştığını hissettiğimde teyzeye göz göze geldik.

“Neden yatıyor o yerde? Bir dürt bakayım.”

Memur diğer tarafta kaldığı için hafif kısık bir şekilde aralık olan gözlerimi görmüyordu. Teyze o korkunç gülümsemesini silmeden hararetle konuştu. “Bayıldı, bayıldı! Düşerken de kafasım çarptı!”

Bana çanak tutması heyecanımı iyice arttırmıştı. Suratımda oluşan gülümsemeye engel olamadım ve göz kırptım. Yaklaşan adım seslerinden sonra ise gözlerimi sıkıca yumduğumda kalbim şiddetle atıyordu.

İşaret parmağıyla omzumu dürttü, karşılık vermedim. Ardından bıknılıkla bir soluk verdiğiinde söyleniyordu. “Az önce ayaktaydın, ne oldu birdenbire?”

Evet Polen, bir çıkış yolu ara, ne yapabilirsin ki bu aptal rüyadan çıkabilmek için? Adamı itip kalkmaya çalışsam gücü karşısında ezilebilirdim

ve rüyama sıkışıp kalabilirdim. Onu dudağından öpsem, ilk öpücüğümün rüyamda da olsa gitmesini istemiyordum!

Soluğumu yavaşça bırakarak dünyanın en güçlü kızı olduğumu hissetmeye çalıştığımda adam sıkılarak beni kollarının arasına alıp yavaşça suratımı tokatlamaya başlamıştı.

“Sana diyorum! Kendinde misin? Bu ne ya, başıma iş çıkıyor sürekli.”

“Bayıldı, bayıldı. Kız bayıldı.” Teyze sürekli aynı repliğini tekrarlama-ya devam ediyordu.

Birden gözlerimi açtım ve suratımın kenarından çarpan parmakları dişlerimin arasına kıştırdığımda adam bağırarak elini kurtarmaya çalışmıştı.

Hadi artık, çık şu rüyadan! Tertemiz mavi bir deniz, huzur dolu bir ev! Çık!

Hayal ettikçe daha da ısıyor, çıkabilmek için tüm gücümü toparlamaya çalışıyordum.

“Ne oluyor ulan burada!” Kodese o tanıdık polis girdiğinde gözlerim yuvalarından çıkacak gibi açılrsa da tüm gücümle ısırma-ya devam ediyordum. Neden her şey ağızımdaki tuzlu ten kadar son derece gerçekti ve her geçen saniye daha da gerçekçi gelmeye devam ediyordu?

“Kızım bıraksana, adamın elini kapmışsın köpek gibi!”

Adam dizlerinin üzerine çöküp yanımıza çömeldiğinde kilitlenip kalmıştım. Kahretsin! Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Yanaklarıma sertçe bastırarak ağızımın açılmasını sağladığında elini ısırduğım memur okkalı bir küfür savurarak geri çekildi.

“Komiserim alın şunu, elimde kalacak.”

“Tamam Seyit, git sen, geliyorum.”

Adam küfretmeye devam ederek yanımızdan çıkıp gittiğinde her geçen saniye acı gerçekler daha sert bir şekilde suratıma çarpıyordu sanki. Yine de mümkün olamazdı ki... Benim gibi güzeller güzeli, dünyalar tatlısı bir mankenin kodeste ne işi olabilirdi?

“Sen eceline susadın herhâlde?” Evet, bu Timuçin’in bahçesinde karşılaştığım Alpay isimli komiserdi. O da bir anlam verememişti hareketlerime.

Az önceki şaşkınlığımı bir çırpıda atarak can havliyle ona doğru yükseldim ve ağlarcasına bir yakarıyla devam ettim. "Bakın polis bey, ben gerçekten de arkadaşınıza zarar vermek istemedim. Sadece rüyamı değiştirmeye çalışıyordum."

"Ney?" Tek gözünü kısıp yanağını buruşturmuştu. Sanki yeşillik dolu bir ormanda burnuna çarpan bir sinektim ben.

"Bakın, anlıyorum bu sizin göreviniz ancak ne yazık ki..." Dudaklarımı birbirine bastırarak acırcasına baktım ve devam ettim. "Gerçek değilsiniz." Ardından yorgun bir soluk vererek sanki ona dünyanın en kötü haberini veriyormuşum gibi devam ettim. "Sadece benim hayal gücümünden ibaretsiniz. O yüzden artık uyanmama izin verin."

Durdu, durdu ve baktı. Ardından arkamda kalan teyzeye baktı ve kodeste derin bir sessizlik oluştu. Soluk seslerimi bile duyamıyorken kodestin duvarlarında birden teyzenin kahkahaları patlamaya başladığında keyifle bağınıyordu. "Duydun mu komiser, rüyasını değiştirecekmış, sen en iyisi ona bir kumanda getir! İçi kum dolu geniş bir deniz hayal edip duruyor. Marmaris'e git sen, Marmaris'e!"

Hınçla kafamı arkaya doğru çevirdiğimde sarı saçlarım havalanmıştı. "Ya! Teyze sussana!" Bağırarak can havliyle çemkirdiğimde komiser ayağa kalkmıştı. Panikleyerek ben de kalkıp koluna yapıştım. "Beni bırakıp nereye gidersiniz böyle polis bey!"

Bana doğru dönüp gülümsedi ve zoraki bir şekilde elini kurtardı. "Rüyamı değiştirmeye." Ardından atik bir hareketle çıkıp parmaklıklarını kilitlediğinde dudaklarımın kenarları aşağılara doğru bükülüp kalmıştı. Artık görüş açımda olmasa da adım seslerini duyabiliyordum.

"Ne oldu komiserim?" dedi ilk defa duyduğum bir ses.

"Bu kadın deli lan, Erenköy'le irtibata geçin, önce bir orası görsün."

"Ya!" Parmaklıkları sertçe sıkarak burnumu arasında kalan boşluğa soktum ve ağlamaklı suratuma eşlik eden ifademle çığlık atarak devam ettim. "Sadece rüyamı değiştirmek istiyorum, ne olur sessiz sedasız geçip gitmeme izin verin işte! Yarın saat dörtte bikini çekimim var, uyanmam lazım!"

Ardından abartılı bir tonla ağlamaya başladığımda omuzlarım titriyordu. İlk defa böyle bir olayla karşılaşıyordum.

Tıpkı küçük bir çocuk gibi bağıra bağıra ağlamaya devam ederken aklıma gelen ayrıntıyla heyecanla fısıldadım.

“Hayır, ağlamamalıyım. Yüzümün şişmesi bana birkaç bin dolara mal olabilir.” Elimin tersiyle son derece estetik bir tavırla suratımı sildiğimde parmaklıklardan avucuma yapışan tozlara tiksindircesine baktım ve bir adım geri çekildim. “Allah’ım, nasıl bir işin içine düştüm ben böyle...”

“İş değil! İş değil, rüya!”

Kadın eğlenerek konuştuktan sonra kahkaha atmaya devam ettiğinde hararetle ona doğru dönüp büyük bir ümitle konuştum. “Değil mi teyze? Sen de farkındasın. Yoksa sen de mi rüyana sıkıştın kaldın? Acaba burası bir tür düş kapanı falan mı?”

Kadının suratındaki o eğlenceli ifade birden solduğunda ciddi hâli bir garip gelmişti. İç çekerek başını onaylamaz anlamda salladı ve mırıldandı. “Sen vallahi benden de delisin.”

“Teyze benimle dalga mı geçiyordun?” Alt dudağım aşağı doğru bükülü kaldı. Dün gecedен beri biri beni anlıyor sanmışken hayal kırıklığına uğramıştım. Kısık bakışlarıyla bakmaya devam etti ve ardından yanımdan ayrılp geri yerine oturduğunda tüm hevesim kursağımda kalmıştı.

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp yanında oturdum ve onun gibi dizlerimi kendime doğru çekip kollarımla sarıldım.

“Sen neden böylesin teyze? Yani... Neden buradasın?”

Kaşları yukarı doğru kıvrıldığında suratında hayret dolu bir ifade oluşmuştu. İlk defa o korkunç tebessümünün silindiğini görüyordum. Belki de onu muhataba almama şaşırmıştı.

“Neden merak ettin?”

“Neden etmeyeyim? Hem ne güzel sohbet ederiz işte. Vakit geçer.” Suratım buruştu. “Hem bak, ikimiz de aynı yolun yolcusuyuz.”

Kahkaha attı. “Delilik anlamında mı? Doğru, rüya değiştiriyordun, sen de bendensin.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sustum. Bana inanmıyordu, yapacak bir şey yoktu. Bu yüzden şimdilik es geçecektim. Bakışları kısıldığında onu gereğinden uzun bir süredir izlediğimi hissettim.

“Ne o? Beni yargılıyor musun?” Gülümseyerek devam etti. “Dış görünüşümden dolayı.”

Bakışlarım kısıldı. “Evet teyze ya, bu saçlarının hâli ne böyle Allah aşkına! Yüzün gözün kapanmış.” Teklifsizce ayağa kalktığımda hayretle hareketlerimi izliyordu.

“Ne oluyor be!”

İzin almadan saçlarını ellerime geçirdiğim gibi ayırmaya çalıştım. “Bıraksana kızım, manyak mısın nesin!”

“Teyze bir dur ya! Tavuk yuvasına dönmüş saçların, öreyim de elin yüzün açılsın.”

“Ah! Canım acıyor!”

Uçlarını ayırıp sertçe kendime çekerek temiz bir şekilde örmeye devam ettim. “Acıya dayanıklı ol!”

“Neden saçım örülürken acıya dayanıklı olayım be!”

“Komiserim şunlara bak! Az önce didişiyorlardı, şimdi birbirlerinin saçlarını örüyorlar!”

Alpay komiserle bir memur koridordan geçiyorken durup bizi izlemeye koyulmuşlardı. Alpay komiseri görünce dişlerim gözükecek şekilde gülümsedim ve elimi salladım

“Ah! Kızım saçlarım yoluyorsun!”

“İyi geceler komiserim!”

Dişleri gözükecek şekilde gülümsediğinde oldukça yapmacıktı. Arından geçip gittiklerinde işim bitmek üzereydi.

“İşte bitti!” Bileğimde her zaman bulunan ince tokalardan biriyle bağladığımda sonunda derli toplu gözüküyordu. Önüne geçip suratına baktığım an gözlerim kocaman açıldı. “Aman Allah, teyze bu sen misin?” Yuvarlak suratı ay parçası gibi parlamıştı birden. Aslan yelesi olan gür ve kıvrırcık saçları suratını kaplıyorken çok farklıydı, şimdi ise bambaşka...

“Baksana, hiç o korkutucu tavrından eser kalmamış.”

Çekik gözlerini kısarak ekşiyen bir ifadeyle konuştu. “İğrenmedin mi bana dokunurken?”

Suratım hayret dolu bir ifadeyle dağıldı. “Neden böyle konuşuyorsun teyze?”

“Pis gözüküyorum.”

Dudaklarım buruştu. “Yani pisten çok pasaklı duruyorsun.”

Azarlarcasına çemkirdi. “Sen hep böyle açık sözlü müsündür?”

Kıkırdadım. “En az senin kadar!” Omuz silktim ve diğer sorusuna cevap verdim. “Ayrıca ben dış görünüşe göre insan ayırmayı hiç sevmem, hoşlanmam böyle şeylerden.”

Samimi bir tebessüm oluştu suratında. Ardından sevimli bir ifadeyle beni inceledikten sonra şakıdı. “Ben de senin saçını öreyim mi? İkiz gibi oluruz.”

“Aa! Biliyor musun ki örmeyi? Çok isterim.” Ensem altında topladığım saçlarımı açıp hızla arkamı döndüm. “Benimkini iki tane ör ama.”

“Ben de isterim.”

“Tamam, seninkini de değiştiririz. Öyle tam ikiz oluruz.”

Birlikte şarkı söyleyerek saçlarımızı örmeye koyulduğumuzda arada polis memurları geliyor, bize garip bir ifadeyle baktıktan sonra gidiyorlardı. Omzumun üzerinden sarkan örgülerimi tutarak şakıdım. “Çok tatlı olduk böyle.” Onunkiler biraz daha kısa olduğu için omzuna anca değiyordu.

“Evet, ben de beğendim.”

“Hem söylesene, sen neden bu kadar yabani davranıyorsun teyze? Daha buraya niye düştüğünü bile anlatmadın.” Gülümsediğinde gözleri boşluğa dalmıştı. Kelimelerim belli ki zihninde bazı sahnelerin canlanmasını sağlamıştı.

“Kızım, dünya akıl işi mi de benden normal davranmamı bekliyorsun?” Verdiği cevap dudaklarımın bükülmesine, hayretle ona doğru dönmememe sebep olmuştu. “Benden sana tavsiye, aklını sadece gerektiğinde kullan yoksa kalanı sana yetmez!”

“Oo! Teyze! Sen meğerse deli görünümlü bir dâhiymişsin ya!”

Dizime anında sağlam bir şamar yediğimde acıyla cırladım ve suratımı ekşittim. “Sen de patavatsızlığı açık sözlülük sanan bir salak!” Sıkıntılı

soluklar vererek dizimi ovuşturmaya başladığımda koridorda hareketlilik oldu. Biri telaşla koşturup diğer odaya geçerken konuşuyordu.

“Veysel boku yedik, Kenan komiser çok sinirli gözüküyordu!”

“Alpay komiser düşünsün oğlum, Erenköy işini atan oydu, bize ne!”

Kulak kabartarak yerimden kalkıp parmaklıkların oraya gittiğimde dudaklarım bükülmüştü. Benim meselemle ilgili konuştuklarını düşünüyordum. Alpay komiser Erenköy’le ilgili konuşurken gerçekten de ciddi miydi?

“Anneciğim! Yoksa gerçekten de kendimi deli gibi mi gösterdim?”

Teyzenin sağlam kahkahası kodesi inlettiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Adamlar sana giydirecek gömleği, sen gelmiş ne diyorsun? Gerçekten de âlemsin, çatlak kız seni.” Korku dolu bakışlarla bir ona bir de koridora bakıyorken bana doğru yaklaştı ve fısıldayarak devam etti. “Eğer bahsettikleri kişi geliyorsa. Senin işin bitti demektir.”

Sertçe yutkundum. “Neden öyle diyorsun ki?”

Koyu gözlerini iyice belertti ve üzerime doğru eğilerek eski çağ filmlerindeki korkutucu büyücülerini anımsatan ses efektiyle devam etti. “O adamdan herkes korkar. Gözüne batmasan iyi edersin.”

Anneciğim! Ben gölgemden bile korkardım! O adam da kimdi öyle? Ne yapacaktım şimdi?

“Bana kurulmaz ki teyze...” dedim ümit dolu bir sesle ve ağlamaklı ifademle gülümsedim. “Beni herkes sever... Sevimli bir kızım ben.”

Bakışları esrarengiz bir havayla kısıldı ve genzinden gelen kötü kadın gülüşüyle devam etti. “Tabii canım... Duyduğum kadarıyla sağlam bir suç dosyasıyla gelmişsin. Zincirleme suçların kraliçesi olmuşsun, komiserler de seni tatlı bulacaktı. Vah vah! Ne kadar da zavallı...”

Hayretle aralanan gözlerimle ona bakmaya devam ediyorken mırıldandım. “Ben hiçbir şey yapmadım teyze! Hatta neden burada olduğumu bile bilmiyorum.”

“Tabii canım, ilk başta herkes öyle söyler!”

“Ama ben gerçekten de hiçbir şey yapmadım!”

“Cahit, Vitrin Süsü’nü sorguya al, başkomiser bekliyor!” Duyduğum

sözlerle sanki mideme sağlam bir yumruk yemişim gibi nefessiz kaldığımda ne yapacağımı bilemiyordum. Teyze beni öncesinde öyle bir korkutmuştu ki şimdiden elim ayağım titremeye başlamıştı.

İnsanları tanımadan yargılama Polen! İllaki onun da yumuşak yanları vardır! Yoksa bile sen muhakkak doğallığınla çıkartırsın. Evet, evet. Kenan komiser kesinlikle beni çok sevecek!

Kodesin kilidi açılınca memurun yardımıyla beraber içeriden çıktık-tan sonra arkamı dönüp baktığımda teyze bana doğru gülümsedi ve eliyle boynunu kesiyormuş gibi yaptı. Ardından dudaklarını oynatarak, “Sen bittin!” dediğinde irkilerek ona bakmaya devam ettim ve derin bir soluk vererek kafamı sallayıp yola odaklandım.

Kendini beklenti içine sokma Polen! Ne tarafa bakarsan, o tarafa doğru ilerlersin.

İnsanlara nasıl bir enerji verirsen bunun karşılığını alırsın. Eğer korku hissedersen Kenan komiserde beni korkutma arzusu oluşturabilirdim.

Derin bir soluk daha alarak ekstra doğal olmaya çalıştım.

Hem unuttun mu? Bu yalnızca bir rüya. Belki de rüyamın başrolü Kenan komiserdir. Eğer öyleyse değiştirmem için bir adet Kenan komiserden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak!

Koridorun solundaki kapı birden açıldığında sert bir ses içeriden kükredi. “Ulan, kaç kere sana masanın üzerini oynatma dedim!”

Birden adımlarım durdu ve irice açılmış gözlerle kalakaldım.

“Anneciğim, o da ne demek öyle?”

Yanımdaki memur bana ilk defa gördüğü farklı bir cins hayvanı inceler gibi baktıktan sonra, “Estağfurullah,” dedi ve içeriye doğru yönlendirdi. O sırada elini ısırduğım adam çatık ifadesiyle beni izleyerek dışarı çıktığında ne yapacağımı bilemiyordum.

Ürkek bakışlarım yerde ve etrafta geziniyorken odadaki negatif enerjiyi yayan adama bakamıyordum bile...

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırıdıktan sonra kıstığım gözlerimi son bir gayretle kaldırıp odada gezdirdiğimde sağlam bir sırtla karşılaşmıştım. Siyah kazaklı geniş bir sırt. Uzak mesafeden bile görüldüğünde bir erkeğe ait olduğu hissedilen o beden... Her şeyiyle

erkek duruyordu. Adamın aurası bile *ben erkeğim* diye bağıırıyordu sanki.

Konuştugu adam odadan çıkarken bana doğru döndüğünde suratımda tatlı bir tebessüm oluştu. Dişlerim gözükecek şekilde gülümseyerek mırıldandım. "Hayırlı akşamlar komiserim."

Gülümsemeye devam ederek iki elimi kaldırıp sallıyorken bu zamana kadar gördüğüm en sert surat ifadesine bakıyordum bir yandan da. Aman Allah'ım, daha önce hiç böyle bir adamla karşılaşmamıştım, ne kadar da ters bir ifadesi vardı öyle...

Tek gözünü daha fazla kısarak bana baktığında kendimi burnuna çarpan bir sinekmişim gibi hissettim. Bir şey söylemeyince ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek, "Şey, siz buranın nesisiniz?" dediğimde o ters ifadesi değişmemişti.

Çenesinin ucuyla sandalyeyi işaret edince gülümsemeye devam ederek dediğini tek seferde yaptığımda, ellerini masaya koyup üzerime doğru eğildi. Sertçe yutkundum.

Üstümde bir erkeğe ait olduğu her hâlimden belli olan lacivert bir basketçi şortu ve gri tişört vardı.

O ise sanki var olan negatifliği yetmiyormuş gibi siyahlara bürünmüştü.

Kızıl kahve gözleri, insanı baktıkça içine çekiyor gibiydi. Sanki gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Aynı zamanda oldukça sert ve erkeksi olan çene hatları, sırtı bir hayli ince ve düz olan burnu insanda baktıkça güven ve aynı zamanda da korku duyacağı bir hissiyat oluşturunuyordu.

"Başkomiser Kenan Dalkıran."

"Uuv," istemsizce mırıldandıktan sonra ağzıma bir tane geçirmek istedim. Ardından her zamanki doğal ifademle devam ettim. "Şey, yani... Ne kadar da sert bir soyadınız var." Yanık bir sesle iç çekerek omuzlarımı titrettim. "Aa, ah, insanın kanını donduruyor." Gözlerimi sertçe yumup kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Sevgilimin böyle bir soyadının olmasını istemezdim." Ardından etrafa bakarken hararetle devam ettim. "Eminim flörtleriniz isimleriyle soyadınızın uyumunu seslendirirken ürpermiştir."

Kafasını hafifçe yana eğdiğinde dik dik gözlerime bakmaya devam

ediyordu. Sevimli ifademle gülümsediğimde bakışları daha da kısıldı.

“Demek polisleri böyle kafaladın.” O sert sesi tüylerimi ürpertse de dişlerimin arasından iç çekerek mırıldandım.

“Kafalamak mı? Yani şey...”

“Sevmişler seni.” Tiksinierek konuşmuştu. Sanki *bu nasıl mümkün* der gibi.

“Ay gerçekten mi? Yerim ben onları!” Kendimi tutamayıp birden tüm içtenliğim ve samimiyetimle şakıdığım da benden mutlusu yoktu. Bayılırdım böyle şeyler duymaya.

Ancak ... Belli ki o bu tarz karşılıklar almaya pek alışık değildi. Bana karşı takındığı o garip ifadesi iyice tuhaflaşmıştı.

Ardından kafasını onaylamaz anlamda sallayıp dalga geçercesine gülümsediğinde ellerini masadan çekerek doğruldu ve masanın etrafından yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Adım attıkça o bariton sesiyle usulca konuşuyordu.

“Polen Bal ... Sağlam bir zehirli madde dosyasına sahipken...” Arkamda durdu. “Ne kadar da naifsin sen böyle.” Ardından eğilerek ellerini önümdeki masaya sabitlediğinde herhangi bir teması olmasa da varlığı öyle keskin bir şekilde kendini hissettiriyordu ki ... Baston yutmuş gibi sırtımı doğrulttum ve irice açtığım gözlerimle karşıma bakmaya devam ettim.

Ardından başı sağ tarafımdan çıktığında temiz kokusunu alabiliyor, önümüzdeki siyah camdan da yansımamızı görebiliyordum. “Bazı ayakları herkesin yemeyeceğini bilmen gerekirdi.” Omuzları boynumun kenarlarından kara kanatlar gibi çıkmıştı. Suratı bana çevrildiğinde istemsizce ona döndüm.

Arkamda duran bedeni öylesine kudretliydi ki gücünü net bir biçimde hissedebiliyordum. Son derece yumuşak olan ifadem sert yüz hatlarıyla karşılaştığında bana öldürecek gibi baktı ve dişlerinin arasından konuşarak devam etti. “Şimdi seninle ikinci defa tanışmamı ister misin?”

O an ... İşte o an panikle gözlerim doldu. “Başkomiserim...” Bakışları kısıldığında yüzünü erkeksi bir ifade almıştı. İstedikinin olmaya başladığım hisseden, kendinden emin bir ifade.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve kafamı yavaşça onaylar anlamda salladım. "Komiser bey bu ..."

"Şimdiden dökülmen yararına olur."

Gözlerimi tekrardan açtığımda sıcacık bir ifadeyle ona bakarak konuştum. "Bu benim ismini bilmediğim kokulu mumumun kokusu..." Genzine doğru yaklaşarak sesli bir soluk aldım. "Aman Allah'ım çok güzel, o kadar uzun süredir arıyordum ki bu kokuyu... Evet, sizden geliyor, parfümünüzün markası ne?"

Çenesini hızla indirdiğinde istemsizce başımı geri çekmek zorunda kaldım ve göz göze geldik.

3. Bölüm

“Geceniz Hayır Olsun Komiserim!”

“Şimdiden dökülmen yararına olur.”

Gözlerimi tekrardan açtığımda sıcacık bir ifadeyle ona bakarak konuştum. “Bu benim ismini bilmediğim kokulu mumumun kokusu...” Genzine doğru yaklaşarak sesli bir soluk aldım. “Aman Allah’ım, çok güzel, o kadar uzun süredir arıyordum ki bu kokuyu... Evet, sizden geliyor, parfümünüzün markası ne?”

Çenesini hızla indirdiğinde istemsizce başımı geri çekmek zorunda kaldım ve göz göze geldik.

Az önce rahatlayan ifadesi birden solduğunda kaşları çatılmıştı. İki gözüme de sırayla bakıyor, büyük bir dikkatle ifademi inceleyerek ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Ardından bakışlarını yavaşça kıstı ve soluğunu bırakarak mırıldandı. “Biraz daha oynamak istiyorsun demek...”

“Huh?”

Yavaşça doğrulup usul adımlarla benim karşımdaki sandalyeye oturduğunda ne demek istediğini anlamamıştım. “Zor olmuyor mu böyle salak rolü yapmak?”

Kaşların hayretle yukarı doğru kıvrıldı. Az önce komiser bey bana salak mı demişti? Aman Allah! Dudaklarım hayretle aralandı. "Komiser bey... Tam olarak neden öyle söylediniz ki?"

Adam benim doğal hâlimi rol sanmış, üstelik kendi ruh hâlime de salak demişti. Ah! Ağlamalı mıydım? Ya da daha zeki olduğumu düşünmesi için bu rolü kabul etsem nasıl olurdu ki?

Kenan komiser gibi bir erkekle daha önce hiç konuşmamıştım. Tabii rüya da olsa her ne kadar karakolda olsak da genelde yer, rütbe fark etmezsiniz erkeklerden hep benzer karşılıkları alırdım.

Normalde karşısında oturduğum erkekler bana hayranlıkla bakar, bir sonraki buluşmayı garantilemek için üstünkörü bir flört çabasına girerlerdi. Bu adamın umurunda bile değildim.

Üstelik bana dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi değil de en uyuz ve itici insanıymışım gibi bakıyordu.

"Yoksa..." Titreyen bakışlarla iki gözüne de sırayla baktıktan sonra işaret parmağımı kendime doğru kaldırarak haykırdım. "Farklı biri miyim?" Kafamı indirip bedenimi kontrol ettim. Rüyamda belki de farklı bir görüntüye sahiptim!

Yoksa o teyzenin kılığına mı bürünmüştüm?

"Aman Allah!" Cırlayarak yerimden kalktıktan sonra siyah camların oraya giderek yansımasını izlemeye çalıştım.

Kendime dokunuyor, suratımı bedenimi sıvazlayarak incelemeye çalışıyordum.

Evet, bu bendim!

Rahat bir soluk verdikten sonra arkamı döndüğümde başkomiser sıkıntıyla solusa da oldukça sabırlı gözüküyordu. Sanki sabrı taşmak üzereydi de kendini zor tutuyor gibiydi.

"Görüntüm değişmemiş... Acaba..." Kafamı komisere doğru eğdim. "Sizin beyninizde mi bir sorun var?"

Elindeki kalemi hırsıyla iki parmağının arsında çevirerek alt dudağını dişledi ve öfkeyle yumduğu gözlerini yavaşça açarak acı çekercesine inledi. "Tüm tuşlara basıyorsun demek bu dosyadan kurtulmak için."

“Ah! Komiser bey!” Telaşla önüne oturdum ve etimi çimdiklemeye başladım. “Size garip gelebilir ama böyle bir şey mümkün değil.”

Öfkeyle sırttıktan sonra tek kaşını alayla yukarı doğru kıvrıdı. “Neymiş mümkün olmayan?”

“Yani sizin benimle bu şekilde oturmanız...” Lütfedermişim gibi konuşmuştum.

Bacağım diğerinin üzerine attığında gözleri kısılmıştı. Çenesini bana doğru yükselterek devam etmemi istedi.

“Yani yanlış anlamayın beni,” ellerimi kaldırıp oynatarak büyük bir içtenlikle devam ettim. “Kesinlikle aşağılamak için söylemiyorum, yani bu rüya değilse bile ciddi bir yanlış anlaşılma var. Ben podyumdan başka işi olmayan, hiç kimseyle kavgaya etmeyen, son derece tatlı bir mankenim. Beni buraya neden getirdiniz ve suçsuz olduğumu söylediğim hâlde taciz edercesine neden ısrarla tutuyorsunuz, inanın anlamıyorum!”

Bana hayretle bakıyorken gözleri daha da kısılıyordu.

Birden oturduğum sandalyeyi bacağından tutup sertçe kendine doğru çektiğinde dudaklarımın arasından ufak bir çığlık dökülmüştü. Sürüklenişim dizlerinin önünde son bulduğunda betim benzim atmış bir şekilde suratına bakmayı sürdürdüm.

Sertçe kilitlediği çenesinden sabrını fazlasıyla zorladığımı fark ettim. Bu adam ne kadar da ciddiydi böyle? İlk defa bu kadar yoğun bir sinirle karşılaşıyordum. Göğüs kafesim korkuyla inip kalkıyorken kalbim sıkışıyordu sanki...

Hani rüyadayken uçurumun sonuna doğru koşar ve aşağı doğru düşmeye başlardınız ya... İşte o sancı...

Gözlerimi yumup tekrar açtım. Hâlâ buradaydım. Tekrar yumup açtım.

Her seferinde önümdeki sert bakışları daha da belirgin görüyordum. An çok gerçektir... Evet. Ne yazık ki o an anladım. Ben... Kesinlikle hapı yutmuştum...

“Benimle tekrar tanışmak ister misin?”

Gözlerim, çatık kalan kaşlarına kaydı. Nasıl da kararlıydı... Bana sanki düşmanımıymışım gibi bakıyordu. Ürpererek geriye doğru çekildim.

Bırakmadığı sandalyenin bacağına daha da kendine doğru çektiğinde sıratlarımızın arasında iki karış kalmıştı.

“Ben sabırlı bir adam değilim Vitrin Süsü...” Derin bir soluk alarak kafasını yavaşça olumsuz anlamda salladı. “Sakin sabrımı daha fazla sinama.”

Yanağımın içini sertçe dişlediğimde masadaki dosyaları önüme doğru iterek bağırdı.

“Dondurma reklamı adı altında yasaklı madde dağıtımı yapmışsın.” Birkaç taneyi daha açıp hiddetle bağıarak anlatmaya devam ettiğinde kalbime sancılar saplanıyordu. Sözleşmenin altında duran imzaman üzerine işaret parmağım defalarca kez vurup sözleşmenin arka planında oynayan usulsüzlükleri anlatmaya devam ettikçe kanımı donduruyordu.

“Ama ben gerçekten de dondurma dağıttım...” Küçük bir çocuğun suçsuzluğuna büründüğümde dudaklarımın kenarları aşağılara doğru kıvrılmıştı. Korkuyordum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

O anda tavandaki ışıktan çıkan cızırtılı sesler, mumum gibi kokan temiz kokusu, dışarıdan gelen adım sesleri... Her şeye karşı öylesine duyarlı olmaya başlamıştım ki başım dönüyordu. Hangisine odaklanacağımı şaşıırıyordum.

Bu adam bağıra bağıra başımda bir şeyler sayıyordu ancak ben o dediği fenalıkların hiçbirini yapmamıştım...

Gözlerimi yumarak tırnaklarımı dizlerimin üzerine geçirip kükremesinin bitmesini beklediğimde daha da harlanıyordu...

Bu adam çok korkunçtu...

“Sana söylüyorum!” Hiddetli bir şekilde tepemde dikiliyorken gözlerimi açtım ve kaşlarımın altından korkak bir kedi yavrusu gibi ona baktım. Yumruğunu sertçe yanımdaki masaya geçirdiğinde korkarak bağırp gözlerimi kapattığımda kendimi daha fazla tutamadım ve bir bebek gibi ağlamaya başladım.

“Ben bir şey yapmadım... Dediklerinizi ben yapmadım...” Yumruk yaptığım ellerimi kafamın iki yanına yapıştırıp sızlanarak ağlamaya devam ettiğimde içinde bulunduğumuz ana sağlam bir küfür savurmuştu.

Gözümün önüne birden küçüklüğüme ait olan, odaya kilitletiğim

görüntüler geldiğinde ağlamam daha da şiddetlenmişti. Her yer karanlıktı işte.

Birden kolumdan sarsılmamla gözlerimi açtığımda komiserin hareketleri beni geçmişin pençesinden tutup çıkartıyordu. Hıçkırarak ona baktım, beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdığında öfkeden âdeta kuduruyordu. Onu uğraştırmamdan nefret etmişti.

Az önce saydığı şeyleri yaptığımı düşündüğü için de benden nefret ediyordu.

Titreyen gözlerimle ona bakmaya devam ettiğimde dişlerinin arasından tısladı. “O timsah gözyaşlarına kanacağımı mı sanıyorsun?”

Kafasını çenesi daha ileride kalacak şekilde tutuyorken panikle ona bakmaya devam ettim. Az önce bir ağlama krizine girmiştım, onun da mı yalan olduğunu düşünüyordu?

Kaşları hararetle yukarı doğru kıvrıldı. “Bağırmak mı istiyorsun?” Çenesiyle suratımı işaret etti. “Sesinin daha gür çıkması için sana yardımcı olabilirim.”

Hayret dolu ifademle öylece bakakaldığımda göğsüm hiddetle inip kalkıyordu. Soluk soluğa kalmıştım. Bu adam bana ne demek istemişti? “Kadın olduğun için sana inisiyatif tanıyacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun!” Son söyledikleriyle ne demek istediğini anlamıştım. Neyse ki alçakça bir imada bulunmamıştı.

“Ko- ko- komiserim...” Korkudan kekeliyor, güçlkle konuşuyordum. Karşısında dizlerim titriyorken cevabını dahi bilmediğim sorularını yanıtlamak doğal olarak kolay olmuyordu. O anda cebindeki telefonu çaldı ve elleri istemsizce kollarımdan kaydı. Beni serbest bırakınca az da olsa rahatlamıştım.

Ters bir tavırla telefonu eline alıp açtığında bir an önce bu odadan defolup gitmek için içimden Allah’a yalvarıyordum.

“Söyle,” dedi ağzının içinden konuşarak. Bu adam herkese karşı mı bu kadar asabiydi? Ardından soluğunu öfkeyle bıraktı ve geri çekilerek odadan çıktı.

Çok şükür ki duam kabul olmuştu...

Bir süre sonra adının Selami olduğunu öğrendiğim polis memuru

içeri gelip beni nezarethaneye götürdüğünde üzerimde ölü sessizliği vardı. Her zaman bıcı bıcı olan bir kızken başkomiser Kenan resmen tüm enerjimi tüketmişti.

Ekşiyen yüzümle içeriye girdiğimde teyze ağaya kalkarak ellerini çırpı. "Nerede kaldın sen ya?"

Yaydığı negatifliği hâlâ hissedebiliyordum. "Ne oldu kız, betin benzin atmış resmen." Benimle oturağa doğru ilerlediğinde gözü üzerimdeydi.

"Teyze bir dur ya, vallahi telef oldum."

"O asabi komiser mi yoksa?" Suratımda oluşan ifadeden cevap vermememe gerek bile kalmamıştı. Kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Ben sana dedim eğer o gelirse yandın sen diye..."

"Gerçekten de dediğin kadar varmış..." Kendime engel olamadan içli bir şekilde ağlamaya başladığımda bunu kesinlikle beklemiyordu.

"Ne oldu kız, niye ağlıyorsun?"

Ellerimle suratımı kapatıp kendimi tamamen bırakarak ağlamaya devam ettim. "Nasıl ağlamayım ya, ilk defa biri bana böyle davranıyor..."

"Nasıl?"

"Pislikmişim gibi..."

"Nasıl davranacaktı ya? Ayaklarına kırmızı halılar mı sereceklerdi?" Önüme geçip çömelerek devam etti. "Kızım sen şu anda nerede olduğunun farkında mısın? Polis karakolundasın, polis! Sen de suçlusun, bir de seni mi pışpışlayacaklardı?"

Alt dudağım aşağı doğru kıvrıldı. "Tamam, haklısın ama ben bir şey yapmadım ki..."

Kaşları yay gibi kıvrıldı. "O zaman burada ne işin var?" Elimin tersiyle gözyaşlarımı temizledim. "Bilmiyorum ki... Bir yanlışlık olmuş olmalı. Yani Kenan komiser bana daha önce anlaşmalı olduğum markalarla olan iş birliklerimi gösterdi. Onlar benim her zaman yaptığım iş birliklerindendi hâlbuki..." Burnumu çektiğimde kulaklarımın tamamen tıklandığını hissediyordum. Boğuk bir sesle devam ettim. "Her zaman yaptığım reklam iş birlikleriydi onlar benim. Özel gecelerde mankenlik yapıyor, bazen de özel kişilere ürün dağıtımını yapıyordum. Beni yasaklı madde satışı ve kaçakçılığı yapmakla suçluyorlar."

Bahsettikleri şeylerin anlamlarını bile bilmiyordum. Öyle çok şey söylemişti ki bana ... Resmen kendimi azılı bir suçlu gibi hissetmişim.

“Ah benim salak kızım. Seni kandırmışlar resmen.” Yüzümü son bir kez temizledikten sonra gözlerine baktığımda kaşları çatıktı. “Ya da sen çok iyi bir oyuncusun.”

“Of ya! Daha sen bile inanmıyorsun bana!”

İçinde bulunduğum dramatik durumdan çıkmaya çalışarak ayağa kalktım ve derin nefesler alarak kodesin içinde turlamaya başladım. “Timuçin ne yapıp edip bu saçmalığa bir son verecektir.” Kafamı onaylar anlamda salladım. “Beni kurtarmak için elinden geleni yapacaktır.”

O da kalkmış yanımdan yürüyor, ifademi izliyordu. “Bu Timuçin kim?”

“Erkek arkadaşım.”

Dudak büktü. “Ay götüm. Neredeymiş bu saate kadar beyefendi?”

Dudaklarımı büzerek teyzeye baktım. “Muhakkak bir açıklaması vardır teyze.”

Bana tıpkı Korkut gibi bakıyordu. Yani karşısında iflah olmayan biri varmış gibi ... “Adında bile meymenet yok hayırsızın.”

Kollarımı göğsümün altında bağlayarak tüm olanları bir kenara bıraktım ve zihnimin içini büyük bir inançla doldurarak pozitif düşünmeye çalıştım. Küçüklükten beri bildiğim tek yoldu bu benim. Zorluğun içerisindeyken asla olumsuz sonları düşünmezdim. Her şeyin iyi olacağına inandırırdım kendimi, öyle de olurdu.

Beni getiren polis memuru tekrar geldiğinde bedenimdeki kasılmaya engel olamamıştım. Büyük ihtimalle beni yine o zebaninin yanında götürecekti. Az önce teyzenin yanında ağlayıp içimi döktüğüm için neyse ki daha iyi hissediyordum. Bu yüzden sırtımı dikleştirerek kafamı yukarı kaldırdım ve kendimden emin bir şekilde çıktım oradan.

Sonuçta onlar da işlerini yapıyorlar Polen! Bu yüzden kendini güzelce izah etmelisin. Onlar kötü adam değiller. Sen de onların tarafındasın.

Az önceki odaya tekrar girdiğimde kalbim hızla atıyordu. Ama o adamla yalnız kalmak istemiyorum ... Beni ürkütüyor...

Tüm negatifiğiyle orada duruyorken alt dudağımı dişleyerek sandal-

yeme oturduğumda onu sinirlendirmek istemiyordum. Gerçekten de tam bir sinir topuna dönüyordu ve karakterime tamamen aksi bir yoğunluğa bürünüyordu.

Ben pozitif ve sevecen bir kızdım, bu yüzden ne yapacağımı bilemiyordum, bocalıyordum. Veya sürekli ağlayasım geliyordu ...

Adamın suratındaki asabiyet nasıl da yarım saat boyunca kendini korumuştum, hayret ediyordum. Çatık kaşlarıyla üzerimi inceledikten sonra burnundan öfkeyle soluduğunda beni parçalayacak gibiydi. Gerçekten de herhangi bir insandan bu şekilde karşılık almaya hiç alışık değildim.

Sorgumun başka bir komiser tarafından yapılmasını istesem acaba ne derdi?

Anneciğim ... O zaman kesinlikle beni parçalardı.

O sırada odadan çıkan kişi benden bahsederken tekrardan *Vitrin Süsü* deyince bu lakap beni şaşırtmaya başladı. Operasyonun düzenlendiği gece de o şekilde söylemişlerdi.

Yanağımın içini korkuyla ısırmaya devam ederek sakince oturdum orada. Gergin ifadesiyle yaklaşır karşımda durduğunda aramızdaki elektriği az da olsa yumuşatmak istercesine sordum.

“Şey... Başkomiserim. Neden bana *Vitrin Süsü* diyorsunuz?” Alt dudağımı dişledim. Evet. Kesinlikle iyi bir girişim olmamıştı. “Bu arada tekrardan selam, geceniz hayır olsun.” Zoraki de olsa sevimli bir şekilde gülümseyip boynumu omuzlarımın arasına gömerek selam verdim.

Bir süre baktı... Baktı ve baktı. Ardından *tövbe estağfurullah* der gibi kafasını çevirip önümde birkaç tur attıktan sonra derin bir soluk aldı. “Operasyonunun adı *Vitrin Süsü*. Bu yüzden sana o şekilde hitap ediyorlar.”

“Ah... Demek öyle...” O sırada Korkut’la izlediğimiz filmler aklıma geldi. O operasyonlarla ilgili oldukça bilgiye sahipti ve bir keresinde bana da bahsetmişti. Polisler operasyonu düzenleyecekleri kişilerin bazen meslekleriyle dalga geçercesine lakap takıp operasyonların adlarını o şekilde bulup kodlayabiliyorlardı.

Bakışlarım boşluğa düştü ve gözlerim kısıldı, kendi kendime fısıldadım. “*Vitrin Süsü*...”

Kenan komiserin anlattıklarına göre... Başşüpheli bendim. "Aman! Yoksa!" Gözlerim irice açıldı ve onu buldu. Mankenliğimle bağlantılı olarak bu operasyona Vitrin Süsü adını vermişlerdi demek... "Vay canına, oldukça yaratıcı ve hoş..."

Elimi enseme atarak kaşındığımda Korkut'la izlediğim operasyon isimleri geldi aklıma. Hiçbiri benimki kadar havalı değildi. İstemsizce yarım ağız gülümsedim. "Bayağı kıyakmış komiser bey..."

Ellerini gövdesinin arkasında, kalçasının üzerinde bağlamışken tepemde bir cehennem zebanisi gibi dikiliyordu. Çenesinin ucuyla üzerimi işaret etti. "Operasyon ismi kaç yıl yiyeceğinden daha çok ilginı çekti demek."

Mideme sert bir top yemişim gibi ağzım aralık kaldığında kapı açıldı. İçeriye yine bizim Ali girmişti.

"Başkomiserim..."

"Ne var?" dedi dişlerinin arasından tıslayarak. Kafasını yan çevirmiş bir şekilde adama bakıyorken çenesinin ne kadar da keskin gözüktüğünü düşünüyordum.

"Avukatı geldi."

Kenan komiseri bu sefer de Ali sinirlendirmişti. Neyse ki o kişi şu anlık da olsa ben değildim! Bana doğru döndüğünde ona temiz bir şekilde gülümsemeye devam ediyordum.

"İyi de benim avukatım yok ki..."

Kenan Bey boynunu kütleterek negatif enerjisiyle beraber yanımdan ayrıldığında içinden küfürler savurduğuna emindim.

Bakışlarım kısıldığında suratım ekşimişti. "Ne kadar da aksi bir adam..." Dudaklarımın arasından olumsuz anlamda sesler çıktı. "Daha önce hiç bu kadar nezaketsiz biriyle karşılaşmamıştım." Kendi kendime söyleniyor, adamı gördüğüm andan beri olanları içimde bir değerlendirmeye alıyordum.

İnsanların niyetlerini anlayabilen bir kızdım. Birçok kişi benim salak olduğumu düşünse de ben o niyeti anlayabiliyordum. Yine de kimseyle kötü olmak istemez, herkese tanımak için birden fazla şans verirdim ancak Kenan komiser... Gerçekten de benim için bir dağ ayısından farksızdı.

“Polen Hanım...” İçeriye Kenan komiserin aksine güler yüzlü, takım elbiseli bir adam girdiğinde odanın enerjisi anında değişmişti.

Kenan komiserin çatık ifadesinin aksine bu adamda hınzır bir ifade vardı.

Hani şu ağızıyla güzel laflar yapıp kızları güldüren tipler var ya? İşte onlardan birine benziyordu. Oldukça iyi görünümlü olduğunu da söyleyebilirdim.

Yanıma oturduğunda telaşlı bir hâli vardı.

“Merhaba... Siz kimsiniz?”

Kafasını çevirip arkasını kolladıktan sonra aceleyle konuştu. “Avukatınız Ünal Kutlutürk. Korkut’un arkadaşıyım.”

“Ay! Korkut mu?” Gözlerim anında dolmuş, heyecanla parlamıştı. Ellerimi göğsümün önünde çırparak birleştirdim ve devam ettim. “Korkut nerede?”

Vakit geçtikçe, özellikle yakınım olan Korkut’un bağlantısı olan birini gördükçe bu korkunç yaşanmışlıkların gerçek olduğunu fark ediyordum ancak yine de inanamıyordum, ne işim vardı ayol benim bu kodeste?

“Birkaç saat önce serbest bırakıldı ve benimle iletişime geçti.”

Suratımda ablak bir ifade oluştu. “O da mı tutuklanmıştı?”

“Evet, hemen hemen herkes. Her neyse, çok fazla zamanımız yok. Polislere bir şeyler anlattınız mı Polen Hanım?” Bu soruyu büyük bir endişe duyarak yöneltmişti.

Bakışlarım tavanı buldu, düşünüyordum. Başparmağımı çenemin altına, işaret parmağımı da üst dudağımın kenarına koyarak hayıflandım. “Polislere bir şey... Ah...” suratım ekşidi. “Hayır, yani hayır, sadece bu yaşananların bir rüya olduğunu söyledim.” Kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Anlatmadım.”

Rahat ve sesli bir soluk verdiğinde omuzları aşağı düştü, gülümseyerek, “Çok şükür!” dedi.

Gözlerim tekrardan doldu. “Ay resmen gülen yüze hasret kalmışım, iyi ki geldiniz Ünal Bey...” Esprili ve doğal tavrıyla alay etmemişti diğer dağ ayıları gibi. Aksine, hoşuna gitmişti. Aklıma gelen ayrıntıyla sordum. “Timuçin? Timuçin de mi kodeste?”

Kafasını onaylamaz anlamda salladı. “Hayır, o serbest bırakıldı.”

“Nasıl olur! Buna rağmen beni görmeye gelmedi mi?” O an kalbimde bir ağırlaşma olmuştu sanki... Ünal’ın gözleri Timuçin’in adını duyduğu an bile öfkeyle parlamıştı. Aynı Korkut’u anımsatıyordu.

“Ah... Benim sevimli kekim, demek bu olanlardan çok fazla etkilendi ve beni bile aramayı akıl edemedi.” Aklıma gelen ayrıntıyla gözlerim kocaman açıldı “Aman Allah! Ya da aradı mı? Sonuçta karakoldayım, bana ulaşamaz ki...”

Adam suratıma *söylediklerimden bunu mu anladın* der gibi baktığında yüzümde hüsrana dolu bir ifade oluşmuştu. Tabii, Korkut’un arkadaşıydı, ne bekleyebilirdim ki? Onlar şekerimin ruh hâlini anlayamazlardı.

O yüzden içli bir soluk alıp gözlerimi kısarak yanık sesimle fısıldadım. “Timuçin’e bu yanlış anlaşılmayı düzeltir düzeltmez yanına geleceğimi söyleyin lütfen...”

“Polen Hanım onu bırakın şimdi ve söylediklerimi iyi dinleyin, fazla zamanımız yok,” dedi ve bana dikkat etmem gereken konulardan bahsetti. Kesinlikle ağzımı açmamam gereken bazı sorular vardı ve beni hepsiyle ilgili iyice tembihlerken onu can kulağıyla dinliyordum. Daha sonrasında yanımdan ayrılmaya yeltenince panikle koluna yapıştım ve yalvarırcasına yakardım.

“Ünal Bey dediklerinizi çok iyi anladım ama ne olur gitmeyin!” Telaşlı hâlim endişelenmesine sebep olmuştu. Tedirgin bir ifadeyle üzerimi inceledi. Korkuyla perdeleri inik olan camdan gözüken dağ ayısına bakarak yakardım. “Burada çok korkunç bir adam var, elinde olsa beni iki parmağıyla etkisiz hâle getirecek, ne olur beni başka bir yere gönderin.”

Şaşkın bir ifadeyle omzunun üzerinden pencereye baktığında Kenan komiser öfkeyle telefonda konuşuyordu. Sesini duyamasak da surat ifadesinden çok sağlam küfürler ettiğini anlayabiliyorduk.

Kendimi sakınmak istercesine omuzlarımı birbirine yaklaştırdım ve acı içerisinde yakardım. “Bu adamdan çok korkuyorum, ne olur yardım edin!”

“Kenan mı?”

Gözlerim dehşetle aralandı. “Evet! Çok korkunç biri, tam bir dağ ayısı, beni öldürecekmiş gibi bakıyor!”

Suratındaki tebessümü saklayamadan bana doğru döndüğünde ufak bir kahkaha patlatmıştı. Ardından dudaklarını birbirine bastırarak ifadesini toparlamaya çalıştı, başarısız olsa da umursamadan devam etti.

“Korkmayın Polen Hanım, Kenan iyi biridir.”

“İyi mi? O bir yamyam diyorum size Ünal Bey.”

Karşısında bir çocuk varmış gibi anlayışla kafasını salladı ve babacan bir tavırla omzumu sıvazlayarak konuştu. “Evet, o bir yamyam ama dünyadaki kötülerı yakalamak isteyen bir yamyam. Bir de olayın bu tarafından baksanız?”

“Ah... Haklısınız galiba...” Ağlamaklı bir ifadeyle Kenan komişere baktığımda alt dudağıım aşağı sarkmıştı. Tek elini belinin yanına sabitlemiş, ağırlığını bir ayağına daha fazla vermişken eliyle ileriye işaret ediyor, yanındaki adama agresif bir tutumla konuşuyordu.

“Ama yine de çok korkuyorum çünkü kötülerden olduğumu sanıyor...” Bu da benim için büyük bir felaketin habercisiydi.

“Korkmayın Polen Hanım, biz sizin iyilerden olduğunuzu ispatlayınca Kenan da sizi korumaya başlayacak.”

Anında tüylerim ürperdi. Aman Allah! İrice açılan gözlerle koridor-daki koca ve yırtıcı duran cüsseye baktım. Öyle bir adam tarafından korunmak her kadını havalı hissettirirdi!

Bakışlarımı kısarak kafamı yana doğru eğdim ve dişlerimin arasından tısladım. “Acaba ileride çok ünlü olduğumda onu yakın korumam mı yap-sam? Kabul eder mi ki?”

Ünal tekrardan kahkaha atınca dikkatim yine ona yönelmişti. “Evet, kesinlikle bunu denemelisiniz. Herkesin bir ücreti vardır ve Kenan da paraları çok sever.”

“Siz onu nereden tanıyorsunuz ki?”

Tam o anda kapı birden açıldığında içeriye Kenan komiser girmişti. Hatta öyle bir girmişti ki kendimi ahırda hissetmiştim.

Suratını buruşturarak Ünal’a tıpkı bir pisliğe bakıyormuş gibi baktıktan sonra tısladı. “Yaylan hadi, uğraştırma beni.”

“Ne kadar da kaba bir başkomiser,” dedi Ünal beni dehşete düşürerek.

“Sen kibar oldun da ne oldu lan?” Geçmişleri olduğuna artık emindim. İlgiyle mimiklerini inceliyordum.

Ünal Bey kibar bir şekilde gülümseyerek mırıldandı. “Bize beş dakika daha verebilir misin?” Kenan komiser tükürür gibi yüzüne baktıktan sonra kolundaki saati kontrol etti ve kafasını kaldırdı. Dişlerinin arasından çıkan, “Cık,” sesi o kadar huzursuz ediciydi ki insanın tüylerini ürpertiyordu!

“Zaten ben yokken akbaba gibi davranıp sorguya almışsın kızı, beş dakikayı da çok görmeyiver.” Ünal’ın az önceki şeytan tüyü gibi olan hınzır ifadesi gitmiş, rekabetçi bir avukata dönüşmüştü.

Kenan derin bir soluk aldıktan sonra yukarı kıvrıldığı kaşlarını indirmeden konuştu. “Keyfim ve kâhyası istemiyor, hadi, yaylan şimdi.” Kafasıyla koridoru işaret edince Ünal tekrardan o hınzır ifadesiyle gözlerime baktı. “Gerçekten de söylediğin gibi... Neyse, ben şimdilik gidiyorum Polen Hanım. Söylediklerimi sakın ha unutmayın.”

Uslu bir çocuk olarak kafamı salladığımda Kenan komiser ayaklanmıştı. Kaşlarını çattı. “Söylediği gibi olan da neymiş?”

Yüreğim ağzımda atmaya başladığında korku içerisinde avukatıma bakıyordum. Eğer Kenan komisere arkasından nasıl konuştuğumu söylerse bu karakoldan ölüm çıkabilirdi. Ben çiçeği burnunda, güzeller güzeli ve dünyanın en iyi kalpli insanların olan, başarılı bir mankendim. Henüz ölmek için çok erkendi.

Ünal omzunun üzerinden dönüp bana baktığında kafamı usulca onaylamaz anlamda salladım. Göz kırpıp ona geri döndü. “Keyfim ve kâhyası söylemek istemiyor,” ardından adamın yanından geçip giderken omzuna vurdu. “Hadi görüşürüz bebek!”

Kenan öfkeyle doğrulup adama doğru uzandığında dişlerinin arasından tıslıyordu. “Ulan dikeceğim senin belanı bir gün he!” Neyse ki Ünal kaçarak koridoru terk etmişti.

Ağzım açık bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Az önce Ünal ona bebek mi demişti? Tek kaşım yukarı doğru kıvrıldı. Kesinlikle geçmişe

dayalı sağlam bir samimiyetleri vardı. Bundan emin olmuştum. Aksi takdirde Kenan komiser Ünal'ı duvara çivilerdi.

Ellerini ceplerinin içerisine soktuktan sonra korkutucu ifadesiyle bana doğru geldiğinde tekrar başlamıştık işte!

“Ne söylemişsin bakalım?”

Dişlerim gözükecek şekilde sevimli bir şekilde sırttım. “Şey...” Ardından ağzımı utangaç bir tavırla kapatarak devam ettim “Kızmayın komiser bey ama benim de keyfim ve kâhyası söylemek istemiyor...” Tekrardan bağırmasını istemediğim için tüy gibi hafif sesimle konuşmuştum.

“Neyse, çıkar elbet kokusu! Otur bakalım.” Çenesinin ucuyla koltuğu gösterince omuzlarımdan sarkan örgülerimi tutarak karşısına oturdum. Ardından küçük bir çocuk gibi tebessüm ederek suratına baktım.

“Anlat bakalım, nerede saklıyorsun malları?”

Öyle emin bir şekilde sormuştu ki yanağımın üzerini kaşıyarak neyi sakladığımı düşünmeye başlamıştım.

“Hangi malları komiserim?”

“Hangi malları olacak, meşhur iş birliklerinden topladığın malları.” Kinayeye sorunca bakışlarım sislendi ve kaşlarım yukarı doğru kıvrıldı.

“Haa! Onları mı? Şey... Odamda, giysi dolabımda.”

Tek gözünü diğerine oranla daha fazla kıstı. “Giysi dolabında mı?” Bana inanmıyor gibi bir hâli vardı, hiddetle atıldım. “Evet, inanmazsanız babaannemi arayıp sorabilirsiniz.”

Dudak büktü. “Babaannen de işin içinde demek.”

“Huh? Yani pek sayılmaz. O sadece bana yardım eder. Kıyafetlerimi falan katlar, ütüler.” Parmaklarım dizlerimin üzerindeyken tüy kadar hafif bir sesle cevap verirken kendimi sınavına iyi hazırlanan öğrenciler gibi hissediyordum.

Suratını buruşturdu. “Kıyafet mi?”

“Şey, evet... Çekimlerimden kalan altın kemerli bikinimi sormuyormusunuz komiser bey?”

Suratı daha da ekşidi. “Altın kemerli bikini mi?”

Dizlerimi birbirine bastırarak sırttım ve çenemi aşağı indirip

utangaç bir tavırla ağzımı kapattım. “Evet, bana çok yakışmıştı. Merak ederseniz Google’den Polen Bal’ın çiçek festivalindeki baştan çıkartan bikinisi diye aratabilirsiniz...” Söylediklerim beni daha da utandırmıştı. Suratım kıpkırmızı olduğunda elimle yelleyerek devam ettim. “Aman Allah, ne kadar da utandırdınız beni. Yani yanlış anlamayın, ben o şekilde demiyorum, gazeteciler öyle yazmışlar...” Yüzüne bakamıyordum bile, bakışlarım yerde geziniyorken ellerimle alnımı siliyor, saç diplerimi geriye doğru itiyordum.

“Çiçek festivalindeki baştan çıkartan bikinisi mi?”

“Oldum olası kendimi övmeyi sevmem, kusura bakmayın.” Ardından bıcır bıcır bir ifadeyle kafamı kaldırdım ve heyecandan dolu dolu olan gözlerle ona bakarak devam ettim. “Ama en çok da bana yakışmıştı yalan yok. Sibel Su da o bikiniyi çok giyinmek istemişti ama neyse ki Neslihan abla bana giydirmişti.”

“Sibel Su mu?”

“Evet. Ben, Sibel Su ve Alisya, üçümüz en yakın arkadaşlarız.”

“Kızım sen benim başıma bela mısın?” Hayret dolu bir ifadeyle bana baktı ve sırtını sandalyesinden ayırarak masaya doğru eğildi.

Korkuyla omuzlarımı kaldırıp üst bedenimi geriye çektim. Adamın anında öfkeden kırmızı dönen suratına bakarken resmen titriyordum. Birkaç saat öncesi gibi yine dağ ayısına mı dönüşecekti yoksa?

“Anneciğim ... Yanlış bir şey mi söyledim komiserim?”

“Kızım ben magazin muhabiri miyim? Sen bana neler anlatıyorsun öyle?”

“Sadece sorularınızı cevaplıyorum, kızmayın lütfen bana.”

Sertçe boynunu kütleterek çenesini sıvazladı ve dişlerinin arasından tısladı. “Ya sabır! Ya sabır!” Ardından dudaklarını ıslatıp tekrardan bana odaklandığında kendini dizginliyordu. “Baştan anlat, babaannen işin içinde mi?”

Kaşlarımın ortası aşağı doğru büküldü. “Hangi işin içinde dersem bana kızar mısınız?” Dişlerimi göstererek devam ettim. “Bikini mankenliği işi için diyorsanız, babaannem fazla yaşlı ve aynı zamanda da tesettürlü.”

Gözlerini kapattıktan sonra kafasını geriye doğru attığında göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

Aferin Polen! Yine öfkeden deliye döndürdün Kenan komiserini, gördün mü? Aferin sana!

Diken üstünde duruyormuş gibi oturuyor, nefes dahi almaya çekiniyordum. Alt dudağımı dişleyerek onu izlemeye devam ettiğimde yavaşça doğruldu ve kafasını onaylar anlamda sallayarak konuştu. “Pekâlâ, ikimizin de akıl sağlığı için sorguya başka bir komiserle devam etsen iyi olur.” Ardından yanağının içini dişleyerek odadan çıktığında arkasından öylece bakakalmıştım.

“Yine de sorguya onunla devam etmeyeceğim için mutluyum...” Nefesimi yavaşça bıraktım ve yumruğumu birkaç kez omzuma vurarak kendimi telkin ettim. “İyi iş çıkarttın. Doğal saçmalıklarına dayanamadı ve gitti...”

Ardından odaya bambaşka bir komiser geldiğinde neyse ki kendimi çok daha rahat hissetmiştim. Bu adam da her ne kadar ciddi durup işini yapmaya çalışıyor olsa da gözlerindeki o tanıdık beğeniyi görebiliyordum. Bunu saklayamıyordu.

Avukatımın söylediklerine dikkat ederek sorgumu tamamladığımda o da güçlkle bana dayanabilmişti. Kodesime gitmek için koridorda ilerliyorken bir an önce teyzeye kavuşmak için can atıyordum.

İçeriye girdiğimde çoktan uyuduğunu görünce dudaklarım üzüntüyle büzülmüştü. Hüsrana dolu bir soluk bıraktım ve kendi yerime geçip oturacakken arımdan gelen o tanıdık sesi duydum ...

Bunca yabancıların arasında, kâbus gibi geçen saatlerimin arasında o sesi duymak ... Şimdiden gözlerimi doldurmuştu.

“Polen!”

4. Bölüm

“Lütfen Bana Yardım Edin!”

Arkamı döndüğüm an Korkut’u görmek bana öylesine inanılmaz duygular yaşatmıştı ki... Gözlerimden birkaç damla yaş akarken demir parmaklıklara atılarak haykırdım. “Korkut!”

Meğer ne kadar da hasret kalmışım ona... Bu zamana kadar tüm zor zamanlarımda Korkut olmuştu. İyiliği de kötülüğü de beraber aşmıştık. Böylesine zor bir durumdayken adını duymak bile beni iyi hissettirmişken şimdi o... İşte karşımdaydı...

Gözlerimden âdeta kalpler fışkırıyorken parmaklara tutunarak dolu dolu olan sesimle tekrarladım. “Korkut!” Bakışları ne kadar sert olursa olsun, bana karşı olan endişesini, merakını net bir şekilde görebiliyordum.

“Hiç öyle bakma bana Polen!” Dişlerinin arasından tısladığında uyarırcasına konuşmuştu. Dudaklarım aşağı doğru büküldü.

“Korkut seni çok özledim!” Parmaklarımı uzatabildiğim kadarıyla ona uzandım. “Biraz daha yaklaş da yüzünü yakından görebileyim...”

Neyse ki bana olan siniri, şefkatine baskın gelemedi. Parmak uçlarım göğüslerine değdiğinde birkaç damla gözyaşı anında çenemde

buluşmuştu. Ağlak bir insandım ben. Her şeye ağlarken bugün de duracak değildim tabii.

“Korkut başıma neler geldiğini bilemezsin...”

“Biliyorum aptal! Seni kaç kez uyarmıştım.”

Kaşlarım aşağı doğru büküldüğünde küskün bir sesle devam ettim. “İş birliği ayağına yasak madde satıcısı olmakla suçluyorlar beni, meğer ben neymişim!”

Endişeyle etrafa baktı ve bana döndü tekrardan. “Sessiz ol! Yanlış anlayacaklar şimdi.”

“Oh... Korkut... Asabi kekim, en son havuzda yediğim suyla kaldım, bana burada duş alabileceğim bir yer bulabilir misin?” Yüzümde biriken yaşları elimin tersiyle temizledim ve çocuksu bir tavırla devam ettim. “Üzerimdeki kıyafetler de koktu. Kendimi çok pis hissediyorum, yenilerine ihtiyacım var.”

“Polen! Bırak şimdi kıyafeti, duşu, acilen seni buradan çıkartmamız lazım. Hepsi o Timuçin denen piçin yüzünden başına geldi.”

“Korkut, Aysel teyzeye küfredip durmasana ya...”

Beni duymazdan gelerek devam etti. “Nasıl anlamadın sözleşmeleri değiştirdiğini. Sana boş kâğıt falan mı imzalattı? Nasıl öyle pis yerlerle anlaşma sağlayabildin Polen?”

“Boş kâğıt mı? Boş falan değildi, doluydu hepsi.”

Gergin bir şekilde soluğunu bıraktı. “Nasıldı sözleşmeleri, bahsetse-ne biraz, Ünal’la konuşacak vakti bulamadım daha.”

“Şey...” Dişlerimi birbirine bastırarak bakışlarımı yerlerde gezdirdim. Daha söylememe fırsat bile kalmadan kükredi.

“Okumadığını söyleme bana sakın!” Parmaklıklardan birkaç adım uzaklaştığımda başlamıştı bana kızmaya. Ardından kısa bir sessizlik oluştuğunda nefes nefese kalmıştı.

“Bu kız gerçekten de salak.”

“Ay teyze, ödümü koparttın ya!” Arkamı döndüğümde örüldüğü için tamamen ortaya çıkan ay parçası suratıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Nasıl da sessiz gelmişti.

Bakışlarını kısıp Korkut'a şöyle bir alıcı gözüyle baktıktan sonra mırıldandı. "Sen kimsin? Sende Timuçin tipi yok."

Timuçin gelenin gidenin şamaroğlanı olmuştu iyice. Kimse sevmiyordu onu.

Aklıma gelen ayrıntıyla önüme dönerek seslendim. "Bu arada Timuçin nerede Korkut?"

Tiksinircesine dudaklarını buruşturdu. "Nerede olacak? Topukları yağladı, yurt dışına kaçtı."

"Ne!" Gözlerim dehşetle aralandı. "Beni bırakıp yurt dışına mı gitti?"

"Gitmedi diyorum, kaçtı, kaçtı!"

Ağzım bir karış açık kaldığında öylece bakakaldım. Ben... Kodesteyken... Timuçin?

O anda göğsüme sert bir ağırlık oturduğunda elim ayağım titremeye başlamıştı. "Nasıl ya... Bir yanlışlık olmuş olmalı..." Düşüncelerim sislendiğinde sanki başka bir âleme geçiş yapıyordum. Timuçin'in benden ayrı yurt dışında ne işi vardı? Beni nasıl bırakırdı?

"Yanlışlık falan yok. Serbest bırakılır bırakılmaz topukları yağlayıp kaçtı."

"Timuçin'in bulduğu iş birlikleri yüzünden şu anda kodesteyim..."

"Ve hâkim karşısına çıkartılacaksın. Kim suçlu sence burada?"

"Tabii ki iş yaptığımız insanlar... Bizi kandırdılar..." Ellerimle suratımı sıvazlayıp acı içerisinde hayıflandım. "Bana ne kadar da pis işler yaptırdılar Korkut... İnanabiliyor musun? Bilmeden çok kötülük yaptım. Öbür dünyada bunların vebalini nasıl ödeyeceğim? Allah'a nasıl hesap vereceğim?"

Gerçekler yüzüme çarptıkça omuzlarım çöküyordu. Her ne kadar bilerek yapmasam da çok pis bir maddenin yayılmasına vesile olmuşum. Ben orada bıcır bıcır mankenlik yaparken, model olup özel davetlerde ürün dağıtımı yaparken onlar... Benim üzerimden kötü amellerini gerçekleştirmişlerdi.

Bu zamana kadar, bu yaşa kadar tek bir kişinin bile kalbini kırma-maya özen göstererek büyümüşken, ben... Çok kötü bir işin içinde bulunmuşum.

Bana ne olacağı o an o kadar umurumda değildi ki ... O yıkıcı ağırlık çok keskindi. Serbest bırakılsam bile psikolojimin bozulmasına nasıl engel olabilirdim? Olamazdım...

Korkut, "Sen hiçbir şey bilmiyordun, bu yüzden kendini suçlama," dedi buz gibi bir sesle. Kararlılığını iliklerime kadar hissetsem de tutunamadım bu sözlerle. "O aptal Timuçin'i dinlediğin için suçla sen kendini."

"O da kandırıldı Korkut."

Tahammülsüz bir edayla gözlerini devirdi ve öfkeyle konuştu. "Burada günahsız olan tek kişi sensin. Kurban olarak seni seçtiler. Üzerinden tüm pis işlerini yürüttüler ve şu an serbestler." İşaret parmağını delercesine üzerine sapladı. "Bak bakalım, demir parmakların ardında kim var?"

Gözlerim dehşetle aralandı. "Benden başka kimse yok mu?"

"Senin gibi salak maşalar var işte." Bakışlarım boşluğa düştüğünde sanki boyut atlamıştım. Kulaklarım uğulduyor, soğuk soğuk terliyordum.

"Nasıl yani... O iş birliğinde bulunduğumuz patronların hiçbiri yok mu?" Ona soruyor gibiydim ama daha çok kendi kendime konuşuyordum.

"Başşüpheli sensin Polen... Tüm soru işaretleri sana çıkıyor, nasıl ayarladıysa artık pezevenkler." Titreyen ellerimle dudaklarımı örtüp Korkut'a baktığımda kararlılıkla devam etti. "İşin ciddiyetinin farkına var artık. Belki de oradan hiç çıkamayacaksın."

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüğümde ellerim suratımın iki yanındaydı. Gözlerim boşluğa dalıyor, kulaklarımda çanlar çalıyordu.

Tüm bunlar olurken... Böylesine bir tehlikenin içerisindeyken... Timuçin neredeydi?

"Ünal sana ne diyorsa yap, duydun mu? Sakın bir aptallık etme. Seni oradan çıkartmak için elimizden geleni yapacağız."

"Vakit bitti artık." Memurlardan biri gelip Korkut'u götürmeye yeltendiğinde tepki dahi verememiştim.

"Sana bir dahakine temiz kıyafetler getiririm." Kafamı kaldırmadan yere bakmaya devam ettiğimde bağırdı. "Kaldır başını, sen yanlış bir şey

yapmadın!” Memur onu götürmeye çalışırken bağırdı. “Aptal gibi ağlama sakın, buna dayanamadığımı biliyorsun.”

Suratımı yavaşça kaldırıp dünyanın en masum insanı gibi gözlerine baktığımda içinin titrediğini zorba gözlerinden akan merhametten hissedebiliyordum.

Ufak bir küfür savurduğunu kıpırdayan dudaklarından görebildiğimde geri gitmişti işte...

Artık bu dört duvar arasında yalnızdım...

İç çekerek kollarımı dizlerime sarıp ruhsuz bir şekilde orada durup acı çekmeye devam ettiğimde sürekli içimden bir şeyler akıp gidiyordu sanki...

Ben başka insanlara en ufak bir yanlış dahi yapamazdım. Hakka girmekten korkardım, kalp kırmaktan çekinirdim. Her zaman hakkaniyetli bir kız olmaya çalışmıştım ancak... Ortaklarım tarafından dolandırıldığımı görüyordum.

İhanete uğramıştım. Hem de en adi şekilde.

Bir zamanlar yüzüme gülen insanlar... Ben onları esprilerimle eğlenendirken kim bilir içten içe nasıl da alay etmişlerdi benimle. Nasıl da tereyağından kıl çeker gibi kandırmıştıları beni...

Parmaklıkların önünde öylece oturuyorken koridorda oluşan hareketlenmeyle beraber gözlerim yukarı kalktığında Kenan komiserin arkasında iki adamla beraber konuştuğunu gördüm. Ağır adımlarla yürüyorlarken durdu ve yanındaki adamın söylediklerine kulak astı.

Dudaklarımın kenarları bir çocukmuşum gibi aşağı doğru kıvrıldığında ağlamaklı ifademle o güçlü kudretli adama bakıyordum.

Evet, en başından beri çok sert ve keskindi ancak... İçten içe neden onun çok doğru olduğunu düşünüyordum? Ona bakarken gözlerim doldu. Omuzlarım titriyorken kendimi çok fazla yalnız hissediyordum.

Korkut'un dediği kadarıyla işler gerçekten de feci hâlde ciddiye. Ben ne yapacaktım? Hiç kimseyi tanıımıyorken kime yaslanacaktım?

Adam öz güvenli bir ifadeyle yanındakilerle konuşuyorken birden yerde oturan beni görünce bakışları kısıldı.

Elleri cebinde yavaşça yürüyordu. Kaşları çatıldığında dolan gözle-
rimi izliyordu.

Belki de ilk defa beni bu kadar baş ağrıtmazken görüyordu ... Uslu
uslu duruyordum işte burada ...

Ardından bakışlarını üzerimden çekince kendimi yalnız ve güvensiz
hissettim. Dayanamadan titreyen alt dudağımı dişlediğimde gözlerimden
birkaç damla yaş usulca akıp gitti.

Kenan komiser yanımdan geçip gidiyorken parmaklıkların arasın-
dan elimi uzatarak pantolonunun paçasını tuttuğumda kafam aşağı doğru
eğikti. Kıpırdamayınca paçasını üç kez kendime doğru çektim.

“Ne var?” Sert sesi tüylerimi ürpertti. Cevap vermeden tekrardan
üç kez kendime doğru çekip kot kumaşı tutmaya devam ettim. Öylesine
sıkı tutuyordum ki parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden korku-
yordum. Dudaklarından içli bir soluk bıraktıktan sonra tahammülsüz
tavıyla tek dizinin üzerine çöktüğünde iki karış kadar yukarımda ka-
lıyordu.

Kafasını yana doğru eğdiğini hissettim. “Şimdi ne var?”

Gözlerimden akan birkaç damla yaş dizlerimin üzerine düştü. Titre-
yen dudaklarımı birbirine bastırarak suratımı kaldırıp gözlerine baktığım-
da sert ifadesindeki şaşkınlığı keskin bir şekilde görebiliyordum.

Yutkundu.

Öylece bakmaya devam ediyorken gözlerini kıstı ve öfkeyle tısladı.
“Kızım sen bela mısın?”

Ortada büzüşen dudaklarıma tıpkı bir çocuk gibi bakmaya devam
ediyorken içim titriyordu. Kenan komiser öyle güçlü duruyordu ki masu-
miyetimi bir an önce ispatlama güdüsü duyuyordum. Eğer o inanırsa belki
de bana yardım ederdi. Sonuçta gerçek suçlular şu anda dışarıda geziyor-
du. İşini iyi yapan bir komiser olduğu için ona yardım ederdim.

“Lütfen beni buradan kurtarın ...” Zayıf sesimle mırıldandığımda ba-
kışları daha da kısıldı ve tüy kadar hafif bir sesle mırıldandı.

“Bir suçluya yardım etmemi mi istiyorsun?”

Alt dudağım aşağı doğru kıvrıldı. “Ben suçlu değilim.” Kafamı onay-
lamaz anlamda salladım. “Sadece şüpheliyim.”

Gülümsedi. “Ama yakın zamanda suçlu olduğun ispatlanacak.”

Kaşlarımı çattım ve belki de bugüne kadarki en ciddi ifademle konuştum. “Ne kadar da kendinizden eminsiniz? Kesinlikle kanıtlanmayacak çünkü beni kullandılar.”

Kaşları eğlenircesine yukarı doğru kıvrıldı. “Evet, hep öyle söylerler.”

Nefes nefese bir şekilde ona baktıktan sonra birden ne yapacağımı bilemeyip etrafıma bakındım. Ardından aklıma gelen şeyle beraber hararetleterek serçe parmağımı ona doğru uzattım. “İddiasına var mısınız?”

Bir bana, bir de ona doğru uzattığım ucu kristal taşlı uzun tırnağıma baktı. “Bu ne böyle, adamın gözünü oyarsın.”

“Siz onu boş verin komiserim...” Kısık ve kendimden emin bir sesle devam ettim. “Neyine iddiaya girdiğinizi söyleyin sadece.”

Tek kelime etmeden aralıksız bakınca çekinmeden karşılığını verdim. “Kendinden bu kadar eminsin demek...”

Kaşlarım ince bir yay gibi yukarı doğru kıvrıldı. “Fazlasıyla.”

“Böyle boş iddialarla uğraşamam.”

Yakalamaya çalıştığım fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitme ihtimali bile beni deli etmeye yetiyordu.

“Kesinlikle boş bir iddia olmayacağına emin olabilirsiniz. Masumlüğümü size ispatlayacağım.”

Bakışları daha da kısıldı. “İspatlayamazsan ne yapacaksın?”

Alt dudağımı ıslatarak dişlerimin arasına yuvarladığımda düşünceliydim. Aklıma hiçbir şey gelmemişti. Hırsla kafamı salladıktan sonra gözlerine baktım. “Ne olursa. Eğer ispatlayamazsam ne isterseniz yapacağım.”

Yüzüme fazlasıyla yakın duran o suratın sert ve belirgin hatlarına bakmaya devam ettiğimde gözlerini yumdu. Kirpikleri bir yelpaze etkisi oluşturduğunda bakışları oldukça derindi.

Biraz daha yaklaştıktan sonra kafasını hafifçe yana yatırdığında o temiz koku tüm algılarımı ele geçirmişti yine. Ah benim sevgili kokulu mumum...

“Bir erkeğe bu şekilde sınırsız konuşmalar yapmaman gerektiğini öğretiler mi sana?” Kaşlarını kaldırdı ve altını çizercesine devam etti. “Özellikle tanımadığın bir erkeğe karşı...”

Gülümsedim. “Olsun komiserim, benim size karşı olan güvenim tam.” Ardından iki parmağımı kaldırarak ona gülümseyerek göz kırptığımda tüm havam değişmişti işte.

Gülümsedi. Evet, o da gülümsedi...

Dudaklarım hayretle aralandığında gülümserken ne kadar da farklı gözüktüğünü düşünüyordum. Aslında bu biraz da tehlikeli bir gülüştü. Neden gülümsemediği zamanlardan daha da korkutucu gözüktüğünü düşünüyordum?

Uzattığım sertçe parmağıma kendi parmağını geçirdi ve sertçe sıktı.

“İddianı kabul ediyorum.”

“Ya!” Hayranlıkla parlayan gözlerle ona bakarak şakıdım. “Demek öyle! Çok sevindim komiser bey, teşekkür ederim!” Tüm benliğimle gülümsüyordum. “Merak etmeyin, karşılığında ben sizden hiçbir şey istemeyeceğim. Yeter ki masumluğumu kanıtlamama yardım edin...”

Tekrardan kısık bakışlarıyla tehlikeli bir şekilde gülümseyince tedirginlikle sırttım ve merakla sordum.

“Peki siz karşılığında benden ne isteyeceksiniz?”

Sıktığı parmağımı kendine doğru çekince ona doğru savrulmuştum. Bakışlarım boşluğu bulduğunda kulağıma doğru fısıldadı.

“Bilmem... Henüz karar vermedim ancak...” Suratımı yavaşça ona doğru çevirdim. “Şunu söyleyebilirim ki... Bir daha tanıdığın tanımadığın hiçbir erkeğe güvenemeyeceksin,” deyip göz kırptığında aldığım nefes midemde sert bir top etkisi oluşturmuştu...

Kenan komiserin son sözleri kulaklarımda çınlamaya devam ettiğinde o an elim ayağım birbirine dolanmıştı sanki... Kendinden oldukça emin ve cüretkâr dökülen kelimelerinden korkmalı mıydım?

Zaten yeterince korkmuyormuşum gibi!

Ateşe değmişçesine elimi geri çektiğimde irice açılan gözlerle bakakalmıştım.

Burnundan yavaşça bir soluk verdiğinde dudaklarında tatminkâr tebessümü asılı kalmıştı. Az önce hissettiğim tedirginliği yansıtmamdan hoşlanmıştı.

“Ben size güveniyorum komiserim!” İstemsizce hıçkırdım. “Sonuçta devletin kestiği parmak acımazmış.” Tekrardan hıçkırdım.

Dudaklarında yabani bir tebessüm oluştuğunda kafa salladı ve ayağa kalktı. Ben de yalpalayarak ayağa kalktığımda parmaklıklara tutunuyordum.

“O hâlde sorguya hazır olsan iyi edersin. Bu sefer elimizden kurtulamayacaksın.”

“Yok artık.” Gözlerimi devirdim. “Yine mi sorgu? Ben zaten sorgumu tamamlamıştım.” Avukatımın dediğine göre Kenan komiser dava gününe kadar beni fazlasıyla zorlayacaktı. Ne kadar da dediğim dedik bir adamdı.

Bakışları kısıldığında ağırlığını bir ayağından diğerine bırakarak mırıldandı. “Öncesinde bir manikür pedikür ister misin?”

“Ay komiserim, onun yerine sıcak bir su alsam daha iyi olurdu,” İğrenircesine kendimi koklayıp geri ona döndüm. “Havuz suyuyla duruyorum hâlâ, leş gibiyim.”

Bana baktı, baktı ve baktı... Ardından yanında duran kadın memura kafasını eğdiğinde işaret parmağıyla üzerimi gösteriyordu. “Kesinlikle sabrımı sınamak için gönderdiler.” Kadın memur kaşlarının altından ikimize de bakıyorken oldukça eğleniyor gibi duruyordu.

“Ben ne zaman çıkıyorum yakışıklı?” Varlığının hangi ara kaybolduğunu hatırlamadığım teyze birden arkamdan çıkınca elimi yüreğimin üzerine koyarak seslendim. “Aman Allah, teyze ya, ödümü koparttın!”

Bir elini beline koymuş, kafasını hafif yan yatırarak komiseri izliyordu. Alt dudağımı dişledikten sonra aklıma gelen ayrıntıyla hayretle Kenan komisere döndüm. “Komiserim benim yanımda kürklü bir kadın görüyor musunuz?” İşaret parmağımı göğsüme koyduktan sonra teyzeyi işaret ettim. Kadın öylesine ütöpikti ki aklımı kaçırıyor olabilirdim.

Bana düz bir ifadeyle bakınca hararetle devam ettim. “Böyle saçları yoluk yoluktu ben ördüm, korkutucu bakan bir kadın işte! Görüyor musunuz yanımda?”

“Deli taklidi yapmakta ısrarcısın demek ha?” Adam ibret alır gibi bana bakıyorken gözleri fazla kısıktı.

“Hayır komiserim, ben gerçekten-”

Teyze elime asılarak beni kendine doğru çekmeye çalıştı. “Beni nasıl yok sayarsın, aptal sarışın seni! Hani insan ayırmıyordun?” Cırlayarak itip kakıyordu.

“Aa-ah! Cidden!” Elimini güçlükle çekip ondan uzaklaştım. “Kafayı yiyeceğim burada.”

“Anlaşılan seninle konuşurken beynime ihtiyacım olmayacak.”

“Komiserim!” Adam arkasını dönüp gidiyorken koridora doğru bağırdım. “Sorumu cevaplamadınız ama!” İşaret parmağımla yan tarafı işaret edip zıplayarak, “Burada nur topu gibi yüzü olan kürklü bir kadın var mı? Onu görebiliyor musunuz?” diye sordum.

Koridorda kaybolduğunda dudaklarım acıyla buruştu ve demir parmaklıkları sıkarken acıklı ses tonumla hayıflandım. “Nasıl da görmezden geliyor...” Birbirine bastırdığım dişlerimin arasından tısladım. “Dağ ayısı, ne olacak.”

Tam da o anda kafama şaplak yediğimde nevrime dönmüştü. Hayretle yan teyzeye baktım.

“Yosma, ne olacak!”

“Korkut!”

Ünal oturduğu koltuktan yavaşça kalkarak arkadaşına boy gösterdi. Korkut hararetle yürüyorken neyse ki kendisini görmüş ve yanına doğru gelmeye başlamıştı. Arkadaşı en az Kenan kadar asabi ve sert gözüküyordu. “Bu ne hâl lan böyle?” diyerek takıldı arkadaşına.

Korkut öfkeyle gözlerini devirip karşısına oturduğunda açık bir mekândalardı. “Allah aşkına Ünal, bilmiyorsun sanki!”

“Aman, seni gören de süt kardeşi hapse girmek üzere sanır.” Söylediklerinin karşılığında aldığı sert bakışlardan etkilenmedi. Ünal durum her

ne olursa olsun, genel olarak rahat takılan, keyfini bozmayan bir adamdı. Şu şeytan tüyü var denilen tiplerdendi işte.

“Ne yapacağız şimdi? En kısa ne zaman çıkar Polen içeriden?”

“Ulan dur, çıkardık da bir kisası kaldı, dangalağa bak.”

“Çıkamaz mı?” Bakışları korkuyla irileşmişti.

“Selena¹ mıyım oğlum ben? Dur bakalım, uğraşıyoruz işte. Elimden geleni yapacağım.” Bir yandan da düşünceli bir şekilde dosyalarına dalma-ya başlamıştı.

“Fazlasını yap Ünal! Fazlasını yap! Polen'i oradan kurtarmamız lazım.”

Ünal, arkadaşının paniğinden etkilenmeden parmak uçlarını yaladı ve yavaşça sayfaları çevirmeye başladı. “Galiba o uyuz kanyı verecekler davaya.” O da kendince ilerisiyle ilgili planlar yapıyor, bir yandan da sesli düşünüyordu.

“Hangi kadın lan?”

İç çekerek dosyayı okumaya devam etti. “O psikopat kadın işte. Lizge midir nedir.”

Korkut sonunda dayanamayıp elinin tersini karşısındaki adamın omzuna geçirerek hayıflandı. “Doğru düzgün anlat!”

“Ya of!” Ünal umursamaz çizgisinden çıkarak sıkıntıyla soludu ve tüm dikkatini arkadaşına vererek devam etti. “Savcı işte oğlum. Taşaktan yürüyemiyor diyorlar. Bizim çocukları çok fena öttürüyormuş, karakoldan çıkarken adını kazara duydum.”

“Bundan bize ne Ünal, sen işini güzelce yap işte.”

“Oğlum yapacağım tabii de çomak sokmasa bari.” Odağını dosyaya vererek mırıldandı. “Nerede o, dur bakayım...” Parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirirken bir yandan da mırıldanıyordu. “Sağlam kanıtlara ihtiyacımız var babacığım. Bundan sonra oturmak haram bize, kalk.” Dosyalarını apar topar toplarken Korkut da ayaklanmıştı.

“Tam beyin siken bir iş aştın başıma Korkut, var ya.”

“Oğlum sen neden hukuk okudun da avukat oldun?”

1. ATV’de yayınlanan Selena dizisi karakteri.

“Para kazanmak için.”

Korkut gözlerini devirdi ve yoluna devam etti. “Ben de kime ne anlatıyorsam. Pezevenksin lan sen, tam bir keyif pezevengi.”

“Havlamasana lan, senin kızın işini halletmeye çalışıyorum işte. Amma söylendin.”

İki arkadaş Polen’in suç dosyasıyla ilgili ellerine sağlam kanıtlar toplamak için araştırma yapmaya başladığında arama izni olmayan yerlere girmeleri gerekiyordu. Bu yüzden sürekli önleri kesiliyordu.

Olayın en son patlak verdiği yere, Timuçin’in evinin önüne geldiklerinde ağacın kenarında durarak birbirlerine baktılar. Ev kapatılmıştı, arama izinleri de yoktu ancak başka çare de bulamıyorlardı.

“Ulan Korkut, bu yaştan sonra senin yüzünden göte gelirsem var ya...” dedi Ünal ve çalıları indirerek ileri doğru büyük bir adım attı.

“Var ya ne?”

“Fena olur,” dedi adam dişlerinin arasından tıslayarak. Bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu.

“Kimse yok, bu taraftan gel.” Korkut daha önce bu eve geldiği için etrafa hâkimdi. Polen’in Timuçin’le olan birkaç konuşmasında da bilerek kulak misafirliği ettiği için biliyordu bu evden bir şeyler çıkabileceğini.

Polen’i kurtarmak için sağlam kanıtlara ihtiyaçları olduğu için büyük bir titizlikle olayları ele alıyorlardı.

“Bu taraftan.” En aşağıdaki koridordan geçip kısaca bir teftiş yaptıklarında ne yazık ki iki elleri de boş kalmıştı.

“Bir şeyler olmalı oğlum ya.” Korkut elindeki feneri tutarak karanlık odadaki çekmeceleri kurcalamaya devam ettiğinde Ünal hayıflandı.

“Polisin de o çekmelere bakmak hiç aklına gelmemişti sanki! Hasan’a bak sen.”

Korkut görmese de arkadaşına öldürücü tehlikede bir bakış attı ve işine devam etti. “Belki gözlerinden kaçmıştır. Söz konusu Polen’se varsayımlar üzerinden hareket edemem.” Konuşurken arkadaşından gelen sessizlik dikkatini dağıttı ve kafasını kaldırarak Ünal’ı aramaya başladı. Feneri etrafta tuttuğunda duvarın önündeki geniş tabloyu incelediğini gördü. “Ne yapıyorsun lan?”

“Bu tabloda bir gariplik var.” Genç adam gizem dolu bir sesle oynamaya çalıştığında kıpırdamıyordu. Omzunun arkasından geriye doğru bir bakış attı ve mırıldandı. “Bir el atsana dağ yarması.”

Arkadaşına yardıma gittiğinde güçlkle de olsa tablo çıkmıştı. Aşağı indirip duvarı incelediklerinde herhangi bir gariplik gözükmiyordu.

Korkut ellerini çırpı ve üzerinde silkeledi. “Bir şey yokmuş.”

O sırada Ünal hâlâ derin düşünceler içerisindeydi. “Evet, bunda yok, bir şeyler seziyorum. Bir daha anlat evi bana ...”

Genç adam kafasında çoktan bir taslak kurmuştu bile. Hızlanan adımlarla odadan çıktığında Korkut da peşinden geliyor, bir yandan da evin düzenini hatırladığı kadarıyla anlatıyordu.

Mutfğa girdikleri anda birden ışıklar yandığında etraf aydınlanmış, genç adamların gözleri kararmıştı. Sessizlik içerisinde kendilerini toparladıktan sonra etrafa baktıklarında ikisinin de suratlarında son derece ablak bir ifade vardı.

Çıt çıkartmadan birbirlerine bakmaya devam ettiklerinde içeriden topuk sesleri gelmeye başladı. Bir kadına ait olduğu çok belli olan topuk sesleri ...

“Lan! Saklanmayalım mı?” Korkut sessizce fısıldadığında Ünal’ın cevap vermesine fırsat kalmadan siyahlar içerisindeki kadın mutfğa girdiğinde ikisi de bakakalmıştı.

Ünal her ne kadar az önceki düşlerine son derece odaklı kalsa da bu kadının suratı onu birden sudan çıkmış balığa döndürmüştü.

Sertçe yutkunduktan sonra gerçek olup olmadığından emin olmak için gözlerini yumup tekrardan geri açtığında bir türlü kendine gelemiyordu. İçin için mırıldandı kendine *hatuna bak lan ilik gibi* diye ... Ardından kafasını onaylamaz anlamda sallayıp ne olduğunu anlamaya çalıştığında kadın kollarını göğsünün altında bağlayıp ikilinin önünde durduğunda sert ifadesinde mimik dahi oynamamıştı.

“Sizin burada ne işiniz var?” dedi tek kaşını yukarıda tutarak.

Korkut boğazını temizledi ve tekleyerek konuştu. “Asıl sizin burada ne işiniz var?”

Kadının siyah saçları siyah takımının üzerine düşüyorken, buğday

teni de giyindiği koyu takıma ayak uyduruyor, hoş bir ahenk yakalıyordu.

Ünal işini gücünü bir kenara bırakarak kadını tartmaya devam ettiğinde o anda rota onun için artık yeniden oluşturulmuştu. Korkut ne yapıyorsa yapsındı. Umurunda değildi. Hayatında ilk defa böyle bir sarsıntı yaşadığı için denemeden edemedi.

Suratında şapşal bir tebessüm oluştuktan sonra yanındaki tezgâha elini koydu ve çapkın bir tavırla konuştu. “Geceler sizin gibi tatlı kadınlar için oldukça tehlikelidir hanımefendi.” Dişleri gözükecek şekilde sırtarak devam etti. “Arama emri olan bir evin içinde ne işiniz var?”

Kadın adamı sabırla dinlerken son anlara doğru dudaklarını tiksircesine kıvırdı ve yavaşça kıstığı gözleriyle izlemeye devam etti. “Ama merak etmeyin, sizin gibi güzel bir kadını tehlikeye atmak istemem.”

Korkut hayret içerisinde bir anda tamamen dönen arkadaşına baktığında âdeta dumur olmuştu. Dava için delil arıyorken karşılına çıkan, kim olduğunu dahi bilmedikleri kadına bir anda koşmaya başlamıştı. İçinden *ulan sırası mıydı şimdi pezevenk demeden edemiyor, ensesine patlatmamak için kendini güçlkle durduruyordu.*

“Peki...” Kadın kafasını aşağı eğdiğinde açık saçlarından birkaç tutam suratının önüne düşmüştü. Genç adamlara doğru yaklaştı ve yüzünü kaldırarak kendince *yavaşak* olana odaklanıp devam etti. “Sizin girişleri kapalı olan bu eve girme amacınız nedir?” Kaşlarını kaldırıp uyarıcasına belirtti. “İzniniz var mı?”

Ünal pişkince dudaklarını yaladı. Bu kadının hâli, tavrı, mimikleri... Her şeyi! Birden her şeyi fazlasıyla hoşuna gitmeye başlamıştı. Kendi kendine *ne de tatlı konuşuyor benimle demeden edememişken* sırtını dikleştirerek böbürlendi. Bunu ilk defa bir kadına yapıyor, ne olduğuyla övünüyordu.

“Tabii ki, ben ceza avukatıyım.” Gülümsemesini bozmadan ceketinin iç cebinden bir kartvizit çıkartarak kadına uzattı. “Ünal Kutlutürk. Eğer ihtiyacınız olursa yardımcı olmak isterim.” Göz kırptı. “Karşı tarafta olsanız bile.”

“Ulan dangalak, sen ne saçmalıyorsun!” Korkut sonunda dayanamadan Ünal’a patladığında kırmızı görmüş boğa gibiydi.

Ünal kaç yıllık arkadaşıydı ve onu ilk defa bu kadar salak görüyordu. Evet, bu adamın her zaman dili kıvraktı. Kelime oyunları yapmayı sever, insanlara sataşmayı iyi bilirdi ancak bir yeri vardı. Ciddileşmesi gereken zamanlarda asla bu şekilde otokontrolünü kaybetmeyen arkadaşına ne olmuştu?

Genç adam arkadaşına uyarı dolu bir bakış attıktan sonra enerjisiyle onu etkisi altına alan kadına geri döndüğünde eridiğini hissediyordu.

O kirpikler ne de güzel gözaltlarının üzerine düşmüştü, kaşları kıvrılmıştı, biçimli dudakları kıpırdayarak kartvizitin üzerindeki yazıları okumaya başlamıştı. Ufak bir iç çekmeden edemedi ve içten içe mırıldandı kendine.

Bu kadın kesinlikle benim karım olacak kadın diye konuşuyordu. Hâl-buki annesi yıllardır evlenmesi için diller döküyor, bir sürü görücü usulü randevu ayarlıyordu ancak ilgisini hiç çekemiyordu. O, iş ve dalga adamıydı. Evlilik gibi ciddi müesseselerle işi olmazdı. Tabii çapkın zampananın teki de değildi. Genel olarak kadınlarla fazla takılmaz, işinde gücünde olurdu ancak bu kadın... Daha gördüğü ilk andan beri tüm ezberini bozmuştu.

Dudaklarından bıraktığı tek bir nefes bile Ünal'a seyir zevki veriyor, en ufak bir mimiğini bile kaçırmak istemiyordu.

Kadın dudaklarını hafif öne doğru buruşturduğunda tek kaşını ufak bir kavisle yukarıda tutmaya devam ediyordu. "Yine de arama emrinin olduğunu düşünmüyorum sayın Ünal Kutlutürk." Ardından iki parmağının arasında tuttuğu kartviziti avucunun içerisine aldığı anda adam erir gibi gülümsedi ve parmaklarını çenesinin altına koyarak sakalını sıvazladı.

"Ne güzel telaffuz ettiniz öyle... Peki ben sizin adınızı öğrenebilir miyim?"

Kadın kafasını *hayhay* der gibi öne eğdikten sonra çantasını açarken mırıldandı. "O hâlde şöyle yapalım..."

Genç adam arkadaşına döndü ve *kazandım* der gibi gülümsedi. Çünkü kadının ona telefon numarasını vereceğinden adı kadar emindi. Ardından önüne döndüğünde kadın da ona doğru bir kart tutuyordu.

“Buyurun buradan bakın.”

“Lizge Uzuner...” Gözleri aynı büroya ait olan kartvizitte ve unvanında takılı kaldığında az önce bülbül olup şakıyan dili lal olup tutulmuştu sanki...

Korkut’un kafa karışıklığı kısa sürdüğünde aklına daha bu öğlen arkadaşının bahsettiği savcı geldi ve işte o an kendi kendine keyifle mırıldanmadan edemedi. “Hani şu taş...”

Genç adam daha şaşkınlığını atamadan bir atmaca gibi arkadaşına döndüğünde onu bakışlarıyla öldürmek üzereydi. Tekrardan sertçe yutkunduğunda soluk borusunun sıkıştığını hissetti.

5. Bölüm

“Galiba Benden Hoşlandı”

Lizge Uzuner... Hani şu taşaktan geçilmeyen kadın... O namıdiğer adam tokatlayan kadın... Tam da karşılarında duruyordu. Ünal kadının önünde daha da terlemeye başladığında nasıl bir işe bulaştığının artık farkındaydı.

İzni olmayan yere girmiş, bir de üstüne üstlük davayla ilgilenen savcıya yakalanmıştı. Kim bilir kadın kendisi için ne düşünecekti? Şimdiden bir sıfır geride hissediyordu kendini.

Sertçe yutkunmaya çalıştığında boğazı düğümlenmiş, eli ayağı birbirine girmişti.

“Tanıştığıma çok memnun oldum Lizge Hanım...” Suratında ekşiyecek bozaran tebessümünü canlı tutmaya çalıştı. “Adınızı çok duymuştum.”

Kadın kısık bakışlarını daha da küçülttü ve kendinden emin bir tonda, “Eminim öyle olmuştur,” dedi. Arkasından ne tür lakaplar takıldığını çok iyi biliyordu. Bir yandan da hoşuna gitmiyor değildi. Küçüklüğünden beri erkeklere karşı antipatisi vardı Lizge’nin, buna engel olamıyordu. Her ne kadar ayırım seven bir kişiliğe sahip olamasa da genel olarak erkekler fazla sinirlerini bozuyordu.

Bu yüzden onları dumur etmeyi seviyordu. Tıpkı karşındaki adamda olduğu gibi. Bu cinse uyuz oluyordu cidden. Nasıl da uçana kaçana yürüyorlardı.

“O hâlde bir uzlaşma sağlayabilir miyiz Lizge Hanım?”

“Ne tür bir uzlaşma?”

Ünal kendince sevimli olduğunu düşündüğü bir şekilde tebessüm etti. “Buradaki araştırmamızı henüz bitirmedik.”

Lizge de gülümsedi. “Yani sizi kısa bir süreliğine tolere etmemi istiyorsunuz?” Sorarcasına konuşmuştu.

Adamın anında gözleri parladı. “Ne kadar da zekisiniz.”

“Keşke biraz siz de öyle olsaydınız Ünal Bey.” Adamın suratı şaşkın bir hâl alınca devam etti. “Uzlaşma karşılıklı olarak sağlanır, yani iki tarafın da hoşnut kalması gerekir ancak siz, yaptığınız usulsüzlüğü direkt olarak görmezden gelmemi istiyorsunuz. Bir de avukat olacaksınız.”

Korkut’un gözleri anında belermişti. Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıp ezdiğinde suratı kızaran Ünal’a bakıyordu. Ünal her zaman dalgacı ve umursamaz bir tavır takınsa da işi onun namusuydu, mesleğine asla laf ettirmezdi ve rekabetçi duygusunu yitirmek istemezdi.

Bunu bilen Korkut başka bir yerde olsa haykırarak kahkaha atardı. Boğazını hafifçe temizledikten sonra kafasını Ünal’a doğru eğdi ve neredeyse ağzının içerisinde mırıldandı.

“Bu kadın senin hayatını siker Ünal.”

Genç adam öfkeden kuduran bakışlarını arkadaşına çevirdikten sonra sertçe birbirine bastırdığı damaklarını ayırmadan Lizge’ye döndü ve burnundan derin bir soluk aldı. O anda kendini patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordu.

Kafasını yavaşça onaylar anlamda sallayarak homurdandı. “Bu seferlik tolere edin o hâlde. O davayı sizin deyiminizle usulsüzlük yapmadan kazanacağumdan emin olabilirsiniz Lizge Hanım.”

Kadının ifadesi iyice dalgacı bir hâl almıştı. Karşısındaki adamın dumura uğradığına anbean şahit olmak hoşuna gitmişti. Neredeydi o ilk baştaki kendinden rahat tavırları? Ne kadar da emin gözüküyordu ken-

dinden... Tabii, şimdi de emindi ancak davayla ilgili. Neyse ki az önceki maraton koşusuna bir son vermişti.

Kafasını anaç bir tavırla salladı. "İkinciye yakalamayayım Ünal Bey yoksa sizin için gerçekten fena olur."

Korkut artık gülmemek için dişlerini de birbirine bastırıyordu. Adamın neredeyse damakları patlayacaktı. O kadar çok hoşuna gitmişti ki arkadaşının öylece ortada kalması ona inanılmaz keyif veriyordu.

"Görüşmek üzere Lizge Hanım. O zamana kadar sevgiyle kalın," dedi adam donuk bir sesle ve ters ifadesi suratından bozulmadan dışarı doğru ilerlemeye başladı. Korkut da peşine takılmış, bastırıldığı kahkahasını yavaştan atmaya başlamıştı.

"Oğlum o kadın seni dümdüz eder lan!"

Zavallı Ünal sudan çıkmış balığa dönmüştü. Tek eliyle suratını sıvazladıktan sonra hararetle evden çıktığında karanlık sokakta yürüyorlardı.

"Nasıl da mal gibi kaldın ama?"

Tam da iş üzerindeyken Lizge'yle karşılaşmış, gördüğü ilk anda çarpılmışa dönmüştü. Kadının o kendinden emin ve buz gibi tavrına çekilmeden edememişti ve sanki o anda içinde bir şeyler olmuştu.

Hızla zihni bulanmış, kalbi kadına karşı akmıştı. Bir anda kendini evinde gibi hissetmişti o kaya gibi sert olan gözlere bakarken.

Onun dalgacı tavrı genelde arkadaşlarına karşıydı. Belki de bir numaralı pezevenkler gibi göstermişti kendini ancak her kadına karşı öyle davranmıyordu...

Hatta hiçbir kadına karşı. O da nefsinin yenen erkeklerdendi. Hormonlarının kölesi olup her gün başka bir kadınla gününü gün edenlerden değil.

"Ben de Ünal isem... O davayı kazanacağım."

"Helal lan sana!" Korkut arkadaşının sırtına sağlam bir tane geçirdi. Ünal'ın bakışları ileriye kilitlenmişti, o anda bulunmadığının farkındaydı ancak bu olayın iyi ki de yaşandığını düşünüyordu. Zaten işinde oldukça profesyonel olan arkadaşı daha da hırslanmıştı. Bu şekilde tuttuğunu kopartacak, Polen'i de özgürlüğüne kavuşturacaklardı!

Polen duruşmaya çıkacağı güne uyandığında son bir kez avukatıyla görüşmek için dışarı çıkartılmıştı. Ünal'ın dediklerini içten içe tekrarlıyor, ritmik adımlarla devam ediyordu.

Polen ağlamaklı ifadesiyle koridorda yürüyorken sırtındaki tutulmayı hissetti. Öte beride kaldığı için tüm kemikleri ağrıyordu. İçten içe buradan çıkar çıkmaz Thai masajı yaptıracam diye düşünüyordu. Yumuşak yatağı özlemiş, babaannesine ise hasret kalmıştı zavallı kız. Bir yandan da bugünkü duruşma için çok heyecanlıydı.

Yanındaki kadın memurla beraber ilerlerken koridorun başında Alpay komiseri gördü, normalde onu gördüğü anda suratında beliren tebesümünden eser yoktu. Çok yorgun hissediyordu kendini.

Son zamanlarda Alpay'la arasında tatlı ve aynı zamanda da sınırlı bir muhabbet oluşmuştu.

Adam kızın podyumlardaki hâlini aratmayan görüntüsüne bakarak gülümsedi ve ona doğru yaklaşırken şakıdı. "Oo, Vitrin Süsü nereye böyle ya?"

"Sormayın Alpay komiserim, arkadaşlarımla kahveye gidiyorum kombini yaptım, umarım buralarda sürünmeye devam etmem."

Polen'den duymaya alıştığı o tatlı cevaplardan birini daha işitince içtenlikle gülümsedi ve yanındaki polis memuruna baktı. "Ben hallederim Selen, sen gidebilirsin." Ardından Polen'i devraldığında hınzır bir ifadeyle sordu.

"Geçen gelen tatlı arkadaşınla mı?"

"Hangisi? Sibel Su mu?"

"Kumral olan işte."

"He... Alisya-o."

Alpay'ın dudakları içe doğru çekildi. "Evet o, diğer kızı hiç gözüm tutmadı."

Polen'in ince kaşları bir yay gibi kıvrıldı. "Aa, niye öyle diyorsunuz ki?"

Hem tamsanız çok seversiniz Sibel Su'yu. O benim en yakın arkadaşım."

Omuzlarını kaldırıp indirdikten sonra dudaklarından olumsuz anlamda bir ses çıkarttı. "Sevmedim." Ardından suratında çapkın bir tebesüm oluştu. "Bana bak, arkadaşların da senin gibi ayaklı suç makinesi mi yoksa?"

Polen'in suratı iyice ağlamaklı bir hâl aldı. "Ne diyorsunuz komiserim ya! Daha kaç kere suçlu değilim diyeceğim size."

Alpay kısaca etrafı kolaçan ettikten sonra kıza doğru bir adım attı ve sessizce mırıldandı. "Boş ver şimdi onu, Alisya'nın bu taraklarda bezi yok, değil mi?"

Kollarını göğsünün altında bağlayıp şımarık bir çocuk gibi cırladı. "Yok!"

"Ne iş yapıyor peki Alisya?"

"Özel eğitim öğretmeni, bazen de modellik yapıyor." Kaşları çatıldı. "Neden Alisya'yı sorup duruyorsunuz?"

Model olması her ne kadar camnı sıkırsa da asıl mesleği hoşuna gitmişti. "Neden soracağım, beğendim arkadaşımı da ondan soruyorum."

Alpay'm büyük bir açık sözlülükle konuya dalmasına hayret etmiş, bir yandan da hayranlık duymuştu.

"Ulan, burası sevgili bulma programı mı?"

Kenan komiserin arkadan gelen sesiyle ikisi birden irkilerek yerinde zıpladığında Polen'in yüreği ağzına gelmişti. Sol elini göğsünün üzerinde bırakıp korkuyla Alpay'ın arkasından çıkan bedene baktığında ürpermeden edemedi.

Kenan her zamanki sert ifadesi ve koyu kıyafetleriyle hemen yanındaydı işte. Polen onu hâlâ çok korkutucu buluyordu.

"Aa, şey, komiserim siz yanlış duydunuz."

"Oğlum sen kimi yiyorsun? Ne diye kadınlara göz koyup duruyorsun lan?"

"Kadınlara mı?" Polen hayretle Alpay'a baktı ve hayal kırıklığıyla konuştu. "Alisya öylesine gönül eğlendireceğiniz biri kesinlikle değil Alpay komiserim!" Ardından kaşlarını çatı ve korkutucu olduğunu düşündüğü

tatlı ifadesiyle devam etti. "Ondan uzak dursanız iyi edersiniz, arkadaşımı çapkın yamyamlara asla yem etmem!"

Alpay iyice sarpa saran işlere yanaklarını şişirmekle yetindi ve ardından elindeki anahtarları Kenan'ın göğsüne doğru fırlattı. "Acil bir işim vardı komiserim, gitsem iyi olur." Ardından kaçarak oradan ayrıldığında şimdilik ucuz atlattığını düşünüyordu.

"İt herif." Kenan arkasından âdeta oyar gibi bakıyorken anahtarları sallıyordu. Ardından yanındaki kadına göz ucuyla baktığında Polen gerilmişti. Sertçe yutkunarak ona bakmaya devam ettiğinde Kenan'ın ifadesi daha da çatıldı.

"Ne o? Kutu bebekler gibi hazırlanmışsın."

"Yaa!" Suratında canlı bir gülümseme oldu. "Bebek gibisin mi demek istediniz bana?"

Kenan gözlerini devirdi. "Hâkim için mi bu hazırlık?"

"Hatırlatmayın komiserim, zaten moralim bozuk."

"İddiayı ben mi kazanıyorum o zaman?"

"Hayır tabii ki komiserim! Gergin olmam duruşmayı kaybedeceğim anlamına gelmiyor!" Göreceksiniz, ben suçsuzum, bunu ispatlayacağız avukatımla beraber."

"Ünal'la mı? Bir halt yapamazsınız."

"Görürsünüz komiserim..."

"Her neyse, gel bakalım ayaklı suç makinesi seni..." Polen'i nezaret-haneye doğru yönlendirdiğinde kız huysuz bir tavırla isyan etti.

"Komiserim bana baksanıza? Hiç suçlu tipi var mı bende?" Adam kapıyı açtıktan sonra kafasını çevirip kıza baktığında suratındaki ifade iyice çatıklaşmıştı. Kafasını onaylar anlamda salladı ve çenesinin ucuyla üzerini gösterdi.

"Şu üstüne de doğru düzgün bir şeyler giyin. Karakol kızım burası, podyum değil."

Adamın sert ifadesine hayretle baktığında ne diyeceğini şaşırmıştı. Ardından bakışları hınzırca kısıldığında her zamanki gibi aklından geçenlerin ağzından çıkmasına izin verdi.

“Kenan komiserim yoksa siz ...” Eliyle dudaklarını kapattı ve merakla sordu. “Çiçek festivalindeki defilemi mi izlediniz?”

“İzledim.” Adamın duraksamadan cevap vermesi onu utandırdığında gözleri kocaman açılmıştı. “Seninle beş çayında gibi muhabbet ettiğimi mi sanıyorsun? Sözlerinin doğruluğunu teyit edecektim tabii ki.”

Polen dudaklarını örten elini indirdiğinde ağzı aralıktı. Niyeyse kendini utanmış hissediyordu. Sonuçta böylesine bir dağ ayısı ne anlardı ki defileden?

Aklına gelen düşüncelerle iç çekmeden edemedi ve yorgun bir şekilde gözlerini kısarak konuştu. “Yine de bilmenizi isterim, benim sevgilim var.”

“Ne?”

Acıklı bir ifadeyle suratını buruşturarak adama baktı. Sonuçta alışkındı, genelde erkekler Polen’den hoşlanırdı. Üstelik çiçek festivalindeki gösteriyi izledikten sonra kendisinden hoşlanmaması imkânsızdı. Bu yüzden incinmemesi için bu ayrıntıyı bilmeliydi.

“Gerçi bu ayrıntıyı dosyamdan öğrenmişsinizdir ama yine de benden duymanızı istedim,” deyip ellerini göğsünün üzerine doğru kaldırdığında sanki kendini saklamak istiyor gibiydi.

Kenan kızın muhafazakâr tavrına kaşlarını daha da fazla çatarak baktıktan sonra kafasını ona doğru eğdi. “Ne oldu şimdi?” Küçümsercesine bakışları kısıldı. “İzlediklerim hafızamdan silindi mi?”

Polen’in gözleri daha da aralandığında yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Sanki ne izlediniz komiserim! Huh! Öyle bir bahsediyorsunuz ki, ah, cidden!” Elleriyle suratını yelledi. “Bana kendimi kötü hissettiriyorsunuz.”

“Sana bu işleri o sevgilin ayarlıyordu demek.” Dudaklarını buruşturarak kafasıyla koridoru işaret etti. “Suç dosyasındaki o Timuçin çöpü.”

“Evet ama onun için neden çöp diyorsunuz?” dedi hayal kırıklığıyla haykırarak.

Kenan kafasını salladı ve kızın suratına dikkatle baktı. “Belki de gerçekten de haklısın.”

“Huh? Hangi konuda?”

Adam kıza bakmaya devam ederken sıkıntıyla soluğunu bıraktı ve sert ifadesiyle konuştu. “Özgürlüğün tehlikede kızım, eğer gerçekten de söylediğin gibi suçsuzsan sevgilinin yediği haltları ispat etmen gerekiyor.”

Ardından kızı içeri sokup kelepçesini açtığında Polen’in suratında düşünceli bir ifade oluşmuştu.

Kenan yanından ayrıldığında boş bakışlarla adamın kuvvetli sırtına bakarak mırıldandı hayretle.

“Galiba gerçekten de benden hoşlandı ... Sevgilimden ayrılmamı istediğine göre... Her neyse, dikkatimi dağıtmamalıyım ve uslu uslu beni adliyeye götürmelerini beklemeliyim.”

Polen mahkemeye çıktıktan sonrası ise tamamen hüsrandı. Kaybetmenin verdiği mağlubiyetle Korkut yenik düşmüştü. Koskoca adam devasa bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Polislerin bir süredir Polen’i izlediklerinden bihaber oldukları yetmiyormuş gibi bu dosyaya hazırlıksız yakalanmaları da cabasıydı. Ne yazık ki sorgusundan sonra çıkılan duruşmaya hazırlanacak vakitleri dahi olmamıştı. Timuçin’in tarafı her şeyi öyle bir ayarlamıştı ki işledikleri tüm suçlar Polen’in üzerine kalıyordu.

Ünal sertçe yutkunarak dik durmaya devam etti. İçten içe neticenin olumsuz olacağını biliyordu, zaten tek seferde aklayabileceği bir dosyaya sahip değillerdi. İkinci celse için sıkı bir hazırlık yapmaktan başka çareleri yoktu.

Lizge üzerindeki takımı çekiştirirken kaçamak bir bakışla sinir küpüne dönen adama baktı. Bu kadarının onun için yeterli olmadığını biliyordu ve bu yüzden çok memnundu. Özellikle kendisine bakmadığını bilse de o da bu kadarıyla yetinmeyecekti.

Polen orada öylece küçük bir çocuk gibi duruyorken tüm hevesi kurasığında kalmıştı. Dün gece kodeste örüp açtığı saçları kıvrır kıvrır olmuştu. Hâlbuki ne ümitlerle hazırlanmıştı bu mahkeme gününe ... Özgürlüğüne kavuşacaktı, Korkut’tan özellikle getirmesini istediği sarı, gümüş boncuklu olan ceket etek takımını giyinmişti. Çıkışta Sibel Su ve Alisya’yla Petibör’e kahve içmeye bile gidecekti.

O anda bir şey fark etti ve endişeyle kafasını eğip kelepçelenen ellerini izledi, araladığı dudaklarından hayret dolu bir soluk alıp başını kaldırdığında acı içerisinde etrafı kolaçan ediyordu, süt kardeşiyle göz göze geldi-

ğinde ise alt dudağı aşağı doğru sarkmıştı. Kelepçelenen ellerini çenesinin altında tutarak ağlamaklı bir ifadeyle dudaklarını oynattı.

“Korkut...”

Korkut’un içi gidiyordu böyle olmasına. Öfkesini yuttu ve sert bir ifadeyle kızın polislerin arasındaki görüntüsünü izledi.

Polen’in tutuklandığını daha babaannesine bile söyleyememişti. Kadın kızı yurt dışında, çekimde zannediyordu. Yaşlı kadının yüreğine inmesinden korktukları için hiçbir şey anlatamamıştı.

“Polen, halledeceğim, bakma öyle,” dedi adam demir gibi bir ifadeyle. Kızın uğradığı hayal kırıklığı midesine sert bir yumruk gibi inmişti.

“İnanamıyorum...”

“Korkma Polen, çıkacaksın oradan.” O sırada Polen’in tatlı acısı salondaki birçok erkeğin dikkatini çekmişti. Genç kadın girdiği her ortamda tıpkı bir altın gibi parlıyor, tüm ilgiyi anında üzerine çekiyordu. Birkaç polis memuru geldiği günden beri Polen’den gözlerini alamıyordu.

“Korkut, hayır...” dedi ve acı içerisinde hayıflanarak yüzük parmağını gösterdi. “Nail artımdaki pırlanta çıkmış.”

Korkut göğsünde biriken ağır soluğu sıkıntıyla ağzından bıraktığında ona iflah olmaz bir bakış attı ve başını onaylamaz anlamda salladı. Cidden yalnızca bunun için miydi o hüsrana uğramış ifadesi?

“Şu taraflara bakabilir misin şekerim?” Parmak ucuyla az önce bulunduğu yeri gösterdi. “Malum, hareket edemiyorum.” Tatlı bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indirerek yanındaki polisler minnoş bir bakış atmıştı.

“Polen ... Bırak şimdi pırlanta taşını, ben çıkınca sana yenisini alırım.”

Polen aşağıya doğru kıvrılan dudak kenarlarıyla beraber polislerin de yönlendirmesiyle salondan çıktığında içi içini yiyordu. Bir yandan da, “Boşu boşuna o kadar hazırlanmışım...” diye mırıldandı kendi kendine.

“Hani çıkartacaktın Polen’i?” Korkut öfkeyle tıslayarak arkadaşına doğru eğildiğinde Ünal’ın morali çok bozuktu. Zaten dava başlı başına fazlasıyla zordu, bunu ilk andan beri biliyordu, kolay olmayacağını da biliyordu ancak onun için imkânsız diye bir kavram yoktu. Bu yüzden bilenmişti. Özellikle o Lizge denen savcıya inat etmişti. Nasıl da kadının kendinden emin bakışlarını hissediyordu üzerinde.

İçten içe bu kadına kök söktürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Öylesine öfke doluydu ki Korkut'un zırvalıklarına kulak bile asma-
dan hararetle yürümeye başladığında arkadaşı da beraberinde geliyordu.

Kapının kenarında duran kadını hissettiğinde burnundan yavaş ve
oldukça uzun olan bir soluk bırakarak bakışlarını kaldırdı.

Tıpkı ilk gördüğü andaki gibi kollarım göğsünün altında bağlamış,
başını kendinden emin bir tavırla yukarıya kaldırarak adama bakmıştı.

"Ünal Bey?"

"Lizge Hanım."

"Oldukça zor bir duruşma oldu," dedi ve anlayışla kafasını salladı.

"Evet, öyleydi."

"Ve siz davayı alamadınız."

"Vermedim de."

"Ama alamadınız." Konuşurken tek kaşını havaya kaldırmış, ardından bilmiş bir tavırla devam etmişti. "Demek ki usulüne uyarak iş yapamıyorsunuz."

Ünal'a göre Lizge gerçekten de haddini aşıyordu. Mesleğiyle ilgili onu ikince kez vuruyordu. Ama bu durum Lizge'nin umurunda bile değildi. İlk gördüğü andaki tavrı kadını gıcık etmişti ve adamı bozmaktan da hoşlanmıştı. Ünal'ın kadın görünce dibi düşen tiplerden olduğunu düşünüyordu. Genç adamın yaklaşımının kendine has olduğundan bihaberdi...

"Lizge Hanım, bu burada bitmedi," dedi ve atılgan bir tavırla kadına yaklaştığında Lizge afallamıştı. Bakışları nazikçe kadının hatlarında gezindi ve gözlerinde sabit kaldı. "O tatlı laflarınızı afiyetle yiyeceğiniz günler gelecek ve ben..." Kadının dudaklarına baktı. "O günü büyük bir keyifle izleyeceğim."

Kısa bir anlığına da olsa sessiz kaldıklarında orada zihinlerinde kendilerinden başka kimse kalmamıştı. Ardından nezaketle geriye çekilerek hafifçe tebessüm etti. "İyi günler dilerim, sevgiyle kalın."

Ardından yanından geçip gittiğinde koridordaki insanları görmüyordu bile, aklında kadının sözleri kalmıştı. Lizge'nin kendisini bu kadar gıcık hissettirmesine rağmen neden yüreği sıkışıyor, nabızı hızlanıyordu? Dişle-

rinin arasından soluğunu yavaşça bıraktı ve suratını sıvazlayarak kafasını onaylamaz anlamda salladı.

O kısmı şimdilik görmezden gelecekti.

“Oo, avukat bey bu ne yakışıklılık?”

Ünal geçenki meseleden dolayı morali her ne kadar bozuk olsa da teyzesinin yanında bozuntuya vermeden gülümseyip karşısına oturdu. Annesi küçüklüğünden beri rahatsızlandığı için neredeyse teyzesinin yanında büyümüştü. Bu yüzden ona karşı derinden saygı duyuyor, içtenlikle sevgi besliyordu.

Mualla Hanım onu son zamanlarda ne zaman görse gözü dolardı. Oğlu gibi sevmiş, özenle büyütmüştü Ünal'ı. Kendi çocuğu da olmadığı için belki de üzerine bu kadar titremişti.

“Sorma teyze ya, bu yakışıklılıkla yaşamak zor, kızlar hasta bana.” Çapkın bir tebessümle konuştuktan sonra teyzesine sarıldığında içi huzur dolmuştu.

“Pek de bir şmarık!” Yakışıklı suratı avuçlarının arasına alıp şefkatle öptü ve karşısına oturttu. “Aç mısın paşam, hemen kurayım sofrayı?”

Kadın kalkacakken elinden tutup oturttu. “Geç şöyle sultanım, yüzünü görmeye geldim, yemek yemeye değil.”

“Aa, olur mu öyle? Bak, gözüme süzölmüş geldin, vallahi endişeleniyorum senin için.”

“Teyze yine kız meselelerine gireceksen ben hiç almayayım.”

Son zamanlarda malum annesiyle beraber evlenmesi için kız arayışına girmişlerdi bu konuda pek bir ümitlilerdi ancak Ünal'ın ne yazık ki o taraklarda pek bezi yoktu. Birine koşulsuz güvenip evlenebileceğini sanmıyordu. Evlilik sadakat isterdi. Ünal hayatında biri yokken bile sağa sola bakmazdı. Evlenince bir köpek kadar sadık olurdu eşine. Bu sadakati hak edebilecek biri olabilir miydi? Sanmıyordu.

Alaycı tavrı, yakışıklı suratı ve fit vücuduyla ona bakan insanlar

genelde pek çok kişiyi aynı anda idare edebilecek erkeklerden biri olduğunu düşünürdü ve bu konuda ciddi anlamda yanılırdı.

“Niye öyle diyorsun oğlum? Otuz yaşına geldin, sen hiç yuva kurmayacak mısın?”

Sıkıntıyla bir soluk bıraktığında telefonu çaldı, kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. İşinden dolayı gün içerisinde bu tarz çağrıları pek fazla aldığı için yadırgamadı ve teyzesine bakarak gülümsedi. “Affedersin teyzeciğim,” dedikten sonra aramayı yanıtladı.

“Alo?”

Ahizenin ardından derin bir soluk bırakıldı, ardından o can yakıcı sesi duydu. “İyi günler Ünal Bey, Lizge Uzuner ben.”

Genç adam birden attan inmişe döndü, gözleri hayretle irileştiğinde boğazı düğümlenmiş, eli ayağı birbirine girmişti.

Bu kadının sesi nasıl aşırı derecede hoş çıkabilirdi ki? Hayır, hayır. Daha da önemlisi Lizge neden kendisini arıyordu? Resmen orada renkten renge giriyorken kendini güçlkle toparlayarak konuştu.

“Buyurun Lizge Hanım?”

“Atacağım konuma gelin, konuşmamız lazım.”

Kadının emrivaki tavrıyla tekrardan dumura uğradığında öylece kaldı. Her ne kadar bu durumu lehine kullanıp onunla alay etmek istese de buluşma fırsatını geri çevirmek istemiyordu. Davanın üzerinden bir hayli zaman geçmişti, onu görmeyeli özlediğini hissediyordu. Görmek istiyordu.

“Tabii Lizge Hanım. Ne zaman ve nerede isterseniz.”

Muzip tavrına ahizenin ardından öfkeli bir soluk daha bırakıldığını işitti ve dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Ardından telefon suratına kapatıldığında bu durumdan hiç de rahatsız olmamıştı.

Suratında aptal bir tebessüm oluştuğunda bakışları son derece çekici bir edayla kısılmıştı.

“Sert...”

“Bak sen! Bir de kimse yok diyor!” Teyzesinin üzerine fırlattığı yas-tıkla kendisine geldi. “Kim bu Lizge de böyle ağzın yüzün dağıldı senin?”

Ünal sıırıttı. “Bir şey değıl teyze ya, yüzsüzün teki, bırakmıyor peşimi.”

Kadının kaşları hayretle yukarı doğru kalktı. “Aa, niye, bir kötülüğü mü var ki?”

“Sorma sorma, beter bir şey, çekilir çile değıl yani. Aynı davada çalışıyoruz da acil bir iş çıkmış, ondan dolayı gitmem gerek.”

Apar topar kalkınca Mualla da ona eşlik etti. “Aman oğlum, dikkat et öyle kızlara. Tamam, evlenmeni istiyoruz da öyle önüne gelene de veremeyiz seni yani... Önce annenle benim onayımı alması gerek.”

“Tabii öyle sultanım. Bilmez miyim hiç.”

“Aynen öyle.” Kadın hafif agresif bir tavırla yeğenini vantuz gibi öpüp uğurladığında şimdiden hiç hoşlanmamıştı o Lizge cadalozundan.

Ünal arabasını park ederken bir yandan da çaktırmadan dikiz aynasındaki görüntüsüne bakıyordu. Arabaya daha biner binmez parfümünü sıkmış, saçlarına kısaca çekidüzen vermişti. Şimdi ise kritik bölgede olduğu için görünme ihtimaline karşın ağırdan alıyordu.

Sahil kenarında olan ufak bir evin önünde indiğinde hava soğuk olmasa da esiyordu. Etrafına kısaca bakındığında Lizge’yi evin kenarında gördü, dikkatle dış cepheyi inceliyordu.

Ardından küstah bir tavırla yanına gitti ve öne doğru bakınan kadına karşı böbürlenerek konuştu.

“Beni arıyorsanız fazla uzaklara bakmayın, buradayım.”

Lizge her zamanki sakın ifadesine bürünmeden sinir bozucu bir şekilde gözlerini kısıp Ünal’a döndü. “Bakıyorum da yine formunuzdasınız.”

“Ben her zaman formumdayım Lizge Hanım.”

Kaşlarını kaldırdı ve hafifçe başını yana eğdi. “Davadan sonra biraz daha o şekilde durgun olursunuz diye düşünüyordum?”

Ünal gülümseyerek kadının güzel suratına baktı, kadar özlemişti ki bu yüzü görmeyi, kadının sinir bozucu laflarından bile etkilenmiyordu.

“Evet, ben de uzun sürer diye düşünüyordum ancak sizi tekrardan görünce unuttum gitti.”

“Öyle mi? Bana karşı kaybetmişsiniz ama.”

Genç adam çapkın bir tebessümle çenesinin altındaki sakalları sıvazlayarak yere baktı ve kadına doğru yaklaşıp hınzır ifadesini kaldırdı. “Sanırım size karşı ilk defa kaybetmiyorum, bunu sevdim.”

Kadın bıkkınlıkla soluduktan sonra şimdiye kadarki en ciddi ifadesini takınarak öne doğru yaklaştı. “Öyle mi? Desenize, daha çok sevineceksiniz o zaman.”

Bu cevaptaki alt metni pekâlâ da almıştı, ifadesi anında değişti ve gözleri kararlılıkla parladı. Söz konusu bu kadın olduğunda en hassas noktalarına bile dokunsa bir süre sonra öfkesi geçiyordu, nasıl olduğunu bilmiyordu ancak bir şekilde oluyordu işte...

Kollarını göğsünün altında bağladı. “Gelelim sizi neden çağırdığıma...” Eski eve doğru bir bakış attı ve Ünal’a geri döndü. “Davayı araştırırken bazı pürüzlerin olduğunu fark ederek üzerine gittim ve Polen galiba suçsuz.”

Ünal birden buz kesti ve öylece bakakaldı. “Bana yardım mı ediyorsunuz?”

“Ben yalnızca işimi olabildiğince iyi yapmaya çalışıyorum, başkalarının aksine.”

Son söyledikleri Ünal’ın kanına dokunsa da dikkati dağılmamıştı. Önemli olan Polen’in lehine delil bulmaktı.

“Bu yüzden size yardım edeceğim.”

Ünal tam anlamıyla afallamıştı, hayretle kadına bakmayı sürdürdüğünde Lizge önce davranarak eve doğru ilerledi.

Düşük omuzlarıyla beraber hapisaneden içeri girdiğinde içine içine ağlıyordu. Birkaç gün sürse de kodestekilere alışmıştı, en azından ikinci duruşmaya kadar orada kalsa gam yemezdi ancak burası... Resmen hapse giriyordu.

“Her şey bir rüya, tüm bunlar gerçek değil,” dedikçe iyice çukura batıyordu.

Her zamanki gibi silkelenerek kendine geldi.

“Yok bir şey, bunlar da tecrübe canım, hayatıma yeni insanlar, yeni renkler giriyor işte fena mı?”

“Sen yine ne konuşuyorsun kendi kendine, deli deli?” Yanındaki memurlardan biri laf atınca dudaklarını büzerek cevap vermedi. Sevmemişti onu, karakoldaki memurlar gibi değildi, itici geliyordu tavırları ve ona karşı çok kaba davranmıştı.

Sıkı bir aramanın ardından yatacağı koğuşa doğru ilerlemeye başladığında kalbi ağzında atıyordu. Kalın demirli sert sürgülü kapıyı açtıklarında sesi kulaklarında yankılanmıştı.

İçeri sertçe itilince adımlarını yumuşatarak koğuşun ortasında kaldığında bir sürü her yaştan, her telden kadınla karşı karşıya kaldı. Polen’i görünce usulca yerlerinden kalktıklarında farklı bir ırktan hayvanla karşılaşmış gibi ilginç bakışlarla inceliyorlardı.

Her zamanki çekingen ifadesiyle gülümseyerek tek elini kaldırdı ve yavaşça konuştu. “Merhaba hanımlar, nasılsınız?”

Şu filmlerden çıkma koğuş ağası kılıklı kadın tepesinde topladığı tül-bentini düzelterek önüne geldi ve yıllandıkça kırışan buruşuk suratıyla konuştu.

“Çaylak, çok konuşma da şu yerleri siliver. Tanışınız sonra,” dediğinde diğer kadınlar kıkırdamaya başlamıştı. Polen dudaklarını buruşturup hüznle yere baktı.

Anladığı kadarıyla burada bir hayli işi vardı...

Daha önce hiç yapmadığı temizliği ilk defa girdiği koğuştaki yaptığında canı çıkmıştı. Hanımefendiler keyifleri isteyince onunla konuşuyor, istemeyince ise susuyorlardı.

Şimdilik uslu olmaya karar verdi ve başına bela açmamak için geri durdu, aralarında garip bir enerji oluşmuştu. Onu sevdiklerini söylemeler bile diğerlerine davrandıkları kadar da kaba davranmıyorlardı, ufak ufak takılmaktan da geri kalmıyorlardı.

Görüş gününe kadar dayandı ve en sonunda arkadaşını göreceği anın coşkusuyla heyecanla görüş yerine gitti.

“Alisya!” Polen arkadaşını görünce koşarak parmaklıkların yanına geldiğinde ağzı kulaklarına varmıştı. Dolu dolu olan gözlerle kendisine hüzünlü bir tebessümle bakan arkadaşını izleyerek şakıdı. “Çok özlemişim seni...”

Buraya getirildiğinden beri her ne kadar pozitif kalmaya çalışsa da içten içe çok yalnızdı. Yanında kalan diğer tutuklular kodeste tanıştığı teyze gibi değildi. Ürkütücü gelmişlerdi Polen’e.

Dudaklarını büzerek o kısımlarda boğulmamaya çalıştı. Zaten gününün çoğunu koğuşundaki arkadaşlarıyla geçiriyordu, görüş gününü mahvetmeyecekti.

Alisya da en az Polen kadar heyecanlanmıştı. “Ben de elmalı turtam, ben de... Burnumda tütüyorsun Polen...”

“Oh... Çizmeli kedim benim.” Burnunu çekti ve etrafa bakınarak ilgiyle konuştu. “Sibel Su neden yanıma gelmiyor Alisya?” Polen içten içe bu duruma içerlenmişti. O arkadaşını da çok özlemişti ancak Sibel Su ne geliyor ne de haber yolluyordu.

Alisya sıkıntılı bir ifadeyle yere baktıktan sonra tekrardan Polen’e yönelerek konuştu. “Sibel New York’a gitti.”

“Oh! Neden?”

“İş için. Vogue dergisinin çekimlerine katılacak.”

“Ne?” Polen’in gözleri anında boşluğa daldı ve öylece bakakaldı. Midesine sert bir şekilde yediği hayal kırıklığını hazmedemiyorken arkadaşı devam etti. “Sen içeride olduğun için Serdar Bey teklifin yanmasını istemedi ve işi Sibel’e bağladı.”

“Ah...” Soluğunu yavaşça bıraktı ve boş bakışlarını arkadaşına doğru kalktığı anda dudaklarında yalancı bir tebessüm oluşmuştu. “Anlıyorum tabii...” Dişleri gözükecek şekilde gülümsemesini genişleterek gözlerini kısıtı. “İyi yapmış, bu kariyerini kesinlikle zirveye çıkartacak.”

Alisya acı bir tebessümle arkadaşına baktığında ne kadar kırıldığını görebiliyordu, Polen her zamanki gibi kırgınlığını göstermiyordu.

Polen işi Sibel’in almasından çok bunu onun ağzından duymadığına

üzölüyordu, giderken haber bile vermemiştir. Ayrıntılara takıldıkça gözleri boşluğa dalsa da o yine de içtenlikle gülümseyerek bu konuyu rafa kaldırıp arkadaşı için mutlu olmayı tercih etti.

Çünkü üzgün olmak için zaten çok fazla sebebi vardı. Bu zamana kadar rengârenk kalan zihni hiç bilmediği cezaevindeki izbe koğuşta bulanmaya başlamıştı. İçten içe hüznülense de zihninin içine dalıyor, hayaller kurarak o anlardan kendini uzak tutuyor, kimseye dalaşmamaya çalışarak sevimliliğini koruyordu.

Derin bir nefes aldı ve kafasını onaylar anlamda salladı. “İnanıyorum, ikinci defa mahkemeye çıktığımda bu iş çözülecek ve ben serbest kalacağım.” Sertçe yutkunduktan sonra memurla beraber koğuşuna götürüldüğünde dudak kenarları aşağı doğru büzölmüştü.

Arabesk müziğin duvarlarında yankılandığı koğuşuna girdiğinde Hamiyet ablası tölbentini kafasının etrafına sarmış, sinsice kısıtıldığı gözleriyle Polen’e bakakalmıştı.

“Bu bulaşıkların hâli ne kız böyle?”

“Ay ben hemen yıkarım Hamiyet abla!” dedi ve coşkuyla tezgâha koştu. “Ne yapayım, donlarınızı yıkadıktan sonra vakit mi kaldı?”

“Aa, bak ne diyor Hamiyet? Bunun dili yine açıldı.” Adının Asuhan olduğunu yeni öğrendiği kadın sert ifadesiyle Polen’i işaret edince her ne kadar sinirlense de gıcık bir şekilde gülümsedi.

“Ay ne ortalığı kızıştırırıyorsun hemen şekerim, yıkarım şimdi şipşak bulaşıkları diyorum, istersen sonrasında sırtına bir kese de atayım, olur mu?”

Dudaklarını birbirine bastırarak pişkin pişkin güldü. “Hep bu avelliğinden sopadan kurtuluyorsun, biliyorsun değil mi?”

Kıkırdadı. “Sopa mı? O da ne öyle şekerim? Ben bilmem öyle şeyler.” Kadınlar alenen Polen’in önünde onun dedikodusunu yapmaya başladıklarında onları umursamadı ve koşturarak işine koyuldu.

Lizge ve Ünal evin içenisinden çıktıklarında üzerine çalışabilecekleri birçok ayrıntı yakalamışlardı. Ünal hayretler içenisinde elindeki dosyalara baktı, artık Polen'i çıkartmak o kadar da zor olmayacaktı. Özellikle bu ipuçlarının üzerine gittiğinde çok daha fazlasını bulacağından da emindi.

Rahat bir soluk alarak kadına doğru döndüğünde onun inanılmaz biri olduğunu düşünüyordu.

"Her şey için teşekkür ederim Lizge Hanım," dedi ve ufak bir baş selamı verdi.

"Ben sadece haklı olanın yanındayım Ünal Bey."

Adam ona hayranlıkla baktı. Günümüzde her ne kadar adalet yazısının altında çalışsalar da yolsuzluğa hizmet eden ya da işini doğru düzgün yapmayan hukuk çalışanlarının olduğunu biliyordu.

Tabii bu yalnızca hukuk için geçerli değildi, her meslek biraz biraz kirletilmişti.

Lizge'yi de iş aşkı bakımından kendisine benzetti, tutkuyla çalışıyordu bu kadın.

"O hâlde şimdilik gidiyorum." Durdu ve tek kaşını yukarı doğru kaldırdı. "İşinizi iyi yapacağınızı düşünüyorum."

"Tabii. Bundan şüpheniz olmasın." O çapkın tebessümüyle gülümse-di. "Görüşürüz Lizge Hanım, sevgiyle kalın."

Genç adam yanından ayrıldığında Lizge kıstığı gözleriyle giderek uzaklaşan sırta bakıyorken bir yandan da olacakları düşünüyordu.

Ünal arabasına atlarken kendisine doğru dönüp el salladığında suratında mimik oynamadı, elini kaldırarak adama kısaca karşılık verdi ve aracına atlayıp yanından uzaklaşmasını izlediğinde esen rüzgâr yavaşça saçlarını okşuyordu.

İnce kabanının cebinden telefonunu çıkartıp onu aradıktan sonra kulağına götürdüğünde kısa sürede çağrısı yanıtlanmıştı.

Soluğunu yavaşça bıraktıktan sonra konuştu.

"Onu eve yönlendirdim."

"İpuçlarının hepsini aldı mı?"

“Evet, güzel bir şekilde iz sürerse hedefe girecektir.”

“Güzel.”

Çağrıyı bitirdikten sonra telefonu kabanına geri koydu, ellerini cebine sokarak denize doğru yürümeye başladığında esinti artmıştı. Saçları sağından savrulurak sol omzuna çarpıyorken yüzü okşanıyordu ...

Koyu gözleri denize doğru dikti ve hırçın dalgaları dikkatle izledi.

Mahkeme Günü

Polen büyük bir heyecanla tekrardan gecedan ördüğü saçlarını açtığı anda kalbi neredeyse göğüs kafesini delip geçecekti. Oldukça uzun bir süredir buralarda haksız yere sürünmüştü. Alışık olmadığı şekilde yaşamıştı ancak hiçbir zaman ümitsizliğe kapılmamıştı.

Sonuçta suçsuz olduğunu biliyordu ve bu meseleyi de Allah'a emanet etmişti, kendisini aka çıkartacağına emindi. Tıpkı küçüklüğünden beri yaptığı gibi ...

Rahatsız yerlerde yattığı için tüm bedeni tutulup sabahları onu ağrılarla uyandırır da gözünü açar açmaz gülümsemeyi ihmal etmemişti, küçümsememişti burayı, alabildiğini almıştı ...

Artık hayatının, evinin ve sevdiklerinin daha fazla kıymetini biliyordu. En azından biraz daha olgunlaşmış hissediyordu kendini.

Timuçin'den hâlâ bir haber yoktu. Bu konuyla ilgili de olgunlaşmış hissediyordu kendini. Polen çevresindekilerin sandığı kadar da salak bir kız değildi. Bu zamana kadar ona karşı kendine bir rol biçtiğini fark etti. Timuçin, Polen'in sevgilisi gibi değil de daha çok çocuğu gibiydi.

Küçük yaştan beri Polen'in çok şeyi sırtlaması gerekmişti, bu yüzden ebeveyn rolü üstlenmek zorunda kalan çocuklardan birisiydi o da. Timuçin'le aralarında oluşan ilişkiyi, onu yalnız bırakıp yurt dışına kaçmasının da yardımıyla daha iyi görmüştü.

Bu konuda ona içten içe kırılmıştı. Her ne olursa olsun, bugüne kadar hep yanında olup savunduğu Timuçin neredeydi? Yoktu.

Buklelerini parmaklarıyla açtıktan sonra üzerine giyindiği kıyafetleri düzelterek kodesten çıktı.

Kalbi büyük bir inançla atıyorken bugün uçsuz bucaksız gözüken esaretinin artık son bulacağına inanıyordu.

Adliyeye geldiklerinde yol bitmek bilmiyordu sanki. Memurlarla beraber koridorda yürüdüklerinde etrafına bakınırken ileride, solda duran adamı gördü ve gözleri irileşti.

Kenan komiseri ... Onu görmeyeli ne kadar da uzun zaman olmuştu. Kalbi coşkuyla atmaya başladığında ağzının içi kurudu.

“Oh! Kenan komiserim!” Kendine engel olmadan tepkisini her zamanki gibi doğal bir şekilde verdiğinde sesi biraz koridorda yankılanmıştı. Başka bir yere sevk edildiği için ne onu ne de Alpay komiseri görebilmişti.

Dudaklarında ufak bir tebessüm oluştuğunda bu dağ ayısını özleyeceği hiç aklına gelmemişti.

Kendisini şimdi neden daha da rahatlamış hissediyordu?

Her şeyden de önce neden o... Buradaydı?

Adam tanıdık tiz sesi duyunca o tara doğru döndüğünde Polen'i memurların içinde gördü. Göz göze geldiklerinde kızın içtenlikle gülümseyip ellerini kaldırarak sallamaya çalışmasına amansızca baktı ve kafasını salladı.

Bu kız gerçekten ... İflah olmazdı.

Soluğunu yavaşça bıraktı ve elleri siyah, bol kot ceketinin cebindeyken kıza doğru yaklaştığında yanındaki memurlardan birini tanıyordu.

“Kenan komiserim, sizi gördüğüme sevindim.” Kafasını hafifçe yan yatırarak kıızı izlediğinde devam etti. “Bakın, bu sefer giyindiklerimi beğendiniz mi? Adliyeye uymuş mu?”

Bakışları yavaşça üzerinde gezindi ve yanaklarında hafif bir dalgalanma oldu.

Kız yine tarzının dışına çıkamamış, bebe mavisi süslü bir etek ceket takım giyinmişti, bir öncekinden daha az cırttı sadece.

Cebindeki ellerinden birini çıkartıp sert çehresini sıvazlayarak konuştu. “Olmuş.” Elini geri cebine soktu. “Ama bir dakika, neden pişmiş kelle gibi sırtıyorsun? Birazdan senin davan yok mu?”

“Evet var, bu yüzden mutluyum zaten, artık masumiyetimin kanıtlanacağını hissediyorum.”

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı. “Bu kadar eminsin demek.”

“Evet, oh!” Kocaman açtığı gözleriyle adama baktı. “Komiserim siz neden buradasınız! Yoksa...” Sesi kısıldı. “Benim için mi geldiniz?” Ardından ağzı aralık kaldı ve gözleri kısıldı. “Ah...” Kafasını eğerek sessizce içine doğru mırıldandı. “Sanırım benden hoşlanmaya devam ediyor...” İçten içe adamın bu amansız durumuna üzülmekten edemiyordu.

“Bir iddiaya girmiştik, unuttun mu?”

İşittikleriyle hızla kafasını kaldırdığında o günkü konuşmalar doluştu zihnine, evet, masumiyetini kanıtlayamazsa Kenan komiser ne isterse onu yapacaktı ve bu adam... Gerçekten de iddiada ne kadar istikrarlıydı. Mahkemeye kadar gelmişti.

“Evet... Hatırlıyorum.”

“İşte, bu yüzden geldim, kazananı belirlemek için.”

Polen gözleri kısılacak şekilde tebessüm ederek kendinden emin bir tavırla kafasını sallayıp mırıldandı. “Kesinlikle ben kazanacağım komiserim.”

Her ne kadar pozitif enerji yaymaya çalışsa da adamın sert ifadesi onu ürkütmüyor değildi. Bir yandan da kazanamamaktan korkuyordu. Sanırım bundan hapis yatmaktan daha fazla korkuyordu.

Adamı çaktırmamaya çalışarak kısaca süzdü. Elinde olsa arkasını dönerek topukları poposuna vura vura kaçacaktı, o gün nasıl da korkutmuştu kendisini...

Ne demişti öyle?

Kendisinden öyle bir şey isteyecekti ki Polen bir daha hiçbir erkeğe güvenemeyecekti, değil mi?

O buz gibi lafları anımsadıkça bile üşüyordu ...

İkilinin bakışları birbiri üzerinde gelip gidiyorken, içlerinden biri kazanmayı ötekinden daha çok istiyordu ...

6. Bölüm

“O Ormani Adamı Görmek İstemiyorum!”

Mahkemeden dolu dolu olan gözlerimle çıkarken Korkut’la göz göze geldik ve hayretle birbirimize bakakaldık. Az önce karar verilmişti ve ben hâkimin aldığı karara inanamıyordum. Yanımdaki memurlarla beraber yürürken kendimi tutamayıp bağırdım.

“Korkut!”

“Polen!”

Dayanamayıp hıçkırarak ağlamaya başladığımda omuzlarım titriyordu. “İnanamıyorum bu olanlara ...”

Koşarak yanıma geldiğinde tüm ifadesi az önceki gerginlikten dolayı dağılmıştı. “Sana söylemiştim ...”

“Sonunda kurtuldum!” Yerimde zıplayarak ona sarılmaya çalıştığımda her ne kadar bunu başaramasam da içimde oluşup taşan mutluluğu akıttıyordum. “Sonunda Allah’ım, sonunda!” Hem ağlıyor hem de gülüyor, tuhaf sesler eşliğinde mutluluğumu paylaşmayı sürdürüyordum.

Korkut ve Ünal da en az benim kadar mutlu olmuştu. “İnanmıyorum size ya, inanmıyorum, benden ne derseniz dileyin!”

“Polen Hanım biraz yavaş olun.” Yanımdaki memurun uyarısıyla

uslu bir çocuk gibi sakinleşip gülümsedim. “Affedersiniz, kusura bakmayın lütfen...”

Yasal işlemleri de hallettikten sonra özgürlüğüme tamamen kavuştuğumda dışarıya bana farklı geliyordu.

Suratımdaki tebessüm genişleyerek dışarıda yürüyorken ellerimi iki yanıma doğru açarak sırtımı gerdirdim ve güneşe doğru gülümsedim. “Çok şükür Allah’ım, çok şükür...” Dudaklarımdaki buruk tebessüm genişlediğinde yere göğe sığamıyordum.

Onca zaman sonra dışarıda olduğuma inanamıyordum. İçimde oluşan çocuksu coşkuyla etrafa bakındığımda gözlerim dolu doluydu. Elimi kalbime koyduktan sonra gülümseyerek zıpladım ve içimden defalarca kez Allah’a şükrettim.

“Polen! Dikkatli ol biraz, araba çarpacak.” Korkut endişeyle arkamdan geldiğinde mutluluktan havalara uçuyordum. “Çok teşekkür ederim size de, iyi ki varsınız...”

Bugün hiçbir şey moralimi bozamazdı, bugün dünyanın en mutlu insanı bendim.

“Ah Polen, ah... Ne işler açtın başına...” Süt kardeşim her ne kadar mutlu olsa da sitemini bastıramıyordu. “Şimdilik sevinmene izin vereceğim ama bil ki bu konuda daha hesaplaşmadık.”

Onun aba altından sopa göstermesini umursamadan hararetle üzerine zıpladım. “Hadi telefonumu ver artık!”

Instagram’a en son attığım fotoğraf kaç beğeni almıştı, deli gibi merak ediyordum ya da takipçi sayım ne kadar artmıştı?

Bir anda suratındaki pozitif ifade solduğunda gerginliğini iliklerime kadar hissetmiştim.

“O piçi aramak için mi telefonunu istiyorsun?” Birden durduğumda mideme kramplar girmişti sanki. O tanıdık boşluk hissi tekrardan oluştuğunda alnımı kaşıyarak direttim. “Hadi Korkut, ver artık.”

“Sana bir şey sordum Polen.”

Gözlerim anında dolmuştu, Timuçin’in beni içeride bırakıp yurt dışına çıkmasını düşünmemeye gayret etmiştim, en azından içeride olduğum

süre zarfında bunu yapmaya karar vermiştim ancak ... Artık sığınacak bir sebebim kalmamıştı.

Belki de bana defalarca kez ulaşmaya çalışmıştı, telefonum elimde olmadığı için haberim yoktu, bu yüzden ön yargılı olmamaya karar vererek direttim.

“Korkut.”

Gözlerini devirerek bıkkınlıkla bir soluk bıraktığında aynı zamanda da ağır bir küfür savurmuştu. Arka cebinden telefonumu çıkartıp uzatarak tısladı. “O şerefsizle haberleşmeyi düşünme bile.”

Az önceki mutluluğum birden buhar olup uçtuğunda tadım kaçmıştı.

Telefonumu elime aldım, kapalıydı. Hüznümü belli etmemek için her zamanki gibi canlı bir tebessüm kondurdum suratıma. “Hadi, babaanneme gidelim hemen!”

Ünal’la tekrardan vedalaştıktan sonra Korkut’un arabasına atlayıp yola koyulduğumuzda dikkatimi babaanneme kavuşmaya vermiştim. Bu süre zarfında öyle çok özlemiştim ki onu burnumda tütüyordu.

Gitmeden önce fırından en sevdiği ekmekten alıp eve girdiğimde televizyon sesi geliyordu. Kapıyı kapattıktan sonra içeriden seslendi. “Korkut! Sen mi geldin?”

Suratımda oluşan hınzır tebessümle koşarak salona girdiğimde kadıncağzı neye uğradığını şaşırmıştı. Eliyle ağzını kapatıp ağlayarak ayaklandığında sesi titriyordu. “Polen! Kızım...”

“Babaanne...” Giderek zayıflayan sesimle ona doğru koşup sarıldığımda ikimiz de titriyorduk. “Çok özledim seni...”

“Ya ben?” Sırtıma bir fiske vurdu. “Neredesin sen kaç zamandır? Ne bitmeyen çekimmiş bu!” Azarlamalarına daha sıkı sarılarak karşılık verdiğimde güçlkle beni geri itti.

“Dur kızım, nefes alamıyorum.” Sırtıtarak geri çekildiğimde gözlerim özlemle suratında geziniyordu. Çenemden tutup yanaklarımı öptükten sonra saçlarımı koklayıp güzelce oradan da öptüğünde hem azarlıyor hem de seviyordu.

“O Timuçin pisliğinin işi değil mi bu? Aldı nerelere götürdü seni yine.”

Aklıma beni bırakıp yurt dışına kaçan sevgilim geldiğinde alt dudakım aşağı doğru kıvrılmıştı. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da herkes bana onu hatırlatıyordu.

“Babaanne iş bu sadece, iş.”

“Kızım ne zaman bitecek bu işler?” Kolumdan tutup ikili koltuğa benimle oturduğunda suratımın kızardığını hissediyordum. “Hayallerin ne olacak? Babaanne sadece salon parası çıkana kadar çalışacağım dememiş miydin? Kaç zaman oldu, bırak artık şu mankenliği.”

Sıkıntılı bir ifadeyle etrafa bakındığımda midem karıncalanıyordu. Evet, işlerin içine Timuçin girmeseydi çoktan kuaför salonu için biriktirdiğim parayı alıp çıkacaktım işin içinden ancak... Öyle olmamıştı işte.

Mankenlik hiçbir zaman hayalini kurduğum bir iş değildi. Aynı zamanda da gerçekten de psikolojik açıdan da yıpratıcı bir işti. İçine girdikçe daha da anlamış, camiadaki insanlardan da büyük rahatsızlık duymuştum.

Dışarıdan bakıldığı gibi şaşalı hayatlar gözükmüyordu işin içine girdiğinizde.

İnsanlar size bir süs eşyası gibi bakıyordu, kötü bir obje gibi. Özellikle erkeklerin rahatsız edici dokunuşları vardı. Sizi bir askı gibi görüyor, istedikleri gibi dokunarak konuşabiliyorlardı.

Sanki ruhunuz yoktu bu meslekte.

“Evet, merak etme, halledeceğim her şeyi babaanne.”

Kesinlikle. Kesinlikle her şeyi halledecektim. Önce biraz daha kafamı toparlamam gerekiyordu.

Babaannemle biraz daha oturduktan sonra telefonumu şarja takıp duşa girdiğimde evde hareket ettiğim dakikalar bana sağlam bir psikolojik terapi gibi geliyordu. Evimin kıymetini gereğinden de az bildiğimi fark ettim.

Telefonumu açtığımda Timuçin'den hiçbir haber olmadığını görmek midemde büyük bir boşluk oluşturmuştu. Alt dudakımı sertçe dişleyip onu aradığım an, o boşluk daha da büyüdü çünkü... Numarası artık kullanılmıyordu.

Ortak arkadaşlarımızı aradım, o numaralar da kullanılmıyordu. O boşluk hissi artık ayakta sağlamca duramayacağım şekilde büyüdüğü-

de yatak başlığıma tutunarak oturup Timuçin'in en yakın arkadaşlarını aradım.

Onların da numaraları kullanılmıyordu.

Hızlıca üzerimi giyindikten sonra babaannemi atlatıp dışarı çıktığımda arkamdan bağıırıyordu. "Kız nereye, daha yeni geldin! Gel buraya, yemek ye!"

Arabama atlayıp Tuğrul'un mağazasına sürdüğümde ellerim titriyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, yola odaklanmaya gayret ediyordum ancak olmuyordu, kalbim çok ağrıyordu.

Resmen bu kadar zaman zarfında bana hiç ulaşmamıştı. Arkadaşları bile bağıını kesmişti benimle. Timuçin böyle bir şeyi nasıl yapardı? Hiç mi endişelenmemişti benim için?

Biz onunla sevgiliydik ...

Tuğrul'un mağazasının önünde durup arabadan indiğimde suratımın önüne düşen saçlarımı hızla kulaklarımın ardına atarak içeri girdim.

O sırada çalan müziğin sözlerini dahi anlayamayacak kadar algım kapanmıştı. Mağaza çalışanlarının yanından geçerek ilerlediğimde içerde birkaç tane özel müşteri vardı. Daha öncesinden tanıdığım Demet Hanım'ın yanına gittiğimde beni görünce suratında oluşan gerginliği seçebiliyordum.

Neler oluyordu?

"Demet Hanım merhaba, nasılsınız?"

İfadesine yalancı bir şaşkınlık kondurdu. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi davranıyordu. "Tuğrul'la görüşmek istiyordum." Etrafa bakındım. "Nerede o?"

Kaşları çatıldı ve oyuncu tavrına devam etti. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum hanımefendi. Alışverişinizi yaparsanız size yardımcı olayım," deyip kıyafetleri gösterdiğinde şaşkınlıktan gözlerim belermişti.

Bu kadınla daha öncesinde defalarca kez denk gelip kahve içmişliğimiz vardı. "Neden böyle davranıyorsunuz? Sanki ilk defa tanışıyor muyuz gibi ..."

Kaşları çatıldı. “Polen Hanım, tabii ki ilk defa tanışmıyoruz,” deyince rahat bir soluk alarak onu dinlemeye devam ettim. “Daha önceden defalarca kez buradan alışveriş yaptınız, siz özel müşterilerimizdensiniz...”

Az önceki rahatlamam daha büyük bir ağırlık hissetmemle kayboldu. Demet konuştuğu ben kendimi daha da kötü hissediyordum, bana resmen şizofrenmişim gibi davranıyordu.

“Demet Hanım, lütfen Tuğrul’u çağırır mısınız?”

“Polen Hanım.” Kaşlarım ciddi bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Zorluk çıkartacaksanız güvenliği arayacağım.”

Anında gözlerim dolduğunda çenem titriyordu, bana resmen kendimi hastaymışım gibi hissettiriyorlardı. O kadar zaman boyunca çevremde olan insanlar birdenbire nereye gitmişlerdi böyle?

Alisya dışında kimseden haber alamıyor, iletişim kuramıyordum.

Ellerim titreyerek oradan çıktığımda kısa çaplı bir panikatak krizi geçiriyordum. Dolan gözlerimdeki yaşlar sicim gibi yanaklarımdan ağırlıkla akıyordu. Güçlkle telefonumu çıkartıp Alisya’yı aradım ve buraya gelmesini söyledim.

Arabanın içerisinde hıçkırarak ağlayarak Alisya’nın gelmesini beklerken telefonuma gelen bildirimleri kontrol etmeye devam ediyordum.

Neyse ki kısa süre içerisinde yanıma geldiğinde beni görünce ürpermişti.

“Polen! Bu ne hâl?” Elimi göğsümün üzerinden çekmeden güçlkle solumaya devam ettiğimde duygularım o kadar yoğundu ki fizikler açıdan beni zorluyordu.

“Alisya kimseye ulaşamıyorum. Çevremdeki herkes yok gibi... Sanki daha önce hiç hayatıma girmemiş gibi davranıyorlar...”

Suratında garip bir ifade oluştu. Bunlar yeni değildi... Alisya bir şeyler biliyordu.

Hayretle ona doğru bakarak mırıldandım. “Ne biliyorsun Alisya, anlat hemen.”

Yavaşça boğazını temizledi. “Bir şey bilmiyorum canım ama evet, ön-

ceden iş yaptığımız herkes geri çekildi. Ajansımızdaki desteklerine de son verdiler. Bu konudan Murat Bey de mustarip.”

“Ben inanamıyorum...” Sanki başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. İçeriye girmeden önceki hayatım yok gibiydi. Birden herkes kaybolmuştu ... Belki de asıl rüya olan kodesten çıktıktan sonrasıydı?

“Polen lütfen biraz sakın olur musun? Bak hiç iyi gözük müyorsun, bekle, sana su alıp geleceğim.”

Hangi ara gidip geldiğini bile anlamamıştım. Hafifçe yüzümü ıslattıktan sonra suyu içirdiğinde sakinleşmem için camları açıp beklemeye başlamıştı. Yine de kalbimin atışları rahatlamıyordu. Aklıma sürekli ortak arkadaşlarımız geliyordu, bir an önce onların yanlarına gidip konuşmalı, neler olduğunu bilmeliydim.

Kapımı açarak mırıldandım. “Bu tarafa geç Alisya.”

“Neden?” Arabanın etrafına dönüp kapısım açtığımda telaşlıydı. “Kayaların yanına gideceğiz, herkesi görmek istiyorum.”

“Polen yapma bak, Korkut duyarsa fena olur.” Yerinden kalkmadan öylece durmaya devam edince acılı bir iç çekerek hayıflandım. “Benim sürmemi mi istersin?”

Gözlerini devirip kalkıp şoför koltuğuna geçtiğinde yanına oturmuştum.

“Tamam, gidiyoruz ama eve.”

“Alisya!” Sesim belki de ilk defa bu kadar yüksek çıkıyordu, ikimiz de şaşırarak birbirimize baktık. “Tek başıma mı gitmemi istiyorsun?” Birden tekrardan ağlamaya başladığımda hissettiğim gerilimin haddi hesabı yoktu. “Görmüyor musun, ne hâldeyim? Sevgilim tüm pisliklerin içinde beni bırakıp yurt dışına gitti ya! Kimseye ulaşamıyorum, neler oluyor bilmiyorum! Neden bana yardımcı olmuyorsun?”

Anında onun da gözleri dolmuştu, kollarını uzatıp şefkatle sarıldığında kendimi bırakıp bağırarak ağlamaya başlamıştım.

“Canım çok yanıyor Alisya! Ben hiç böyle düşünmemiştim ... Neler oluyor bilmiyorum...”

“Kurban olurum seni verene ya, ağlama şöyle iç çeke çeke, ne olur...” O da hıçkırıyordu. Bir yandan da başımı okşayıp saçlarımdan öpüyordu.

Ne kadar zaman o şekilde kalmıştık bilmiyordum ancak ağlamaktan başımı ağrısa da kendimi biraz daha iyi hissediyordum. En azından az da olsa içimi boşaltabilmiştim.

İçeride olduğum süre boyunca hep bir yanırlık olduğuna inandırı-mıştım kendimi. Çıkınca her şey düzelecekti, hayatıma kaldığı yerden de-
vam edecektim ancak... İşler hiç de planladığım gibi olmamıştı.

En çok o zamanda sevdiklerimin, yakınlarımla desteğine ihtiyaç duy-muşken her biri bana yüz çevirmişti. Bu o kadar can yakıcıydı ki... Onla-ra kırılmak istemediğim için görmezden gelmeye çalışsam da canım çok yanmıştı.

Kayaların evinin önüne geldiğimizde içimde hardal tanesi kadar da olsa birine ulaşabilme umudu vardı. Vakit kaybetmeden arabadan inip gü-
venliğin oraya gittiğinde bir şeylerin değişeceğine inanıyordum.

"Buyurun?" dedi adam sert bir şekilde, Kaya'nın evine bir kez gitmiş-tim. O zaman da büyük bir etkinlik partisi vardı, ondan dolayı gitmiştim. Güvenliğin beni tanımaması normaldi.

"Merhaba, ben Polen Bal. Kaya Bey ile görüşmek için gelmiştim."

"Bir dakika bekleyin." Sert ifadeli adam siyah camı çektikten sonra beni belirsizlik içerisinde bıraktığında gözlerim dolmaya yer arıyormuş gibi ıslanmıştı. Korku dolu bakışlarla etrafa bakındığımda kalbim ağrı-yordu.

Kısa süre içerisinde cam geri açıldığında büyük bir şevkle adama bak-tığım an cevabımı almam uzun sürmemişti. "Sizi tanımadığınızı söylüyor, lütfen gidin."

Ağzım kocaman açıldı ve öylece bakakaldım. Evet, evine çok fazla gi-
rip çıkmışlığım olmasa da Kaya'yla da beraber işler yapmıştık, şimdi nasıl olurdu da beni tanımadığını söylerdi? Şaka mıydı bu?

"Nasıl ya? Bir yanırlık olmalı. Adımı doğru söylediğinizden emin misiniz? O benim arkadaşım!" Adam birden camı sertçe kapattığında nefes nefese kalmıştım. Ağlayarak camı tıklattım. "Pardon! Pardon bakar mısınız?" Açmıyordu. Elimin tersiyle suratımdaki gözyaşlarını sildikten sonra yerimde zıplayarak vurmaya devam ettim. "Lütfen açın!"

"Beyefendi, lütfen açın diyorum, o benim arkadaşım! Nasıl tanıma-

dığını söyler?” Resmen kafayı yiyecektim, oracıkta çıldırıyor, çatallanarak kısılan sesimle bağırmaya devam ediyordum.

“Polen!” Alisya büyük bir hızla yanıma geldiğinde perişan olmuş hâldeydim. “Polen ne yapıyorsun, gel çabuk buraya!” Belimden kavrayıp geri çekmek istediğinde duramıyordum. Birden güvenlik görevlileri içeriden çıktığında bir umut öne doğru gidecekken adam hiddetle bağırdı.

“Defolun gidin çabuk buradan! Yoksa sizi zorla dışarı atarım!”

Hayretle ağzımı kapattığımda Alisya da aynı şiddetle bağırdı.

“Ne hayvan gibi bağırıp duruyorsun! Gidiyoruz işte, pislik herif!”

Ardından kolunu belime sararak beni alıp götürdüğünde şiddetle ağlamaya devam ediyordum.

“Ben ne yapacağım şimdi Alisya... Ben ne yapacağım... Bunlar ne biçim insanlar böyle...”

Beni deniz kenarında bir banka oturttuğunda durmadan omuzlarım sarsılarak ağlıyordum.

“Dur kızım ya, yine mahvettin kendini, bekle, tekrardan su alıp geleceğim.” Yanımdan ayrıldığında suratımdaki ıslaklığı ellerimle temizleyip denizdeki dalgalara odaklanmaya çalıştığımda kendimi bir türlü durduramıyordum.

Telefonumun mesaj bildirim sesini işitince hıçkırarak alıp baktığımda babaannemin doktorunun asistanının mesaj attığını gördüm.

Ameliyat günüyle ilgili bir mesaj atmıştı.

“Bu tamamen aklımdan çıkmış ya...” Burnumu neredeyse beynime kadar çektim. Uzun süredir çalışıp yeni paralar kazanmamıştım ancak birikimim olduğu için ameliyat ücreti beni korkutmuyordu.

Her ne kadar o anda üzüntüden harap olsam da söz konusu babaannem olduğunda kriz anlarında bile mantığımı devreye sokabiliyordum.

Timuçin’le beraber açtığım banka hesabıma girdiğimde kaşlarım çatıldı ve gözlerime inanamadım. Birkaç kez yumup tekrardan açtım olmadı, elimin tersiyle sildim yine olmadı... Biriktirdiğim para yoktu!

Son zamanlarda aldığım işlerden gelen kazançların birazına bile

dokunmadan bankada tutuyordum. Kazançlarımın çok azını harcayıp genelini biriktirmişken, paralarım... Birikimim neredeydi?

Yüz ifadem tam anlamıyla dağıldığında diyecek en ufak bir söz bile bulamıyordum...

Kesinlikle bir yanlışlık olmalıydı, o kadar para nereye giderdi?

Korku ve panikle tekrardan titremeye başladığımda kayıtlı olmayan bir numara beni arıyordu.

Timuçin olması umuduyla hızla aramayı cevaplandırıdığım da ahizenin ardındaki sese inanmadım.

“Ne yapıyorsun Vitrin Süsü?”

Kenan komiser.

Yaşadığım o binbir türlü duygu karmaşası içerisinde onun sesini duymak mümkünmüş gibi her şeyin daha da fazla karışmasına sebep olmuştu. Ne diyeceğimi bilemeden öylece duruyorken güçlükle mırıldandım.

“Komiserim siz... Beni neden aradınız? Hayır, daha doğrusu numaramı nereden buldunuz?” Kendimle çelişerek sonunda konuşmamı tamamladığımda karşıdan uğultulu sesler geliyordu. Sanırım karakoldaydı, burnumu çekerek konuşmasını beklediğim de duraksadı.

“Senin sesin neden bu kadar neşesiz geliyor?”

“Huh?” O söyleyene kadar bu kadar buruk konuştuğumdan bihaberdim.

“Sen ağlıyor musun?”

O anda sanki kapalıymış gibi kalan kırıklıklarımın da üzerini açtığında kendimi tutamadan ağlamaklı hafif bir sesle mırıldandım. “Komiserim...” Küçük bir çocuk gibiydim, rahatsız olduğum olayı babama şikâyet ediyordum sanki.

Yine durdu, bu kesinlikle benden almayı beklemediği bir karşılıktı.

Aslında yadırgamasına da hak verebiliyordum, hapse düştüğü için bile ağlamayan kız o kadar direnmiş, tüm neşesiyle orada kalmışken dışarı çıktığında ağlıyordu.

“Biri bir şey mi yaptı, neden ağlıyorsun?” Endişesi anında körüklenirken aklına bir şey gelmiş gibi soludu. “Sen yoksa! Yine mi tırnağın?”

“Ah komiserim! Cidden kırıcı oluyorsunuz ama, tamam tırnaklarıma bir şey olunca üzülüyorum ama şimdiki gibi içim çıkmış gibi ağlamıyorum.” Tekrardan burnumu çektim.

Niyeyse onunla konuşmak kendimi güvende hissettirmişti. Bir sürü derdim vardı ancak hallolur gibi geliyordu sesini duyarken...

“O zaman neden ağlıyorsun?”

Kendimi tutamadan tekrar bıraktığımda hıçkırıklar içerisinde bağırarak anlatmaya başladım. “Erkek arkadaşım buhar olup uçmuş ve ortak arkadaşlarımızın hiçbiri beni tanımıyor! Sanki birlikte geçirdiğimiz günler hiç yaşanmamış gibi davranıyorlar!” Elimin tersiyle suratımı silip daha fazla bağırarak devam ettim. “Ve o gavat, bankadaki birikimin hepsini çekmiş! Babaannem önümüzdeki hafta ameliyat olacak ve onun parası bile üzerimde yok! Üstelik suça karıştığım için kısa zamanda yeni iş alacağımı da sanmıyorum!”

Nefes nefese kaldığımda duraksayarak garip ifademle etrafa bakındım. Konuşurken nerede olduğumu unutmuştum sanki. Yan bankta oturan çift bana acıyan gözlerle bakarak yavaşça yerlerinden kalktıklarında rahatlamış hissediyordum.

“Buyurun bunu yiyin, belki iyi gelir.” Önüme bir sandviç koyduklarında uzun uzun soluyordum. Kenan komiserin sesini duydum.

“Sen az önce gavat mı dedin?”

“Ya!” Yanımda dikilen çift irkilerek bir adım geri çekildiklerinde suratımı buruşturarak hafif bir baş selamıyla özür diledim. Ardından kendimi daha fazla tutamadan hararetle devam ettim. “Az önce bütün dünyanın başıma yıkıldığını anlatıyordum ve siz o kelimeye mi takıldınız sadece?”

Boşta kalan elimle jelatinli sandviçi ağzıma götürüp paketi dişimle açtım. “Gerçekten de inanılmazsınız!”

“Ne olursa olsun, o gavada toz kondurmazdın, ona şaşırdım sadece.”

“Ucu beni yetiştiren kadına, babaanneme dokunuyor komiserim! Nasıl kondurmayayım?”

“Aferin, artık konuşabileceğimiz kıvama gelmişsin demek.”

“Ne? Ne dediniz?”

“Neredesin? Seni almaya geliyorum diyorum.”

Ağızımdaki ekmeği dişlerimin arasında bırakarak bağdaş kurduğum bacaklarımı hızla açtım. “Ne!” Ağızımda ekmek olduğu için sesim boğuk çıkmıştı. Büyük bir ısırik alıp çiğnerken konuştum. “Beni neden almaya geliyorsunuz?” Tüylerim ürpermişti. Telefonda sesini duymak her ne kadar iyi hissettirse de sivil hayatta o ormani adamı görmek istediğimi çok zannetmiyordum!

“Komiserim, oh!” Hayretle soluklandım. “Burada, burada büyük bir kargaşa çıktı, şansa telefonumun şarjı da bitiyor, sizi daha sonra ararım!”

“Vitri-”

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hızla kapattığımda garip bir ifadeyle ekrana bakıyordum, sayıklarcasına mırıldandım. “Onunla buluşacağımı mı sanıyor cidden?” Beni tekrardan aradığını görünce dehşet içerisinde gözlerimi irice açtım ve telefonumu komple kapattım. Böylesi daha iyi olacaktı.

Elimde kalan ekmekten büyük bir ısırik daha alıp çiğnemeye devam ettiğimde kendi kendime konuşuyordum. “Tüm bu olanların üzerine bir de onun dalgalarıyla uğraşamam cidden...”

“Polen, geldim!” Alisya koşarak yanıma gelip suyu uzattığında, bıraktığı zamandan çok daha farklı göründüğüm için garipsemişti.

Gözlerini yumup tekrardan açtı ve kafasını hafifçe yana yatırarak konuştu. “Ne bu hâl? Az öncekinden çok daha farklı görünüyorsun?”

Evet. Birkaç dakika önce ciğerlerimi bile dökerek ağladığım için rahatlamıştım. Artık bir an önce toparlanıp ne yapmam gerektiğini düşünmem gerekiyordu. Önceliğim babaannemin ameliyatıydı, ilk önce onu halletmem gerekiyordu. Bu yüzden dalgın kalıp depresyona girecek vaktim yoktu ne yazık ki.

Yalnız elime geçen ilk fırsatta onu da muhakkak yapacaktım!

“Evet, ağlayınca biraz içimi döküp kendime geldim.” Ağızımdakini birtirdikten sonra elindeki suyu saldırırcasına kapıp içtim, iyi gelmişti.

“Bu ekmeği de nereden buldun?” Çenemin ucuyla az önceki çiftin oturduğu bankı gösterdim. “Orada oturan çift hâlime acıdı da verdi.”

“Ay Allah’ım ya!” Kalan ufak kısmı da ağızma atıp bitirdiğimde yediğim kazıkların yanında bu bir hiçti!

“Ne o? Acınmayacak hâlde miyim sanki?”

“Her neyse, bir an önce şu durumu kabullensen iyi olur, acıdan beslenmek seni yalnızca daha da dibe çeker, eline hiçbir şey geçmez.”

“Hâlâ bu olanlara inanamıyorum, şaka gibi geliyor.” Kafamı olumsuz anlamda salladım, denize doğru dönüp ayaklarımı bankın ucuna koyarak dizlerime sarıldım. “Kısa süre içerisinde dünyam altüst oldu.”

“Değil mi? Bence de öyle.”

Alisya’ya yandan bir bakış attım. “Sağ ol ya, sen de ne güzel yardımcı oluyorsun bana.”

Omuz silkti. “İllaki duymuşsundur şu sözü, belki de dünyanın altı üstünden daha iyidir, öyle değil mi?”

Bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim ve daha fazla yasladım göğsümü baldırlarıma, çenemi dizlerimin üzerinde tutarak eşsiz güzellikteki denizi izliyordum. “Doğrudur tabii ama eskiden hayatım ne güzeldi, düzenim vardı, gül gibi geçinip gidiyordum dertsiz tasasız. Şimdi öyle mi?”

“Eskiden hayatın güzel falan değildi Polen. Sen öyle sanıyordun.” Suratımı içe doğru çekerek gerçekleri haykırmasına izin verdim.

“Dertsiz tasasız yaşamak evet sana kolay geliyordu, bu yüzden ısrarla herkese güvendin. Kimseyi tartmadan olduğu gibi kabullendin. Hiçbir şeyi sorun etmedin ve sürekli bulunduğun kaplara göre şekil aldın, kim bilir başına bu felaket gelmeseydi neler olacaktı, hiç bu şekilde düşündün mü?”

Açıkçası içerideyken düşünecek çok fazla fırsatım olmuştu. Evet, bu şekilde de düşünür gibi olmuştum tabii ama korkup hemen durdurmuştum o sesleri. Bu alışkın olduğum her zamanki Polen’di işte. İnsan alıştığına inanırdı. Aksi hâlde olan her ne kadar daha iyisi olsa bile güvensiz gelirdi, yadırganırdı.

Bu yüzden farklı davranmaya hiç cesaret edememiştim ki...

Çok küçük yaşta kendi sorumluluğumu almaya başlamıştım, çanta gibi oradan oraya taşınmıştım. Benim rahatça şımaracağım bir annem ve

babam yoktu. Yanında kalmak için tatlı davranmam gerektiğini hissettiğim akrabalarım vardı. Bu yüzden o zamanlardan öğrenmiştim bulunduğum kaba göre şekil almayı, herkesi hoşnut etmem gerektiğini, bunu öğrenerek büyümüşüm.

En güvenli yol buydu, aksi hâlde nasıl yaşardım ki?

“İyi oldu sana. Yoksa akıllanacak gibi değildin sen. Eğer bu olaydan alman gereken dersleri alırsan, ürkmeyip saklanmadan ilerleyip tüm korkularının üzerine giderek yüzleşirsen, işte o zaman kendini bulacaksın ve gerçek bir hayat yaşayacaksın.”

Söyledikleri doğrudu ancak yine de zor geliyordu.

Ne kadar da kolaydı, değil mi? Eteklerin altına saklanarak yaşamak. Travmalarımızla yüzleşmeden üzerlerini kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak.

Ama savaşmak öyle miydi? Mücadele gerektirirdi. Geçmiş acılarımızla tıpkı bir savaşçı gibi yüzleşerek büyür, acımızı güce dönüştürürdük. İşte sanırım gerçek anlamda büyümek de böyle oluyordu.

Alisya o gün konuştu da konuştu, beni cesaretlendirmek için birçok şey söyledi. Onu ilk defa susturmadan dinlemiştim, gerçekten de iyi gelmişti.

Akşam olduğunda tekrardan bir duş alıp babaannemin benim için hazırladıklarını yediğimde güçsüz hissetsem de ona belli etmemeye çalışıyordum.

Ameliyat parasıyla ilgili Korkut’la konuşup ondan yardım isteyecektim. Bu yüzden babaannemi atlatıp tekrar odama gidip hazırlanmaya başladığımda dolabımdaki kıyafetleri görünce içimi buruk bir hüznü kapladı.

O paraları alışveriş yapmama pahasına biriktirmiş, dolabımı bile sponsorlardan doldurmuşum.

“Neden bana bunu yaptın Timuçin?” Gözlerim tekrardan dolunca hızla yukarı baktım ve ellerimle suratımı yelledim. “Ağlamamalıyım, rimelimi yeni sürdüm.” Kafamı sallayıp burnumu çektiğimde farklı şeyler düşünüp kafamı dağıtmaya çalışıyordum. “Her neyse, iyi olacak, hadi bakalım, tatlı, spor bir kombin yapalım!”

Altıma buz mavisi yüksek bel kot, üzerine ise siyah crop giymiştim. Kolları beyaz, ön ve sırt kısmı lacivert bol kalıp ceketimi de giyindiğimde hazırdım.

Korkut'la her zaman buluştuğumuz kafeye gidip oturduğumda akşam saatleri olmasına rağmen etraf sakindi. Menüye ufak bir göz gezdirdikten sonra telefonumla oynayarak gelmesini beklediğimde neyse ki fazla sürmeden teşrif etmişti.

Her zamanki gibi o korkutucu kıyafetlerini giymişti, gözlerimi kısarak gelişini izledim ve suratımı kapatarak hayıflandım. "Ben yokken sen yine karalar bağlamışsın şekerim?" Cevap vermedi, giyimiyle yakından ilgileniyor, alışverişlerinde muhakkak yanında oluyordum ancak Korkut belli ki ben içerideyken yine kendi tarzına bürünmüştü.

"Bugün neredeydin?" Üzerime gergin bir bakış atarak konuşmuştu. Bir şeyler karıştırdığımı tabii ki çözmüştü, zaten gizleyecek hâlim de yoktu.

"Timuçin'le ortak arkadaşlarımızın yanına gittim, hiçbiri benimle görüşmedi Korkut. Telefon numaralarımı bile değiştirmişler biliyor musun?"

Şaşırmamıştı. "Sana kaç kez dedim o ciğeri beş para etmez pisliklerden uzak dur diye. Bak, nasıl da bir peçete gibi kullanıp attılar seni, gördün mü?"

Biraz ağırıma gittiği için irice açılan gözlerimle baktığımda dudaklarım titremişti.

İç çekerek kafasını salladı. "Bakma bana öyle, hiçbir zaman senin kötülüğünü istemedim, biliyorsun."

Suratımda buruk bir tebessüm oluştuğunda kafamı hafifçe aşağı doğru eğerek mırıldandım. "Biliyorum."

Evet, Korkut'u tanıyordum. O da her zaman iyiliğimi isteyenlerdendi ancak insanlar gerçekten de çok kabaydı. Her ne olursa olsun, çok kabalar-
dı. Ben her zaman incitmekten kaçınan taraf olarak güzellikle konuşuyor-
ken, onlar parçalayarak anlatıyorlardı.

"Çocuklar çoktan toplanmışsınız?" Ünal'ın sesiyle hayretle suratımı kaldırıp ona baktım, yüzünde geniş bir tebessüm vardı, anında benimkine geçmişti.

“Geleceğinizi bilmiyordum, hoş geldiniz...”

Korkut’un yanına oturdu. “Nasılsınız bakalım Polen Hanım? Özlemiş misiniz dışarıda olmayı?”

“Tabii, çok özlemişim...”

“Güzel ama biliyorsun ki bu geçici bir süreç de olabilir. Yurt dışı ya-sağın var, eğer aleyhine delil toplayabilirlerse tekrardan hapse girebilirsin. Bu yüzden çok dikkatli olman gerekiyor.”

Parmaklarımla oynadım. “Evet, biliyorum.”

“Buna rağmen Timuçin’le olan ortak tanıdıklarıyla konuşmaya gitmiş.” Korkut şikâyet edercesine hayıflandığında Ünal’ın ifadesi bozardı.

“Ne?” Kaşları çatıldı. “Polen Hanım bunu cidden yaptınız mı?” Bakışlarımı kaçırdım. “İşi gerçekten ciddiye almadığınızı düşüneceğim, neden bu kadar vurdumduymazsınız?”

“Bakın ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, onların yüzünden hapse girdim ve hiçbir karşıma çıkmıyor, beni tanımamazlıktan geliyorlar, tüm bu olayları hiçbir şey yokmuş gibi yiyip yutmamı mı bekliyorsunuz?”

Derin bir soluk bıraktı ve anladığını belirtircesine kafasını salladı. “Evet, gerçekten de kötü bir durum olmalı ancak hayatta bazen hislerimizden çok mantığımıza yer vermeliyiz Polen Hanım ve inanın bana, durumunuz çok kritik. Yapacağınız en ufak bir hamle size müebbet bile yedirebilir.”

Mideme sert bir tekme atmıştı sanki. Omuzlarım çöktü tekrardan, ben nasıl bir belaya bulaşmışım böyle?

“Anlıyorum. Düşüncesizce hareket ettim, özür dilerim.” Bakışlarım cama kaydı ve kederle izledim. “Sizin de üzerimde bir sürü emeğiniz var, kızmakta haklısınız.” Kafamı salladım. “Artık ne diyorsanız onu yapacağım.”

Davanın süreciyle ilgili Ünal Bey beni daha da kapsamlı bilgilendirdiğinde içim kasvetle dolmuştu. Her şey tamamen sona ermemişti, beni bekleyen uzun ve yorucu bir yol vardı.

Ayrılmak için kafeden kalkıp dışarıya çıktığımızda ikisi kendi arasın-

da konuşuyorken ben düşüncelerimin arasına dalmış, babaannemin ameliyatını nasıl yaptıracağımı düşünüyordum. Bu meseleyi Korkut'la daha konuşamamıştım.

Sıkıntılı bir ifadeyle saçımı geri ittiğimde vedalaşıyorduk.

“Ben Polen'i eve bırakayım, sonra görüşürüz Ünal.” Çok şükür Korkut'la sonunda yalnız kalabilecektik.

“Görüşürüz, her şey için tekrardan teşekkürler. Kendinize iyi bakın.”

Ünal sıcak bir şekilde gülümsedikten sonra hafif bir baş selamıyla yanımızdan ayrıldığında soluğumu yavaşça bıraktım ve Korkut'la beraber eve doğru yürüdüm.

Birikimimin gittiğini öğrendiği an kim bilir bana nasıl kızacaktı? Üstelik daha o hesabın bilgilerinin Timuçin de olduğunu bile bilmiyordu.

Sıkıntılı bir ifadeyle soluduğumda ellerim eşofmanımın cebinde kaldı ve durarak ona doğru döndüm. “Korkut?” Beni fark etmeyip birkaç adım daha attıktan sonra durup bana döndüğünde dalgın bir ifadeyle suratına bakıyordu. “Bir şey mi oldu?”

“Şey, evet, bir şey diyecektim sana...” Alnımı kaşıdım. “Babaannem ameliyat olacaktı, hatırlıyor musun?”

Kafasını salladı. “Tabii ki.” Birden telefonu çaldı ve ekrana bakıp bana döndü. “Affedersin.”

“Aç tabii...”

Soğuk soğuk terliyordum. Bu tarz para konularını kimseyle konuşmayı sevmiyordum. O kadar uzun süredir kendim kazanıp harcıyordum ki gerçekten de başkasından para isteme düşüncesi bile berbattı.

“Evet baba, yatırdım ben taksidini, tamam, hallettim, merak etme.”

Telefonu kapatınca sıkıntılı bir ifadeyle alt dudağımı dişleyerek mırıldandım. “Ne taksiti Korkut?”

Telefonu cebine sokarken olağan bir ifadeyle mırıldandı. “Bizim arabayı satıp daha üst model bir şey aldık da onu soruyordu.”

“Ah... Demek öyle, hayırlı olsun.” Gülümsedim. “Çok sevindim.” Arabasını değiştirmek istediğini biliyordum. Ne kadar da bencildim. O kadar para kazanırken aptallığım yüzünden onu hayallerinden edecektim az daha.

“Sen ne diyecektin? Ne olmuş ameliyata?”

“Ben mi? Şey diyecektim. Yanımda olmanı istiyorum, babaannem ameliyat olacak ya, manevi olarak sana ihtiyacım olabilir.”

Gülümsedi ve babacan bir şekilde omuzlarıma sarılıp beni göğsüne doğru çekti. “Her zaman yanımdayım bal arısı, bunu biliyorsun.”

Suratımda buruk bir tebessüm oldu ve gözlerimi kapattım. “Evet, biliyorum.” *Her zaman yanımdaydın...*

Eve geldiğimde babaannem odasında uyuyordu. Usulca yanına gidip nur yüzlü suratını seyre daldığımda içimi tarifi imkânsız sert bir acı kaplamıştı.

Ne kadar da aptaldım.

Yanına gittim ve üzüntüyle onu izleyerek mırıldandım. “Bir şekilde halledeceğim babaanne, inan bana, halledeceğim.”

Yüzüne eğilip alnına ufak bir öpücük kondurduğumda içim erimişti.

Odama döndüğümde ise kendimi ağırlaşmış hissediyordum.

Bedenimi sırt üzeri yatağa attığımda aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu. “Yarın arkadaşlarımla konuşayım, belki onlar bana yardımcı olabilirler, en kötü bizim müdürden isterim, ne olacak ki sanki?”

O sırada telefonumun mesaj bildirimini işittim.

“Korkut bir şey söylemeyi mi unuttu acaba?” Yavaşça yerimden kalkıp ayakucumda kalan telefonu elime aldığım an suratım çarşamba pazan gibi dağılmıştı.

Mesaj o numaradandı!

Kenan komiserin numarasından!

Yarın saat ikide belediyenin önünde seni bekliyor olacağım, şu iddia işini kapatacağız.

0554 *** ** ***

7. Bölüm

“Küçük Bir Bamyı Mı?”

Mesajı birkaç defa daha okuduktan sonra garip ifademle ekrana bakmaya devam ederek hayıflandım. “Ah, başlayacağım ya! Bu adam da taktı iddiaya! Ne iddiaymış ayol.”

Kesinlikle Kenan komiserle kodes dışında başka bir yerde karşılaşmak istemiyordum. Zaten günlük hayatımda karşıma çıksa bir garip olurum herhâlde. O asabi suratı gözümün önüne gelince bile tüylerim diken diken oluyordu. Omuzlarımın titremesiyle kafamı onaylamaz anlamda sallayıp kendime gelmeye çalıştım.

“Ne mazeret uydursam ki?” Kaşlarım çatıldı ve sesli düşünmeye devam ettim. “Hem iddiayı o kaybetti, neden bu kadar çok yenilgiye istekli?”

“Buldum!”

Kafamı onaylar anlamda sallayarak hızlıca bir mesaj yazdım.

Masumlüğümü kanıtlayıp özgürlüğüme kavuştuğum için benim kazandığım iddia mı? İyi bir komiser olduğunuz için sizden hiçbir şey talep etmiyorum, iyi akşamlar komiserim, kolay gelsin.

“Oh be! Bunu da hallettim.” Telefonu ayakucuma atıp kollarımı göğ-

sümün altında bağladığım an tam rahat bir soluk daha veriyorken tekrardan mesaj bildirim sesi duyuldu.

Ağlamaklı ifademle uzanıp alarak, “Bu sefer ne var?” diyerek mesajını açtım.

:) *Masumluluğunu kanıtlamak mı? Bildiğim kadarıyla tamamen özgür değilsin ve her an içeri alınabilirsin. Bu yüzden şimdilik berabere sayılır.*

0554 *** ** **

“Bu adam! Cidden sinirlerimi bozuyor!” Öfkeyle soluyup hızlıca bir mesaj daha çektim.

O yüzden iddia şimdilik iptal komiserim. Umarım bir daha karşılaşmayız. Yanlış anlamayın, yolum sizin tarafa inşallah düşmez diyorum yani.

Hızla telefonu yatağın üzerine geri bıraktığımda saydırmaya devam ediyordum. “Ne diye tutturduysa sapık mıdır nedir? Numaramı bile bulmuş.” Suratımı ekşiterek elimi salladım. “Ah ... Cidden çiçek festivalindeki görüntümden fazla etkilenmişe benziyor.”

Bana bir görüntü atmıştı. Gözlerim kocaman açıldı ve bağdaş kurduğum bacaklarımı çözerek üzerine oturup sırtımı dikleştirdim. Kafam karışmış bir şekilde kapalı duran medya bildirimine bakıyordum.

“Cidden sapık olabilir mi? Bana gecenin köründe neyin fotoğrafını atsın?” Dudaklarım yavaşça aralanınca elimle örtüp inleyerek devam ettim. “Yoksa şeyini mi çekip attı?” Ağzımdan sürekli ağlamaklı onaylamaz anlamda mırıltılar dökülüp duruyordu.

“Anneciğim! Ne yapacağım?” Sıkıntılı bir ifadeyle boşa kalan elimle suratımı sıvazladım, ardından gelen mesajı görünce gözlerim daha fazla belerdi.

Buna ne dersin?

Bunun için gelmeye değmez mi?

Birden mantığım devre dışı kaldığında elim ayağım birbirine dolaşmıştı. Timuçin de bir keresinde böyle bir şey yapmaya kalkmıştı, neyse ki görüntüden önce içeriği fazlasıyla belli eden bir mesaj yazdığı için görmek zorunda kalmamıştım.

Ardından ona fazlasıyla sert tepki verdiğimde bir daha o tarz işlere kalkışmamıştı, aramızda muhabbeti dahi geçmemişti.

Geçmişteki o travmatik olayı anımsadığımda dudaklarım iğrenircesine çekildi ve hızlı bir şekilde kendi kendime düşünmeye başladım.

İznim olmadan numaramı alıp bana mesaj atması hiç hoş değildi ve rahatsız edici bir hareketti. Aynı zamanda da berabere bitmesine rağmen iddia bahanesiyle sürekli benimle buluşmaya çalışması da son derece huzursuz ediyordu beni.

Üstüne üstlük iddia mevzusunda söyledikleri de neydi öyle? Bana öyle bir şey yapacaktı ki bir daha erkeklere güvenemeyecektim... Küçük parçalar birleşerek beni ciddi bir güvensizliğe sürüklediğinde öylece kalandım.

“Aslında hiç de sapık birine benzemiyordu ama...” Kendi kendime hayıflandığımda tekrardan mesaj gelmesiyle irkildim.

?

0554 *** ** **

“Of... Ne attı ki şimdi bu adam bana ya...” Acı içerisinde yüzümü buruşturduğumda ağlamak üzereydim. “Ben bakamam ki...”

Kederden ölmek üzereyken aklıma dahiyane bir fikir gelmiş gibi yerimden zıplayarak işaret parmağımı kaldırdım. “Buldum! Önce babaanne-me göstereyim! Sonuçta görmediği şey değil.”

Yerimden kalkıp yumuşak adımlarla odamdan çıkıp televizyon sesinin geldiği salona girdiğimde babaannem her zamanki gibi koltuğunda uyuyakalmıştı.

Her ne kadar yaptığım acımasızlık gibi gelse de daha mantıklı bir fikir gelmiyordu aklıma.

“Babaanne, babaanne...” Usulca yanına yaklaşıp fısıldayarak devam ettim. “Şu fotoğrafa baksana ne var, benim gözüm görmüyor.” Hem uyku sersemi olduğu için gördüklerini daha sonrasında unutabilirdi.

“Hmm...” Mırıldanarak boynunu kıpırdattığında ona bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyordum.

“Babaanne, sana diyorum, kalksana.”

“Heh?” Birden irkilerek gözlerini açtı.

“Şu fotoğrafa baksana, ne var burada.”

Boğazını temizleyerek gözlerini kırptırdığında telefonu kendime doğru çevirdim ve bakışlarımı kısarak görüntüyü açıp hızla babaanneme doğru çevirdim.

“Dur bakayım...” Kelimeler ağzının içerisinde yuvarlanıyorken bir yandan da yakasındaki gözlüğü takıyordu.

“Mmm... Bir el var.”

İfadem dehşetli bir hâl aldığı anda ağzım kocaman açılmıştı.

“Bir el mi!”

“Bir de şey...” Kaşlarını çatıyor, mırıldanarak fotoğrafı yavaşça ince-liyordu.

Dayanamadan bağırdım. “Ney! Ney var babaanne! Ney?” Babaanne-me bunu yaptığuma inanamıyordum!

“Küçük bir şey işte.”

“Küçük bir şey mi!” Hararetle cırlayarak devam ettim. “Küçük mü?” Kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Küçük olduğuna emin misin?”

Yorgun bir ifadeyle bana doğru baktı. “Kızım ne bağırp duruyorsun tepemde, küçük bir bamyaya var işte.”

Her geçen saniye mümkünmüş gibi surat ifadem daha da dağılıyor-du, dilim damağım kupkuru olmuş bir vaziyette babaanneme bakmaya devam ettiğimde hayretten gözlerim yaşarmıştı.

Ciddi ciddi bana orasını mı çekip atmıştı?

“Bamyaya mı... Dedeminkine de mi öyle diyordun babaanne?”

“Evet, bu dedeninkine benziyor.”

“Dedeminkine mi benziyor! Babaanne sen nasıl başka birinin...” Gözlerimi sertçe yumdum ve kuru bir sesle bağırarak devam ettim. “Nasıl dedeminkine benzetirsin?”

“Kızım ne diyorsun sen Allah aşkına!” Azarlayarak telefonumu ittirip devam etti. “Anahtarlığın var ya işte, şu yeşil bamyalı anahtarlığın.” Ardın-dan koltuğun kollarına sıkıca tutunarak dikkatli bir şekilde kalktığı anda son söyledikleri daha da hayrete düşmeme sebep olmuştu.

“Manyak mıdır nedir ya, gece gece benimle kafa buluyor...” Elleri be-

linde, ağır adımlarla salondan çıktığında televizyon ışığının aydınlattığı salonda tek başıma kalakalmıştım.

“Bamyalı anahtarlığım!”

Az önce babaannemin kalktığı koltuğa oturup fotoğrafa baktığımda kaşlarım yukarı doğru kıvrıldı. “Gerçekten de o.”

Onun sizde ne işi var!

Yazdığım mesajı göndermeden önce neyse ki duraksadım ve tekrardan düzenledim.

Demek anahtarlığımı buldunuz, teşekkür ederim komiserim. Yarın dediğiniz saatte orada olurum.

“İnanmıyorum ya!” Telefonu kucağımın üzerine bırakıp saçlarımı hararetle karıştırdım. Ben ne sandım ne çıktı! O anahtarlığı bana küçükken dedem almıştı, bu yüzden kesinlikle gidip alacaktım.

Yorgun bir soluk vererek yerimden kalkıp odama doğru gittiğimde sürekli acı içerisinde inliyordum.

“Neden ben sağlam durmaya çalıştıkça sürekli akıntıya karşı yüzüyormuş gibi hissediyorum?”

Ah... Ah! Yirmi dört yaşında, çiçeği burnunda taze bir mankenseniz, hayat gerçekten de çok zordu.

Aynı zamanda da tatlı.

Neşe dolu.

Cıvıl cıvıl.

Ertesi gün olduğunda uyuyamadığım için geç uyanmıştım, aklıma gelen buluşmayla beraber ürpererek saate baktığımda hazırlanmak için gerekli vaktimin olduğunu görünce rahat bir soluk bırakarak sırtımı yatağa geri bastırdım.

Bugün kesinlikle zor bir gün olacaktı...

Aklıma gelen ayrıntıyla suratım eksidi çünkü daha da zoru Kenan komiserden çok babaannemin ameliyat parasıydı.

Hazırlanırken sosyal medyadan geçen gün Ankara'ya gittiğini gördüğüm arkadaşımı aradım. Her ne kadar telefonda halletmek istemediğim bir iş olsa da ilk aklıma o gelmişti çünkü isteyeceğim meblağın biraz azını daha öncesinden ona borç olarak vermiştim.

O an ihtiyacını karşıladığım için çok mutlu olmuştu ancak sonrasında ödemeyi yapmamıştı. İyi ki de yapmamış diye düşündüm yoksa bugün ne yapardım?

“Alo? Polen?”

“Firdevs merhaba, nasılsın?” Allık fırçamı burnumun ucuna sürerek perçemimdeki bigudiye düzelttim. Hayatım kaysa da güzelliğimden ödün veremezdim şekerim.

“İyiyim canım, sen? Ay hapse girmiş diyorlardı senin için, çıkabildin mi?”

“Yok canım, içerideyim hâlâ, seni de komiserin telefonundan arıyorum.”

“Ay demek öyle, inşallah yakın zamanda çıkarsın canım.”

Suratımı buruşturarak telefona baktım, dalga mı geçiyordu? “Çıktım Firdevs, görmüyor musun, kendi numaramdan aradım ya seni.”

Birkaç garip soluk sesi duyuldu. “Ay evet, boşluğuma denk gelmiş, kusura bakma, sen nasılsın, ya Timuçin sana fena kazık atmış diyorlar.”

Kalbimin üzeri ateşten bir çemberle sarıldığında kafamdaki bigudilerle oynayarak mırıldandım. “Evet, hem de ne kazıklar,” diye içerlendiğimde tüm tadım kaçmıştı gene. “Aslında ben seni başka bir şey için aramıştım, hani geçen sene sana borç vermiştim ya, hatırlıyor musun?”

“Ne? Borç mu? Şey, sen o parayı bana borç olarak mı vermiştin?”

Suratımda garip bir ifade oluştu. “Evet, yani başka ne için olacaktı ki? Her neyse, onu bana bugün gönderebilir misin?”

Ahizenin ardında rahatsız edici bir sessizlik oluştuğunda ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, içimde kötü bir his oluşmuştu.

“Şey yani ben geri isteyeceğini bilmediğim için hiç öyle bir hazırlık içerisine girmemiştim Polenciğim...”

“Firdevs-”

“Yani öderim tabii ama şu an inan ki hiç yok bende.”

“Bana önümüzdeki haftaya lazım o para Firdevs, o zamana ayarlayamaz mısın?” Çaresizlik içerisinde kıvranmaya başladığımda ne diyeceğimi şaşırmıştım, babaannemi ameliyat ettiremeyecek miydim ben?

“Ne? Önümüzdeki hafta mı? Anca yıl sonuna kadar ayarlayabilirim canım ben.”

Göğsümdeki ağır iyice büyüdüğünde soluklarım hızlandı. Artık nedense her şeyin daha da kötü olacağını düşünüyordum. Bu zamana kadar hep pozitif taraflardan bakmıştım hayata ancak... İçeriye alındığım günden beri hiçbir şey yolunda gitmemişti ve hayatımdaki insanlar bana birden çok garip davranmaya başlamıştı.

Soluğumu büyük bir sıkıntıyla bıraktım. “Tamam Firdevs.”

“Ya gerçekten kusura bakma ama.”

“Sorun değil.” Sesim iyice zayıfladı. “Sonra konuşuruz, şimdi kapatmam lazım.”

Sıkıntılı bir ifadeyle önünde durduğum camdan dışarıya bakmaya başladığımda çok derin duran bir boşluğa düşüyordum sanki. Öylesine karanlık ve dardı ki düşerken dirseklerimi, dizlerimi sıyrıyordu kenarlarındaki betonlar.

Bir yandan ensemdeki davalar, bir yandan yarın kadar yakın olan babaannemin ameliyatı ve beni dolandırıp kaçan sevgilim, hiç tanışmamışız gibi davranan arkadaşları, her şey üzerime geliyor, köşeye sıkıştırıyordu beni.

“Allah’ım, ben ne yapacağım şimdi?” Suratımı sıvazlayarak yere doğru çöktüğümde gözlerimden birkaç damla yaş akmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak içe doğru kıvırdığımda aklıma Alisya geldi. Eminim elinde varsa bana muhakkak verirdi ancak... O kadar birikiminin olmadığını biliyordum...

“Her şey hallolacak, muhakkak bir yolunu bulurum.” Kafamı onaylar anlamda sallayarak doğruldum ve suratımı nemlendiren yaşları elimden tersiyle temizleyip saçlarımdaki bigudileri çıkartmaya başladım. “Allah’ın

izniyle halledeceğim, sorun yok." Burnumu çekiyor, bir yandan da makyajımı düzeltip hazırlığıma devam ediyordum.

"Önce şu küçük bamyayı halledelim bakalım."

Lila etek ceket takımımı çıkartıp giydiğimde Barbie'nin yan sanayisi gibi olmuşum.

Aynadaki görüntüme dikkatlice baktıktan sonra kendimden güç alarak kafamı salladım. "Gidelim bakalım!"

Belediyenin önüne geldiğimde sıkıntılı bir ifadeyle etrafa bakınarak Kenan komiseri arıyordum. O adamla yüz yüze gelecek olma düşüncesi bile beni kötü etkiliyordu, gergin hissettiriyordu.

Dudaklarımı buruşturdum ve usul adımlarla etrafa bakınarak gezindim. "Nerede bu adam ya?" Bir an önce şu iddiayı kapatıp yoluma bakmak, Kenan komiseri ise çok geride bir yerlerde bırakmak istiyordum.

O anda esen bir rüzgârla beraber eteğimi tutup diğer elimle de saçımı düzelttiğimde büyük siyah bir motor hızla önüme doğru gelmişti. Ürpereyerek birkaç adım geriye gittiğimde bir yandan da yaşadığım afallamayla kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Ani duyulan fren sesiyle birlikte hemen önümde durduğunda siyah kaskı ve ceketiyle iri erkek cüssesi fazla korkutucu duruyordu. Kocaman açılan gözlerle onu izlemeye devam ettiğimde şaşkınlıktan nefesim ke-sil-miş-ti.

Kaskını dikkatlice kafasından çıkarttığı anda havaya doğru dikilen saçlarıyla beraber bana döndüğünde Kenan komiserin olduğunu gördüm, kesinlikle onun olmasını beklemediğim için daha da fazla şaşırmıştım.

"Komiserim?"

Çenesini aşağı indirip bana kısa bir bakış attıktan sonra arkadaki kaskı alıp kucağıma attı.

"Ay!" Güçlkle parlak kaskı tuttuğumda tırnağım acımış, karnım ağ-rı-mış-tı. Zayıf parmaklarımı parlak zemine yayarak düşmesini engelledim ve hayıflandım. "Komiserim ödümü koparttınız!"

"Gel benimle."

“Nereye?” Üzerine bakındım. “Bamya, bamyam nerede?”

Elini saçlarının arasına daldırıp tutamları düzelttikten sonra sertçe konuştu. “Önce benimle gelmen gerek.”

Sıkıntıyla soludum. “Ay ama korkutuyorsunuz beni ya...”

Öylece bakınca ürpererek kafamı salladım. “Of bunu nasıl takacağım ki ya...” Sanki uzaylı görmüş gibi elimdeki kaskı incelediğimi görünce sıkıntılı bir soluk bırakarak motorundan indi.

“Gel buraya.” Kaskı alıp ondan bekleyemediğim şekilde nazik bir tavırla kafama taktığında aralık duran dikdörtgen boşluktan suratını görebiliyordum. Kafasını hafifçe aşağı eğip üzerimi inceledikten sonra hoşnutsuz bir tavırla söylendi. “Bekle başımın belası.” Fermuarını açıp ceketini tek seferde çıkartıp uzattığında ne yapmam gerektiğini anlamadan bakmaya devam ettim.

Çenesinin ucuyla ceket ve üzerimi gösterdi ve neyse ki şuurumu tam anlamıyla kaybetmemiş olacaktım ki demek istediğini anlayarak ceket elinden aldım.

“Teşekkürler...”

Ceket belime bağlayıp arkasına oturduğumda ellerimi nereye koyacağımı anlayamadığım için öylece bakakalmıştım.

“Sıkı tutun.”

Hâlâ geniş sırtına bakmaya devam ediyordum. Motoru birden çalıştırmasıyla çığlık atarak sırtına yapıştığımda elim ayağım birbirine dolanmıştı.

Hızlı bir şekilde motoru sürmeye devam edince ürpererek etrafıma bakındım. “Şey... Biraz yavaş sürebilir misiniz komiserim?” Hızını biraz düşürünce şaşırmıştım. Neyse ki ergen gibi inatlaşan erkeklerden değildi.

Gerginliğimi atıp yolculuğun tadını çıkartmaya karar verdim. Suratıma çarparak saçlarımın arasından geçen rüzgâr hoşuma gidiyordu, gözlerimi yumup anın tadını çıkarttığımda her şey o kadar güzeldi ki kısa yolculuk uykumu bile getirmişti.

Motor yavaşlayıp durduğunda kafamı sallayarak ormana bakındım. İzbe bir ormana getirmişti beni.

“Ne bekliyorsun, insene?”

Sertçe yutkunup oldukça bakımsız ve pis duran ormana baktım. “Şey... Neden beni buraya getirdiniz?” Kazağının eteklerini sıkıca tutmaya devam ederken aklıma gelen ayrıntıyla ürperip devam ettim. “Yoksa beni burada mı bırakacaksınız?”

Birden omzunun üzerinden bana döndüğünde bu yakınlıktan çok daha fazla güçlü durduğunu düşündüm. Fazlasıyla güçlü ve korkutucu...

Sertçe yutkunup belki de en masum ifademle ona bakmayı sürdürdüğümde kafasını hafifçe yana yatırarak mırıldandı.

“Hayır, merak etme, seni burada bırakmayacağım. İn şimdi.”

Suratımı ekşittim. “Size güveniyorum.” Yavaşça motordan indiğimde neyse ki daha fazla şüphelenmeme gerek kalmadan o da inmişti.

Çok şükür! Beni burada bırakıp kaçıp gitmeyecekti.

Sonuçta bana öyle bir şey yaptıracağını söylemişti ki bir daha erkeklerle güvenmeyecektim.

Ne düşünmemi bekliyordu ki? Özellikle şu izbe ormandan sonra kesinlikle normal bir senaryo kuramazdım.

“Evet, şu iddia işini kapatalım o zaman.”

“Ne yapacağım?” Ağlamaklı sesimle konuştuğumda kısaca ifademi inceledi ve motorun arka bölmesini açarak bir poşet çıkartıp uzattı.

“Göreceksin birazdan, önce kostümünü giymelisin.”

Ne düşünmemi bekliyordu ki? Özellikle şu izbe ormandan sonra kesinlikle normal bir senaryo kuramazdım...

Kostümümü mü? Her ne kadar ifademe yansımasa da içten içe derin bir sarsıntı yaşıyordum. Bakışlarım yavaşça yeşilliklerin üzerinde gezindi ve tekrardan keskin surat hatlarını buldu. Acaba onunla ilgili başından beri yanlış mı düşünüyordum? Belki de kesinlikle güvenmemem gereken biriydi.

Hafif esen rüzgârla beraber birkaç kuş ötünce bulunduğumuz durum giderek garip bir hâl alıyordu.

Acaba... O... Yoksa?

Şüpheyi tekrardan etrafa ve ona baktığımda ormanın rengi birden

pembe bir hâl aldı ve Kenan komiser karşısında sakallarını burmaya başladı. Ardından gerisinde kalan bir kütüğe oturduğunda beğeniyle üzerimi inceliyordu.

Üzerimde birden Tarzan'ın Jane'inin kostümü belirdiğinde dehşete kapıldım. Ne yani burada onun için defile yapmamı mı isteyecekti?

Veya ateşin üstünden mi atlatacaktı?

Amanın! Ne yapardım şimdi ben? Daha 24 yaşında çiçeği burnunda taze mi taze, çıtır ım çıtır Polen Bal'dım ben ve hoyratlıklar için oldukça hassastım.

Elindeki poşeti tekrardan bana doğru kaldırınca garipseyerek eski havasına dönen ormana ve bıyıklarını burmadan oldukça ciddi bakan komiseri döndüm, kıyafetlerimde kendi kıyafetlerimdi. Zayıf bir sesle, "Kostüm mü?" dedim. "Şey... Komiserim... Evet, ben bir manken olabilirim ancak bu her kafasına esenin kafasına estiği kıyafetleri bana giydirebileceği anlamına gelmez." Etrafıma bakındım. "Size özel defile mi yapmamı istiyorsunuz?"

Bu adam abazan falan mıydı acaba?

Ahenkle gözlerini devirışine tanıklık ettikten sonra yorgun bir soluk vererek suratım buruşturdu. "Kafanda ne çok senaryo kuruyorsun sen öyle?" Çenesiyle kenarı gösterdi. "Al da şunu lavaboda değiş üzerini, sana vereceğim görevi bu kıyafetlerle yapamazsın."

Görev mi? Benden ne tür bir görev isteyecekti?

Aklıma fesatlıktan başka bir şey gelmiyordu ki ya ben ne yapayım şekerim?

Bakışları her geçen saniye daha da karardığında bıkkınlıkla soluyarak poşeti aldım ve tuvaletlere doğru ilerledim.

"Tam bir dağ ayısı diye boşuna demiyorum işte!" Oldukça kirli, izbe ormana baktım. "Şu hâle bak, tabiat alanına getirdi beni!" Aklıma gelen korkunç fikirle tüylerim ürperdi. "Amanın, yoksa aylarla mı boğuşturacak beni? Anneciğim!"

Tuvaletten çıktıktan sonra garip bir ifadeyle üzerimdeki pembe tuluma baktığımda ellerimi iki yana kaldırmış, uzun kollarını ve kargo

pantolon kısmını inceliyordum. Bu adam bana neden böylesine ilginç bir tulum giydirmişti ki?

“Hazırlandın mı?” Beyaz duvarın kenarından gelip karşımda durdu ve bana baktı. Suratında ani bir dalgalanma oluştuğunda ona engel olarak ifadesini stabil tuttuğunda gülmemek için zor duruyordu sanki.

“Bunu neden giyiyorum komiserim?”

Burnunu çekti ve ellerini açarak ormanı gösterdi. “İşte senden istediğim bu ormanı temizlemen.”

“Ne!”

Yaklaştı. “Görüyor musun? Her yer çöp dolu, bugün gönüllü olarak belediye işçiliği yapıp tüm çöpleri toplayacaksın.” Mavi poşet sargısını üzerime doğru fırlattığında havada yakalamıştım.

“Komiserim siz neyden bahsediyorsunuz!”

Kolundaki saate baktı. “Havanın kararması aleyhine olur, bir an önce başlamak ise yararına.”

Hüsrân dolu bakışlarla çöp dolu yeşilliklere bakındığımda durum gerçekten de içler acısıydı. Neden bunu yapmak zorundaydım? Bu adam gerçekten de! Kafayı mı yemişti?

“O zaman geri sayımla başla. Üç, iki ... Bir.”

“Komiserim!” Hiddet fışkıran gözlerle ona baktığımda uyuz olacağım bir şekilde gülümsedi.

“Bir şey mi söyleyecektin?”

“Hayır!” Bileğimdeki tokayı kopartırcasına çektim. “Sadece saçımı toplamama müsaade edin!”

Onu biçer gibi izlerken parmaklarımla saçlarımı düzeltip hararetle tepeden bağlamaya başladığımda bakışları ciddileşmiş, ifadesi donuklaşmıştı.

Sertçe yutkunarak suratıma baktıktan sonra kafasını çevirip bir adım geri çekildiğinde etrafı izliyordu.

İşimi bitirdikten sonra ayağıma giydiğim çizmelerle yeri âdeta döve döve ilerlediğimde bir yandan da poşeti açıyordum. “Şu hâle bak, babaannemin ameliyat parası yanmış, erkek arkadaşım beni dolandırıp yurt dı-

şına kaçmış, şehir dışı yasağım var ve her an hapse girebilirim. Patronum telefonlarımı açmıyor, yeni iş alamıyorum ve ben ..." Doğrularak çimenlere baktım. "Hiçbir şey olmamış gibi gönüllü olarak adını bile bilmediğim ormanda çöp topluyorum!"

"Peki ama neden?" Kafamı çevirip arkamda kalan iri bedene baktım.

Neden olacak, bu dağ ayısı yüzünden!

"Eldivenleri takmayı unutma!" Üzerime bir çift pembe bulaşık eldiveni fırlattığında suratımı buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Teşekkür ederim komiserim!" Eldivenleri hırsla giyindim. "Gerçekten de bedensel sağlığımı benden daha çok düşünüyorsunuz, aynısını keşke akıl sağlığım için de yapsanız!"

"Bir şey mi dedin Vitrin Süsü?"

Önüme dönerek açtığım poşete çöpleri doldurmaya başladım. "Evet, artık başlıyorum o hâlde dedim!"

Tüm öfkemi atıklardan çıkartıyormuşum gibi büyük bir hırsla yaptığım işe kendimi kaptırdığımda sırtımda hissettiğim ağrıyla doğrulmaya çalıştım.

"Ah! Hay aksi şeytan!" Belimin kenarlarını tutarak doğrulmaya çalıştığımda tüm kemiklerim çatırdıyordu sanki. "Of her yerim ne biçim tutulmuş ya!" O sırada ense köküne ciddi bir ağrı girdiğinde ağlamak istiyordum. "Her neyse, halledeceğim, her şey güzel olacak hiçbir sıkıntı yok." Hava yavaştan ağarmaya başladığında hüsrana dolu bakışlarla hâlâ büyük bir kısmı çöple kaplı olan ormana baktım. İç sesimin her ne kadar aksi olsa da ben Polen'dim ve başladığım bir işin muhakkak sonunu getirirdim.

Tekrardan eğilip yerdeki çöpü alacakken çalılardan ufak bir kıpırtı işittiğimde etrafta kimse yoktu.

Bir ürperti ensemden başlayıp kuyruk sokumuma doğru ilerlediğinde yutkunamadım.

"Komiserim, siz misiniz?" Sertçe yutkundum, ses yoktu.

"Nerede bu adam ya ... Az önce elindeki sopayla etraftaki çöpleri işaret edip beni çileden çıkartıyordu! Tekrardan ürkek bakışlarla bakınmaya devam ettiğimde çalılardan çıkan sesler giderek arttı ve hızlandı.

“Anneciğim! Ne var orada ya?” Panik içerisinde bakınmaya devam ettiğimde iki kulak gördüm, ardından doğrulan bir boyun ve kapkara bir köpek.

Bakışlarım dehşet içerisinde aralandığında orada durmuş, bana bakıyordu.

Kalbimin atışı takip edemeyeceğim bir hızdayken bacaklarımı hissetmiyordum, elim ayağım birbirine dolanmış, şuurumu kaybetmiştim. Ben çok korkardım köpekten... Ve bu köpek... Korkmayan insanın bile korkacağı cinstendi.

Bir adım geri çekildiğimde o da bir pati yaklaştı ve aynı anda durduk. Korkudan neredeyse ağlayacaktım.

“Dur,” işaret parmağımı ona doğru uzatarak ekledim. “Kıtmirin selamı var!” Bir adım daha yaklaştı ve durdu. “Kıtmirin² selamı var diyorum, sakın bana yaklaşma!” Yavaşça tekrardan gelmeye başladığında korkuyla yerimde zıpladım ve ağlayarak geri kaçtım. “Anneciğim! Komiserim!” Derin bir çığlık koparttığımda çalılardan gelen o sert pati sesleri her şeyin çok daha üstünde çıkıyordu.

“Aaah! Allaaaah! Allah’ım, yardım et!” Köpek bir türlü durmuyordu, ağlaya ağlaya koşuyorken güçlkle bir ses duydum.

“Polen!” Hayır, bir ses değil, âdeta sert bir kükreyişti. Kenan komiserden gelen bir kükreyiş.

“Komiserim neredesiniz!” Son kelimeleri söylerken ağızma doluşan rüzgâr sebebiyle sesim oldukça boğuk çıkmıştı. Kenardan bana doğru koştuğunu görünce hızlı davranarak önünü bulduğumda bir yandan da arkamı kontrol ediyordum.

Bakışları öfkeyle aralanmış, hızla üzerimde hasar tespiti yapıyor, bir yandan da etrafa bakınıyordu.

“Ne oldu sana böyle!”

Bir an önce sebebi öğrenip ortadan kaldırmak istiyordu sanki. Öfkesi bir anlık gerilmeme sebep olsa da zayıf bir sesle mırıldandığımda ağlamaya devam ediyordum. “Komiserim köpeklerden korkar mısınız?”

2.Ashabı Kehf’in kıtmiri Kur-an’ı Kerim de Kehf suresinde olayı anlatılmakta.

Duraksadı ve garip bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Hayır?"

Gelen köpeği görünce yerimde zıplayarak hayıflandım. "O hâlde lütfen beni koruyun." Arkasına geçtiğimde dizlerimin bağı tamamen çözölmüştü, yere yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Köpek bizi görünce koşuşunu yavaşlatarak önümüzde durduğunda ağızında turuncu bir cips poşeti tutuyordu. Yavaşça Kenan komiserin çizmelerinin önüne bıraktıktan sonra inleyerek eğildiğinde ağlamaya benzer sesler çıkartıyordu.

Uh? Sadece bunun için mi beni kovalıyordun köpekçik? Aslında çöpler için bana yardım mı ediyordun? Alt dudağımı dişleyerek sıkıntılı bir ifadeyle soluklanmaya devam ettiğimde omzunun üzerinden bana iflah olmaz bir bakış attı ve kafasını sallayarak önüne döndü.

"Aferin sana." Tek dizinin üzerine çökerek kafasını ovaladıktan sonra gitmesi için işaret verdiğinde köpek bir an bile tereddüt etmeden arkasını dönerek ormana doğru koşmaya başladı.

Alnımın önüne düşen tutamları elimin tersiyle geriye itiyor, tek ayağımın üzerinde sallanarak etrafa bakınıyordum. Kısacası az önce olanlar yaşanmamış gibi davranıyordum.

Kenan komiser bilmiş bir tavırla bana doğru döndüğünde o andan kaybolmak istiyordum ama ne yapsaydım? Köpek beni parçalamak istercesine kovalamıştı ve yapı itibariyle de ürkek bir kızdım. Öylece karşısında durup boş boş baksa mıydım?

"Bir daha köpek kovalarsa kıtmirin selamı var de, gider."

İlginç bir konuymuş gibi kafamı kaldırıp ilgiyle konuştum. "Dedim komiserim, dedim! Demez olur muyum hiç? Ancak ben kaçtıkça o da kovaladı!"

Elindeki poşeti suratıma doğru kaldırdı. "Çünkü amacı saldırmak değildi, sadece sana yardım etmek istemiş."

"Şey..." Sıkıntıyla iç geçirdim "Evet. Ama ne yapayım, korktum. Hem o da keşke daha erken gelseymiş yardıma, canım çıktı burada." Yana doğru kayınca ayak bileğime saplanan korkunç acıyla birlikte iki büküm olduğumda ağlarcasma bağırıyordum.

"Ne oldu!" diye seslendi endişeli bir sesle.

“Ah! Ah! Gitti bileğim, gitti, bileğim kırıldı!”

“Polen?” Dengede duramayıp yanlara doğru savrulunca dirseklerimden tutarak sabit kalmamı sağladı. “Ayak bileğin mi?”

Suratımı ekşiterek gözlerimi yumdum ve acı dolu bir feryatla devam ettim. “Evet komiserim, çok kötüyüm, mahvoldum ben, bir daha pod-yunlara çıkamayacağım kesin!”

Tek hamlede dizlerimden yakalayıp beni sırtına attığında ani hareketiyle ürkerek bağırduğım da havada savruluyordum.

“Sen resmen bana bela olmak için yaratılmışsın!” Bir yandan söylüyor, bir yandan da hızlı adımlarla motoruna doğru ilerliyordu.

“Komiserim! Sırtınızda çuval taşıyor gibi hoyrat davranmazsanız sevinirim, insanım ben ya, insan!” Deri ceketinin omuzlarından tutunarak savrulmamı engellemeye çalıştığımda yavaşlamamıştı.

“Hem ben mi dedim ormana götürüp çöp toplatm diye? Kendiniz ettiniz, kendiniz buldunuz işte! Ay! Aah!” Yine ani bir hareketle yukarıdan aşağıya indiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım.

Ürkek bakışlarla ona baktığımda bezmişe benziyordu. “Çok konuşma da bin şu motora, doktora gösterelim bileğini.”

Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru sarktığında bakışlarım hüznü doluydu. “Ya bir daha yürüyemezsem?”

Bakışları irileşti. “Abartma istersen Polen, burkulmuştur en fazla.”

“Anlamıyorsunuz, kemiğimi hissetmiyorum, bir daha basamayacağım kesin, ne yapacağım şimdi ben?” Yakarışlarımı duymazdan gelip kasım takarak benimkini de uzattığında cidden çok kabaydı! Burada insan konuşuyordu ayol!

“Sivrisinekmişim gibi davranıyorsunuz!” dedim arkasına otururken. Hiç karşılık vermedi ve kendine yakışanı yaparak gazladı dağ ayısı!

Hastaneden çıktığımızda mahcup bir şekilde yere bakıyor, omuzlarımdan aşağı saldıgım saçlarımı kulaklarımın arkasına ilıstiriyordum. Dudaklarımı ortada büzerek etrafa bakmaya devam ettiğimde gözlerinin ağırlığı o kadar fazlaydı ki üzerimi deliyordu sanki!

Yine de o tüm negatif enerjisini yaymıyormuş gibi yaparak vurdum-duymaz bir tavırla karanlık gökyüzündeki dolunayı işaret ettim.

“Oh! Dolunay var, ne kadar da güzel!”

“Temizlik işinden kaytarmak için numara yaptın, değil mi?”

Abartılı bir tavırla ona doğru döndüğümde işaret parmağımı köprücük kemiğime bastırıyordum. “Kim? Ben mi? Tabii ki hayır! Bileğimin koptuğuna emindim.”

Küçümsercesine bakışları kısıldı. “Bileğin incinmemiş bile, canın ne kadar da tatlı senin öyle?”

Gülümserken çenem ona doğru kalktı. “Değil mi? Oldukça tatlıyım.”

Gözlerini devirirken bıkkınlıkla soluğunu verdi ve ardından çenesinin ucuyla motorunu işaret etti. “Yürü, başıma daha fazla bela olmadan seni eve götüreyim.”

“Ne!” Suratımda dehşet dolu bir ifade oluştu. “Beni niye eve götürüyormuşsunuz? Babaannem bunu duysa çok kızar, kendi evime gideceğim.”

Rahatsız olacağım bir sessizlik oluştuğunda bakışları daha da kısılmıştı. Kafasını hafif yan yatırdıktan sonra elini kaldırarak alnıma bir fiske vurduğunda gözlerimi sıkarak bağırdım. “Acıdı!”

“Kendi evine götüreceğim zaten. Benim evime girebilecek biri değilsin.”

“Ha?” Elimle ağzımı örttüm. “Nasıl böyle söylersiniz?” Ardından kaşlarım çatıldı ve küçük bir çocuğun üste çıkma iç güdüsüyle karşılık verdim. “Asıl siz benim evine girebileceğim tarzda biri değilsiniz!”

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı. “Demek o tarzda olan adamların evine giriyorsun.”

Benim de kaşlarım yukarı kıvrıldı. “Demek tarzınızda olan her kadını evinize alıyorsunuz?”

“Güzel.” Kafasını salladı. “Aynı standartlarda olmadığımıza göre seni şu lanet evine bırakayım artık.”

Bu adam kendini ne sanıyordu? *Şeker Polen* tavırlarım da bir yere kaddı. Zaten canımdan bezmişim, bir ton derdim varken bu adam yüzünden tüm günümü ormandaki çöpleri toplamaya ayırmışken bir de üstüne üstlük kendimi sakatlamışken patlamaya hazır yer arıyordum ve Kenan komiser sağ olsun, zemini çok güzel hazırlıyordu!

Kaba tavrı karşısında ağızım beş karış açık kaldığında ellerim belimdeydi. “Lanet evim mi! Boş versenize! Ben giderim!”

Aksayarak yürümeye başladığımda hızla önüme geldi ve beni yine tek hamlede omzuna attı.

“Ayy! Anneciğim!” Sinirlenerek omuzlarına vurdum. “Bıraksanıza! Kendim gideceğim dedim!”

Sanki sırtımda taşıdığı dünyalar tatlısı bir kız değilmiş de katırmış gibi hayvani hareketlerle ilerlemeye devam ediyorken kafam sağa sola savruluyordu.

“Şimdi senin yolda bileğin falan çıkar, uğraştırma beni.”

“İstemez, bırakın!”

“İstemez?” Bedenim birden yere havada savrulduğunda saniyeler içerisinde kendimi aşağıda bulmuştum. Her ne kadar atik bir hareket olsa da yere yakın bıraktığı için canım fazla yanmamıştı.

Avuçlarımı zemine koyarak suratımı kaldırdığımda saçlarım hararetle havada dans etmişti.

“Siz ne yapıyorsunuz ya!”

Artık ikimiz de birbirimize büyük bir öfkeyle bakıyorduk. Bir şey söylemeden öylece karşımda dikiliyorken dikkatlice ayağa kalktım ve burnumdan soluyarak cırladım. “Benim kadar şeker, yumuşak huylu ve merhametli bir insanı çileden çıkardınız ya! Size gerçekten de helal olsun, bravo!”

Şaşkınlıkla dudakları aralandı ve kısık bakışlarıyla ilk defa cinsi bir hayvan görüyormuş gibi suratıma baktı.

“Sen gerçekten de çok tuhafsın.”

“Harika! Ben de aynısını sizin için düşünüyordum.” Dudaklarımı hırsla büzerek yanından aksayarak ayrıldıktan sonra birkaç adım atmıştım ki hararetle geri göndüm ve diş bileyerek suratına bakıp haykırdım. “Bir daha görüşmemek üzere!”

8. Bölüm

“Hayırlı Akşamlar”

Bu adam beni öfkeden kudurtuyordu, benim kadar naif bir kızın içerisinde ne çıkartmıştı az önce, cidden onu sırf bu yüzden bile tebrik etmek lazımdı. İçimden öfke dolu söylemler geçiyorken hırsla yürümeye devam ettiğimde arkamı dönüp bir daha yüzüne bile bakmamıştım.

Sinirle yürüdüğüm yolun bile nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Eve girmemle odama geçmem bir olmuştu. “Suratını şeytan görsün!” Çantamı yatağımın üzerine fırlattıktan sonra hırsla soluyor, ellerim belimdeyken bir o yana bir bu yana gidip geliyordum. Önüme düşen birkaç tutamı geriye atıp sinir bozucu ifadeyle gülümsedim.

“Şuna bak ya! Benim saatim kaç para senin haberin var mı da o kadar oyalanmama sebep oluyorsun?” Ormani adam resmen tüm günümü yemişti.

“Ne yapacağım ben şimdi? Ne yapacağım ne yapacağım!” Saçımı başımı savuruyor, minik yastıklarımı yere fırlatarak ne yapacağımı düşünüyordum. Bir an önce o parayı çıkartıp babaannemin ameliyatım yaptırmam lazımdı.

“Buldum! Tufan Bey.” Evet. Müdürüm her ne kadar telefonlarımı

açmasa da gidip ondan isteyebilirdim. Ona kazandırdığım paranın haddi hesabı yoktu. En azından borç da olsa bana yardım etmeliydi. Yarın ilk işim onu görmek olacaktı.

“Şuna bak akli beş karış havada, gelme sebebini unutarak geri döndü,” dedi ve cebinden çıkarttığı bamyalı anahtarlığı suratının önünde sallayarak inceledi. “Bir insanın neden bamyalı anahtarlığı olur ki?” Yeni ırk hayvan keşfediyormuş gibi son derece sevimsiz olan eşyaya baktı.

Ardından kafasını onaylamaz anlamda salladığında dudaklarından olumsuz anlamda sesler çıkıyordu. Çalışma masasına oturduğu an dirseği fareye kaydı ve bilgisayarının ekranı açıldı.

Koca ekranda Polen’in gülerken dondurulmuş bir görüntüsü vardı. Onunla ilgili araştırması yarım kaldığı için anlık karşısına çıkan görüntüyle dudaklarını gıcık olmuş gibi gerdi ve tıslarcasına mırıldandı. “Tanımasam inanacağım sevimli olduğuna.”

Bir dal sigara yakıp içmeye başladığında dondurduğu videoya tekrardan tıkladı ve Polen’in sevimli yüzü ortadan kayboldu. İzlemeye devam ettiği aslında Timuçin’in arkadaşının çektiği bir vlog videosuydu.

İzmariti dudaklarına yerleştirip derin bir soluk aldı ve çatık kaşlarla villanın kenarından çıkan Timuçin’i izledi. “Şu sevgilim dediği dangalak değil mi?” İzmariti geri çekip kısık bakışlarla kenara doğru sertçe üflendiğinde bakışları hâlâ ekrandaydı. “Aynı salaklara benziyor.”

Timuçin elindeki kadehlerle beraber bar masasına ilerlediğinde yanına Polen’in tarzına oldukça yakın bir kız geldi ve onunla şakalaşmaya başladı. Kaşları çatıldığında ikisinin arasında farklı bir enerji olduğunu hissediyordu. Özellikle kızın etrafı kollayarak erkeğe dokunmaya çalışması, Timuçin şerefsizinin bundan hiç rahatsız olmaması...

Kenan aralarındaki ilişkiyi direkt anlamıştı.

Tufan Bey'in ofisinin önündeyken üzerimdeki ceket düzelttim ve derin bir nefes alarak kapıyı tıklattım. İçeriden telefon sesleri geliyordu. "Şuna bak, benim telefonlarımı açmıyor ama başkalarıyla konuşuyor." Dudaklarım istemsizce aşağı doğru kıvrıldığında içimi buruk bir hüzün kaplamıştı.

Ona para kazandırdıkça ne kadar gözde olduğumu söyleyip beni yere göğe sığdıramayan patronum değil miydi?

Soluklarımı sıkıntıyla bıraktıktan sonra içeri girdiğimde tekerlekli sandalyesine yayvan oturan adamın büyük bir keyifle konuşmasını izledim. Tam da o anda beni görünce gülümsemesinin anında toparlandığını fark ettim ve bu daha da huzursuz hissetmeme sebep oldu.

Önceden beni gördüğünde ne kadar da sevinir, değerli hissetmeme sebep olacak iltifatlar ederdi. Şimdi neden böyleydi? Gerçekten de bazı insanların gözünde yalnızca kazancımdan ibaret olduğumu görmek ne kadar da acıtıyordu.

"Sedef yerinde değil miydi?" dedi garip ifadesiyle ve telefondaki kişiye daha sonra arayacağını söyleyerek çağırışı sonlandırdı.

Asistanından bahsediyordu, sanırım yerinde olsaydı beni içeri almayacaktı.

"Yoktu Tufan Bey. Telefonlarımı açmayınca ben de gelip sizi bir görmek istedim." Masasına doğru yaklaştığımda ifadesi beni mümkünmüş gibi daha da kötü hissettiriyordu, masasının önündeki koltukları işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

"Otur madem, o kadar gelmişsin."

Sıkıntılı bir soluk vererek geçip oturduğumda kafamı çevirip duvarlara baktım. Benim posterlerimin hepsi kaldırılmış, yerine Sibel'inkiler asılmıştı. En yakın arkadaşlarımdan biri olan Sibel. Ne kadar da mutluydu posterlerde. Eski cansız ifadesinin yerini büyük bir neşe almıştı. Anlaşılan ben gittikten sonra yaptığı çekimlerde üzerine can gelmişti.

"Ne için gelmiştiniz?" Niz mi? Tufan Bey bana hep sarı şeker derdi. Bu insanların neyi vardı böyle? Bana kendimi istenmeyen biri gibi hissettiriyorlardı.

"Tufan Bey..." dedim ve kucağımın üzerindeki parmaklarımla oyna-

arak sıkıntılı bir soluk bıraktım. “Bana neden yabancıymışım gibi davranıyorsunuz, eskiden farklı bir samimiyetimiz vardı, neden hiçbiri olmamış gibi bir tavır takınıyorsunuz?”

“Polenciğim işe gerektiğinden fazla mı duygularını kaptırıyorsun acaba yoksa bana mı öyle geliyor?”

“Her neyse Tufan Bey, sadede gelelim. Bu ay olacak tüm işlerimi ve daha sonrasını iptal etmişsiniz, markalar Sibel Su’yla anlaşmış, bunu neden yaptınız?”

Derin bir soluk aldı ve koltuğuna iyice yerleşip cevap verdi. “Ne beklemiştin ki Polen? İnsanlar hapisten çıkmış bir mankenle çalışmak isteyecek miydi sence? Hakkında çıkan haberleri görmedin mi hiç? Olağan varlığın bile ajansımıza zarar veriyorken seni milletin gözüne sokmaya devam mı etseydik? Hem bunu markalar kabul eder miydi sanıyorsun?”

“Tufan Bey siz ne söylediğinizin farkında mısınız?” dedim kedi gibi bir sesle ve hüsrarla devam ettim. “Ben yanlış hiçbir şey yapmadım ve gördüğünüz gibi de serbest bırakıldım. Hem marka sahipleriyle aramın ne kadar da iyi olduğunu biliyorsunuz, sizin aksinize onlar benimle bu süreçte iletişime geçerek yanımda oldular. Ama görüyorum ki anlaşmaları iptal eden taraf siz olmuşsunuz ve tüm işleri Sibel Su’ya bağlamışsınız.”

Nefes nefese kaldığımda dolan gözlerle ona bakıyordum.

Bakışları kısıldı. “Sen Su’yu mu kıskanıyorsun Polen? Cidden bunu mu yapıyorsun?”

Bir an dehşete düştüğümde neye uğradığımı şaşırmışım. Cidden tüm o söylediklerimden bunu mu anlamıştı?

“Ben arkadaşımı kıskanmıyorum!” dedim hayret dolu bir sesle ve devam ettim. “Sadece önümü neden ısrarla kestiğinizi anlayamıyorum.”

“Önünü falan kesmiyorum tatlım, bitti anladın mı seninle işimiz, o suç dosyasına karıştığın gün bitti. Sana artık güvenemem.”

“Tufan Bey siz...” Kendimi tutamadan ağlamaya başladığımda içim titriyordu. Ne yani artık ben ekmek paramı kazanamayacak mıydım? Kaç yıldır çalıştığım yer bile serbest bırakıldığım hâlde arkamda durmuyorken ben... Artık kimlerle çalışacaktım?

Adamın surat ifadesinden ve konuşma tarzından her ne kadar rahatsız

olsam da bana kurtulmaya çalıştığı bir lekeymişim gibi davransa da duramazdım. Her ne olursa olsun, babaannem için yüzümü kızartıp o parayı isteyecektim.

“Bunu bana yapmayın çalışmaya ihtiyacım var. Babaannem ameliyat olacak, acil işe veya borca ihtiyacım var, bana lütfen yardım edin.”

Kucağımdaki parmaklarıma bakarak büyük bir güçlkle konuştuğumda suratımı sıkılmaktan yüz kaslarım acıyordu. Gereğinden fazla bir süredir cevap vermeyince rahatsızlık duyarak kafamı kaldırıp yüzüne baktığım an buz gibi olan ifadesiyle karşılaştım, içim titredi.

“Sen şaşırdın herhâlde?”

Ne?

“Hayatım, hayır kurumu muyum ben?”

Bu adamın hiç vicdanı yok muydu? Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydı? Tırnaklarımı avuçlarımin içerisine bastırmaya devam ediyor-ken haykırarak ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Bakışlarım titriyor, dudak kenarlarım sürekli aşağı doğru kıvrılıyordu.

Gücüme gidiyordu tüm mazimizi silmesi, beni bir hiç gibi hissettirmesini kaldıramıyordum. Değersiz hissettiriyordu. Sanki eski samimiyetimiz yalnızca benim hayal ürünümüüş gibi davranıyordu. Tıpkı diğerleri gibi...

Ben size ne yaptım ki?

“Başka bir şey söylemeyeceksen çıkarken kapıyı kapat lütfen.”

“Tufan Bey...” Titrek bir sesle fısıldadığımda kendime daha fazla engel olamadım ve birkaç damla yanaklarımdan süzüldü.

“Kapı.”

Beni umursamadan önündeki bilgisayara dönüp kurcalamaya başladığında sanki biri kalbimin içerisine kaşık sokmuştu ve çevirerek durmadan orayı oyuyordu.

Anneciğim...

Burnumu çekerek yerimden kalkıp uslu bir çocuk gibi kapıyı açıp arasında durduğumda başıma bunların fazla gülümsememden gelip gelmediğini tartıyordum. Omzumun üzerinden geri dönüp sokakta kalmış

bir kedi yavrusu gibi ona baktığımda gülümsedi ve eliyle kapıyı örtmemi işaret etti.

Dudaklarım iyice aşağı doğru kıvrıldığında kapıyı tutarak ona doğru döndüm. “Tufan Bey bu kapıyı götünüze sokun!” Beklemeden sertçe çarptığımda boş koridorda *küt* diye bir ses yankılanmıştı.

Ardından Tufan Bey’in söyledikleri geldi aklıma ve hızla kapıyı geri açıp arasından kırmızıya bürünen suratına, yukarı dikilen omuzlarına baktım. Adam resmen sarsılmış, şoka girmişti.

“Kapatmamı istemiştiniz, bu yüzden açık bırakıyorum,” deyip kapıyı ardına kadar açtıktan sonra katı terk ettiğimde hüznün dolu kalbimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Benim de alabileceğim en derin intikam da bu kadardı işte.

Aşağı doğru çöken omuzlarımla dışarı çıktığımda zayıf bir sesle kendi kendime konuşmaya devam ediyordum. “Allah’ım... Ne yapacağım ben şimdi?” Yavaşça kafamı onaylar anlamda salladım. “Başma gelenlerin hepsi benim hatam, insanlara gereğinden fazla güvendim...” Gözyaşları birbiri ardına akmaya devam ediyordu. “Ah... Ne kadar da salağım.”

“Abla... Abla burnun akıyor mendil alır mısın?”

Elimin tersiyle suratımı silip yanımda duran çocuğa baktım. “Çok iyi olur şekerim, bir tane versene.” Çocuk şeffaf paketi uzatırken ceplerimi yoklayarak bozuk aradım, bulamayınca mahcup ifademle gülümseyip elime geçen elli lirayı hiç düşünmeden çocuğa uzattım.

“Bozuk yok mu abla?”

“Yok şekerim, üstü sende kalsın.”

“Ama bu çok fazla.”

“Aah!” Gülümseyerek aşağı doğru çöktüm ve boyuna yakın bir mesafeden konuştum. “Benim gözyaşlarım çok değerli olduğu için mendilim de pahalı olmalı, bu yüzden dert etme.”

Kaşları çatıldı. “Abla drama sahnesi falan mı çekiyorsun?” Garipseyerek sormuştu.

“Huh?”

“Ne fakir edebiyatı yapıyorsun bana, sadaka istedik sanki.” Parayı elime

bıraktı. “Bu seferki benden olsun, belli ki üzerinde başka para yok, bir daha-
kine de olur olmadık yerlerde zırl zırl ağlama.”

“Ha?”

“Cidden bir tane bile düzgün yetişkin yok, eve nasıl gideceğini bile
hesaplamadan tüm parasını veriyor. Saf bu kız, saf.” Kendi kendine söy-
lene söylene ilerlemeye başladığında surat ifadem bir dağılıyor, bir kasılı-
yor, şekilden şekle giriyordu. Duygularımı olduğundan da karışık bir hâle
getiren çocuk giderken işaret parmağımı kaldırarak arkasından bağırdım.
“Nereye gidiyorsun? Saygısız çocuk, buraya gel!”

“Buraya gel!”

Öncekinden de şımarık, acıklı bir ifadeyle oracıkta kalakaldığımda
daha fazla dayanamadım ve ellerimi saçlarımın arasına sokarak dağıttım,
bir yandan da ayaklarımı yere vuruyordum. “Bu ne böyle ya? Niye sürekli
böyle bir durumda kalıyorum!”

İnsanlar yanımdan geçerken yavaşlıyor, garip bir ifadeyle suratıma
bakıp gidiyordu.

“Deli galiba...”

Dudaklarımı buruşturarak saçlarımı serbest bıraktım ve yavaşça yū-
rümeye başladım. Ben yürüdükçe dertlerim daha da büyüyor, omuzlarım
aşağı doğru çökmeye devam ediyordu. Bir türlü çıkar yol bulamamak beni
kahrediyordu.

“Şuna bak Polen, küçücük çocuk kadar aklın yok.” Her ne kadar ilk
başta sinirlerimi bozsa da ona imrenmişim. O da benim gibi çalışıyor,
emeğinin hakkına da sahip çıkıyordu. Milleti utandırmamak için bazı şey-
leri görmezden gelmek yerine suratına nasıl da güzel vuruyordu. Bense
hep görmezden gelmiş, insanların drama sahneleri kimi zaman komik
kimi zaman saçma gelse de aptal bir tebessümle sahnenin devamına dâhil
olarak bozuntuya vermemiştim.

Hep görmezden gelmişim.

Aslında kusurları, onlara ait olan kusurları da görmezden geli-
yordum. İhtiyaç anında koşulsuz şartsız kim olursa olsun yanında ol-
muştum.

Şimdi ise ben görmezden geliniyordum. İhtiyacım yerine bir ayıbım

olsa bunu çarşaf çarşaf asar, her yere yayarlardı. Aslında ne kadar da yanlış insanların yanında olduğumu fark ediyordum.

Demek ki herkese iyilik yaramazmış, demek ki bu konuda seçici olmamız gerekiyormuş.

İyiliğı yalnızca bizi istismar etmeyecek kimselere yapmamız gerekiyormuş.

Meğerse ben kendimi ne çok kullandırmıştım.

Aslında en büyük haksızlığı onlar bana değil, ben kendime yapmışım.

Yavaş yavaş yürüdükten sonra Alisya'nın evinin önünde durduğumda dudaklarım büzülmüş, omuzlarım ise aşağı doğru sarkmıştı. Kendimi tam anlamıyla bitkin ve yenilmiş hissediyorken zile basıp açmasını beklediğimde hava yavaştan kararmaya başlamıştı.

"Kim o- Ah! Limonlu kekim!" Akabinde kısa bir Çıglık duyuldu ve kapıyı açtı. Onun aksine oldukça ruhsuz olan hâlimle içeri girdiğimde büyük bir heyecanla beni karşıliyorken moralimin bozuk olmasına üzülerək kollarını açtı. "Ne oldu sana böyle?"

"Karamelli turtam..."

"Oh... Limonlu kekim..."

"Turtam..."

"Kekim..."

Benim için açtığı o şefkat kokan kollara kendimi bıraktığımda sıkıca sarılıyor, saçlarımı okşayarak tepesine öpücükler konduruyordu. "Gel bakalım içeri, buz gibi olmuşsun sen..."

Küçük bir çocuk gibi onu takip ettiğimde beni asma koltuğına oturttu ve mor renkli depresyon battaniyesini de üzerime serip geri çekildi. "Bekle burada, hemen modunu yükseltecek bir şeyler hazırlayıp geliyorum."

Buruşturduğum dudaklarımla yavaşça kafamı salladığımda onun gitmesiyle tombul patili Döldöl'ün üzerime gelmesi bir oldu. Alisya sıkı bir Red Kit hayranı olduğu için ona bu ismi vermişti. Gümüş tüylü kediyi zorlukla kaldırıp kucağıma aldığımda üzerime sürtündü, onu sevmemi istiyordu.

“Naber teyzecik?” Onu sarsmamaya özen göstersem de kendimi fazla tutamadan tutkuyla seviyor, yavaşça suratını buruşturuyordum. “Oh... Beni mi özledin sen?” Ona sarılıp koklaya koklaya öptüğümde bunu seviyordu.

“Beni mi özledin yoksa Peluş’u mu?” Peluş benim kedimdi ancak Korkut onu benden zorla almış, kendi bakmaya başlamıştı. Onu çok fazla benimseyip sevmişti. Arada gidip ondan kaçırıyor, kendim bakıyordum. Böylelikle kedi boşanmış iki ebeveynin arasına sıkışıp kalmış çocuklar gibi yaşıyordu.

“İşte kahven ve o bayıldığın bol çikolatalı kurabiye...”

Tepsiyi görünce kucağımdan atlayarak kuyruğunu sallaya sallaya oyuncaklarının yanına gittiğinde buzlu kahveye şevkle baktım. Gerçekten de bu ikili her zaman modumu yükseltir, bana iyi gelirdi.

Getirdiklerini büyük bir keyifle yedikten sonra buzlu kahvemi içtiğimde zihnimin açıldığını hissediyordum. Sıcak tutan battaniyenin altında soğuk kahve içmeye bayıldığımı biliyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra kafamı geriye yaslayıp yavaşça kendimi sallandırmaya başladığımda kendini daha fazla tutamadı ve sordu.

“Şimdi anlat bakalım ne oldu?”

Ona Tufan Bey’le aramda geçenleri anlattığımda kendini tutamadan öyle bir kahkaha atmıştı ki dengesini tutamıyor, geriye doğru düşüyordu.

“Bana bir pislik gibi davrandı diyorum ya, neye gülüyorsun!”

Suratını yelledi ve gözlerinin altında oluşan yaşları hızlıca temizleyerek devam etti. “Sen gerçekten de ona!” Kahkahası cümlesini yarıda kesince güçlükle devam etti. “Bu kapıyı götünüze sokabilirsiniz mi dedin?” Karnını tutuyor, bir o yana bir bu yana düşerek gülmeye devam ediyordu.

“Evet, dedim.”

“Ay inanmıyorum ya, benim kuşumu ne hâle getirdiler.” Gözlerinden akan yaşları silerek güçlükle soludu ve kendini toparlamaya çalıştı. “Bir gün ne olursa olsun bu şekilde konuşacağını hiç düşünmezdim.”

Ben de...

Sıkıntıyla kucağıma baktım, babaannem kısmını anlatmamıştım. Zaten söz konusu o olmasaydı, ben de gözümün bu kadar kararacağını

düşünmezdim. Yardım alabileceğim kimse yoktu, ne kadar da kötü bir durumda kalmıştım böyle.

“Timuçin babaannemin ameliyat parasını yemiş.” Geçen gün bu kadarını söylemeyi kendime yedirememiştim ancak en sonunda mecbur kalmıştım. “Ve bu haftaya gün verdiler.” Gülüşünden kalan kıvrıntılar anında kesildiğinde ağzı açık kalmıştı. “Tufan Bey’den o yüzden borç istedim, bunu söylediğim hâlde tıpkı bir pislikmişim gibi davrandı. Bana borcu olan arkadaşlarımdan ödeme istedim ancak borç olarak almadıklarını söylediler.”

“Ne?” Tiksindircesine tıslayıp oturuşunu düzelttiğinde ateş püskürüyordu. “Sadaka mı istemiş dangalaklar! Bu ne saçmalık?” İyice tepesi atmıştı “Kim ulan onlar, numaralarını ver hemen!” Alisya elinde olsa gidip onları dövecekti.

İyice koltuğuma tünedim ve ağlamaklı bir ses tonuyla devam ettim. “Hiçbir işe yaramaz zaten, o kadar parayı ellerinde tutamayacak insanlar, onlar geri ödese bile o zamana kadar ameliyat tarihi geçer.” Çaresizliğim aklıma gelince daha fazla bağırarak ağladım. “Ki ödemiyorlar da zaten!”

Sıkıntıyla suratını sıvazladığında az önceki neşesi tamamen kaybolmuş, büyük bir endişenin içerisine kapılmıştı. Tırnaklarını kemiriyorken boşluğa dalarak konuştu. “O şerefsiz nasıl bunu yapar? Bu kadar mıydı ulan adamlığı? Adi pislik, onu bir elime geçireyim var ya, kemiklerini kıracağım.”

Dayanamadan ayağa kalktı ve tepemde volta atmaya başladı. “Yani üzerine gelmeyeyim diyorum ama nasıl böyle bir salaklık yaparsın Polen?”

“Evet, haklısın, salağın tekiyim. Aptalım ben. En büyük geri zekâlı da benim, mal da. Kendimle ilgili ne kadar savruk olsam da babaannemle ilgili dikkatli olmalıydım.” Kırgın bakışlarımla boş koltuğu izliyorken sesim oldukça acıklıydı.

“Of Polen ya! Korkut? Korkut’un haberi var mı?”

Korkuyla ona baktım. “Alisya bundan kesinlikle haberi olmasın, Timuçin’i öldürür. Bana da çok kızar.”

Hararetle önüme çöktü. “Ama o verebilirdi parayı, söylemeye değmez miydi Polen?”

“Onu düşündüm zaten, çıklatacaktım da istediği arabayı almışlar. Söylersem kesin satar, onun da düzenini bozmak istemiyorum.”

“Babaannene yardım edemediğini öğrenirse mahvolur çocuk.” Sıkıntıyla oflayarak ayağa kalktı. “Hayır bende olsa vereceğim direkt. Yok mu başka biri Polen? O kadar parayı kim verebilir ki?”

İyi kötü bir arabam vardı, ona da el koymuşlardı, elimde satabileceğim hiçbir şey de yoktu ki. Tufan Bey ben hâpisteyken altın kemerli biki-nime kadar aldirtmişti, gerçekten de tam anlamıyla çıldıracaktım.

Elimi saçlarımın arasına daldırdığımda gözümün önüne sert bir surat ifadesi gelmişti. O ketum dudaklar ve sivri gözler... Neden aklıma onunla aramızda olan iddia gelmişti ki birdenbire? İddia böyle bir şeyi kapsayabilir miydi?

“Çok saçma.”

“Saçma olan ne? Söyle bana?”

Başımı ağrıttığı için suratımı ekşiterek karşımdaki koltuğu gösterdim. “Deli danalar gibi dönme de otur şuraya.” Tek sefer de dediğimi yapmış, esmer teninden birer mücevher gibi parlayan ela gözlerini üzerime dikmişti.

Ona Kenan komiserle aramızda geçen her şeyi en ufak detaylarına kadar anlattığımda heyecanlanarak ellerini şıklattı. “Tamam, bunu en azından iddia için borç olarak isteyebilirsin?”

“Ama o kadar parası var mıdır ki? Polisler ne kadar kazanıyor ki?”

“Bence kesin vardır, adamın motorunu görmüştüm, bizim çocuklar konuşurken duymuştum, bayağı pahalıydı. Hem öyle bir adamın kesin kenarda köşede birikmiş vardır yoksa bile toplayacak çevresi vardır.” Suratını buruşturdu. “Hem abartma istersen Polen. O para sadece senin benim gibilere çok şu an. O yüzden daha fazla bekleme de ara şu adamı, hazır böyle bir fırsatın varken kullan.”

Her ne kadar isteksiz olsam da başka çarem yoktu. En azından bir şansımı denemeliydim. En kötü olmazsa, hiçbir hâl çare bulamazsam Korkut’a anlatacaktım.

Telefonumu çıkartıp aradığımda ulaşamadım, mesaj attım, iletilmiyordu.

“Aman Allah!” Bakışlarım dehşetle parladı. “Beni engellemiş!”

“Bir daha görüşmemek üzere!”

Geçmişe ait olan sesim birden kulaklarımda çınlayınca sıkıntıyla soluyarak saçlarımı dağıttım. Tabii ki engellerdi!

“Benden ara?”

Acı içerisinde dudaklarımı bastırıp işkence çekiyormuşçasına ona baktım ve başımı onaylamaz anlamda salladım. “Bu kesinlikle telefonda halledebileceğim bir konu değil. En iyisi karakola gidip onunla konuşayım.”

“E hadi, gel götüreyim seni o zaman, bir an önce halledelim şu meseleyi.”

Her ne kadar ayaklarım geri geri gitse de utangaçlığımı yenecek vaktim bile yoktu ne yazık ki. Şu işi bir an önce halletmem gerekiyordu!

Beni karakolun önünde bırakıp park için yer aramaya gittiğinde tıpkı bir çocuk gibi ürkekçe içeriye bakıyordum. Sanki kaybolmuştum da anneyi bulamayınca buraya gelmiştim.

Usluca içeriye doğru ilerlediğimde sanki biri bacaklarıma tuğla bağlamıştı da bu yüzden yürümek güçleşiyordu. Ürkek bakışlarla etrafa bakınarak onu arıyor, göremedikçe de içten içe rahatlıyordum.

“Oo Vitrin Süsü, senin buraya yolun düşer miydi ya?”

Sesin geldiği yöne, Alpay komisere baktığımda o her zamanki çapkın tebessümlerinden birini taşıdığım gördüm. Bakışları kısık bir şekilde yanıma geldiğinde beni gördüğünden dolayı mutlu olmuşa benziyordu.

“Ah, evet...” Ayaklarıma baktım, ardından güçlkle suratına. “Aslında ben Kenan komiseri görmek için gelmiştim.”

“Kenan?” Kaşları bir yay gibi yukarı kıvrıldı. Ardından aklına bir şey gelmiş gibi gizemli ifadesini takınarak yaklaşmamı işaret etti.

Usluca ona doğru kayıp kulağımı kaldırdım. “Seni yemesinden korkmuyor musun?” Anında ürkerek geri çekildiğimde omuzlarım boynuma kadar çekilmişti. “Alpay komiserim ya!”

Güldü. “Tamam tamam, neden arıyorsun bakalım sen Kenan komiseri?”

“Şey...” Boğazım kurudu. “Söylemek zorunda değilim ki yani özel bir konu var, o yüzden.”

“Özel bir konu demek. O zaman konuşamayacaksın çünkü bugün izinli, evinde yatıyordur o.”

“Ne? İzinli mi?” Yüzümde tekrardan ağlamaklı bir ifade oluştuğunda kafamı nerelere vuracağımı düşünüyordum. “Peki ya ev? Ev adresi var mı?”

Bana *yok artık* der gibi baktı. “Bunu sence söyler miyim? Her şeyden önce etik değil.”

İki elimi de çenemin altında kavuşturarak yalvarmaya başladım. “Lütfen Alpay komiserim, lütfen bunu gerçekten de bilmem gerekiyor, ölüm kalım meselesi, yanına gitmem gerekiyor!”

Ne dersem diyeyim ikna olmuyor, kafasını sürekli onaylamaz anlamda sallayarak olumsuz anlamda sesler çıkartıyordu. “Hayatta olmaz, Kenan beni mahveder, asla onun karşısına geçmem. Bu yüzden kusura bakma Polen, veremem adresini falan.”

Kan revan içerisinde çatık kaşlarımla ona baktığımda ellerim belimde nefes nefese kalmıştım. Arkadan gelen Alisya’yı görünce birden şeytani düşünceler zihnimde parladı ve sinsice gülümsedim.

“Emin misin?”

Suratsızca kafasını salladı, az önceki eğlenceli hâlimden eser bile kalmamıştı. “Kesinlikle.”

“Peki ya Alisya isterse?” O anda Alisya o müthiş kahverengi, düz ve uzun saçlarıyla arkasından çıkıp yanımızda durduğunda her şeyden habersiz olsa da oldukça havalı ve güzel gözüküyordu. Masum bir ifadeyle ikimize baktığında Alpay komiserin surat ifadesi onu görünce birden dağılmıştı.

Kaşları yukarı doğru kıvrılmış, dudağının kenarında hafif bir dalgalanma olmuş, gözleri hayranlıkla parlamıştı.

Onu gerçekten de beğeniyordu, hem de bayağı bayağı...

Sertçe yutkunup anında duruşunu dikleştirdiğinde birden elini kolunu nereye koyacağını bilememişti.

“Ne oldu Polen? Bulamadın mı Kenan komiseri?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak keyifle gülümsedim ve kollarımı göğsümün altında bağlayıp karşımdaki adamı zevkle izledim. “Burada yokmuş, Alpay komiserden evinin adresini istedim ancak bana vermiyor...” dudaklarımı büzüp tıpkı bir çocuk gibi konuştuğumda arkadaşım hüsrana dolu hafif bir sinirle adama yöneldi.

“Ama neden?” Sıkıntıyla soluğunu bırakıp saçını savurduğunda arkadaşım fark etmese de bu hareketi Alpay’da bir deprem etkisi yaratmıştı. Büyük bir zevkle izlemeyi devam ettim. “Bakın sizi anlıyorum, adres kesinlikle özeldir ve her ne kadar serbest bırakılsa da sicili oldukça kabarık bir kıza vermek istemeyebilirsiniz ancak gerçekten de çok önemli bir mesele söz konusu, bu yüzden lütfen bize yardımcı olun.”

Alpay’ın suratında bebek gibi bir tebessüm oluştuğunda dudaklarım sıkıca kapattı ve gamzelerini sergileyerek konuştu. “Eğer durum bu kadar vahimse...” Çenesini tatlı bir şekilde kaldırdı. “Sizi daha fazla zor duruma sokmak istemem Alisya Hanım.”

“Ne?” Alisya içtenlikle gülümsedi. “Çok teşekkür ederiz! Çok teşekkürler komiserim.”

Dudaklarımı içten dişleyip gülümsememe engel olduğumda Alisya, Alpay’ın söylediklerini telefonuna kaydediyordu. Birden durdu ve kafasını kaldırdı. “Bir dakika, eğer bulamazsak sizi arayabilir miyiz?” Alpay tıpkı bir sırtlan gibi gülümsediğinde kafamda çanlar çalmaya başladı.

Geçmişte Kenan komiser onun sanki sürekli kadınlara hallendiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti ve ben de buna tepki göstermiştim.

“Tabii, numaramı vereyim.”

“Ben hemen kaydediyorum!”

Gözlerime meydan okurcasına bakınca bakışlarımı kıstım. Pes etmemi istiyordu ancak bırakmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu! Dişlerinin arasından numarasını tıslayarak vermeye başlayınca Alisya hızla konuştu.

“Ben arabayı çıkartayım, sen gelirsin!” Koşarak yanımızdan ayrıldığı anda ikimiz de birbirimize diş bileyerek bakıyorduk.

“O zaman size Kenan komiserle başarılar diliyorum Alpay komiserim.”

Bakışlarındaki hülya anında dağıldığında neye uğradığını şaşırmişti. Sanki bu kısım aklından tamamen çıkmıştı. “Anlaşalım, asla benim söylediğimi bilmeyecek.”

“Anlaşalım, asla arkadaşşıma ciddi olmayan duygularla gelmeyeceksiniz.”

Gözlerini kıstı ve kararlı bir tonla konuştu. “Kabul.”

“Kabul.”

İki katlı, oldukça mütevazı duran müstakil evin önünde durduğumuzda aşağı doğru bükülen kaşlarımla korkarak arkadaşşıma baktım, sırtımı sıvazladı.

“Bir çekincen olmasın sonuçta aranızdaki iddianın hiçbir sınırını belirlememişsiniz, sen dedin, tüm gün çöp toplattı diye. Hem sen borç olarak isteyeceksin parayı. İddia olduğu için o da vermek zorunda kalacak.”

“Ama ya ödeyemezsem? Bu gidişle beni hiç işe almazlarsa?”

“Saçmalama! Sen suçlu bile bulunmadın. İllaki bulursun hem yavaş yavaş ödersin, bir şey olmaz.”

Sıkıntıyla bir soluk verip eve doğru döndüğümde ellerim titriyordu. Artist gibi en son olur olmadık hareketler yapıp ayrılmıştım yanından, şimdi de utanmadan kuyruğumu kıstırıp geri geliyordum.

Ne utanması? Sizin gerçekten de bir iddianız vardı, unuttun mu? Hem senden çok o meraklı bu bedelleri ödemeye, sıra sende işte!

Göğüs kafesim gözle görülecek bir ölçüde şişince kafamı onaylar anlamda sallayarak kollarımı sıvazladım.

“Evet, yapalım şu işi!” Birkaç adım atmıştım ki tedirginlikle omzumun üzerinden arkadaşşıma döndüm. “Sen arabada bekle, aman bir yere ayrılma, olur mu?”

Gülümsedi. “Saçmalama, seni bırakıp nereye gideyim? Bekliyorum ben.”

Kuruyan alt dudağımı dişleyerek ağzımın içine yuvarlayıp önüme döndüğümde giderek dağ ayısının inine yaklaşıyordum.

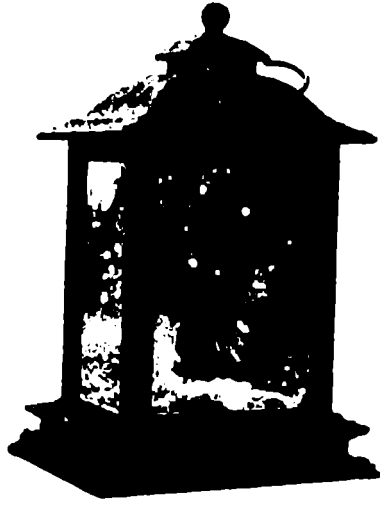
Kahverengi kapının önünde durunca gözlerimi sıkıca yumdum ve derin bir soluk daha alarak, “Benden günah gitti,” deyip kapıyı çaldığımda kalbimin sesini net bir şekilde işitebiliyordum.

Ses gelmedi, ardından zile bastım, tekrar ses gelmeyince daha kuvvetli bir şekilde kapıya vurduğumda bir hareketlilik sesi duydum sanki.

Alt dudağımı sıkıntıyla dişliyorken sol elim arkamda, kalçamın üzerindeydi. Kapı yavaşça açıldığında sağ elim havadayken aradan görünen o heybetli bedenle yusuf yusuf oldum ve tatlı bir şekilde gülümsedim. “Kenan komiserim...”

Üzerine giyindiği beyaz renk tişört bu zamana kadar onda gördüğüm ilk açık renkli kıyafetiydi ve beyaz olduğu için bedeninin büyüklüğünü daha da net bir şekilde gözler önüne seriyordu. Standartlara göre uzun sayılsam da bu adam kadraja girince kendimi hep küçük hissediyordum.

Doğal hâli sert olan ifadesi beni görünce daha da keskin bir biçimde ters olmaya başladığında dişlerimi göstererek güçlkle gülümseyip cıvıladım. “Hayırlı akşamlar!”

9. Bölüm

“Gizemli Papatyalar”

“Hayırlı akşamlar!”

Bakışları kısıldı, mümkünmüş gibi daha da ürkütücü bir hâl alan ifadesini dişlerimi sıkarak izledim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine bıraktığımda bir yandan da Alisya’nın yanına gitmek için geç olup olmadığını düşünüyordum.

Kapıyı biraz daha araladığında iri bedeni daha da görünür olmuştu. Boşta kalan elini pervaza atıp çatık kaşlarıyla bana bakmayı sürdürdüğünde her geçen saniye hissettiğim rahatsızlık artıyordu. Bu adam böyle dik dik bakmayı kendinde hak mı görüyordu cidden?

“Senin burada ne işin var?”

“A- ah, benim mi?” Sanki incelenecek çok bir ayrıntı varmış gibi gözlerim sürekli etrafta geziniyordu. “Siz telefonlarımı açmayınca gelip bir görmek istedim.”

“Adresimi kim verdi?”

“Adresinizi mi?” Alpay komiserin verdiğini söylesem onu ne yapardı acaba? “Tahmin ettim.”

“Tahmin mi ettin?” Gözlerini devirdi. “Seninle uğraşacak vaktim

yok, kaybol buradan.” Kapıyı tam kapatacakken ortaya bir cesaretle ayağı-mı koydum. Bir yandan da üzerine örtmesinden deli gibi korktuğum için gözlerimi sıkıca yumuyordum. Herhangi bir eylem hissetmeyince gözleri-mi yavaşça açtığımda uğraşmak istemiyormuş gibi bana bakıyordu.

“Sizinle konuşmam gerekenler var, bu yüzden önce dinleyin.”

Kaşları yavaşça yukarı doğru kalktı. “Beni bir daha görmeyeceğini söylemiştin.”

Yavaşça kafamı kaşdım. “Şey o mu, a-ah, evet. Sarsıntıdan kafam karışmış olmalı, kişisel algılamayın yani.” Ellerimi salladım. “Yoksa?” İşaret parmağımla üzerini gösterdim. “Söylediklerimi üzerinize alınma-dınız, değil mi?”

Kapıyı tamamen serbest bıraktıktan sonra kollarını göğsünün altında bağladığında aklımdan geçenleri çözmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Ala-nımın genişlemesini fırsat bilerek atik hareketimle içeri daldım.

“Ne yapıyorsun!”

Arkama kısa bir bakış attıktan sonra ışığın geldiği yere doğru koştu-ğumda kapı kapanmıştı.

“Şimdi de yankesiciliğe mi başladın?” Söylene söylene peşimden gel-diğinde kendimi son derecede ormani bir salonun içerisinde bulmuştum. Gerçekten de burası kimin evi deselerdi kesinlikle Kenan komiserin adını verirdim.

Eski ahşapla döşenmiş sarı zemin, odanın son kısımlarında duran şö-mine, iri ve hacimli koltukların üzerinde bulunan kürkümsü post...

“Cidden mi?” Kendi kendime mırıldanarak etrafa bakınmaya devam ettiğimde gözlerim kızgın suratıyla karşılaştı ve anında ifademe çekidüzen verip gülümsedim.

“Benim gibi bir adamın evine girmeyeceğini söylemiştin?” Tek kaşı yukarıdaydı.

“A-ah,” yalandan gülümseyerek ağzımı örttüm. “Ne çok şey söylemi-şim ben öyle...” Küçük bir çocuk gibi utanarak ellerimi salladım tekrar-dan. “Yoksa onu da mı üzerinize aldınız komiserim? Sarsıntıdan oldu di-yorum ya, sarsıntıdan...” Sızlana sızlana cümlemi tamamladığımda bana tıpkı umutsuz vakaymışım gibi bakıyordu.

“Ancak ben söylediklerimde son derece ciddiydim.”

“Huh?”

“Benim evime öyle her ipini koparan giremez.” Çenesinin ucuyla arkamda kalan kapıyı işaret etti. “Çık dışarı.”

Vay canına! Ne kadar da sert? Bu adam cidden benim tam tersimdi.

İşaret parmağım köprücük kemiğimin üzerini buldu. “Her ipini koparan derken beni kastetmediniz umarım?” Bakışlarım kısıldı ve yalancı bir tavırla devam ettim. “Ne kadar şeker ve iyi huylu biri olduğumu bu zamana kadar anlamış olduğunuzu umuyorum?”

“İlgilenmiyorum, kaybol.”

Ağzım hayretle açıldı ve ardından tarzıma asla uymayan ormani salona bakarak hayıflandım. “Komiserim yemeyeceğim evinizi.” Garip bir ifadeyle salonun ambiyansına bakarken kafamı kaldırıp tepemde duran ahizeye dalıp mırıldandım. “Cidden ışığa ne gerek vardı ki ateş yakardınız şu ortada.”

“Vitrin Süsü,” dedi sabırsızlığın barındığı tahammülsüz sesiyle.

Bu sefer gözlerini deviren ben olmuştum. “Komiserim daha uzatacak mısınız?” Ardından bakışlarımı kısarak devam ettim. “Söylediklerimin sizi bu kadar yaraladığını bilseydim, emin olun, daha dikkatli konuşurdum.”

“Yaralamak?” Tiksinir gibi tekrar etmişti.

“Harika.” Postlu koltuğa oturup bacak bacak üzerine attığımda kollarımı göğsümün altında bağlamıştım. “Yaralanmadıysanız bana içecek bir şeyler ikram edin o hâlde.” Gözdağı vererek ona dik dik bakmaya devam ettiğimde aynı şekilde karşılık veriyordu.

Sonsuz gibi gelen saniyelerin ardından o ürpertici bakışlarını gözlerimden çekerek salondan ayrıldığında sırtının kaybolmasıyla rahat bir soluk vererek bedenimi tamamen koltuğa bıraktım.

“Aman Allah! Öleceğim sandım...” Kalbimi tutarak gözlerimi yumdum, dilim damağım kurumuştu. “Ah... Ay kalbim duracaktı.”

Tek gözümü açıp koridoru kolladıktan sonra yavaşça doğrularak ifademini toplamaya çalıştım. “Takıntılı mıdır nedir ya! Şu salona bak! İstanbul’un göbeğinde orman yapmış resmen kendine.”

Salonun dört bir yanında duran dev saksılardan bahsetmiyordum bile. İçerisinden uzanan sarmaşıkları tavana bağlamıştı. “Ben burada bir uyusam dört gün kalkamam fotosentezden, şu hâle bak.”

Elim altımdaki posta kayınca parmaklarımla yumuşaklığı okşadım. “Bu ne? Çok gerçekçi duruyor.” Ardından dehşet dolu ifademle postu kucığıma alıp incelemeyi sürdürdüğümde ağlayacak gibi olmuştum.

O sırada içeriye elindeki kupayla giren adamı görünce korkarak sordum. “Komiserim bu ...”

“Üç ayı tutuyorsun şu anda elinde,” deyip bakışlarıyla postu işaret ederken oturmuştu.

Elimle ağzımı örttüm, dehşet her bir yanıma saçılmıştı. Nasıl yani, gerçekten de bu caniliği destekleyen bir adam mıydı?

“Nasıl ya!” Titreyen sesimle kürke baktığımda gözlerim hızla boşalmaya başlamıştı. “Neden bunu aldınız?”

“Almadım, yaptırdım.”

“Ne!” Dirseğimin içiyle suratımdaki yaşları sildiğimde sesim çatallaşmıştı.

“Sentetik.”

“Huh?” Kızaran suratımı kaldırdığımda yorgun bir şekilde gözlerini devirdi ve bıkkınlıkla konuştu. “Gerçek değil.”

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Evet.” Ardından karşımdaki koltuktan hafifçe uzanarak elindeki kahverengi kupayı uzattı. Tuhaf kokulu sıcak kupayı dikkatle aldığımda koklayarak sordum. “Bu nedir?”

“İç, kuşburnu.”

“Ha?”

“Kış aylarına giriyoruz, iyi gelir,” dedi ilgisiz bir tavırla ve koltuğuna iyice kurularak bana dik dik bakmaya devam etti.

Çaya garip bir şekilde baktıktan sonra yavaşça içtim. Yani bir melisa ya da papatya çayı getirse daha iyi olmaz mıydı? Kuşburnu neydi ayol? Kırathaneye mi gelmişim sanki?

Cidden bu adamla detayın detayına kadar apayrıydık.

“Kendinize de alsaydınız keşke, bu şekilde garip hissediyorum,” deyip çekinerek içmeye devam ettiğimde suratında dalga dolu bir ifade oluştu.

“Evime haydut gibi dalarken garip olmuyorsun da tek başına çay içerken mi garip oluyorsun?”

“Oh? Haydut mu?” Sıkıntıyla soludum. “Komiserim siz de cidden! Daha önce hiç kimseden duymadığım yakıştırmalar yapıyorsunuz bana. Sarı şeker, cimcime, tatlış gibi benzetmelere alışkınım ben. Gerçekten de her seferinde beni şaşırtıyorsunuz.”

“Bunlarla övünüyor musun bir de?” derken yüzünü buruşturmuştu, kafasını sallayarak devam etti. “Haydut hepsini tekledi bile.”

Höbüdeterek çayımı içiyorken yanık sesimle kendi kendime fısıldadım. “Haydutun havalı olduğunu sanıyor çıldıracağım.” Yere doğru eğdiğim suratımı yapmacık bir tebessümle kaldırarak mırıldandım.

“O kadar suçluyla uğraşıyorsunuz etkisinde kalmanız normal tabii.”

Kendini tutamadan alayla gülümsediğinde koltuğun sırtına serili olan kollarından birini kendine çekip suratını sıvazladı. “Beni savaş filmlerinden etkilenen çocuklarla bir mi tutuyorsun Vitrin Süsü?” Ardından tekrardan suratını sıvazladı ve o dalgacı gülümsemesini sildi. “Her neyse dökül bakalım, seni hangi rüzgâr attı buraya?”

Kalan son yudumu da içtikten sonra bardağımı ortamımda olan kütük masaya koydum. “Tozunu alması zor olmuyor mu?” Garip bir şekilde ağacın kenar çıkıntılarına baktım. Epey yaşlı gözüküyordu, tam soracakken bu sefer benden önce davrandı.

“O gerçek.”

“Oh?” Hayretle bakmaya devam ediyorken ona doğru kaldırdım kafamı. “Böyle şeyleri nereden alıyorsunuz?”

“Yaşamını yitirmiş bir ağaçtı. Ben de kökünü ayırarak buraya getirdim.”

Gözlerim hayretle irileşti. “Siz mi kesip taşıdınız?”

Olağan bir ifadeyle kafasını salladığında heybetli görüntüsüne ürpererek baktım. Anlaşılan o kasları spor salonunda yapmamıştı. Şöyle bir düşününce doğa ortamına oldukça düşkün olduğunu görebiliyordum.

Bana ormandaki çöpleri toplatmasının altında da doğa sevgisi yatıyor olabilir. Ancak o diğerlerinden farklıydı.

Sevdiği şeyleri öldürerek alıp getirmiyordu. Gerçekten sevdi o. Bu kütüğü salonunun ortasında görmek için öldürüp getirmemişti ya da o postu ayının sırtından kopartıp almamıştı, ambiyansı yakalamak istiyordu yalnızca.

Hâlbuki insanlar öyle miydi? Sevdiğini söylediği şeyleri öldürerek ya da kısıtlayarak elde etmiyorlar mıydı? Kendimiz dışında olan canlıların yaşam alanına saygı duymadan onlara ulaşmıyor muyduk?

Soluğumu yavaşça bırakarak dudaklarımı ortada büzülü tuttum ve kafamı sallayarak arkama yaslandım. “Anlıyorum, her neyse. Artık sadede geleyim o hâlde.” Bardağa bakıp içtenlikle gülümsedim. “Bu arada kuşburnu için teşekkürler.”

Evet... Bu kısmı nasıl yapacaktım? Utançtan yanaklarımın kızardığım çok net bir şekilde hissedebiliyorken bir yandan da parmaklarımla oynuyordum. En yakın arkadaşlarımdan borç bile isteyemezken elin adamından nasıl o kadar para alacaktım?

Aranızda bir iddia var ve kesinlikle sınırınız yoktu.

Ayrıca tüm yolları denedin. Sen de gördün başka çaren kalmadığını.

Bu yüzden babaannen için denemeli, ondan bunu istemelisin.

Benim için bunu söylemesi ne kadar zor olsa da sebebim çok sağlamdı. Bu yüzden derin bir soluk aldım ve titreyen bakışlarla gözlerine bakarak mırıldandım.

“Şey, ben aramızdaki iddiadan hakkım olan kısmı istiyorum.”

Bakışları kısıldı. “Hakkım olan?”

“Yani berabere kalmıştık. Siz benden bir şey istediniz ben yaptım, bu yüzden ben de bir şey istemeliyim, berabere kalabilmemiz için.”

Bacak bacak üzerine attıktan sonra kollarım göğsünün altında bağladığında kafası hafifçe yana doğru yaslanmıştı. “İste bakalım, hakkındır.”

“Karşı çıkmayacak mısınız?”

Bakışları küçüldü. “Beni kendin gibi haydut mu sandın? Söylediğin gibi bir iddia içerisindeydik ve hakkın olanı istemen normal.”

Yine mi haydut diyordu? Ah ... Cidden! Her neyse. İsteğimi olumlu bir şekilde karşılamasından güç alarak yavaşça gülümsedim.

“Aslında ben sizden bir yardım isteyecektim.” Oturduğum koltukta iyice küçülüp kaldığımda bakışlarım sürekli etrafta geziniyor, bir türlü yüzünü bulamıyordu. “Yani karşılıksız alabileceğim bir şey değil. İddia karşılığı olarak yalnızca kısa süreli bir yardıma ihtiyacım var.” Sesim o kadar kısık çıkıyordu ki duyduğundan emin değildim.

“Ağzında geveleme de söyle ne diyeceksen.”

İşaret parmağımın sırtını burnumun ucuna sürdükten sonra utangaç bir tavırla saçlarımı geri ittiğimde ölüm gibi geçen saniyelerin sonunda mırıldandım. “Ben sizden, eğer varsa, borç para isteyecektim.”

Cevap vermeyince zor da olsa yüzüne baktığımda oturduğum yumuşak koltuk bile bana batıyordu sanki.

“Bunu benden yeni kıyafetler için mi istiyorsun?”

Öfkeyle kızardım. “Tabii ki hayır!” Ardından kendimi tutamadan yüksek bir volümle devam ettim. “Siz beni nasıl görüyorsunuz bilmiyorum ancak o kadar değil.”

Aferin Polen, bravo sana. Gerçekten de çok güzel istiyorsun.

Sıkıntıyla yerime sinerek tekrardan parmaklarımla oynamaya devam ettim.

“Affedersiniz kendimi tutamadım.” Kısa bir süre sessiz kaldığımda bir türlü ne diyeceğimi bilemiyordum.

Biraz daha düşündükten sonra yavaşça konuştum. “Şey biraz sıkıntılı zamanlar geçiriyorum da. Malum haberlerden dolayı işimden de atıldım. Timuçin hesabımdaki tüm parayı almış, iş de yapamıyorum.” Çenemi biraz daha aşağı eğdim. “Bunu babaannemin ameliyatı için istiyorum. Cidden son çarem olmasa gelmezdim.”

“Ne kadar lazım?” Yerinden kalkıp büyük masaya doğru ilerleyince sırtımı doğrultarak onu izledim, telefonunu alıp geri geldiğinde kafam karışmıştı.

“Ne kadar mı şey...” Ona ücreti söylediğimde geri yerine oturdu ve bambaşka bir ifadeyle suratına baktı.

“Başından söylesene kızım, ne kırılıp duruyorsun karşımda?” Tele-

fonunu açıp kurcalamaya başladığında öylece kalakalmıştım. Bu kadar mıydı?

“Hesap numaranı at bakayım, bekle, önce engelini kaldırayım.”

“Komiserim...” Dolu dolu olan gözlerle ona bakıyorken dudak kenarlarım aşağı doğru kıvrılmıştı. Karnımda uçuşan kelebekleri çok net hissettiğimde onu hayranlıkla izliyordum. Defalarca yemek yediğim, kahve içtiğim sohbet ettiğim arkadaşlarım ya da bir ton iş yaptığım patronum bana bu eli uzatmamışken o... Daha kaç günlük insandı ki hayatımda? İhtiyacım olduğu anda borç istiyordum ve ikiletmeden veriyordu.

Üstelik benim gibi bir şüpheliye?

Kendime engel olamadım ve dolan gözlerimden birkaç damla yaş akarken ona hesap numaramı attım.

Yerimden kalkıp yanına gittiğimde burnumu çekiyordum. “Gerçekten de sadece borç olarak istiyorum, geri ödeyeceğim.”

Kafasını kaldırdı. “Yersen ödeme.”

Kendimi tutamadan coşkulu bir kahkaha patlattığımda yerimde zıplıyordum. “Komiserim ya!”

Ardından parayı gönderdiğinde kuş gibi hafıflemiştim sanki. Ne kadar da rahatlamıştım böyle. Allah’ım sana şükürler olsun!

“Gerçekten de çok teşekkür ederim. Çok çok teşekkür ederim, size minnettarım!”

Ayağa kalkıp karşımda durduğunda tekrardan yanında küçücük kalmıştım. “Tamam, abartma.”

Kafamı hiddetle onaylamaz anlamda sallayıp dolan gözlerle ona bakmayı sürdürdüm. “Bilmiyorsunuz. Çok yakın olduğum insanlar bile bana yardım etmedi ama siz ikiletmeden verdiniz. Gerçekten de Allah sizden razı olsun.”

Cidden ona minnettardım. İşin ucunda dünyalar tatlısı babaannem vardı, nasıl olmazdım ki?

“İşte öyle hayatını çer çöple doldurursan zor zamanında da böyle kalırsın ortada.”

Bana bu sözü ilk zamanlarda söylese ne demek istediğini anlamaz hatta arkadaşlarımla ilgili bu kadar sert konuştuğu için ona kızardım ancak artık hak veriyordum.

Ne demek istediğini yakın çevrem bana çok güzel bir şekilde ispatlamıştı.

“Merak etmeyin, iş almaya başladıkça ödeyeceğim paranızı.”

“Tamam, bırak şimdi parayı da git babaanneni ameliyat ettir. Senin sorumsuzluğun yüzünden daha fazla zor durumda kalmasın kadıncağz.”

Alt dudağımı aşağı doğru sarkıttıktan sonra kafamı salladım ve tekrardan teşekkür edip evden seke seke çıktım.

Kenan çıkıp giden kızın arkasından iflah olmaz bir bakış attı ve kafasını onaylamaz anlamda salladı. “Bu kızın cidden hiçbir şeyden haberi yok.” Dahası da vardı ve Kenan bunları biliyordu. Bugün öğrenmişti ve belli ki Polen öğrendiğinde tamamen enkaza dönecekti.

Etrafa bakındıktan sonra Alisya'nın arabasını görünce kocaman gülümseyerek oraya doğru koşturduğumda hızla geçen arabanın çarpmaması için kendimi son anda geri attım.

“Vay canına!” Ardından sağımı solumu kollayıp karşıya geçtim. Alisya'nın arabasına daldığımda konsantre bir şekilde oje sürüyorken ürpererek bana baktı. “Ödümü koparttın!” Kapıyı kapattım. “Geldin mi, ne çabuk?”

“Ay geldim geldim! Hem de bomba gibi geldim!”

İrice açılan gözleriyle oturuşunu düzeltti. “Verdi deme bana!”

“Verdi!” İkimiz de aynı anda tiz bir çığlık atıp şallanmaya başladığımızda deli gibi sesler çıkartıyor, bir yandan da dans ederek sarılmaya çalışıyorduk. Birden geri çekildi.

“Dur, şimdi ojemi bozacaksın. Hemen şu kurutucuyu süreyim de eve gidelim, orada sağlam bir şekilde kutlarınız bu güzel haberi!”

“Ay evet!” Aynı anda ılık attığımızda mutluluktan neredeyse havalara uacaktım.

O haftayı yaşıdığım coşkunun ardından tedirginlikle yaşamıştım. Babaannemin ameliyat günü gelip çatığında ise kendimi oldukça gergin hissediyordum. antalarını hazırlamış, hep beraber hastaneye gitmiştik. Odaya alındığında ise bir an bile yanından ayrılmamıştım, elini tutmuş, kafamı karnına yaslayarak öylece beklemiş, onunla konuşmuştum. En sonunda doktorlar gelip itlembiğimi ameliyathaneye götürdüklerinde ise gergin bir bekleyiş almıştı beni.

Daha sonrasında doktor yanımıza gelip bize süreci anlatmaya başlamıştı. Doktordan babaannemin ameliyatının sorunsuz bir şekilde geçtiğini dinlerken kaslarım gevşiyor, gözlerimin içi mutlulukla doluyordu. Korkut’la birbirimize gülümsüyorduk. Adam yanımızdan geçip gidince sevinçle ona sarıldığımda neyse ki bugünü de atlattığıma şükürler ediyordum.

Son zamanda yaşadıklarımın en güzel kefareti olmuştu ameliyatın sorunsuz geçmesi.

“Hadi geçmiş olsun, bunu da atlattık!” Alisya elindeki tepsiyle yanımıza geldiğinde kahvelerden birini alarak beraber bahçeye doğru yürümeye başladım.

“Gerçekten de çok şükür, hani bir şey olmayacağını bilsen bile insanı geriyor böyle şeyler!”

“Tabii canım! Korkut’un olimpiyat günü nasıl olduğumuzu hatırlasana!” O gün aklıma gelince tüylerim anında diken diken oldu. Kafamı çevirip içtenlikle ona baktığımda olimpiyat lafını duyduğu anda uzaklara dalıp gitmesi bir olmuştu.

Korkut milli atletti ve kariyerinin zirvesindeyken kolundan rahatsızlanmış, ameliyat olması gerekmişti. Daha sonra tam toparlandı derken başka operasyonlar da olması gerekmişti. Bunlar her ne kadar sağlığını derinden etkileyen rahatsızlıklar olmasa da Korkut’u kariyer açısından

bir hayli sekteye uğratmış, camiadan geri kalmasına sebep olmuştu.

“Sahi Korkut koçtan haber var mı?” Bir süredir kendini zorlamayacak şekilde yüzüyor, eski formunu yavaş da olsa yakalamaya çalışıyordu.

Suratı daha fazla düşünce kalbim acıdı. Takıma tekrardan girememiş miydi?

Ardından içtenlikle gülümseyince bozguna uğradım. “Büyük ihtimalle önümüzdeki ay takıma tekrardan gireceğim.”

“Ya sen ne diyorsun!” Büyük bir coşkuyla şakıyıp kahvemi Alisya’ya verdikten sonra ona sarıldığımda bugün neredeyse mutluluktan havalara uçacaktım.

Benim biricik Korkut’um tekrardan takıma girecek miydi? Aslında bir süre öncesine kadar bunu kendi istememişti. Oluşan aksaklıklar yüzünden hevesi kursağında kalmış, spor kariyerini noktalama kararı almışken neyse ki Vedat amcayla beraber onu durdurmuştuk.

Şimdi ise eski kondisyonunu tekrardan yakalayıp yüzmeye devam edecekti.

“Aman, kendine dikkat et Korkut. Bedenini iyi koru ki bir daha sakatlanıp istirahate çekilmek zorunda kalma.”

Yüzmenin onun en büyük tutkusunun olduğunu biliyordum. Yüzerken ne kadar mutlu olduğunu da ve bu alanda kesinlikle çok iyi olduğunu, çok daha iyi olacağım da.

Benim de en büyük hayallerimden biri onun her anlamda bu konuda en iyisi olduğunu görmektir.

Birkaç gün babaannemle kalmış, ona elimden geldiğince güzel bakmıştım. Daha sonrasında ise bizi almak için Korkut’la Alisya hastaneye gelmişti. Kısa süren yolculuğun ardından eve geçtiğimizde Alisya’nın babaannem için salona hazırladığı hasta yatağını düzeltiyorken Korkut eşyaları salona taşıyordu.

“Evet, oraya bırak şekerim.” Elindeki çantaları televizyonun önüne koyduktan sonra sırtını doğrulttu.

“Ay! Kolunu zorlamadın inşallah?” İşimi bitirip karşısına geçtiğimde saçmalama dercesine gülüyordu. “Abart istersen Polen.”

“Ay ama ne yapayım? Takıma gireceğin için çok heyecanlıyım. Zaten

uzun zamandır benim saçma sapan sorunlarımla uğraşıyorsun, bir türlü seninle ilgilenemedim. Antrenmanlarını aksatma, olur mu?” Gülümsedi. Kolunu sıvazladım. “Benim için kendine çok iyi bak.”

“Merak etme, babam o konuda seni aratmıyor.”

Çok şükür ki Vedat amca vardı. Onun disipliniyle gerçekten de kimse yarışamazdı.

“Gel teyzeciğim, biraz yavaş, biraz daha dikkat.” Sesin geldiği yöne, kapı tarafına döndüğümde Alisya babaannemin koluna girmişti, onu yavaşça hazırladığımız yatağa doğru götürüyordu.

“Ay ne minnoş olmuş benim tatlı lokumum!” Sekerek yanlarına gidip diğer koluna girdim. Ona aldığım şeker pambesi uzun gecelikle öyle tatlıydı ki dayanamayıp ısırasım geliyordu sürekli.

“Kızım bu ne Allah aşkına! Biraz yaşıma göre şeyler alsana bana!” Sünnet çocuğu gibi eteğinin ucunu tutarak göstermişti.

“Aa! Öyle deme ama şekerim, nesi varmış geceliğinin?” Yaka kısımlarında da Hello Kitty şekilleri vardı, gayet de güzeldi. Özellikle ayağındaki şekerli terlikleri de bilerek uydurmuştum. Başka nasıl bir şey almamı bekliyordu ki?

Babaannemi dikkatlice yatağına yatırdıktan sonra hasta ziyareti kısa olur diyerek evden ayrıldıklarında çitlembiğimle baş başa kalmıştık.

Babaannem biraz istirahat ettikten sonra yemeğini yedirdiğimde daha iyi gözüküyordu. En azından o soluk rengi biraz da olsa dağılmış, yüzüne can gelmişti.

“Polen?” Eşyaları topluyorken seslenmesiyle ona doğru döndüm.

“Efendim bebişim?”

“Benim papatyalarım nerede?”

Huh? Papatya mı?

“Ne papatyası babaanne?”

“Kızım ne papatyası olacak? Ameliyattan sonra odama gelen papat-yalar?”

İşler iyice garip bir hâl almaya başlamıştı. Babaanneme papatya mı

gelmişti ben dışarıdayken? İyi de kimden? Arkadaşlarımdan biri mi göndermişti acaba?

“Doğru ya! Alisya'ya mor poşete koymasını söylemiştim. Onları çıkart da sana zahmet bir vazoya koy kızım, kurumasınlar.”

Karışık bir zihinle eşyaları koyduğum odaya doğru ilerlediğimde mor poşet çantasının hemen yanındaydı. Söylediği gibi yapıp içine baktığımda haklıydı. Burada büyük bir buket vardı ve bu çiçekler bana ... Timuçin'in aldıklarını anımsatmıştı.

Bu onun tarzıydı ...

Etrafına bakındığımda herhangi bir not görememiştim. İyice aklım karışmışken onları söylediği gibi vazoya koyup geri salona geçtiğimde babaannemin uyuduğunu gördüm.

“Allah Allah, bunları kim gönderdi ki?”

Vazoyu masanın üzerine koyup Alisya'ya mesaj attığımda bilmediğini öğrendim. Kafam iyice karışmıştı.

Saat gözüme çarptığında marketin kapanmasına yakın olduğunu gördüm. Bir an önce çıkıp eksikleri almalıydım. Bu yüzden zihnimde oluşan soru işaretlerini bir kenara bırakarak listemi hazırlayıp evden çıktım.

Market arabasını doldurmuş bir vaziyette rafların arasında geziniyor-ken bir yandan da kendi kendime şarkı mırıldanıyordum.

Ceketimin iç cebindeki telefonum titreyince çıkartıp baktığımda Kenan komiserden bir mesaj geldiğini gördüm.

Babaannenin ameliyatı nasıl geçti?

Ormani Adam

Suratımda masum bir tebessüm oluşmuştu.

“Aslında hiç de öyle görüldüğü gibi biri değil. Baksana, arkadaşlarım bile arayıp sormuyorken o ilgileniyor...” Dudaklarımı birbirine bastırarak buruk bir şekilde gülümsedikten sonra hızla cevap verdim.

Gayet iyi geçti. Çok şükür ki hiçbir aksilik olmadı. Hakkınızı ödeyemem her şey için tekrardan teşekkürler.

Mesajı gönderdikten sonra telefonu cebime tam geri koyacakken duraksadım ve düşündüm.

“Acaba bir ihtimal papatyaları o göndermiş olabilir mi?” Kafam iyice karışmıştı. “Sorsam ayıp olmaz mı?” Sıkıntılı bir ifadeyle soluyorken kafamı salladım. “Soru işaretiyle kalmaktan iyidir.”

Komiserim bu arada babaanneme bir buket papatya göndermediniz, değil mi?

Bir yandan da yavaşça arabayı sürerek raflara bakıyor, bulgur pilavını arıyordum.

Hayır. Bunu da nereden çıkarttın?

Ormani Adam

“Onun göndermesi saçma olurdu. Doğayı koruyan biri çiçek gönderir miydi hiç? Aptal Polen.”

Arkadaşlarımdan biri gönderdi herhâlde. Üzerinde not göremeyince sormak istemiştim. İyi akşamlar o hâlde.

Telefonu iç cebime geri koyduktan sonra ağızımdaki lolipodu çevire çevire şarkı mırıldanmaya devam ettiğimde bulguru bulmuştum.

“Evet! Liste tamamdır, şimdi eve gidebilirim.”

Ensemde bir ürperti hissedince masum bir ifadeyle arkamı döndüğümde abur cubur reyonundan başka bir şey görememiştim. Olağan bir ifadeyle önüme dönüp kasaya ilerlediğimde içimden sürekli şarkı söylüyordum.

Poşetlerimi alarak marketten çıktığımda hava bir hayli kararmıştı.

“Vuah! Bu gece dolunay var!” Gökyüzündeki güzelliğe gülümseyerek baktıktan sonra onu izleyerek yürümeye devam ettiğimde içim bir türlü huzur dolmuyordu.

Normalde ne zaman dolunayı izleyerek yürüsem içimi huzur kaplar, midemde çocuksu bir coşku oluşurdu. Ancak niyeyse o anda gergin hissediyordum.

Yavaşça omzumun üzerinden dönüp geriye baktığımda karanlık sokakta tek başıma olduğumu görünce rahatlayarak önümü döndüm.

“Kimse yok işte. Ama neden sanki biri beni takip ediyormuş gibi hissediyorum?” Oflayarak tekrardan önüme döndüğümde aklıma teyzenin kodeste durmadan söylediği çocuk şarkısı geldi.

Uğultulu izbe sokağa bir bakış attıktan sonra kafamı salladım ve sessizce şarkıyı söylemeye başladım.

“Bir, iki, üç dört beş, eve gelmiş bir kardeş. Altı, yedi, sekiz, dokuz, on... Yanakları çok ton ton. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar,” Arkamdan hızlıca gelen ayak sesleri işitince ensem terledi. Kalp atış hızım birden şaha kalktığında ürpererek geriye baktım, kimse yoktu. “Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar.”

Tekrardan ayak sesleri işitince karanlıkta birinin hızla bana doğru geldiğini gördüm.

Dehşetle aralanan gözlerle o tarafa bakmaya başladığımda gözüm kamaşıyor, geleni bir türlü seçemiyordum. Elim ayağım boşalınca korkarak önüme döndüm ve gücüm tükenene kadar koştum.

Düzenleme
Ny.ozlem

10. Bölüm

“İsimsiz Not”

Kalbim ağzımda atıyorken arkamdan gelen karartının da koştuğunu işittim. Ben kaçtıkça kovalıyordu. Korkum her geçen salise katlanarak arttığında panikten bağıramıyordum bile ne yapacağımı şaşırmıştım.

En sonunda dudaklarımı aralayıp tiz de olsa bir çığlık kopartmaya çalıştığımda başarısız olmuşum.

Ne yapacağım? Gerçekten de şimdi ne yapacağım?

Tam o sırada göğüs cebimde kalan telefonum çalmaya başladığında arkamdaki giderek hızlanıyordu. Telefonu hızla çıkartıp açmaya çalıştığımda ayağıma takılarak öne doğru yalpaladım.

Dengemi koruyamadan çığlık atarak yere düştüğümde avucum telefonun üzerine kapanmıştı.

Arkamdan koşan kişinin hemen başucumda dikildiğini hissedebiliyordum. Korkudan dizlerimi kendime doğru çekip onlara sarıldığımda omuzlarım titriyor, ağlayarak soluyordum.

“Hanımefendi, hanımefendi?” Bir süre sonra güçlükle yanımda diken kişinin sesini seçtiğimde korkarak suratımı kaldırıp ona baktım.

Hemen sokak lambasının altında durduğu için bakışlarım ilk başta

kamaştı ve yavaşça kısıldı. Ardından gözlerim acısa da tepemde dikilen adama bakmayı sürdürdüm, bana bir şey uzatıyordu.

Ciyaklayarak geri çekildiğimde ifadesini artık daha net seçebiliyordum. Normal bir insana benziyordu ve suratıma oldukça üzgün bir ifadeyle bakıyordu.

“Sizi korkuttuğum için çok özür dilerim. Bunu düşürdüğünüz için size yetişmeye çalışıyordum.”

Dudaklarımı sertçe ıslatıp yavaşça yerimden kalktığımda kalçam acıyordu. “Ne?” Mırıldanarak ona bakmaya devam ederken az önceki anın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Bana zarar verecek birinin peşimden geldiğine o kadar emindim ki bacaklarım birbirine dolanmıştı. Neden durup dururken böyle hissetmişim?

Adam ısrarla elindeki paketi uzatmaya devam edince marketten aldığı pedi tuttuğunu fark ettim. Gözlerim dehşetle aralandı ve elinden kapıp geri çekildim. Daha ne kadar şaşıracaktım acaba ayak üstü?

“Affedersiniz.” Bir adım geri çekildi ve sıkıntıyla yere bakarak mırıldandı. “Sizi böyle korkutmak istemezdim. Hem korkuttum hem de utandırdım.”

“Beyefendi cidden! İnsan bir seslenir, neden öyle atlı gibi kovaladınız beni? Yüreğim ağzıma geldi!”

Suratımı ekşiterek acı çekercesine bir ona, bir de yere saçılan eşyalarım baktım.

“Yardım edeyim.” Yere doğru eğilecekken elimdeki pedi kaldırarak cırtlak bir sesle aniden bağırdım. “Gerek yok!” Adam eğilmişken sorarcasına suratını kaldırdığında sıkıntıyla paketi geri çektim. “Gidin lütfen, ben hallederim.”

Daha fazla bu adamla aynı ortamda bulunmak istemiyordum. Nasıl da dakikalar içerisinde bana birden fazla duyguyu tattırmıştı öyle. Her ne kadar suçu günahı olmasa da ona karşı öfke doluydum ve bir an önce gitmesini istiyordum.

“Tekrardan özür dilerim, lütfen kusura bakmayın.”

Yavaşça yanımdan ayrılında sıkıttığım dişlerimin arasından güçlükle tısladım. “Bıraksaydın da yerde kalsaydı be adam! Yüreğimi ağzıma getir-

din gece gece!” Paketi yere atarak ayaklarımı sertçe vurdum ve saçlarımı savurarak söylendim. “Cidden kafayı yiyecektim!” Ardından üşengeç bir tavırla dizlerimin üzerine çömelip poşetlerimi toparlamaya başladığımda bir yandan da paketlerin hasar görüp görmediğini kontrol ediyordum. Zaten az param kalmıştı, bir de birkaç günlük yemeğimizden olursak çok üzülürdüm.

Karanlık sokakta yerde parlayan fosforlu kılıfım dikkatimi çekince telefonuma doğru uzandım. “Daha alalı birkaç ay oldu ya!” Dikkatlice ekranını çevirip kontrol ettiğimde karanlıktan çok anlayamasam da neyse ki hasar yok gibi gözüküyordu.

Poşetlerimi alıp yavaşça yürümeye başladığımda bileğimdeki ağrı tekrardan baş gösterdi ve aksayarak yürümeye devam ettim.

Kenan komiserle ormandayken incitmişim şimdi de üzerine düşünce yer etmişti işte.

“Hiçbir işim rast gitmiyor!” Üzgün bir sesle mırıldandığımda âdeta kaplumbağa adımlarıyla ilerlemeye devam ediyordum.

Daha işlek ve aydınlık sokağa girdiğim anda kulak zarımı patlatacak kadar şiddetli olan motor sesini duydum, hızla yanıma yaklaşıp birkaç adım önümde durduğunda korkuyla geri çekilmiştim.

Siyah deri ceketli iri adam iner inmez kaskını çıkarttığında Kenan komiserin suratıyla önce bir afalladım, ardından da ağlamaklı bir sesle şikâyet ettim. “Bu ne böyle ya! Sakin bir an geçiremeyecek miyim ben?”

Atik hareketiyle motorundan inip yanıma geldiğinde gözleri dehşet saçıyordu. Kendi şaşkınlığımı bir kenara bırakıp o deli bakışlara daldığımda ne diyeceğimi bilememiştim. Normalde surat ifadesi kendiliğinden sert olsa da bakışları genelde sakindi ancak şimdi öyle bir ifade vardı ki o gözlerde korkmuştum. Kesinlikle düşmanı olmak istemezdim.

“Sana kim ne yaptı?”

Hızla soruyor, bir yandan da üzerimi kontrol ediyordu. Bakışları kıpır kıpırdı.

Garipseyerek kaşlarımı çattım. “Nasıl yani komiserim?”

Kuruyan dudaklarını kapattı ve sertçe yutkunarak soluğunu dizginlemeye çalıştı. "Telefonu açıp çığlık atıp kapattın." sabırsız bir tonla etrafına bakarak yineledi "söyle çabuk kim ne yaptı?"

"Komiserim..." dedim hayret dolu bir sesle ve devam ettim. "Kimse bir şey yapmadı, sakın olun."

"Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Hayır, lütfen sakın olun."

"O hâlde bu hâlin ne!" Öncekine nazaran daha yüksek çıkmıştı sesi.

"Marketten çıkmıştım, biri beni takip ediyor sanıp koşmaya başladım, arkamdaki de koşunca dengemi kaybedip yere düştüm, meğerse eşyayı düşürmüştüm, adam onu getirmek için peşimden geliyormuş."

Dikkatlice dinledikten sonra çatık kaşlarıyla suratıma bakmaya devam ettiğinde sabır çekercesine alnını sıvazlıyordu.

"Salağa bak sen, böyle yardım mı edilir?"

"Değil mi?" Birden kendime engel olamadan tepkimi verdikten sonra ona kapılıp devam ettim. "Ben de aynı şeyi düşündüm komiserim ya! Adam resmen ödümü koparttı, manyak mıdır nedir?"

"İtoğluit."

O sakinleşirken ifadesini dikkatlice izlerken gülümsememe engel olamadım. "Demek siz çığlığımı duyunca aceleyle evden çıkıp buraya kadar geldiniz."

Doğal hâli söylediklerimle son buldu ve garipseyen bir tavırla bana baktı. Ardından etrafı süzerek olağan bir sesle mırıldandı. "Ne saçmalıyorsun, buralarda takılıyordum zaten. Eve geçerken bir uğrayayım dedim."

"Huh?" Masum ifademle üzerini süzdüğümde bakışlarım bacaklarında sabit kalmıştı. "Dışarıda pijamanızla mı takılıyordunuz komiserim?" Ardından deri ceketini inceledim, "Oh! İçiniz de çıplak." Fermuarı çekse de köprücük kemiklerinin aşağısından içine bir şey giyinmediği belli oluyordu. Besbelli benden dolayı fırlamıştı evden işte.

Elini gelişigüzel bir tavırla saçlarına daldırarak düzeltti. "Hararet bastığında arada çıkıyorum öyle ormana doğru."

Kıkırdamamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırduğmda suratımın morardığını hissedebiliyordum.

Kendimi güçlükle toparladım. “İşte ona inanırım komiserim. Sonuçta bütün yeşillikler sizin doğal alanınız. Oralarda istediğiniz gibi gezebilirsiniz.”

Sinir bozucu bir ifadeyle suratıma baktı. “Çok konuşma da yürü hadi, evine bırakayım seni gelmişken.”

Kendimi daha fazla tutamadan kıkırdayıp önünden geçecekken poşetleri aldı ve benimle yürümeye başladı.

“Demek evimi biliyordunuz?”

“Normal değil mi? Kaç aydır seni izliyoruz.”

Üzerime kalan dosya aklıma gelince tadım kaçtı ve dudaklarımı buruşturarak yürümeye devam ettim. Kapının önüne geldiğimizde karşılıklı olarak durunca aksayan ayağıma baktı. “O şekilde idare edebilecek misin?”

Geçen gün ayağımı burkunca beni doktora götürmüş, incinmediğini bile duyunca tepkilerimi abartı bulmuşken şimdi... Tekrardan beni düşünmesi içimi sıcacık etti ve gülümseyerek onu izledim. Kaba saba duruyordu ama içinde sıcak kalpli bir adam vardı sanki.

“Evet, biraz dinlenirsem toparlarım.”

“Anladım. Babaannen için tekrardan geçmiş olsun,” etrafa bakındı. “O hâlde ben gideyim.”

“Komiserim!” Aklıma gelen fikirle birden seslendiğimde bana doğru döndü. “Neden yukarı gelip babaannemi kendiniz ziyaret etmiyorsunuz?” Bir şey söylemeyince hızla devam ettim. “Hem sizin sayenizde ameliyat oldu, en azından bir şeyler ikram etmeme izin verin.”

Bu teklifi beklemediğini afallayan ifadesinden görebiliyordum. Elini ensesine atıp saçlarını sıvazladığında gülümseyerek direttim. “Hadi gelin, size bir şeyler ikram edeyim! Hadi hadi!” Geri çekilip geçmesi için yer açtığımda sıkıntılı bir soluk bıraktı ve apartmana doğru ilerledi.

Onu ikna ettiğime inanamıyordum! Aslında kendim davet ettiğime de inanamıyordum. Ameliyat parasına kadar görmemek için dört döndüğüm adama bir şeyler ikram etmek için âdeta çırpınmışım. Hayat ne kadar da garipti, değil mi? Normalde çabuk karar değiştiren biri değildim.

Kolay kolay kimseye negatif duygu da beslemezdım ancak onunla bir ilki başarmıştım.

Arkadaşım deyip değer verdiğim herkes beni kullanarak atmışken onların ne olduğunu gördüğümde aynı zamanda da Kenan komiserle de tanışmıştım. Tabii apayrı karakterlerdik, hâlâ o konuda aynı fikirdeydim ve her konuda akışacağıımızdan da emindim ancak ... Samimiyetine inanmam her şeyin üzerinde geliyordu.

Yukarıya çıkıp poşetleri mutfağa koyduktan sonra salona geçtiğimizde arkamdan geliyordu.

“Babaanne!” Önden içeri hızlıca bir bakış attım, tontışım koltuğunda bıraktığım gibi yatıyor, gözünün ucuyla da televizyon izliyordu.

“Nerede kaldın kızım sen?” Benimle odaya giren adamı görünce duraksadı ve ikimize bakarak tanıtmamı bekledi.

“Babaanne tanıştırayım Kenan komi-” Durdum. Ardından panikle adama doğru döndüm ve tekledim. “Komi.” gözlerim irice açıldı ve ne yapmak üzere olduğumu o an fark ettim.

Genç adam kafasını sallayarak gözlerime bakmayı sürdürdü ve devam etmemi bekledi. İyi de babaannemin benim hapse girdiğimden bile haberi yoktu ki! Eve komiser soktuğumu söylesem şimdi kadının yüreği ağzına gelecek, sorup soruşturacaktı. Benim evrem hep mankendi, babaannem yemezdi ki bu ayakları!

“Kenan komi oluyor.”

Adamın doğal ifadesi birden hayretle dağıldığında neye uğradığını şaşırmıştı.

“Ah! şu Tufan’ın yeni açtığı restoranda mı çalışıyor yoksa?”

“Hıh?” Sıkıntıyla soluğumu bırakarak devam ettim. “Evet. Senin ameliyat olduğunu duyunca gelip bir bakmak istedi.”

“Sen ne saçmalıyorsun!” Kulağıma doğru eğilip öfkeyle tıslayan adam âdeta bir kaplan gibiydi.

Sıkıntılı ifademle gözlerine bakarak ağlarcasına mırıldandım. “Ne olur idare edin, boşluğuma geldi. Babaannem hapse girdiğimi bilmiyor, sizin komiser olduğunuzu duyarsa kadın şuracıkta ikiye ayrılır.”

Kadın zaten sürekli Timuçin’in başıma iş aacağıım, polislerin bir gün

kapımıza geleceğini söyleyip durmuştu. Tüm bunları akıl edecek vaktim de olmamıştı ki! Sokaktaki adam aklımı almıştı, sonra birden komiserle karşılaştım ve tamamen doğaçlama bir şekilde onu eve davet ettim, ameliyat parasını o vermişti sonuçta, boşluğuma geldiği için kafamda hiçbir şey kuracak fırsatım bile olmamıştı ki!

“Ya sabır!” Sessizce tıslayıp sertçe sakallarını kalın boynuna kadar sıvazladığında neyse ki ağzını açıp beni bozmamıştı. “Lavabo ne tarafta?”

Yapmacık bir tavırla gülümsedim. “Gel Kenancığım, sana eşlik edeyim.” Odadan çıkıp koridorun sonuna doğru ilerlediğimizde hararetle pesimden geliyordu.

“Sen ne saçmalıyorsun kızım böyle?” Birden önüme geldiğinde tamamen aklı bulanmıştı.

“Komiserim boşluğuma geldi ve düşünemedim, tam komiser diyecekken fark ettim ne halt ettiğimi, lütfen bozmayın, babaannemin hiçbir şeyden haberi yok ve komiser olduğunuzu duyarsa Timuçin’in başıma bir iş açtığını düşünüp kalpten gider kadıncağız!”

“Sanki gerçekten de açmamış gibi!” Sinirden kızarmış, boynundaki damarları belirginleşmişti.

Tahammülsüz ifadesiyle beni izledikten sonra bozardığında her ne kadar bu durum hoşuna gitmese de bir şey demiyordu.

“Tuvalet burada, o hâlde ben babaanneme bakayım!” Yanından sekererek ayrılp salona geçtim ve rahat bir soluk bıraktım. Neyse ki şimdilik bir sorun yoktu ve olacağını da sanmıyordum.

“Kızım?” Fısıltısıyla babaanneme doğru döndüğümde suratında tedirgin bir ifade vardı, yavaşça yanına gidip oturdum.

“Efendim babaanneciğim?”

Gözüyle kapıyı kontrol ederek sesini daha da kısık konuştu. “Bu çocuğun hâli ne böyle?”

“Nasıl yani?”

“Kızım komi diye hiç mi para vermiyor bu Tufan şerefsizi? Çocuğun üzeri başı dökülüyor, baksana, nasıl çıkmış sokağa.”

“Ha? Haaa!” şaşkınlığımı yapmacık bir kısık kahkahayla kestim. “Ay yok canım, olur mu öyle şey? Onun tarzı öyle tarzı!”

“Tarzı mı? O ne biçim tarz kızım? Tarzan gibi üzeri çıplak gelmiş, bir ceket giyinmiş, altına da dedenin pijamasını geçirmiş, böyle sokağa çıkılır mı hiç?”

Acı çekercesine bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüğümde bu durum babaanneme çok fazla dert olmuştu. “Yok olmaz böyle,” elini göğsünün içine daldırdı. “Al şu parayı, çocuğa ver, üstüne başına düzgün bir şeyler alsın.”

“Babaanne saçmalama!” Elini geri sokmaya çalışırken ısrarla çıkarıyordu.

“Hayır, olmaz öyle şey! Benim vicdanım rahat etmez, çocuğu görmüyor musun, buz gibi havada nasıl gelmiş?”

“Babaanne abartma diyorum ya!”

“Hatta çıkart şu dedenin eskilerini, onları da verelim.”

Lavabonun kapısı kapanınca sıkıntıyla boş koridora baktım ve korkuyla babaanneme geri döndüm. İşler iyice sarpa sarıyordu, Kenan komiserden daha fazla rol yapmasını nasıl isteyebilirdim ki? Az önceki agresif ifadesi gözlerimin önüne gelince ürkererek seslendim.

“Babaanne!” Sessizce fısıldayarak haykırdım. “Sakın öyle bir şey yapma, bu adamın biraz zihinsel sorunları var. O yüzden çok dikkat edemiyor kıyafetlerine.” Benimle olan boğuşmasına aniden son verdiğinde öylece bakakalmıştı. Az önceki acıklı ifadesi iyice hüsrana dolu bir hâl aldığı anda kaşları aşağı doğru çökmüştü.

“Ne diyorsun kızım sen öyle? Vah vah... E ne diye getirdin elin adamını eve?”

“Yemek yesin diye. Bizimle yese fena mı olur?”

Şüpheli bir korkuyla kapıya doğru baktı. “Kızım olur tabii, neden olmasın ama bir sıkıntı olmaz, değil mi? Yani bize bir şey yapmasın?”

“Yok yok, onun tüm zararı kendine, merak etme.”

Kenan komiser salona girince birden sesimiz kesildi ve o tarafa doğru bakakaldık. Sıkıntılı ifadeyle etrafı izleyerek içeri girdiğinde o da ne yapacağını şaşırmıştı. Az önce onunla alakalı anlattıklarım aklıma gelince dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp gözlerimi yumdum.

Az önce konuştuklarımızı öğrenirse yaşama ihtimalim yüzde kaç olurdu acaba?

“Gel oğlum, gel, otur şöyle.” Ne yapacağımı bilemeden ayakta kalan adamı görünce üzgün bir sesle mırıldandığında kim bilir aklından neler geçiriyordu. Kenan komiser babaannemin Hello Kitty desenli geceliğine gereğinden fazla baktığım fark etmiş olacak ki kendine bir çekidüzen verecek yanındaki koltuğa oturdu.

Büyük ihtimalle o da bizim aklımızdan zorumuzun olduğunu düşünüyordu.

“O zaman televizyon izleyin siz, ben hemen bir şeyler hazırlayayım yemek için.”

Alt dudağımı dişleyerek onlara son kez bakıp mutfağa geçtiğimde sıkıntıdan terlemiştim. Yanaklarım âdeta alev alev yanıyordu. Saçlarımı çekiştirerek mutfakta hızla volta atmaya başladım.

“Ne yapacağım şimdi? Hemen bir şeyler hazırlamam lazım! Onları daha fazla yalnız bırakamam, ikisi için de rahatsız edici olabilir!”

“Of! Yemek dedim de adamın önüne ne koyacağım ki iki dakikada?” Market poşetlerini kurcaladığımda beni şu an kurtarabilecek tek şey noodledi. “Yattı balık yan gider, ne yapalım?”

Su kaynatıp kaseleri hazırladığımda bir yandan da içeriyi duymaya çalışıyordum ancak olmuyordu. “Of hadi! Çatlayacağım şimdi!”

Tabakları geniş bir tepsiye koyup içeri gittiğimde tabiri caiz ise âdeta tutuşuyordum.

Beni görünce aralarındaki konuşmaya bir son verdiler. “Çok beklemediniz, değil mi?”

“Hayır, ne ara yemek hazırladın?” Kenan komisér oldukça şaşırılmışa benziyordu. Tepsiyi masaya koyunca içindekilere garip bir ifadeyle baktı.

“Çok vaktim yoktu, beklemeyin diye noodle hazırladım. Buyurun gelin lütfen.” Gözlerini devirerek yerinden kalkıp yanıma geldiğinde babaannemin uzak mesafesini fırsat bilerek konuştu.

“Beni eve öyle bir davet ettin ki ikram demeler falan, gören de hamarat biri sanırdı ancak sen yine fos çıktın.”

Üşengeç bir tavırla sofraya oturduğunda gözlerimi kısarak ukala ifa-

desini izledim ve tepsiyi kafasına geçirsem kaç yıl yerim diye düşündüm.

Babaannem yemeğini yediği için ilacını almış, koltuğunda çoktan uyuklamaya geçmişti. Bunu fırsat bilmiş olacak ki yavaşça bana doğru eğilip fısıldadı. "Babaannenin bir sorunu mu var?"

"Huh? Neden ki?"

Düşünceli bir ifadeyle ona bakıp devam etti. "Bana çok tuhaf sorular sordu ve biraz da garip davrandı, anlayamadım."

Gözlerim dehşetle aralanınca omzumun üzerinden ağzı açık bir şekilde uyuyan kadına baktım. Aman Allah! Ne demiş olmalıydı? Kenan komiser fazlasıyla şüphelenmişe benziyordu. Tekrardan ona doğru döndüğümde sert ifadesi korkmama sebebiyet verdi. Hakkında söylediklerimi duyarsa bana ne yapardı ki?

Omuzlarım iyice kendine doğru çekilmişken ürkek bir ifadeyle ona bakıyordum.

"Yoksa sen..." Şüpheli bir sesle mırıldanınca hiç bozuntuya vermeden lafını kestim.

"Demek siz de anladınız."

"Neyi anladım?"

Babaanneme kısa bir bakış atarak geri döndüğümde suratımda hüznü bir ifade oluşmuştu. "Babaannemin içsel bazı sorunları var, o yüzden garip davranabiliyor, kusura bakmayın."

Göz bebekleri büyüdü, öyle çok şaşırmıştı ki sert ifadesi tamamen dağılmıştı. "Doğuştan gelen bir şey mi?"

"Ne!" Fazla tepki verdiğimi düşünerek sesimi biraz daha alçaltıp devam ettim. "Hayır. Sadece dedemin ölümünü atlatamadı ve çok küçük yaşta evlenmiş, çocukluğunu yaşayamamış, bu yüzden dedem öldükten sonra direkt çocuk aklına geri döndü." Boynumu bükerek acıklı ses tonumla devam ettim. "O yüzden sorularını bir şeye yormayın, karşınızda bir kız çocuğu var gibi düşünün."

Kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldığında bir eliyle de ağzını örtmüş, şefkatle babaanneme bakakalmıştı.

Allah'ım ben neler söylüyorum böyle? Resmen başıma özenle çoraplar örüyordum! Ah Polen, ah!

“Demek bu yüzden Hello Kitty desenli gecelik giyiyor.”

İfademle sabit tutmaya çalışıyordum. O geceliği ben almıştım ve zorla giydirmiştim! Şimdi ise yalanlarıma bir güzel kulp oluyordu. Tekrardan omzumun üzerinden geriye bakıp acı içerisinde üzerinde bana ait olan Barbie yorganının altında yatan babaannemi izledim. Kafası hafif yan dönmüş, aralık duran dudaklarından soluyarak melül melül uyuyordu.

Özür dilerim babaanne. Buraya kadar nasıl geldiğimi bilmiyorum ancak bir yalanın kapısını öteki açtı...

Tekrardan karşımdaki adama döndüm. “Değil mi? Hiç yaşına uygun değil. Söylüyorum ama dinlemiyor ki.”

Çenesindeki elini kaldırarak bana müdahale etti. “Hayır. Sakın karışma, bırak, kadın çocukluğunu yaşasın. Bu zamana kadar yaşayamamış, bari bu zamandan sonra yaşasın.”

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp avuçlarımı kucağımın üzerinde sıkıtiğında ne yapacağımı bilemiyordum. Suratımı kucağımdan kaldırarak ona baktım. “Yemeğınızı yiyin lütfen, hamur olacak.” Kâsenin içine garip bir şekilde baktı ve az önceki şefkat kırıntısından çıkarak, “Bu ne kızım böyle, ekmek arası peynir getirseydin,” diye söylendi.

İrice açılan gözlerle onu izlerken tepsideki chopstickleri kaldırıp suratıma doğru tuttu. “Bir de bunları getirmişsin, ne yapayım ben bu çubukları, çatal yok muydu?”

Kaşlarım çatılınca kınarcasına düzelttim. “Onlar çubuk değil, *chopstick* komiserim.”

“Neyse ne. Domates falan da mı yoktu? Yemek yemek deyince acıktım.” Evet, tahammülsüzlüğünden belli oluyordu acıktığı.

“Ben size o zaman hemen bir ekmek arası hazırlayayım.” Tam kalkarken kazağımdan kolundan tutmasıyla oturmak zorunda kalmıştım.

“Sen otur, hamur olacakmış, benimkini de ye, ziyan olmasın. Ben hazırlar, yerim.” Cevabımı beklemeden kalkıp gittiğinde arkasından öylece bakakalmıştım. Zaten soru da sormamıştı, yalnızca haber vermişti.

Garip ifademle boş koridora bakmayı sürdürdüğümde yaptığı hareketler kafamı karıştırıyordu.

"Ayı mayı ama centilmenlik de var gibi he..." Bencil değildi. İstedini ve istemediğini açık bir şekilde belli ediyordu ancak başkalarını da düşünüyordu. O şekilde bir çözüm yolu izliyordu.

Kendi kâsemi bitirdiğimde bir ekmek arasını peçeteyle tutarak gelmişti. Yerine oturunca dehşetle ona baktım.

"Hepsini yiyecek misiniz?" Kocaman bir ısırık aldı ve çiğnedikten sonra mırıldandı. "Tabii kızım, ne sandın, bu koca bünye yoksa nasıl ayakta dursun?"

Hızlı bir şekilde yarısından fazlasına geldiğinde onun kâsesini önüme almıştım. Ağzını bitirdikten sonra sordu. "Hamur olmadı mı?"

"Biraz oldu ama ben de israf sevmem. Muhakkak bitiririm." Dudak bükerek beni onayladı.

"Aferin sana. Elindekini kıymetini bileceksin."

Kenan komiser yemeğini bitirdikten sonra gittiğinde suratımda hafif bir tebessüm kalmıştı. Apayrı dünyaların insanı olmamıza rağmen onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Her şeyden öte diğer erkekler gibi değildi. Gözleri yalnızca gözlerime değiyordu. Alışkındım başka erkeklerin bakışlarıyla bedenimi deşmesine, beni pervasızca izlemesine. Ancak o bunlarla hiç ilgilenmiyordu.

Yalnızca bana karşı da değildi. Dışarıdaki tüm kadınlara karşı öyleydi.

O anda bir erkeğin dürtülerini yönetmesinin ne kadar da havalı gözüktüğünü düşündüm. Libidosu tarafından yönlendirilen değil de libidosunu yöneten bir erkek.

Vay canına. Bu cidden çok havalıydı. İşte gerçek anlamda bir erkek bu şekilde olmalıydı.

"Yoksa o bir alfa olabilir miydi? Şu her ortamda karşıma çıkan alfa erkek belirtileri?" Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak ilerledim. "Neyse ne ya, sana ne ki Polen?" Masayı topladıktan sonra etrafa bir çekidüzen verdiğimde hâlâ hastane çantalarının tamamını açmamıştım.

Kirlileri atmak için çamaşırları içerisinden toplarlarken kıyafetlerin arasından bir kâğıt çıktı ve mor renkteki peluş terliğimin önüne düştü.

"İlaç listesi falan mı?" Eğilip aldıktan sonra kartı çevirdiğimde bambaşka bir şey olduğunu gördüm.

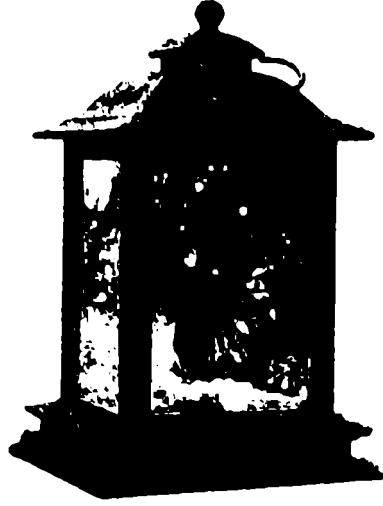
Bu, babaanneme gelen papatyalara ait olan not kâğıdıydı. Üzerinde yazılanları birkaç kez üst üste okuduğumda her seferinde tüylerim ürpermiş, içim çekilmişti.

Zamanında delicesine aradığım o sesi şimdi duymak ... Beni nasıl da huzursuz hissettirmişti.

Evet, bu oydu. Not ondandı.

Timuçin. Beni dolandırıp tüm illegal işlerini üzerime yıkarak ortadan kaybolan sevgilim. İsim yazmasa da ben yazanı da ne yazdığını da gayet net bir şekilde anlamıştım.

"Kısa süreli bir solma yaşasa da onları düzenli olarak sula, güneş bir gün tekrardan açacak, o zamana hazır olsunlar."

“11. Bölüm

“Geçmişten Gelenler”

Onu beklememi istiyor, geleceğini haber veriyordu.

Ne kadar süre o şekilde ayakta durduğumu, elimdeki kâğıda bakarak kaldığımı bilmiyordum. Tekrar tekrar okuyor, başka anlamlar daha var mı diye çıkartmaya çalışıyordum. Yoktu.

O kadar olağan bir kalemle yazılmış bir yazıydı ki bunca şeyden sonra bir özür veyahut daha güçlü duygularla gelmesi gerekmez miydi?

Ona karşı her zaman iyi niyetli olmuştum. Başıma bunca şey gelmeseydi, devam da edecektim ancak ... Bu çok ... Kafamı kaşıdım.

Anlamlandıramıyordum. Kafamı karıştırıyordu. Daha öncesinde bambaşka duygu ve düşüncelerle yaklaştığım biri olduğu için sanırım bu yüzden aklım bulanıyordu.

“Polen?” Babaannemin seslenmesiyle notu çabucak cebime sokup o tarafa doğru gittiğimde aklım karmakarışıkta.

“Dikkat et!” Elimdeki kutuyu düşürecekken Korkut son anda yetişti ve aşağıdan destekleyerek düşürmeme engel oldu. “Bırak bana.” Söylediğini yaptım. Ağır koliyi tek hamlede kucaklayıp içeriye götürdüğünde taşıyabileceklerimi ayıklıyordum.

“Yoldan çıkın!” Alisya kucağına dizdiği kitap yığınıyla beraber dik-katlice odaya girdi ve onlar için yer aradı.

Korkut tekrardan takıma girdiği için yoğun antrenmanlar yapacağı için babasıyla salona yakın bir yere taşınmışlardı.

“Kızlar yemek molası verelim.” Kapının oluğundan sarkan Sarp’ı görünce açlığını hissettim. Yemek molası vermek gerçekten de iyi olacaktı. Korkut’un en yakın arkadaşları Demir ve Sarp da eşyaları taşımaya yardım ediyordu. Tabii, bizden daha faydalı oldukları da kesindi.

“Pezevengi gördün değil mi? Kapının önüne kadar taşıyormuş. Ulan vereyim parasını yardım edin diyorum, başka yere sözüm var oraya gideceğim deyip eşyaları bize kilitledi manyak adam.”

Demir sayarak odaya girdiğinde kafası fena hâlde atmışa benziyordu. Taşımacı abinin bizi son anda ekmesi işleri cidden kızıştırmıştı.

“Belki gerçekten de işi vardır.” Olayı tatlıya bağlamaya çalışarak konuyu kapatmaya gayret ettiğimde hızlı davrandı ve atik bir hareketle Alisya’nın yanına koştu. “Dikkat et!” Kızın yeni getirdiği kitapların bir kısmını üzerinden alarak yere koyduğunda göz ucuyla da Alisya’yı izliyordu.

Demir’in tanıştığı andan beri Alisya’ya karşı olan beğenisinin farkındaydım ve son zamanlarda o ilgi ve alakası giderek büyüyordu.

“Teşekkürler.” Alisya içtenlikle ona teşekkür ettikten sonra elinde kalan toz birikintilerini temizlemek için ellerini çırpı.

“Ne yapıyorsun bu kadar kitabı, gören de sen hukuk okudun sanacak.” İçeriye her zaman gördüğüm resmî kıyafetlerinin aksine oldukça spor pantolonu ve kazağıyla avukatım Ünal Bey girdiğinde şaşırmıştım, geleceğini bilmiyordum.

“Nerede kaldın lan sen, anca yemeğe gelirsin zaten.” Korkut komodinı taşıdıktan sonra güçlkle belini doğrulttuğunda Ünal kolundaki saate bakıyordu. “Duruşmam vardı yavrum, senin gibi boş beleş insan değilim ben, biliyorsun.”

Ona yalnızca tiksinererek bakmakla yetindikten sonra bize döndü. “Polen Hanım?” Tek kaşını kaldırıp oldukça sıcak bir gülümseme gönderdiğinde aynı içtenlikle karşılık vermiştim.

“Ünal Bey!”

Baş üstüne der gibi kafasını eğdikten sonra şakıdı. “Sizi siyah parmaklıklar olmadan görmek ne kadar da hoş.”

“Ay Ünal Bey, ağzınızdan yel alsın, vallahi hatırlatmayın o konforsuz gecelerimi bana.”

Alisya elleri tozlu olduğu için dirseğinin tersiyle kolumu sıvazladı. “Neyse ki artık o fonsüz günlerin geride kaldı hayatım, boş ver.”

Biraz gülüşmenin ardından muhabbet ısındığında Ünal Bey sabırsızlıkla yineledi. “Hadi yemeğe gidelim, yan tarafta çok güzel bir lahmacuncu var, iyi gider.”

“Ay bayılırim lahmacuna!” Alisya ellerini çırpınca her ne kadar lezzetli olsa da bu tarz yiyecekleri çok yemezdim ancak uyum sağlayacaktım. Tabii, bana kalırsa suşi yemek isterdim ancak bu konuda tek olacağım için fikrimi hiç belirtmeyi bile düşünmedim. Elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra köşe başındaki lokantaya geldiğimizde biraz eski bir yer olduğunu görünce dudaklarımın gerilmesine engel olamadan gülümsedim. Aslında burası tam da Kenan komiserine göreydi.

İç sesim uzun bir kahkaha attı.

Burası Kenan komiserse, işte karşıdaki suşi restoranı da bendim.

Acaba o burada olsa kaç tane lahmacun gömerdi diye düşünmeden edemiyordum. E tabii, bu adam bir oturuşta koca bir ekmeği yer gibi duruyordu, en az altı tane lahmacun gömerdi herhalde.

Diğerleri ikinciye, üçüncüye geçtiğinde ben hâlâ birinciye yemeye çalışıyordum. Tabii Korkut sağ olsun, benimkini de güzelce hazırlayıp peçeteye sarıp rahatça yemem için ortadan ikiye bölmüştü. Küçüklüğümüzden beri o dolardı hep lahmacunlarımı.

“Vay be Polen, bu masaya bakan biri biz varken hiç düşünmez senin hapis yattığını.” Sarp’ın aniden söylediği şey karşısında donup kaldığımda lokanta küçük olduğu için yanımızdaki masalarda oturan insanlar aniden dönüp bana bakmıştı.

Sertçe yutkunarak öylece baktığımda yanımdaki kadın çantasını diğer tarafa aldı.

“Lan it, sessiz olsana.” Korkut kafasına bir tane geçirerek arkadaşımı azarlayınca utangaç bir tavırla gülümsedim.

“Sorun değil, yalan konuşmuyor sonuçta.”

“Doğru diye de her şeyi konuşamayız ama değil mi Sarp?” dedi küfredercesine Demir. Benim yüzümden araları gerilmişti.

“Abartmayın ya, ben onun niyetini biliyorum, bu kadar gerilmeyin.” Yemeğimi yerken aynı zamanda da başka şeylerden bahsederek ortamı neşelendirmeye çalıştığımda her ne kadar onlara itiraf edemesem de acı gerçekler içime yara olmuştu.

Söylediği gibi dışarıdan hiç de öyle gözükmediğim hâlde haksız yere hapse girmiştim. Hâlâ devam eden bir mahkemem vardı. Artık eski çocuk Polen olamazdım. Özellikle de bunu babaannemin ameliyatından sonra anlamıştım. O günkü çaresizliğimi dün gibi hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

İşte o gün bir şeyler değişmişti bende.

Bana ne olursa olsundu ancak...

Timuçin babaannemin ameliyatına bile engel olmuştu.

İçimde ona karşı olan tozpembe hisler olgunlaşmaya başlamıştı işte. Yediğim kazıklarla beraber büyüyor, bazı şeylerin farkına varmaya başlıyordum.

Masadaki telefonum çaldığında babaannemin aradığını gördüm ve hafif bir endişe hissettim. Ameliyattan sonra kendisini toparlamış, günlük aktivitelerine geri dönmüştü ancak o aradıkça sürekli olarak bir şey mi oldu acaba korkusu yaşıyordum.

“Efendim babaanne?”

“Kızım ben bu Tufan’ın açtığı restorana geldim ama Kenan’ı bulamıyorum?”

Sorarcasına konuştuğunda içmekte olduğum suyu püskürtmemek için güçlükle yuttuğumda boğazımda kaldı. Gözlerimden yaşlar aka aka öksürdüğümde Alisya sırtıma vuruyordu.

“Babaanne! Senin orada ne işin var?” Boğazım acıyarak konuşmuştum.

“Kızım ne bileyim, çocuğun hikâyesi bana çok dokundu. Hacer teyzenle de çarşıya çıkmıştık, hazır çıkmışken bir uğrayıp görmek istedim. Dedenin yelek örneğinden ördüm, bir de onu verecektim.”

Ağzımda bir şey olmasa da tekrardan öksürmeye başladığımda yakanma korkusundan elim ayağım titriyordu. Tufan orada mıydı? Babaannemle karşılaşp da konuşurlarsa kadıncağp başıma gelen her şeyi öğrenir, oracıkta yığılır, kalırdı.

“Çocuğun adını da unuttum, nasıl soracağım, aa, bir tane çalışan geliyor, ona sora-”

“Babaanne!” Elimi masaya vurarak bağırdığımda masadakiler birden konuşmalarını kesmiş, dehşetle aralanan gözlerle bana bakakalmıştı. “Dur! Sakın kıpırdama.” O anki çaresizlikten kemiklerim kaynıyor, etlerim lime lime doğranıyordu sanki.

“Kenan burada.” Derin bir nefes aldım ve aklıma ne geliyorsa sıraladım. “Siz heykelin önüne gelin hemen, kimseyle konuşma sakın, çocuğu utandırıcaksın. Biz sizin yanınıza geliyoruz.”

“Ah... Öyle mi diyorsun ya, kıyamam ben ona. Tamam tamam, kimseye bir şey demeyeceğim, haklısın, iyi kızım, geçiyoruz biz Hacer teyzenle heykele, siz de gelin hadi.”

Telefonu kapattığımda tuttuğum nefesimi bir anda bıraktım. Omuzlarım çökmüş, kollarım masaya düşmüştü. Kısa süreli de olsa kuş gibi hafıflemiştim.

“Polen? Ne oluyor Allah aşkına? Babaannen ve Kenan komiser ne alaka?” Alisya büyük bir merakla sorduğunda masadakilerinde aklı karışmışa benziyordu. Özellikle de Kenan komiseri tanıyan ikilinin.

“Of sorma Alisya ya! Babaannem Kenan komiseri görmek için Hacer teyzeyle beraber Tufan’ın yeni açtığı restorana gitmiş.”

“Ne?” Korkut ve Ünal’ın surat ifadesi ekşimişti.

“İyi de orası ne alaka?” dedi Ünal.

“Of! Çünkü geçen gün babaannemle tanıştığında komiser olduğunu söyleyemeyip komi olarak tanıtmıştım, yalanlarım birbirine bağlan-

dı yani.” Aceleyle ıslak mendilin paketini açıp ağzımı elimi sildim. “Ben hemen gideyim de onları oradan alıp eve götüreyim. Tufan’la karşılaşılarsa babaannem başıma gelen her şeyi öğrenir, kadına oracıkta inme iner, Allah korusun!” Çantamı alıp koşturarak oradan çıktığımda Alisya peşimden geliyordu.

Neyse ki Korkut’un yeni taşındığı ev merkezin hemen oradaydı, koşturarak gidersek beş dakikaya heykelin orada olurduk.

“Kızım inanmıyorum sana ya! Kenan komiser ne ara babaannenle tanıştı, hiç anlatmıyorsun?”

“Sorma Alisya, sorma! Her gün yeni bir olay oluyor, onu anlatmaya fırsat mı kaldı Allah aşkına?”

“Ee? Kenan komiserin bu durumdan haberi var mı peki?”

Hızdan nefes nefese kaldığımda karnıma ağrı saplanmıştı. “Ondan var da, zihinsel engelinden daha yok.”

“Ne? Nasıl yani?”

“Of! Detayları sonra anlatırım, sadece şu kadarını bil ve babaannenmin yanında sakın çaktırma. Babaannem Kenan komiseri zihinsel olarak engelli zannediyor.”

“Ne!” Alisya hayretle bağırduğında heykelin oraya gelmiştik. İki yaşlı kadın bizi görünce gülümseyerek birbirlerine işaret ettiklerinde dönen dolaplardan bihaberlerdi.

“Sus şimdi.” Dişlerimin arasından tıslayarak dirseğimle onu dürttüm ve babaannelerimin karşısına geçtim.

“Kızım...” Etrafa bakındı. “Hani nerede bizim deli oğlan?”

“Oğlan? Ah... Şey, gelirken işi çıktı, bir dahakine getireceğim artık.”

Anında suratı düştüğünde gözlerinde derin bir hayal kırıklığı vardı. Ah babaanne, neden bu kadar bağlandın ki Kenan komiserle? O anki üzüntüsünden burada bırakmayacağını anlamıştım. Komiserle görüşene kadar beni rahat bırakmayacaktı işte. Başıma fena hâlde büyük bir dert açmıştı. Sıkıntıyla soluduğumda elindeki poşeti kaldırdı. “Ama ben ona hırkayı verecektim.” Poşetin ucundan tutup çektim.

“Sen bana ver, ben götürürüm.” Sıkıca tutup kendine çekti.

“Kesinlikle olmaz, göreceğim ben oğlumu. En iyisi bu akşam yemeğe çağır, geçen bir halt becerememiştin. Bir güzel yemek hazırlayayım ben oğluma.”

Alisya’yla beraber sıkıntıyla birbirimize baktığımızda ne diyeceğimizi şaşırmıştık. Bir anda dilim lal olup tutulduğunda sanki tüm kabahatler onun başının altından çıkmış gibi Alisya’ya bakıyor, dirseğimle dürterek bir şeyler yapmasını istiyordum.

“Aa! Benim pabucum nerede acaba? Bana yemek yok mu babaannişkom, vallahi acayip darılıyorum.”

Söyledikleriyle beraber resmen rota yeniden oluşturulmuştu. Babaannem şefkatle arkadaşına bakarak elini tuttu. “Olur mu öyle şey, sen de benim kızırınsın.”

“O zaman hadi çabuk eve. Bana yemek yapmanı istiyorum.” Rahat bir soluk bırakarak peşlerine takıldığımda resmen ellerim titriyordu. Şimdilik onu sakinleştirmiştim neyse ki ... En azından şimdilik!

Babaannemin kısır günü gibi hazırladığı aperatiflere kadar midemiz dinlenmiş, onlardan da yemiştik. Daha sonrasında Hacer teyzenin merkezden umre için aldığı yeni kıyafetlerine bakmaya başladığımızda büyük bir heyecanla paketleri açıyor, elbiseleri üzerine tutuyordu. “Bunları otelde uyumak için aldım, bakın.”

“Aa, çok güzelmiş gerçekten de Hacer teyze, yakasındaki altın detaylara bayıldım.”

“Ahretliğim ya, keşke bu sene de gelebilseydim.” Babaannemin anında gözleri dolduğunda Hacer teyze dizini ittirdi.

“Kız daha geçen sene gittin, gözüne dursun. Bekle de az ben gideyim, sonra Allah ömür verirse beraber de gideriz.”

Hep beraber çay eşliğinde hoş sohbetlere daldığımızda sürekli konu konuyu açıyor, bir şeylerden bahsediyorduk. Babaannemle de onun arkadaşlarıyla da vakit geçirmeyi sevdiğim için hangi ara akşam olduğunu anlamamıştım bile.

Kapı çaldığında elimdeki çay bardağım sehpanın üzerine bırakıp salondan çıktığımda Korkut’un geldiğini düşünüyordum.

Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm kişiyle beraber anında o doğal, sakin tavrım bozuldu ve neye uğradığımı şaşırdım.

Sırtım kapıya yaslı kaldığında hayretle mırıldandım. “Kenan komiserim...”

Üzerinde hafif lekelenmiş siyah bir şişme mont vardı. Saçlarının dağınıklığından bugünün çok da rahat geçmediğini görebiliyordum. Ee tabii, adam operasyonlara gidiyordu, aslan kovalayacak hâli yoktu ya!

“Sizin burada ne işiniz var?”

Soluğunu sıkıntıyla bıraktıktan sonra konuştu. “Ünal aradı da bugün. Babaannen beni görmek için restorana gitmiş herhâlde, bu durum biraz içime dokundu.”

Gözlerim hayretle belerdi. “Ama biliyorsunuz ki arada bir yanlış anlaşılma var ve bu yüzden gitti.”

“Evet. O yüzden içime dokundu ya zaten. Senin yüzünden hasta kadm yollara düştü. Bir gelip görmek istedim.” *Aman Allah’ım... Bundan dolayı kendini suçluyordu...*

“Ne!”

İri bedeniyle bana doğru adım atınca geri çekilmek zorunda kalmıştım. “Komiserim size alışması kötü olur, işleri daha fazla zorlaştırmayalım lütfen!”

“Oğlum!” Koridorun oluğundan gelen sese acı verici ifademle döndüğümde sinirden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Elini kapıya yaslamış, dolu dolu olan gözlerle bize bakıyordu. “Geldin ha...”

Kenan komiser hafif bir hüznle babaanneme baktı ve o an fark ettiğim elindeki poşetle ona doğru ilerledi.

“Geldim babaanne.”

“Hoş geldin yavrum.”

O sırada kavuşan ikiliye bakarken sanki Sinan Çetin’in Film Gibi programını izliyordum. Hatta babaannemin tutkulu tavırları öyle çok o havayı verdi ki kulaklarımda o programın kapılar açılmadan önceki fon müziği yankılanmaya başlamıştı.

İri adama sarıldıktan sonra sırtından sıvazlayarak salona yönlen-

dirdi. "Geç içeri, çok güzel yemekler yaptım, bir güzel karnını doyur."

Ağzım açık bir şekilde arkalarından bakakaldığımda babaannem azarlıcasına bağırdı. "Polen çabuk oğluma da bir tabak hazırla!"

Suratımın önüne düşen tutamları çekercesine geri iterek olduğum yerde tepindim. "Ne yapacağım ben şimdi ya!"

Hazırladığım tabakla beraber içeriye gittiğimde Kenan komiser Hacer teyzenin de odağındaydı. İkili onu inceliyor, üzgün bakışlarla sohbet ediyordu. Tabakı önündeki masaya koyduktan sonra yanına oturduğumda karşımdaki tekli koltukta oturan Alisya'yla göz göze gelmiştim. Bana *işte şimdi sıçtın sen der* gibi bakıyordu.

"Bak bakayım, sana benim rahmetliğinin örneğinden bir yelek ördüm." Babaannem heyecanla yeleği çıkartıp ona uzattığında hevesle örneği anlatıyordu.

Komiserin ifadesini dikkatlice incelediğimde bakışlarının şefkatle dolduğunu gördüm.

Cidden mi?

Vay canına. Bu adam gerçekten de sürprizlerle doluydu.

"Hadi üzerine giy de bakayım olmuş mu."

"Babaanne ne gerek var ya, uğraşmasın şimdi hiç."

"Yok, olur mu hiç öyle şey?" Bana zaman zaman mağara adamı gibi gelen adam oldukça uslu tavrıyla montunu çıkartarak yeleğini siyah kazagının üzerine geçirdi. Suratımda oluşan masum tebessümle koca adama hayran dolu bakışlarla baktığımda dede yeleğinin bile ona ne kadar da yakıştığını düşünüyordum.

Evet, dışarıdan oldukça kaba saba biri gibi duruyordu ancak aslında öyle değildi. Öyleydi ama değildi de işte aynı zamanda.

Sürprizlerle doluydu.

"Ay ne güzel yakıştı vallahi he!" Hacer teyze dirseğini babaannemin dizine yaslayarak adama baktığında Kenan komiser bu kadar yoğun ilgilin odağında olduğu için birden utanarak yere baktı.

Utanarak. Yere. Baktı.

Gözlerim irice açıldı ve anbean onu izlemeye devam ettim.

Kendisini hızla toparlayıp suratını kaldırdığında şakakları kızarmıştı.

“Aslında ben de size bir hediye almıştım.”

“Aa! Ne diyorsun?” Bunu duyan babaannem bir hayli heyecanlanmış benziyordu. Yere koyduğu poşeti kaldırıp babaanneme uzattığında merak içerisinde aldığı şeyi görmeyi bekliyorduk.

Babaannem elini içine daldırıp karton pembe paketi çıkarttığında içindeki Barbie bebeği görünce kahkaha atmamak için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Kahkaham midemden yükselerek boğazımda takılı kalmıştı.

Dolu dolu olan gözlerle Alisya’ya döndüğümde hızla elini ağzına örtmüş, diğer eliyle de tekli koltuğun kolunu sıkıyordu.

Hayır. Onunla göz göze gelmek hiç iyi olmamıştı.

Halının motiflerini izleyerek kendimi toparlamaya çalışsam da yapamıyordum. Kahkaha atamadığım için artık gözlerimden yaşlar akıyordu. Saçlarımın arasından babaanneme baktığımda garip bir ifadeyle önce elindeki kutuya, ardından da Hacer teyzeye baktığını gördüm.

Hacer teyze mahcup bir tebessümle sırtını sıvazlayıp kulağına bir şeyler fısıldadığında aynı acıklı ifade babaannemde de oluşmuştu.

Büyük ihtimalle Kenan’ın içsel problemlerinin olduğunu sandığından dolayı kendisine Barbie bebek aldığını düşünüyordu ancak bilmiyordu ki Kenan komiser de ona aynı sorunlardan dolayı Barbie bebek almıştı.

Suratımı sıvazladığımda birden bana doğru eğilip fısıldayan komiseri hissedince irkilerek içime gömüldüm. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Boğazımı temizleyerek kahkahamı içime attığımda sesim kısık kısık çıkmıştı. “Hayır, çok iyi yaptınız, aşırı duygulandım sadece.”

“Anladım.” Geri çekildiğinde gözlerimden sürekli yaşlar akıyordu.

“Ben bir tuvalete gideyim,” deyip kalkıp gittiğinde biraz daha rahatlayarak suratımı kucağıma gömüp kıkırdadığımda çatlamak üzereydim.

“Polen! Ağlıyor musun?”

Hacer teyzenin sesiyle toparlanmaya çalışıp suratımı kaldırdığımda babaannem elindeki Barbie bebeği kaldırarak bize baktı. “Yavrum

baksana, ihtiyar kadına Barbie bebek almış, akıl edememiş tabii bana ne gider diye.”

“Ahretlik belki de sana bebek gibi kadınsın demek istedi.” Hacer teyze sanki yüzyılın esprisini yapmış gibi coşkulu bir kahkaha patlattı ve ardından devam etti. “Hakikatten dediğin kadar da varmış he, pek de yakışıklıymış, maşallah.”

Alisya kıkırdayarak yanıma gelip sırnaştı. “Ne oluyor burada, Kenan komiser neden babaannene Barbie bebek aldı?”

Ağzımı kapatarak dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Babaannemin çocukluğunu yaşamaya çalıştığını, dedem öldükten sonra bazı sorunlarının olduğunu sanıyor.”

Evet, söylediğim yalanlar gerçekten de çok kötüydü. Bundan dolayı iyi hissetmiyordum ancak olaylar ayarlayamadığım şekilde öyle bir geliyordu ki trajikomik bir biçimde kendimi içinde bulmaktan artık sinirlerim bozulduğundan gülerек atlatıyordum.

“Allah seni kahretmesin Polen, neler yaptın böyle!”

Alisya’yla beraber kendimize bir çekidüzen vermeye çalıştığımızda aynı ortamda olmak bize kesinlikle fayda sağlamıyordu. Göz göze geldikçe gülesimiz geliyordu. Bir yandan da herkesin gitmesini, ona olan biten her şeyi uzun uzadıya anlatmamı istediğini biliyordum.

Kenan komiser içeriye geldiğinde kısa süreli bir sessizlik olmuş, tüm ilgi tekrardan onun üzerine kaymıştı.

Babaannemin hazırladıklarını afiyetle bitirdikten sonra evine gitmek için kalktığında Hacer teyze de onunla ayaklanmıştı.

“Bak oğlum, ne zaman istersen gel buraya, sana yemek yapayım. Beraber yiyip içelim, tamam mı? Sakın ha, utanma çekinme çık çık gel.”

“Tamam babaanne, merak etme, geleceğim.” İri adamın cevabını dudak bükerek dinlediğimde hayrete düşmüştüm. Söylediğim yalanlar ikiliyi kuvvetli bir şekilde birbirine bağlamıştı.

“Oy senin babaanne diyen ağzını sevsinler.” İçtenlikle dağ gibi adamın sırtını sıvazladığında bu sefer suratımda masum bir tebessüm oluşmuştu. Babaannem Korkut dışında hiçbir erkeği bu şekilde sevmezdi ki ...

İlk defa başka bir erkeği, özellikle de benimle bağlantılı olan bir erkeği en az Korkut kadar sevdiğini görüyordum.

Arkadaşlarımın hiçbirini gözü tutmamıştı. Özellikle Timuçin'i görünce şeytan görmüş gibi iğretiyle titrer, ondan son derece hazzetmez ve olabildiğince de muhatap olmazdı. Ancak Kenan komiser kanı ilk andan kaynamıştı.

Bir de Kenan komiser, Timuçin gibi yemek seçmiyordu. Babaannem ne yaptıysa iştahla yemişti. Timuçin genelde formuna dikkat ettiğinden bu tarz şeylerin yağlandığını söyleyip yemezdi.

Hacer teyze de onunla çıkacağını söyleyince tedirgin olarak cüzdanımı aldım. "Ben de markete gidecektim, onları uğurlayayım." Evdekilere haber verdikten sonra peşlerinden çıktığımda foyamın ortaya çıkmaması için komiserin arabasına doğru hızlıca yürüyor, Hacer teyze soru sorma fırsatı bırakmadan yolumuzu onunla ayırıyordum.

Köşe başındaki siyah arabasının yanında yalnız kaldığımızda karanlık sokağa ufak bir bakış attıktan sonra ona döndüm ve ilk başta ne diyeceğimi bilemedim.

"Şey, bugün için size gerçekten de çok teşekkür ederim." Hiçbir şeyden haberi olmayan adama dümdüz bir ifadeyle baktığımda ondaki beraklığı görebiliyordum. Ah Polen ah... Bu iyi niyeti suistimal etmek değil miydi?

Ama ben nereden bilecektim ki olayların bu raddeye geleceğini? Hem her şey doğaçlama gerçekleşmişti.

Sıkıntıyla soludum. Kenan komiser bunları öğrendikten sonra acaba bana dava açar mıydı?

Aman Allah'ım. Peki ya verdiği borç? Faiziyle geri ister miydi? O zaman ne yapardım?

Birden kafamda türlü türlü senaryolar dönmeye başladığında gözümün önünde oynattığı araba anahtarına baktım.

"Sana diyorum? Saat geç oldu, seninle geleyim."

"Ha? Haa..." Market bahanem aklıma gelince kafamı kaşıdım. "Hayır, teşekkür ederim, hemen şuradakine gideceğim," deyip parmağımla sokağın başında kalan büfeyi gösterdiğimde kafasını salladı.

“Emin misin? Yine beni arayıp çığlık atma sonra.”

Utangaç bir şekilde kafamı kaşıdığım da tebessüm etmiştim. “Komiserim ya! Siz de he, çok fenasınız. Ağzınıza laf vermeye gelmiyor!”

“Her neyse.” Ciddiyetle konuyu toparladığında sokak lambasının hemen karşısında durduğu için sert çehresini net bir biçimde seçebiliyordum. Bu adamın hiç de şaka yapar gibi bir hâli yoktu.

“Bir şey olursa, bir ihtiyacın olursa ara beni.”

O anda vakit sanki durmuştu. Yavaşça solumaya devam ederek sudan çıkmış balık gibi ona bakmayı sürdürdüğümde kara gözleri bir girdap gibiydi. Baktıkça içine çekiliyordum.

Onda bambaşka şeyler vardı.

Görünenden de farklı...

O gözüktüğünden de fazlasıydı ve ben onunla geçirdiğim her zamandan sonra yeni yeni yönlerini keşfediyor, daha derin tanıyordum.

Benim gibi düz bir karakteri yoktu. Bana bakan görürdü kim olduğunu ancak o göstermiyordu.

Tekrardan sıcak bir tebessüm oluştu suratımda ve o babacan ifadesi içimi ısıttı.

“Beni alıştırmayın komiserim, vallahi gece gündüz ne olsa ararım.”

Suratını ekşitti. “Yalnızca babaannen için söylemişim.”

Ben de az önce şaka yapmışım. Sadece fazla ciddi olduğunuzda, sizinle ciddi konular konuşurken çekiniyorum...

“Biliyorum tabii ki!” dedim oyuncu bir ifade takınarak ve devam ettim. “O hâlde her şey için tekrardan teşekkürler ve iyi akşamlar.”

“Sana da iyi akşamlar Vitrin Süsü.” Arabasına binip gittiğinde gide rek uzaklaşan siyah arabayı izliyorken suratımda herkesin görmesine izin vermediğim, insanları mutlu etmek için yalandan olan değil de gerçek Polen’in tebessümü belirliyordu...

“Korkut takım çantası nerede?” Sarp matkapla beraber salona girdiğinde elimdeki toz bezini sıkıyordum. Yeni evin telaşı bir türlü bitmiyordu. Neyse ki büyük işler bitmişti. Tozlar alınacak, birkaç eşya için çivi çakılacaktı sadece.

“Banyonun önünde görmüştüm en son.”

“Eyvallah,” deyip geri çıktığında konsolu silerken zil çaldı.

“Hay aksi, buradayken çalsaydı ya!” Söylene söylene yerimden kalkıp kapıyı açtığımda karşımda Alisya’yı gördüm. Elindeki market poşetlerini kaldırarak sırtıttı. “Ben geldim!”

Aralanan dudaklarımı elimle örttükten sonra ağır çekimde ellerimi çırpmaya başladığımda suratımda dramatik bir ifade oluşmuştu. O da aynı şekilde bana uyduktan sonra poşetleri yere bırakıp sahte gözyaşlarını siliyor gibi yaptığında yavaş hareketlerle birbirimize yaklaşıyorduk.

“Aha, başladılar gene.” Korkut’un sitemkâr sesini umursamadan devam ettik.

“Demek geldin ha...”

“Geldim...”

Kendimize özel milyonuncu karşılaşmalarımızdan bir diğerini de bitirip içeri geçtiğimizde kızcağız gelir gelmez benim gibi temizliğe dalmıştı.

Yatak odasının tozlarını alırken içeriye Demir girdi. Bir şey söyleyecekken Alisya’yı fark edince dudakları istemsizce kapandığında işini yapan kıza bakakalmıştı. Geldiğini duymadığı için onu birden görmeyi beklemiyordu.

Duruşu istemsizce dikleştiğinde sertçe yutkundu ve doğalına nazaran daha etkileyici bir tonla seslendi. “Polen kıyafet kolisi neredeydi?” Gelişigüzel bir şekilde odaya baktıktan sonra kafasını kaldıran Alisya’yla göz göze geldi.

“Hoş geldin Alisya.”

“Hoş buldum Demir.”

“Ay şeydeydi o ya!” En son nerede gördüğümü tam hatırlayamadığım için yerimden kalkarak yanına ilerledim. “Dur bakayım.” Peşimden çıktığında koridorun sonuna doğru gidiyorduk.

“Heh! Burada.” Karanlık odanın solundaki kolilere kısa bir bakış attım. “Evet bu.” Arkamı döndüğümde donuk ifadesiyle karşılaştım. Az öncekinden daha farklı duruyordu. Kafası karışık gibiydi. “Bir şey mi oldu?”

Sıkıntıyla elini ensesine atıp kaşdı. “Ya beni yanlış anlamayı istemiyorum ama bir şey soracağımı.”

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda kocaman adamın karşımda küçük bir çocuk oluşuna gülmemek için kendimi güçlkle tutuyordum.

“Alisya’nın hayatında birinin olup olmadığını mı soracaktın?”

Beklenmedik analizim karşısında gözleri dehşetle aralandığında ne diyeceğini şaşırmıştı. İfadesinin hızla dağılmasından bu konunun onun için ne kadar çok ehemmiyetli olduğunu görebiliyordum.

“O kadar mı belli?” Kıkırdayarak kafamı salladım. “Yoksa Alisya da mı anladı?”

“Hayır. Bence o farkında değil.”

Kısa bir süre düşündükten sonra, “Sen de az değilmişsin he, nasıl anladın?” diye sordu.

“Gözün sürekli üzerinde, nasıl anlamayayım?”

“Ee? Peki sonuç nedir? Var mı yok mu?”

Aklıma Alpay komiser geldi birden. Alisya’nın da bu sıra kısmeti pek bir açıktı ayol. Arkadaşım olduğu için en iyisini istiyordum onun adına. Bu yüzden ciddi olmayan erkeğin benim arkadaşım ile işi olamazdı.

“Yok ancak ... Alisya’yla ilgileniyorsan niyetin oldukça temiz olmalı, ona göre.” Ciddi bir ifade takındığımda kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldı. “Benim arkadaşım çok değerlidir. Niyetin güzel değilse sakın ona yaklaşayım deme.” İşaret parmağımı uyarırcasına ona doğru kaldırarak konuşmuştum.

“Şaşırtıyorsun beni...” Bir adım geri çekildiğinde büktüğü dudaklarıyla ifademi inceliyordu. “Şeker kız hâlimden eser bile kalmadı.”

Kafamı hafif yana yatırdım. “Hiç aldanma gülen yüzüme valla. Alisya’nın en ufak bir moral bozukluğuyla bile tırnaklarımı çıkartabilirim.” Parmaklarımı pençe gibi kaldırdığımda gülümseyerek bir adım daha geri çekildi.

“Tamam, merak etme. Her zaman aklımda olacak. Ama bu konu da aramızda kalacak, olur mu?”

Kısık gözlerle onu izlediğimde son zamanlarda Alisya’nın arkasından ne kadar da fazla iş çevirdiğimi düşünüyordum. “Kabul.” En azından onu etkilememek açısından söylememem iyi olacaktı. Alpay komiser de Alisya’yla ilgileniyordu ve daha belli olan bir şey yoktu. Arkadaşımın doğaçlama bir şekilde onları tanımlarını istiyordum. Önden bilmesi farklı kuruntulara girmesine sebep olabilirdi.

Korkutların evindeki işimi bitirdikten sonra eve dönmek üzere oradan ayrıldığımda kafamdan binbir çeşit tilki dönüyordu. Geçen gün yaptığım iş başvuruları onaylanmamıştı. Her ne kadar çevremdekilere belli etmemeye çalışsam da feci hâlde endişeliydim. Artık iş yapamıyor, para kazanamıyordum.

Sosyal medyadan masum olduğumla ilgili yazdığım yazılar bile işe yaramamıştı.

Nereye kadar böyle gidecekti? Ay sonu faturaları kim ödeyecekti? İçim sıkılarak ağır adımlarla yürümeye devam ettiğimde gözlerim doldu. Ne güzel bir süre öncesine kadar banka hesabımda yüklü bir miktar para vardı. Sürekli iş yapıyor, yüklü miktarlarda paralar kazanıyordum. İstedğim gibi mutfak için erzak alıyor, faturalarımızı ödüyordum. Hiç kimseye muhtaç değildik. Peki ya şimdi? Acilen yeni iş almam gerekiyordu.

Markete girip akşam için birkaç parça malzeme alıp kucağımda tuttuğumda bir yandan da telefonumdan hesabımı kontrol ediyordum. Elimdeki paketlerden birkaçını bıraktıktan sonra hesap makinesiyle alacaklarımı hesapladığım anda kursağımda geniş, acı verici bir tortu kaldı. Varlıktan yokluğa geçmek ne kadar da zordu diye düşünüyordum içten içe...

Önceden fiyatları hesaplamama gerek kalmazdı, rahatlıkla alışveriş yapabiliirdim ancak şimdi öyle miydi?

Eve girdiğimde babaannem uyuyordu. Keyifsizlikle odama geçip yatağımın üzerine uzandığımda suyu sıkılmış bir sünger gibi hissediyordum kendimi.

“Biraz sosyal medyada takılayım.” Eskiden ne zaman girsem keyfim yerine gelirdi. Belki canlanırım diyerek sosyal medya hesabıma girdiğimde bir sürü yeni yorumun geldiğini gördüm.

Suratımda anında canlı bir tebessüm oluştuğunda etiketlendiğim gönderiye girip yorumları okumaya başladım.

"Rezil insan. Hâlâ utanmıyor mu poz vermeye?"

"Bu kız benim babamın eski sevgilisi. Önceden eskortluk yapıyormuş."

"Lol. Gözlere baksanıza, madde kullanımından kendinden geçmiş."

"Estetik parasının nereden çıktığı belli oldu."

Kırgın bakışlarla beyaz ekrana bakmaya devam ederken kalbim cayır cayır yanıyordu sanki... Oradaki lavlar mideme kadar sıçradığında biri sanki bıçakla gövdeyi ortadan ikiye ayırmaya çalışıyordu.

Bakışlarımı kaldırdığımda duvarımdaki aynamla göz göze geldim. Suratım beyaz duvarımla bütünleşmiş gibi gözüküyordu...

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında tenim her taraftan çekiliyor gibiydi, mimik oynatamıyordum.

Bir haberimin çıkmasıyla ne eskortluğum kalmıştı ne de yaptırmadığım hâlde estetiğim. Aslında herkes içindeki pisliği dökmeye yer aramış gibiydi. Ne kadar da saldırganlardı bana karşı... Hele ki o yorumların altındaki beğeni sayıları... Delil olmadığı hâlde insanlar ne kadar da meraklıydı adam asmaya.

Elimin tersiyle suratımı sildikten sonra dizlerimi çekip kendi kendime ağlamaya başladığımda en ufak bir ses dahi çıkartamıyordum. İç çeke çeke ağlamayı sürdürdüğümde gözlerimi yumduğum için kaldığım karanlıkta âdeta boğuluyordum.

Aslında ne kadar da tehlikeliydi.

Ne kadar da zehirliydi.

Burada tanımadığımız insanlar bizi göklere kadar çıkartabiliyorken en ufak bir hareketimizle dahi yerin dibine sokabiliyordu. Evet. Hatalı olan insanlar da vardı. Açıkçası zehrin tek taraflı kullanıldığını düşünmüyordum. Aynı şekilde göz önünde olan insanlar da aynanın diğer yansımasındaki görünmeyen topluluğu zehirleyebiliyordu.

Aslında sadece bir yalandan ibaretti. İnsanların eksikliklerini kolaylıkla gizleyebileceği, mutsuzluklarının ve kusurlarının üzerlerini diğerlerinin eksiklikleriyle örtebildiği tehlikeli bir oyundan fazlası değildi.

Daha fazla bozulan moralimle beraber telefonumu parmaklarımın arasından kaydırarak bıraktığımda kursağıma kadar boğuluyordum sanki ...

Ne duygularımı yaşamayı biliyordum ne de bu bataklıktan nasıl çıkabileceğimi ...

Tek bildiğim, dar omuzlarıma ağır gelen sorumluluklarımdı. Tüm bu negatifliklerden en ufak bir haberi dahi olmayan babaannemin gülümseyen suratı belirdi zihnimde, o suratı soldurmak istemiyordum ...

“Babaanne yine mi soğan kattın şu menemene ya!” İnce dilimi çatalın ucuyla kenara çekip yediğimde tadı bulaşmıştı işte! Suratını tiksindircesine buruşturarak elindeki çaydanlıkla masaya oturdu.

“Sen ne anlarsın menemen yemekten! Bir türlü alışamadın şu soğana!”

“Ya babaanne ya!” Elimle ağzımı örtüp hayıflandım. “Neden ben alışmak zorundayım? Asıl sen bir türlü öğrenemedin şu menemeni soğansız yediğimi!” İlla her şey onun istediği gibi olacaktı. Tutturunca tutturuyordu. Ağzım açıkken ekmeğe bandırıp iri bir lokmayı içine tıkadığında gözlerim yaşarmıştı. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılırken güçlkle çiğneyip yuttuğumda beni tam anlamıyla çileden çıkartıyordu.

“Ne yapıyorsun babaanne ya! Şu katır inadın tutunca gitmek bilmiyor.” Bacağıma çimdikleyince yerimden sıçradım, ağzımı sıkıca kapatıp hazımsız bir ifadeyle ona baktım. “Çok konuşma da ye şu yemeği. Vitaminsizlikten gebereceksin yakında.”

Saçım başım dağılmış bir vaziyette, hırçın ifademle ona bakıyorken lavaşı suratıma vurdu. “Dön önüne ye şu yemeğini. Katır inadıymış, terbiyesiz.”

Ara ara bilenerек bakıyorken söylediğini dinleyip yemeğimi yemeye başladığımda sürekli tabağıma bir şeyler koyuyordu. Dua etsindi ameliyatlıydı. Yoksa biliyordum ben ona yapacağımı.

Öğleden sonra kendimi dışarı atıp iş aramaya başladığımda zorlanı-

yordum. Daha önce mankenlik dışında herhangi bir iş tecrübem olmadığı için kimse beni işe almıyordu. Bu yüzden günöbirlik yerler araştırıyordum.

Yürürken etrafıma bakındığımda karakolu görmemle şeytan dürtmüşe dönmem bir olmuştu. Omuzlarımı silkerek besmele çektim.

“Bismillahirrahmanirrahim!” Titreyerek ellerimi açtım. “Rabb’im yolumu bir daha buraya düşürmesin.” Ellerimi suratıma sürdükten sonra yürümeye devam ettiğimde karşıda ufak bir pideci görmüşüm. “Eleman aranıyor mu yazıyor orada?” Bakışlarımı iyice kısarak beyaz kâğıdın üzerinde yazandan emin olduğumda suratımda geniş bir tebessüm oluşmuştu. Heyecanlı adımlarla oraya doğru koşturduğumda içimde çocuksu bir coşku oluşmuştu. Her ne kadar tecrübem olmadığı için kaygılar yaşasam da belki de biri beni işe alırdı ve ben de eskisi gibi evime ekmek götürebilirdim.

Cam kapıyı ittirerek etrafa bakındıktan sonra coşkuyla seslendim. “Selamın aleyküm!”

İçerideki çalışanlar benden tarafa çevirdi kafasını ve öylece kaldılar, tebessümle kafamı salladığımda resepsiyonun arkasındaki yaşlı amca seslendi. “Aleyküm selam kızım, buyur geç,” deyip masaları işaret ettiğinde sıkıntıyla soludum.

“Şey,” işaret parmağımla cam kapıyı gösterdim. “Ben iş ilanı için gelmişim.”

“Ah, öyle mi?” Adam kısa süreli bir afallama yaşadıktan sonra şaşkınlıkla bakan çalışanlara döndü ve çenesinin ucuyla masaları gösterdi. “Herkes işinin başına, gel sen de böyle kızım.”

Adamın yönlendirdiği masaya doğru yürüyorken bir yandan da etrafa bakınıyordum. Geçen gittiğimiz lahmacuncudan çok daha eski bir yere benziyordu burası. Aklıma bir zamanlar iş birlikleri için yemek yediğim yerler gelince oraların ne kadar da pidecinin yanında soğuk kaldığını düşündüm. Yalnızca yemek türü olarak benlik değildi. Ortam olarak çok daha iyi hissettiriyordu ancak alışık olmadığım için garipsiyordum.

Çekimser bir tavırla adamın karşısına geçip oturduğumda suratında ölçölü bir ifade vardı.

“Kemal ben kızım, senin adın ne?”

“Ah doğru, kendimi tanıtayım. Memnun oldum Kemal amca, ben Polen, Polen Bal, 24 yaşındayım, bekâırım.”

Gülümsedi. “Daha önce bir iş tecrüben oldu mu?”

“Evet. Aslında bakarsanız yıllardır çalışıyorum.”

Onaylar anlamda dudaklarını büktü. “Öyle mi? Ne güzel maşallah, nerelerde çalıştın peki kızım?”

Suratında mahcup bir tebessüm oluştu ve mütevazılığına korumaya çalışarak şakıdı. “Son Yaz defilesinde başmankendim. Onun öncesinde Çerez Ajans’ta dört yıl modellik yaptım. En son da Sabit Ajans’taydım işte. Aslında bakarsanız oranın yıldızıydım.” Son cümlemi söylerken utanarak kafamı kaşındığımda adam bir an ne diyeceğini bilememişti. Yumruk yaptığım elimi ağzıma götürerek gülümsememi gizlemeye çalıştım. “Daha önce hiçbir ünlüyle oturmadınız sanırım.”

“Vallahi kızım.” Bakışları giderek donuklaştığında kuruyan damağını yutkunarak ıslattı. “Ne diyeceğim bilemedim ama sen yanlış anladın herhâlde, biz pideleler için model bakmıyorduk ki. Yani bizim televizyon reklamımız bile yok. Büfede duracak satış için eleman arıyoruz.”

“Ah...” Onaylar anlamda uzun bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. Onu rahatlatmak için ellerimi hareket ettirerek konuştum. “Bunu bilerek geldim zaten. Sadece iş tecrübemi sorduğunuz için anlattım. Ben yalnızca modellik yaptım ancak emin olabilirsiniz ki buradaki işlerin de hakkından gelirim.”

Suratındaki ifadeden kafasının iyice karıştığı belli oluyordu. Emin olamıyordu ne diyeceğine. “Yani kusura bakma ama şaşırdım biraz pideci-de çalışmak için geldiğini duyunca.”

Sıkıntılı bir tebessümle üzerimdeki limon sarısı sweatshirtün kolunu düzelttim. “Evet, bu tarz işlerde hiçbir tecrübem yok ancak kendime güveniyorum. Bana işi güzelce öğretirseniz hemen kapar, elimden gelenin en iyisini ortaya koyarım.”

“Kızım beni yanlış anlama ama havalı bir tipe benziyorsun, biz karşı büfeye pide taşıyacak, orada pide satacak bir eleman arıyoruz. Hesap ki-taptan anlar mısın ki sen?”

Yargılayıcı bir konuşma gibi gözükse de öyle değildi. Adamın konuşurkenki sıcaklığından en azından o şekilde hissediyordum. Bu yüzden gard almak yerine sıcak bir şekilde gülümseyerek kafamı salladım. “Tabii, yapabilirim. Bu arada sayısalım iyidir. Bana güvenebilirsiniz.”

Söylediklerimden emin olmamış gibi bakuyorken bir yandan da kıyamıyordu sanki... İşten içe belki de beni hangi bezin buraya attığını sorguluyordu.

“Akşam altıdan sonra bir elemana ihtiyacımız var. Altıyla on arası çalışabilir misin? Haftanın dört günü.”

“Olur.” Mesai ücretim de ona göre olacaktı tabii. Her ne kadar yetmeyeceğini bilsem de kabul ettim. Allah büyüktü. Belki de başka bir part time iş bulabilirdim. Önce yakaladığım fırsatı değerlendirmeliydim.

Ücreti konuştuğumuzda tabii ki de mankenliğe kıyasla aldığım paranın yanında bir hiçti. Ancak asgari ücrete ve çalıştığım saatlere göre olması gerekendi. Adam eleman alımının aciliyetinden bahsettikten sonra bana götürmem gereken arabayı gösterdi.

“Kızım namaz vakti kaçacak.” Kolundaki saate baktıktan sonra aceleyle kasayı işaret etti. “Sen orada bekle, şimdi Selami ve Cenk gelecek. Selami’ye söyle seni büfeye götürüp işi göstereyim,” deyip yanımdan ayrıldığında kısa süreliğine öylece arkasından bakakalsam da dediklerini unutmamak için tekrar edip söylediği gibi kasaya geçtim.

Benim haricimde iki çalışan vardı ve onlar da yeni gelen kişilerle ilgilaniyordu. Dükkân çok büyük olmasa da bir hayli işlekti.

Birkaç dakika sonra kapıdan bir çocuk ve Kemal ağabeylerin yaşında bir adam girdi.

“Hoş geldiniz!” Tüm enerjimle onları selamladığımda adam babacan bir tavırla gülümseyerek yanıma geldi. “Merhaba kızım, Kemal yok mu?”

“Namaza gitti, gelir birazdan.”

“Yine vakit sonuna kalmış bak.” Azarlarcasına kendi kendine söylen-di ve bana bakarak devam etti. “Sen yeni mi başladın?”

“Evet.” Nihayet buna pek şaşırmayan biri olmuştu. Suratındaki tebesüm iyice sıcak bir hâl aldı. “İyi iyi, hayırlı olsun kızım.”

“Seni mi işe aldı dayım? Ne büyük bir yanlış yapmış.” Ufaklıktan ge-

len sese yöneldiğimde sesi kadar suratının da tanıdık geldiğini fark ettim. İlk bakışta çıkartamadığım için odaklanarak kaşlarımı çatıttığımda o kendini bilmiş ifadesi geçmişe ait bir görüntüyle kesişti ve kim olduğunu anında anladım.

“Mendil satan küstah çocuk!” İşaret parmağımla üzerini gösterdiğimde ifadesi daha da kendini bilmiş bir hâl aldı. O gün nasıl da sinirimi bozmuştu. Bir de utanmadan burada da beni bozmaya çalışıyordu küçük velet.

Amcanın gülümsemesi daha da genişledi. “Sen de nasibini aldın demek. Ee? Büfeyi gördün mü bari?” Aklıma Kemal ağabeyin söylediği geldi ve heyecanla şakıdım. “Görmedim bana Selami ve Cenk adında birilerinin geleceğini söylemişti.”

“Evet, biziz,” deyince gözlerim irice açıldı. “Aa! Selami abi bana siz gösterecekmışsınız işi, bir an önce gidelim de başlayayım.”

Küçük veledin tebessümü daha da arttı ve böbürlenerek mırıldandı. “Dayım akıllı adammış. İş kimden kapacağını iyi biliyor.” Küçük bir çocuk olduğunu bilsem de dudaklarımı iğrenircesine büküp ona baktım. “Evet. Selami abi benim için iyi bir öğretmen olacak.”

İkisi birden gülümsemeye başladığında adam üzülerek mırıldandı. “Kızım Selami bu velet oluyor,” deyip yanındaki çocuğu gösterdi ve kahkaha atarak devam etti. “Ben Cenk, tanıştığınıza memnun oldum.”

Garip bir ifadeyle ikisine bakmayı sürdürdüğümde uyuz veledin suratındaki tebessüm genişledikçe yüzümde ağlamaklı bir ifade oluşuyordu. Nasıl ya? Kazık kadar adamın adı nasıl da Cenk olurdu Allah aşkına? Hele ki şu velet. Nasıl da uyuz uyuz sırtıyordu. Bu kadar küçük bir çocuğa da Selami ismi konulur muydu hiç? Bir de az önce ona abi diyerek nasıl da ekmeğine bal sürmüştüm.

“Hadi gel abisi, sana işi öğreteyim,” deyip arkasını dönüp kısa boyuyla ilerlemeye başladığında âdeta burnumdan soluyordum. “Kap bakalım şu arabayı, yeni çıkan pideleri dizeceksin daha.”

Dudaklarımı buruşturarak öfkeyle soludum ve dişlerimin arasından tıslayarak dediklerini yaptım. “Sinir bozucu velet!”

Arabayı doldurduktan sonra bir kilometre kadar ileride kalan büfe-

ye doğru ilerlediğimde oldukça işlek bir cadde olduğunu gördüm. Yakın mesafe olarak kalsa da büfeyi buraya açmakla iyi yaptıklarını düşünüyordum.

“Pideleri buraya dizeceksin.” Gösterdiğini yaptığımda ufak masaların üzerini siliyordu. Bana fiyat bilgisini de aktardıktan sonra anladığımı teyit etmek istercesine birkaç soru sorduğunda ukala tavrı tekrardan cinlerimi tepeme çıkartmıştı.

“Al şunları da giy üzerine,” deyip beyaz önlükle beraber şapkayı üzerime fırlattı. Yere düşmemesi için refleksle yakalayıp tuttuğumda biraz daha devam ederse elimde kalacaktı. Üzerime bakındı. “O ne öyle Fosforlu Cevriye gibi giyinmişsin.”

“Sen kendine bak,” dedim suratımı ekşiterek. Ardından işaret parmağımla üzerini işaret ettim. “Hiç o hırkanın altına o kazak olmuş mu? Eğer uslu bir çocuk olursan sana bedavaya stil danışmanlığı yapabilirim.”

Tekrardan üzerime bakındı, bu sefer daha yavaştı. “Kalsın. Senin aklınla modern olacağıma mağarada yaşamayı tercih ederim.”

Ağzım beş karış açık kaldığında yanımdan ayrılıp su dolabının oraya gittiğinde ellerimi göğsümün üzerinde sıkarak yumruk yaptım ve dişlerimin arasından tısladım. “Maşallah, dilin de pabuç kadar. Utanmıyor musun ablan yaşında kızla böyle konuşmaya?”

“Akıl olarak da ablam gibi hissettirseydin saygı duyardım, merak etme.”

Ağzım hayretle aralık kaldığında artık tam anlamıyla beni çileden çıkartmıştı.

“Ya! Terbiyesiz çocuk hemen buraya gel.” Harekete geçtiğimde ne kadar çileden çıktığımı anlamış olacak ki anında ufak büfeye doğru kaçmıştı, ben de kendimi peşinden koşarken bulmuştum. “Sana diyorum buraya gel hemen!” İçerideki ufak masanın karşısına geçtiğinde avına yaklaşan bir kaplan kadar tehlikeli duruyordum. Kıstığım gözlerimle ona bakarak tısladım. “Özür dile çabuk benden.”

“Ölmeyi tercih ederim.”

“O hâlde birazdan kelime-i şahadet getirmeyi unutma,” deyip masanın üzerinden ona atıldığında parmaklarımla favorilerini yakalamıştım.

“Ah! Dayıma söyleyeceğim seni manyak kadın! Bırak favorilerimi!” deyip o da benim saçlarıma asıldığında dudaklarımdan acı dolu bir fer-yat kopmuştu. En azından ben onun kadar insafsız davranmamıştım, tutmuştum sadece. Hâlbuki o öyle miydi? Nasıl da yolarcasına çekiyor-du saçlarımı.

“Önce sen bırak!”

Burnumdan soluyarak bağırdım. “Hayır, önce sen!”

Kafalarımız sürekli sağa sola çekiliyorken büfenin camına dönük kal-dığımda gelen kişileri görünce gözlerim irice açıldı. Kenan ve Alpay bura-ya doğru geliyordu!

Nasıl ya?

Fazla zamanım olmadığı için aceleyle ellerini saçlarımdan çekerek kollarından tuttum. “Bırak şimdi didişmeyi, müşteri geliyor, git ilgilen çabuk!”

Elleriyle favorilerini tutarak ovalamaya başladı. “Senin işini mi yapa-cağım bir de? Avucunu yalarsın, git kendin ilgilen.”

İkili sohbet ede ede geldiğinde birden tutuşarak Selami’ye doğru eği-lip fısıldadım. “Bana bak, çeneni kapatıp gidip o müşterilerle ilgilenmez-sen senin pipini keserim!”

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi irileştiğinde küçük dilini yuta-caktı sanki. Sırtı dikleştiğinde dut yemiş bülbüle dönmüştü. Sakinleştiğini fark edince kollarını bırakarak çenemin ucuyla o tarafı gösterdim. “Yürü çabuk.”

Selami korkarak yanımdan ayrıldığında küçük büfenin cam kenarına geçip oraya saklandım.

Selami onlarla ilgilenirken içim içimi yiyordu. Karakolun oradaydı zaten pideci ne bekliyordum ki? İllaki geleceklerdi. Neyse ki şimdilik Sela-mi buradaydı ve o ilgilenecekti.

İç güdüsel olarak saklanma ihtiyacı hissetmiştim onların geldiğini gö-rünce. Sonuçta adama bir sürü borcum vardı. Yarı zamanlı pide satarak mı ödeyecektim borcumu? Bu şekilde ancak evin mutfak masraflarını çıkar-tırdım. Mümkün değildi ki. Kendi kendimi yalancı çıkartırdım. Bu yüz-den burada çalıştığımı bilmeseyse daha iyiydi. Manken olduğumu biliyordu,

oradan çalışıp para kazanacağını düşünebilirdi her normal insan gibi.

Neyse ki pidelerini yedikten sonra gittiklerinde Selami'yle bugünlük bir ateşkes imzalamış olacaktık ki sesini soluğunu kesmişti. Kalan saatlerde gelen müşterilerle ilgilene ilgilene işi iyice kapmıştım. En azından şimdilik bir sıkıntı yoktu.

Büfeyi kapattıktan sonra çantamı alıp eve doğru yürümeye başladığımda kafam kazan gibiydi. Her ne kadar basit gibi gözükse de mankenlik de zor bir işti ve saatlerce ayakta durmam gerektiği oluyordu. Bu yüzden pide satmak fiziken beni çok yormamıştı.

En azından daha rahat hissetmiştim kendimi. Daha farklı hissetmiştim. Mankenken sıradan bir kadın gibi değil de daha çok herkesin rahat davranabileceği basit bir obje gibi hisseder olmuştum. Bu yüzden hissiyat olarak o işi yaparken ne kadar da yorulduğumu anımsadım.

Vallahi pide satmak çok daha rahatmış.

En azından gelen geçen gözünü dikip üzerimi denetlemiyordu.

Kapının önüne geldiğimde siyah jeep dikkatimi çekti. Daha öncesinde bu arabayı bizim sokakta hiç görmemiştim. Garip bir ifadeyle ona baktıktan sonra apartmana doğru ilerleyecekken birisi arkamdan seslendi.

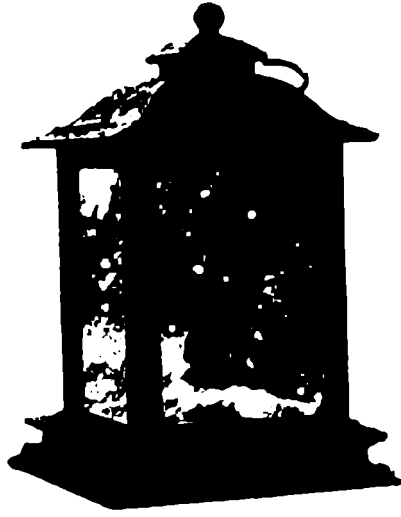
“Polen Hanım.” Arkam döndüğümde siyah pardösülü bir kadınla karşılaşmıştım. Hava karardığı için suratını net seçemesem de oldukça çekici olan aurası etrafımı şimdiden sarmıştı.

“Affedersiniz, çıkaramadım?”

Kapısını açıp içinden çıktığında kaşlarımı çatarak bir adım geri çekilip onu izlemeye devam ettim. Karşımda durarak elini uzattı. “Lizge Uzuner, davanızla ilgilenen savcıyım.”

Gözlerim irice açıldığında dikkatle suratını inceledim. Geçmişe dair olan görüntüler zihnimde canlandığında tüylerim diken diken olmuştu. Lizge Uzuner mi?

O günleri anımsayınca bile kalbim sıkışıyordu. Neden gelmişti ki? Yoksa yine o deliğe geri mi dönecektim?

12. Bölüm

“Pideci Güzeli”

Ne?

Gözlerim dehşetle aralandığında ifadem anında dağılmıştı. Sürekli gerilen surat hatlarımla kadına her defasında ilk defa görüyor gibi bakıyorken dayanamadan öne doğru bükülerek arkamı döndüm.

“Burada ne işi var?” Fısıldayarak kendi kendime konuştuğumda aklımdan bir ton düşünce geçiyordu. “Yoksa beni hapse atmaya mı geldi? Oh!” Kafamı hafif yana eğip daha detaylı düşünmeye başladığımda zihnimdeki Polen’i kollarından tutup sürüyerek kodese tıkıyorlardı.

Kendimi birden parmakların arasında bulunca zihnimdeki Polen küçüldü küçüldü ve ufacık kaldı. Birden elinde copuyla -cop ne alaka inanı ki ben de bilmiyorum- Kenan komiser geldiğinde tepemde dikiliyor, hâlîme kahkahalarla gülüp copla kendi eline vuruyordu.

Hayır, hayır hayır! Bir daha o batağa girmek istemiyorum.

Makyajsız, manikürsüz ve masajsız üç M’siz günlerime kesinlikle geri dönmek istemiyordum.

Apartman kapısının yansımasından gözüken çömelmiş görüntümle göz göze gelince ıkınırcasına bir ifadeyle kendime baktıktan sonra sıkıca gözlerimi yumdum.

Şimdi ne yapacağım?

“Kaçsam mı ki? Timuçin gibi firar etsem ne olurdu?”

O zaman babaannene kim bakacak?

“Polen Hanım?” Kadının sesini tekrardan duyunca sanki hiçbir şey olmamış gibi olağan tavrıyla sırtımı dikleştirip ona döndüğümde suratında sahte, sevimli bir tebessüm oluşmuştu.

“Ah, merhaba. Kusura bakmayın,” dedim ve elimi enseme atarak gövsemi gerdirdim. “Sırtımı kıtlatıyordum da.”

Kadının öylesine sert ve ciddi bir ifadesi vardı ki bir an ürkmeden edememiştim. Gecenin karanlığında son derece sabit duruyorken hoş sesiyle mırıldandı. “Kıtlatabildiniz mi bari?”

Tek kaşımı sorarcasına kaldırdım. “Efendim?”

“Sırtınızı diyorum, kıtlatabildiniz mi?”

“Ah...” Dudaklarımdan uzun soluklu bir mırıltı döküldü ve pozisyonumdan rahatsızmışım gibi kıpırdandım. “Kıtlatamadım ya, bu ara bir tuhafım, nedendir bilmem.”

“O hâlde izin verin,” deyip birden bana doğru adım atınca ne yapacağım anlayamadan kolumdan tuttuğu gibi sırtımı döndürdü. “Bu işte uzmanımdır.”

“Ay!” Gövsem birden geriye doğru büküldüğünde gözlerim yaşarmıştı.

“Lizge! Lizge sen ne yapıyorsun!” Bu tanıdık gelen bir sestti.

Lizge Hanım’ın gücü karşısında dudaklarımı acı içerisinde birbirine bastırmış, mahmur gözlerle kafamı geriye bırakmışım.

“Hani sadece konuşacaktın? Böyle mi konuşuyorsun?” Avukatım Ünal birden yanıma geldi ve beni kadının kollarından kurtarmaya çalıştı.

“Sadece sırtını kıtlatıyordum bir şey yapmadım.”

Kısık bakışlarım kadından adama kaydığında hayret dolu bir ifadeyle ona baktı ve sanki dünyadaki en aptalca savunmayı dinliyormuş gibi karşılık verdi. “Sen çocuk mu kandırıyorsun? Bu ne saçma bir açıklama.”

“Şey... Ünal Bey...” Yavaşça mırıldansam da beni duymadı ve hararetle devam etti.

“Her ne kadar akli beş karış havada olsa da müvekkilime böyle davranamazsın!”

“Ha?” Kollarımdan tutan adam hemen arkamda duruyorken kafamı çevirip garipseyen ifademle suratını izlemeye devam ettim. Beni tutkuyla savunmaya devam etti. “Ne sandın onu? Çocuk akıllı diye savunmasız biri mi sence?”

“Daha çok sen öyle görüyorsun herhâlde?” Kadın bütün ciddiyetiyle karşılık verince suratımı ekşiterek kendimi avukatımın kollarından kurtardım ve sıkıntılı bir ifadeyle saçlarımı düzelttim.

“Ünal Bey cidden! Savunuyor musunuz, yeriıyor musunuz belli değil!” Dudaklarım aşağı doğru kıvrılmıştı. “Her neyse, neden geldiniz buraya?” İkisine bakarak sormuştum. Az önceki korkum her ne kadar açıklamaları korkunç olsa da avukatımı görünce son bulmuştu. Bir şekilde paçamı kurtarırdı herhâlde, değil mi?

“Davayla ilgili iş birliği yapmanız için sizinle konuşmak istiyorum.”

“Ama ben zaten polisle iş birliği yaptım.”

“O şekilde değil.” Bakışları etrafta gezindi ve kıstığı sesiyle devam etti. “Bazı bilgiler sınırlı olduğu için davaya ekleyemediğimiz dosyalar var ve sizin özgürlüğünüz için daha kapsamlı bir şekilde dosyayı ele almamız gerekiyor.”

“Anladım... Peki benden ne istiyorsunuz?”

“Rahat konuşalım öncelikle.” Apartmana kısa bir bakış attı. “Eviniz müsait mi?”

“Tabii, buyurun.”

Onları da alıp yukarıya çıktığımda kapının tam önündeyken aklıma babaannem geldi. “Ay!” Onlara döndüm. Hay aptal kafam! Sıkıntıyla solumduktan sonra aceleyle fısıldadım. “Bu arada babaannemin hiçbir şeyden haberi yok. Lütfen onun yanında davadan bahsetmeyin, olur mu?”

Lizge bunu hiç dert etmeyen bir ifadeyle kafasını sallayınca rahatlatarak kapıyı açıp içeriye girdim.

“Hayatım! Moda ikonam neredesin?” İçeriden gelen televizyon sesine doğru ilerlerken onlara dönüp gülümsedim. “Önce babaanneme bir selam verelim.” Ardından içeri girdiğimizde minik serçem ona aldığı

leoparlı uzun, bol geceliğini giyinmiş oturuyordu. Beni ve beraberimde girenleri görünce oturuşunu düzelterek gülümsedi. “Hoş geldiniz.” Bana bakarak tanıtılamı beklediğinde yanına giderek yanağından öptüm. “Hoş bulduk papatyam.” O anda kafama hafif bir fiske yedim ve bozuntuya vermemeye çalıştım.

“Kızım ne ikidir damdan düşer gibi eve adam getiriyorsun!”

“Ne var babaanne ya, yeni reklam çekiminden arkadaşlarım!”

Öfkeli gözlerini üzerime dikerek tısladı. “İnsan bir haber verir, ya müsait olmasam? Beni el âleme reklam mı edeceksin bu yaştan sonra?” Alttan alttan kolumu cimcikleyince ondan uzaklaşmaya çalışarak sessizce cırladım. “Babaanne evdeyken ya namaz kılıyorsun ya da Kur’an okuyorsun ya da televizyon izliyorsun! Gören de salonun ortasında köpük banyosu yapıyorsun sanır!”

“Sus cevap verme bana seni alırım ayağımın altına he!”

Aynı anda gülümseyerek ayakta dikilen ikiliye baktığımızda babaannem oldukça yumuşak ve sevecen bir ifadeyle şakıdı. “Hoş geldiniz yavrum, neden ayakta dikiliyorsunuz öyle otursanıza.”

Soran bakışlarla bana baktıklarında ayağa kalkarak olağan bir ifadeyle, “Biz yeni reklam çekimi için birkaç prova alacağız içerideki odada babaanne. Başka zamana otururlar artık,” dedim.

“Aa, yeni çekim demek. İyi madem, siz geçin içerideki salona, arkadaşlarına içecek yemek ikram et kızım, kek börek yaptım.”

“Tamam hayatım,” deyip onları koridorun sağındaki odaya yönlendirdiğimde sanki ilk defa değil de daha önce de evime gelmişler gibi hissediyordum. Elektriğim onlarla uyuşmuştu.

“Buyurun siz oturun, ben bir şeyler getireyim.”

Polen odadan çıkınca Lizge suratında oluşan hoş tebessüme engel olamadı. Bu Ünal’ın da dikkatini çekmişti. Bu kadını gördüğü günden beridir böyle güldüğünü görmemişti.

“Polen’in babaannesi ne kadar tatlı ya.” Aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini kapatıp gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. “Yani söylemeye-yim diyorum da o leoparlı geceliğine bayıldım.”

Ünal da istemsizce gülümsemeye başlamıştı. “Bakınca tam da Po-

len'in babaannesi dedirtiyor insana." İkili kendine engel olamadan gülme-yi sürdürdüğünde kafalarını sallıyorlardı. "Bir de eve girince diyor ya moda ikonam diye, gerçekten de çok farklı bir renkleri var." İkili gülüşerek içeri geçip oturduklarında enerjileri anında değişmişti.

İçeriye girdiğimde ikiliyi koyu bir sohbetin içerisinde bulunca şaşır-mıştım. Az önce kapının önünde atışıyorlardı, şaşırsam da hoşuma gitmişti.

Elimdeki tepsiyi dikkatle tutmaya devam ederken dirseğimle kapıyı kapattım. "Sohbetiniz daim olsun, maşallah."

Lizge kenardaki sehpaları çıkartırken bir yandan da gülüyordu. "Polen Hanım bu arada babaannenizin leoparlı geceliğinin linkini istiyorum. Öncelikle bunu söylemeden edemeyeceğim."

"Ay beğendiniz mi?" Heyecanla şakıyarak servisi yapıp karşılarna oturdum. "Babaannemin tüm gecelik seçimleri bana aittir. Çok hoştu değil mi?"

"Kesinlikle," dedin kadın gülerken. Resmen o ciddi ve otoriter tavrı babaannemi gördükten sonra yerle bir olmuştu.

Burnunu çekerek gülümsemesini dağıttı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Her neyse dosyaya gelecek olursak." Önüne koyduğum tabaktaki börekten ufak bir dilim alıp ağzına attığında dudaklarından onaylar anlamda mırıltılar dökülüyordu. "Bu ne güzel börek böyle, bayıldım."

Ünal komiser de yemiş, o da benzer tepkiler vermişti.

"Babaannem diye söylemiyorum, mutfakta gerçekten de çok iyidir."

Kafasını onaylar anlamda sallıyor, bir yandan da yemeğe devam ediyordu. "Neyse tabağımı yiyeyim de konuşuruz." İkisi de tabaklarına gömülünce kendime engel olamadan kısa bir kahkaha patlattım.

"Ne güzel oldu böyle, değil mi? Sanki altın günü yapmışız gibi toplandık hep beraber. Altın günü demişken, ne zaman isterseniz gelebilirsiniz. Babaannem her ay başı bu evde kısır günü yapar."

İkisi de büyük bir iştahla tabaklarındakileri yemeye devam ettiğinde sürekli onaylar anlamda mırıltılar dökülüyordu dudaklarından.

"Vallahi Lizge Hanım'ı bilmem de ben gramım alır gelirim Polen.

Altın malum tavan yaptı, çeyreğe geçemem, kusura bakmayın.” Ünal Bey ağzını peçeteyle silerken konuşmuştu.

“Ay estağfurullah, olur mu öyle şey, siz gelin yeter ki ...”

Ellerimi dizlerime koyup mahcup bir tebessümle gülümsüyorken kıpır kıpırdım.

“Her neyse çok uzatmadan konumuza dönelim.” Lizge Hanım biten tabağını önündeki masaya koyduğunda ifadesi artık tamamen ciddi bir hâl almıştı. Yanında getirdiği çantasını açıp oradan birkaç dosya çıkarttığı anda hızla onları kurcalıyor, kendiliğinden bir şeyler mırıldanıyordu.

“Bazı kodlamalar sonucu Timuçinlerin bir evden bahsettiğini bulduk ancak sahip oldukları evler arandı, herhangi bir olguya rastlayamadık. Asıl olarak tuttukları ticari kayıtları ele geçirmemiz lazım.”

“Nasıl yani?”

“Yani görünen yüzde sen varsın evet. Ancak senin imzaladıkların prosedürün gözüne çarpmaması için yasal gibi gösterilen anlaşmalar. Seni bir kalkan olarak kullanıp tüm kirli işlerini üzerinden yönetmişler. Asıl delillere ihtiyacımız var.”

Ünal Bey oturuşunu düzelterek dirseklerini dizlerinin üzerine yasladı. “Bu konuda oldukça profesyonel olduklarını da söylemeden edemeyeceğim. Kaç tane kayıt dinlendi ancak zoraki bir çabayla o evin varlığına ulaşabildik ve Timuçinler orada bir şey tutuyorlar.”

Avuçlarım dizlerimin üzerinde kaldığında bakışlarım boşluğa dalmıştı. “Yani Timuçin bu işlerin kesin içinde, değil mi?” Donuk ve boğuk bir sesle sayıklarcasına mırıldanmıştım.

“Tabii ki,” dedi ikisi de tereddüt bile etmeden.

“Bu zamana kadar hep onun da kandırıldığını düşünmüştüm. Açıkçası hâlâ inanamıyor, bana açıklama yapmasını istiyorum. Yani ya bana olan şey ona da olduysa?”

İkisi de büyük bir sakinlikle beni dinledikten sonra Lizge Hanım elindeki dosyalarla beraber yerinden kalkıp yanıma geldi. Açıyor, elinde tuttuğu bağlantıları anlatarak Timuçin’in bu kadarını bilmeden yapmasının imkânsız olduğunu anlatıyordu.

O anda kalbimde derin bir boşluk oluştu yine. Evet, şu anda eski arkadaşlarımın bana nasıl davrandığını biliyordum. Timuçin'in yokluğunda ve başıma kalan dosyaların ardından yapılan muameleyi de görmüştüm ancak Timuçin'le aynı şey söz konusu değildi ki. Daha onunla hiç konuşmamıştım ve asla konduramıyordum bunu bana yapmasını.

Nasıl kondurabilirdim ki? Sevgilimdi o benim. Yani eskiden öyleydik. Şimdi bilmiyorum... Bana yazdığı not aklıma gelince bakışlarım boşluğa düştü. Oldukça ümit verici bir nottu ve benden yalnızca beklememi istiyordu. Onu dinlemeden bir karara varırsam haksızlık yaparmışım gibi geliyordu.

Onlarla biraz daha konuştuktan sonra bildiğim kadarını aktarıp elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Sonuçta kendimi tamamen aklamak için gerçek suçluyu bulmam gerekiyordu.

Gittiklerinden sonra ise derin bir dalgınlık sarmıştı beni. Asla anda kalamıyordum. Geçmişe gidiyor, sürekli Timuçin'in bana bir şeyler anlattığı günlerde geziniyordum. Ailevi travmaları geliyordu aklıma hep. Terk edilişleri... Ne zaman buradakilere kulak asmaya başlasam sanki ona haksızlık yapacakmışım gibi geliyordu. Çocuğum gibi görüyordum Timuçin'i. Neden böyleydi, ben de bilmiyordum.

Ertesi gün olduğunda evden çıkıp sabahtan öğlen üçe kadar çalışabileceğim ek olarak bir iş aramaya başladım. Diğer giderlerimizi karşılamak için pıdeciyle yetinemezdim.

En sonunda yolum ufak bir kuaföre düştüğünde çekinerek içeri girdim. Burası benim saçlarımı ya da tırnaklarımı yaptırdığım o şatafatlı salonlara benzemiyordu. Kapıyı yavaşça araladıktan sonra içeriye girdiğimde yoğun bir fön kokusuyla karşılaşmıştım.

Salonda tam dört tane işlem koltuğu vardı ve ikisinde fön çekiliyordu. Soluklarımı düzene sokmaya çalışarak içeri girdiğimde fönün sıcaklığı direkt suratıma yapışmıştı. Elimin tersiyle yüzüme yapışan saçlarımı geri ittiğimde ayakta duran kadınlardan orta yaşlı olanı seslendi. "Hoş geldin gülüm, nasılsın?"

"Teşekkür ederim." Sıkıntıyla soluyup bekleme koltuğunun kenarına oturduğumda birkaç kadın daha vardı ve hepsi dikkatle beni inceliyordu.

“Daha önce hiç görmedim sanki seni buralarda, yeni mi taşındın?” Kadın oldukça ağır hareketlerle fönü çekiyorken bir yandan da benimle sohbet etmeye çalışıyordu.

“Tam burada oturmuyorum, yakınım ama.”

“Ne vardı gülüm senin?”

“Şey, aslında ben iş görüşmesi için gelmiştim,” dedim ve yan taraftaki kıza kırk fön çeken kadına hayret dolu bir ifadeye baktım. Yoksa o saç o mu kesmişti?

“Ay çok güzel oldu canım ya, vallahi bayıldım.” Ağzım hayretle aralık kaldığında ne tepki vereceğimi şaşırmıştım. Yerdeki uzun uzun saçlara, bir de kızın kafasındaki santimlik katlara baktım, resmen faciaydı.

Kız saçlarını eliyle düzelttikten sonra aynaya gülümseyerek baktı. “Ellerine sağlık Hazel abla, çok beğendim.” Diğer çalışanlar da bir sürü iltifat ettikten sonra kız kuaförden ayrıldığında hâlâ kendime gelememiştim.

“Öyle mi, başla o zaman bugünden.”

“Huh? Hemen mi? Yani bana hiç soru sormayacak mısınız?”

Gülümseyerek kafasını salladı ve ağır bir şekilde fönü çekmeye devam etti. “Sen akıllı bir kıza benziyorsun belli ki. Biz sana işi öğretiriz. Zaten şimdilik temizlik için biri lazım. Daha çok paspas ve kahve yapacak birini arıyoruz. Eğer bunları yaparken kendini geliştirmek istersen,” dedi ve gülümseyerek az önceki katliam modeli saç yapan kadına baktı. “Hazel ablanın peşinden ayrılma derim. Bu mahallenin bir numaralı kuaförüdür.”

Sıkıntılı bir ifadeyle gülümsedim ve bozuntuya vermeden kafamı salladım. “Anladım. Yarı zamanlı derken saat aralığınız nedir peki?”

“Gülüm bizde sabahtan bir eleman lazım. Yoğunluk akşamdan oluyor, kızlar akşam burada olmalı, o yüzden senin sabahtan ilgilenmen lazım dükkânla.”

“Anladım, zaten farklı bir yarı zamanlı işte de çalışıyorum. En fazla üç buçuğa kadar kalabilirim.”

Gülümseyerek kafasını salladı. “Olur olur. Bize de sabahtan lazım zaten.” Yorgun gözleriyle kenardan bana bir bakış atıp devam etti. “Maşallah sana hem çalışkan hem güzel kızsın demek ha. Şimdi al şu paspası da saçları topla bakalım.”

Dediğini yaptıktan sonra onların yönlendirmesiyle beraber yardım etmeye başladığımda birkaç saat sonra ben de Ayfer abla gibi bayık bakmaya başlamıştım fön kokusu ve sesinden.

Kenan'la Alpay operasyon dönüşü Janti AVM'nin önünde sigara içiyorlarken kafaları patlamak üzereydi. Daha sabahtan hareketli başlayan gün iki adamı da epey yormuştu.

"Bu şerefsiz Hilmi nerede abi, kaçtır işi bize yıkıyor?" Alpay kıl olmuştu yine ona. Yeni evlendi diye sürekli izin alıyordu, aynı yerde çalışmalarına rağmen adamın konforuna sinir oluyordu.

"Oğlum adam balayı için izin aldı sadece bir kere. Şimdi de hasta olduğu için gelmedi, sen niye kuruyorsun durup dururken?" dedi Kenan ve sigarasını içmeye devam etti.

"Ya Allah aşkına bırak şu işleri. Ben bilirim onun hastalıklarını. Adamın gerdek nöbetini biz mi tutacağız sürekli." Kenan ona keskin bir bakış attı.

"Terbiyesizlik yapma Alpay. Düzgün konuş, yengeye de gidiyor laf."

Ne yapsındı Alpay da gıcık oluyordu işte evli mutlu çiftlere. Özellikle Hilmi'yle Bade'ye tabii. Nasıl da mutlu bir şekilde aşk evliliği yapmışlardı ama. Kuduruyordu kıskançlığından. Tam o sırada ileriden gelen kızı görünce bakışına kadar duruşu da değiştiğinde neye uğradığını şaşırmıştı.

Kenan yorgun bakışlarını etraftan çektikten sonra rastgele baktığı Alpay'daki tuhaflığı görünce kaşları çatıldı. "Ne oldu lan sana? Betin benzin atmış." Cevap vermemiş, öylece kalmıştı Alpay. Bu durum daha da tuhafına gitmişti. Kafasını çevirip baktığı yere döndüğünde ilk başta ne olduğunu anlayamasa da kilitlenip kalmasından oradaki kızla bağlantılı bir durum olabileceğini düşünüyorken hatırladı. Polen'in arkadaşı ilerideki büfenin önündeydi.

"Senin algı neden gitti şimdi belli oldu tabii," deyip Alpay'a geri döndüğünde az önceki salak tavrının dağıldığını, yerine oldukça sinirli bir ifadenin oturduğunu gördü.

“Dalacağım şimdi, lavuğa bak, nasıl yavşak yavşak konuşuyor kızla.” Kenan, Alpay’ın baktığı yere tekrardan döndü ve bir terslik olmadığını gördü.

“Oğlum mal mısın lan, muhallebiyi veriyor işte, neyin yavşaklığından bahsediyorsun?”

Genç adam Alisya’nın olduğu yere kilitlenip kalmışken öfkeden kudurmak üzereydi. “Yok abi ya, görmüyor musun kızın elini tutmaya çalışıyor işte.”

Aynı yere baktıklarından emin olmak istercesine tekrardan oraya baktı ve sabır çekercesine arkadaşına geri döndü. “Ne dokunmaya çalışması oğlum, paranın üstünü veriyor adam.”

Her ne kadar Kenan’ın görüşüne güvense de yapamıyordu işte. Oradaki görüntüye kilitlenip kalmışken hırsıyla ayağını sallıyor, bir yandan da atlamamak için kendini zor tutuyordu. Kenan bu kadar olağan karşılıyor-ken kendisi neden farklı görüp algılıyordu ki?

“Sen bugün niye ota boka kuruluyorsun Alpay?” Sigarasını önündeki ayaklı küllüğe söndürdü ve farklı ırktan yeni bir hayvan keşfediyormuşçasına arkadaşını incelemeye devam etti. “Önce Hilmi’ye kuruluyorsun, sonra Alisya’ya vuruluyorsun, sonra küçük esnafa yükseliyorsun. Neyin kafasını yaşıyorsun oğlum sen?”

Genç kızın pozitif ifadesiyle beraber oradan ayrıldığını görünce bakışları bir atmaca gibi üzerinde gezinmeye devam etti. Kenan’ı hiç duymuyordu bile. Duysa bile algılayamıyordu ki.

Alisya onlara doğru geliyorken adam öylece kalmıştı, ne yapacağını bilemese de kızın kendisiyle göz göze gelmesini içten içe deli gibi istiyordu.

“Madem bu kadar etkileniyorsun, gidip selam versene lan öküzün trene baktığı gibi bakacağına.”

Kenan, Alpay’ın genel olarak kızları sevdiğini bilse de ilk defa bu kadar şuursuz olduğuna tanıklık ediyordu. Normalde birini beğenince ağına düşürmek için gidip türlü şebeklikler yapardı boz ayı kılıklı dallama. Ama bu sefer nasıl da mal gibi kaldı diye içten içe düşünmeden edemiyordu.

“He? Bir şey mi dedin abi?” Bakışlarını giderek uzaklaşan kızdan çe-

kemededen mırıldandığında o da anlamıyordu ki ne olduğunu, birden kilitlenip kalmıştı işte.

“Ulan erkekler âşık olduklarım kızı görünce böyle mal gibi kalır derlerdi de inanamazdım, sen tam bir örneği oldun onun.” Alpay ciddinden bakıp kalıyor, aynı zamanda da anlama güçlüğü çekiyordu.

“Her neyse gel, iki pide gömelim.” İlerlemeye başladığında gözden kaybolan Alisya’nın ardından Alpay da yavaşça Kenan’ın arkasından ilerlemişti.

Başımdaki zonklamalarla beraber kuaförden kendimi yaka paça dışarı attığımda yanaklarım alevden birer topmuş gibi âdeta yanıyordu. “Ay... Ölüyorum Allah’ım...” Hafifçe esen rüzgâr bedenimi bir nebze olsun yatıştırırken pideci dükkânına doğru ilerliyordum. “Pide satmanın canını yiyeyim ben ya, yemin ediyorum kafam şişti.” Alnımın ortasına masaj yapa yapa içeri girdim. “Sanki tüm fönü benim kafama çektiler.”

“Oo, kızım hoş geldin.” Kemal amca her zamanki beyefendi tavrıyla beni karşılayınca yorgunluğumu üzerimden atmaya çalışarak şakıdım. “Hoş buldum Kemal amca, nasılsın?”

“İyi,” kolundaki saate baktı. “Aferin sana bak, tam vaktinde geldin, sözünün eriymişsin.”

Utangaç bir tavırla kafamı kaşıyarak ayaklarıma baktım. “Yani, kendimi övmeyi pek sevmem ancak size elimden geleni yapacağımı söylemiştim.” Tekrardan ona doğru baktığımda yumuşak bakışlarıyla kafasını salıladı. “İyi bakalım.” Ardından içeriye doğru seslendi. “Selami! Buraya gel.” Bana baktı. “Sana yine eşlik etsin işi iyice kapana kadar.”

Mütevazı tebessümümle beraber öylece beklemeye devam ettiğimde çocuk her zamanki çok bilmiş ifadesiyle geldi ve beni görünce öylece kaldı. “Oğlum, Polen ablana bugün de yardım et, alışana kadar idare ediver.”

Gözleri giderek irileşmeye başladığında baston yutmuş gibi kalmıştı. Bana karşı olan o hadsiz tavrının ne olup da içine kaçtığını merak

etmiştim. Kaşlarımı çatarak onu incelemeye devam ettiğimde o ürkek bakışları dünkü bir anla birleşti ve dudaklarım aralandı.

“Bana bak çeneni kapatıp gidip o müşterilerle ilgilenmezsen senin pipını keserim!”

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi irileştiğinde küçük dilini yutacaktı sanki. Sırtı dikleştiğinde dut yemiş bülbüle dönmüştü. Sakinleştiğini fark edince kollarını bırakarak çenemin ucuyla o tarafı gösterdim “Yürü çabuk.”

Suratımda oluşan gülümsemeye engel olamadığımda Kemal ağabey olmasa büyük ihtimalle orada kakhaha atmaya başlayacaktım. Bak sen şu çok bilmiş sıpaya, tehdidimi duyunca nasıl da geri vites yapmıştı.

“Selami? İyi misin oğlum?” Çocukta olan tuhaflığı fark etmişti. Korkarak bir bana, bir de dayıma bakınca gözlerimi kısıp ona baktıktan sonra ağzıma hayali bir fermuar çekip parmaklarımla makas işareti yaptım.

Bunu görünce sertçe yutkunmuştu. “Tamam dayı, Polen ablayı götürür, oradan mendile geçerim,” deyip hızla yanıma geldiğinde suratımda şeytani bir tebessüm oluştu. Kendimi bilen bir tavırla gülümsedikten sonra küçük çocuğun dükkândan çıkışını izlerken peşine takıldım.

Büfeye geçtikten sonra oradaki çocuk vardiyayı bırakıp gittiğinde Selami de kaşla göz arasında kaçıp gitmişti.

Polen yemeğini yiyen müşterilerden ödemeyi aldıktan sonra büfenin geniş camının hemen önünde duran uzun masayı silip içeriye geçtiğinde bir yandan da kendi kendine şarkı mırıldanıyordu.

O sırada büfenin yanında bir motor durunca kuryenin inip kargoları taşımasını izledi. “İşte her işin bir zorluğu var.”

Tekrardan arkasını döndüğü gibi gelen ikiliyi fark edince bedenine bir kal geldi ve öylece bakakaldı.

“Daha dün geldiler, yine ne halt etmeye buradalar!” Kıpır kıpır olan gözlerle giderek yaklaşan iki adamı izlediğinde etrafta Selami de yoktu, şimdi ne yapacaktı?

Fazla vakti yoktu, zaman kaybetmemeliydi!

Kan ter içerisinde arkasını dönüp büfeden çıktığında bir yandan da hızla etrafa bakıyordu. Az önce gelen kuryenin motoruna doğru koştu ve düşünmeden siyah dev kaskı alıp kafasına taktı.

İkili büfenin camına bitişik duran masaya oturmuşken Alpay oldukça düşünceli gözüküyordu.

“Off! Beni bu hâlde tanırlar mı acaba?” Telefonunun yansımasından dev kasklı kafasını izliyordu. “Tanımazlar herhâlde ya, yüzüm gözüküyor ki?”

“Birader bakar mısın?”

Kenan’ın sesini duyunca irkilmeden edemedi. Kasktan gözükme de suratını buruşturarak hayıflandı. “Sakin ol Polen git ve hallet şu işi,” deyip yanlarına gittiğinde Kenan, Alpay’ın suratına daha fazla katlanamadı ve kafasını pencereye doğru çevirdi.

Birden kocaman kaskla karşı karşıya kalınca geriye doğru çekildi.

Sonuçta kendisini karşılaması için dev motor kaskı takan birini beklemiyordu. Garip bir ifadeyle çalışana bakıyorken bol kazağından bile belli olan zayıflığından kadın olduğunu tahmin ettiği kişi hafifçe baş selamı vererek boğuk sesiyle konuştu.

“Oo, hoş geldiniz. Ne vereyim abilerime?” Kaskın içerisinde çıkan o boğuk tuhaf sese kaşlarını çatarak baktığında neye uğradığını şaşırmıştı.

“Altı büyük kıymalı,” dedi garip bir ifadeyle ve ekledi. “İki de ayran.”

Polen siparişi aldığı gibi geri gidip pideleri kesmeye başladı. “Ah! Anlamadılar inşallah.” Bir yandan da boynuna ağır gelen kaskıyla onları izliyordu. Kenan’ın kısık bakışlarla kendisine baktığını görünce hemen önüne döndü. “Adama bak, gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, hemen fark etti kaskımı.”

Ardından turşu ve pul biberle beraber siparişleri götürdüğünde başkomiserin iğneleyici bakışlarını umursamadan seslendi. “Afiyet olsun.”

Kenan çalışan içeri dönene kadar ona tip tip bakmıştı. Daha sonrasında önüne dönüp pidesini yemeye başladığında sabır çekiyordu. “Çattık herhâlde, manyak mıdır nedir?” İlk başta paket servisten gelip kaskı

kafasında unuttuğunu düşünse de sonuna kadar çıkartmaması tuhafına gitmişti.

Yemekleri bittikten sonra Polen parayı almak için tekrardan geldi ve iyi günler deyip içeri geçti.

“Abi gördün mü, herifin kafasında kask vardı.”

Kenan ona ciddi olup olmadığını teyit etmek istercesine baktı, gerçekten de sabahtan beri daha yeni mi fark etmişti? Oysaki çalışan kaç kez yanlarına gelmişti.

“Oğlum Alpay, sende de ne göz varmış he, hiç fark etmedim.”

Alpay aldığı iltifatla gerinerek keyiflendi. “Ne sandın abi? Benden de bir uçan bir kaçan zaten.” Kenan ona söylenerek ilerlemeye başladığında giderek uzaklaşan sırtlarını izleyen kızdan habersizdi.

Kaskımı dikkatle kafamdan çıkarttığımda nefes nefese kalmıştım. Terli ve kırmızı suratıma yapışan saçları elimin tersiyle geri ittiğimde güçlükle soluklanıyordum. “Oh be! Gittiler çok şükür.” İkilinin masasını temizlerken bir yandan da söyleniyordum. “Amma yediler he! Kalkmak bilmediler bir türlü. Kıtılıktan çıktılar sandım bir an.”

“Pardon bakar mısınız?” Omzumun üzerinden arkamı dönünce kurveyi görmüştüm. Adam sisli ifadesiyle bir ona, bir de arayan gözlerle etrafa bakıyordu. “Buralarda bir motor kaskı gördünüz mü hiç?”

“Motor kaskı?” Mahcup bir şekilde gülümsedim ve abartılı ifademle şakıdım “Ah! Evet, çocuğun biri oynayıp duruyordu. Kırmayın diye ondan alıp içeriye koydum, sizindi demek, hemen getireyim.”

Duyduklarından dolayı adamın suratında rahatladığını belirten hoş bir tebessüm oluşmuştu. Bir çırpıda geçip kaskı alıp geri döndüğümde minnettarlıkla suratıma bakıyordu. “Çok teşekkür ederim ya.”

“Esağfurullah, ne demek, insanlık görevi.”

Birkaç teşekkürün ardından kafasına takıp motoruna atlayıp gittiğinde rahat bir soluk daha verdim.

“Arif, gördünüz mü lan, bizim Vitrin Süsü karşıdaki pideciye girmiş, orada çalışıyormuş.”

Kenan koridordan geçerken duyduklarıyla birden durdu.

“Vitrin Süsü mü? Bir de pidecide? Ne alaka ki?”

“Bilmem, ben de anlamadım.”

Adamlar koridoru terk ettiklerinde başkomiser düşünceli bir ifadeyle öylece kalmıştı. Ardından bakışları kısıldığında aklına dün akşamki görüntüler geldi. Dudakları istemsizce gerildiğinde çenesi hafifçe yere doğru eğilmişti.

Çalışanın üzerindeki büyük kazağı, kafasına taktığı dev kaskıyla beraber pideleri kesip yanlarına getirmesi...

Her şey şimdi anlam bulmaya başlamıştı.

Ertesi gün kuaförden sonra tekrar büfeye geçtiğimde uzun süre sonrasında tekrardan çalışma hayatına döndüğüm için ilk başlarda biraz zorlanmıştım. Büfeyi devraldıktan sonra eşyalarımı küçük masanın altına soktum ve ardından bir şey unuttuğumu fark edip çantamdan çılgık ötesi maskemi çıkartıp masanın üzerine koydum.

“Ne zaman gelecekleri belli olmaz, hazırlıklı durayım.”

Kenan komisere yakalanmamak için böyle bir maske getirmeyi akıl etmiştim. Malum pideci karakola yakındı ve bizimkiler de iki de bir gelip duruyorlardı. Ellerim belimde, masadaki maskeye bakarak mırıldandım. “Biraz garip duruyor ancak iş görür.”

Birkaç müşteri ağırladıktan sonra göz ucuyla da pencereyi izliyordum. Bu iş kuaförde yaptıklarına göre her ne kadar kolay olsa da diken üstünde çalışmak beni mahvediyordu.

“Teşekkürler, kolay gelsin,” dedi yaşlı adam ve parasının üzerini al-

dıktan sonra gitti. Son masa da boşalınca hepsini temizleyip içeri girdi-
ğimde bezimi kaldırırken ileriden Kenan komiserin geldiğini gördüm.

“Hay Allah’ım ya! Bu adam resmen pide yemeye hayır diyemi-
yor!” Koşturarak masamın üzerindeki maskemi alıp taktığımda arkası
siyah örtü şeklinde olduğu için ensemden topuz yaptığım saçlarım ka-
panmıştı.

Telefonumun ön kamerasını açıp kendimi izledim. “Ben olduğum-
mu anlamaz herhâlde bu şekilde, değil mi?” Kafamı çevirip tekrardan
pencereye baktım, bu sefer tek başına geliyordu. Vakit kaybetmeden
telefonumu bırakıp pencereye ilerlediğimde heybetli bedeniyle bana
geliyordu.

Suratında yine geçen seferkine benzer bir ifade oluşmasını bekledim
ancak olmamıştı. Düz bir ifadeyle gelip önümde durduğunda yüzümü
görmediğini bilsem de ifademi sabit tutmak için kendimi zorluyordum.

“Hoş geldiniz.” Sesimin geçenki kask kadar kamufle olmadığını fark
edince sertçe alt dudağımı dişleyerek sertleştirip devam ettim. “Ne vere-
yim abime?”

Yanağında hafif bir dalgalanma olunca dudaklarını birbirine bastırdı.
Sanki kendini gülmemek için tutuyordu. “Üç pide.” *O sanki sana yetecek!*

“Hemen getiriyorum abi.” İçeri geçip pideleri hazırlarken kafamı ya-
vaşça kaldırıp ona baktım. Dik dik beni izliyordu. Suratım giderek ısını-
yordu. “Nelerle uğraşıyorum ben böyle ya!”

Elimdeki plastik tepsiyle yanına gittiğimde gerginliğim giderek artı-
yordu.

“Buyurun, afiyet olsun.”

İşaret parmağıyla suratımı işaret etti. “Kafanızdaki nedir?”

Ellerimle maskemi tuttum. “Kafamdaki mi ... Şey, çılgılık maskesi.”

“Onu görebiliyorum. Takmanızdaki sebep nedir?”

“Ah şey... Müşterileri canlandırmak için yaptığımız bir konsept bu.”

“Geçenki kask?”

“O da konsept.”

Bakışları kısıldı. “Buraya yıllardır geliyorum, büfe tarz mı değiştirdi?”

Ah be adam! Amma kurcaladın. Boş ver işte, ne olacak! Alt dudağımı sertçe dişledikten sonra sıkıttığım yumruklarımın ona bakmayı sürdürdüğümde ilk başta ne diyeceğimi bilememiştim.

“Evet, yeni tarz.”

Kaçarcasına içeri geçtim. Çaktırmadan Çıglık maskemle onu izlemeye devam ettiğimde iştahla pidelerini yiyor, bir yandan da dik dik beni izliyordu. “Komiserin de ne kadar bereketsiz bir ayağı var. Geldiği gibi siftahı kurutuyor resmen, kimse gelmiyor.”

Daha fazla o kadar gergin bekleyişin içerisinde durmak istemediğim için her ne kadar silmiş olsam da sarı bezimi tekrardan yıkayıp masaları silmeye gittim. Omzumun üzerinden çaktırmadan ona baktığımda bana dönmüş olduğunu görünce irkilerek önüme döndüm. “Nasıl da insanın kanını ürpertiyor!”

“Bana iki pide daha getirsene aslan parçası.” Masayı siliyorken hafifçe ona döndüğümde iki elim de masanın üzerindeydi. Boşta kalanı kaldırarak işaret parmağımla göğsümü tuttum.

“Ben mi?”

“Evet delikanlı, sana dedim. Senden başka aslan parçası var mı burada?”

Yavaşça kafamı eğip pembe ojeli tırnağıma baktım. “Bu adam kör mü? Tırnaklarımdan da mı anlamadı?” Kendi kendime fısıldadıktan sonra tekrardan sesimi değiştirerek, “Tamam abi,” deyip büfeye geri döndüğümde söylenip duruyordum. “Of! Bu pide de bağımlılık yaptıran bir tat falan mı var ya?” İçime doğru söylenerek içeri gelip pideleri alıp yanına geldiğimde sanki akşama kadar orada öylece oturacak gibi duruyordu. Önüne koyduktan sonra geri içeri geçtiğimde kaçacak hiçbir yerimde yoktu.

“Sıcaktan patladım. Ne yapсам ki?” Deli gibi maskemi çıkartmak istiyordum. O sırada çantamdaki telefonum çalınca ona yöneldim. “Kim arıyor acaba ya?” Çömeldiğim yerden çantamı açıp telefonumu çıkarttığımda ekranda gördüğüm isimle gözlerim kocaman açıldı.

Ormani Adam arıyor...

Hay aksi! Tünediğim yerden güçlkle kafamı kaldırıp pencereye baktım, buradan gözükmüyordum.

“Efendim komiserim?” Fısıldayarak konuştuğumda sesimi duymaması için neredeyse üç buçuk atıyordum.

“Ne dedin Vitrin Süsü, duymadım?”

Adamda öyle bir ses vardı ki kendi sesini almaması için korkarak ahizeyi kapatıp biraz daha yüksek bir sesle devam ettim. “Efendim komiserim diyorum.”

“Neredesin sen öyle, sesin bir tuhaf geliyor.”

Hay aksi! “Nerede miyim? Şey... Ben huzurevindeyim komiserim,” sesimi daha da kısarak devam ettim. “O yüzden sessiz olmam gerek.”

Aceleyle tekrardan ahizeyi kapatıp konuşmasını beklediğimde daracık yerde siyah maskeyle ufacık kalmıştım.

“Hayırdır, ne işin var huzurevinde?”

“Şey, babaannemin birkaç arkadaşını ziyarete geldik.” Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp işkence etmeye başladığımda bükmekten boynum ağrıyordu. Bu işkence ne zaman bitecekti böyle Allah’ım... Kendimi ne hâllere düşürüyordum her seferinde.

“Siz neden aramıştınız?” Tekrardan ahizeyi kapatıp konuşmasını beklediğimde gözüm ekrandaydı. *Allah Allah! Neden konuşmuyor ki bu adam?* Telefonu dudaklarıma doğru iyice yaklaştırarak fısıldadım. “Başkomiserim...”

O sırada birden kafamdaki maske yukarı doğru çekildiğinde far görmüş tavşan gibi kalakalmıştım.

Kenan komiser hemen yanı başıma tek bacağının üzerine oturmuş, dirseğini dik tuttuğu dizinin üzerine yaslanmışken kısık bakışlarla kırmızıdan giderek mora dönen suratımı izliyordu.

Birden kaşını kaldırarak sakince konuşunca hıçkırdım.

“Efendim Vitrin Süsü?”

13. Bölüm

“Dost Sandıklarımız”

Hemen yanı başımda durup tek dizinin üzerine çökmüş adama hayret dolu ifademle bakmaya devam ediyordum. Masanın altına sıkışmış, boynum ve gövdem iki büklüm olmuş bir şekilde öylece kalakalmıştım.

Kalbim sanki kulağımda atıyorken yakayı fena hâlde ele vermenin hayreti içerisindeydim.

“Ko- Komiserim...” Sertçe dudaklarımı ıslattım. Yüzüm sanki yanıyordu. O suratındaki ifade de neyin nesiydi öyle? Kaldığım durumdan sanki son derece memnunmuş gibiydi. Beni köşeye sıkıştırmış gibi. Zaten kelimenin her anlamıyla da köşeye sıkışmamış mıydım?

“Babaannenle beraber huzurevindeydin demek.”

Bakışlarım daha da irileşti. Nasıl toparlayacaktım?

“Ben...”

Gözlerini sertçe yumduktan sonra koluma uzandı. “Boynun katlanacak, gel buraya.” Sanki küçük bir çocuk kaldırıyormuş gibi beni bir çırpıda masanın altından çekip aldığı anda kendime çekidüzen veriyor, yutkunarak kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Karşılıklı duruyorken ona yalan söylediğim hâlde nasıl da sakın kal-

diğını merak ettim. “Komiserim...” dedim ve bakışlarım boşluğa daldı. “Yalan söylediğim için özür dilerim,” dedim durgun bir sesle. Kendimi küçük duruma soktuğum için üzgündüm. Resmen adama ifşa olmuşum. Şimdi nasıl anlatacaktım iş alamadığımı? Benim güvenilir birisi olduğumu düşünmez miydi? Nasıl ödeyecektim borcumu?

Ah... Gerçekten de her açıdan kapana kısıldığımı hissediyordum.

“Pidicide çalışmaktan utandığın için mi yalan söyledin?”

“Ne?” Şaşkın ifademi ona kaldırdıktan sonra abartılı bir tonla devam ettim. “Hayır tabii ki, olur mu hiç öyle şey? Ben sadece...” Tekrardan bakışlarım etrafta gezindi. “Size olan borcum yüzünden mahcubum. İş alamıyorum. Bunu öğrenip tedirgin olmanızı istemedim. Ama ciddi endişelenmeyin, gerekirse hiç uyumam, sürekli yarı zamanlı iş bulur, yine de çalışır, öderim paranızı.”

Mahcup ifademle ona bakmayı sürdürdüğümde kendimi en kötü hissettiğim anlardan birindeydim belki de.

“Kızım bunun için yalan söylenir mi?”

“Nasıl yani?”

“Bundan dolayı huzursuz hissetmek zorunda değilsin.”

Kalbimdeki tedirginlik az da olsa sakinleşmişti. Pidicide çalıştığımı öğrendiğinde yapacağımız konuşmamızı hiç de bu şekilde hayal etmemiştim. Daha fazla para kazanabileceğim çekimler yerine pidicide çalıştığımı öğrenince sanki daha farklı tepkiler gösterirdi diye hayal etmiştim. O da borcunu geç ödeyeceğim için olan bir düşünceydi. Yani işten dolayı değil.

“Ama sonuç olarak size karşı mahcup hissediyorum.” Buruk ifademle yere baktım. “Kişisel meselelerimden dolayı gelip borç aldım, şimdi ise çok fazla çalışıyor ancak gıdım gıdım kazanıyorum. Yani bu yüzden kötü hissediyorum ister istemez.”

Beni büyük bir sükûnetle dikkatlice dinlerken gözleri bir an olsun gözlerimden kaymamıştı. O tanıdığım dağ ayısı yerine çok farklı biri duruyordu sanki karşımda.

“Kızım borcun anlamı nedir?”

“Nedir?”

“Elinde yoktur istersin. Sen zaten kısa süre içerisinde o parayı elde

edebilecek olsan niye başkasından isteyessin? O yüzden belirli bir süresi vardır yani kendini kasma.”

Söyledikleri beni rahatlatmıştı. Bakıldığında mantıklıydı, bu yüzden nedense bir nefes alma payı daha hissetmiştim. Yine de onunla herhangi bir geçmişimiz olmadığı için bir an önce parasını geri vermek istemişim. Bu yüzden huzursuz hissediyordum.

Kenan komiserin sakın duran ifadesine baktıkça gözlerine doğru daha rahat dalıyordum. Daha doğrusu ilk defa bu kadar korkusuz dalıyordum içlerine uzun uzun.

“Kenan komiserim...” dedim ve duygulanmama engel olamadım. Dudaklarımın kenarları aşağıya doğru çekildiğinde sol gözümden bir damla usulca aşağı doğru akmaya başladı.

Kaşları çatıldı. “Kızım niye ağlıyorsun şimdi?”

Burnumu çekip küçük bir çocuk gibi mırıldandım. “Ne yapayım, duygulandırdınız beni.”

İşaret parmağını içe doğru katlayıp dışını yanağıma dokundurup yukarı doğru sürdü. Sanki taşan bir boyayı siliyormuş gibi hızlıca almıştı aşağı doğru düşen yaşımı. Elini geri indirdiğinde gözlerimi tamamen açıp kapatıyordum düzenli aralıklarla.

“Yerli yersiz ağlama Vitrin Süsü.”

Bir adım geri çekilip yeni akan yaşları da hızla temizledim. Aslında ağlayan biri değildim. Genelde acılarımı kendi başıma bile yaşayamaz, hep bastırır, pozitif olmaya devam ederdim ancak ikidir bu adama denk geliyordu gözyaşlarım ...

“Tamam...” dedim ve uzun bir soluk alıp kendimi toparladım. “Bu arada!” Gözlerimi üzerine diktim. “Aşk olsun komiserim, ne demek çalıştığın yerden mi utanıyorsun? Beni gerçekten de hiç tanıyamamışsınız.” Bakışları kısıldığında devamında ne söyleyeceğimi merak ediyor gibiydi. “Neden pıdecide çalıştığım için utanayım? Alnımın akıyla ekmek paramı kazanıyorum işte, ne var bunda?”

Yanağında hafif bir dalgalanma oldu, ardından da silindi. “Evet, ben de aynı şekilde düşünüyorum. Benden gizlemenin bu kadar derin bir anlamı olduğunu düşünemedim hâliyle. Bu yalmzca bir varsayımdı.”

“Olsun, alındım açıkçası biraz. Benim öyle egolarım yoktur.”

Surat ifadesi sabit kalsa da bakışlarındaki ısınmayı görebilmiştim. Cevabım hoşuna gitmiş gibiydi. “Aferin sana, güzelce çalış bakalım.” Ardından cüzdanını çıkartıp hızlıca iki kâğıt para çekip masanın üzerine koydu. “Üstü kalsın.” Her zamanki otoriter ifadesiyle bana baktı. “Ben gidiyorum. İt kopuk olur, bir sıkıntı olur,” çenesinin ucuyla büfenin dışını işaret etti. “Yeri biliyorsun.”

“Yaa!” Dişlerim gözükecek şekilde gülümsedim. “Evet, ne yazık ki yeri biliyorum.” Onu daha fazla rahatsız etmek istemedim. “Kolay gelsin size, yakalayın bütün kötü adamları!” Yumruklarımı sıkıp coşkuyla konuştuktan sonra kendime engel olamadan ufak bir kahkaha patlattım. “Yani ne denir bilemedim.”

Kendi ifadelerine göre en yumuşak olanlarından birisiyle kafasını sallayıp büfeden çıktığında suratımda buruk bir tebessüm kalmıştı. “Ne adam ama ya...”

O haftayı da tamamladıktan sonra boş günümde dinleniyorken babaannem odaya girmişti.

“Kızım sen yatıyor musun hâlâ?”

Tam anlamıyla yorgunluğumu atamadığım için ağırlaşan bakışlarımı kaldırarak ona baktım. “Niye, ne oldu ki?”

Elinde tuttuğu davetiyeyi salladı. “E bugün Cengiz’in nikâhı var ya!”

“Ne!” Birden yatağımdan zıplayarak kalktım. “Ne alaka ya, o daha geçen sene boşanmamış mıydı?”

Cengiz, Alisya’nın on iki yıllık platonığıydı. Yapı olarak uyumlu olmadıklarını bilse de Alisya küçüklüğünden beri Cengiz’den hoşlanıyordu. Daha birinci evliliğini kaldıramamışken bir de başımıza ikincisi mi çıkmıştı?

“Evet. Korkut sana söylemedi mi? Yurt dışında çekimdeyken nişan taktılar. Geçen hafta da eve davetiye geldi.”

“Babaanne bu bugün mü söylenir ya?”

Davetiyeyi suratıma doğru fırlattı. “Evde durduğun mu var gebermesice! Buzdolabının üzerine asmıştım işte.”

“Of babaanne ya, ben onu nereden göreyim...”

“Kızım kenefin dibine mi attık dedik? Kör müsün sen, buzdolabında daydı diyorum!”

Kendi kendime söylendikten sonra ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. Alisya’nın bundan haberi var mıydı peki? Hiç sanmıyordum. Zaten Cengiz bizim uzaktan akrabaydı. Korkut söylemediyse eğer duyması mümkün değildi.

“Kalk hazırlan çabuk, daha var zaten. Gitmezsek ayıp olur.”

“Birincisine gittik, ne gerek var ikincisine de gitmeye babaanne ya, zaten yorgunluktan ölüyorum!”

“Kızım sen salak mısın, bu farklı kız, olmaz öyle, kalk çabuk, geliyorum yoksa bak Haydariye’yle.”

Haydariye adını işitince suratım anında buruştu. Haydariye babaannemin oklavasıydı. Çocukluğumdan beri beni onunla kovalardı ve bu konuda hiçbir zaman şakası olmamıştı.

“Of tamam babaanne ya! Bari saat kaçta, söyle de ona göre duşa gireceğim.”

Babaannem çıktıktan sonra fazla vaktim olmadığı için hızlıca duşa girip hazırlandığımda zaten evden çıkma vaktimiz gelmişti.

Korkut’u aradığımda kampta olduğu için gelemeyeceğini, onun yerine mutluluklar dilememi söylemişti.

Neyse ki nikâhtı ve oyalanmadan kısa süre içerisinde tekrardan azat edilecektim. Bu konuda Alisya’nın ne gibi bir tepkisi olacaktı, asıl onu merak ediyordum. İçten içe hâlimize gülmeden de edemiyordum.

Resmen en yakın arkadaşımın on iki yıllık platonîği ikinci kez evleniyordu ve ben de giyindiğim mor saten elbisemle onun nikâhına gidiyordum.

Babaannemle takside gidiyorken dudaklarım istemsizce gerildi ve bir fotoğraf çekip Alisya’ya gönderdim.

Siz: Sence nereye gidiyorum?

Aslında bu biraz da aramızdaki dalga malzemesiydi. On iki yıldır ciddi ciddi platonîği olmamıştı Cengiz’in. Evet, onu ilk gördüğü anda çok beğenmiş, içten içe hoşlantısı olmuştu ancak hayat tarzları farklı olduğu için içinde yaşamıştı. O zamandan beri de kendi aramızda esprisini dön-

dürüp durmuştuk, ta ki evlendikten sonra boşanana kadar. O zaman bir düşünmeden edememiştik acaba olurlar mı diye de anlaşılan bir şey olacağı yoktu.

Alisya: Bensiz nereye böyle?

Siz: Senin gelebileceğini sanmıyorum.

Siz: Yüreğin kaldırmaz.

Alisya: Aaaa

Alisya: Ne alaka be

Alisya: Söylesene nereye gidiyorsun böyle

Alisya: Süslü püslü

Siz: On iki yıllık platonîğin ikinci kez evleniyor,

Ben de onun nikâh törenine gidiyorum.

Yazıyor...

Çevrim içi

Yazıyor...

Çevrim içi

Kendimi tutamadan ufak bir kahkaha patlattım. Resmen şoka girmişti.

Alisya: Sen şaka yapıyorsun.

Alisya: Ne alaka ya, daha yeni boşanmıştı.

Alisya: Sen de utanmadan oraya mı gidiyorsun?

Siz: Tam bir en yakın arkadaşım değil mi?

Hahahaha çok eğleniyorum.

Sırtarak mesaj yazmaktan yanak kaslarım ağrımıştı.

Siz: Üzülme turtam, birinciye boşayan ikinciye de boşar.

Siz: Bence senden hoşlandığı için ikinci kez evleniyor,

dikkat çekmeye çalışıyor elmalı kurabiyem.

Alisya: Hahaha

Alisya: Bu benim aşkımı daha da körükler

Alisya: Vay anasını ya, biz birinciye alamadık, millet ikinciye evleniyor.

Siz: Geldim şimdi, törene katılmam lazım canım hoşça kal.

Telefonu çantama koyduktan sonra arabadan inip babaannemin kapısını açtığımda akrabalarımın oluştuğu bir teranenin ardından salona girebilmiştik.

Babaannemle beraber otururken yanaklarım kenarlara doğru kıvrılıyor, Cengiz ve müstakbel eşine bakarken kahkaha atmamak için kendimi güçlükle durduruyordum.

Törenden sonra babaannem takı için sıraya girdiğinde ben de kenarda ayakta dikiliyordum. “Polen, canım geçmiş olsun.”

Asuman teyzenin sesiyle kafamı sağ tarafa doğru çevirdiğimde ne demek istediğini anlayamadığım için buruk ifademle ona bakıyordum. Etrafa ufak bir bakış attıktan sonra sessiz olduğunu düşündüğü ancak asla sessiz olmayan bir tonla devam etti. “Hapse girmişsin.” Gözlerim dehşetle aralandı. “Bizim kız sosyal medyadan haberini okumuş, ondan duydum ben de.”

Ne! Ne! Ne!

Kız Lale... Seni Lale. Ben senin bacaklarını kopartmaz mıyım kızım!

Suratımda sıcak bir tebessüm oluşunca omzumun üzerindeki saçımı geri attım. “Ah Asuman teyzeciğim, olur mu hiç öyle şey. Ben yurt dışına çekime gitmiştim.” Elimin tersiyle ağzımı örtüp utangaç tebessümümü gizledim. “Ayıptır söylemesi bu ara işlerim tıkrında. İnternette de saçma sapan bir sürü haber dönüyor, biliyorsunuz.” Hafifçe omzunu sıvazladım. “Aldırış etmeyin canım, öyle her duyduğunuz habere.”

Tek kaşı yukarı doğru havalanınca aynı utangaç tebessüm suratımda oldu. “Ben de Meliha bankadan atılmış diye duymuştum.” Meliha, Asuman teyzenin büyük kızıydı. Söylediklerimi duyunca surat ifadesi birden dağıldı. “Ama tabii ben ihtimal vermemiştim, kendi istifa etmiştir kesin, değil mi? Yolsuzluk suçuna karışmış falan diyorlardı?” Kadın birden neye uğradığını şaşırmişti. Takı sırasının sonuna çıkan babaannemi görünce suratımdaki samimiyetsiz tebessüm tamamen canlı ve sıcak bir hâl almıştı.

“Şekerim! Ben buradayım!” El salladıktan sonra Asuman teyzenin yanından geçecekken heyecanla şakıdım. “Hadi görüşürüz Asuman teyze,

kızlarına selam söyle!” Kıkırdadım. “En çok da Meliha’ya!” Ardından ge-
çip giderken Cengiz’le göz göze geldik. “Sen de bu seferkini iyi tut he, bir
sonrakine gelmem vallahi!”

“Ne diyorsun sen be, deli deli konuşma milletin nikâhında!” Babaan-
nem kolumu çimdikleyerek beni köşeye çektiğinde oflayıp pufluyordum.

“Aman ne var sanki, utansalar tekrar milleti sırf takı için toplarlar mıy-
dı bu kadar?” Babaannemin azarlamalarıyla beraber oradan çıktığımda
neyse ki bu işi de halletmiştim.

Çok sürmeden eve geldiğimde içim içimi yiyordu. Yiyordu çünkü
uzun süredir aklımdan çıkmayan, benimle iletişimini resmen kopartan ar-
kadaşım Sibel Su’yu aramak üzereydim.

Daha önce de telefonumu açmasa da artık geceleri uyku bile zor uyu-
yordum. Sürekli aklıma Sibel geliyordu ve beni bir kez dahi aramadan çe-
kimlerine devam etmesini anlayamıyordum.

Kulağıma dayadığım telefonu uzun bir soluk bırakarak geri çektiğim-
de içten içe moralim bozuluyordu bu duruma. Sibel’i kaçınıcı arayışımı
ve yine açmamıştı telefonu. Zaten ya meşgul çalışıyordu ya da açmıyordu.

Haberlerini sosyal medyadan aldığım kadarıyla yurt dışında bir hayli
güzel işler yapıyordu. Eğer hapishaneyi boylamasaydım benim yapacağım
işler, benim gideceğim yerlerdi. Yine de en yakın arkadaşımın bu fırsatı
kaçırmayıp değerlendirmesinden dolayı mutluydum.

Aklıma o geldiğinde kalbimde kaplanan hüznün tek sebebi bunu
onun ağzından duyamamaktı. Mutluluğunu benimle paylaşmamasından
dolayı kalbimde oluşan hüzne engel olamıyordum.

Su benim kaç yıllık arkadaşımdı. Bu zamana kadar yediğimiz içtiği-
miz hiç ayrı gitmemişti, özellikle aynı ajansta çalıştığımız zamandan beri-
dir de neredeyse her gün görüşür olmuştuk. Onu o kadar çok seviyordum
ki kendi ajansıma aldırıştım. Genel olarak marka müdürleri tarafından
soğuk algılansa da aracı olmuş, onun yerine kendim iş bağlamıştım.

Ama o ne yapmıştı? Telefonu yatağımın üzerine bıraktığımda sura-
tımdaki ifade iyice dağılmıştı. Ardından kendime engel olamadan tekrar-
dan sosyal medya hesabına girip baktım.

Yeni bir görsel paylaşmıştı ve oldukça mutlu gözüküyordu. İçten içe

onun adına mutlu olmadan edememiştim. Üstten gözükken bir yorum dikkatimi çekince istemsizce ona tıklarken bulmuştım kendimi.

Ardından bütün yorumlar açıldığında ortak arkadaşımız olan herkesin yorumları bir bir sıralanmıştı en üst kısımda.

Aslında ortak da değil. Onlar benim bu camiadan arkadaşlarımdı.

İstemsizce kaşlarımlı çatıldı.

“Su ne zamandır onlarla görüşüyor ki?” Anlam veremedenden iltifat dolu yorumları okuduğumda kendimi garip hissetmiştim.

Zamanında bana ne yazıyorlarsa aynılarını yazmışlardı. Sadece yazdıkları hesap farklıydı. Üstelik Su da onlara cevap vermişti.

Suratımdaki ifade iyice asıldı.

“Demek ki cevap verecek zamanı var.” Hızlıca parmaklarımı oynatarak yorum yazdım.

Su mesajlarına bakar mısın?

Bacağımın üzerine oturup sürekli sayfayı yenilemeye başladığımda bir yandan da diğer gönderilerine bakıyor, baktıkça daha fazla ayrıntı fark ediyordum.

Su’nun gönderileri benimkilere çok benziyordu. Kendi profilime girip kıyas yaptığımda pozlarımızdan tut kıyafetlerimize kadar hemen hemen aynıydı. İyice huzursuz olduğumda kanım çekiliyordu sanki. O benim en yakın arkadaşım, neden rahatsız oluyordum ki? Arkadaşlar birbirine benzemez miydi?

Son gönderisine tekrardan girip attığım yoruma baktığımda orada olmadığını gördüm.

“Ne? Bu postun altına attığıma eminim.” Kendi kendime söylendikten sonra sayfayı tekrardan yenilediğimde profil birden kapanmıştı. “Ne?” Tekrardan yeniledim, sayfa tamamen beyazdı. “Yok artık.” Kalbim dehşetle atmaya başladı. “Beni mi engelledi?”

Parmaklarımı saçlarımlı arasına daldırarak büyük bir stresle karıştırmaya başladığımda kafayı yemek üzereydim. Defalarca girmeye çalıştım profiline, açılmıyordu. Kayıtlı olan sahte hesaplarımdan biriyle girip denediğimde açıldığını gördüm ve o an öylece kalakaldım.

Donuk bir ifadeyle ekrana bakmayı sürdürdüğümde az önceki kalbimdeki yoğun atışlar yavaşlamıştı. Bakışlarım buz gibi olduğunda suratım çamaşır ipi kadar gergindi.

Gözlerimden birkaç damla yaş akıp süzölmeye başladığında içim çekiliyordu sanki... Bir el kalbimi sıkıyor, parmaklarının arasına alarak yoğuruyordu. Kendimi öylesine huzursuz ve mutsuz hissediyordum ki bu durum Su'yla konuşana kadar geçmeyecek gibiydi. Yorum atan arkadaşlarımdan birini aradığımda açmamıştı. Bir diğerini aradım ve bir tanesi açana kadar denemeye devam ettim.

"Alo?"

"Alo! Ah, Melisa merhaba, nasılsın?" Sonunda biri açmıştı.

"İyiym Polen, sen nasılsın?" dedi garip bir sesle. Bu insanlar neden her seferinde sanki ilk defa tanışıyor muyuz gibi hissettiriyorlardı? Bu iğrenç duygu damağımda inanılmaz derecede acı bir tat bırakıyordu, kötü hissettiriyordu.

"Ben de iyiym. Şey ya, ben Sibel Su'ya ulaşamıyorum da ondan haberin var mı diye soracaktım?" Bu konu karnımı öyle çok ağrıtıyordu ki lafı hiç dallanıp budaklandırmak istemedim.

Ahizenin ardında rahatsız olacağım bir sessizlik oluştu. Ardından soğuk sesiyle konuşmaya başladı. "Yurt dışında Vogue dergisine modellik yapıyor şu anda. Bildiğim kadarıyla da yeni teklifleri de var ve yakın dönemde Türkiye'ye dönmeyecek."

Midemde sağlam bir ağrı oluştu. Daha doğrusu bulantı. İkisi de benim arkadaşım, vasıtamla tanışmışlardı ve ikisine de artık yabancıydım. Dışlanıyordum. Bana söylemediklerini ondan duyuyordum.

Bu nasıl da berbat bir histi böyle.

"Anladım. Telefonlarımı açmıyor da. Sosyal hesabından da engellemiş beni. Yani neden böyle yaptığını anlayamıyorum, beni aramasını söyleyebilir misin?"

Tekrardan sessizlik oluştu ve ahizenin ardından derin bir iç çekiş duyuldu.

"Yani bence söylememe gerek yok."

"Nasıl yani?"

“Belli ki seninle görüşmek istemiyor.”

“Ama neden? Neden böyle davranıyor, anlamıyorum.”

Tekrardan o garip sessizlik oluştuğunda huzursuzluğum katlanarak artıyordu. Sanki anlatmak ve anlatmamak arasında kalmıştı.

“Polen gerçekten de böyle davranmak zorunda değilsin.” Kaşlarım çatıldı. “Su bana her şeyi anlattı. Bizden ve ondan çalmaya çalıştığın işleri, bizi taklit etmelerini. Artık her şeyin farkındayız ve bu şekilde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışman gerçekten de çok saçma.”

Birden tüm kaynar su başımdan aşağı dökülmüş gibi hissettiğimde elim ayağım zangır zangır titriyordu. Söylediklerini daha doğru düzgün algılayamıyorken zihnimde tekrarlanıyor, sürekli beynime çarparak geri yere düşüyordu o zehirli kelimeler.

“Melisa sen ne diyorsun? Ne çalması, ne taklidi?” Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladığında tedirginlikten kalbim ağrıyor, midem bulanıyordu. Su gerçekten de benimle ilgili böyle şeyler mi anlatmıştı arkadaşlarıma? Bu yüzden mi mankenlik camiasındaki arkadaşlarım bana karşı geri çekilmişti?

Telefonda birkaç olaydan ve taklitten bahsettiğinde resmen neye uğradığımı şaşırmış, söylediklerine inanmamıştım. Bana Sibel’in birkaç ses kaydım attığında ise âdeta kanım donmuştu. Doğruyu söylüyordu. Sibel bunları, hatta çok daha fazlasını anlatmıştı yakın çevreme.

Bu bir iftiraydı. Söylediklerinin hiçbirini yapmamıştım ancak neden sosyal yaşantımda da ciddi bir sabıka kaydının altında kalmıştım?

Melisa benimle bir daha görüşmek istemediğini söyleyip telefonu kapattığında spazm geçiriyormuşçasına titriyordum. Neden sürekli işlemediğim tüm suçlar üzerime kalıyordu?

Duvardaki aynamla göz göze geldiğimde son derece sağlıksız olan suratıma ürpererek baktığımda çenem titriyordu.

“Polen bu ceketini daha geçen gün yıkamadım mı ben kızım?” Ba-baannem söylenerek odama girdiğinde kendimi toparlama fırsatım bile olmamıştı. Gerçi olsa bile yakın zamanda toparlayabileceğimi de sanmıyordum.

Suratımın hâlini görünce irice açılan gözleriyle bana baktı ve korka-

rak sayıkladı. "Polen bu ne hâl!" Ardından ağır adımlarla yanıma geldiğinde kolları direkt omuzlarıma sarılmıştı. "Babaannesinin gülü, ne oldu sana böyle," saçlarımı koklayarak öptü. "Anlat çabuk yavrum, yüreğime inecek yoksa."

"Babaanne..." dedim ve ağlayarak suratımı göğsüne yaslayıp kollarımı sırtına sardım. "Sibel Su benimle ilgili insanlara olur olmadık şeyler anlatmış..." Bağırarak ağlıyor, bir yandan da küçük bir çocuk gibi şikâyet ederek Melisa'nın söylediklerini babaanneme anlatıyordum.

Önüme oturduğunda o tatlı tonton suratı hırsla çatılmıştı. Sürekli yenileri eklenen yaşları avuç içleriyle silip azarlayarak bağırdı. "Bak sen şu sarı çiyana! Neler anlatmış benim civcivimle ilgili!" Alnımdan, saçımdan öpüyor, sürekli beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Ben sana dedim ama kızım kaç kere. O Sibel midir Su mudur nedir, her ne haltsa, o kızı hiç gözüm tutmuyor diye."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru büküldü. Timuçin'le ilgili de söyledikleri zihnimde yankılandı. "Sen hep haklı çıktın babaanne ya! Ne salağım ben, büyük sözü dinlemedim! Şimdi de ceremesini çekiyorum!" Şikâyet ederek ağlamaya devam ettim ve tekrardan ona sarıldım. Büyük bir şefkatle saçlarımı okşuyordu.

"Ne yapacağım ben şimdi? Herkes beni yanlış tanıyor artık babaanne. Kötü gözle bakıyorlar bana. Tüm hayatım altüst oldu."

Beni az da olsa sakinleştirdikten sonra sürekli yüzümün önüne düşen saçlarımı geri çekti ve kızmaya başladı. "Ne saçmalıyorsun bakayım sen? Biri iftira attı ve tüm hayatın mahvoldu, öyle mi?"

"Öyle ama herkes öyle biliyor artık beni."

Kararlı bir şekilde kafasını onaylamaz anlamda salladı. "Hayır kızım. İşine gelen öyle biliyor. Seninle oturup kalkan, yemeğini yiyen sana gerçekten dost olan biri sana sormadan hakkında yayılan söylentilere inanabilir mi hiç?" Kaşlarım çatıldı.

"O zaman ben de Sibel için aynı şeyi yapmış olmuyor muyum?"

Alnıma bir fiske vurup daha da cırlayarak devam etti. "Az önce anlattın ya uzun süredir sana neler yaptığını! Ses kayıtlarını! Ne yaptılar sanki sesine montaj mı yaptılar sarı çiyanın?" Babaanneme hapse düştüğümde gelip beni görmemesi dışında yaptığı her şeyi anlatmıştım.

“İnsanlar işine geldiği gerçeklere tutunurlar kızım. Bunun seninle bir alakası yok. Demek ki senin yerine artık Su fayda sağlıyor onlara, onlar da Su’yu dinliyorlar.”

Babaannemin söyledikleri zihnimde bir bomba etkisi oluşturduğunda algım bulanıyor, aklıma geçmişe dair sürekli bir şeyler geliyordu.

Eski konumumdayken söylediği gibiydi gerçekten de. Diğer arkadaşlarıma da fayda sağlıyordum. Ne zaman ki değirmenin suyu kesilmişti, o zaman hepsi etrafımdan bir anda eksilmişti. Sanki hiç var olmamışlar gibi...

Babaannem yine haklı değil miydi? Ben neden kendimi ispatlamak zorundaydım ki? Beni tanıyan bu zamana kadar tanımamış mıydı zaten? Nasıl da kondurmuşlardı bana bu asılsız iftiraları? İşlerine öyle gelmişti çünkü.

Babaanneme hak versem de o gün olanları bir türlü yediremedim. Akşam olduğunda ise Alisya ve Korkut’la buluşmak için her zamanki mekânımıza gittim.

Benden önce gelmiş, her zamanki köşemizde oturmuşlardı. İçeri girdiğim an üzerimdeki o garip enerjiyi aldılar ve karışan ifadeleriyle beraber yanlarına gelmemi beklediler.

“Kuşum ne oldu sana böyle? Ne bu hâl?” Alisya yerinden kalkarak ifademi incelediğinde ruhum çekilmiş gibiydi.

“Sadece bir şey soracağım,” deyip karşılına oturduğumda Korkut’un sivri ifadesi daha da sertleşti.

“Şşşh.” Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı. “Ne oldu sana?” Direkt sorun mu var triplerine girmişti. Sinirimi her kim bozduysa tek kelimem yeterli olacaktı dalması için.

Göğsüme taktığım çantamı tek hamlemle çıkartıp yanımdaki koltuğa bıraktım. “Korkut eğer Alisya senin yanına gelip benimle ilgili sana yanlış yaptığım ile ilgili bir şeyler anlatsa ne yapardın?”

Suratı tiksindircesine buruştu. “Dikkate almazdım.”

Kaşlarını çatıldı. “Alisya sen?”

Onda da garip bir ifade oluşmuştu. “Mal olup olmadığını sorardım.”

“Nasıl ya? Gelip bana bile sormaz mıydınız?”

“Polen sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına ya!”

Alisya'nın iyice kafası karıştığında Korkut da sabırsızlıkla tısladı. “Hangi dangelak sana ne yaptı?”

“Sadece ciddi ciddi cevap verin. Gerçekten bana bile sormadan inanmaz mıydınız? Birbirinize güvendiğiniz hâlde?”

Kısa süreli bir sessizlik olduğunda kafaları karışmıştı.

“Ama sana da güveniyoruz,” dedi Alisya yumuşak bir sesle ve gülümseyerek ekledi. “Seni tanıyoruz. Yani ben ciddiye almazdım açıkçası.”

“Kızım ben seninle büyüdüm.” Korkut olağan bir sesle konuştuktan sonra omuzlarını indirip kaldırarak devam etti. “Hem seni tanımak için seninle büyümeye gerek yok ki. Sana bakan anlar nasıl biri olduğunu, böyle şeyler yapmayacağını.” Daha fazla sakın kalmaya katlanamadı ve hararetle ekledi. “İlla münecim boku yemeye gerek yok yani.”

Yumuşayan bakışlarla ikisini de izlediğimde baktıkça kayboluyordum sanki... Kalbimin üzerindeki ateşli çemberi iki çift lafla nasıl da çekip almışlardı.

Ah babaanne, ah... Ne kadar da haklı bir kadınsın sen öyle ya.

Daha fazla ısrarlarına dayanamadan onlara olanları anlattığımda Korkut bu duruma hiç şaşırmamıştı çünkü Su'ya karşı o da uyarmıştı beni. Ben dinlememiştim. Ancak Alisya'dan da bu sakinliği beklemiyordum. O seviyordu Su'yu. Ancak neden tepki vermiyordu?

Bakışlarım sislendi.

“Alisya yoksa sen?”

Üzgün bir ifadeyle suratını sıvazladı. “Kulağıma gelmişti tabii. Aslında bakarsan sen kodesteyken çok fazla şey oldu ve moralini daha fazla kötü anlamda etkilemek istemedim.”

Tek bildiğim Alisya'yla da iletişimine devam etmediği idi.

Kalbimde öyle büyük bir yara oluşturmuştu ki Timuçin'inkinden çok daha farklıydı. Apayrıydı. Dost kazığı gerçekten de çok sancılıydı.

Varlıklarının değerini artık çok daha iyi anladığım iki dostumla beraber güzel bir yemek yediğimde keyfimin yerine gelmesi için sürekli birbirleriyle yarışıyorlardı. Korkut'u da ilk defa bu kadar sevecen bir tutumda

görüyordum. Bana karşı hep korumacı ve şefkat doluydu ancak sözlerine bu kadar yansıttığı pek olmuyordu.

Yaptığı esprilere keyifle gülüyorken Alisya suratındaki tebessümü bozmadan arkamı işaret etti. “Aa, Kenan komiser değil mi o?” İstemsizce arkamı döndüğüm anda kütük gibi bedeniyle ilerleyen adamın yanında her zamanki gibi Alpay komiser vardı. “Şu yanındaki neydi, Gürkay mı ne, o değil mi?”

Suratımdaki hayret dolu ifade birden gülümsemeye dönüştü ve düzelttim. “Alpay.” Daha kendisiyle ilgilenen adamın adını bile bilmiyordu.

“Komiserim!” Korkut elini yukarı kaldırıp işaret verdiğinde bunu yapmasını asla beklemiyordum. Dehşet dolu ifademle ona bakmayı sürdürüyorken arkama bakmaya korkuyordum.

“Oo Vitrin Süsü. Biz seni kodeste bu kadar görmüyorduk ya?” Alpay komiserin dalga dolu sesiyle beraber suratımı kaldırdığımda her zamanki şeker tebessümlerimden biri oluşmuştu işte. “Ooo, akşam şerifleriniz hayır olsun, nasılsınız komiserlerim?”

“İyi...” dedi ve gözlerini Alisya’dan güçlükle alarak şakıdı. “Buralarda birkaç işimiz vardı, onları hallettik. Eve dağılmadan biraz soluklanalım dedik.”

Kenan komisere baktığımda oldukça suratsızdı ve yanında oluşan konuşmalardan gram etkilenmiyordu. İçten içe merak etsem de bir şey diyemedim.

“Buyurun, bize eşlik edin lütfen.” Alisya’nın beklenmedik davetiyle beraber bize katıldıklarında Kenan komiser yanımda oturuyordu. Kafamı çevirip oldukça iri ve sert bedene baktığımda diğerlerinin konuşmaları artık bana birer sinek vızıltısı gibi geliyordu.

Alpay, Alisya ve Korkut’la beraber sıkı bir sohbetin içerisine daldığında sürekli konudan konuya atlıyorlardı. Bir süre onları izledikten sonra kafamı kaşıyarak mırıldandım.

“Kenan komiserim?” Çenesi yavaşça bana doğru dönse de bakışları önündeydi. “Bir şey mi oldu? Pek keyfiniz yokmuş gibi?”

Derin ama sessiz bir soluk aldığı anda dev göğsü yavaşça yukarı

doğru kalkmıştı. Çenesini yavaşça onaylamaz anlamda salladı. “Yorgunum sadece.”

Her ne kadar cevabıyla tatmin olmasam da sessiz kalmayı tercih ettim. Bunun olmasını istiyor gibiydi. Biraz daha zaman geçtiğinde bakışlarımı üzerinden bir türlü alamıyordum. Masada dönen sohbete katılmaması canımı sıkıyordu. Neden öyle dışlanmış gibi dursundu ki şekerim?

Yanına doğru yaklaşıp fısıldayarak sordum. “Alisya ve Korkut’a mı alışamadınız? Sizi tekrardan tanıtayım mı?”

İlk başta ne söylediğimi anlamadığı için kaşları daha derin çatıldı. O sırada hâlâ önüne bakıyordu. Ardından suratında yorgun bir tebessüm oluştu.

“Parka götürdüğün yeğenin miyim ben senin Vitrin Süsü?” Az da olsa suratı yumuşayınca rahatlayarak soluğumu bıraktım.

“Ay ne bileyim ama ya? Öyle suskun durduğunuzu görünce içim el vermedi bir an.”

“Polen?” Alisya’nın yumuşak sesiyle suratımı ona doğru kaldırdım. “Tuvalete geliyor musun?”

Tekrardan Kenan komiseri kontrol ettiğimde az öncekine nazaran ifadesi daha stabildi en azından.

“Tamam,” diyerek kalkıp peşine takıldım. Lavaboya gittiğimizde gülümseyerek ellerini yıkayıp suratını ıslattı. “Şu Alpay komiser de ne âlem adam ya! İki dakikada neler anlattı öyle.” Suratındaki gülümsemesi daha da genişlediğinde dirseğinin içiyle yüzünü gölgeleyen saçlarını geri itiyordu.

Alisya normalde kısa sürede birini, özellikle bir erkeği bu kadar sevimli bulamazdı. Elektriği bu kadar kısa oluşmazdı yani. Dudak bükerek yanına gittiğimde bir yandan da dikkatle suratımı inceliyordum. “Gerçekten mi? Yani onun hiçbir şeyinden rahatsız olmadın mı?”

Ellerini kâğıt havluyla kuruladıktan sonra bana doğru döndü. “Hayır vallahi, hiçbir şeyi gözüme çarpmadı, ben de şaşırdım. Ne kadar sıcak, içten biri.” Vay canına ... Yoksa. Acaba bir ihtimal Alisya ve Alpay komiser olabilir miydi? O anda bir düşünmedim değil.

“Sağ olsun ya numaramı da aldı, geçen sana söylediğim bir çocuk davası vardı ya, onunla ilgili yardımcı olabilir.”

Gözlerim dehşetle belerdi. Bak sen şu Alpay komiser! Demek ne yapmış ne etmiş sonunda almış Alisya’nın numarasını! Tabii Alisya’nın ne niyetle numarasını verdiğinden bir haberi yoktu. Madem Alpay komiser bir girişimde bulunmuştu, Alisya da sıcak bakıyordu, o yüzden bildiklerimi söylemekte sakınca göremedim.

“Alisya sana bir şey söyleyeceğim.” Arkadaşımın masum ifadesine bakarak devam ettim. “Alpay komiser aslında seninle ilgileniyor.”

O yumuşak ve doğal tavrı duyduklarıyla beraber birden dağıldığında bunu kesinlikle beklemiyordu.

“Ne!”

Korkut yumuşak gözlerle kızların yanlarından ayrılmalarıyla birlikte Alpay’ın toparlanan ifadesini izliyordu. Az önce burada neler döndüğünü anlamıştı tabii, hödük değildi. Alpay resmen Alisya’yla sohbet etmek için kırk takla atmış, beyninin neredeyse tamamını kullanarak insanüstü tesa-düflerle konular açmış, kızın numarasını almıştı.

Eskiden olsa Alpay gibilerine ayar olurdu Korkut. Direkt bir çıkıntılık yaparak yolunu keserdi ancak artık çocuk değillerdi. Aslında her ne kadar itiraf etmekte utansa da yine olsa yine yapardı o taşkınlığı. Sadece Alpay’ı gözü tutmuştu. Alisya da bildi bileli yalnızdı. Şimdilik herhangi bir sıkıntı görmüyordu.

Suratında oluşan gülümsemeye engel olamadan itiraf etti. “Komiserim siz yanmışsınız.”

Genç adam suratındaki salak tebessümle beraber kızın yolunu gözlüyorken duyduklarıyla birden dumur oldu ve aptal gülümsemesiyle Korkut’a baktı. “Çok mu belli oluyor ya?”

O da Korkut’u samimi bulmuştu. Polen kodesteyken gide gele kaynaşmıştı iki adam. Aralarda beraber sigara yaktıkları da olmuştu. Oradan gelen bir tanışıklıkları vardı.

“Tabii ya ama bu kadar olur mu hiç?” dedi Korkut eğlenerek ve devam etti. “Biraz saklayın duygularınızı. Kadınlar bu kadar belli eden erkeklerden hoşlanmaz ki.”

Yanlarında oturan Kenan kollarını göğsünün altında bağlamışken söyledikleri ilgisini çekti ve kulak kabarttı.

Korkut oturduğu yerde sırtını dikleştirdi ve sanki kırk yıllık aşk doktoruymuşçasına jest ve mimiklerini abartılı tavırlarla kullanarak devam etti. “Kadınlar, hislerini hemen göstermeyen erkeklerden hoşlanırlar.” Bakışları kısıldı. “Yani özellikle Alisya. Alisya öyledir. Mesela ona karşı düz bir duvar olmalısınız.”

Alpay elini çenesinin altına ilıstirmiş, pürdikkat dinliyordu. Utanmasa not alacaktı Korkut’un söylediklerini.

Korkut, Kenan’ı işaret etti. “Mesela Kenan komiser gibi.” Alpay hayretle üstüne döndüğünde bu atağı Kenan da beklemiyordu. Sert ifadesiyle beraber öylece kaldığında hafifçe gözleri irileşmişti.

“Bakın,” işaret parmağıyla ısrarla üzerini gösterdi. “Bakın bakın, evet, işte bundan bahsediyorum.” Dişlerinin arasından ıslak bir soluk aldıktan sonra tutkuyla anlatmaya devam etti. “Komiserim cidden...” Kafasını onaylamaz anlamda salladı. “İnsanda soğuk bir duvarı okşuyormuş hissiyatı uyandırıyor sunuz.”

“Oğlum ne diyorsun lan sen? Okşamak falan?” Başkomiser sert ve tok tonla cevap verdiğinde iki adam da kendisine hayran dolu bakışlar atıyor, kendilerince notlar çıkartıyorlardı.

“Nasıl yani ya?” Alisya’nın suratında hayret dolu bir şaşkınlık oluştuğunda arada da istemeden gülümsüyordu. Tabii Polen ona her şeyi Alpay’ın ağzından anlatmamıştı da daha çok kendi gözlemleriyle yorumlarım paylaşmıştı.

Genç kız şimdiye kadar hiç öyle bir şey düşünmese de etkilenmeden edememişti. Özellikle bu akşamdan sonra Alpay’a karşı kanı ısınmış, onu tekrardan görmek istediğine karar vermişti.

“Kız Alisya! Sen sıcak mı bakıyorsun bu duruma, bana mı öyle geliyor?”

Gülümseyerek yere baktı. “Yani neden olmasın ki? Sonuçta şu ana kadar olan izlenimin sıcaktı. Eğer daha detaylı tanırsam, tanıdıkça da karakterinin böyle olduğunu görürsem olabilir yani...”

Polen’in dudakları hayretle büküldüğünde arkadaşı daha da şevklenerek devam etti. “Özellikle on iki yıllık platonığım Cengiz’in ikinci kez evlenmesi de buna bir işaret bence. Artık dalga dolu platonik takılmalarım varsa, ciddi bir ilişkiyi düşünmeliyim.”

Polen yorgun bir iç çekişin ardından düşünceli ifadesiyle arkadaşına bakmaya devam ettiğinde ne yapacağını bilememişti. Alisya genel olarak işaretlere takık bir insandı. Tamamen bu tesadüften etkilenmesini de istemiyordu açıkçası. Çünkü Alisya işaret aldığına bir kere inanırsa her şeyi kaderin bir oyunu sanarak ipin ucuna sıkıca tutunur, normal olayları bile absürtmüş gibi anlatır dururdu.

“Aman öyle işarete falan takılayım deme ha! Normal bir şekilde tanı tanıyacaksan.”

“Tamam tamam, merak etme sen ama önce bir dikkat edeyim, bakalım gerçekten de senin dediğin gibi benden hoşlanıyor muymuş.”

Genç kız, arkadaşı için ne düşüneceğini bir an bilemese de kendi kararını işaretlerle değil de en sağlıklı anda vermesini istiyordu.

İçeriye geçtiğimizde erkekleri kendi aralarında koyu bir sohbeta dalmış vaziyette bulmuştuk. Bizi görünce o hararet yavaşça dağıldı ve son buldu.

Yerime oturduğumda bir yandan da Kenan komiseri göz ucuyla takip ediyordum. İfadesi en son bıraktığım gibiydi. Bu adam da olur olmadık zamanlarda içime kurt düşürüyordu canım! Bir şey mi olmuştu acaba?

Kafamı dağıtmak için dikkatimi üzerinden alıp Alpay’la Alisya’ya bıraktığımda canım arkadaşımın az önceki doğal ifadesi dağılmış, denetlemek istercesine Alpay komiseri incelemeye başlamıştı.

Bakalım benim söylediklerimden sonra Alpay komiserin ona karşı olan ilgisini anlayabilecek miydi?

“Ee komiserim, az önceki olayın devamını anlatmayacak mısınız?”

Kaşlarımın çatılmasına sebep olacak şekilde Alpay komiseri izlemeye daldım. Her zamanki hâline, özellikle de Alisya’nın yanındaki hâline ne olmuştu öyle? Adam resmen mermer gibi duruyor, ifadesiz bakıyordu kıza.

Dudaklarımı bükerek ona bakmayı sürdürdüğümde sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı ve Kenan komisere kaçamak bir bakış attıktan sonra sert sesiyle devam etti. “Artık o konu kapandı.”

Ha?

Alisya böyle bir karşılık almayı kesinlikle beklemiyordu. Ardından bozaran gülümsemesini taze tutmaya çalışarak bozuntuya vermemeye çalıştı. “Anlıyorum tabii, biz yokken siz anlattınız herhâlde.”

Donuk bakışlarla kıızı izleyince kısa süreliğine Alisya’yla göz göze geldik. Ne desem bilememiştim.

Alpay ara ara Kenan komiseri izliyor, ona göre oturuşunda bazı düzeltmeler yapıyordu. Bakışlarım kısıldı. Ah... Belli ki bir şey olmuştu işte. Artık ikisinde de bir gariplik vardı. İçten içe ne olduğunu ciddi anlamda merak ederken bulmuştum kendimi.

“O zaman Kemal’e ulaşabilirim değil mi verdiğiniz bu numaradan?” Korkut yeni açılan bir muhabbetin ardından numarayı kaydederken sormuştu.

“Evet, ne zaman istersen arayabilirsin. Benim adımları vermen yeterli olacaktır.”

Alisya bıcır bıcır bir ifadeyle adama bakarken tekrardan şansını denedi. “Ne işi komiserim?”

Alpay boğazını temizledi ve kaşlarını çatarak buz gibi bir sesle ekledi. “Bunlar kişisel meseleler Alisya Hanım.”

Bakışlarımı kısarak onu izlemeye devam ettim. Bu adam ne yapıyordu böyle ya? Kafasına saksı falan mı düşmüştü? Kenan komisere döndüğümde bakışlarım iyice kısılmıştı. Yoksa bu iş onun mu başının altından çıkmıştı? Yok yok. Kesin bir şey yapmıştı.

“Anladım... Kusura bakmayın,” dedi Alisya ve rahatsız olduğunu bel-

li etmemeye çalışarak ekledi. “Maşallah ama ne güzel, bir isimle başkalarının işlerini de halledebiliyorsunuz.”

“Estağfurullah.” Boğazını temizledi. “Kendimi övmeyi sevmem.”

Alisya’ya bütün kapılar duvar olduğunda kızcağız iyice huzursuz olmuştu. Sıkıntıyla parmaklarıyla oynamaya başladığında suratından son derece mutsuz olduğunu görebiliyordum.

Bu adam manyak mıydı ya? Hani hoşlanıyordu kızdan? Ağzının içine düşecek gibi bakan da babam mıydı yoksa?

Yok yok. Kesin biz yokken bir mesele olmuştu, hâliyle moralleri de bozulmuştu. Biraz daha donuk birkaç muhabbetin ardından Alisya’yla kalkmaya karar verdiğimizde diğerleriyle vedalaşıp kafeden ayrıldık.

Hafif serin olan havada yürüyorken Alisya’nın kafası karışmıştı. “Pollen sen Alpay komiserin benden hoşlandığına emin misin?” dedi dalgın ifadesiyle. Canım arkadaşımın nasıl da morali bozulmuştu. Özellikle en sonki muhabbetten sonra resmen gözleri dolarak etrafa bakmıştı.

“Evet Alisya, kesinlikle eminim.”

“Yani ne bileyim, sen söyledikten sonra şöyle bir dikkat edeyim dedim de bana hiç öyle gelmedi.”

“Aslında ben de fark ettim konuşmasındaki mesafeyi. Belki de morali bozuktur, zaten görmedin mi? Kenan komiser de pek havasında değil gibiydi. Belli ki bir şey oldu.”

Dudaklarım bükerek ağzında biriken havayı birden dışarı bıraktı. “Doğru söylüyorsun ya, ben de hemen ne düşündüm. Ama ne bileyim ya, kafam karıştı. Bir dahakine karşılaşırsak tekrardan dikkat edeceğim, o zaman daha sağlıklı bir karar verebilirim diye düşünüyorum.”

“Aynen öyle şekerim, zaten benim de aklım Kenan komiserde kaldı. O da bir tuhaftı, görmedin mi?” Kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Bir dahakine Alpay komiserin modu normalken karşılaştığınızda tekrardan dikkat edersin.”

Dudakları büzülü kaldığında içten içe olanları düşünüyordu. “İyi madem, öyle yapayım bari...”

Alisya’yla vedalaştıktan sonra iki sokak daha yürüyüp apartmana girdiğimde fazlasıyla yorgun hissediyordum kendimi. Sadece bir gün izin

günüm vardı, onu da en verimli şekilde kullanıp dinlenemedi heba etmiştim.

Kendime söylenerek anahtarı kilide taktığımda tam eve girecekken kapının arasına ilıştırılmış gri zarf aşağıya kayd.

“Of bu ne ya, faturalar mı geldi yine?” Sıkıntılı ifademle zarfı açıp içine baktığımda etim çekildi.

Gözlerim hızla içinde yazılanlarda geziniyorken mideme sağlam bir kramp girdi.

Sadece ikimiz için savaşıyorum burada, ne olur sen de bizi mahvetme ve ağzını sıkı tut.”

Sarıçinin...

14. Bölüm

“Ayık Bakan Bayık Gözler”

Kendimi içeriye zar zor atabildiğimde salondan gelen televizyon sesini bastırmadan yavaşça mutfağa geçtim.

Kâğıtta yazılanları birkaç kez daha okudum. Her seferinde zihnim bulanıyordu ve harfler birbirine giriyordu sanki. Timuçin... O kadar zaman sonra bana ikinci kez mesaj gönderiyordu.

Etlerimin sertleştiğini hissettiğimde elim ayağım buz kesti. Aralık kalan dudaklarımdan yavaşça solumaya devam ettiğimde ağlamak istiyordum.

“İkimiz için mi savaşıyorsun?” Daha fazla kendimi tutamadığımda gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan akmaya başladı. Timuçin benim ilk sevgilimdi ve ona gerçekten de güvenmiştim. Her ne kadar negatif duygularımı yaşamayı bilmesem de kırgınlıklarımı içime atıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışsam da mesajlarını aldıkça canım yanıyordu.

“İkimiz için savaşıyorsan babaannemin ameliyat parası ortadan kaybolduğunda neredeydin?” Elimin tersiyle suratımı kaplayan yaşları sildim ve etrafa bakındım. “Buzdolabım boş şu an, şimdi neredesin?”

“Her ne kadar başkaları seni kötülese de ben sana inanmıştım...”

Sırtım duvarda sürtünürken kalçamın üzerine yere oturduğumda dizlerim kendime doğru çekiliydi. O kadar çok şey vardı ki boğazımda kalan, yutkunamadığım.

Bu zamana hep kendime içerisi beton kayalıklardan oluşsa da toz-pembe bir hayat örmüştüm, her şeyin iyi olduğuna inanmıştım ancak... Bir gecede. Tek bir gecede bambaşka bir hayata gözlerimi açmıştım.

Aylardır anın akışına kapılarak bir şekilde paçamı kurtarmaya çalışsam da içten içe derin bir çöküntüye eşlik eden hüznü hissediyordum. Sadece bu negatif ve sarsıcı duyguları yaşamayı bilmiyordum.

Annemle babamın ölümünde bile o devasa acıyı yaşayamamıştım, şimdi nasıl yaşayacaktım ki? Gerçi annemin ölümüne tam anlamıyla tanıklık edememiştim, o zaten beni doğururken ölmüştü. Korkut'un annesi Melda teyze o zamanlar bana çok güzel bakmıştı, babaannem hep öyle diyordu. Annemin çağrı merkezinden arkadaşımı ve ani ölümü sonrasında alıp beni beslemiş. Normalde Korkut'la aramızda neredeyse iki yaş var ancak Melda teyzenin sütü hemen kesilmemiş. Beni de güzel bir süre götürdü o temiz anne sütü...

Belki de bana nasipti. İşte annem olmasa da rızkım bir şekilde gelmişti.

Daha sonrasında tonton babaannem ve dedem her şeyim olmuştu. Tabii Melda teyzeler de her zaman yanımda olmaya devam etmişlerdi ve Korkut da. O zamanlar korumacılık oynardık. Ben zengin bir ünlü olurdum ve Korkut da benim korumam olurdu.

Anlaşılan o ki o zamanlardan başlattığımız bu oyuna kendisini fazla kaptırmıştı. Hâlâ aynı tutkuyla korumam oluyordu.

Aslında Korkut'la ilk başlarda hep didişir, kavga ederdik. Dişime dişti Korkut ancak babamın ölümünden sonra bir gün... İşte o olaylı gün korumacılık oyununu başlattı ve o günden itibaren gerçekten de korumam oldu.

Gözlerim hüznle doldu ve pencereden dışarısını izlerken sisli düşüncelerime daldım. İşte tam da o küçük çocukları görünce dudaklarım buruk bir tebessümle kenarlara doğru kıvrılıyordu.

Korkutların eski müstakil evlerinin bahçesinde paytak adımlarla ko-

şuyorken babaannemin inatla kestiği alnımın yarısında biten kâküllerim uçuşuyordu.

“Polen! Buraya gel!” Avuçlarımla arasında sıkıca tuttuğum kumları dökmek için küçük parmaklarımı titreye titreye birbirine bastırıyordum. Henüz altı yaşında olduğum için alt damağımdaki süt dişlerimden ikisi dökülmüştü, bir yıl erken olmuştu. Çenemin hepsini açarak ona kıkır kıkır gülüyordum.

“Arabanı lekeleyeyim de gör!” Çocuksu kahkahalarım tüm bahçeyi sardığında Korkut hiddetle bana doğru koştu. Heyecanlandım ve acele ederek ıslak kumu traktörüne döküp ellerimle etrafını yaydım.

“Polen!” Yanıma geldiği gibi ensemden tutup beni kenara fırlattığında popomun üstüne düşmüştüm.

Anında gözlerim doldu ve dudaklarımın kenarları aşağıya doğru kıvrıldı. Ardından gözlerimi sıkıca yumup bağıra bağıra ağlamaya başladığımda arabasıyla ilgileniyordu.

“Sen de benim tokalarımı kopartmıştın, ödeşmiştik!” Bağırarak ağlamaya devam ettim. “Neden beni yere attın ki?”

“Ne bu gürültü gebermeyesiceler!” Babaannem söylenerek eşarbım aceleyle çenesinin altında tutuyor, bir yandan da koşarak yanıma geliyordu. “Polen! Ne bu hâlin?”

Alt dudağımı aşağıya doğru sarkıtarak sayıkladım. “Korkut beni yere attı!” Babaannem terliğini çıkartıp Korkut’un kışına sağlam bir tane vurduğunda Korkut’un tüm ilgisi arabasından kaymıştı. Bağırarak götünü tuttuktan sonra bize doğru döndüğünde ağlıyordu.

“Of Polen ya, hep senin yüzünden dayak yiyorum! Neden geldin ki? Evine git artık!” Az önceki cazgır ağlamam durduğunda cam gibi gözlerle ona bakıyordum. Aslında söyler söylemez bundan pişman olduğunu hissetmişim ancak ... İçim titremişti işte bir kere.

İki hafta önce babam iş makinesi yüzünden yaralanmış, ardından da fazla dayanamadan vefat etmişti. Babaannem de okutmalardan sonra beni buraya getirmişti. Kafam dağılsın, çok fazla etkilenmeyeyim diye Korkut’la olmamı istemişlerdi.

Ama ben zaten bu ölümü de olgunca kabullenmişim ki.

Belirli bir yaşı geldikten sonra mahalledeki güzel örgülü kızlar sayesinde daha fazla hissettiğim annemin yokluğu içimi soğutuyorken evde bir keresinde ağlamıştım. Belki de annemin yokluğuna ilk ağlayışımı. O zaman hemen hemen dört yaşlarındaydım. Babaannem yanıma gelip neden ağladığımı sorduğunda dağınık saçlarımı gösterip, “Örgülerim yok!” demiştim.

Yaşadığı zorluklardan dolayı o günlerden erken çöken suratı hüznü dolmuştu ve kafasıyla koltuğu işaret etmişti. “Geç hele şöyle önüme.” Oturup sırtımı da dizlerinin önüne çektiğinde saçlarımı ayırmaya başlamıştı, canım yanıyordu.

“Ah! Babaanne canım acıyor ya!”

“Acıya dayanıklı ol!” O kararlı ve otoriter sesini duyunca cırlayarak ona bakmaya çalıştım. “Niye saçım örülürken acıya dayanıklı olayım ya!”

O anı hatırlayınca tebessümüm genişledi. Hapishanedeki teyzeyle aynı cevabı vermiştim. İşte o yüzden teyzenin de saçlarının dağınık olmasına dayanamamış, hemen örüvermiştim. Dağınık saç bana annesizliği hatırlatırdı.

Ardından aynadaki görüntüme baktığımda dudaklarım iğrenircesine burkuldu. Babaannem örgü yapmayı bilmediği için kendince saçlarımı birbirine dolamıştı ama yine de olmamıştı.

O gün Korkut’la beraber kavga ettiğimiz için çocuk kalbimin kırıldığını hissetmiştim ve isteğim üzerine evimize gitmiştik.

“Babaanne! Ben artık bunları çöpe atacağım!” Bulduğum eski bir ayakkabı kutusunu açmış, içine Korkut’un verdiği oyuncakları doldurmuşum. Sessiz olup içeriyi dinlediğimde babaannemin abdest aldığını işittim ve hızlıca ayakkabılarımı giyinip küçük bedenime büyük gelen kutuya sarılıp apartmandan çıktım.

“Adi! Onu hiç sevmiyorum! Zaten hep saçlarımı çekiyordu.” Mahallenin sonuna geldiğimde çimen dolu araziye geçip çöp konteynerinin önünde durdum. “Sevmiyorum işte seni! Atacağım bunların da hepsini!” Kutuya sertçe vurduktan sonra dev konteynere bakmaya devam ettim.

O an saçlarımı çektiği için isyan ediyor, onu sırf bu yüzden sevmediğimi dile getiriyordum ancak aslında yaram söylediklerineydi...

Çaktırmadan kutuyu açıp işaret parmağım boyutundaki sert bebeği içinden aldım. Onu atmaya kıyamadım, seviyordum. Avucumun içerisinde sıkıca tutuyorken kutuyu çöpe atmaya kıyamadan konteynerin yanına koydum ve kapağını açtım.

“Belki oyuncak alamayan başka çocuklar gelip alır.” İşte şimdi içim rahatlamıştı.

Dizlerimin üzerine çömelmiş bir vaziyette duruyorken kutuyu izliyordum.

“Polen.” Adamın tanıdık sesini duyunca omzumun üzerinden kafamı geriye doğru çevirdiğimde güneş öylesine berraktı ki suratının yarısını gölgeliyordu. Sesinden tanımasam kim olduğunu bilemeyecektim.

“Arif amca sen misin?” Tek gözümü kırparak ayağa kalktığımda boyu o kadar uzundu ki yüzünü görmek için enseme kramp girecek şekilde kafamı kaldırmam gerekiyordu.

“Ne yapıyorsun bakayım sen burada?” Kafamı sallayarak kâküllerimi düzelttim.

“Bir şey yapmıyorum ya, çöp vardı da onları getirdim.”

Arif amcanın yanında kendimi huzurlu ve güvende hissediyordum çünkü o babamın fabrikadan arkadaşıydı. Babamdan çok daha uzun ve iri yarıydı. Kendimi bildim bileli vardı ve bana hep çikolata getirirdi.

“Gel sana çikolata alayım.”

Gülümseyerek sakallı suratına, ardından da bana doğru uzattığı ele baktım ve küçük elimi ona doğru kaldırdığım anda titreyerek o anıdan çıktım.

Gözlerimi defalarca kez yumup tekrardan açtığımda soğuk soğuk terliyor, zangır zangır titriyordum. Kollarımı bedenimin etrafına sarıp transa girmiş gibi kafamı sallamaya başladığımda gözlerim donuklaştı ve sanki içerisinden ateşler çıktığını hissettim.

Avucumla güçlkle ağzımı kapattığımda dolan gözlerim hızla aktı. “Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı.”

“Nasıl olmuşum?” Alisya kahverengi yün kazağını düzelterek bana doğru döndüğünde gözleri âdeta ıslıl ıslıldı. Her ne kadar Alpay komiserle aralarında doğru düzgün bir şey geçmemiş olsa da güzel arkadaşım kendini fazla kaptırmışa benziyordu. Daha önce bu kadar kısa sürede biriyle olurunun düşündüğünü hiç görmemiştim. Bu yüzden her ne kadar bu görüntüler bana yabancı gelse de gün yüzüne çıkartıp onu gazlamadım.

Sadece kendi duygularına ulaşmasını istiyordum.

“Her zamanki gibi mükemmelsin, dehî misin?” Bu konuda istediği gibi gazlanabilirdi. Alisya’ya gerçekten de bayılıyordum.

Saçını da düzelttikten sonra yatağın ucuna oturup suratıma baktığında hararetle konuşmaya başlamıştı.

“İnanabiliyor musun sen, Alpay komiserin bana karşı ilgisini söyledikten sonra onların karakolun yanında işim çıktı, şaka gibi ya, tesadüfün de böylesi!”

Yapmacık bir tavırla bakışlarımı kıstım. Yoksa korktuğum mu oluyordu? Alisya şimdiden tesadüfler silsilesine mi dalmıştı?

“Hayatım ne tesadüfü, zaten karakol her yere yakın.”

“Yok ya bilmiyorum sanki, bir işaret gibi. Neyse gidelim de bakalım karşılaşacak mıyız?”

Üşengeç bir şekilde montumu giyinip onunla yürüdüğümde sırtım çok fena ağrıyordu. Kütleterek kapıdan çıktım.

“Ne zamana kadar bu yarı zamanlı işlerle idare etmek zorundasın?” Resmen yamulmuştum ve Alisya da bunun farkındaydı.

“Ah Alisya, ben yarınımı göremiyorum, sen ne zamana kadar devam etmek zorundasın diyorsun.” Neredeyse ağzımın içine doğru konuşmuştum. Kendimi o kadar çok yorgun ve uykusuz hissediyordum ki her an bayılacak gibiydim.

“Haklısın kuşum ya, kusura bakma. Benimki de laf işte.”

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. “Şu işi halledelim de eve gidip yatayım.”

Karakolun önüne doğru geldiğimizde elimi ense köküne doğru atarak sırtımı çevirmeye çalıştım. “Ay... Lizge Hanım olsaydı şimdi ne güzel kütletirdi beni ya...”

“Ha?” Alisya tabii ki ne dediğimi anlamıştı. Zaten o kadar saçma bir durumu bir anda anlamasını nasıl bekleyebilirdim ki?

“Boş ver, boş ver. Gidip bir an önce alalım şu erzakları.”

“Tamam be, sen de he! Hayır madem bu kadar nazlanacaktın, ne diye ben gelirim dedin?” Alisya'nın rehabilitasyon merkezi için yeni materyaller gelmişti, taşımasına yardım edecektim. Bir yandan da hızlı hızlı yürümeye devam ediyorduk.

“Ne yapsaydım Alisya?” Tek kaşımı kaldırıp hararetle ona doğru döndüm. “Arkadaşımı ele güne muhtaç mı etseydim?” Son derece tutkulu olan konuşmamdan bir hayli etkilenmiş olacaktı ki gözleri parladı.

“İşte bu da senin gibi prenseslere yakışan bir hareket olurdu.” Sırtıma sağlam bir şamar geçirdi. “Hem Barbie hem harbi Polen!”

“Ya!” Sırtımı tam biraz doğrultmuşum derken Alisya sayesinde iyice yamultmuşum. Bu kızın gerçekten de elinin ayarı yoktu.

“İnanmıyorum! İnanmıyorum Polen şu tarafa bak!” İşaret ettiği yere döndüğümde Alpay'ın kodese ilk düştüğüm zamanlarda elini ısırığım memurla beraber sigara içtiğini gördüm. “İnanmıyorum ya, tesadüfün de böylesi.”

Oldukça baygın bakışlarımı yorgun ifademle beraber Alisya'ya yönelttiğimde ona cidden inanamıyordum. “Ne tesadüfü Alisya ya? Karakolun önünden geçiyoruz ve onlar da sigaraya inmişler, nesine şaşıyorsun?”

Suratındaki ifade bozarmıştı. “Allah aşkına Polen, sanki sürekli mi içiyorlar? Aynı saatte denk gelebilmemiz büyük tesadüf.”

Gözlerimi devirerek onunla iki adamın yanına doğru ilerlediğimizde kendi aralarında koyu bir sohbete dalmışlardı. Neyse ki Alpay en son gördüğümüz gibi bir garip değildi. Her zamanki gibi dalgacı ifadeye ve oldukça sıcak bir tutuma sahipti.

Anlaşılan bugün Alisya adamın ona karşı olan duygularını anlayabilecekti.

“Merhabalar...” Normaline göre oldukça kısıp bir tonla arkadaşım kedi gibi mırıldandığında neye uğradığımı şaşırarak ona baktım.

Arkası bize doğru dönük olduğu için hazırlıksız yakalanan adam sertçe yutkunarak sırayla ikimize, ardından uzun bir süre boyunca Alisya’ya bakmıştı. Genç adam resmen arkadaşına öküzin trene baktığı gibi bakıyordu. Gözlerini bir an olsun gözlerinden ayıramıyor, duyduğu hayranlığı asla saklayamıyordu.

“Merhaba,” dedi alık bir ifadeyle ve derya deniz olan bakışlarını aklına bir şey gelmiş gibi ışık hızıyla toparlayarak kafasını salladı ve sertçe tekrarladı.

“Merhaba.” Sanki az önce ininden yeni çıkmış ayı gibi elinin tersiyle burnunun ucunu sildi ve ters ifadesiyle etrafı kısaca süzüp bana baktı. “Hayırdır, sizi hangi rüzgâr attı buraya?”

O sırada bir yandan da öldürücü bakışlarım ısrarla üzerimden çekmeyen adama bakıyordum. Elini ısırduğım için bana kinliydi belli ki. Kıstığı bakışlarına dudak bükerek karşılık verdikten sonra gözlerimi devirdim.

“Önünden geçiyorduk, sizi görünce bir selam vermek istedik.”

Boğazımı yapay bir şekilde temizledikten sonra burnunun ucunu yükselterek umursamaz tavrıyla, “Anladım,” dedi.

Aman Allah.

İşte yine geçenki gibi olmuştu. Yine aynısını yapıyordu. Tıpkı tüküründe çalına bir makinenin bir anda teklemesini andırıyordu bana. Birden muhabbetin kesilmesiyle Alisya ne diyeceğini bilemediği için lafa atladım.

“Ee nasıl gidiyor Alpay komiserim, gününüz nasıl geçti?”

“Yani nasıl olsun, bildiğiniz gibi işte, it kopuk uğraşıyoruz.” Artık odağında sadece ben vardım. Bu adamın neyi vardı böyle ya? Kızın suratına bile bakmıyordu ve konuşmayı uzatmaya da hiç meyilli değil gibi duruyordu.

“Bir problem mi var? Her zamanki gibi değilsiniz.”

Son söylediklerim onu panikletmiş gibiydi. Dağlan ifadesini hızla

toparladı. “Olur mu öyle şey? Ben hep böyle bir adamım. Bir şey olmadı ayrıca.” Hayretle dudak büktüğümde kaşlarım yukarı doğru kalktı.

“Hep mi?” Ağzının içerisine doğru mırıldanıp hayal kırıklığıyla adama baktı. “Demek genel ruh hâliniz bu şekilde.” Bakışları sislendiğinde belki de adamın eski tavrını düşünüyordu, ilk tanıdığı gibi olmaması fena hâlde moralini bozmuştu.

Oradan çıktıktan sonra materyalleri alıp rehabilitasyon merkezine ilerlemeye başladığımızda kafası tamamen dağılmıştı. Geniş koliye sarılarak kendi kendine sayıkladı. “Demek normalde öyle biri değilmiş...”

Ekşi bir şey yemişim gibi suratım buruştu. “Sanmıyorum Alisya ya. Niye böyle yapıyor, anlamıyorum.” Yorgunluktan neredeyse bayılmak üzere olduğum için hiç oralı bile olamıyordum.

“Polen bırak Allah aşkına ya, sen de savunup durma. Hem ne diye ümitlendiriyorsun beni adam senden hoşlanıyor diye?”

Bayık bakışlarla yürürken ona baktığımda zihnim kapanmak üzereydi uykulu bir nidayla inledim. “Ben demedim ya, kendisi söylemişti seninle ilgilendiğini.” Sonunda itiraf ettiğimde hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

“Yok devenin nalı artık ya! Kendi lafını toparlamak için neler saçmıyorsun sen öyle?”

“Saçmalama Alisya, neden sana yalan söyleyeyim?”

Binanın önüne geldiğimizde karşıma geçerek tüm sinirini üzerime akıttı. “Demek ki yanlış anlamışsın!” Burnunun ucuyla kucığımdaki koliyi işaret etti. “Ver şunu da git evine, yat zıbar. Aklın yerine gelsin.”

“Bana ne bağıırıyorsun ya?” Tam karşılık vermeye devam edecektim ki öldürücü ifadesini üzerime akıtmaya devam etti. “Kes sesini ve bir daha sakın yanımda o ayının adını dahi anayım deme.”

Alt dudağımı dişleyerek bir kasırğa gibi yanımdan geçip içeri girmesini izlediğimde tüylerim diken diken olmuştu. Alisya normalde bir erkek için yolunu bile değiştirmezken ona karşı ılıman yaklaşmıştı. Adam ona karşı ilgili davranmayınca da tepesi atmıştı tabii. Hatta bu ilgili davranmamak da değildi, resmen kabalık ediyordu Alpay komiser. O ruhsuz ve umursamaz ifadesi de neydi öyle?

Ertesi günü kuaför salonuna gittiğimde her ne kadar dünden daha iyi

olsam da durumum yine de vahimdi. Bir türlü ana odaklanamıyor, sürekli kendimi yumuşak yastığımı hayal ederken buluyordum.

Ağzımı kocaman açarak esnerken elimin tersiyle kapattığımda bir yandan da dükkânın kapısını ittiriyordum. Yine o yoğun fön sesi ve kokusuyla karşılaşmıştım. Sıcak buhar suratımı okşayarak yüzümü gıdıklayıp geçtiğinde daha fazla uykum gelmişti.

“Bu ne ya sabahın köründe fön mü çektirilir?” Dilber abla önündeki kabarık saçlı kadının saçlarını yola yola çekiyordu fönünü. Kadın da hâlimden son derece memnun bir şekilde masanın rafında duran ojelere bakıyordu.

“Kız Dilber, alayım süreyim bir tane hayrına?” Sorarcasına konuşsa da cevabını beklemeden fıstık yeşilli olanı seçmişti.

“Al bacım, senden mi sakınacağım.” Aynadaki yansımamı görünce omzunun üzerinden dönüp ölü bakışlarla gülümsedi “Oo gülüm hoş geldin.”

“Hoş buldum Dilber abla, nasılsın?”

“İyiyim gülüm, nasıl olayım?” Bekleme koltuğunda oturan sarı saçlı kadına bakarak çenesinin ucuyla üzerini gösterdi “Hemen bir 9.1 ile 7.1 karşıma yapsana ablana.”

“Hıh? Saç boyası mı, ah tamam, hallediyorum hemen.” İçeri geçip eşyalarımı bıraktıktan sonra boyaları hazırlayıp kaba sıkmaya başladığımda Dilber abla gelmişti.

“Kız sen boya yapmayı biliyor musun?” Dalgın bir tavırla suratına baktım. “Bendeki de soru, kafandakine bak.”

“O benim kendi saç rengim.”

Gözleri hayretle belerdi. “Kendi rengin mi? Şanslı sürtük seni.”

“Ney?” Neye uğradığımı şaşırmıştım. Çocuk gibi hayret etmeme güldü ve telefonunu işaret etti. “Amcan geldi, iki dakika kapıya çıkıyorum, fönü çektim, içerideki gacıyla ilgileniver, başla boyaya.” Amcam mı? Galiba kocasından bahsediyordu.

“Ah... Tamam... Yani zaten birkaç kez babaannemin saçını boyamıştım.”

“Aferin kız, hiç de boş değilsin he.” Kıkırdayarak askılıktaki yoğun

zumba detaylı ceketini alıp çıktığında durgun ifademle boyaları hazırlamaya devam ettim. İçeriye geçtiğimde sarışın kadın işlem koltuğuna geçmiş, önüne serdiği dosyalara bir hayli dikkatli bakmaya başlamıştı.

“Merhaba hoş geldiniz...” Ağzının içerisinde mırıldandı ve orta parmağını yalayarak sayfaları çevirmeye devam etti. Dudak büktüm. “Oldukça meşgul biri herhâlde.” Kırklarının sonlarına doğru duruyordu. Diğer müşteriler kadar konuşkan değil, kendince bir şeylere odaklıydı. Neyse, işime gelirdi.

Saçlarını ayırarak boyayı sürmeye başladığımda sürekli içim geçiyor, bir yandan da esniyordum. Yana doğru bükülen kafamı geri kaldırıp salladım. *Kendine gel Polen, daha yapman gereken çok iş var.*

Yarısından fazlası bittiğinde derin bir iç çekerek aynadaki yansımama baktım. Suratım nasıl da dalgın, göz altlarım nasıl da çökmüştü, ardından hararetle sayfaları okuyan kadına baktığımda bana bir garip gelmişti. İlk gördüğüm andan daha farklı duruyordu sanki...

Hıh?

Dişlerimin arasından ıslak bir soluk alarak kıstığım bakışlarımla onu incelediğimde sonunda farkı anlayabilmişim. İlk gördüğüm hâle göre fazla şey duruyordu... Şey... Kızıl? Oh, evet kızıl.

Ne?

Ney!

Ateşe değmişçesine son sarı tutamına değdireceğim fırçayı geri çektiğimde far görmüş tavşan gibi bir önümdeki kafaya, bir de aynaya bakıyordum. Kadının saçına yanlış boya hazırlamıştım ve bir güzel sarı olan saçlarını turuncu yapmıştım!

Ağzım hayretle açıldı ve suratını izledim. Hâlâ daha kâğıtlara odaklıydı.

Ne halt edeceğim? Ne yapmalıyım? Allah kahretmesin!

Kafamı çevirip dışarıya doğru bakındım. *Dilber abla neredesin ya, gel de bir şey yap bir an önce!*

Anında kuruyup kabuk bağlayan dudaklarımı ıslatarak omzundaki havluyu kafasına sardığımda birden neye uğradığını şaşırmıştı. Bakışlarını hızla kaldırıp aynadan suratına baktı.

“Evet, size özel bir boya kullandım, şimdi yıkamaya geçebiliriz.”

Dalgın bir şekilde kafasındaki havluyu tuttu. “Nasıl yani bekletmeyecek misiniz?”

“Dedim ya özel boya bu, yurt dışından getirdik. Hemen yıkamam lazım.” Her ne kadar üç buçuk atsam da oldukça neşeli bir tebessümle ısrar ettiğimde kadın şaşırda da neyse ki itiraz etmedi. “Peki madem öyle diyorsunuz.”

Kendimi sıkı sıkı hiçbir sorun yoktu oynarken hızlıca onu içeri sokup saçını yıkamaya başladığımda boya turuncu turuncu akıyordu. Of... Nasıl da iğrenç bir renkti ya! Aptal Polen, bari güzel bir tonu ayarlasaydın!

Kökünden beş santim boyunca sürdüğüm için dipleri tupturuncu olmuş, altları platin sarısı kalmıştı. Kadının saçları felaketti resmen! En son boyamaktan kurtardığım ensedeki sarı tutama baktığımda üzüntüyle dudaklarımı ısıyor, hararetle terliyor, korkudan ne yapacağımı bilemiyordum.

Kadını resmen kınalı yapıncağa benzetmişim. Hiçbir yerden oluru yoktu ki!

Allah kahretmesin beni! Ne yapacağım şimdi?

“Gülüm neredesin? Ana, Narin abla nerede?”

“Şey! Buradayız Dilber abla! Yıkamaya aldım.”

“Kız ne yıkaması, hemen yıkama mı olur?”

Kadının bütün rahatlığı birden bozulduğunda kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve o sakinliğini fazlasıyla bastıran hararetiyle konuştu. “Bak ben sana söyledim, beklememiz gerekiyor diye. Yeni mi başladın kızım sen, çokluk çocuğun eline kaldık ya, bırak şu saçımı,” deyip omuzlarındaki havluya sarılmaya çalıştığında ellerim saçından çekilmişti.

Aptal Polen! Zaten nasıl ve daha ne kadar saklayabilirdin ki? Anlamaması için kadının resmen kör olması gerekiyordu.

Uzaklaşan kadının sırtına bakarak acıyla mırıldandım. “Böyle bir ihtimal şu an için çok zor...”

Ardından korka korka içeri geçtiğimde süt dökmüş kediye dönmüşüm. Önümde birleştirdiğim ellerimle kedinin ciğere baktığı gibi kadını

izlediğimde bana aynadan ters bir bakış attı. “Ne bakıyorsun gelsene! Ben mi tarayıp kurutacağım saçımı?”

Alt dudağımı dişleyip korka korka arkasına geçtiğimde ellerim tepesinde bağladığı havludaydı. Sertçe yutkunduktan sonra kafası karışan Dilber ablaya doğru döndüğümde ikisi de havluyu indirmemi bekliyordu. Yavaşça omuzlarına doğru sıyırdığımda salonda derin bir sessizlik oluştu. Bir ölüm sessizliği...

Dudaklarımı birbirine bastırıp nefes almayı durdurduğumda kalbim âdeta ağzımda atıyordu. Az da olsa kadının suratına bakacak cesareti buldum, ifadesi resmen çarşamba pazarı gibi dağınıktı.

Kocaman açtığı ağzını eliyle örttüğünde biraz daha öyle bakmaya devam ederse gözleri kucağına düşecek diye korktum.

“Kızım sen bu kadına ne yaptın böyle!” Dilber abla hayret dolu bir nidayla konuştuğunda birkaç saniye daha geçti ve kimseden çıt çıkmadı.

“Ben, şey... Senin dediğin numaraları katmıştım aslında.” Avuçlarımla kollarımı sardığımda küçücük olmak, hatta oradan yok olmak istiyordum.

“S-sen... B-benim saçlarıma ne yaptın?” Kadın şoktan bir türlü çıkmıyordu. Ağlamaklı ifadesiyle ayağa kalkıyor, saçlarını parmaklarının arasına alarak inceliyor, bir türlü ne olduğunu çözemiyordu. “Dilber ben doğru mu görüyorum?”

Dilber abla şimdi nanayı yedik der gibi alt dudağını dişlemişti. “Maa-lesef abla ama kurutursak bir şeye benzer sanki.”

“Siz ne saçmalıyorsunuz ya?” dedi ve hiddetle bana doğru döndü. “Bu saçlarımın hâli ne böyle, neden bunu yaptın, neden!”

“Ben... Gerçekten de sadece dediği numaraları karıştırdım.”

“Kız senin Allah canını almaya!” Dilber abla olayı çözmüş gibi yanıma geldi. Numaralar kutuların ortalarında yazıyordu sen sağdaki kızıl reyonundan mı aldın o kutuları?”

Bu sefer eliyle ağzını örten ben olmuştum.

“Hadi bari yanlış aldın, tabaktaki turuncu rengi de mi görmedin kızım?”

“Şey... Dalgınlıktan fark edemedim ki ben...”

“Kız boyarken de anlamadın?”

“Anladım!” dedim ve dehşetle bağırdım. “Anladım hatta o yüzden...” İşaret parmağımla kadının saçlarını gösterdim. “O yüzden fark edince ensesindeki tutamı boyamaktan vazgeçtim.”

İkisi de hayretle bana bakıyorken her ne kadar çekinsem de elimi Narin Hanım’ın saçlarına daldırarak ensesindeki tutamı gösterdim. “Bakın, burayı boyamadım.”

Dilber abla kendini tutamadan gülecekken dudaklarını hiddetle ısırıp kafasını çevirdi. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?” Elimini iterek geri çekildiğinde elleri titriyordu. “Gül gibi sarı saçlarımı ne hâle getirdin? Dilber bir şey yap, çabuk düzelt şu saçlarımı!”

Dilber abla eliyle suratını sıvazlayıp Narin’e dönüp dostane sesiyle konuştu. “Abla valla bu renk sana çok yakıştı, gel bakır yapalım saçlarının hepsini. Her yer eşit beklemediği için dalga dalga olmuş zaten, hem sana da bir değişiklik olur.”

“Saçmalama ya ne bakırı? Çabuk saçlarımı eski hâline getirin hemen!” O sakın kadının içerisinden âdeta bir Tarzan çıktığında sesinin rüzgârıyla olduğum yerde kalmıştım...

Birkaç saat sonra Narin Hanım işlem koltuğunda oturuyorken dudaklarımı ısırmaya devam ederek onun yeni, kökten uca tamamen bakır olan saçlarını izliyordum. O felaketi düzeltmeyeceğimiz için daha doğrusu düzelse bile saçlarının ciddi ölçüde elimizde kalacağı için onu binbir zorlukla ikna etmiştik. Aslında etmişti, yani Dilber abla... Çünkü kadın bırakın benim görüntümü, sesimi bile duymaya tahammül edemiyordu. Zaten biraz daha konuşsaydım yaşıma aldırmayacak, neredeyse beni eline alacaktı. Bu yüzden çıt bile çıkartmadan korkuluk gibi dikilmiş, üzgün bakışlarla onu izlemiştim.

Fön makinesi kapanınca Dilber abla bir adım geri çekilerek kadına baktı.

“Ay vallahi çok güzel oldun abla ha, valla parasını da almayacağım senden.”

“Yeter Dilber! Daha fazla konuşma, zaten cinlerim tepemde.”

Ağzına yalancı bir fermuar çekip bir adım geri çekildiğinde kadın eşyalarını topladı ve bana öldürücü bir bakış atıp yanımdan kasırğa gibi geçti. Öyle bir geçmişti ki omuzlarım titredi ve üşüdüm.

“Anneciğim ... Beni dövecek gibi baktı.”

Dilber abla daha fazla kendini tutamadan kahkaha atmaya başladığında bir o yana bir bu yana eğilip duruyor, gözleri yaşararak neredeyse haykırıyordu.

“Kız Allah senin canını almasın, sen dua et o sarı saçlarını yolup eline vermedi, nasıl da mahvettin kadının güzelim saçlarını.” Sandalyeye oturup alt dudağımı sarkıtarak ona baktım. “Vallahi bakır da hiç yakışmadı ha. Bari adamakıllı bir ton yapsaydın be, o ne öyle tuğla gibi oldu karının kafası.”

Kaşlarımı küçük Emrah gibi büküp melül melül ona baktığımda ciğerlerim yanıyordu. Gerçekten de söylediklerinin eksiği yoktu, fazlası vardı.

“Vallahi kendimi çok kötü hissediyorum Dilber abla ya ... Yazık günah, kadını ne hâle getirdim.”

Gülümsedi. “Merak etme, ben akıta akıta güzel bir tona getireceğim Narin ablanın saçını. O zaten güzel kadındır, eski hâliyle bebek gibi olduğu için yakışmadı dedim. Yoksa bu hâliyle bile sana fink atar.”

“Diyorsun?” Söyledikleri bir nebze de olsa içimi rahatlatmıştı neyse ki ...

Ama şimdilik ...

Alt dudağımı sarkıtarak oturmaya devam ettiğimde avuçlarımla çenemi tutuyordum.

Ah, ah ... Yirmi dört yaşında, güzeller güzeli bir mankenseniz hayat gerçekten de çok zordu. Özellikle de cıtır cıtır ve de tatlı.

O haftayı güç bela atlattığımda afyonum patlamış bir vaziyette izin gününe uyanmıştım. Anca bir iki ay geçecekti ve ben o şekilde bu yeni düzene alışacaktım yoksa hiçbir şekilde oluru yoktu.

“Efendim babaanne...” İçeriden seslenen kadına boğazım acıyarak cevap verdiğimde hızla yanıma geldi. Kapının tam girişinde duruyorken yatağımın ucuna oturmuş, omuzlarıma ağır gelen yorgunluğumla öne doğru bükölüp kambur duruyordum.

“Hasta mı oldun kız sen? Sesin ne biçim çıktı öyle?”

Burnumu ektim. “Hafif bir kırınlığım var galiba...” Bu tempoda öğünlerimi düzenli yiyecek vaktim bile olmuyordu. Pantolonlarımın bel-leri bol geldiği için birkaç kilo verdiğimi düşünüyordum.

“Dur bakayım, ben sana bir nane limon yapayım, bugün dışarı çıkma.”

“Zaten çıkmayı asla düşünmüyorum...” deyip kendimi Titanik gibi yatağa batırduğmda ağır ağır soluyordum.

Bir süre sonra babaannem elindeki bardakla geldi. “Al bakayım, iç şunu abuk.” Az bir şey doğrulup bardağı tuttuğmda üzerimde öküz ölü-sü hissettim. Babaannem katır gibi bir yorgan atmıştı. “Ay bu ne babaanne ya, tabuta soktun beni sanki.”

“Deli deli konuşma.”

Yavaşça nane limonumu içmeye başladığımda dışarı çıkacağı her hâ-linden belli olan babaannemi inceliyordum. “Hayırdır, sen nereye böyle?”

Eşarbını düzeltirken ağzının içine doğru mırıldandı. “arşıya çıkaca-ğız Mualla teyzenle.”

“Kız ben çıkmıyorum o kadar, az dur yerinde, daha yeni ameliyattan çıktın.”

“Ne yenisi be! Şunun şurasında zaten sayılı günüm kalmış, evde otu-rup ne yapacağım?”

“Ne sayılı günü ya, çıtır gibisin maşallah.”

“Sus be, deli deli konuşma.”

Odamdan çıktığında suratımda tatlı bir tebessüm bırakmıştı. Baba-annemi gerçekten de çok seviyordum. Onun bir gün hayatımda olmaya-çağının düşüncesine bile katlanamıyordum. O kadar kişi vermiştim topra-ğa ama babaannemin acısını düşünemezdim bile. Tabii, Allah ne derse o olurdu, orası ayrıydı. Kafamı hızla onaylamaz anlamda salladım.

“Şimdiden böyle şeyler düşünme Polen.” Ardından büyük bir zevkle içeceğimi bitirip yorganın altına girdiğimde kendimi pamuk gibi hissediyordum. Anında mayışmıştım. Sağlam bir öğlen uykusuyla belli ki bu kırılganlığı atacaktım.

Telefonumun o kulak tırmalayan melodisiyle beraber istemeden de olsa gözlerimi açtığımda yanaklarım alev alev yanıyordu. Kendimi öylesine ağırlaştırmış, aynı zamanda da rahat hissediyordum ki kolumu çıkartıp yanımda duran telefonumu elime almaya eriniyordum.

Israrla çalmaya devam edince daha fazla karşı koyamadım ve inleyerek telefonu alıp açtım.

“Alo...” Gözlerim kapalı bir şekilde mırıldandığımda kim olduğunu bilmek bir tarafa, uyandığımın dahi farkında değildim.

“Polen ben Zümra pastanesinin oradayım. Babaannen ve Mualla teyze de burada ve bil bakalım bir de kim?”

“Alisya?” Ağzımı şapırdatarak yutkundum. “Ne diyorsun ya, ne babaannesini?”

“Kenan komiser de burada diyorum ve babaanneni asla gönderemiyorum, her şeyi öğrenebilirler, acil durum diyorum, gel çabuk.”

Telaşlı ve kısık gelen konuşması sonlandığında kaşlarım çatılmıştı.
Babaannem.

Kenan komiser.

Her şeyi öğrenebilirler... Neleri? Hangi yalanları? İkisine de bir tomar yalan söylemiştim, hangisini kurtaracaktım?

“Ne!” Boğuluyormuş gibi soluyarak birden yatağımda döndüm ve sertçe yeri boyladım. “Ah!”

“Polen iyi misin?”

Suratımın önünü kapatan sarı, kabarık saçlarımı kafamı sertçe kaldırarak yukarı attığımda suratımda acı çekercesine bir ifade oluşmuştu.

"Alisya! Alisya! Sakın babaannemin yanından ayrılma, bir dakika bile bırakma onları, hemen geliyorum neresi demiştin?"

Üzerime ne bulduysam giyip ateş almış gibi evden çıktığımda çarşıya doğru durmadan koşuyordum. Kırgınlık mırgınlık hiçbir şey kalmamıştı bende o an için. "Of ya, hasta olma lüksüm bile olmayacak mı benim?" İki-
dir izin günlerim de gidiyordu zaten. Sürekli ölme eşeğim ölme modunda takılıyordum.

Pastanenin önüne geldiğimde soluk soluğa bir şekilde öne doğru bükülüp ellerimi dizlerime yasladığımda dağınık saçlarım öne doğru düşüp yanaklarımı örtmüştü. Bir elimle saçlarımı savurarak kafamı kaldırıp yandan pastaneye baktığımda babaannemlerin kapının önünde oturduğunu, iri bedenli adamı da köşede telefonla konuşurken görmüştüm. Arkası dönük olduğu için suratımı göremiyordu ancak ben onu direkt tanımıştım.

Nefes nefese bir şekilde babaannemin yanına oturduğumda üçü de irkilerek bana bakmıştı.

"Ay!" Elinin tersiyle dirseğıme vurdu. "Kızım nereden çıktın sen ya! Ödümü koparttın, Allah iyiliğini versin."

Dehşet içerisinde Alisya'ya baktığımda aslında hasar tespiti yapıyordum. Yavaşça gözlerini kapatıp açınca rahat bir soluk bıraktım.

"Babaanne ne işin var burada ya? Kalk çabuk, eve gidiyoruz."

"Ne diyorsun be sen? Arkadaşımla kırk yılın başı dışarıda tatlı yiyeceğim, sana mı soracaktım?"

Ağzımın içi iyice kurduğunda omzunum üzerinden geri dönüp komiseri kontrol ettiğimde hareketleri hararetlenmeye başlasa bile durduruyordu.

Ardından yaşlı kadın dertli bir şekilde Kenan'a baktıktan sonra bana doğru eğildi. "O değil de kızım bu çocuğun durumu gerçekten de hiç iyi değil." İri gözleriyle tekrardan arkası dönük adama baktı. "Kendini polis sanıyor."

"Ne!" Tüylerim diken diken olmuştu, ağzımı elimle örttükten sonra ifademi toparlayıp sesimi kısıtım. "Ne alaka babaanne ya, bunu da nereden çıkarttın?"

“İki saattir kısık kısık telefonda konuşuyor, duymuyoruz sanıyor. Yok devriye, yok suçlular falan. Kendini komiser sanıyor galiba.”

Ağzım istemsizce beş karış açılıp duruyordu, kan ter içerisinde Alisya’ya baktığımda oturduğu yerde kıkır kıkır gülüyordu haspam.

“Olur mu babaanne, Kenan komiser falan değil. O bir komi.”

Kafasını onaylar anlamda salladı ve sanki evi ocağı yanmış gibi dizlerini dövdü. “Biliyorum kızım, bilmez miyim? Ama bunu gel de Kenan’a anlat.”

Titrek bir soluk aldım. “Vah vah, görüyor musun sen şu işi?”

“Ne işi kızım?”

“Babaanne ocakta çorba unuttum.”

Gelişigüzel bir şekilde koluma geçirdi. “Allah senin cezanı vermesin, ne diyorsun sen?”

“Evet ya babaanne, eve git de kapat hemen altını, ben çekime gideceğim, eve dönemem.”

Kaşlarını çattı ve o dehşet anında bile iğnelercesine üzerimi süzdü. “Bu hâlde mi?” Onun rehberliğiyle beraber üzerime giyindiğim alakasız renklerdeki bol kıyafetlere baktım. Gerçekten de ne alaka ya?

“Evet. Şey bu bir yardım kampanyası, o yüzden çok gösterişli giyinmemem gerekiyormuş.”

Mualla teyzeye döndü ve elini gelişigüzel bir anlamda salladı “Görüyor musun ahretlik, yeni modalarla rezil kepaze ediyorlar kendilerini.” İstemsizce gözlerimi devirdiğimde cüzdanını çıkartmıştı. “Neyse şu hesabı ödeyeyim.” O sırada cüzdanından sıyrılan kartları görünce gözlerim dehşetle aralandı.

Timuçin’in gönderdiği kartlar!

“Babaanne bunların sende ne işi var?” Surat ifadem bu sefer tamamen dağıldığında Alisya, Mualla teyzeye yardım ediyordu. O görmeden kartları hemen aldım.

“He, faturalar gelmiş kızım, gözlüğümü bulamadım, okuyamadım bir türlü, ne kadar gelmiş bu ay?”

Boğazım dehşet içerisinde kuruduğunda kâğıtları avucumun içeri-

sinde sıkıca tutuyordum. “Babaanne çorba taşacak diyorum, sen ne diyorsun ya, hadi eve git çabuk!”

Kadıncağz aceleyle giderken başına bir hâl gelmesin diye Alisya’yı da onlarla gönderdiğimde soluk soluğa bir şekilde arkalarından bakakaldım. “Ay... Anneciğim... Bir an hiç gitmeyecekler sandım.” Kalbim dehşetle atmaya devam ediyorken soluklarım bir türlü düzene girmiyordu.

Birden Kenan komiser gelince sırtımı dikleştirdim. Asık ifadesini olağan tutmaya çalışırken masada beni tek başıma görünce kaşları daha da çatıldı. “Sen nereden çıktın?”

“Ah!” İçtenlikle tebessüm edip göğsümün üzerinde yumruk yaptığım elimi kaldırıp selam verdiğimde otuz iki diş gülümsüyordum. “Merhaba komiserim hayırlı cumalar.”

Söylediklerimden etkilenmeden avucumun içerisinde masaya düşen kırıksık kâğıtlara baktığında şuurumu kaybetmiştim sanki. *Aptal Polen... Aptal.*

Sanki mideme sert bir top darbesi yemiştim o anda. Tek kaşı sorgularcasına kalktığında rüzgâr vurdu ve kâğıtlar onun önüne doğru sürüklendi. Teklifsiz bir şekilde elini uzattığında irice açılan gözlerim dehşetten kesinlikle önüme düşecekti.

Onlar Timuçin’in gönderdiği kartlardı ve... Kenan komiser de onları okumak üzereydi.

15. Bölüm

“Sabrın Sonu Saldırı”

“Ko- Komiserim!” Parmaklarının ucu kâğıtlara değince panik içerisinde cırladığımda yüzünü buruşturarak suratıma baktı.

Adamın ifadesinde öylesine sert ve ters bir tutum vardı ki bir an neye uğradığımı şaşırdım. Bir süredir görmediğim o asabi surat iyice çatıldığında teklifsiz bir şekilde kâğıdı alacakken elimi elinin üzerine koydum.

O anda burnumdan sert ve kısa bir soluk aldığında bakışlarım irice açılmıştı. Suratımdaki kızarıklığı tüm benliğimle hissediyorken avucumun içerisinde, hemen küçük parmaklarımın altında kalan sert, kemikli ve kudretli elin dokusu kafamı daha da karıştırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı onaylamaz anlamda sallayarak aceylele konuştum. “Ne yapıyorsunuz ya, alışveriş listem o benim.”

Hödük adam hiç çekinmeden kâğıtları tutmaya devam edince gözlerimi devirerek yaklaştım ve fısıldadım. “Özel listem, kadınsı ürünler.”

Yanakları anında içe doğru çekildi ve göz kontağını keserek yere baktı. Ardından elini de masanın üzerinden çektiğinde rahat bir soluk alıp kâğıtları avucumun içine sıkıştırıverdim.

Sırtını dikleştirerek boğazını temizlediğinde sürekli başka tarafla-

ra bakıyordu. “Böyle şeyleri ne diye ulu orta yerlere atıyorsun kızım?”

“Ay komiserim, elimden kaydı işte, siz de gördünüz.” Nefes nefese kaldığımda yanaklarımdaki yanma artmaya devam ediyordu. Göğüs kafesinde yoğun bir sıkışıklık hissedince kaşlarım çatıldı. İyi de artık rahatlamam gerekmez miydi? Neden daha da ağırlaştığımı hissediyordum?

Özellikle tam da şu anda dizlerimin bağları çözülüyor, ellerim titriyor ve tüm kan bedenimden çekiliyordu sanki. “Ko- Komiserim...” Burnumdan kesik kesik soludum ve yavaşça kafamı salladım. Ona bakamıyor bak-sam bile göremiyordum bakış açım sürekli bulanıklaşıyordu. “Ben artık gideyim...” Masanın kenarından çıkıp geçecekken birden dengemi toparlayamadım ve dizimi sertçe oraya çarptığımda bilincim kapandı.

Aşağıya doğru savrulurken bedenimin ısısı sanki bir volkan misali taşıyor, gözlerime kadar yakıyordu.

“Polen!” Sert bir bedene çarptığımı hissettiğimde gözlerim kapandı ve gerisi tamamen karanlıktı.

Ara ara gözlerimi açtığımda onun sert ifadesiyle karşılaşılıyor, ayık duramadan geri yumuyordum. Keskin bir şekilde aldığım hastane kokusu midemi bulandırdı ve suratımı buruşturdu. Elim karnıma doğru götü-recekken kolumdaki serum canımı yaktı.

“Ah...”

“Ani hareket etme!” O tanıdık sert ses tarafından azarlandığımda sırtımdaki yastığı düzeltiyordu.

“Komi- Komiserim...”

“Yorma kendini, dinlen.”

Sürekli yaşanan gözlerimi güçlkle araladığımda etraftaki seslerden bile net bir şekilde duyabildiğim o kuru ve cızırtılı ses kulaklarımda yankılandı. Birkaç kez daha yumup geri açtığımda gözlerimdeki kuruluğun oluşturduğu yakıcı his yavaş yavaş dağılıyordu.

Bir acil servisteydim ve o da yanımdaydı. Tamdık başka kimse yoktu

neyse ki. "Baba- Babaanneme ha- haber vermediniz de- değil mi?" Üzerime doğru eğilmiş bir vaziyette sırtımdaki yastığımı düzeltmeye devam ettiği için yalnızca gövdesini görüyordum ve hastane kokusunu bastıran o güzel mistik kokuyu alıyordum.

Geri çekilip yanımdaki sandalyeye oturduğunda kafamı bile güçlkle taşıyordum. Yavaşça geriye doğru yatırdığımda yumuşak yastığa düşmüştü ve bu pozisyon benim için çok iyiydi.

Bakışlarımı kısarak tavandaki o rahatsız edici ışıkları engellemeye çalıştığımda sert ifadesinin arasına karışan endişeyi gördüm. Ardından bozuntuya vermeden bariton sesiyle konuştu. "Vermedim."

"Oh..." Rahat bir soluk vererek gözlerimi yumdum. "Çok şükür."

Tavandaki saate baktığımda saat daha ikiydi neyse ki. Akşama kadar bir şekilde toparlanıp eve öyle giderdim. Babaannem bu kadar kötü olduğumu görürse hem çok üzülür hem de birkaç gün boyunca beni asla işe göndermezdi. Tabii eski işimi yapıyorken bu daha olasıydı. Çekimleri ertelerdik ancak şimdi günlük yevmiyelerimden olurum hatta belki de işimden bile. Bunu kesinlikle göze alamazdım.

Babaannem her ne kadar bilmese de karnımızın doyması bu günlük işlere bağlıydı.

"Ateşten gebermişsin, bu hâlde ne halt etmeye dışarı çıkıyorsun?"

Dudak kenarlarım aşağı doğru kıvrıldığında üzgün ifademle ona bakıyordum. Tam dudaklarımı aralayıp bir şeyler zırvalayacakken hemşire gelip serumu çıkarttı. "Çıkış işlemlerini halledebilirsiniz."

Tedirgin bir şekilde yanımdan ayrılan kadına baktığımda Kenan komiser oyalanmadan kalktı. "Sen bekle, halledip geliyorum hemen," deyip yanımdan ayrıldığında içim çekilmiş gibi avuçlarıma bakıyor, parmaklarımla oynuyordum.

"Biraz daha kalamaz mıyım? En azından toparlanana kadar..." Kendi kendime sayıkladığımda çok fazla yorgun, aynı zamanda da aç hissediyordum.

"Hadi gidiyoruz." Geniş ceketimi alıp bana giydirmeye başladığında elimden geldiğinde ona yardımcı oluyordum.

Güçlü koluna girerek ağırlığımın büyük bir çoğunluğunu ona bırak-

tığım da beni yavaşça yürütüyordu. Kıyafetlerimizin arasından omzuna sürten güçlü kolunun hissiyatını o hâlde bile alıyordum.

Yanımda o kadar iri ve kuvvetli duruyordu ki kendimi daha da zayıf ve çelimsiz hissediyordum. Aynı zamanda da fazlasıyla güvende.

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluştuğunda onu babam gibi hissettim ve yere bakarak ilerlemeye devam ettim.

Kolundan çıkana kadar sıcacık olan kalbim anında soğumuştı.

Şoför koltuğuna geçtiğinde yavaşça emniyet kemerimi takıyordum.

“Seni Alisa’ya mı bırakayım?” Alt dudağımı dişleyip kafamı bacaklarıma doğru eğdiğimde bu hâlsizlikle kafa karışıklığı hiç çekilmiyordu. Alisa’ya bırakamazdı ki babaannemleri bırakıp merkeze geçecekti. Zaten kız sabahdan beri benim yalanlarımın sonuçlarıyla uğraşıyordu. Bir de işten çıkmasını mı isteyecektim?

Korkut ise kamptaydı. Zaten kampta olmasa bile ona gitmezdim, babaannem iki kılıklı asla işe gitmeme izin vermezdi ve yalanım ortaya çıkardı.

“Anlaşıldı.”

“Hıh?” Sokakta kalmış bir kedi yavrusu gibi kafamı kaldırıp ona baktığımda bir şey demeden arabasını çalıştırdı. “Benim evime gidiyoruz.”

“Komi- Komiserim ...”

Omzunun üzerinden sert bir bakış attı. “Komi deyip durma tepemin taşı atıyor.” Ardından kafasını daha fazla çevirip arkaya baktı ve bir yandan da düz bir şekilde uzattığı kolunu oynatarak avucunun dışıyla direksiyonu oynatıp hızlı daireler çizmeye başladı.

Vay canına, çok havalıydı ...

Araba yavaştan ısındığında sıcaklığa daha fazla karşı koyamadım ve yenik düşen omuzlarımın arasına kafamı sokarak uykuya daldım.

Sırtımın yumuşak bir zemine değmesiyle yavaşça gözlerimi araladığımda üzerimden uzaklaşan siyah beden görüş açıma girince irkilerek sayıkladım. “Anneciğim!”

“Benim kızım, cırlama.”

“Ay komiserim!” Bir süre öncesine göre çok daha iyi bir sesle ağzımın içerisinde mırıldandım. “Ödümü koparttınız.” Elimle de göğsümün üzerini örtmüştüm.

Yanı başımda ayakta dikildiği için kafamı kaldırmam gerekiyordu, bir süre sonra enseme ağrı girince kafamı geriye yatırmak durumunda kalmıştım.

“Kızım sen nasıl böyle bayılmış gibi uyuyorsun? Kaçırsalar ruhun duymayacak.”

Suratımda yorgun bir tebessüm oluştu. “Şakalarınız bile işinizle alakalı bakıyorum da.”

Konuşmamın sonuna doğru odadan çıkıp gittiğinde suratımdaki tebessüm öylece asılı kalmıştı. “Duymadı herhâlde.”

Kısa süre içerisinde dönüp dizlerimin üzerine kocaman kıyafetler atığında kaşlarım çatılmıştı. “Bunlar ne böyle komiserim?”

“Kıyafet, görmüyor musun?”

“Öyle mi?” Kaşlarım kalkmıştı. Kafamı kaldırıp sert ifadesine baktım. “Ben de ayı postu sanmıştım.”

“Boş konuşma da giyin üstünü, ne öyle incecik şeylerle atlamışsın dışarı.” Dudaklarım ortada buluşup yuvarlak bir hâl aldığı anda üzerimi inceliyordum. Evet. Hem ince hem de cümbüş gibi renkleri vardı. Zaten üşüyüp duruyordum.

“Tamam komiserim, çıkın da giyineyim.”

İkiletmeden dışarı çıkıp kapıyı kapattığında ayı postlu koltuktan güçlükle kalkıp üzerimi değiştirdim.

Bana verdiği siyah eşofman takımı öylesine bol ve büyük olmuştu ki kolları ve bacakları uzun gelmişti. Ellerimi örten kumaş parçalarını çırparak sallanmasını izlediğimde müsait olup olmadığını soruyordu.

“Gelebilirsiniz komiserim, giyindim.” Saatler öncesine göre daha iyi olsam da üzerimi değiştirmek bile nasıl da yormuştu beni.

Elindeki koca battaniyeyle beraber içeri girdiğinde bu yorgun hâlimle bile vaziyetime gülüyor, bol gelen kumaşla oynamaya devam ediyordum.

“Aslında ben de uzun bir kızım, aşırı çelimsiz olduğumu da düşünmüyorum ancak...” Sarkan kolu kaldırarak komisere bakıp sıırıttım. “Siz bu kadar büyük bedenleri nereden buluyorsunuz? Yelken kumaşından falan mı diktiriyorsunuz eşofmanlarınızı?”

Dudaklarını buruşturarak bana sevimsiz bir ifadeyle baktı. “Anlaşılan evden çıkmak istiyorsun?” Tek kaşını sorgularcasına kaldırınca ağzıma gizli bir fermuar çekip hızla yerime oturdum. “Harika.” Battaniyeyi koltuğun diğer ucuna fırlattıktan sonra arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. “Sana çorba hazırlıyorum, ilaçlarını daha sonra içersin.”

“Teşekkür ederim!” Kapı birden kapanınca suratımda tekrardan yorgun bir tebessüm oluşmuştu. “Yine duymadı herhâlde.” Umursamadan ayı postunun üzerine yatıp battaniyeyi üzerime çektiğimde altından ayaklarımı oynatıp birbirine vuruyordum.

“Oh be... Sıcacık ne güzel, mis gibi...” Üzerimdeki yumuşacık tüylü battaniyeyi parmaklarımla okşarken dayanamadan kıkırdadım. “Kendimi ayıya sarılmış dürüm gibi hissediyorum.”

Ardından yavaşça evi incelemeye devam ettiğimde çok fazla ayrıntı olmadığını fark ettim. Eşyalar genel olarak büyük olduğu için yer kaplıyordu, onun dışında içinde bulundukça fazla da kafamı karıştırmıyordu, vakit geçirdikçe alışıyordum.

Bir süre sonrasında tekrardan gelip yanımdaki ufak tahta masaya elindeki tepsiyi koyduğunda her yer tarhana kokmaya başlamıştı. İyi de ben sevmezdim ki tarhana ayol!

Her ne kadar mimiklerime engel olmaya çalışsam da yapamıyordum işte. Kokusu bile rahatsız ediyordu beni.

“Ne o? Tarhana sevmiyor musun yoksa?”

Dudaklarımı bastırıp sıkıntıyla soluduktan sonra alnımı kaşıdım. “Şey, pek sevdiğimi söyleyemem aslında.” Bunu babaannem için bile yememiştim.

“Ne seversin?”

“Brokoli çorbası falan.”

“Ne çorbası ne çorbası?”

Karşımdaki koltuğa oturan adamın çattığı kaşlarına bakarak yineledim “Brokoli çorbası.”

“Kızım o sebze değil mi? Ne antin kuntin şeyler seviyorsun sen öyle?”

“Ya komiserim!” Elimle ağzımı örtüp yorgun gülümsememi engelleyerek, “Sebze çorbası işte. Hem de şifa deposu işte, ne güzel,” dedim.

“Belli belli. Geçen de suyun içinde makarna yiyordun.”

Kendimi tutamadan kahkahayı bastığımda başım ağrımış, sarfettiğim efor sayesinde iyice yorulmuştum. En sonunda boğazımda oluşan ağrıyla beraber bitap düştüğümde yavaşça öksürerek iyice koltuğuma sindim.

“Kişneme de ye yemeğini.”

“Kişnemek mi?” Suratımı buruşturarak kafamı kaldırmış, en masum ifademle suratına bakmıştım. “Komiserim siz,” işaret parmağımla suratımda hayalî bir daire çizdim ve söylediklerine inanmadığımı belli eden bir tavırla, “Şu suratın bebensiliğini görmüyor musunuz?” diye sormuştum. Kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Benim hasta sesim bile oldukça ilgi çekicidir, tıpkı bir bülbülün şakıması gibi, cidden sağır mısınız acaba?”

Bu adam gerçekten de bazı yönleriyle bana kafayı yediriyordu. Kişnemek de ne demektir ayol? Polen’in olduğu bir durumda söz konusu bahsi olabilir miydi kişnemek eyleminin? Bana gerçekten de bu zamana kadar hiç alışık olmadığım şekilde yaklaşıyordu.

Neredeydi o hapşırarak üzereyken neredeyse tişörtünü çıkartıp uzatacak erkekler? Ah ah ... 24 yaşında bir mankenseniz, özellikle de gripse-niz, hayat gerçekten de çok zordu. Özellikle size bakan böylesine bir hö-dük adam varsa, o zaman da kolaydı ancak cidden anlaşılamazdı.

“Sen önce burnunu şu Kaf Dağı’ndan bir indir,” dedi ve masanın üzerindeki peçeteyi üzerime attı. “Ardından da sil, pislenmiş.”

“Ne!” İki elimle de suratımı kapatıp cırlayarak bağırdım. “İnanmıyorum! Gerçekten mi? Hay aksi, nasıl olur böyle bir şey?” Derin bir utanç içerisine girdiğimde ağlamak istiyordum. Ne kadar kötü bir vaziyette görmüştü kim bilir? Başka birine anlatır mıydı acaba? Hıh? Aman Allah!

Gözümün önüne birden ertesi günün manşet haberi belirdiğinde gözlerim irice açılmıştı.

Ünlü manken yasaklı madde kaçakçılığından tutuklandıktan sonra burnunda sümükle yakalandı! Şok! Şok! Şok!

Koltuğun üzerindeki gizlice çekilmiş, burnumu silerkenki ifşa fotoğraflarım zihnimde canlandığında ayaklarımı yorganın içinde teperek görüntüleri geri göndermek istesem de başaramamıştım. Evden çıkan Kenan komiserin magazin muhabirlerine verdiği röportaj gelmişti şimdi de gözümün önüne.

“Kocaman devasa bir şeydi. İlk başta burnunun içinde ur çıktı sanmıştım, meğerse sümükmüş.” Flaşlar sert adamın suratına doğru patladıktan sonra ciddiyetle röportajını verdi ve kameraya garip bir ifadeyle gülümseyip barış işareti yaptı.

“Hayır!” Kucağımdaki peçeteyi kaptığım gibi sırtımı ona dönüp burnumu temizlemeye çalıştığımda suratımda ağlamaklı bir ifade oluşmuştu. Bir yandan da telaş dolu sesler çıkartıyor, az önceki olağan bebensiliğimi daha ne kadar mahvedeceğimi düşünüyordum.

Ardından yavaşça ona doğru döndüğümde kafam kucağıma doğru eğikti. Yüzümü görmesem de kıpkırmızı olduğunu fazlasıyla hissediyordum. “Bunu...” dedim zayıf bir sesle ve sıkıntıyla devam ettim. “Bir başkasına söylemezsiniz, değil mi?”

Her ihtimale karşı burnumun ucunu aşağıda tutsam da bakışlarımı kaldırarak gözlerine baktım.

Bana tuhaf bir ırk keşfetmiş gibi baktıktan sonra suratını boynuna doğru çekip kaşlarını çattı. “Burnunda sümük!” Ellerimi kaldırarak bağırdım. “Ay demeyin! Demeyin öyle!” Ardından ellerimin arasından onu izliyorken sabır çekerek devam etti.

“Burnunda sümük olduğunu neden başkalarına söyleyeyim kızım, manyak mısın sen?”

“Ya komiserim! Demeyin dedim ama!”

Tekrardan bir sabır çekerek ayağa kalktığında boynunu kütletiyordu. “İç şu çorbanı bir an önce, daha fazla kafamı bozma benim.” Kapıya doğru ilerliyorken kendi kendine mırıldanıyordu. “Tövbe estağfurullah, çattık resmen.”

Çorbamı zor da olsa içtikten sonra ilaçlarımı alıp koltuğa vantuz gibi

yapıştığında öylesine rahat ve huzurlu bir uykuya dalmıştım ki bütün ağrılarım bir çırpıda uçuşup gitmişti sanki...

O yoğun yorgunluğun ve hâlsizliğin yerini daha sağlam ve dinç bir beden almıştı ve ben Alisya'nın gelmesini beklerken Kenan komiserin getirdiği portakalları yiyordum.

Bir süre sonra zil çaldığında ağızımdaki lokmayı çiğneyerek gülümse dim. "Tam zamanında geldi." Ardından içeriden ufak bir boğuşma işitince irkilerek göremeyeceğimi bilsem de omzumun arkasına, kapalı olan salonun kapısına baktım.

Kapının açılmasıyla içeriye Alpay komiserin dalması bir olmuştu. Olağan bir tavırla ortaya doğru birkaç adım atmıştı ki koltuğun üzerindeki bedenimi görünce irkilerek geri çekildiğinde ifadesi tamamen bozguna uğraşmıştı.

"Ne alaka lan?"

Ardından kaşlarını çatarak gözlerini sıvazladı. "Komiserim senin şu babanın doktorundan randevu alsana bana da gözlerim iyice bozuldu, salonunda bizim Vitrin Süsü'nü görüyorum."

Ardından yadırgayarak gelip karşıma oturduğunda sürekli gözlerini yumup geri açıyordu. "Aynı gerçekte gibi lan."

Böyle bir baskın beklemediğim için neye uğradığımı şaşırmıştım tabii. Hakikatten ne alakaydı değil mi? Şimdi çevir kazı yanmasın. Adamı da zor bir duruma sokmuştum, nasıl açıklayacaktık bu durumu? Açıklasak bile yine de ne alakaydı?

Aslında Alpay komiser söyleyene kadar ne alaka olduğunu da anlamadığımı fark ettim. Kenan komiseri kısa süre içerisinde öylesine benimseyip yakın görmüştüm ki hasta olduğumda beni evine getirip bakmasını bile yadırgamamıştım.

Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

Aslında şu anda Alisya ve Korkut'u saymazsak hayatımda olan birçok arkadaşımın bekleyemeyeceğim bir vefa olduğunu fark ettim ve aynı zamanda da Kenan komiseri karşı tıpkı Alisya ve Korkut'a hissettiğim yakınlığı duyduğumu gördüm.

Yavaşça elimi kaldırıp gelişigüzel bir tavırla sallayarak gülümsedim.

“Aslında bu seferki rüya değil.” Kodesteki ilk günüme latife yapıyordum.

“Hadi ya?” Dalga dolu bir kahkaha patlattı. “Bu sefer rüyasını değiştiremeyen ben miyim yoksa? Bakayım, vallahi geçmiyor!”

Dudaklarımı buruşturarak ona acıklı bir ifadeyle baktığımda ne olduğunu anlamasa da malzeme çıktığı aşikârdı ve suratındaki hayvani te-bessümden bunu sonuna kadar kullanacağını görebiliyordum. Sıkıntıyla soluyarak hole baktım, Kenan ortalıklarda gözüküyordu. Adama da ne sıkıntı olmuştu ya, zaten bana katlanamıyordu, bir de Alpay komiser çıkmıştı ortaya. İkimizi de gırtlaklayarak evden kovmasa iyiydi.

“Şans eseri karşılaştık ve ben çok hastaydım, düşüp bayılmışım oracıkta. Adamcağız da ne yapsaydı, beni sokakta bırakacak hâli yoktu ya?”

Hayvani bir kahkaha attı. “Hastaneye neden götürmedi?”

“Götürdü tabii ki!” Abartı bir tepki verdiğimi hissedince durularak devam ettim. “Benim kalacak yerim yoktu, toparlanana kadar buraya geldim, birazdan da gideceğim zaten.”

O sırada koridorda bir hareketlenme olunca rahatsız hissederek kafamı çevirdiğimde alt dudağımı dişliyor, üzerindeki kabukları soymaya çalışıyordum. Kesin kızacaktı bana ya da bu duruma. Sonuçta adamı da saçma bir durumun içerisine sokmuştum. Bir de ben onların karakoldan çıkan bir sabıkalıydım. Bu olay karakoldakilerin kulağına giderse ne olurdu? Hepsi adamın arkasından gülerlerdi belki de.

Kenan komiser düz ifadesiyle beraber salona girdiğinde Alpay’ın eğlenen bakışları ikimizin arasında gidip geliyor, bir yandan da kendince aramızda nelerin döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Seni buraya Kenan getirmedir yani, kendin gelmek istedin?”

Sertçe yutkunduktan sonra ağzımı açtım ve tam evet diyecekken benden önce davrandı.

“Ben getirdim.” O bariton sesin sahibine döndüğümde ifadem durgunlaştı ve neye uğradığımı şaşırdım. Sorgularcasına Alpay’a baktı. “Sana hesap mı verecekti?”

Kaşlarım hayretle yukarı doğru kalktığında dilim damağım kurumuş, ne diyeceğimi şaşıır bir vaziyette bulmuştum kendimi. Zil çaldı ve Kenan’ın yaydığı negatif enerji az da olsa dağıldı. Alisya gelmiş olmalıydı.

“Neyse, Alisya geldi sanırım,” dedim ve elimi kucağımdaki yorgana attım. “Ben artık gideyim, daha fazla rahatsızlık vermeyeyim.”

Kapıya doğru ilerleyecekken eliyle üzerimi işaret etti. “Kıpırdama, Slovenya’dan getirttiğim ıhlamuru kaynatıyorum, onu içmeden bir yere gitmiyorsun.”

İyice dağılmış bir vaziyette hareketi kesip yavaşça soluğumu bıraktığımda neyse ki az önceki rahatsızlığım bir nebze de olsa dağılmıştı.

“Kenan ve doğal şeylere olan ilgisi...” dediğinde az önceki şaşkınlığını saklamaya çalışsa da Alpay’ın da düşünceleri sislenmişti. Aklından ne geçtiğini bilmesem de bir şeyler düşünüyordu ve olağan tavrına bakılırsa bunları paylaşmaya da hiç de niyetli değildi.

Ardından aklına bir şey gelmiş olacaktı ki boğazımı temizleyip hızlıca yerinden kalktığında yavaşça vitrinin aynasının önünden geçiyor, bana fark ettirmemeye çalışarak saçını düzeltiyordu.

İlk başta ruh hâlindeki bu ani değişimi anlayamasam da koridordan gelen seslerden ne olduğunu anlamıştım. Bakışlarımı kısarak dikkatle onu izlediğimde olağan bir tavırla koltuğuna geri oturdu ve kendi ruh hâline göre oldukça kasıntı bir pozisyon alarak öylece durdu.

“Elmalı turtam!” Koridordan gelen bir ciyıklamanın ardından Alisya yanımda bittiğinde küçük bir çocuk gibi dudaklarımn kenarlarını aşağı doğru büktüm.

“Kakaolu kekim!”

“Turtam!”

“Kekim!”

Alisya her zamanki gibi harika görünüyorken suratındaki şefkatle beraber bana doğru gelip üzerime eğildiğinde sıcak kollarıyla bedenimi sarmıştı. Karşı koltukta oturan adamı fark bile etmemişti. Büyük bir şefkatle beni sevip öpmeye başladığında güçlkle onu uzaklaştırdım.

“Öpme beni, hastayım, sana da bulaşır.”

“Ay sana kıyamam ya, bana neden haber vermedin?” Geri çekilip tek dizinin üzerine yere oturduğunda bir yandan da elimi tutuyordu.

“Zaten bütün gün benimle uğraştın, bir de işinden mi etseydim seni?”

“Ne olacak ya, izin alırdım, manyak mısın?” Gerçekten de sinirlenmişti. Bir çocuk gibi omuzlarımı indirip kaldırdığımda Alpay boğazını temizlediğinde Alisya irkilerek çaprazına baktı.

Arkadaşım adamı görür görmez anında taş kesilmişti. Sıcak bakışları soğumuş, gevşek duran dudakları sıkılarak bembeyaz olmuştu. Yalnızca benim duyabileceğim şekilde tısladı.

“Bu dangalağın burada ne işi var?”

Hayretle aralanan ağzımı hızla kapatıp fısıldadım. “Alisya çok ayıp.”

“Ne ayıp ya?” Çatık kaşlarıyla bana baktığında bakışlarından öfke taşıyordu. “Şuna bak, dallama nasıl da kasıntı kasıntı oturuyor. İtoğluit, ne olacak.”

“Babasının ne suçu var?”

Kafasını yaklaştırdığında ifadesindeki o ciddi öfkeden ürkererek geri çekildim. “Sence derdim babasıyla mı?”

Ağzım tekrardan aralandığında ifademini dağılmasına bir türlü engel olamıyordum çünkü Alisya’yı uzun zaman sonra ilk defa bu denli sınırlı görüyordum. Kelimenin her anlamıyla tepesi atmıştı. Elinde olsa Alpay’ı elleriyle gırtlaklayacaktı. Canım arkadaşım, nasıl da içerenmişti adamın bir sıcak bir soğuk olan tavırlarına.

Alisya bir şey söylemeyince Alpay omuzlarını kaldırarak ağır bir biçimde selam verdi. “Merhaba Alisya Hanım.”

“İyy.” Arkadaşım tiksinererek suratını buruşturup bana baktığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Yalandan selam bile vermemişti.

“Alisya ne yapıyorsun?” Hayretle mırıldandığımda umursamadı bile. Az da olsa çekinmeyeişine cidden hayret ediyordum.

“Ne yapıyorum? Bir de selam mı vereceğim o ayıya?” Tahammülsüz bir şekilde ayağa kalkarak eliyle gel yaptı. “Kalk hadi çabuk, götüreyim seni.”

“Ama şey...” Ben cümlemi tamamlayamadan elinde koca bir tepsiyle içeriye Kenan komiser girdiğinde alt dudağımı sıkıntıyla dişleyerek Alisya’nın patlamak üzere olan öfkesine bakıyordum. Sanki biraz daha Alpay’la aynı havayı solusa bütün evi patlatacak gibiydi. Gerçekten de ona tahammül edemiyordu.

Hakkı da vardı ama.

Alpay önce cidden arkadaşım ile ilgilenmiş hatta bana bile söylemiş, tüm bunlarla da yetinmeyip arkadaşım a da belli etmişti. Ardından Alisya'ya konuyu ıtlattığımda ise tam bir öküz gibi davranmaya başlamıştı. Arkadaşım da onunla ilgilenmeye başladığındaysa işler tam anlamıyla fiyasko olmuştu.

Alisya'nın ergenliği haricinde hiçbir erkekle bu şekilde ilgilendiğini veya ilgisini az da olsa belli ettiğini hatırlamıyordum. Genel olarak erkek çevresi de yoktu ve çok bir geçmiş i de olmamıştı zaten.

Büyük ihtimalle temiz duygularını belli ettiğı için böyle karşılık almayı hazmedememişti. Bu yüzden Alpay'ı gördüğü yerde parçalamak istiyordu. Onun ters hâlini çok iyi bilirdim. Alisya bir kere zıt giderse siyaha beyaz derdi ve aksine onu kimse ikna edemezdi.

Yani Alpay komiser duygularında ciddiye eğer kesinlikle iş i vardı.

Çünkü benim arkadaşımın kabalık konusunda kesinlikle çekincesi yoktu.

“Önce ıhlamurlarınızı için, sonra gidersiniz.” Genç adam otoriter bir tavırla sehpa mıza iki ıhlamur bıraktığında Alisya soluğunu bıkkınlıkla verip bana öldürücü bakışını attı. Bir an önce bu saçmalığa son vermemi ve bu evden hızla defolup gitmemizi istiyordu.

Sertçe yutkunduktan sonra Alpay'ın hayret dolu suratına, Kenan komiserin stabil ifadesine ve arkadaşımın sinirden kudurmuş hâline bakarak ıhlamurumu alıp hüpleterek bir yudum aldım.

“Afiyet olsun şekerim.”

Duyduklarından sonra Alisya'nın ağız yarım karış açık kaldığında kısa süreli olan afallamasından sıyrılarak eliyle omzumu dürttü. “Ne saçmalıyorsun sen ya? Kalksana!” Dişlerinin arasından tıslayarak konuşmuştu.

Sarsıntının etkisinden dolayı ıhlamurumun üzerime dökülmemesi için dikkat ederek iki elimle tuttum ve bir ona bir de komiser e baktım. İkisinin de arasında kalmıştım yahu, ne yapacaktım şimdi ben? Hem ne kadar da sivri ve keskin karakterlerdi, ortaları yoktu. Korkuyordum şekerim.

Kendimi de çok iyi hissetmiyordum açıkçası. İhlamurdan bir yudum alınca bile nasıl da iyi gelmişti. Baygın gözlerle arkadaşşıma baktığımda bana *sonra görüşeceğiz* der gibi bir bakış atıp hızla yanıma oturdu. “Hayatım bir fincan içip kalkacağız zaten, sakın ol lütfen.”

Gözüme Alpay’ın surat ifadesi çarptığında kaşlarım yukarı doğru kıvrılmıştı. O hasta hâlimle bile fark edeceğim şekilde dumura uğramıştı adam. Kesinlikle Alisya’dan böyle bir karşılık alacağım düşünmemişti.

Boğazını temizleyerek sırtını dikleştirdiğinde çaktırmamaya çalışsa da bir yandan sürekli kıza bakıyor, onunla göz göze gelmeye çalışıyordu ancak olmadıkça dumura uğruyordu çünkü her seferinde kendisini sıcak bir tebessümle karşılayan kız şimdi suratına bile bakmıyordu.

“Duymadınız herhâlde Alisya Hanım, merhaba dedim.”

“Hasbinallah ve nimel vekil.” Alisya da öyle bir tahammülsüzlük vardı ki Alpay bir şey demese sadece orada oturup nefes alsa da ona batacak, patlayacak yer arayacaktı. Aşırı tahammülsüz bir şekilde gözlerini devirip bana baktığında ayağını sallıyor, *bir an önce defolup gidelim* der gibi duruyordu.

“Alisya Hanım?”

“Ne var!”

İşte bu çıkış benim dışındaki herkesi şaşırtmıştı. Alisya böyleydi. Eğer birine gıcık olduysa asla yalandan da olsa konuşmaz, suratına gülmezdi. Onu yok sayardı. Eğer karşısındaki ısrarla konuşmaya çalışırsa da patlardı. Asla katlanamazdı sesini duymaya.

“Sadece merhaba demek istemişim.”

“Ben de cevap vermek istemedim, başka soru?” Daha da ters bir şekilde karşılık verdiğinde Kenan bu duruma pek anlam veremese de önemsememişti. Alisya’nın Alpay’a karşı istediği gibi davranmasına kendi evi de olsa müsaade ediyordu.

Alpay kısa süredir takındığı o burnundan kıl aldırılmaz tavrını anında bıraktığında hayrete düşmüştü, ne diyeceğini ya da yapacağını bilemiyordu.

Dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirerek kızaran suratıyla beraber arkadaşşıma izlemeye başladığında süt dökmüş kedi gibiydi. Bu adama da

ne oluyordu yahu, bir öyleydi bir böyleydi, bir türlü anlam veremiyordum.

İhlamlar biter bitmez ateş almış gibi evden çıktığımızda Alisya resmen öfkeden kuduruyordu. Arabaya bindikten sonra hiddetle çalıştırdı ve kendi kendine saydırmaya başladı.

“Adama bak, geçen suratıma bakmıyordu, bugün merhabalara doymadı.”

“Haklısın arkadaşım.” Suratımdaki yorgun tebessümümle onu izliyorken yüzüme doğru delicesine bir bakış atınca koltuğuma mihlandım.

“Manyak mıdır nedir, hiç sevmem böyle gri adamları. Net ol kardeşim,” dedi ve direksiyona vurarak yola bakıyorken daha da bağırdı. “Bana karşı net ol!”

“Tamam arkadaşım sakın ol istersen araba sürüyorsun.”

“Sen hiç konuşma zaten, hiç konuşma! Senin başının altından çıktı tüm bunlar.”

“Ben ne yaptım ya?”

Tekrardan bana bakıp hararetle yola döndü. “Demedin mi Alpay senden hoşlanıyor diyen? Beni de ümitlendirdin.”

“Ya ama Alisya...” Ağzım ağlamaklı bir biçimde aralık kaldığında çıldıracaktım. Hay ben o gün konuştuğum ağzımı... O kadar da dikkat etmişim Alisya üzerine bir şey alınmasın diye, şu başıma gelene bak, nasıl da ben kaynayıp gitmişim arada...

Ah ah... Gerçekten de 24 yaşında bir model, aynı zamanda da muhteşem duyarlı bir arkadaşsanız, işte o zaman hayat gerçekten de çok zordu.

“Abi, Alisya niye böyle yaptı ki şimdi?” Bir eliyle sakallarını ovuşturuyor, bir yandan da salonda volta atarken derin düşüncelerinin içersine dalıp kayboluyordu. Hâlbuki Korkut ne derse aynını yapmıştı. Alisya'nın şimdiye çoktan ondan etkilenmesi gerekmez miydi? Peki neden kız onu terslemekle kalmamış, bir de üstüne üstük suratına bile bakmamıştı? Çok kötü hissetmişti genç adam kendini.

Hem kötü hissetmiş hem de kendisine sıcak bir ifadeyle bakan güler yüzü bu sefer göremeyince perişan olmuştu. Sanki Alisya başka biri gibi gelmişti ona. Belki de Alisya aslında herkese öyle gülmüyordu, düz ifadesi bu şekildeydi kızın. Peki ya önceden neden gülmüştü de şimdi it gibi davranmıştı kendisine?

İçini yiyor, kafasında kurdukça delirecek gibi oluyordu. En sonunda koltuğa geçip oturduğunda çok fena kurmaya başlamıştı.

“Acaba hayatında biri mi var?” Daha önce bu soruyu Polen’e sormuştu, hayatında birisi yoktu ancak belki de şimdi vardı? Bunun düşüncesi bile onu delirtecek gibi olduğunda stresle ayağım sallıyor, kıskançlıktan âdeta kuduruyordu. “Kim lan o şerefsiz?” Kendi kendine mırıldanıyorken Kenan’ın acınası bakışlarını görmüyordu bile.

Kenan kapının girişine yaslanmış, kollarını göğsünün altında bağlayarak arkadaşının aptallığını izlemeye koyulmuştu. Her seferinde de nasıl bu kadar salak olabildiğini kendi kendine düşünüyordu.

“Acaba muhallebici mi?”

En sonunda dayanamadan yanı başına gelip karşısındaki tekli koltuğa oturduğunda kolları göğsünün altında bağlı duruyordu.

“Hayatında biri olduğu için mi sana böyle davrandığını sanıyorsun?” O düz ve ciddi ifadesini bozmadan, kadife sesiyle sorduğunda oldukça karizmatikti.

Duyduğu sesle beraber düşüncelerinin arasından sıyrılıp ona baktığında stresten dudaklarında biten kabukları ısıırıyordu. “Evet. Başka nasıl bir açıklaması olacak ki? Görmedin mi, yüzüme bile bakmadı.”

“Senin bu soğuk tavırlarından dolayı tepesi atmış olamaz yani?”

Alpay’ın kafası karışmıştı. Kaşlarını çattı ve abartılı mimikler kullanarak kendini açıkladı. “Olamaz tabii ağabey, o gün Korkut’un neler söylediğini duymadın mı? Alisya soğuk erkeklerden hoşlanıyormuş. Ne dediyse yaptım işte, Alisya’nın benden şimdiye çoktan hoşlanması gerekirdi.”

Tahammülsüz bir şekilde soluğunu bıraktığında onun gerçekten de bir ümitsiz vaka olduğunu düşünüyordu.

“Kadınlar soğuk erkeklerden hoşlanmaz geri zekâlı. Herkese mesafeli, kendisine sıcak ve ilgili olan erkeklerden hoşlanırlar. Kız ne ya-

pacaktı seninle? Bu şekilde kahve buzlarını dondurmaktan başka bir işe yaramazsın.”

Aslında kadınlar konusunda deneyime sahip olan daha çok Alpaydı. Onun da aklına yatmıştı bu fikir çünkü genelde ilgisiz de takılsa kızlar onu severdi ve hiçbir ruh hâlini umursamadan yanında olmak isterlerdi. Ancak Alisya’da bu durum aynı olmamıştı. Genç kız direkt adamdan uzaklaşmış, Alpay’ın kendisine uyguladığı muameleyi kabul etmeden bu saçmalığa bir son vermişti.

“Abi sen ne diyorsun ya?” O anda bu fikir de kafasına yatmaya başladığında deli gibi Alisya’yı düşünüyordu. Demek ki Alisya’nın istediği bu değildi. Hâlbuki bozmasaydı iyi giden bir iletişimleri vardı ancak hepsini mahvetmişti ne yazık ki.

“Ee, ben şimdi ne yapacağım?”

“Hiçbir şey.”

“Nasıl yani?”

Omuz silkerek umursamaz bir tonla cevapladı. “O kız bir daha senin yüzüne bakmaz.”

“Hay edeyim ben böyle işin içine ya!” Hararetle ayağa kalkıp tekrardan volta atmaya başladığında derin bir pişmanlık duygusuyla baş başa kalmıştı. “Ulan Korkut, ulan Korkut! Ne diye senin lafını dinledim bilmem ki.” Tekrardan burnunun ucuyla sakallarım ovuşturmaya başladığında Kenan’a doğru döndüğü anda konuştu. “Ben zaten başkasının akıyla hareket etmem ama ne bileyim, kaç yıllık arkadaşı öyle deyince hemen dinledim.”

Onun Alisya’dan ciddi anlamda etkilendiğini görebiliyordu. Söyledikleri doğrudu, normalde kız mevzularını hiç bu kadar ciddiye almazdı. İstedikleriyle flört ederdi, bazen canı istemez hiç etmezdi ancak ilk defa birine karşı sınava çalışır gibi hazırlandığını görmüştü. Ufak bir tersliğin ardından da böylesine etkilenmesi de duygularının şiddetini öne sürüyordu.

“Madem biliyordun, neden uyarmadın ki beni?”

Bakışlarını küçümsercesine kıstıktan sonra bir sigara yaktı. “Düz bir duvar mı dinleyecektin?”

Açık kalan ağzını eliyle örterek karşısına oturdu. “Senin bu kinciliğine her seferinde daha fazla şaşıırıyordum abi yapma ya, onu mu tuttun aklında?”

Kenan gerçekten de kinci bir adamdı ve bunu da hiçbir zaman reddetmemişti, kabul de ediyordu. Kısa süre sessiz kaldıklarında Alpay da sigara yakmıştı.

“Ee? Ne yapacağım ben şimdi? Alisya ne yaparsam bana eskisi gibi gülümser?”

Sigarasını söndürdükten sonra umursamaz bir tavırla ayağa kalktı ve ölü bakışlarla arkadaşına baktı. “Onu ilişki koçuna sor oğlum.”

“Kenan ya!” Yanından geçip gidiyorken durdu ve omzunun üzerinden arkasına baktı. “Evden çıkmadan salonu havalandır.” Bu bir bakıma da *artık defolup gidebilirsin* demekti.

“Selami, hayatım, sana daha kaç kez şu pideleri baklava şeklinde diz diyeceğim ya?”

Polen bir sonraki hafta kendisini çok daha iyi hissederek iş hayatına devam ettiğinde hastalığından eser kalmamıştı. Bundan dolayı içten içe Kenan’a bir sürü dua bile etmişti. Nereden getirttiğini hatırlamadığı ihlamur ona çok iyi gelmişti.

Şimdi de büfede Selami’yle beraber pide diziyordu işte.

Pipi kesme tehdidinden sonra pişkin çocuk Polen’e karşı iyice durulmuş, saygıda kusur etmeyen bir vaziyet almıştı. Bu durumdan son derece memnun olan Polen ise onu erkek kardeşi gibi görüyor, içinden nasıl geliyorsa her zaman olduğu gibi onu yapmaya devam ediyordu.

“Saat geldi Polen abla, bir an önce kapatalım da büfeyi, siparişleri götürelim.” Bugün sünnet düğünü vardı ve bir sürü sipariş almışlardı. Kurye rahatsız olduğu için de ikisi beraber otobüse binip gideceklerdi.

“Tamam tamam, az kaldı, paketler bitmek üzere, sen çöpleri topla.” Aceleyle paketleri hazırlayıp pazar arabasına dizmeye devam ettiğinde nefes nefese kalmıştı. Bir yandan da sürekli saati kolluyordum.

Büfeyi kapatıp çıktığımızda Selami pazar arabasını sürmeme yardım ediyordu.

“Amma da ağırmış be,” dedi nefes nefese.

“Selami bir tane otobüs geliyor, bu geçer mi ki oradan?”

Sıkıntıyla soluğumda tepemizde duran güneş alnımı yakıyordu.

“Aa, evet bu,” dedi ve aceleyle bel çantasından otobüs kartı çıkartıp bana uzattı. “Dayım vermişti, sende kalsın.”

O yorgunlukta bile kalbimde çiçekler açmıştı. Ne kadar da tatlıydı bu adam yahu.

Otobüsü durdurduktan sonra önceden binip pazar arabasını çekirtmeye başladığımda Selami de alttan itekliyordu. Kol gücüm yetersiz kalsa da içerideki insanları bekletmeye utandığım için, “Ya Allah bismillah,” dedim ve nefesimi biriktirdiğim yanaklarımla beraber arabayı sertçe çektim.

Çok şükür...

Görmesem de yüzümün pancar gibi kızardığını hissediyordum. Oradan buraya gelene kadar bir hayli efor sarfettiğim için enerjim tükenmişti ancak neyse ki zor olan kısmı halletmiştik.

Selami kartım basıp kenara çekilince onu taklit ederek bende aynı yere bastım.

“YETERSİZ BAKİYE”

Oh? Aman Allah. Az önce Selami’ye öten ses bana niye ötmemişti? Utanç içerisinde ona, ardından içerideki yolculara baktığımda yer yarılacak da içine girsem diye düşünüyordum. Nasıl da zangır zangır bağırmıştı YETERSİZ BAKİYE diye!

“Selami bunun içi boş? Seninkinde fazla var mı?”

“Benimkinde de yok.”

Korkarak şoföre baktığımda umursamadan arabayı sürmeye devam ettiğini gördüm.

“Gel Polen abla, içeriden buluruz.”

Huh? Nasıl içeriden buluruz?

Utanç içerisinde omuzlarımı birbirine bastırdığımda kafam arasına

çökmüştü. Ne dediğini anlamasam da kül gibi olan bir suratla beraber arabayı iterek Selami'yi takip ettim.

Ortadaki kapının kenarına geçtiğimde şoföre arkamı dönerek durmuş hatta kelimenin her anlamıyla kenara adeta tünemiştım.

"Pardon, fazla akbili olan var mı?" Ne? Bu şekilde utanmadan arlanmadan herkese soracak mıydı gerçekten de?

Otobüs çok kalabalık değildi. Selami utanmadan herkese soruyor, olumsuz cevap alıyordu. Onun aldığı her bir negatif cevapla beraber suratım daha da buruştuğunda utançtan resmen geberiyordum.

Ah ah... Tam da şu anda otobüsün altından bir kapak açılrsa, ben de oradan düşsem, ardından yerin dibine girsem nasıl olurdu? Hıh? Nasıl olurdu? Çok iyi olurdu. En azından belki orada az da olsa nefes alabilirdim. Ağlamaklı ifadeyle bana donuk suratlarla bakan insanlardan kafamı çevirip kapıdan gözüken yola baktığımda Selami bıkkın bir soluk vererek karşıma geçti.

"Polen abla dikkatli ol, kapı açılırsa yola düşersin."

Omuzlarımı iyice kaldırarak birbirine yapıştırdığımda içine sokmaktan ense köküm ağrıyordu. "Düşeyim Selami, bu benim için bir felaket olmaz." Öylesine içime doğru konuşmuştım ki âdeta miyavlamıştım sanki. Ardından aklıma gelen fikirle yola bakmaya devam ederek konuştum. "Bozuk paran var mı Selami? Üzerimde hiç para yok, en azından şoföre verelim."

"Hayır Polen abla, bende de bozuk yok." Aldığım cevapla beraber sertçe yutkundüğümde titreyen bakışlarla yola bakıyordum. Bir yandan da sırtım delicesine karıncalanıyordu.

"Selami? Şoför beni mi izliyor?" Kapüşonumu alnıma kadar indirdim.

"Hayır Polen abla ya, saçmalama, hem rahat olsana sen, olur böyle şeyler."

"Nasıl olayım Selami, çok utanıyorum, bir şey yap, önüme falan geç, kimse görmesin beni."

"Polen abla yarın kadar boyumla nasıl saklayayım ki seni?"

Haklıydı. Hay aksi.

Ardından aklıma gelen dahiyane fikirle beraber bakışlarımı çocuğun masum ifadesine çevirdiğimde boynum hâlâ cama doğru bükük duruyordu. “Pideleri çıkartalım, pazar arabasının içine ben gireyim, olur mu?”

“Saçmalama Polen abla ya,” dedi ve cebinden beyaz bir yüz maskesi çıkarttı. “Bunu tak.” Çölde su bulmuşum gibi elindeki maskeye yapıştığım gibi suratıma geçirecekken burun kısmındaki çubuğun kıvrımından kullanılmış olduğunu anladım. “Kullandın mı sen bunu Selami?”

“Evet, tersini tak istersen.”

Suratımdaki ağlamaklı ifadeyle beraber ne kadar sağlıksız olduğunu bilsem de tersini taktığımda acı içerisinde mırıldanıp duruyordum sürekli. “Şoför bana bakmıyor, değil mi?”

“Hayır hayır, bakmıyor.” Ne yapayım canım? Ben taksilerden aşağı düşmezdim ki ilk defa bu şekilde otobüslerde yetersiz bakiye oluyordum.

Bir süre sonra otobüste yolcu kalmadığında son durağa gelmek üzereydik. “Bana bak Selami, otobüs durur durmaz hemen in, arabayı kaptığımız gibi hızlı hızlı gideceğiz buradan, tamam mı?”

“Tamam, aa-aah.” Birden gülmeye başladığında şoförün orada ne görmüşse eğlenmişe benziyordu. Panikle suratına baktım.

“Ne oldu?”

“O akbil bastığımız ekranda senin yetersiz bakiyen gözüküyor.” Tekrardan ufak bir kahkaha attı. “Hatta kuruşuna kadar.”

İfadem iyice dehşet dolu bir hâl aldığı anda sıcaklamıştım. “Saçma sapan şakalar yapma.” Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

“Otobüs son durağa geldi ya, en son da sen basmıştın, yetersiz demiştin, günlük kaçaklar böyle belli oluyor demek ki.”

“Hayır ya, anneciğim...” Bakışlarımı kısıp keder içerisinde hayıflanmaya başladığımda Selami bu işten oldukça hoşnut olmuşa benziyordu.

Otobüs durduktan sonra kapılar açılır açılmaz gülümseyen Selami’yi aşağıya iteklediğimde bozuntuya vermeden arabayı tuttu. O anda bana öyle bir güç gelmişti ki arabayı tek seferde indirip hızlı hızlı sürmeye başladım. Kendimi Herkül gibi hissediyordum.

“Selami şoför arkamızdan gelmiyor değil mi, bir bak bakayım nerede?”

"Ay yok artık Polen abla ya, adam büfeye doğru gidiyor."

"Oh, çok şükür." Oradan uzaklaştıkça sırtımdaki karıncalanma iyice dağıldığında elim ayağımı boşalmıştı sanki. Öylesine yoğun bir hararetin içerisindeydim ki sünnet yapılacak yere ne zaman geldiğimizi bile anlayamamıştım.

İçeriye girip pideleri teslim ettiğimizde bizi güler yüzlü, tatlı bir kadın karşılamıştı. Dışarıda davul zurna çalıyorken bahçeye çok güzel bir organizasyon yapmışlardı ve sünnet çocuğu bir o yana bir bu yana koşturarak sürekli kaçıyordu.

"Oğlum gel buraya çabuk, misafirler gelmeden kestirelim." Az önce pideleri alan kadın oğlunun peşine düştüğünde gülümseyerek onları izliyordum.

"Selami, sen sünnet oldun mu?"

"Yok devenin nalı, oldum tabii, bu zamana kadar sünnet mi kalır?"

Aşağımda kalan çocuğa ters bir bakış atarak dirseğimi gösterdim.
' Terbiyesiz çocuk, düzgün konuş."

Gözlerini devirdi. "Diyene bak, beni pipimi kesmekle tehdit ediyor."

Dudak büktüm. "Bak sen ..." Ardından tehlikeli bir ifadeyle kafamı salladım. "Hazır gelmişken benim kafamı bozma, burada görürüm o he-sabımı."

Korkarak sertçe yutkundüğünde istemsizce bir adım geri çekilmişti. Tam da o anda çocuğunun peşinden koşturan kadın gelip ödemeyi yapıp teşekkür ettiğinde sıcaktan alnım terliyordu. Daha akbil dolduracaktık, kim bilir o da neredeydi, şimdiden bitap düşmüş hissediyordum. Ücreti aldıktan sonra tam gidecekken tanıdık olan sesle neye uğradığımı şaşırdım.

"Pideleri neden siz getirdiniz?"

Ay yok artık. Bu adam nasıl oluyordu da her seferinde karşıma çıkı-yordu. Evet evet, doğru tahmin ettiniz: Kenan komiser!

Ona baktıkça ifadem daha da dağılıyordu çünkü onu ilk defa beyaz giyerken görüyordum. Şaka gibiydi gerçekten de... O bu şekilde çok... Çok farklı duruyordu.

Üzerine beyaz, ince bir gömlek, altına da aynı renk pantolon giyinmişti.

Vay canına.

“Komiserim...” hayretle ağzım açık kaldı. Onun ifadesi daha olağandı.

“Tasadüf değil, ben sipariş verdim de Rıza’ya ne oldu?” Kuryeyi soruyordu. Yanımıza geldikten sonra Selami’ye göz kırptı ve köpek sever gibi kafasını sevdi.

“Şey, o şey oldu.” Kafamı salladığımda düşüncelerimi bir türlü toparlayamıyordum. “Bugün çalışmıyor.” Sonunda doğru kelimeleri bulduğumda yanımdaki varlığı bile kafamı karıştırıyordu çünkü bu şekilde başka biri gibi hissettiriyordu.

“Ne o?” Kaşları çatıldı ve Selami’yle daha yakından ilgilendi. “Sana bir şey mi oldu?”

Çocuğun bakışları ikimizin arasında gidip gelse de sonunda onu daha güçlü bulmuş olacak ki çocuksu korkusuyla Kenan’ın arkasına saklanarak şakıdı. “Polen ablam benim pipimi kesecekmiş!”

O sert hatlar birden gevşediğinde Kenan neye uğradığını şaşırmişti ve kesinlikle böyle bir şey beklemiyordu. Hayret dolu ifadesiyle önce arkasına saklanan çocuğa, ardından bana baktığında inanamıyordu duyduklarına ancak bir yandan da Selami’ye fazlasıyla güvendiği belliydi. Yalan söyleyeceğini düşünmüyordu.

“Sen çocuğa böyle mi söyledin?”

“İlahi Selami ya!” Elimi havada savuşturarak en doğal ve bebeksi tebessümümle gülümsedim. “Yahu komiserim, öyle bir şey der miyim hiç ayol?” Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak kapüşonlusunu işaret ettim. “Uzun geliyor diye hırkasının ipini keseceğim dedim, görüyor musunuz, çocuk ne anlamış?”

Coşkulu bir kahkaha patlattığımda Kenan’ın arkasında kalan çocuğun gözleri dehşetle irileşmiş, ne diyeceğini şaşırmişti. Galiba gerçekten de çok fena olduğumu düşünüyordu ve şu saatten sonra belki de benimle aşık atamayacağından emindi.

Bahçedeki organizasyona kısaca göz gezdirdim ve gülümseyerek

devam ettim. “Herhâlde sünnetten etkilendi çocuk, direkt öyle anladı. Bu arada pideleri bizden söylediğiniz için teşekkür ederiz, sayenizde haftaya çok sağlam başladık.”

Üzerimi yoklar gibi bir bakış attıktan sonra söylediklerim aklına yatmış olacaktı ki kafasını salladı. “Birazdan çıkacağım, istiyorsanız bekleyin, sizi de bırakayım, büfenin oradan geçeceğim.”

O an için duyduğum en güzel kelimelerdi. Ah... O cümle ne güzel bir cümleydi. Zaten mahvolmuştum, mis gibi olurdum vallahi o bizi bırakırsa.

“Ay komiserim, çok iyi olur ya! Zaten buraya gelirken herkese rezil rüsva oldum, biliyor musunuz?”

“Hayırdır, ne oldu?”

Az önceki hâlsizliğim bir anda kayboldu ve ellerimi kıpırdatarak coşkuyla anlatmaya başladım. “Pideler fazla olduğu için pazar arabasına doldurduk ve o kadar ağırdı ki anlatamam, belim koptu onu sürene kadar. Sonra binbir zorlukla otobüse bindim ve bir de ne oldu dersiniz?”

“Ne oldu?”

“Yetersiz bakiye! Ve bunu da herkes duydu.”

“Ne var bunda?”

“Ay ne demek ne var ya, sizin hiç mi sosyal fobiniz yok? Daha da fenası...” Acıklı ifademle arkasında duran Selami’ye baktım. “Çocukcağız utanmadan arlanmadan herkese tek tek akbilinin olup olmadığını sordu.” Dudaklarım aşağıya doğru büküldü. “Kimsede de yokmuş...”

Dikkatle surat ifadesini izlemeye devam ediyordum ancak adamda mimik bile oynamamıştı. Çok olağan karşılamıştı. “Niye utansın kızım? Çocuğa bir daha böyle örnek olup da cesaretini kırma sakın.”

Suratımı ekşittim. “Cidden hiç sosyal fobiniz yok.”

“Belli ki senin gereksiz var, bunun üzerine çalışabilirsin.”

“Ay yok, ben bir daha hayatta otobüse falan binmem! Bu arada ne zaman çıkacağız?”

Kafasını çevirip etrafa bakındığında gözleriyle birini arıyor gibiydi.

“Annemi bekliyorum, gelsin çıkarız.”

Suratımda yumuşak bir tebessüm oluştu. “Aa, annenizle de tanışacağım demek, ne güzel! Siz de benim babaannemle tanışmıştınız hem ödeşmiş oluruz.”

Bana döndü. “Ödeşmemiz için benimkinin de seni sevmesi gerek,” dedi dalgaya alarak. Babaannemin ona karşı olan sevgisi aşıkardı gerçekten ancak bilmediği bir şey vardı. Ben Polen’dim ve kime istersem kendimi sevdirendim. Hatta babaannemin onu sevdiğinden daha fazla annesinin beni seveceğinden de emindim.

Gururla gülümseyip sırtımı dikleştirip son derece öz güvenli bir ifadeyle ona baktığımda kiminle dans ettiğini bilmiyordu.

“Annenizin bana bayılacağına emin olabilirsiniz, kesinlikle beni çok sevecek.”

Bakışları kısıldığında suratında küstah tebessümü oluştu. “Göreceğiz.” Ardından kafasını çevirip etrafa bakınmaya devam ettiğinde ifadesi aydınlandı. “Geliyor.”

Heyecanlanmıştım, omzumun üzerinden geriye dönerek arkamda bıraktığım kalabalığa baktığımda hangisinin annesi olabileceğini düşünüyordum. Belki de Kenan komiser gibi o da suratsızdı. Bu yüzden önceliğim gülümsemeyenlere bakmaktı ancak fizyolojik olarak hiçbirini ona benzetememiştim.

“Hangisi?”

“Yeşil gömlekli olan.”

Gözlerim yeşil gömlekli kadını bulduğu an dumura uğradım.

Oh... Sevgili anneciğim...

Bu iğrenç yanıklıktaki bakır saçlar? Öylesine eşsiz ve kötü bir tondu ki bu saçları nerede görsem tanırdım. Kadın tamamen bize doğru dönüp yürümeye başladığında suratım çarşamba pazarı gibi dağıldı ve mideme sert bir top yemişim gibi iki büklüm oldum.

Kenan komiserin annesi kuaförde güzelim sarı saçlarını mahvettiğim kadın Narin abla mıydı?

16. Bölüm

“Kimin Belası Tuttu?”

“Bir, iki, üç, dört, beş, eve gelmiş bir kardeş ... Altı, yedi, sekiz, dokuz, on, yanakları hep ton ton ... Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar ... Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar ...”

“Polen!” Üzerime örttüğüm battaniyenin çekilmesiyle kafam açığa çıktığında çığlık atarak hızla peluş battaniyeyi geri örttüm ve acı içerisinde mırıldandım. “Bırak beni Alisya, bırak. Ortadan kaybolmak istiyorum, kimse görmesin beni.”

“Saçmalıyorsun, çık artık oradan, bak, kahve getirdim sana.”

Odasında dolabının önündeki pufa bağdaş kurarak oturmuş, peluş battaniyesini de üstüme örtterek ellerimle çenemin altında kavuşturmuştum.

Burnumun ucunu dışarı çıkarttığımda bakış açıma ayakları girmişti. “Karamelli mi?”

“Evet, karamelli. Çık artık oradan, sıcaktan bayılacaksın yoksa.”

İnleyerek kafamı tamamen ortaya çıkarttığımda ağlamaklı ifadem suratımda sabit kalmıştı. Buradan çıksam işin içinden nasıl çıkacaktım peki?

Karşımdaki asma salıncağa oturduğunda ifadesi iyice merak dolu bir

hâl almıştı. Sonuçta kapıyı açar açmaz bağırarak içeri dalmış, sürekli, “Alisya ben mahvoldum, bittim,” diyerek odasına koşturup battaniyeyi üzerime sermiştim.

Üzerindeki babaanne pijamalarına zıt duran küçük suratı bu durumda bile bana tatlı geliyordu. “En son kuaförde saçını mahvettim dediğin kadın komiserin annesi çıktı dedin, peki oradan nasıl kurtuldun, anlatsana?”

Tam dertleşecekken kaşlarım çatıldı ve merakla karşımda çekirdek çitleyen arkadaşşıma baktım. Bu durumdan haz falan mı alıyordu? Ah... Cidden saçını başını yolacaktım zillinin.

Derdim bu durumdan çok daha büyük olduğu için sonradan umursamadım ve dudaklarımın kenarlarını aşağı doğru büküp bir çocuk gibi sızlanarak ağladım. “Nasıl çıkacağım...”

İki Saat Önce

O iğrenç yanıklıktaki bakır saçları gördüğüm anda tüm kan yanaklarımda pompalanmaya başlamıştı sanki... Kalbimin atışı öylesine hiddetliydi ki altı sene öncesinde gördüğüm kangalda bile bu kadar hızlı atmamıştı.

Bu kadın oğluyla yakın olduğumu öğrense ne yapardı kim bilir? Kenan komiser bana her anlamda yardım eden, her koşulda yanımda olan biriydi. Oğlunun daha bir metre ötesinden geçemezdim ayol ve beni mahvederdi. Hem belki Kenan komiser de annesinin kafasını tuğlaya benzettiğimi öğrenirse benimle görüşmek istemezdi. Ah... Yine her ucu boklu bir değneği elimde tutuyordum. *Hay aksi! Hay aksi!*

Hem... Ya daha beteri olursa? Bir de üstüne üstlük sabıkamı görürse, o zaman ne olurdu? Ha, ne olurdu?

Birden magazincilerden patlayan flaş ışıkları eşliğinde Narin ablayı yanık saçlarıyla beraber bizim kuaförün çıkışında gördüğümde sertçe yutkundum. Eliyle tuttuğu yanık saçlarım kaldırıp bağırarak konuştu. “Bu kız manken falan değil, bu kız dolandırıcı! Beni kuaförüm diye dolandırdı ve sırf tek sarışın kendi kalmak istediği için güzelim saçlarımı kınalı yapıncağa benzetti!”

Magazincilerden çıkan hayret dolu nidalar içerisinde kafasını onaylar anlamda salladığında bakışlarındaki öfke öyle yoğundu ki beni âdeta mahvedeceğine yemin etmiş gibiydi.

Arkasındaki kapıdan çıkan Kenan komiserin elini tutup oğlunu kameralara doğru çekti. "Aynı zamanda da oğlumdan borç aldı, ödemedi!" Kenan komiserin dudak kenarları küçük bir çocuğunki gibi aşağıya doğru bükülmüştü. Kafasını sallayarak ağlamaklı bir sesle mırıldandı. "Evet, paramı vermiyor..."

Bir anda flaşlar bana, köşede bir muşambayla saklamaya çalıştığım bedenime çevrildiğinde iyice küçüldüm ve ağlayarak olanları izlediğimde hep bir ağızdan bağırıyorlardı.

"Parasını öde! Parasını öde!"

"Kendi saçlarını kes!"

"Hayır, yanık bakır yapsın!"

Sertçe yutkunarak yuvalarından çıkmak üzere olan gözlerimle Narin ablaya bakmayı sürdürdüğümde ne olursa olsun canımı çok fazla sevdiğime karar verdim ve hemen komiserime döndüm.

"Komiserim!" Korkudan gözlerim yaşarmış, ellerim titremeye başlamıştı. İfademde oluşan ani değişiklik onu da endişelendirmişti. Ne olduğunu anlayamadığı için çattığı kaşlarıyla hayretle yüzüme bakıyordu.

"Ah, ben ne yapmışım... Ben ne biçim bir insanım böyle?"

"Ne?"

Burnumu çekerek Selami'ye baktım ve panikten akan gözyaşlarımı elimin tersiyle silip hararetle konuştum. "Kaç yaşında kızım, şu küçücük sabiye ne biçim örnek oluyorum," kafamı onaylamaz anlamda salladım. "Siz çok haklıydınız, ben otobüsle döneceğim ve bu fobimi yenerek Selami'ye güzel bir örnek olacağım."

"Mis gibi arabayla gideceğiz işte ya, manyak mısın, örnek falan olma bana." Boyundan büyük laflar eden küçük adama öyle bir bakış atmıştım ki sertçe yutkunarak yerine sindi.

"Kızım sen az önce demedin mi bir daha hayatta otobüse binmem diye?"

Boynumu kütleterek aceleyle konuştum. "Az önce arkaya bakarken

beynime kan gitti ve daha doğru düşünebildim.” Bir yandan da korkuyla arkayı kolluyordum. Narin ablayı bir kadın lafa tutmuştu fakat Narin abla etrafa bakınıyor, yanından ayrılmak için fırsat kolluyordu. Fazla zamanım kalmamıştı, hemen gitmeliydim.

Kalp atışım iyice artmaya başladığında göz bebeklerime kadar korkuyla titriyorken, o travmatik anlardan sıyrıldım ve derin bir nefes alarak sertçe yutkundum.

Güvendiğim oyunculuğumla beraber dramatik bir edayla Selami’nin elini tuttuğumda atmosferi öyle değiştirmiştim ki sanki arkada acıklı şarkılardan biri çalıyordu. Ona melül melül bakarak hafifçe konuştum. “Gidelim Selami, bu sefer ablan sana iyi örnek olacak...”

Ardından ağır çekimle suratımı Kenan komisere kaldırdım. “Bizi arabanıza kabul ettiğiniz ve travmalarımı öne sürdüğünüz için size müteşekkirim... Şimdi benim sıram. O hâlde, izninizle...” Elini tuttuğum Selami’yle beraber yanından seke seke ağır çekimde koşmaya başladığımda şimdiden sırtımda karıncalanan bakışlarını hissedebiliyordum.

Görmese de acıklı ve aynı zamanda da gururlu Anadolu kadını ifademini bozmuyor, dişlerimi sertçe sıkarak çıkışa bakıyordum. Bir an önce buradan çıkmalıydık. Tek düşündüğüm Narin ablaya yakalanmamaktı.

“Polen abla ya, yeter, kolum koptu!” Köşeyi döndükten sonra elini çekerek durduğunda tam karşısına geçmiştim. Sıkıntılı ifademle geride kalan eve baktığımda çocuk gözlerini devirerek devam etti. “Bir yandan da bu pazar arabasını sürerken havalı olduğunu falan mı sanıyorsun?” deyip elinde tuttuğu arabayı devirdiğinde bana anlam vermeye çalışıyordu.

“Boş ver onu Selami...” Ellerimi belime yerleştirerek nefes nefese sayıkladım. “Sence inandırıcı oldum mu? Dramamı yedi mi dersin?” Sokağın başım kolluyordum, her an arabayla çıkıp gelebilirlerdi.

“Bence kaçık olduğunu düşünüyor.”

Gözlerim parlayarak ona baktım. “İyi bari. Annesinin saçını yakıp kızıl denize çeviren ruh hastası olduğumu düşünmesindense, kaçık olduğumu düşünmesi daha iyidir.”

“Ne?” Kocaman gözleri belerdiğinde az konuşsam da hayatımla ilgili

diğer detayları bilmese de bakışları aydınlanmaya başlamıştı. Annesinden kaçtığını hemen anlamıştı ve bu çocuk kesinlikle zehir gibiydi.

“Demek sen annesinden kaçıyordun...” Sayıklarcasına mırıldandığında suratında şeytani bir tebessüm oluşmuştu. İşaret parmağını uyarıcasına ona doğru kaldırıp sert bir tonla konuştum.

“Sakin bu durumu bana karşı kullanmayı aklından bile geçirme, bana karşı kazanma ihtimalin yok.” Ardından bakışlarımı kısıp parmağımı iki yana doğru sallamaya başladığımda ürkererek bir adım geri çekildi.

“Kazanamam tabii, senin gibi süper yalancı, düzenbaz bir dolandırıcı değilim. Ben ne varsa insanın yüzüne söylerim.”

“Neyse, kes şimdi tatavayı da bizi durağa götür. Ondan önce akbil doldurmamız lazım.”

“Burada akbil doldurma yeri yok ki ya, baksana her yer otoyol. Gel binelim, birine bastırırız.”

“Ne!” Ürkerek geri çekildim ve ellerimle omuzlarımı örttüm. “Asla, bir daha boş akbille otobüse binmem!”

“O zaman ne yapacağız ya?” Küçük boyuyla bana karşı sinirlendiğinde bakışlarım sislendi ve şakırcasına konuştum. “Yürüyeceğiz Selami... Yürüyeceğiz.”

“Nasıl olur? En az bir buçuk saatimizi alır yürümek, saçmalama Polen abla!”

“Oğlum biz Fatih Sultan Mehmet’in torunlarıyız. Atalarımız karada gemi yürütmüş Selami, biz ayaklarımızla mı yürüyemeyeceğiz?”

“Ya ne alaka ya, ne alaka! Bu ne gerzek bir kendini avutma biçimi. Atalarımız beynini kullanarak karada gemi yürütüyor, biz bir sazanın aklıyla tekerlekten inip eşek gibi yürüyoruz, vallahi hepsinin kemikleri sızlar!”

Gözlerimi devirerek dudaklarımı buruşturdum. “Çok konuşma da bin şu pazar arabasına, seni o kadar saat yürütecek değilim, süreceğim.”

İki Saat Sonra

Sislenen bakışlarla birkaç saat öncesinde olanların içerisinde çıkıp Alisya'yla göz göze geldiğimde derin bir soluk alarak mırıldandım. "İşte böyle geldim Alisya..."

Alisya bir kahkahayı bitiriyor, hararetle diğerine başlayorken sarsıldığı için sırtı sürekli geriye doğru düşüyordu. Gülmekten gözlerinden yaşlar akmaya başladığında gerçekten de hiç utanması arlanması yoktu.

"Rahat rahat gül Alisya, ben yanlış anlamam." Hararetli kahkahasını öksürükler eşliğinde sonlandırmaya çalıştığında aklına geldikçe coşkuyla gülüyor, salıncağında bir o yana bir bu yana düşüp duruyordu haspam...

Ah, ah... 24 yaşında bir manken, aynı zamanda da başına sürekli aksilikler gelen tatlı mı tatlı, bıcır mı bıcır eşsiz birisiyseniz eğer, hayat gerçekten de sizin için uğraştırıcıydı...

Alisya

Alisya aceleyle evden çıktığında son anda üzerinde hissettiği eksiklikle bedenini kontrol etti. "Çantam! Çantam! Ah aptal kafam, çantasız nereye çıkıyorum acaba?"

Bugün kurumda değerlendirmesi olacaktı. Her ne kadar işinde pek pişmiş sayılmasa da staj gördüğü zamanlardan bu yana birçok deneyimi olmuş, farklı yaş ve hastalıktaki çocuklarla çalışarak kendini bir hayli geliştirmişti.

Şimdi de Lena adında yabancı uyruklu beş yaşında bir kızın eğitimiyle ilgileniyordu. Geçen dönem baktığı Ali Faruk taşındığı için üzgündü. Ali Faruk altı yaşında, otizmlili bir çocuktü. Kuruma ilk geldiği zaman diğer eğitmenler zor olduğu için onunla çalışmak istemese de Alisya öne atılarak Ali Faruk'u almıştı. İlk zamanlar bir hayli zor olmuştu tabii, özellikle çocuğun zapt edilemez saldırgan tavırları vardı. Neyse ki Alisya'yı bir eğit-

men olarak kabul ettikten sonra himayesi altına girip daha az saldırganlıklarla eğitimini almıştı.

İçeriden çantasını aldıktan sonra aceleyle ayakkabılarını giyinip koşarak merdivenlerden inmeye başladığında bu hızla giderse geç kalmayacağını düşünüyordu. Akli öylesine yoğun bir şekilde bugün yapılacak olan değerlendirmedeydi ki başka bir şey düşünemiyordu. Koşarken sürekli sağa sola çarpan kollarını vurarak sokağa çıktığında saniyesinde bir baktığı saati tekrardan kontrol ederek durağa gitti.

Arabasını da tamire verecek zamanı bulmuştu. Aslında normalde de yürüyerek giderdi işe, sadece bugün hangi kıyafeti giyeceğine karar verirken biraz geç kalmıştı. O yüzden minibüs geçerse ona binebilir, daha hızlı yetişebilirdi.

Kuruyan dudaklarını ıslatarak yolu kontrol ettiğinde bir türlü minibüs gelmiyordu. Bu yüzden bir yandan da yürüyor, aynı zamanda da yolu kontrol ediyordum. “Normalde ne zaman geçsem gelir, şansa bak!” Söylenerek ilerlediğimde biraz daha gelmezse koşmam gerekecekti. “Of ya Münir Bey kesin laf edecek! Bir de ilk sırada benim değerlendirmem vardı, adam zaten bana küldü, iyice takacak şimdi ya!”

O sırada bir araba kornasına basarak benimle gelmeye başlayınca irkilip biraz geri çekildim ve kafamı eğip açık olan camdan sürücü kısmına bakmaya çalıştım. “Kim lan bu dangalak?” Güneş olduğu için seçemiyordum. Gözlerimi kısarak kafamı biraz daha eğdiğimde şimdi kafasını ko-partacaktım o hovardanın.

“Alisya acelen var herhâlde, atla.”

Tanıdık ses hâlihazırda olan sinirlerimi iyice tepesine fırlattığında burnumdan uzun ve sert bir soluk aldım. Alisya demek ha? Ne ara Alisya olduk, pardon?

“Aa, ben de kim bu yankesici diyordum, meğerse sizmişsiniz!”

Boynunu iyice bana doğru eğdiğinde koca adam arabanın içerisinde iki büküm olmuştu. Kopsun boynu. O boynunun altında kalma sen dikkat et de! Sığır seni. Alpay hovardası.

Söylediklerimi duyduktan sonra kaşları çatılacak gibi olsa da gülümseyerek ifadesini hemen geri toparladı ve kafasıyla içeriyi işaret etti. “Atla hadi, bırakayım seni kuruma.”

“Hah!” Gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim. “Kurummuş! Kurumdan başka gittiğim yer yok sanki!” O sırada bir minibüs gelmeye başladığında bakışlarım parladı ve aceleyle arabaya doğru ilerleyecekken durup omzumun üzerinden arkamı döndüm, ona ukala bir bakış attım. “İstemez! Senin arabana asla binmem.” Ardından tükürmeye bile tenezzül etmezmişim gibi önüme dönüp minibüsün açılan kapısına doğru koştuğumda insanlar benden önce davrandılar ve zaten dolu olan minibüste gördüğüm kadarıyla bir adımlık yer bile bırakmadılar.

Panikle ağzım aralandı.

“Ne?” Alt dudağımı sertçe dişlediğimde işte şimdi bir şeyi yemiştım! Hay aksi! Az önce şu dallamayla o şekilde konuştuktan sonra başıma bu mu geliyordu cidden?

Umursamadan sert bir soluk aldım ve tüm kalbimle kendime inanarak hırsla soludum. “Yapabilirim, ben de sığabilirim!” Ardından kararlı bir şekilde ilk basamağından çıktığımda önümdekileri ittirsem de daha fazla ilerleyememiştım, dışarıda kaldığım için mecbur geri inmiştım.

Sertçe yutkunup boğazımı temizledim ve güçlü olmasını umduğum ancak o anki şokla beraber oldukça zayıf çıkan sesimle konuştım. “Pardon, ilerleyebilir misiniz?”

Bana götü dönük duran, sıkış tıkış arabaya sığan birkaç adam omzunun üzerinden garip bir ifadeyle bakmaya başlamıştı. İçlerinden biri dayanamadan isyan edercesine bağırdı. “Ne yapayım abla ya, adamın üzerine mi çıkayım?”

Yanıdaki adam parmak uçlarının üzerinde duruyorken irice açtığı kollarıyla da güçlkle yukarıdaki demire tutunuyordu. “Kaptan sen de kapat şu kapıyı, düşeceğim şimdi altına!”

Söylediği gibi kapılar birden suratıma kapandığında o anda gerçekten de yer yarılrsa da içine girsem nasıl olurdu diye düşünüyordum. Cidden tam şu anda ya, şu anda. Aslında tüm sorunlarımın çaresi buydu.

“Hadi, yarıl da içine gireyim, hadi...” Dişlerimin arasından tısladığımda utancımdan geberiyor, iyice sıcaktan terliyordum.

O aptal arabası ukala bir şekilde önümde durduğunda sürekli büzü-

şerek acıklı bir hâl almaya çalışan ifademi güçlükle durduruyor, utançtan gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum bile.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp işkence etmeye başladığımda bakmasam bile suratındaki o pişkin ifadeyi öylesine net bir şekilde hissediyordum ki cidden çıldıracaktım.

“Alisya?”

Kirpiklerimi yavaşça kaldırıp ona baktığımda o iğrenç sırtan suratına gerçekten de dirseğimin tersiyle sağlam bir tane çakmak istiyordum. Nasıl da pişkin pişkin sırtıyordu öyle ya!

G ğs m  şışirerek uzun bir soluk aldım. “Hadi ısrar etme de bin, acelen var belli ki.”

Dişlerimin arasından tısladım. “Geç kalmayı yeğlerim!” Önüme dönüp hızlı hızlı yürümeye başladığımda benimle gelmeye devam ediyordu. Çaktırmadan saati kolladığımda eğer arabaya binmezsem artık gerçekten de geç kalacaktım ve Münir Bey de benim kellemi u uracaktı!

Hadi biraz daha ısrar etsene! Bir kez daha teklif etsin hemen bineceğim!

Burun ucuyla ona baktığımda bıkkınlıkla soluğunu vererek önüne döndü. “Peki, sen bilirsin.”

“Ne?” Paniklediğimde utanmadan gülüyordu arsız.

“İstemediğini söyledin ya, gidiyorum o hâlde.”

Gözlerimi devirerek arabasına doğru hareketlenmemle durdu. Biniyorum Allah’ın belası, biniyorum!

İyice uzanıp kapıyı içeriden açtığında her ne kadar bakmamaya gayret etsem de suratındaki o tebessüm cidden görülmeyecek gibi değildi! Dişlerimi sertçe sıkıp oturduğumda kollarım göğsümün altında bağlıydı.

İslık çalarak hızını arttırdığında düz gidiyordu. “Nereye?” Ah aptal kafam! Bir an için kuruma yetiştigimi unutmuştum.

“Kuruma.” Dişlerimin arasından tısladığımda ıslığı hafif bir gülümsemeyle kesildi ve tekrardan çalmaya devam etti.

“Sanki başka bir yere gideceğini söylemiştin.” Keyif alırcasına devam etti. “Ve de arabama asla...” Devam etmesine fırsat tanımadan kafamı ta-

mamen ona doğru döndürdüğümde sırtım dikti ve ifademde burnumdan kıl aldırılmaz bir tavır vardı.

“Ölmek mi istiyorsun?”

“Efendim?”

“Ölmek istiyorsan lafına devam et.”

Kaşları hayretle havalandığında sanki dünyadaki en hoşuna giden şeye bakıyor gibiydi, önüne döndü. “Hangi ara bu kadar üstüme çıktın bilmiyorum ama sorun değil.” Dudak bükerek hızı arttırdı. “Yeter ki yanımda ol.”

Kafam karışmış bir şekilde önüme döndüğümde ne demek istediğini anlamıyordum. Bu adam öylesine çok kafamı karıştırıyordu ki cidden aklım almıyordu. Acaba bir hastalığı falan mı vardı? Olabilirdi tabii. Çünkü bu şekilde kıyafet değiştirir gibi karakter değiştirmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Yemezler Alpay Bey, yemezler... Senin bu dengesizliklerine bu sefer kanmayacağım. Cehennemin dibine kadar yolun var.

Kuruma gelir gelmez aceleyle inip üst kata çıktığımda bir dakikayla yetişmiştim.

Biraz su içtikten sonra değerlendirme için hazırlandığımda daha önce çalışmadığım dört çocuk üzerinde öğretmenlik yapacaktım.

Kurumun sahibiyle beraber birkaç profesör eşliğinde değerlendirmelere alındığımda her şey sıkıntısız geçiyorken büyük övgüler alıyordum. Son öğrenciye, Ömer’e geçtiğimde ise içimde sıkıntı vardı. Ömer de kurumdaki en zor çocuklardan biriydi. On altı yaşında, enine boyuna geniş bir çocuktü ve bazen gıcık kapıp inat edebiliyordu.

Aslında sıkıntım Ömer’den çok eğitimci Duygu’ylaıdı. Kuruma geldiğim zamandan bu yana beni kendisine rakip görüyor, sürekli işlerini bana yıkmaya çalışarak sinirlerimi bozuyordu. Suratındaki negatif enerjiyi gördüğüm an kanım çekilmişti.

Hani bazı insanlar vardı ya, yüzüne baktıkça bakasınız gelir, içimiz açılırdı. Bazıları da vardı ki dışını ne kadar cilalarsa cilalasın, yüzüne bakasınız gelmez, iğrenç bir elektrik alırdınız ve tiksiniirdiniz. Duygu gerçekten de öyleydi.

Şimdiden değerlendirmemi sabote edeceğini hissediyordum. Ömer'in eğitmeni olduğu için programlarını falan da kendisi hazırlıyordu, bir uyuzluk yapmasa iyiydi.

Ömer'in değerlendirmesinde yüreğim ağzımda atarak materyallerini kullanırken bir yandan da hocalarımın suratlarını inceliyor, bir şeyler anlamaya çalışıyordum.

Neyse ki düşündüğüm gibi olmamıştı ve Duygu yalnızca negatif bakışlarıyla beni izlemekle kalmıştı. Değerlendirmenin sonuna gelirken rahat bir soluk bıraktığımda Münir Bey program kâğıtlarını inceleyerek birden yanıma geldi.

Ürkerek ifadesini incelediğimde her zamanki gibi kasıntı olsa da biraz sinirli duruyordu.

"Sen az önce Ömer'e Sıla'nın programını mı yaptırdın?"

Kalbim hızla atmaya başladığında boğazım kurumuştı. "Anlamadım?"

"Değerlendirme esnasında Ömer'e başka bir çocuğun programını yaptırdın."

"Nasıl yani?"

Kâğıtları bana doğru uzattığında başımdan aşağı kaynar sular dökmüştü. Sıla, Ömer'e göre daha geri bir seviyedeydi. Yani Ömer'in tüm bunları yapmamasının imkânı yoktu. O telaştan programın basitliğini fark bile etmemiştim ve Duygu'nun hazırladığı programı düşünmeden uygulamıştım. Böyle bir pislik yapacağı aklımın ucundan bile geçmemişti ki!

"Ben yalnızca eğitmeninin hazırladığı programı yaptırdım," deyip Duygu'ya baktığımda bunu bekliyor olacaktı ki hızla yerinden kalkıp yanımıza geldi. "Ben böyle bir program hazırlamadım."

Kâğıtları hep beraber kontrol etmeye başladığımızda gerçekten de az önce elimde tuttuğum, Ömer'e ait olan kâğıt elimde yoktu yalnızca Sıla'nın vardı.

"Sen bu şekilde mi eğitmenlik yapıyorsun? Bu kadar dikkatsiz misin gerçekten?" Münir Bey birden konuşmaya başladığında dilim lal olup tutulmuştu sanki. "Ya da bizi mi kandırmaya çalışıyorsun değerlendirmele-
rinin rahat geçmesi için?"

"Münir Bey..." dedim hayretle ve ağzım açık kaldı. "Kelimelerinize

dikkat edin, bu nasıl ağır bir itham böyle?” Bu resmen öğretmenliğime hakaretti her şeyden önce.

“Öyleyse bu ne dikkatsizlik? İnsanlar buraya çocuklarını eğitmemiz için her ay ne kadar para ödüyor haberin var mı? Değerlendirmede bu şekilde işini savsaklıyorsan derslerde nasılsındır kim bilir?”

Hayret içerisinde grup başkanım Leman Hanım’a baktığımda gözlerini hızla kaçırdı ve yere baktı.

Ne?

Ne?

Gerçekten de beni savunmayacak mıydı? Bu kuruma herkesten çok emek veriyor, diğerleri kaytarmak için bahaneler ararken molalarım da bile dönüşümlere giriyordum. Ne olursa olsun, işimizin ehemmiyetinin farkındaydım. Evet, özel eğitim yapmak kesinlikle kolay değildi, ciddi önem ve dikkat gerektirirdi ancak bu kadar ağır ithamları hak edecek bir şey yaptığımı kesinlikle düşünmüyordum.

Bunlar çok fazlaydı. Ancak bu konuda o kadar çok zayıftım ki direkt gözlerim doldu ve ağlamaya başladım. Normalde görüntümdeki yumuşaklığın aksine oldukça sert bir karakterim, aynı zamanda da bozuk bir ağzım vardı ancak söyledim ya, bu konu benim hassas noktamdı ve utanmaz adam hiç acımadan büyük bir önemle yaptığım işim için bana neler söylemişti.

“Büyüğüm olarak belli ki öfkenizi kontrol edemiyorsunuz.” Yerdeki bakışlarımı kaldırarak gözlerine baktım. “O hâlde bir rezillik çıkmaması için küçüğünüz olarak ben kontrol edeyim,” deyip masanın üzerindeki çantamla beraber telefonumu alıp çıktığımda arkamdan bağırıyor, saçma sapan konuşmaya devam ediyordu.

Ancak o kadar doluydum ki onu artık duymuyordum. Bugünkü patlamam bir günlük de değildi. Bu kurumda yapılan baskının haddi hesabı olmasa da ilk defa bu kadar ileri gidiyorlardı.

Ne güzeldi ya, hocanın biri çıksın, arkamdan kuyumu kazsın. Kurumun sahibi daha dinlemeden anlamadan beni ağır bir şekilde yargılasın, pervasızca yüzüme karşı konuşsun. Reva mıydı?

Üstelik onca emeğime rağmen...

Onca fedakârlığa bir teşekkürü çok gören insanlar ufacık hatamda yerin dibine sokmak için sıraya giriyorlardı.

Hıçkırarak kendimi dışarı attığımda ellerim titriyordu. “Al da kurumunu götüne sok!” Ellerimin tersiyle suratımı sıvazladığımda etrafımda bir hareketlilik sezdim ve daha yaşlı gözlerimi temizleyemeden o iri bedenin hiddetle bana doğru geldiğini gördüm.

“Alisya, sana ne oldu?”

Alpay’ın suratındaki en son gördüğüm o zevkten dörtlük olmuş tebessümü silinmiş, yerini büyük bir endişe, korku ve aynı zamanda da öfke üçlüsüne bırakmıştı.

“Alisya biri bir şey mi yaptı, söyle çabuk, ağzını burnunu kırayım.” Öyle hızlı ve agresif konuşmuştu ki düşüncesine bile tahammül edemiyor, bir yandan benimle ilgilenirken bir yandan da aklından türlü türlü işkenceler geçiriyordu.

“Çok önemli bir şey değil,” dedim çatallaşan sesimle ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. Suratımın kızardığını hissediyordum. Endişesinin az da olsa dinmesi için hızla ekledim. “Değerlendirmem vardı, bugün kurumun sahibiyle takıştık biraz.”

Bakışları öylesine yoğun bir merhametle yüzüme doğru akıyordu ki ben ağladıkça içi gidiyordu sanki. Öfkeyle soluyarak kuruma doğru yürüyünce aceleyle kolundan tuttum. “Dur! Nereye gidiyorsun?”

Bir bana, bir de kapıya baktı ve giderek sertleşen çehresiyle tısladı. “Kurumu sahibinin götüne sokmaya.”

İşler iyice sarpa sarmaya başlamıştı ve bu adamın gördüğüm kadarıyla durmak gibi bir niyeti de yoktu. Hızına yetişecek enerjiyi üzerimde hissetmediğim için zayıf bir sesle mırıldandım. “Alpay.” İlerimde kalan iri beden anında durdu ve yavaşça bana döndü. Arkasında kalan güneş bedeninin gerisinde arka plan misali is yapmışken çatık ifadesindeki o sert sinirini korusa da bakışları beni bulunca ve adını dudaklarımdan duyunca az da olsa yumuşamış, anlam aramaya çalışır gibi bana doğru adım atmıştı.

“Efendim Alisya?” Kaşlarım kaldırarak daha naif bir ifade ve ses tonuyla devam ettim. “Bir şey mi oldu?” Az önce büründüğü o kaba saba

adam birden yok olmuştu sanki. Bakışları titreyerek yüzümün farklı yerlerinde gezindiğinde sertçe yutkunarak güçsüz sesimle konuştum.

“Olay çıkartma.” Düşüncesi bile suratımı ekşitmişti.

Şefkatli ifadesiyle kafasını salladıktan sonra aklına içeridekiler gelmiş olacaktı ki burnundan sert bir soluk bırakıp omzunun üzerinden kuruma doğru bıraktı. “Lütfen.” Bana döndüğünde bakışları tekrardan yumuşamıştı. Göğsünde ağırlaşan soluğu sert bir şekilde bırakarak kafasıyla arasını işaret etti.

“Gel benimle.” Beni dinlediği için bende onu dinleyerek arabaya bindiğimde nereye sürdüğünü sormadım ve iyice cama doğru yumularak yoldan dışarısını izlemeye koydum. Dirseğimi pencerenin pervazına dayamış, çenemi de avucumun içerisine yerleştirmiş bir vaziyette gözümün yakalayabildiği kadarıyla yoldan geçen insanları izlemeye koyulmuştum.

Arada kafasını çevirip beni izliyordu, bense puslu düşüncelerimi...

Münir Bey’in işimi kolaylaştırmak için bilerek farklı program yaptırmakla suçlamasını bir türlü hazmedemiyordum. Belki bu ona göre kolay bir laftı ancak bu konuyla ilgili yarası olan birine söylenemezdi.

Suratımda histerik bir tebessüm oluştu.

Benim babam zihinsel engelliydi. Herkesten önce oraya gelen çocukları da onların ailelerini de en iyi ben anlardım. İşte en çok da bu yüzden ağırıma gitmişti ya zaten...

Yaptığım meslek kolay değildi. Dışarıdan gözüktüğü kadarıyla özel de bir meslekti ancak ne yazık ki meslektaşlarımın geneli bu duruma o şekilde bakmıyordu. Artık öyle çok ticari kapısı olmuştu ki bu özel eğitim çocuklara program atlamadıkları hâlde uğraşmamak için program atlatan öğretmenlerden, derslerin fayda sağlamadığı çocukları kurumlarda tutmak için ihtiyacı olduğunu öne süren yöneticilere kadar birçok çıkarıcı insan vardı ancak ben onlardan biri değildim.

Özellikle o kirli düşüncelerle nasıl suçlardı onca emeğimi, çabamı?

Münir Bey’in ithamlarını dinlerken aklıma direkt olarak babam gelmişti.

Sekiz yaşında bir çocuğun zihinsel gelişimine sahipti babam ve bu mesleği seçmem için bana sebep olmuştu.

Suratımda tekrardan bir tebessüm oluştu ancak bu seferki histerik değildi, sahiciydi çünkü küçükken onunla sahilde oynadığımız bir an canlandı gözümde. İlk zamanlar bilmiyordum tabii babamın engelini, aklım ilk ermeye başladığında eğlenceli geliyordu onunla coşkuyla oynamak. Altı yaşını geçtikten sonra kuzenimin 23 Nisan gösterisine gitmiştik. İşte orada babam diğer çocuklara katılarak gösteri yapmaya çalıştığında arkadaşlarımla yanımda gülüp dalga geçmesiyle ve kendi aralarında konuşmalarıyla beraber babamda farklılıklar olduğunu anlamıştım.

Yüreğimi ağırlaştıran görüntüyle beraber bir babama, bir de arkadaşlarımla babasına baktığımda dudaklarımla kenarları buruk bir biçimde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Gözlerimdeki hüsrana ve hayal kırıklığı tüm zihnimi istila etmeye başladığında kurgunluğum babama değildi.

Gözlerim doldu ve kalbimdeki titremeyle beraber koşarak gösteriye girdim ve ben de babamın elinden tutarak onunla oynamaya başladım.

“Alisya?” Kadifemsi sesini duyana kadar arabanın durduğunun farkında bile değildim. Çenemi yavaşça avucumun içerisinden kaldırdığım anda ense kökümüne sağlam bir ağırlık girmişti. Yavaşça parmaklarımla oraya masaj yapmaya başladığımda ağırlık giderek dağılıyordu.

Boşluğa dalan bakışlarım kıyıya çarpan dalgalarla buluştuğunda odağım giderek güçlendi ve eşsiz mavilikteki denize bakakaldım. Ama nasıl?

Tam da babamla ilgili sahil kenarındaki bir anımdan geçmişte yaşananları düşünürken beni sahil kenarına getirmişti. Nasıl da anlamlı bir tesadüftü bu böyle...

“Alisya her şeyi tesadüfe bağlayıp durma lütfen!”

Polen’in ezberlediğim o cümlesi kulaklarımda yankılanınca içim titredi. Ama buna tesadüf demesem taş olurum yahu. Aşırı derecede etkilenecek bir tesadüftü kesinlikle.

Alpay’a olan sinirim aklıma gelince kafamı yavaşça onaylamaz anlamda sallayıp derin bir nefes aldım. Evet, aslında çok da anlam yüklememek gerekiyordu.

“İnelim mi? Gerçi istersen burada da oturabiliriz.” Sahilin üzerine yapılan dikdörtgen şeklindeki ahşap kafeyi görünce içimde hoş bir kıpırtı hissederek ona doğru döndüm. “İnelim.”

Dışarı çıkınca kıyıya vuran dalgaların nahoş sesi eşliğinde suratımı sertçe sıvazlayarak ense kökümü sıyıran rüzgârın hareketleriyle beraber koca kayalıklara çıktığımızda kalın topuklu ayakkabılarım yürümemi biraz zorluyordu.

Ona belli etmemeye çalışsam da yana doğru sendeleyecekken dengemi son anda koruyarak dik durduğumda bana doğru döndü.

“Koluma girmek ister misin diyeceğim ve sen de girmeyeceksin.” Huh? Nasıl da biliyordu ... Dalgın, aynı zamanda da temiz bir ifadeyle suratını izliyorken önüme geçince görüş açım iri sırtı yüzünden kapanmıştı. “Bu yüzden arkamdan tişörtümü tutarak gel.”

Suratımda istemsizce bir tebessüm oluşmasına engel olamadım ve söylediği gibi yaparak tişörtünün etek ucunu sertçe kavrayıp dikkatle ilerlemeye başladığımda benim için yavaş gidiyordu.

O anda bu kadar çözümcü olması çok hoşuma gitmişti ve sayesinde yeni bir şey öğrenmiştim. Yardım her zaman tek yöntemle yapılmazdı. Koluma girmek istemeyeceğimi bildiği için bana hiç sormamıştı ve rahatsız olmayacağım yeni bir yöntem bulmuştu. Yani amacının benim refahım olduğunu temiz bir şekilde görebiliyordum ve bu da çok tatlıydı.

Tuzlu deniz suyunun kokusuyla beraber ahşap kafeye girdiğimizde topuklarımdan çıkan sesler eşliğinde artık beraber yürüyorduk.

Hayret içerisinde yarısı boş olan masalara baktım. “Böyle bir yer neden istila edilmemiş?”

“Hafta içi ve saat on, bu yüzden sakın.”

“Ah, doğru.” Alnımı ovuşturarak yürümeye devam ettim. İşte olmadığım için bir an kendimi izin günümde sanıyordum. Aklım gerçekten de dağılmıştı. Cam kenarına karşılıklı bir şekilde oturduğumuzda suratımda oluşan yorgun tebessümle beraber denizi izliyorken çenem avucumun içerisindeydi.

Her ne kadar dışarıyı izlemek keyif verse de bakışlarının ağırlığından dolayı denizi izlemeye devam ederek mırıldandım. “Manzaraya bak.”

“Bakıyorum zaten.”

Hayretle gözlerim onu bulduğunda o da benim gibi çenesini avucunun içerisine dayamış, doyasıya merak ve ilgiyle suratımı izliyordu.

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde parmaklarım alnımı buldu ve yalandan kaşıdıktan sonra etrafa bakındım. "Garson nerede acaba?"

İçinden ısıltılar fışkıran gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyorken kendimi garip hissetmeye başlamıştım. Yani daha önce benimle ilgilediği belli olan ya da ne bileyim, beğendiğini hissettiğim gözlere bakmaya alışkındım, evet ama bu çok farklıydı. O bana bakıyorken kendimi böyle çok değerli ve önemli hissediyordum. Çok güzel ve özel... İlk ve tek gibi.

Garipti, çok garip... Aynı zamanda da utanç verici.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim ve o utancı en yoğun doruklarına kadar hissettiğim için gelen garsonla konuşmaya başlayan adamı çaktırmamaya çalışarak büyük bir dikkatle incelemeye başladım.

Geniş omuzlarına yakışır kalınlıktaki boynu, kumral ve dalgalı olan saçları ona baktığımda gözümün önünde bir kaplanın canlanmasına sebep oluyordu.

Garsonla kısa çaplı hoş bir sohbet ettikten sonra kendi siparişini verip bana döndüğünde ana odaklanamadım ve kafamı sallayarak konuştum. "Ben de aynısından istiyorum."

Garson yavaşça yanımdan ayrıldığında ne sipariş verdiğimi bile bilmiyordum, o kısmı tam dinlememiştim. Dikkatimi çeken şey Alpay'ı ilk tanıdığım zamanlardaki enerjisiyle birlikte görmektir.

İşte ben bu adamı böyle tanımıştım. Eğlenceli bir sohbeta sahipken... Sonra ne olduysa birden soğuk nevaleye dönmüştü, düşüncesi bile tüylerimi ürperterek içimi titretiyordu. Şimdi ise yeniden eski hâline geri dönmüştü işte.

"Nerelere daldın gittin öyle?" Suratının yanında elini sallayınca silkelenerek kendime geldim ve derin bir nefes alıp etrafa bakınmaya devam ettim. "Hiç, düşünüyordum işte öyle."

"O göt patronunu mu?"

Hatırlatınca iğrenircesine suratımı ekşittim. Beraber arabadan çıktığımız andan itibaren oluşan tüm hüznü nasıl da bir anda ardımda bırakmıştım, hayret ediyordum, gerçekten de o söyleyene kadar bunun farkında bile değildim.

Dalgın ifademle kafamı salladım. “Hayır, o göt patronumu düşünmüyordum,” dedim ilgisiz bir tavırla.

Münir’i hatırlamak en az benim kadar onun da asabını bozmuş olacaktı ki estağfurullah çeker gibi kafasını büküp derin bir nefes aldı. “Anlat sana, ne oldu? Anlat ki kendi kafamdan bir şeyler kurup da gidip kafasını kırmayayım.”

Bu adam benim meselemle ilgili neden bu kadar asabiydi? Niye onu bu kadar ilgilendiriyordu ki gözyaşlarım, gerçekten de anlamıyordum ve kafamı karıştırıyordu. Başından beri bir öyleydi, bir böyle. Neredeyse suratıma bile bakmıyorken birden patronumu dövecek raddeye gelmişti ve arada iletişimimizi iyileştiren hiçbir olay örgüsü dönmüyorken bu kadar kısa sürede oluşan değişimin sebebi neydi?

İç çekerek kafamı denize doğru çevirdim ve dalgaları izlemeye devam ettim.

“Neden bu kadar sinirlisin o adamı hatırladıkça?”

“Çünkü seni ağlattı.” Teklemeden cevap vermesiyle beraber tek kaşım yukarı doğru kıvrıldı. Kollarımı göğsümün altında bağlayarak arkama yaslandım.

“Neden seni bu kadar ilgilendiriyor beni kimin ağlattığı?”

Sinirlenecek gibi olurken ifadesini hemen düzeltti ve sabırla cevap verdi. “Çünkü seninle ilgileniyorum.”

Duymayı beklemediğim karşılıkla beraber gözlerim irileştiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Kalbim göğüs kafesimi delercesine atmaya başladığında sürekli sıcaklıyor, ellerimle suratımı yellemek için kendimi zor tutuyordum.

Bu adam az önce pat diye ne söylemişti öyle? Böyle bir şeyi o kadar basit bir şekilde söylemesi mümkün olabilir miydi ya?

Yok yok. Kesinlikle ben yanlış duymuştum.

“Anlamadım?” Öne doğru eğilip kulaklarımı dört açtığımda o da masaya doğru eğildi ve hecelercesine tekrarladı.

“Se-nin-le il-gi-le-ni-yo-rum.” Gözlerim daha da fazla açıldığında ağızım küçücük kalmıştı. Nasıl da her kelimesinden ayrı ayrı haz alır gibi konuşmuştu. Gördüklerinden iyice hoşnut olmuş gibi sırtarak masada biraz

daha öne doğru geldi ve sanki çok tatlı bir şeye bakıyormuş gibi dayanamıyor gibi devam etti “Ne oldu, utandın mı?”

“Ne?” Boğulur gibi cırladıktan sonra moraran suratımı ellerimle kapatarak saçlarımı geri ittirdim. Deli gibi utanıyorken sanki utanmıyormuş gibi davranmak gerçekten de çok zordu. “Ne utanmasından bahsediyorsun?” Saç diplerimi kaşıyarak öne düşen tutamları geri ittiğimde lanet olası kafamın hangi ara yere doğru eğildiğini bilmiyordum! Bakışlarımla beraber kafamı yerden kaldırdığımda onunla göz göze gelmek ve beş saniyeden uzun bir süre boyunca bakabilmek gerçekten de çok zordu çünkü beni yiyecekmiş gibi bakıyordu ve bakışları çok ağırdı!

Güçlkle etrafa bakmaya devam ettiğimde dizlerimin üzerinde kalan ellerimi yumruk yapıp tekrardan ona döndüm düzenli aralıklarla dudaklarıma bakarken yakaladım hem de çok uzun süreyle bakıyordu.

Niye öyle bakıyor ki?

Acaba bıyıklarım mı çıktı?

Kahretsin. Keşke geçen gün Polen alırken bir ip geçirseydim ya, çok mu belli oluyor ki acaba?

Daha hızlı bir şekilde bakışları dudaklarıma doğru inmeye başladığında gerilerek kafamı çevirdim. Oradan belli oluyor muydu ya, aslında almasam bile rahatsız etmeyecek incelikteydi, belli olması imkânsızdı ancak öyle bir bakıyordu ki rahatsız hissediyordum.

Yani resmen öküzün trene baktığı gibi bakıyordu ayol.

Acaba kal mı gelmişti? Ya da bir hastalığı falan mı vardı?

Aa, adam resmen kaldı, aval aval suratımı izliyor ya şaka gibi ...

Garsonun gelmesiyle beraber boğazımı temizlediğimde nane ve limonun keskin kokusu daha ilk solukta ciğerlerime dolmuştu. Bakışlarımı kırıştıtararak masadaki bardaklara baktım. “Nane limon mu söylemiştin?”

“Evet, sevmez misin?” Cevabını verdikten sonra merakla sorup pürdikkat ifademi izlemeye devam etti. Öyle dikkatliydi ki sanki Sümela’nın şifresini söyleyecektim ve onun da tek bir harfini bile kaçırmaması gerekiyordu, öyle çok merak ediyordu nane limon sevip sevmediğimi.

“Şey, yani tercihen çok içmem ancak hasta olunca falan ...”

Gülümsemesi genişledi. “İyi madem, iç de hasta olma.”

İyice gerilimim artıyordu. “Sen sever misin?”

Dişleri gözükecek şekilde büyüdü gülümsemesi ve heyecanla sordu. “Neyi?”

“Na- Nane limonu.”

Çenesini öne doğru kaldırıp bir şey çiğner gibi konuştu. “Severim.” Kararlı bakışları parladı. “Çok severim.”

Aman Allah. Alt tarafı nane limon sevdiğini söyledi ancak neden bu kadar garip? Ben şizofren falan mı oluyorum acaba? Bir nane limondan neler çıkartacağım utanmasam.

Ama tüm bunları ben yapmıyordum ki! Aklımı karıştıran tamamen Alpay’ın tavırları ve bakışlarıydı! Şaka gibi ya, az önce resmen ağzını yerim senin der gibi bakmıştı. O zamana kadar öyle bir bakışın var olduğunu bile bilmiyordum ancak vardı işte!

Göğsüme ağır gelen soluğu tek seferde ciğerlerimden boşalttığımda başıma ağrılar girmişti. Kafamı onaylamaz anlamda salladım, çenesi avuç içerisinde olan adam ışıldayan gözlerle beni izliyorken ona iflah olmaz bir bakış attım.

Bu adamla gerçekten de işim olsa da nasıl da çok büyük bir moral bozukluğunu unutturmuştu bana. Karşısında otururken o negatif anın kalıntıları uçup gitmişti, sanki doktora gitmişim ve bana öyle güzel bir ilaç vermişti ki tüm ağrılarım azalmakla kalmayıp tamamen ortadan kaybolmuştu.

Ee, bu da şey değil miydi? Doğru klinik.

“Vay be Güzide, demek nişanlın bizim karakolda çalışıyordu he?” Kuafördeki mesaimi bitirdikten sonra eve doğru dönerken ilkokul arkadaşım ile karşılaşmıştım ve onunla koyu bir sohbetin içerisine dalmıştım.

Ben mankenlik yaptığım zamanlarda yoğun bir şekilde şehir dışında veya yurt dışında çekimlere defilelere katıldığım için mahalleden de kopmuşum sanki ve şimdi şimdi eski arkadaşlarımla da karşılaşıyor, onlarla sohbet ederek eskiyi yâd ediyordum.

Güzide kendisine ait olan bir çiçek dükkanını işletiyordu, aynı zamanda da ekim işiyle uğraşıyordu. Onu eli kolu dolu görünce kucağındaki minik saksı dolu kasalardan birini alıp yardıma koyuldum.

“Evet Cafer, buraya yeni geçti, önceden aşağıdakindeydi.” Bana doğru döndü. “Seni görmem de iyi oldu ya, yakında düğünümüz olacak, nişana gelmedin, buna muhakkak gel bak.”

Nişanına gelmek bir yana kızın nişanın varlığını bile unutmuştum ya, şaka gibi gerçekten. Hâlbuki Güzide’yle çocukken ne güzel oynardık, nasıl da kafamda önemsizleştirip unutmuşum kızcağızın nişanını. Bu yüzden düğününe kesinlikle gidecektim. Hatta altın bile takacaktım. Gittikçe artan altın fiyatlarını düşündükçe moralim bozuluyordu. Gıdım gıdım biriktirirsem yaz sonuna kadar artmazsa bir gram yapabiliyordum neyse ki.

En azından kasaları karakola taşımasına yardım ediyordum. Bu ufak da olsa bir nişan telafisi olamaz mıydı?

Ah, ah... 24 yaşında sevgilisi tarafından dolandırılmış, çıtır, aynı zamanda da mahalle kuaföründe çalışan, pidedide mesai yapan bir manken-seniz eğer gram altını bile zar zor alıyordunuz.

“Ah! Ah! Ah...” Kulaklarıma inanamadan kucağımdaki kasayla beraber yürürken duyduğum şehvet dolu iniltilerin içerisinde birden elim ayağım boşalmaya başladığında beynimden vurulmuşa döndüm.

Otoyoldaki kaldırımda yürüyorken bir servis aracının yanından geçiyorduk ve oradan kesinlikle kısık olmayan nidalar içerisinde şehvet dolu erkek inleme sesleri gelmişti.

Bu sesler beni öyle çok korkutmuştu ki adımlarımı istemsizce hızlandırırken kafam Güzide’ye bakarak yürüyor, geriye doğru kaçan dilimi bulmaya çalışarak güçlkle konuşuyordum. “Güzide ne oluyor?”

Ense köküne kramp girdiğinde kendimi bayılacak gibi oldum.

“Bir yerini kesti herhâlde, bir şey oldu.” Güzide geçiştirmeye çalışarak benimle yürümeye devam ettiğinde panikle direttim.

“Hayır, bu bir yerini kesme iniltisi değil, bu korkunç bir inilti, ne oluyor ya? Pis sapık arabada kendi kendine ne yapıyor? Güzide bir şey gördün mü? Baktın mı, ben bakamadım korkudan.”

“Hayır, bakmadım ben de.” Ardından gülmeye başladığında sinirleri bozulmuştu. “İnanmıyorum ya, arabada mastürbasyon yapan birinin yanından geçtik, denk geldiğimiz şeye bak.”

Elim ayağım buz kesmeye devam ettiğinde ne yapacağımı bilemiyordum. Ben onun gibi karşılayamıyordum ne yazık ki ancak o kadar korkuyordum ki arkamı dönüp arabaya bakacak gücü bile bulamıyordum kendimde.

“Güzide o çocuk servisi miydi?” Aklımdan türlü türlü düşünceler geçtiğinde kafayı yiyecektim.

“Evet, galiba çocuk servisiydi.”

İşte tam anlamıyla şimdi beynimden vurulmuşa dönmüştüm, o kadar hiçbir şeye güç yetiremiyordum ki adımlarımı bile durduramıyordum. Yine de içten içe durmak, bir şeyler yapmak istiyordum. Ben de kendi kendime bir şeyler yaptığını düşünsem de böyle ulu orta yerde bağıra bağıra kendini tatmin eden birine ne kadar güvenebilirdim?

“Güzide,” dedim ve ağlamaklı sesimle devam ettim. “Plakasını alalım, bir şey yapalım.”

“Polen saçmalama ya, adamı mastürbasyon yaparken mi bastıralım? Hem doğal bu şeyler yani, olayın ortasına mı atlayalım, ne yapalım? Bir de bundan da emin değiliz ayrıca, belki başka bir şey var, neden hemen bunu düşünelim ki?”

Orada yapması doğal değil! Olmamalı! Ya sapıksa? Ya öğrencilere bir şey yaparsa?

Düşüncesiyle bile felç olacak rahatsızlığı hissedebiliyordum, o kadar ağırlık vardı ki üzerimde elimden hiçbir güç gelmiyordu, gelemezdi de dünyaya hükmedemezdim, herkesi kurtaramazdım ama tüm bunlara gücü yeten birinden yardım isteyebilirdim.

Yavaş da olsa yürümeye devam etsek de gözlerimi kapatıp dua etmeye başladığımda içimden Allah’a yalvarıyor, o adamın kimseye bir zararının dokunmaması için dua ediyor, aynı zamanda da tüm çocukları Allah’a emanet ediyordum. İşte böyle zamanlarda dua ne kadar da güzeldi. Senin gücüne gücü yetiyordu, yapamadığın her şeyi yapıyordu. Burnumdan derin bir soluk alarak gözlerimi geri açtığımda bu olaydan öyle

kötü etkilenmişim ki dua etmek iyi gelmişti ancak hemen toparlanmam mümkün değildi tabii.

Ardından tekrardan gözlerimi yumarak içime doğru fısıldadım. "Sana güveniyorum Allah'ım, sadece ol demenle yanlış giden her şeyi birden düzeltensin, yorulmayansın ve her şeyi en güzel şekilde ayarlayansın."

"Aa, bak, Caferler de buraya doğru geliyor!" Güzide'nin sesiyle beraber serap görmüş gibi gözlerimi açtığımda memur kıyafetindeki Cafer'i ve yanında da Kenan komiseri gördüm. Bakışlarımı birkaç kez kırptırdığımda dayanamadan ağlamaya başladığımda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Oydu, gerçekten de oydu ve bu tarafa doğru geliyordu.

İşte her şeye gücü yetenim, benim elimin uzanmadığı yere eli uzanabilecek birini göndermişti.

Beni anlayabilecek biri...

"Kenan komiserim..." dedim ve elimdeki kasayla beraber koşarak önüne geldim.

Anında daha da çatılan kaşlarıyla beraber kucağımdaki kasayı aldı ve tek eliyle tutarak aramızdan çıkarttı. "Ne oldu sana böyle?" Hıçkırma başladığımda konuşamıyordum bile, kendimi nasıl ifade edeceğimi bilememiştim ve dilim lal olup tutulmuştu, sanki öyle çok etkilenip korkmuşum.

"Ay bir şey olmadı ya, nasıl anlatılır, bilinmez ki." Güzide gülerek konuştuğunda bana baktı ve inanamayarak söylendi. "İlahi Polen, ne vardı bu kadar korkacak ya, vallahi âlemsin." Verdiğim tepkiler onu kahkaha atıracak kadar çok güldürdüğünde beni anlamamasına bile takılamayacak kadar kötü bir hâldeydim. *Çok korkuyordum...*

Kenan, Güzide'nin söylediklerinden gram etkilenmeden elindeki kasayı Cafer'e verdiğinde tepesinin taşı tamamen atmıştı ve aklı sadece Vitrin Süsü'ndeydi. Kızı bu kadar yoğun bir şekilde ağlatacak şeyden korksa da Güzide'nin gülmesi onu bir nebze de olsa rahatlatıyordu ve belli ki çok kötü bir şey olmamış diye düşünüyordu. En azından zarar görmemişti.

"Anlat Vitrin Süsü, ne oldu?" dedi ve kızın sürekli aşağı doğru düşen kafasından suratını görmeye çalıştı.

O sırada Polen nefeslerini düzene sokmaya çalışarak hızlı bir şekilde hıçkırıklarının arasından konuştu.

“Ko- Komiserim.” Omzunun arkasından geriye ilk defa bakabildi çünkü yanında Kenan vardı, ona güveniyordu o yüzden korkusunun büyük bir kısmı dağılmıştı. Küçük bir çocuk gibi yolu işaret ederek şikâyet etti. “Oradaki servisin içerisinde bir adam var ve orada.” Lafını tamamlamadan ağlaması şiddetlense de sustuğu her saniye lehine işliyormuş gibi hissederek panikle acele etti. “Kendi kendine bağırarak bir şeyler yapıyor aracın içerisinde, çok korkunç.”

Böyle bir şey duymayı beklemeyen Cafer gülmeye başladığında nişanlısıyla beraber göz göze gelince iyice coşkulandı, daha çok Polen’in böyle bir şeyden dolayı bu kadar korkmasını komik buluyorlardı.

“O bir çocuk servisi ve bu kadar düşüncesiz birinin böyle bir meslekte çalışması uygun değil, sapık olabilir.”

“Ya belki adam hiç öyle bir şey yapmıyor, belki de bir yarası vardı, bize öyle gelmiş olabilir,” dedi Güzide soluğunu yorgunca vererek. Çünkü adamın ne yaptığını görmemişlerdi, birden servise dalacak hâlleri de yoktu ya? Yalnızca çok net bir şekilde adam sesi duymuşlardı, başka hiçbir fısıltı bile duyulmamıştı.

Cafer gözlerini devirdi ve Güzide’ye katılarak, “Bir insanı nasıl bu kadar kolay bir şekilde sapık olarak nitelendirebilirsin ki? Belki zor durumda kalmıştır ve bunu o an yapması gerekmiştir, öyle kazalar olabilir,” dedi.

Her ne kadar böyle açık açık konuşmak istemese de Cafer de kendince Polen’e farklı bir bakış açısı oluşturarak biraz içini rahatlatmak istemişti ancak söyledikleri yine de Polen için korkunçtu.

Kenan o adamın da nişanlısının da bakış açısını umursamadan Polen’i kolundan tuttuğu gibi kenara çekerek siyah banka oturttu. Kız farkında olmadan öyle çok titriyordu ki dikkat etmezse her an yere düşüp kendini yaralayabilirdi.

Polen kuruyan boğazını sertçe ıslattığında Kenan üzerine doğru eğildi, bir eli kızın omzunun üzerinden uzatıp banka tutundu. O siyahını gölgeleyen kızıl kahve, kararlı bakışlarını kızın gözlerine dikerek sert sesiyle komut verircesine konuştu.

“Sakın korkma, halledeceğim.”

Kız her ne kadar korkudan titrese de o gözü karalığına inanarak Kenan’a güvendi ve yavaşça kafasını salladığında Kenan üzerinden çekilerek sert, aynı zamanda da bir o kadar hızlı adımlarla servise doğru yürümeye başladı.

Güzide ve Cafer şok olmuş vaziyette âdeta hükmedercesine servise doğru yürüyen adamı izlediğinde, Polen o geniş olan sırtı dolu dolu olan gözleriyle yalnızca gururla seyrediyordu ...

İşte o da doğru klinikteydi o an için. Hiçbir yaraya yanlış klinikte tedavi uygulanmazdı.

17. Bölüm

“Mavi Çizgili Beyaz Lolipop”

Alisya

Nane limonu dudaklarıma götürüp uzun bir yudum alacakken birden dilim yandı ve inleyerek bardağı ağızımdan uzaklaştırdım. “Ay...”

“Yandın mı?” Onun sesi benim dilimden daha yanık çıkmıştı. İçeceğimi dökmeden güç bela masanın üzerine koyduğumda gözlerimiz buluştu. Aman Allah! Suratındaki o ifade de neydi öyle? Sanki benim değil de onun ağzı yanmıştı. Öyle acı çeker gibi bakıyordu.

Tedirgin hissetmeye devam ederek parmaklarımla ağızımın kenarını sildim. “Yani biraz ...” Utangaç tavrımla ellerimi tekrardan dizlerimin üzerine koyduğumda dayanamaz gibi mırıldandı.

“Üfleyeyim mi?”

“Yuh! Ağızıma mı?”

Gözleri kocaman açıldı ve sertçe yutkundu. “Hayır, bardağa.” Ardından suratında hayvani bir tebessüm oluştu. “Yani istersen ağızına da üflerim.”

“Çüş!” Hayvan, yavaş gel! Gerçi adam ne yaptı Alisya, he, ne yaptı?

Sen kendi fesatlığından dolayı ağzına üfleyeceğini sanmadın mı? Kışın açık mı yattın kızım sen, elin adamı niye gelip ağzına üflemek istesin?

Ah, ah... Bak yine öyle kal gelir gibi bakmaya başladı. Allah'ım, kendimi çok tedirgin hissediyorum ya... İşte, işte! Şimdi de *gözünün yağında kavrulayımı senin* der gibi izliyor beni. Ay şaka mı ya? Vallahi ben şizofren değilim, uydurmuyorum da. Varmış ayol böyle bakışlar yoksa nereden bileyim?

Melül melül sırtarak suratımı izliyorken çapraz bir açıyla bakıyor, kıstığım gözlerimle onu analiz etmeye çalışıyordum, o ise daha çok boş bir beyinle izliyor gibiydi. Yani benim kafam ona bakarken ne kadar doluysa onunki de bir o kadar boş gibiydi.

“Bizim orada öküzlere de çüş derler Alisya, biliyor musun?” Ya içinde öküz olan bir muhabbeti nasıl böyle bulutların tepesindeymiş gibi anlatabilirsin? Her yerden bir konu açıyordu adam, konuşmalara doyamıyordu.

“Bilmiyorum ki sizin köy neresi?”

Dişleri gözükecek şekilde sırttı ve gözlerimden alnıma kayıp saç dip-lerimi de izleyip kirpiklerime döndü. “Kandıra, istersen bir gün götüreyim seni.”

Suratımı buruşturduğumda beni hemen bir yerlere çağırması sinirlerimi bozdu ve utangaçlığımın üzerine çıkarak çirkef yönümün ortaya çıkmasına sebep oldu. “Ne münasebet canım, benim sizin köyde ne işim var? Kendi köyüme giderim ben.” Çenemi yukarı kaldırdığımda ifadesini bozmadı.

“O zaman ben sizin köye geleyim Alisya, olur mu?”

Gözlerimi devirdim. “Ben öyle ilk defa tanıştığım adamları köyüme götürmem, köyüne de gitmem, tamam mı?” Ardından burnumdan kıl aldırılmazcasına kafamı trip atıyormuş gibi diğer tarafa çevirdiğimde birden kaşlarını çatıldı ve muhabbetin alakasızlığını sorguladım.

Ne alaka ya, ne alaka? Normalde bu tarz muhabbetler, ne bileyim ev davetlerinde falan olmuyor muydu dizilerde, kitaplarda? Bizimki çok mu yöresel başlamıştı ne? Of! Neyse ne! Çok da umurumdaydı.

“Hem sen benim köyümü bilmeden neden gelmek istiyorsun ki?”

Yine dişleri gözükecek şekilde sırttı ve keyifle şakıdı. “Ben seninle ne-

resi olsa gelirim Alisya ...” Rahat rahat soluyarak sanki dünyanın en güzel manzarasını izliyormuş gibi suratımı izlemeye devam ettiğinde suratımda ağlamaklı bir ifade oluştu ve o rahatladıkça daha da rahatsız hissettim.

Dolu dolu olan gözlerle gidişini izliyorken göğsüme sertçe baskı yapan ağırlık tüm heybetiyle beraber arabaya doğru gittikçe kalkıyordu. O an benim için öylesine eşsiz ve etkileyiciydi ki gidişini izlerken âdeta nutkum tutuluyordu.

Rahatça soluyup yanı başımda ayakta dikilen, aynı zamanda da merakla Kenan komiseri izleyen ikiliye baktım. İlk defa o an dikkat edebilmişim onlara. Söyledikleri zihnimde canlanınca iğrenircesine suratımı buruşturdum ve servisin yanına giden korkusuz adamı izlemeye devam ettim.

O tam yaklaşmışken servisin kapısı kapandı.

Kolunu kaldırdığı gibi servisin arkasına, oradan ilerlemeye devam ederek camlarına vura vura kapısının hemen önüne geldiğinde gözlerim hayranlıkla yaşardı ve elimle ağzımı örterek istemsizce işaret ve başparmağımın alt dudağımı ortasından kavrayıp sıkmaya başladım.

Kenan komiserim...

Beklemeden bağırarak küfretmesini ve içeridekinin dışarı çıkmasını söylediğinde kalbim bir kuş kanadı gibi çırpınıyordu. İçeride hiçbir hareketlilik olmayınca hareketleri mümkünmüş gibi daha da agresifleşti ve servisin etrafında dönerek vururken çıkmasını söylemeye hatta bazen durup aracı sallamaya başladı.

Artık göz bebeklerime kadar titriyor, mimiklerimi milim kıpırdatmadan büyük bir dikkatle onu izlemeye devam ediyordum.

“Sence de biraz abartmadı mı?”

Kaşlarımı çatarak Güzide’ye bakıp azarlıcasına carladım. “Saçmalama! Kenan komiserim az bile yapıyor!”

Suratım ekşiterek servise döndü. “Ne bileyim ... Adam belki hiç öyle bir şey yapmıyor, önce bir anlayıp dinleseydi.”

“Sen karşıma Güzide!” dedim ve hararetle önüme dönüp izlemeye devam ettiğimde arabanın kapısı açıldı ve içerideki adam yavaşça inmeye başlamışken onu ensesinden kavradığı gibi yere indirdi ve indirmişken de sağlam bir yumruk geçirdi.

Bir yandan söyleniyor, bir yandan da dövmeye devam ediyordu.

Hatta öyle bir artmıştı ki sinir katsayısı, neredeyse gebertecekti adamı.

“Ben bir bakayım.” Cafer koşarak yanlarına gittiğinde yaşları kurumuş olan suratıyla beraber ayağa kalktığımda iğrenircesine adama bakıyordum. Belli ki Kenan adamın ne yaptığından emindi yoksa bu kadar üzerine gitmezdi.

Cafer telefonla birini aradıktan sonra adamla sertçe konuşmaya devam ettiğinde servisçi karşılarında küçücük kalıyor, bir iki adım geri gidecek tepkilerinden kaçmaya çalışıyordu ancak bu mümkün değildi.

Kenan komiser konuşuyor, ardından da ona vurmaya devam ediyordu. Cafer’in suratındaki ifade iyice sıkıntılı bir hâl aldığında endişeden kalbim ağrıyordu, ne olduğunu merak etsem de bir yandan da öğrenmeye deli gibi korkuyordum.

Hatta öyle çok korkuyordum ki tekrardan elim ayağım titremeye başlamıştı. Yavaşça geri gidip banka oturduğumda Güzide de yanıma oturdu ve telefonuyla oynamaya başladı. Belli ki onun için bu olay önemini yitirmişti ve artık eskisi gibi ilgisini çekmiyordu.

O sırada içimden ne kadar da kolay olduğunu düşünüyordum. Yani beni böylesine derinden sarsan bir olay Güzide’yi hiç etkilemeye-biliyordu. Gerginliğim oldukça had safhada olduğu için ona özenmiyor değildim.

Bir süre sonra ekipten arkadaşlar gelip adamı aldığında dizlerimin üzerindeki ellerimi yumruk yaparak ikilinin gelişini izlediğimde alt dudakımı dişleyerek eziyet ediyordum. Yanımızda durduklarında Güzide ayağa kalkarak telefonunu cebine soktu.

“Ne oldu Cafer? Adamı neden içeri aldınız?”

Cafer’in giderkenki ifadesinden eser kalmamıştı. Az önceki rahatlığı yerine kırmızı ve gergin bir suratı vardı. “Polen haklıymış.”

Gözlerimi kocaman açarak ikisini izlediğimde dudaklarım aşağıya doğru kıvrılmıştı. Zaten ben haklı olmasam Kenan komiser adamı o kadar dövmezdi.

“İnanmıyorum...” dedi ve inanamayarak bana döndü. “Polen ya, nasıl anladın?”

“Bazı sesler başka olaylarla karıştırılamaz değil mi Güzide, asıl sen nasıl anlamadın?” Kenan komiser terslercesine benim yerime cevap verdiğinde sertçe yutkunarak onu izlemeye devam ettim. “Ya da bir şey yapacak uğraşı kendinde bulmadın?”

Güzide sıkıntıyla soluğunda artık yere bakıyordu. “Şey... Peki o gerçekten de çocuk servisiymiş?”

Dizlerimin titrediği belli olmasın diye birbirine sıkıca bastırarak oturmaya devam ettiğimde bundan sonra öğreneceğim her bir bilgi beni daha da dibe çekecekti sanki. Aslında ben de sormak istiyordum ancak öğreneceklerimi kaldıramayacağımdan korkarak öylece otuyordum.

“Evet, çocuk servisiymiş.” Onu Cafer cevaplayınca kafam iyice aşağıya indiğinde gözlerim sürekli doluyordu. Bir sorunun daha sorulmasını istiyordum ve cevabın iyi olmasını umuyordum ancak boğazım öylesine düğümlenmişti ki dilim lal olup tutulduğu için kıpırdatamıyordum bile.

“Ay inanmıyorum! Pislik herif ya! Ne zamandır orada çalışıyor kim bilir.”

“Neyse ki iki gün olmuş başlayalı. Şimdi Polen sayesinde işten çıkarılmış oldu. Kenan’ı da aynadan haldır huldur gelirken görünce kapıyı kapatmış alelacele. Bir de kapı komple açık yapıyor dangalak nerenin malıdır bilmem ki. Şerefsiz herif bir de utanmadan serviste-”

“Tamam, sen nişanlıyı eve bırak artık.” Kenan komiserin sesiyle beraber cümlesi yarıda kesildiğinde korkarak kafamı salladım. Serviste ne? Titreyen gözlerim onun koyu ve kararlı bakışlarıyla buluştuğunda güven verircesine yavaşça konuştu.

“Çocukların hepsi güvende, teyit ettiriyorum, merak etme, tamam mı? Çocuklar bu işin içinde yok.”

Adam o pisliği her ne şekilde yapıyorsa belli ki normal değildi ve

Kenan komiser daha fazla kötü etkilenmemem için bunu bilmemi istemiyordu.

Kafamı tekrardan aşağıya doğru eğdiğimde dizlerimin üzerinde birleştirdiğim parmaklarıma bakıyor, bazen onları birbirleriyle bağlayarak oynuyordum.

“Biz gidelim o hâlde, sana da haksız yere çıkıştık Polen, kusura bakma ve hakkını helal et lütfen.” Güzide ayaktayken omuzlarıma sarıldı ve ardından nişanlısıyla beraber yanımdan ayrıldığında oracıkta süt dökmüş kedi gibi oturmaya devam ediyordum.

Yanı başımda duran iri bedeninden akan o ağır bakışlar omuzlarımın daha da aşağıya inmesine sebebiyet veriyordu. Oturduğum için yanımda olduğundan daha büyük olduğunu hissediyordum. Bir şey söylemeden yavaşça bankın diğer ucuna oturduğunda ikimiz de sessizdik.

Başparmaklarımı sırayla ve hızlı hızlı birbirlerinin üzerine getirip geri çekiyorken içimden nezarethanedeki teyzeden öğrendiğim çocuk şarkısını tekrar ediyordum.

Bir, iki, üç, dört, beş. Eve gelmiş bir kardeş. Altı, yedi, sekiz, dokuz, on. Yanaqları çok ton ton... Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar... Hep oyun oynarmış bizim küçük ca-

“Vitrin Süsü?” İrkilerek kafamı kaldırıp utangaç bir tavırla ona baktım ve gözlerim titredi. Kararlı bakışlarında öylesine derin bir anlam vardı ki sanki beni görüyordu. Yakalanmaktan korkarak bakışlarımı kaçırıp tekrardan önüme döndüğümde ifadem yine buz kesmişti.

Ben duygusal olmayı sevmiyordum.

Ben duygularımı göstermeyi sevmiyordum.

Gerekirse hayatımı salak taklidi yaparak idam ettirebilirdim ancak bu... Benim için zor olanı da buydu zaten. Kendimi göstermek, deşifre etmek.

“Neden?” dedi yanık bir sesle ve derin bir soluk alarak durdu, düşündü. Ardından yavaşça devam etti. “Neden sen bu kadar ağladın?”

Dilim lal olup tutulduğunda tekrar yutkundum. Genzime kadar geri sızan gözyaşlarıma daha fazla engel olamadım ve tekrardan akmaya baş-

ladılar. Oracıkta sessiz kalsam da gıkım çıkmasa da küçüldükçe büyüyordum aslında...

“Çocuklara bir şey olur diye korktum.”

“Polen?” Adımla seslenince şaşırdım ve kafamı tekrardan ona doğru çevirdim. Giderek şeffaflaşan bakışlarımı bu sefer görmesine izin verdiğimde kendimi tutamadan şiddetle ağlamaya başladım.

Sert çehresi titrer gibi olduğunda kirpikleri kapanacak kadar gözyaşlarımı takip etti.

“Ben de isterdim Güzide gibi etkilenmemek! Ben de isterdim en ufak bir olayı oraya çekmemek! Ben de isterdim olmamış şeylerin daha düşüncesini bile olmuş gibi bedenimde ve zihnimde hissetmemek!” İstemsizce önüme dönüp hıçkırıklar eşliğinde çenemin altında toplanan yaşları elimin tersiyle silip burnumu çektiğimde gözlerim sürekli akıyordu.

Polen’in zihnindeki kesik kesik olan görüntüler yavaşça netleşmeye başladığında genç kız o karanlığa doğru yavaşça çekilmeye başlamıştı ve o soğuk, aynı zamanda da karanlık olan koridordaydı işte.

Korkut’un bana verdiği oyuncakları çöpün kenarında bıraktıktan sonra Arif amcanın çikolata vermesini kabul ederek elinden tutup onunla evine geldiğimde içeri girene kadar her şey olağan gelmişti, o demir kapı kapandıktan sonra kalbimde sert bir korku hissettim ve ürkek bakışlarla etrafa, küçük evin duvarlarına bakınmaya başladım.

“Şey, Arif amca, babaannem beni merak eder,” dedim ve ürkerek kapıya doğru ilerledim. “Ben gideyim, sen eve getirirsin çikolataları.” O da peşimden gelince korkarak ona doğru döndüğümde dev kapı arkamda kalmıştı.

Normalde o uzun ve iri bedenini her gördüğümde babama benzettiğim için güvenli gelirdi ancak şu an öylesine korkunç geliyordu ki istemsizce ağlamaya başladım çünkü çocuk kalbim ne olacağını bilmesede kötü bir enerji alıyordu ve bir an önce oradan gitmek istiyordu.

Üzerime eğilip kapıyı kilitletiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda tek dizinin üstünde durdu ve eliyle ağzımı kapatmaya çalıştı, elini ısırıp ona vurmaya çalışarak geri kaçtığımda susmam için bir şeyler söylüyordu ancak anlayamıyordum.

Ellerinden sıyrılıp dar, siyah koridora koştuğumda sanki o an bir şekilde uçtum ve bana yetişmeden neresi olduğunu bilmediğim bir odaya girip kapısını kapatıp kilitledim.

Çok şükür ki kilidi vardı...

Arkasına oturup dizlerimi kendime çektiğimde şoktan ne yapacağımı şaşırmıştım, elim ayağım titriyordu ve sürekli ağlıyordum. Sanki tüm kan bedenimden çekilmişti ve ne yapacağımı bilemiyordum.

Kal gelmişti sanki ve her saniye seneler gibi geçiyordu.

Bana yardım edebilecek kimse yoktu, tek başımaydım. Ancak biri dışında... Annemin ettiği duaları çok net bir şekilde hatırlıyordum. Bana her zaman onu anlatır, bir şeyi önce Allah'tan istemeyi öğretirdi. Hatta insanlardan isteme, sonra insanların insafına kalırsın, derdi.

Elimi kalbimin üzerine koyup gözlerimi yumduğumda titreyerek ve ağlayarak dua ettim.

"Allah'ım, ben çok korkuyorum ve o çok büyük, elimden hiçbir şey gelmez. Ben yapamam ama sen beni bu evden çıkartırsın, söz veriyorum, bir daha kimseden çikolata almayacağım, ne olur çıkart beni buradan Allah'ım."

Öyle çok korkuyordum ki sürekli elim ayağım boşalıyor, titremekten dişlerim birbirine çarpıyordu, hıçkırarak ağlayarak ekledim. "Kendimi sana emanet ediyorum." Kemiklerimi sıkarak büyük bir korkuyla soludum. "İşte şimdi kimse bana zarar veremez."

Küçük ve dar olan omuzlarım iyice birbirine yapıştığında annem yoktu, babam yoktu, kimsem yoktu. İşte en çok da o an hissettim annemle babamın öldüğünü.

Birden arkadaki anahtarın itilmesiyle neye uğradığımı şaşırdığımda kapının altından kâğıt uzatmıştı ve anahtar oraya düşmüştü. Panikle elimi uzattığımda kâğıdı kendi tarafına doğru çekti ve anahtar kapının altından ona doğru kaymaya başladı.

Bedenimi bir türlü ben yönetemiyordum ve öylece kaldığımda elim kendiliğinden oraya doğru düşerek anahtarı ittirdiğinde neyse ki alamamıştı. Sertçe yutkunarak bir yerdeki anahtara, bir de kapıya baktığımda bıkkınlıkla bıraktığı soluğunu içttim.

“Polen? Neden böyle yapıyorsun ama kendimi kötü hissediyorum. Sana sadece çikolata vereceğim, hadi gel.” Kanım çekilmiş gibi boşluğa bakakaldım. Çocuk aklım yetmiyordu, ben mi yanlış anlamıştım?

“Babanın arkadaşayım, baban olsa çok üzülürdü bu yaptığına. Hadi kızım aç kapıyı, birazdan da Metin’le Tuğba da gelecek zaten.”

Metin’le Tuğba kendi çocuklarıydı ancak karısından boşandığı için burada kalmıyorlardı. Kafam iyice allak bullak olduğunda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Oysaki baban seni bana emanet etti ve bir tane de hediye bıraktı, aslında onu vermek için buraya getirmiştin seni.”

Babam ... Gerçekten de Arif amcaya böyle davrandığımı görse kızarmıydı?

Birden eve girer girmez kapıyı kilitlemesi ve beni zorla susturmaya çalışması gözümün önüne gelince kafamı hızla onaylamaz anlamda salladım ve bağırdım. “Yalancı! Yalan söylüyorsun!”

“Aç şu kapıyı!” Bağırarak kapıya vurmaya çalışınca korkarak ayağa kalkıp geri çekildim. Kenardaki komodini küçük bedenimle alıp kapıya doğru itmeye başladığımda gücüm öyle çok tükenmişti ki takatim kalmamıştı.

“Polen! Polen!” Dışarıdan duyduğum seslerle beraber pencereye doğru koştuğumda ağlıyordum. Bu Korkut’un sesiydi ancak pencere uzanamayacağım yükseklikteydi. Bu yüzden az önce kapıya doğru zar zor ittiğim komodini bu sefer pencereye doğru itmeye başladım.

“Ah... Çok zor...” Alnımdan terler akmaya başladığında pes etmedim ve itmeye devam ettim. Korkut’un sesi giderek uzaklaşmaya başladığında ağlayarak fısıldadım. “Yalvarırım gitme, Korkut, yalvarırım gitme.”

Sonunda komodinin pencerenin önünde durunca hızlı davranıp üzerine çıkmamla pencereyi açmam bir olduğunda var gücümle dışarı doğru bir çılgılık attım ve bağırarak konuştum. “Korkut buradayım! Buradayım Korkut, beni kurtar!”

Korkarak mahalleye baktığımda boştu ve etrafta kimse yoktu. Yaşlı olan gözlerle boş sokağa bakmaya devam ettiğimde titreyen ellerimle pervazı güçlkle tutuyordum. “Gitti mi? Gittiyse atlarım ki buradan...”

Gözlerim hayal kırıklığıyla beraber dolduğunda köşeden çıkan küçük bedeni görünce coşkuyla ağlayarak çığlık atmaya başladım.

“Korkut! Korkut buradayım! Arif amca beni eve kilitledi, gel ne olur, kurtar beni!”

O kadar yüksekte bile görebildiğim korkusuyla beraber bacak kadar çocuk korkusuzca apartmana doğru koşmaya başladığında arkasından gelen babaannemi gördüm. Kadıncağz sanki saatler içerisinde daha da yaşlanıp çökmüştü. Ağlayarak eteklerini topluyor, aksayan bacağıyla bağıra bağıra apartmana doğru geliyordu.

“Deyyus herif seni, başın boynunun altında kalsın, ben seni ellerimle gebertmez miyim he! Ben seni gebertmez miyim? Hele yapıncağımın kılına zarar gelsin, seni parçalarına ayırır, aylara yem ederim!”

Kısa süre sonra kapımın önünde Korkut’un sesini duyduğumda bir yandan da babaannemin bağırıslarını ve derin bir arbede sesi duydum.

“Polen aç, ben geldim, aç!” Kapıya vurunca heyecanlanarak yerdeki kilidi alıp kapıyı açtığımda korkarak üzerime atıldı ve sıkıca sarıldı. Hatta öyle bir sıkı sarmıştı ki bir an nefessiz kalmıştım. Ardından neyse ki geri çekildi ve üzerimi kontrol etti. “Sana kötü bir şey yaptı mı Polen?”

Bu soruyla beraber koridordan yün değneğiyle beraber çıkan babaannem panikle Arif amcaya bir tane daha vurdu ve bana doğru koştu. “Ah, ben bu kızımı koruyamadım! Ah, ben kızımı koruyamadım! Yavrum! Yavrum!” Gelip elimi ayağımı öpmeye başladığında sürekli ağlıyordu. O sırada içeriye Korkut’un babasıyla beraber polisler girmeye başladığında Arif amcayla ilgileniyorlardı.

“Babaanne bir şey olmadı, korkma,” dediğimde titremeye devam ediyordum.

“Doğru söyle?” dedi aklı çıkar gibi ve çıldırmış gibi ağlayarak yün değneğiyle beraber geri kalkıp Arif amcaya doğru gidip onu adamların elinden almaya çalıştı. “Bırakın! Bırakın, ben onu mahvedeceğim!”

Tüm o kargaşanın arasından Korkut ağlayarak bana tekrardan sarıldı ve sertçe saçlarımı okşadı. “Özür dilerim sana öyle davrandığım için, ne olur beni affet. Seni bir daha hiç küstürmeyeceğim.” Kolları omzumda kalarak geri çekilip gözlerime baktı, artık o da ağlıyordu. “Bundan sonra

senin hep koruman olacağım, yanından bir dakika bile ayrılmayacağım.”

İşte bizim Korkut’la olan koruma oyunumuz o zamandan başlamıştı ve Korkut gerçekten de çocukken verdiği sözünü tutarak beni bu yaşına kadar hep korumuştı, hiç yalnız bırakmamıştı.

Günümüz

O günkü yaşadığım korkuyu tekrardan iliklerime kadar hissettiğimde nefesim kesildi. Yıllarca içimde kalmıştı o travma ve kâbusum olmuştu. Rüyalarımnda sık sık o adamı görmüştüm. Böyle bir şeyi çok küçük yaşta yaşadığım ve aynı zamanda da yakın birinden gördüğüm için temel güven duygum sarsılmıştı ve erkeklere karşı içimde istemsizce bir gard oluşmuştu.

Özellikle ne zaman bir ortama girsem gözüm hep bir sapık arardı. İçten içe her yerde bir sapık olduğundan emindim ve dışarıda ne zaman bir çocuk görsem yanında bir adam varsa istemsizce kendimi o çocuğu kollarken bulurdum. Bu hassasiyetle ve acıyla yaşamak o kadar zordu ki ...

O gün, o korkuyu çok derin bir şekilde yaşamak yıllarca yanımda gelen bir kist gibiydi. Bir şey olmadığı için çok daha beterini yaşayanlara göre kendimi şanslı hissediyor, biraz da bir şey olmasa da etkilenip travma yaşamaktan dolayı kendimi suçluyordum. Aynı zamanda da böyle bir travmayı hiç yaşamamış olan insanlara göre de oldukça şanssız hissediyordum çünkü bu olay, yaşam konforumu yıllarca ciddi boyutta azaltmıştı.

Belki de o yüzden her şeyden korkuyordum ve en ufak olayda bile elim ayağım buz kesiyordu, hiçbir şey yapamıyordum.

Hatta bazen öyle korkuyordum ki kendi kendime acaba başka şeyler oldu da bunları ben mi zihnimde gizliyorum diye soruyordum. Daha sonrasında olmadığını anlayınca yine daha beterini yaşayanlara göre şımarık gibi hissederek tüm herkesin acısını ve yükünü omuzlarımda hissediyordum.

Haber izleyemezdım. Kötü olayları duyamazdım çünkü yaşar gibi olurdu ve herkese yetişip insanları kurtarmak isterdim ancak buna yetecek gücü dizlerimde asla bulamazdım. Düşüncesiyle bile dizlerimin bağı çözülürdü.

Bu yüzden dua kurtarmıştı ya beni. Anneciğime bu inancı bana küçük yaşta kazandırdığı için şükran doluydum. İşte bugün servisin yanından geçerken zihnimin direkt olarak bu tarz senaryolar kurması da bir şey yapmak isteyip yapamayışına da ve beraberinde verdiğim tüm tepkiler de ne yazık ki bu olaydandı...

O gün o korkuyu deneyimlemek, yıllarca böyle bir şey yaşayabilecek gibi korkmama yetmişti.

Ağlaya ağlaya Kenan komisere bu olaydan bahsettiğimde sona doğru gözyaşlarım dinmişti ve susmuştum. Sessizlik içerisinde benimle oturmaya devam ettiğinde kendime hayret ediyordum çünkü ilk defa birine bu olayı anlatıyordum, öyle derinlere gömmüştüm ki Alisya bile bilmiyordu. Korkuyordum, dillendirirsem başıma gelir diye... Belki de saklayarak yok sayıyordum.

Başından beri yanında kendimi inanılmaz derecede rahat hissettiğim adama doğru hayret dolu bir ifadeyle döndüğümde esen rüzgâr gözyaşlarımın kuruduğu suratımı üşütmüştü.

Keskin çehresini çapraz bir açıdan görüyorken bakışlarındaki sertlik bana huzur veriyordu. "Demek o gün öyle ağlamanın sebebi buydu."

"Huh? Hangi gün?"

"Seni ilk sorguya çektiğim gün," deyip kafasını önüne çevirdiğinde suçlu bir çocuk gibiydi. Bakışlarımı kısarak zihnimde geriye doğru gitmeye başladığımda dediği görüntüye ulaşmıştım.

"Ben bir şey yapmadım... Dediklerinizi ben yapmadım..." Yumruk yaptığım ellerimi kafamın iki yanına yapıştırıp sızlanarak ağlamaya devam ettiğimde içinde bulunduğumuz ana sağlam bir küfür savurmuştu.

Gözümün önüne birden küçüklüğüme ait olan, odaya kilitletiğim görüntüler geldiğinde ağlamam daha da şiddetlenmişti. Her yer karanlıktı işte.

Birden kolumdan sarsılmamla gözlerimi açtığımda komiserin hareketleri beni geçmişin pençesinden tutup çıkartıyordu. Hıçkırarak ona bakmaya çalış-

tığım da beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdı, öfkeden âdeta kuduruyordu. Onu uğraştırmamdan nefret etmişti.

Alt dudağımı sarkıtarak ben de önüme doğru döndüğümde ikimiz de yoldan geçen arabaları izliyorduk. Onunla bir alakası yoktu ki... Bilerek yapmamıştı sonuçta.

Birden elimden tutunca hayretle ona doğru döndüm, nefesim bu sefer tamamen kesilmişti. İrice açılan gözlerle bir bankın üzerinde kalan ellerimize, bir de suratına baktım.

İfadesi her zamanki gibi olduğu için bir an *ben mi yanlış görüyorum* diyerek tekrardan ellerimize baktım, gerçekten de elimi tutuyordu. Ayağa kalkınca ben de onunla kalktım ve yürümeye başladım.

“Şey, nereye gidiyoruz?”

Kararlı bir şekilde yürümeye devam ederken konuştu. “Gidince görürsün.

İfadem iyice dağıldığında onun dağ gibi olan bedeninin yanında çocuk gibi savruluyor, merakla arkadan gördüğüm çehresini inceliyordum. Nereye gidiyorduk yahu?

“Şey ama benim birazdan pideciye geçmem lazım, mesaim başlayacak!”

“Bugün işin erken bitti.”

“Nasıl yani?”

“Bütün pideleri alıyorum.”

Gözlerim irice belerdiğinde önünde duranı ürkütecek şekilde ilerlemeye devam ediyordu. Ardından dolu dolu olan gözlerle hayranlık dolu ifademle, tüm heybetini baştan aşağı süzerek en son saç tellerine kadar çıktığımda yüreğimde çocuksu bir mutluluk vardı. Çaprazdan gördüğüm o sert çehresi, kaşının uç kısmı, kararlı gözü, kısa ama sık saçları aman Allah... Komiserim...

Küçük ama aynı zamanda da inanılmaz tatlı olan bir şekerçi dükânının önünde durduğumuzda ifademin enerjisi anında yukarı doğru kalkmıştı.

“Burası da neresi böyle?” Ağzım kocaman açıldı. Hayranlıkla şekilli parlak şekerlere baktım. Elimini bırakıp işaret etti. “İstediğini seç, alacağım.”

Suratımdaki çocuksu tebessümle beraber pembe dükkâna girip şekerlere bakmaya devam ettim, o kadar güzellerdi ki hangisini alacağımı şaşıyor, sürekli kararsız kalıyordum.

“Bunu mu alsam? Yoksa bunu mu?” Bir tanesi pembe balinaydı, kafasında altın renkte bir taç vardı. Diğeri ise mor topuklu ayakkabılıydı.

“Selami, koçum neredesin?” Sesini duyunca şekerleri elimde tutmaya devam ederken omzumun üzerinden ona doğru döndüm, telefonla konuşuyordu. Selami’yi dinledikten sonra devam etti. “Bugün çıkan bütün pideleri alıyorum, mahalle mahalle gez, çocuklara dağıt, Polen ablanı idare et bakayım, sana ödemesini istediğin boks eldivenleriyle yapacağım.”

“Komiserim...” Gözlerim ikinci kez daha mutlulukla dolduğunda engel olamadım ve birkaç damla yanaklarımın üzerine doğru süzüldü. Özellikle pideleri çocuklara dağıtmasını söylemesi... Bu ayrıntı kalbime öyle güzel dokunuyordu ki...

Hülyalı bakışlarla onu gereğinden fazla izlemiş olacaktım ki telefonu kapattığını bile fark edemedim.

Tek kaşı kalkık bir şekilde hemen yanımda durduğunda o *asayiş berkemal* ifadesiyle bakıyordu işte. İşaret parmağını katlayıp dışıyla yanağımdan akan yaşı alttan yakalayıp yukarı doğru sildiğinde salak gibi gülümsüyordum.

“Seçtin mi şekerini?”

İkisini de kaldırıp coşkuyla cıvıladım. “Hayır ya! Balina ve topuklu ayakkabılı olan arasında kaldım ve bir türlü karar veremedim!” Dudaklarım büzüldü. “Sizce hangisini alayım?”

İkisini de sıkıcı bir ifadeyle inceledikten sonra arkama uzanıp başka bir şeker alıp bana doğru tuttu. “Bu.”

“Huh?” Kaşlarımı kaldırıp mavi çizgili beyaz lolipopa baktım. “Ama bu hiç bana göre değil ki...”

“Görüntüsüne aldanma, diğerleri lezzetli durmuyor. Bunun tadı daha güzel.” Karşılaştırma yapması için topuklu ayakkabılı olandan da yemesi gerekmez miydi? Amanın yoksa? Hayır hayır. O şekerini alıp yediğini daha önce hiç düşünmüyordum. Ama doğru söylüyordu, lezzet açısından bakarsak benimkiler süs gibi duruyordu.

“O zaman bunu alalım!” Elimdekileri bırakıp mavi çizgili beyaz loli-popumu aldığımda benim için ödedi ve beraber dükkândan çıktık.

Lolipopumu büyük bir lezzetle yiyorken bir adım önümde yürüyordu her zamanki gibi. Sanki böyle onunlayken ne bileyim... Çok farklı hissediyordum ve güvende. Yani şey gibiydi ya... Bir ağabey gibiydi. Evet, az önce elimi tutarken de öyle farklı bir enerji hissetmediğim için rahatsız olmamıştım. O gerçekten de diğer erkeklerden çok farklıydı. Hatta öyle farklıydı ki onun yanındayken cinsiyetimi unutuyordum.

Mesleğim ve dış görünüşüm gereği kadınlıktan da çok cinsel bir obje gibi görülmeye ne yazık ki öyle çok alışmıştım ki bu rahatlık bir başkaydı.

Bir oyun dükkânının önünden geçiyorken duvara asılı olan peluşları görünce adımlarım istemsizce durdu ve cam kapıya bakakaldım. Ne kadar da tatlı peluşlar vardı öyle. Hatta pembe elbiseli devasa civcivi gördüğüm an yere doğru erimek istemiştım. *Onu istiyorum, onu istiyorum!*

“Ne bakıyorsun öyle? Gelsene.” Sesiyle beraber hülyalı bakışlarımı önüme çevirdiğimde durup omzunun üzerinden bana doğru dönmüş olduğunu gördüm. Bakışları benimle vitrin arasında gidip geldiğinde dükkânın önünde adamın biri tüfekte atış yapıyordu.

Atış yapan peluş kazanabiliyordu.

“Komiserim...” İşaret parmağımı kaldırıp sanki görmüyormuş gibi o tarafı gösterdiğimde atış yapan adama ters bir bakış attı. Kenardaki sevgilisi ellerini çenesinin altında kavuşturmuş, heyecanla atış yapmasını bekliyor, dükkân sahibinin indirdiği unicorn atını almak için sabırsızlanıyordu. Boynuna taktığı kırmızı fuları hafif rüzgârda esiyorken erkek arkadaşı atışı kaçırdı ve heyecamna bir tutam da korku katılmıştı.

“Bir hakkınız kaldı.”

“Of aşkım ya, hadi ama! Kaç kez oynadık, vur artık şu dokuzu.”

Atış dev bir yuvarlak üzerine yapılıyordu, 15-0 arası bir atış yapmamız gerekiyordu. Sıfır dairenin en içindeydi ve her dairenin kendine has peluşu vardı. Benim sevgili civcivim sekizinci sıradaydı Kenan komiser bence onu alabilirdi.

“Merak etme aşkım, vurana kadar oynayacağız!” dedi adam ve heyecanla açısını ayarlamaya çalıştı.

“Olmaz ama öyle, bak, sırada bekleyenler var.” Beyaz bıyıklı dükkân sahibi otoriter bir şekilde bizi gösterdiğinde belli ki onlardan sıkılmıştı.

“Yardım lazım mı delikanlı?” Kenan komiser genç adamın yanına gittiğinde aralarında ufak bir sohbet gerçekleşti ve tüfeği kendi alıp açısını ayarlamasıyla dokuzu vurması bir oldu.

Vay canına... Hayranlık dolu bakışlarla onu izlediğimde kız alkışlarıyla zıplıyor, aynı zamanda da sabırsızlıkla dükkân sahibinin unicomu çıkartıp kendisine vermesini bekliyordu.

“Sağ ol abi ya, sen de olmasan...” İkili büyük bir mutlulukla aramızdan ayrılırken Kenan komiserin eli tüfekli görüntüsüne bir an içim titreyerek baktığımda kafasıyla yanına gelmemi işaret etti ve ben de koşarak gittim.

Çenesinin ucuyla isabet tahtasını gösterdi. “Hangisini istersin, söyle bakayım? Vurayım mı sıfırı?”

“Amanın...” Cilveli bir edayla ellerimle ağzımı örttüm ve kafamı hafif yan yatırarak ona mayhoş, aynı zamanda da heyecanlı gözlerimle baktım. “Gerçekten de orayı vurabilir misiniz?”

Kendinden emin bir tavırla yanağı bile dalgalanmadan kararlı, koyu kıızıl kahve gözlerini bakışlarımdan çekmeden kafasını hafifçe salladı.

Bu hareketi beni daha da fanatik bir hâle getirdiğinde fena hâlde hoşuma gidiyordu canım. Gözlerimi tahtaya çevirdim ve sanki Uhud Dağı’na bakıyormuş gibi gözlerimi kısarak sıfırın mini minnacık dairesine baktım. “Uuu... Ama orası çok uzak, nasıl vuracaksınız ki?”

Aklıma birden beni sekiz yerimden dolandıran eskiden sevgilim olan şu an ise ayrılığımızı net bir şekilde dillendirmediğimiz için ister istemez bir bağlılık ve aynı zamanda da şahsiyetine karşı sadakat hissettiğim Timuçin geldi. O hiç anlamazdı böyle şeylerden. Ondan sonra Kenan komiser gibi bir adamı tanımak belki de bana bu yüzden farklı geliyordu. Timuçin benimle maniküre geliyordu ayol. Kenan komiser öyle miydi? Bir yandan da göz ucuyla tüfeği tutan ellerine baktım.

Bu adam bileğindeki damarlara kadar erkek erkekti. Nasıl da nasır tutmuştu parmakları? Onun yanında gerçekten de güvende ve aynı zamanda da her şey mümkün olabilirmiş gibi hissediyorum.

“Vitrin Süsü?”

“Ah!” Düşüncelerimin arasından çıkıp ona karşı yüreğimde perçinleştirip beni heyecanlı birine çeviren hayranlığımı bastırarak sıfırdaki hayvana baktım.

“Ay sakın!” Kocaman, devasa bir goril asılıydı. O kadar korkunçtu ki kesinlikle benim tarzıma uymuyordu. “Çok çirkin, onu istemiyorum.” Ürpererek bakışlarımı üzerinden çekip tatlı civcivime döndüm. “Ben sarı civcivi istiyorum. Dokuzu vuran sekizi de vurur, hadi komiserim, bana onu alın!” Coşkuyla şakıdığımda ellerim çenemin altında bağlı kalmıştı.

“Emin misin güzel kız? Sıfırdaki gorili tam iki yıl önce astım ve hâlâ onu alabilen olmadı. Senin olsun istemez misin?”

Ay ne yapayım be ben o pis şeyi! Koca koca tüyleri var, bir de iki yıl önce astım diyor, dünyanın tozu pisliği vardır içinde. Bir de gece tuvalete kalksam, onu odamda görürsem korkudan altıma işerim ayol! İyisi mi iki yıl daha kalsın orada.

Şirin şirin gülümsedim. “Bey amcacığım, ben onu böyle aniden görsen çok korkarım ki... Hem hiç benim gibi cıvıl cıvıl bir kıza uyuyor mu?” Kenan komiseri dönüp gorilin korkusundan titreyen gözlerle gülümsemeye devam ettim. “Ben o tatlı civcivi istiyorum.” Küçük bir çocuk gibi belirttiğimde kaşlarını çatarak civcive baktı.

“Odana biri girse bu goril seni korur, civciv öyle mi? Altına sıça sıça kaçar,” deyip tüfeğini doğrultunca aceleyle koluna dokundum. “Ya komiserim odama niye biri girsin, bari alacaksanız şu muz yiyen maymunu alın, o daha tatlı.”

Beş numaradaki küçük maymuna sanki it kopuğa bakıyormuş gibi bakıp ağzının kenarıyla olumsuz anlamda bir mırıltı çıkarttı. “Onu hiç gözüm tutmadı. Sıfırı vuracağım,” deyip açısını ayarladığında ellerimi küskün bir çocuk gibi göğsümün altında bağladım. “Of ya! Ne yapayım ben o koca şeyi?” Bakışlarım düşmanıma bakıyormuşum gibi yaşlı ihtiyarı bulduğunda adam bizi izleyerek gülüyordu. “Sağ ol bey amca ya!”

Atış gerçekleşikten sonra sıfırı gözünü bile kırpmadan vurduğunda etraftaki çocuklar coşkuyla Kenan komiseri alkışlıyor, hepsi tepeden inen devasa gorili hayranlıkla izleyerek dokunmaya çalışıyordu.

Kenan komiser koca gorili sırtıma bıraktığında kolları omuzlarımdan aşağı sarkmıştı. "İyy!" Kaşlarını çatarak gözlerime baktı.

"Ne?"

Yalandan bir kahkaha atarak gorilin kollarını sıkıp sarıldım. "Ayy ne güzel şeysin sen öyle, koca goril seni!" Yalancı kahkahamı sürdürmeye devam ettiğimde ifademi inceliyordu.

"Beğendin demek?" Kafamın üzerinden taşan peluşa olumlu anlamda bir bakış attı. "Ben de beğendim."

"Beğenmez olur muyum, bayıldım bayıldım! Aslında bunun yerine bir dağ ayısı olsaydı daha çok severdim Kenan komiserim!" Son kısmı oldukça kinayeli bir şekilde bastıra bastıra söylemiştim.

Of ya of! El âlemin kızına bile ne güzel mis gibi unicorn aldı. Bir de bana aldığı şu tüy yumağına bak!

"Onu da alırım. İstersen bütün yabani hayvanları dizerim odana."

Yahu be adam, ben ne yapayım yabani hayvanları ya, ne yapayım? Git kuş al, balık al, ne bileyim, hadi bari fil al, o en azından daha sevimli duruyor. Şu tepemde taşıdığım koca siyah tüylü goril de nedir ayol!

Bir de takmış odama dizmeye. Benim Bratz bebeği gibi olan odamdan ne istiyorsun sen şekerim?

Zaten şu dükkân sahibi olan ihtiyara nasıl da sinir olmuşum. Bıyıklı herif ne olacak! Onun yüzünden civcivimden oldum ya. Of, of, of! Şeytan diyor, bul kodesteki teyzeyi, ikisinin arasını yap, görsün belasını. Ah ah, teyze demişken, teyze ne yapıyordu acaba? Hiç de sesi soluğu çıkmıyordu. *Kodeste olduğu için olabilir mi?*

Evet ya, kendi derdime dalıp teyzeyi de unutmuşum. Kadıncağızı da hiç arayıp sormadım, nasıl da sinirlenmiştir kim bilir bana. En iyisi yakın zamanda ziyaretine gideyim.

"Komiserim, teyze ne yapıyor ya?" Yavaşça yan yana yürüyorken gorilin devasa kolundan suratımı çıkartmaya çalışarak masumca sormuştum.

"Ne teyzesi?"

"Hani benimle aynı kodeste kalan." Kaşları çatıldığında ifadesinden hatırlayamadığını anladığım için karşısma geçerek durdum. Gorilin kollarını tutup yanlara doğru kaldırdım. "Bu gorilin tüylerine benzeyen bir

kürk giyen,” kafamı sağa sola salladım. “Saçları kuş yuvası gibi olan bir kadının vardı ya? O.”

Beni garip ifadesiyle izledikten sonra olumlu anlamda mırıldandı. “Sen şu bizim kredi kartını diyorsun.”

“Hıh? Kredi kartı mı?” Benim adımın Vitrin Süsü olmasından aydınlandığımda dudaklarım aralandı ve masumca hayret dolu nidalar aktı. “Onun operasyon adı da Kredi Kartı mıydı?” Bakışlarımı kırıştırdım. “Hıh? Ama niye?” Ardından aklıma gelen detayla suratım ekşidi ve sanki çocuğumun yaramazlığını anlatıyormuş gibi yanık bir sesle fısıldadım. “Yoksa banka soyguncusu falan mı çıktı?” Sessiz kalınca yaklaşarak devam ettim. “Komiserim bana anlatabilirsiniz, saklamanıza gerek yok, nereyi soymuş, anlatın lütfen.”

“Hayır, bir yeri soymadı.”

“Ah ... Vah vah, o zaman kredi kartı borçları yüzünden evine icra geldi demek.” Suratımda hüsrana dolu bir ifade oluştu. Ah benim evsiz teyzem, ne zorluk çekmiştir kim bilir. “Aslında uyanık, gözü açık bir kadına benziyordu, kredi falan çekmezdi bana kalırsa.” Yaklaşarak üzerine doğru eğilip tekrardan çocuğunun ayıbını örtmeye çalışan ebeveyn gibi fısıldadım. “Oğlu falan çektirip borç mu açmış üzerine? Çocukları kandırdı demek.”

Büyük bir dikkatle cevap vermesini bekliyorken mimiksiz ifadesi hiç kıpırdamadı ve garipseyerek suratımı inceledikten sonra konuştu. “Hayır kızım. Sen de amma komplo teorisi uydurdun iki dakikada.”

Uzun bir soluk vererek ona bir ümitsiz vakaymış gibi baktım. “Öyleyse neden teyzeye kredi kartı diyordunuz komiserim, söylesenize, vallahi çatlayacağım ya, ağzınızdan da lafı kerpetenle alıyorum.”

“Milyoner olduğu için,” dedi ilgisiz bir tavırla ve yürümeye devam etti. Ağzım arkasından beş karış açık kaldığında bir süre sonra yürümediğimi fark ederek ters bir ifadeyle arkaya doğru bakmış, tamamen çarşamba pazarına dönmüş olan ifademı seyre dalmıştı.

Ne?

Milyoner olduğu için mi?

Teyze ... Bizim teyze ... Tozlu ve tiftik duran saçlarını ördüğüm kadın ... Kürkünde yıllanmış tozlar olan kadın ... Bir milyoner miydi?

Alisya

“Peki daha önce...” dedim ve utanarak alnımı kaşıdığım da lafın devamını nasıl getireceğimi bilememiştim. Sahilin kenarından yavaşça yürüyorken Alpay’a doğru kaçamak bir bakış attığımda dörtlüleri yakmış, tüm dikkatini üzerimde toplamış bir vaziyette suratımı izliyordu.

O bu şekilde bakıyorken nasıl soracaktım ki? Ama sormasam da içim içimi yiyecekti, cevabını çok merak ediyordum canım!

“Yani madem böyle söylüyorsun”

“Ne söylüyorum?” dedi tatlı bir sesle.

“Ya şey işte...” Boğazımı temizleyip etrafa bakındım. “Benimle ilgili...”

“Seninle ilgilendiğimi mi?” Kalbim tekrardan sıkışmaya başladığında ceketimin ceplerindeki ellerimi yumruk yapıyor, onlardan güç almaya çalışıyordum.

“Evet, madem öyle diyorsun da ... Daha önceden neden bana öyle...” Tatlı bakışlarıyla denk gelince eski tavrı aklıma geldi, birden tepem attı ve tükürür gibi yapıştırdım. “Öküz gibi davrandın?”

Sanki ona dünyanın en güzel iltifatını etmişim gibi sırtıttığında içi içine sığmıyordu. Niye sinirlenmemden bu kadar haz alıyordu acaba?

“Öyle davrandım çünkü Korkut bana yanlış taktik verdi.”

“Korkut mu?” Birden karşısına geçtim. “Korkut’un bu konuyla ne alakası var ya?”

“Hani bir kafede karşılaşmıştık ya, sonra hep beraber oturduk.” Bakışlarım sislendiğinde o güne gittim. Evet, evet. Hatta Polen bana tuvalette Alpay’ın duygularından bahsetmişti. Ben de içeri geçince dikkat edecektim, bana karşı ilgisi var mı yok mu diye.

“Evet.”

“Sonra siz tuvalete gidince Korkut ilgilimi fark etti ve bana senin soğuk erkeklerden hoşlandığını söyledi. Dümdüz bir duvar olmamla ilgili taktikler verdi hatta.”

“Ney ney?” İçinden lavlar çıkan gözlerle ona âdeta ateş püskürdüğünde az önceki rahatlığı anında dağılmıştı. Suratında net bir biçimde görebiliyordum o kaybetme korkusunu. “Sen beni taktik malzemesi mi yaptın?”

“Alisya hayır, yanlış anladın.”

“Yanlış falan anlamadım. Ne taktiğinden bahsediyorsun sen ya? Ben denek miyim? He? O Korkut’un da alacağı olsun! Bir de kaç yıllık arkadaşım olacak, elin adamına taktik veriyor, dangalak herif!”

Bir yandan öfkemi kusuyorken Alpay’ın kaybetme korkusuna da içten içe hayret etmiyor değildim. Koca adam nasıl da tutuşmuştu karşımda.

“Hay benim dilimi eşek arısı soksun ya, Alisya dur, tam dinle.” Sürekli önüme çıktığı için bedenini geçemiyordum, çarpışmamak için sürekli sağa sola kayarak kendime yol açıp gitmeye çalışıyordum.

“Kimden taktik aldıysan git onunla beraber ol, çekil önümden çabuk.”

Hissettiğim sinirin ne haddi vardı ne de hesabı. Polen’e her ne kadar fazla belli etmemeye çalışsam da bu dangalak herif yüzünden zor zamanlar geçirmiştım. Nasıl üzmüştü beni ya! Hatta geçen akşam ağlamıştım bile onun için. O ise meğer taktik yapıyormuş.

Ben şimdi o taktikleri bir tarafına sokmaz mıyım?

Hah! Şaka gibi ya, şaka gibi. Sen kimsin de bana taktik yapıyorsun bir sıcak bir soğuk. Yok yok. Çok yanlış duvara çattın, çok!

Hâlbuki salak adam hiçbir şey yapmasaydın ben senden ne güzel hoşlanıyordum. Nasıl da beğeniyordum seni içten içe. Kendin olarak kalsaydın keşke.

“Alisya öyle taktik alır verir gibi olmadı, valla bak ya! Korkut bizi yakıştırdığı için yardımcı olmak istedi sadece. Ben de hayır diyemedim.”

Gözlerimi devirerek karşılıklı boğuşmamıza bir son verdim, ayağımı vurarak karşısında durdum.

“Seni kazanmaktan başka bir amacım yoktu Alisya, vallahi niyetim kötü değildi.”

Hâlâ Korkut’un şokunu yaşıyordum ben. Polen’in böyle bir taliplisi olunca ona da taktik verecek miydi acaba? Neydim ben, gözden çıkarttığı

bir arkadaşı mı? Eskiden olsa ince eler, sık dokur, kimseyi yanımıza yaklaştırmazdı. Şimdi ise arabulucu olmuş çıkmış, hayret!

“Nasil kazanacaktın beni he, nasıl kazanacaktın? Öyle soğuk durarak mı?” Hatırladıkça bile cinlerim tepeme çıkıyordu. O suratı zihnimde canlanınca bile ağzının ortasına bir tane çakmak istiyordum.

“Korkut ilgi sevmediğini söyledi, o yüzden öyle davrandım.”

Bakışlarım irice açıldı ve ifadesiz suratımla hiçbir şey söylemeden ona baktığımda korkudan kaşları titriyordu.

“Evet, ilgi sevmiyorum ama seninkini istemiştım aptal.” Cevabım onu afallatmıştı. Yanından sıyrılıp düz bir şekilde hararetle yürümeye devam ettiğimde içim yangın yeriydi. O kadar çok sinirliydim, öyle çok kızgındım ki kelimeler öfkemin yanında kifayetsiz kalıyordu.

Polen’e itiraf etmesem de aslında başından beri ben de onu beğenmişim. Hatta sırf bu yüzden Kenan komiserin adresini istediğimizde numaramı alacakken buna müsaade edecektim. Tabii o zaman Polen araya girip kendi numarasını vermişti ancak salak değildim.

Başından beri bazı şeylere müsaade etmem görmediğimden değil, istediğimdendi. Anlamamazlığa vurarak tatlı göndermelerini görmezden geliyor gibi davrandım, istediğim için yaklaşmasına izin verdim.

Ondan daha ilk görüşte bile öylesine yoğun bir elektrik almışım ki hayrete düşmüştüm. Kendime bile itiraf edemesem de aklımda sürekli Alpay olur olmuştu. Bakışlarını, gözlerini, sesini düşünüp durmuştum.

Gerçek hayatta ilişkilere inanmayan, genellikle ne bileyim böylesine olan hislere yabancı bir insandım. Bu yüzden sevgiyi kolay kolay kabullenemiyordum. Çok ilişki insanı olduğum da söylenemezdi. Arada dalgasına platonik takılmak tam bana göre idi. Hayatımın da hiçbir şekilde aşkı düşünmediğim bir döneminde Alpay’la karşılaşmak tam anlamıyla dumura uğramama vesile olmuştu.

Tüm bunlara rağmen kabul edip hamlelerini olumlu karşılamışım. O ise ne yapmıştı? Her şeyi mahvetmişti.

Keşke bu saçmalıkların hiç içine girmeseydi ve kendi olarak kalsaydı.

“Alisya, Alisya, dur, nereye gidiyorsun?” Peşimden koşuyor, hızıma yetişerek benimle yürüyordu.

“Bırak peşimi.”

“O son dediğini duyduktan sonra bırakır mıyım sanıyorsun?”

Sınırlı sınırlı yürüyorken hayretle kafamı ona doğru çevirdim. “Duy-masan bırakacaktın yani?” Hah! Bu adam cidden. “Bu sefer gerçekten bırak!” Topuklu ayakkabılarıma rağmen resmen uçuyordum.

“Alisya! Hayır yani, hay ben bu dilimi!” Soluk soluğa bir şekilde önü-me geçtiğinde duyduklarından sonra perişan olmuş gibiydi.

İşaret parmağımı üzerine doğru kaldırarak yana kaydardım. “Bana bak, çekil önümden yoksa bağırırım, çağırırım, polis çağırırım. Duyuyor musun beni?”

Kafasını hafifçe yana yatırıp tatlı bir yorgunlukla gülümsedi. “Alisya ben polisim zaten, unuttun mu?” Hasbinallah!

Suratımı yaklaştırıp öfkeyle tısladım. “Ben de o zaman sapık polis var diye bağırırım. Çekil önümden.” Tam geçecekken yine karşıma çıkmıştı.

“Sen yalan söylemezsin.”

Tahammül sınırımı çoktan aştığım için gözlerimi devirerek öfkeyle soluğumu bıraktım. “Umurumda değilsin, bitti, anladın mı? Başlamadan bitti saygısızca, çekil şimdi.”

Israrla diretiyordu. “Hiçbir şeyin bittiği falan yok, tamam mı? Bırakmam seni.”

Tiksinircesine gülümsedim. “Hıı. Sen git, akıl hocalarınla beraber ol. Kimden akıl aldıysan onunla ol, tamam mı? Aklı kendine yetemeyen bir adamı yanımda tutmam ben. Çekil önümden.”

Önümden çekilmişti çekilmesine ancak ısrarla yanımda yürümeye devam ediyordu. O kadar öfkeliydim, aynı zamanda da o kadar kırgındım ki neredeyse kendimi tutmasam ağlayacaktım. İki değer verdiğim insanın arkamdan yaptığı şeye bak. On iki yaşında ergen miydik yahu? Koskoca-man kızdım ben. Taktiklerle olacak iş miydi ilişki? Ki ben mantık insanıydım. Bana neysen onu gösterecektin. Ben de mantığıma uyarsan seni seçecektim veya başka bir şey yapacaktım.

Hadi diyelim ki oynadığın kişiyi beğendim. O zaman ne yapacaktın sevgili Alpay Bey? Ömrünün sonuna kadar soğuk rolü mü yapacaktın? E yarın gel, buzdolabı olarak bizde işe başla o zaman.

Ama ben o Korkut'un da gözünü oymasını bilirdim.

Hangi ara evimin önüne geldiğimi fark bile etmemiştim. Kapının önünde durup çantamı açıp anahtarımı aramaya başladığımda soluk soluğa bir şekilde karşıma geçti ve sakin kalmaya çalışarak konuştu.

"Seni şimdi rahat bırakacağım ama sanma ki bu konuşma bitti. Sadece konuşma da değil, aramızdakilerin de bittiği falan yok Alisya, tamam mı?"

"Uf ne konuşuyorsun sen ya? Git bir külah al da ona anlat." Sonunda dev süslü anahtarımı bulup çıkarttığımda söylediklerimden hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

Bana doğru adım attığında gözlerimi hemen bakışlarından çektim çünkü kafamı karıştırıyordu. Beni yumuşatmasına izin vermeyecektim. Hâlâ ağzım patlatmak istiyordum.

Anahtarı apartmanın kilidine soktuğumda yanımdan ayrılmıyor, sürekli bana seslenip duruyordu. "Duydun mu Alisya? Peşini bırakacağımı sanıyorsan yanıliyorsun."

Kafamı ona doğru çevirdiğimde saçlarım rüzgârla beraber havalandı ve öfkeyle tısladım. "Cehennemin dibine kadar yolun var." Ardından kapıyı açıp içeri girdiğimde sertçe çarpmıştım.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadan akıtmaya başladığımda o yüksek ses sanki kapıdan değil de benim kırılan kalbimden çıkmıştı. Aslında belirgin özelliğim olan öfkem, sinirim, hepsi hassasiyetimi, kırgınlıklarımı gizlemek için takındığım gizli bir zırhtı benim için.

O aptal adam da beni daha eline geçen ilk fırsatta kırmıştı işte.

18. Bölüm

“Geçti Bor’un Pazarı Sün Eşegi Niğde’ye”

Polen

“Teyze! Bizim teyze?” Heyecanla şakıyarak yanına koşturduğumda duyduklarına bir türlü inanamıyordum. Nasıl olur da bir milyoner o kadar bakımsız gezerdi? Ah şu teyze cidden! Parasını nasıl harcayacağını bilmiyordu. O an duyduklarımın sonra coşkuyla dolup ona stilistik yapmak istedim. Belli ki nereden ne alması gerektiğini bilmiyordu. Ben ona öğretirdim şekerim!

“Neden bu kadar ilgini çekti?” dedi olağan bir sesle.

“Neden çekmesin ki biz onunla aynı yolun yolcusuyduk sonuçta.”

Son söylediğimi duyunca kaşları çatıldı, öyle bir söylemişim ki o cümlelerin diğer anlamları aklıma gelince kendime engel olamadım ve utanmadan arlanmadan elimle ağzımı kapatarak kıkırdadım.

“Aşk olsun komiserim ya!” İstemsizce omzuna bir fiske vurduğumda neye uğradığımı şaşırılmıştı. Kıkırdamaya devam ederek tek ayağımın üzerinde sallanmaya devam edip yakarırcasına fısıldadım. “Hangi anlamda dediğimi bilmiyorsunuz sanki!” Aklıma gelen düşüncelerle dişlerim gö-

zukecek şekilde sırtıp hızla kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Aman Allah, ne fenasınız!”

Ona tıpkı kur yapıyormuşum gibi kıkır kıkır güldüğümde o kadar farklıydık ki o an bir kez daha anladım. Onun kalas gibi bana bakması, benim türlü türlü şebeklikler yaparak kırıtmam... Ay cidden alakamız yoktu.

Birden telefonum çalınca şekerimin aradığını gördüm ve hemen açtım.

“Efendim babaanne?”

“Kızım marketten geldim, sos almayı unutmuşum ya, ne zaman geliyorsun?”

“Ben...” Düşünceli bir ifadeyle Kenan komisere baktım. İşimiz bitmiş miydi? Ona göre babaannemin sosunu alabilirdim.

“Mmm, ne güzel olmuş bu tarhana çorbası ya, kaç çeşit yemek yaptım, Alisya’yı da getir istersen.” Tarhananın adını duyunca bile yüzüm ekşidi. Ama bu adam kim bilir ne severdi ...

Düşünceli bir ifadeyle Kenan komisere bakmaya devam ettiğimde sıkıntıyla enseme kaşıdım. Babaannem belli ki döktürmüştü. E adamı geçen kendim davet ettiğimde de noodle faciası yaşamıştık. Gerçi sonra babaannem kurtarmıştı ancak sıcak yemek vardı işte, o da gelip yeseydi bizimle fena mı olurdu?

Yani babaannemle ikisinin beraber kalması da iyi değildi sonuç olarak.

Ama bugün benimle çok güzel ilgilendi. Her neyse, battı balık yan gider. Hem ikisi de birbirini kaçık sanıyor, zaten o yüzden her şey tıklarında gider bence.

“Şey, komiserim?” Ne var dercesine göz kırpınca nefesim kesildi. Suphanallah! O nasıl bir mimikti be öyle? Boğazımı temizleyerek devam ettim. “Babaannem yemek yapmış, siz de buyurmaz mıydınız?”

“Babaannen yaptıysa buyururum tabii.”

Huh? Kaşlarım hayretle yukarı doğru kıvrıldı. “Nedenmiş o? Ben yapsam buyurmayacaktınız demek ki.”

Gözlerini devirerek yürümeye başladığında ben de peşinden ilerliyor, bir yandan da dikkatle surat ifadesini inceleyip ne diyeceğini bekliyordum.

“Suyun içinde makarna yemek için mi?” Ağzının içinden olumsuz anlamda bir mırıltı döküldü. “Hayır tabii ki. Geçen gördük, ikram ikram dedin, aç yolluyordun az kalsın beni.”

“Aman, sizin de dilinize düşmeyeyim ya! Bir yerden tutunca öyle bir yakalıyorsunuz ki daha bırakın kolumu, elimi bile kurtaramıyorum!”

Bana doğru ufak bir bakış atıp tekrardan göz kırptı. “Mesleki deformasyon.” Ardından bir şey dememiş gibi önüne dönüp yürümeye devam ettiğinde dilim damağım kurudu ve ardında kalarak lal olan dilimle ardından bakakaldım.

“Tekrar mı göz kırptı o?”

Eve girmeden önce arayıp Kenan'ı da getireceğimi söylediğimde kaçıncağız mutluluktan havalara uçmuştu. Zile basıp bir adım geri çekildim ve yanımda duran devasa bedene baktım. Suratı ifadesiz olsa da ellerinde market poşetleri vardı. Öyle tatlıydı ki sanki hiç o taşımıyordu poşetleri.

Sadece birkaç sos alıp çıkacakken güçlü bir erzak alışverişi yapmıştı ve ısrarla bana ödetmemişti.

Aklıma birden Timuçin'in bize gelirken bir çöp dahi getirmediği geldi. Aslında ne kadar da düşüncesizdi. Babaannem de Korkut da başından beri onu hiç sevmemişti ve o da bunu bilmesine rağmen kalplerini kazanmak için hiçbir güzellik yapmamıştı.

Bu çocuk da hiç yol yordam bilmiyormuş canım.

Bense olaya bu şekilde bakmak yerine sevilmediği için dışlandığını düşünüp daha çok yanında olmuştum. Ay ne kadar da aptalmışım meğerse.

Böyle onlardan uzak kaldıkça, kendi hâlimde zaman geçirdikçe ve Kenan komiser gibi biriyle vakit geçirdikçe neyin ne olduğunu daha yeni anlıyordum.

Mesela ona karşı olan zaafıma son zamanlarda ulaşamıyordum. Önceden olsa yine de onu dinlemeyi, iki çift lafla beni kandırmasını bekleyebilirdim ancak şimdi... Kesinlikle bana attığı kazığı boyutunca göre-

biliyordum. Hassasiyetim kalktıkça içimde ona karşı ufak ufak oluşmaya başlayan bir kırgınlık söz konusuydu.

“Ooo, hoş geldiniz!” Şekerim kapıyı açıp bizi büyük bir güler yüzle karşıladığında Kenan’a baktı ve coşkuyla şakıdı. “Hoş geldin paşam.” Dudaklarımı büküp hayretle ikisine baktığımda en az benim kadar Kenan da bu lafı duymayı beklemiyordu.

Önce afalladı ve bakışları irileşti. Ardından kafası hafifçe önüne doğru eğildiğinde inanamıyorum, aman Allah! Utanmıştı! Ya ... Çok tatlı!

“Hoş buldum babaanne.” Elini öpüp içeri geçtiğinde babaannemle beraber arkasından hayran hayran bakıyorduk. Birden omzuma yediğim şamarla beraber irkilerek ona döndüm. “O çocuğun elindeki poşetler ne öyle? Sen de taşısana!” Fısıldayarak beni azarladığında acıdan suratım ekşidi ve omzumu sıvazlayarak sıkıntıyla tısladım.

“İsrarla kendisi taşımak istedi babaanne ya! Ben ne yaptım?”

“Hem sana sadece sos al dedim, bu ne, marketi getirmişsin eve!”

“Ya ne yapayım Kenan komi.” Öksürdüm. “Yani komi olan Kenan ısrar etti.”

Bakışları kısıldı. “Ne öyle çocuğu hakir görür gibi konuşuyorsun terbiyesiz! Sanki burada başka Kenan var da komi diye sınıflandırıyor-sun bir de!”

“Of babaanne ya!” İyice kapana kısırmıştı beni canım, ne diyeyim ben şimdi? Neyse ki Kenan bize doğru dönünce ikimiz de aramızdaki tatsızlığı yok sayarak gülümsemiştik. “Bunları nereye bırakayım?” deyip poşetleri sanki tüy taşıyormuş gibi kaldırıncı babaannem hareketlenerek mutfığı gösterdi. “Şöyle bırak oğlum, sana da zahmet oldu.”

“Estağfurullah, olur mu öyle şey?” Söylediği yere bırakıp babaannenmin lafıyla beraber salona doğru ilerlediğinde sıkıntıyla ona yardım ediyor, poşetleri boşaltarak tezgâha taşıyordum.

“Bana bak, ne demek Kenan ısrar etti? Bunları bir de ona mı ödettin yoksa?”

Kıpkırmızı olmuş bir suratla ona baktığımda sanki çok ayıp bir şey yapıyormuşum gibi ifademi izledi ve dudaklarından olumsuz anlamda mırıltılar çıkarttı. “Yazık günah değil mi? Çocuk daha üstüne başına zor

alıyor, bir de mutfak alışverişı yaptırıyorsun ona, utanmaz!" İyice fena olmuştu. Elini göğsünün içine atarak yüklü bir miktar para çıkarttı. "Al bunu Kenan'a ver, bir daha da masraf yaptıрма sakın."

"Babaanne!" Elindeki parayı geri ittiğinde direterek uzattı.

"Al diyorum! Dünyanın parasını kazanıyorsun, utanmıyor musun çocuğa ödetmeye. Bir de komi diye hakir görüyor!" Gözleri dolduğunda inanamadan ona baktım. Gerçekten de ciddi miydi?

"Hayatım, ben o anlamda demedim ya..." Anında içim titremişti, dayanamıyordum babaannemin üzülmesine. "Yani kimden bahsettiğimi anla diye dedim."

Kaşları kızarcasına çatıldı ve azarlayarak konuşmaya devam etti. "Ne demek kim olduğundan anla diye? Önümde dağ gibi adam var, öküz müyüm ben ondan bahsettiğini anlamayayım?"

"Ya tamam şekerim, abartma lütfen, aptallık ettim, sen niye bu kadar etkilendin ki?" Üzgün ifademle gözlerinden akan yaşları parmaklarımın ucuyla özenle sildim.

"Benim kardeşim Cafer de böyleydi, dağ gibi adamdı ama mazlumdu, hakir görürlerdi kardeşimi." İkınarak sessizce devam etti. "Aklıma o geldi birden sen Kenan'a öyle deyince."

"Ay babaannem, kıyamam ben sana ya..." Şefkatimle beraber ona sarılıyor, yanaklarını ve kafasını öperek yatıştırmaya çalışıyordum. "Benim ahmaklığım işte babaanne. Hem kim hakir görmüş bakayım benim babaannemin kardeşini? Akrabalardan mı babaanne? Söyle de gördüğümde ben onların ağzının payım vereyim. Ben de hakir göreyim."

Burnunu çekerek benden uzaklaştı ve suratını silip ifadesini toparlamaya çalıştı. "Ben seni böyle mi yetiştirdim Polen? Onlar gibi olup pislikleri çoğaltırsan kötüler kazanır. Her türlü insanla bir arada büyüyerek özünü koruyacaksın sen kızım. Kötüye kötülükle karşılık vermeyeceksin. Güzel kalbini pisletmelerine izin vermeyeceksin. Sen kendine has tarzınla ve temizliğiyle had bildireceksin. Bir insan unutma ki doğduğu kalple ölmez. Onu ağartmak da karartmak da kendi elindedir." İşaret parmağını üzerime doğru salladı. "Biliyorsun ki sana tek vasiyetimdir o doğduğun kalbini karartmaman, koruman."

Ah babaannem, benim hüznü kekim... Kim bilir bu yaşa gelene kadar neler görüp geçirmişti. Her seferinde de beni sülalenin entrikalarından uzak tutarak büyütmişti, acısına şahit tutmamıştı. Ona bu yüzden içten içe çok derin saygı duyuyordum.

Acısıyla perçinleşen duygularını bastırarak gönlüme nifak tohumlarının atılmasına her seferinde engel olmuştu. Özellikle de kötü bir harekete verdiği güzel karşılıkları yaparken bir öğretmen gibi *bak kızım şöyle yaparsam böyle olurum, kalbim kararır, o yüzden böyle yapacağım hem bu benim karakterime daha uygun* gibi göstererek öğretmişti.

Yaşadıklarımız tesadüf değildi ve sergileyeceğimiz her bir davranış bizim ilerideki karakterimizi, duruşumuzu ve kalbimizin temiz kalma derecesini etkiliyordu. Bana bunların hepsini babaannem öğretmişti.

“Her neyse sen de benim tepemin tasını daha fazla attırma yoksa yersin Haydariye’yi he!” deyip dirseğinin tersini gösterince mutfakta hissettiğimiz daralmayla beraber kapıya doğru döndük.

Kenan komiser oluğa kadar gelmiş, yukarı doğru kaldırdığı kaşlarıyla beraber bizleri izliyordu.

“Haydariye kim?”

“Haydariye...” Elimle ağzımı kapatarak gülümsememi saklayıp devam ettim. “Haydariye babaannemin oklavası. Küçüklüğümünden beri onunla kovalardı da beni. Açıkçası bu konuda da hiç şakası yoktur.”

Bakışları ısındı babaannemle bana bakarken ve hafifçe gülümsedi.

“Haydar değil mi o ya?” Evet. Normalde halk arasında Haydar denilirdi.

“Oğlum yanlış anlama, sen dünya ahiret benim evladımsın. Ayıptır söylemesi benim elim Hasan’ımdan başkasının eline değmedi. O yüzden oklava da olsa alamam ben öyle elime elin Haydar’ını.”

Dudaklarımı sertçe sıkarak kahrımı bastırmaya çalıştığımda âdeta morarmıştım. Her seferinde soranlara aynı açıklamayı yapıyordu, bu kadın beni öldürecekti. Bir de öyle bir diyordu ki ele alma falan! Tövbe estağfurullah.

Kenan komiserin de suratında hafif bir dalgalanma olduğunda aldığı cevaptan son derece etkilenmiş benziyordu. Daha da bakışları ısındı ona

bakarken. “Neyse, siz hadi içeri geçin.” Bana döndü. “Kızım sen de masayı kur, sofrayı hazırlayalım artık,” dediğinde kıkırdarak yanından ayrılıp Kenan komiserin yanına geldim. “Siz ne için gelmiştiniz?”

“Bir bardak su alacaktım.”

“Hemen veriyorum!”

Suyuyla beraber içeri geçtiğimizde ayakta duruyorken çaktırmadan koridora doğru bir bakış atıp sessizce mırıldandı. “Babaannenin dedenin ölümünden neden bu kadar etkilendiğini şimdi daha iyi anlıyorum.”

Gözlerimi sertçe yumduğumda ağır ağır soluyarak uydurduğum yalanların bir güzel birbirine kılıf olmasını dinliyordum. Yavaşça açtım ve sakince onu izlemeye devam ettim. “Açıkçası çok etkilendim babaannenin sadakatinden. Dedenle oldukça uzun soluklu ve tutkulu bir aşk yaşamış olmalılar.”

Babaannem ve dedem... Tutkulu bir aşk? Evet. Söylediğime göre ölümden sonra babaannemin divaneye dönmesinden ve Haydariye detayıyla taçlanması, kesinlikle böyle bir sonuca çıkabiliyorduk.

“Ya, komiserim...” dedim yapay bir ifadeyle ve güçlkle devam ettim. “Ne demezsiniz...”

Sıkıntıyla tebessüm ettiğinde bakışları sislenmişti. Tıpkı o da babaannem gibi geçmişe dalmıştı. “Aslında sen dedemin ölümünden çok etkilendi, çocukluğuna döndü, çocuk aklıyla yaşıyor dediğinden beri ona karşı bir yakınlık hissediyorum. Benim babaannem de hiç çocukluğunu yaşayamamış, aklıma o geliyor. O yüzden,” bakışları keskin bir şekilde gözlerimi buldu. “Sakın babaannene karışma ve onu kısıtlama. Kadıncağz ne istiyorsa onu yaşasın.”

Ne!

Siz de mi komiserim?

Söylediğim yalandan sonra babaannem Kenan komiserde kendi kardeşini bulmuştu, Kenan komiser de onda kendi babaannesini bulmuştu. İkisi de birbirine doğru akıp giden duygularda kavrulup duruyorlardı.

Aslında bir yalandan dolayı ikisini de bir sürü duygu karmaşasına sokmuştum.

Büyük bir vicdan azabıyla beraber dudaklarım aşağıya doğru sarktı-

ğında kendimi çok kötü hissediyordum. Ben o gün anı kurtarayım derken çok başka şeylere yol açmıştım. Acaba birbirlerini tüm berraklığıyla tanısalardı da bu kadar sevecekler miydi?

Ya da daha da fenası... Bir gün gerçeği öğrenirlerse eğer... Bana ne olacaktı?

Amanın! Anneciğim!

Alisya

Asık bir suratla kurumdan çıkıp eve doğru yürümeye başladığımda midem bulanıyordu burada çalışan herkesten.

Daha geçen gün değerlendirmem varken tatsız bir olay yaşamıştım Münir Bey'le ve utanmadan kendini haklı görüyordu. Üstüne üstelik o Duygu denen kız yine yapmıştı yapacağını. Resmen Münir Bey'e kur yapıyordu. Her taraftan kapana kısılmış gibi hissediyordum. Zaten sinir sistemi çok kuvvetli olmayan bir kızdım, böylelerine denk geldikçe çakasım geliyordu iki tane ağızlarının ortalarına doğru.

Aslında işten çıkmayı deli gibi istiyordum ancak şu an başka bir yere gitmem mümkün değildi ne yazık ki... O yüzden bir süre daha sabretmeliydim.

Adımlarımı hızlandırarak bir yandan da minibüsün geçip geçmediğini kontrol ettim. Arabamı hâlâ alamamıştım ne yazık ki. Geçen gün de babam gelmişti yanıma. Bugün onu evde tek bırakmak zorunda kalmıştım. Aklım onda olduğu için endişeli hissediyor, bir an önce eve gidip yemeğini hazırlayıp onunla ilgilenmeyi düşünüyordum.

Her ne kadar sürekli yanında olamadığım için gergin hissetsem de son zamanlarda olan en iyi şey babamın yanıma gelmesiydi. Annesi bakıyordu ona genellikle ancak yazları benimle kalmasına müsaade ediyordu. Bir de bu sefer zorla getirmişti adamı uyuz kadın. Sanki ben evladı değilim de yedi kat eldim.

Daha dün gelmesine rağmen bu sabah da arayıp bir ton laf etmişti,

evde yalnız kaldığı için gelip alacağını söyleyip durmuştu. Daha kurum-
dan çıkmadan önce tekrardan arayıp kavga etmişti benimle.

Başım öyle çok ağrıyordu ki neredeyse çatlayacaktı sıkıntıdan.

Ağlamaklı ifademi bastırarak alt dudağımı dişleyip koşturarak ilerle-
meye devam ettim. Her ne kadar hayat bana zor gelse de yükler omuz-
larımı öne doğru düşürüp sırtımı kamburlaştırırsa da ağlayamıyordum. Ya
da başkalarına yakaramıyordum. Alışmıştım artık bir kere kan kusarken
kızılıcak şerbeti içmeye. Böylesi daha fenaydı tabii ancak öbür türlüünü
nasıl yapacağımı ben de bilmiyordum.

“Alisya!” Yavaşlayarak yanımda duran arabadan korkmuştum. İrkile-
rek bir adım geri çekildiğimde çatık kaşlarımla arabanın camından sarkan
Alpay’a baktım, ardından öfkeyle gözlerimi devirip cevap vermeden yo-
lumda yürümeye devam ettiğimde benimle geliyordu.

“Bir sen eksiktin.” Dişlerimin arasından tısladığımda söylediklerimi
duymamıştı.

“Atla hadi, bırakayım seni.”

Tahammülsüz bir şekilde olumsuz anlamda bir mırıltı çıktı dudakla-
rımdan. “Ya sabır!” Gerçekten de bu adam kendini parçalattıracaktı bana
ya!

Onu görünce zaten olmayan tahammülüm iyice fırlıyordu. O kadar
sinir oluyordum ki tam da şu anda kolumda tuttuğum çantamı ağzına sok-
mak istiyordum.

“Alisya...”

Gözlerimi öfkeyle devirerek ona döndüm. “Sapık mısın nesin be?
Gitsene başımdan!”

Zaten hayat benim için yeterince zordu. Üzerine Alpay da eklenin-
ce iyice zor oluyordu. Daha hayatıma girdiği ilk andan beri duygularım
ve mantığım arasına bir köprü oluşturmuş, sürekli mantığımı dinlediğim
sesimi bastırmaya çalışmıştı ancak olmuyordu, yapamıyordum. Duygula-
rım bu zamana kadar hiç teslim olmamıştım ki...

Tam teslim olabilme ihtimalini kendimde görmüşken de o öğrendi-
ğim neydi peki? Tam anlamıyla içime kaçmama vesile olmuştu. Ben ağzı-
mın payını almıştım bir kere. İkincisine hiç gerek yoktu.

“Naz yapma da bin hadi.” Arabasını yavaşça yanımda sürmeye devam ediyorken hayretle ona doğru döndüğümde gözlerimden âdeta lavlar çıktığına emindim. Beni yakından tanıyanlar bilirdi ki kolay sinirlenirdim ve sinirlendiğimde de canlı bombadan hiçbir farkım kalmazdı. Yıkardım ortalığı.

Peki bu adam canına mı susamıştı?

Huh?

Naz mı?

Durup öylece baktığımda o da durdu ve suratıma bakarak bebek gibi gülümsedi. Öyle bir gülüyordu ki sanki dünyanın en masum adamı oydu ve beni öfkeden az önce kudurtan kişiyle yakından uzaktan alakası yoktu.

“Ne diyorsun be sen?”

Gözleri parlayarak çok değerli bir hazineymişim gibi suratımın tüm hatlarını izlediğinde ona doğru eğilmiştim.

Nasıl da hoşuna gitmişti sinirlenmem, Allah’ım, bu adam eceline mi susamıştı?

“He? Ne saçmalıyorsun?”

Yırtıcı bir hayvan gibi gülümseyip o akışkan bakışlarım dudaklarıma düşürdüğünde sanki şuurunu kaybetmişti, bana bakarken camdan iyice üzerime doğru sarkınca afallayarak bir adım geri çekilip çantamı ona doğru tuttum. “Bana bak, vallahi çarparım ağzının ortasına doğru he, haddini bil.”

Alpay, Alisya’nın kendisine karşı kullandığı tutuma iyice dibi düşerek bakıyor, her seferinde bu kızın kendisine nasıl da hayran bıraktığına hayret ediyordu.

İçten içe ne güzel koruyor kendini kurban olduğum diye düşünüyorken bir yandan da dışarıdaki erkeklere de böyle yüz vermediğini anlayıp iyice zevkten dörtköşe oluyordu.

Kız tavırlı bir şekilde yanından geçip gittiğinde onunla ilerlediği için çantasını arabanın kenarına vurunca camdan sarkan bedenini içeri soktu, öfkeyle yürüyen tatlı bedene hayranlıkla parlayan gözlerle bakıp sırtıttı. “Naz yapıyor ya...”

Ardından yabani bir şekilde sakalını ovuşturduktan sonra yavaş-

ça arabasını sürüp kıza yetişmeye başladı. “Şu tatlılığa bak, bildircinim benim.”

Coşkuyla camdan kafasını çıkartıp seslendi. “Heyt be! Ceylan gözlü bildircinim nasıl da seke seke gidiyor, dikkat et kız, ayağın takılmasın.”

Kız sabır çekerek kendine baktı. “Terbiyesiz hovarda!”

Otuz iki diş sırtarak her adımından öfke fışkıran, görenin korkudan yanına yaklaşamayacağı kızın yanında sürmeye devam ettiğinde evine varmak üzerelerdi. Arabasını kenara park edip koşar adımlarla Alisya’ya yetiştiğinde sinirini az da olsa az önceki eforla harcadığını umdu, çantasından anahtarını arayan kızın yanında bitti.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

Alisya’nın agresif mimikleri kendini hemen ele verdiğiğinde heyecanla suratını izliyor, az da olsa yanında olabilmenin verdiği fırsatla bir anını bile kaçırmak istemiyordu. Alisya çok fazla ilgisini çekiyordu ve ona âdeta hayranlık duyuyordu.

Kız histerik bir şekilde gülümseyerek kafasını kaldırdı. “Anlaşılan sen topuklarına sıktıracaksın.”

Yüzündeki gülümseme iyice canlandığında genç adamın ifadesi âdeta bıcır bıcırdı. “Neden ki?”

Omzunun önüne düşen saçım havalı bir şekilde geri itti ve kışığı bakışlarıyla kendinden son derece emin bir ifadeyle konuştu. “İkidir korkusuzca kapıma kadar geliyorsun. Hadi geçen şanslıydın, babam evde değildi, şimdi evde,” dediği an adamdaki gerginliği hissedince bir adım üzerine doğru gelerek devam etti. “Kadırgalı Süleyman’ın tepesini attırıp topuklarına sıktıracaksın demek.”

“Kadırgalı Süleyman mı?” O anda Alpay’ı yoğun bir telaş sarmıştı. Topuklarını seviyordu tabii ancak topuk sevdasından oluşan bir telaş değildi bu. Babasının ya Alpay’ı gözü tutmazsa? Ya kızını ona vermezse? Bu yüzden ödü patladı ve aceleyle bir adım geri çekildi.

Tabii Alisya o kısmı tam anlayamamıştı. Daha çok topuk sevdasından geri çekildiğini düşünse de az da olsa keyfi yerine gelmişti.

“Demek sert bir baban var Alisya.” Fırsatını bulmuşken kızın ailesiyle

ilgili olabildiğince bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Alisya'yla ilgili olan her şey ve herkes Alpay için çok önemliydi.

“Evet,” dedi kız ve duraksadı. Ardından içinden söylendi *özellikle yakartop da sıra gelmeyince öfkeden deliye dönüyor diye* ve devam etti. “Babam çok sinirlidir, seni burada görürse fena olur, haberin olsun. O yüzden git artık bir daha kapıma gelme sakın.”

Genç adam temkinli bir ifadeyle gözlerine baktı. “Şimdi gidiyorum ama sanma ki vazgeçtim. Seni yine bulup peşine takılacağım, haberin olsun.”

Gözlerini devirdi ve elinin tersiyle gitmesini işaret etti. “Peşime düşme sakın babam, nerede olursan bulur seni, topuklarına sıktırır. Canını seviyorsan kaç.”

İçeriden bir adam sesi Alisya diye bağırdığında Alpay tedirgin oldu. “Aha duydu babam, seni şimdi mahvedecek.”

Kayınpederiyle olan ilişkisini mahvetmemek için topukları yağlayıp oradan ayrıldığında genç kız arkasından kıkır kıkır gülüyordu. Bu adam her ne kadar sinirlerini tepesine fırlatsa da en sonki muhabbetten sonra keyfi epey yerine gelmişti ve tüm negatif enerjisi dağılmıştı.

İçeri girdiğimde ilk olarak yerdeki ıslaklık dikkatimi çekmişti. Çantamı ve anahtarları koltuğun tepesine bırakarak ıslak yerlere basmamaya çalıştığım anda birden babam karşıma çıktı ve üzerime doğru tuttuğu tabanca sayesinde su istilasına uğramıştım.

“Bang bang! Yakaladım seni, yakaladım seni! Geç kaldın demek ha! Geç kalmanın bedelini ödeyeceksin!”

Gülümseyerek ellerimi kaldırıp oyununa ayak uydurduğumda bir yandan da etrafı kontrol ediyordum. Çok şükür keyfi yerindeydi. Bugün tek kaldığı için sıkılacağını düşünüp çok korkmuştum.

“Teslim oluyorum polis bey, lütfen daha fazla beni ıslatmayın!” Kendi etrafımda dönerek tabancadan çıkan sulardan kaçmaya çalıştığım anda ikimiz de gülüyorduk. Aklıma Alpay’a söylediklerim gelince kahkaha atmaya başlayarak önüme düşen ıslak tutamları geri ittim.

Kadırgalı Süleyman diye tanıtip onu topuklarından vurabileceğini söylediğim babam kandırıkçı bir su tabancası uzmanıydı aslında.

Bu oyundan sıkılıp yanımdan birden ayrılıp televizyonun karşısına geçip izlemeye başladığında suratımdaki buruk tebessümle beraber onu izliyordum.

Kapının oluşuna yaslanarak inanılmaz derece yakışıklı olan suratına ve heybetli bedenine baktım.

“Ne olursa olsun, bırak gölgesini, adı bile yetiyor işte babanın...”

Bu düşünceyle beraber birden içim sıcacık olduğunda onu izlemelere doyamıyordum, aslında ilk defa birine karşı babam sana bunu yapar diye arkasına saklanmışım. Bu durum nasıl da hoşuma gitmişti. Benimle büyüyen çevrem babamı biliyordu sonuçta. Daha önce hiç böyle diyebileceğim bir olayda da bulunmamışım. Bulunsam da diyememişim.

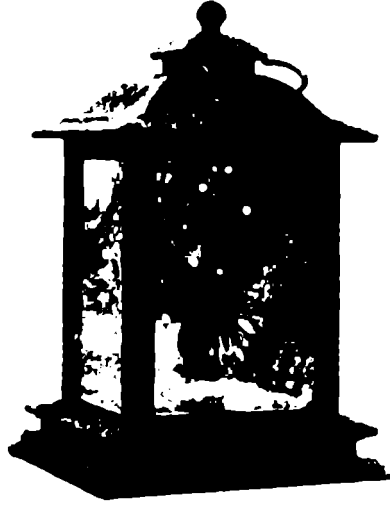
Ama Alpaz nasıl da inanıp korkmuştu.

Aslında hiçbir zaman mümkün olmayan bir durum olmuştu ve ben ilk defa babamın küçük kızı gibi hissetmişim...

Kalbim tekrardan sıcacık olduğunda ona bakmalara doyamıyordum.

Gözlerim doldu ve birkaç damla usulca yanaklarımdan akınca göğsümün altında bağladığım kollarımı çözmeden elimin tersiyle yüzümü sildim.

Çok seviyordum ki ben onu... O farkında olmasa da ben babamın büyük kızı olmaktan da memnundum ancak... Küçük kızı olmak da bir başka duyguymuş yahu...

19. Bölüm

“Taklitçi Yakın Arkadaşım”

Polen

Ertesi hafta işe başladığımda üzerimde çok başka bir enerji hissediyordum. Neşe içerisinde yeni gelen pideleri kesip dizmeye başladığımda bir yandan şarkı söylüyor, bir yandan da hafif bir ritim tutturup oynuyordum.

“Yine başım dönüyor, garip hâllerde...

Neden koşarsın hâlâ boş hayallerde?

Anladım bir şey eksik, bulamadım nerede?

Sorma hiçbir şey sorma, aklım başka yerlerde...”³

Son cümleyi söylerken gözlerimi devirip kafamı onaylamaz anlamda sallamıştım.

O an fark ettim, bu şarkı ne kadar da bana uygundu böyle?

O sırada telefonum bildirim yağmuruna tutulmaya devam ediyordu. Sıkıntıyla soluğumu bırakarak kendi kendime hayıflandım. “Şekerim ünümüz düştüğünden beri bir bildirim aldığım yoktu yahu, ne oldu sana bugün böyle?”

3. Reyhan Karaca – Sevdik Sevdalandık.

Elimdeki eldivenleri dikkatli bir şekilde çıkartıp maskemi indirme gereği duymadan telefonu alıp baktığımda bir an görme bozukluğu yaşadığımı düşünmüştüm.

“Aman Allah! Bu ne böyle?” Bir sürü Instagram yorumu vardı ve her saniye yeni yorum gelmeye devam ediyordu. “Ay... En son popülerken yeni gönderi attığımda böyle olurdu! Belki de ortalık durulunca bana daha fazla haksızlık etmek istemediler.”

Heyecanla kalçamı arkamdaki dolaba yaslayıp Instagram’a girdiğimde son gönderimin altına gelen yorumları, hatta daha doğrusu uzun uzun yazılan paragrafları okumaya başladım ve başladıkça da dehşete düştüm.

“İnanamıyorum ya! Polen’i böyle bilmezdim. Meğerse ne rezilmiş. Bir zamanlar onu desteklediğim için kendimden utanıyorum! Gün geçtikçe bütün pislikleri çıkıyor ortaya, kıskanç zorba seni...”

Devamını okumaya gücüm yetmediğinde elim ayağım titreyerek kısa olanlardan devam ettim.

“Kıskanç orospu!”

“Estetikli Habeş maymunu seni.”

“Şu poza bak, burada bile nasıl özentisi özentisi kasılmış.”

“Kapat şu özentisi hesabını ve defol git buradan.”

Yere doğru kayıp kalçamın üzerine düştüğümde anında dolan gözlerimi daha fazla tutamadım ve titreyerek sessizce, içli içli ağlamaya devam ettim. Her saniye giderek artan bu saldırının sebebini anlayamıyordum.

O kadar korkunçtu ki burnumu çekerek titreyen sesimle fısıldayarak okudum.

“Artık senin fettanlıklarının devri kapandı, defol git buradan, hiçbir şeyin iyisini hak etmiyorsun, bir köşede sessizce öl.”

“Öl!”

Burnumu çektim.

“Öl, geber!”

“Şu tatlı kız imajına bir son ver artık.”

“Rol yapmayı bırak, rezilsin, rezil kal.”

“Geber. Siktir git buradan.”

“Ah...” Kalbimi tutarak kucağıma kayan telefonu bırakıp hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladığımda çenem titriyor, boğazıma doğru kilitleniyordu. Çoktu... Çok fazlalardı ve her geçen saniye daha da artıyordu...

Hapse girdiğim zaman yediğim linç bile bu kadar değildi. O zaman en azından bir duyum olduğu için belli ölçüde hakaret almıştım ve azınlıkta olsa beni savunan insanlar da vardı. Zaten tüm mesajları kabaca haptiden çıkınca gördüğümde durulmuşlardı, bu yüzden çok da etkilenmemiştim ancak şimdiki... Öyle kalabalıklardı ki akın akın geliyor, aşağılayıcı küfürler ederek ölmemi istiyorlardı. Hepsi nefret dolulardı ama neden? Neden böyle yapıyorlardı ki bana?

“Polen abla! Polen abla, iyi misin?” Birden dizimin dibine çöken Selami neye uğradığını şaşırmişti. Öyle kötü ve perişan bir hâldeydim ki hiçbir şey yapacak mecalim kalmamıştı. “Ne oldu sana böyle?” Sürekli yüzümün önüne düşen saçlarımı geri atıyordu.

“Selami...” dedim ve kıpkırmızı olan suratımla hıçkırmaya devam ettim. “Özür dilerim, beni böyle görmeni istemezdim...” İstemedenden çocuğunda psikolojisini bozmuştum.

“Olur mu öyle şey Polen abla?” Ufak elleriyle beraber kızın perişan olmuş suratım kendisine doğru kaldırdığında çocuğun kendinden büyük olan vicdanı öyle bir sızlamıştı ki âdeta kahrolmuştu. Bu kızı ilk tanıdığı anda da ağlıyordu ancak şu an ki öyle başkaydı ki ağlamaması için elinden ne gelirse yapmak istemişti. Her zaman enerjik, etrafa neşe saçan, istediği gibi davranan, kimin ne dediğini umursamayıp kendi renginde kalan o cıvıl cıvıl Polen ablasına ne olmuştu böyle?

“Anlat ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?” Küçük çocuk öyle sinirli ve tahammülsüz konuşmuştu ki sanki bulsa Polen’in canını sıkı, boyuna bakmadan takılacaktı peşine. Kızın kucağındaki açık telefonu görünce teklifsizce alıp yorumları okumaya başladı, Polen’in ağlaması daha da hızlandı.

“Ne?” Çocuk yorumlardan çıkıp Polen’in profiline kısaca göz gezdirdiğinde küfürlerin sebebini ne yazık ki anlamıştı. Biraz okuduktan sonra nedenini anlamaya çalışınca bir yorum zihnine ışık tutar gibi olmuştu.

“Artık devir Sibel Su’nun devri!”

Yorumlardan çıkıp Polen’in etiketlendiği gönderilere baktığında birçok haber hesabının benzer görselleri paylaşarak ikiliyi etiketlediğini gö-

rünce onlardan birine girdi ve gördüğü manşet karşısında donup kaldı. Ardından sertçe yutkunup Polen'e doğru dönerek sordu. "Sibel Su kim?"

Genç kızın ağlamaktan kızaran gözleri aralandı ve zoraki bir nefesle sayıkladı. "Yakın arkadaşım, neden ki?"

Çocuğun baston yutmuş ifadesi onu iyice korkuttuğunda dudaklarını birbirine bastırmaktan bembeyaz olmuştu. Telefonun ekranını kendisine doğru kaldırıncı titreyen elini uzatıp kendileri için konular habere baktı.

Ne!

Görsel olarak Polen'in Sibel'le beraber geçen yaz çekildikleri sahildeki pozlarını kullanmışlardı. İki kızın üzerinde de benzer siyah bikinileri vardı ve görselin üzerinde şu yazılar yazıyordu.

"Aslında yakın arkadaşını taklit ediyormuş!"

"Şok şok şok! Geçtiğimiz aylarda *** satıcılığından içeri alınan ünlü manken Polen Bal'ın eşsiz tarzının asıl sahibi ortaya çıktı!"

Kül gibi olan ifadesiyle suratını ekrandan kaldırıp Selami'nin bembeyaz olan suratına baktığında ikisi de dut yemiş bülbüle dönmüştü. Korkarak yorumlara girdi ve hızlıca az bir kısmını okudu.

"Backstabber!"

"Taklitçi Kezban, hahaha"

"Bikini üstüne bakın çabuk. Bağlama tarzına kadar aynı lol."

14 yanıtı gör.

"O da bir şey mi? Saçlara bak."

Daha fazla gör.

Titreyen parmaklarımı kıpırdatıp diğer görsele geçtiğimde okudukça mideme bir şeyler batıyordu sanki...

Bu görselde ise ikilinin beraber sarmaş dolaş fotoğrafları vardı, beraber yemek yiyorken iki arkadaş samimi pozlar vermişti, görselin üzerine ise şu yazıları yazmışlardı.

"Uzun yıllardır arkadaşı ve aynı zamanda da meslektaşı olan Sibel'in meğerse bu zamana kadar yükselememesinin en büyük sebebi yakın arkadaşı Polen Bal'mış!"

"Ona benzemek için tam dört kez ameliyat masasına yatmış! Tarzından yürüyüşüne kadar her şeyini kopyalıyormuş!"

Yorumlara baktım.

"Nasil da koynuna yatirmis, sanki arkasından kuyusunu kazmıyormuş gibi. Yılan! Çingiraklı yılan!"

"Dört kez mi? Yuh! Yine de Sibel'im yerine götüme benzemiş."

"Sibel Su'nun tırnağı olamazsın, kendine gel."

"Hahahahha, bu şey değil mi ya, elinde benim fotoğrafımla estetik de yaptırırsan yine de ben olamazsın! Ben olamayacaksınız! Sen çok zavallısın!"

"Takıntılı manyak ya, dört kez ameliyat masasına yatmak nedir? Korkunç abi ya. Düşünsene yakın arkadaşın sen oluyor, bir de utanmadan önünü kesip yükselmeni engelliyor! Tam bir yılan."

İyi de benim hiçbir yerimde estetik yoktu ki... Dört kez ameliyat olan Sibel'di... Burnumu çekerek diğer görsele geçtiğimde Selami'nin varlığı bana en azından haberleri okuyacak kadar da olsa güç veriyordu.

Üçüncü görsele geçtiğimde ise gerçekten de dayanacak gücüm kalmamıştı, kalmamıştı çünkü Timuçin'le olan fotoğrafımı Su resmen kopyalamıştı ancak ne ara? Onların böyle bir fotoğrafı yoktu ki?

Birinde Timuçin oturuyordu, ben de arkasına geçerek dirseğimi omzuna atmıştım, o şekilde poz vermiştik, diğerinde ise Sibel Timuçin'in sırtına çıkmış, benim gibi poz vermişti.

Görselin üzerine şunu yazmışlardı.

Aynı adamla aynı poz!

Sibel'in verdiği pozlara kadar kopyalayan Polen Bal, sabıkasından dolayı iş alamayınca arkadaşının önünü daha fazla kesemedi ve gözde model Sibel, Polen'in çıkamadığı moda haftalarının tozunu attırıp Paris'te büyük beğeni topladı!

Yorumlara geçmeden önce elimle ağzımı örttüğümde suratım daha sonra toparlanamaz bir şekilde dağılmıştı. Timuçin... Onun ne alakası vardı ya? Onu da mı işin içine katmışlardı? İyi de Timuçin benim sevgilimdi ve bu fotoğrafı ben geçen sene paylaşmıştım. Peki ya Sibel? Daha doğrusu bu poz... Bu da neydi böyle? Timuçin'le bu şekilde bir samimiyetleri hiç olmamıştı ki! Bu fotoğrafı ilk defa görüyordum!

O arka plan da neydi öyle? Yakın arkadaşımın sevgilimin sırtında ne işi vardı? Onlar neredeydi?

Aldığım nefesler ciğerlerimi şişirmeye devam ediyorken iyice boğuluyordum. Kaşlarımı çatmaktan alnım, başım ağrıyor, kafam patlayacak gibi oluyordu. Kupkuru kalan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundumda geçtiğim diğer görsel zihnimde tam bir bomba etkisi oluşturdu ve ben ilk defa gördüğüm ve oldukça ileri boyutta olan görseller nedeniyle tam anlamıyla dumura uğradım.

Görsellerden birinde havuz başındalardı, Sibel'in üzerinde bikini, Timuçin'de de mayo vardı ve Sibel kollarını Timuçin'in omzuna dayamıştı. Diğer ikisi farklı anlara aitti, birinde kucağında, birinde de omzundaydı.

Kalbim tamamiyen parçalandığında hıçkırdım. Bu görselin üzerine de şöyle bir yazı yazmışlardı.

Esen Holding'in varisi olan ve aynı zamanda da petrol zincirleriyle adından çokça söz ettiren Timuçin Esen'le beraber Maldiv tatilinden sızdırılan fotoğraflarının ardından sevgili oldukları konuşuluyor!

Sibel neden Timuçin'e dokunup duruyordu? Titreyen göz bebeklerimle ikilinin samimi fotoğraflarına hayret dolu ifademle bakmaya devam ettiğimde suratıma felç inecekti neredeyse.

"Polen abla, Polen abla kendine gel." Selami beni silkeleyerek zihnimin bulantısından kurtarmaya çalışıyordu ancak olmuyordu. Kalkıp biraz su getirdi ve küçük avucuna dökerek suratımı ıslatıp saçlarımı alnımdan geriye doğru ittirdi.

"Timuçin benim sevgilimdi, Sibel de yakın arkadaşım." Kan çanağı gibi olan gözlerle ona dönüp hayretle fısıldadım. "Dört kez ameliyat olan da Sibel'di, ben ona engel olmadım. Her zaman önünü açmak için elimden ne geliyorsa yaptım."

Kafasını sallayarak omuzlarıma sarıldı. "Ben sana inanıyorum Polen abla." Küçük dudakları saç diplerime konduğunda göğsümün önünde bağladığı ellerini tutarak kafamı boynunun arasındaki girintiye yaslayıp titreyerek ağladım.

"Ama onlar bana inanmıyor Selami! Ölmemi istiyorlar!" Bir süre daha o şekilde ağladığımda tamamen perişandım. O son gördüğüm fotoğraflar da neydi öyle? Aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Ben burada, küçükük büfede çalışırken, aynı zamanda da kuaförde

yarı zamanlı çalışıp fön sesinden beynim uyuşurken ikisinin Maldivler’de ne işi vardı? Suratımı silerek Selami’den aldığım güçle beraber telefonu tekrardan açtığımda yorumlar kanımı dondurdu.

“Sarı çıyan aradan çekilince sevenler kavuşmuş olarak yorumladım.”

“Yiaaa, ne tatlılar ama! Hayatımda bu kadar yakışan bir çift daha görmedim!”

“Sibclim de Sibelim! Sen artık mutlu ol güzel kızım benim.”

Bir diğer görsele geldiğimde Timuçin’le fotoğrafı olan bu sefer bendim. Partide, tatilde çekildiğimiz farklı fotoğraflarımız vardı ve birleştirdikleri görsellerimizin üzerinde şunlar yazıyordu.

“Sibel tarafından yakın sanılan arkadaşlığın hazin sonu!”

“Evet, bunu da yapmış! Sevgilisini de çalmaya çalışmış!”

“Peki bir zamanlar Polen Bal’ın da Timuçin Esen’le beraber anıldığını biliyor musunuz? Şaşırmadınız, değil mi?”

“Yakın kaynaklardan alınan bilgilere göre Polen ikilinin yakınlaşmasını fark ettiği gibi aralarına girerek Timuçin Esen’le beraber olmaya çalışmış!”

İyi de o zaten benim sevgilimdi! Ne ayırması? Neyden bahsediyorsunuz siz ya!

Yorumlara baktım.

“Şaşırdık mı? Yo.”

“Polen’den beklenilecek hareketler vol 5334356...”

“Bu şey değil mi ya, TikTok’taki nereye oturacağım ben akımı?”

“Ya bir siktir git akodumun kızı her yerden çıkıyor ya.”

“Sal şu çocuğu orospu.”

Titreye titreye diğer görsele baktım. Daha ne kadar kötü olabilirdim ki?

Bu afişte de Sibel’le olan birçok görselim birleştirilmişti, yine çok samimiydik. Tatil, defile ve akşam yemeğinde çekildiğimiz samimi fotoğraflarımız vardı.

Üzerinde ise şunlar yazıyordu.

“Telefonları açmıyormuş!”

"İkilinin ortak arkadaşlarından alınan bilgilere göre tüm bu olanlara rağmen Sibel arkadaşlığını devam ettirmek istese de Polen girdiği kıskançlık krizleri nedeniyle telefonları bile açmıyormuş!"

"Polen'in yaptırdığı estetiklerden sonra son derece benzeyen ikilinin suratlarını karıştırmamanız için isimlerini sürekli eklemeye çalıştık!"

Demek bu yüzden görsellerimizin yanına sürekli hangimizin olduğunu yazmışlardı.

Ne? Ortak arkadaştan alınan bilgilere göre telefonları mı açmıyormuşum? Hapse girdiğimden beri beni arayıp sormayan arkadaşıma çıkar çıkmaz ulaşmak için elimden geleni yapan ben, telefonları açmayan Sibel! Tüm ortak arkadaşlarımızı arayıp Sibel'i soran yine bendim! Bu da neyin nesiydi böyle?

Öfkeyle yorumları okudum.

"Sibel'im ya, aynı ben, ne masum. Hâlâ arıyor o sarı çıyanı. Bırak, yoluna bak güzel kalpli prensesim benim."

"Bundan sonra Sibelciyim aga ..."

"Sibel'in artık mutlu olmasını ve yalnızca kariyerine odaklanmasını istiyorum."

"Güzel kalbinden öperim aşk kadın. Temiz yüreklim benim. Sonuna kadar seni destekleyeceğim."

"Sibel'i Victoria Secret'a sokuyor muyuz arkadaşlar?"

"Queen yazdıracağız. Sibelim de Sibelim."

"Kendi hayatına bak ve mutlu ol lütfen. Biz her zaman senin yanındayız ve destekçiniz. Artık sana kimse engel olamayacak. Yolunu ellerimizle açacağız, karşına çıkan herkesi tuzla buz edeceğiz. İyi yüreklim."

Hayretle Sibel'e olan destekleri okuyordum, bir de yorumlara öyle çok beğeni geliyordu ki beğeni sayıları resmen yüreğimi ağzıma getiriyordu. Benim linç yorumlarıma gelen yine linç sayılacak şekilde aldığım beğeni sayılarını ikiye katlıyor, her geçen saniye yeni destekçiler kazanıyordu kendine.

Kalbim tekleyerek geçen sene çekildiğimiz fotoğraflara baktım. Timuçin'in doğum günüydü ve Sibel'le ikimizin elinde pasta vardı, komik

pozlar çekilmişti, bir karede de ortamızdan Timuçin geliyordu, görseller tamamen anlaktı.

Yorumlara baktım.

"Oha Timuçin'in Sibel'e olan bakışları gerçek mi? Eriyorum abiiii aşırı şipledim şip şip şip!!!!!"

"TİMUÇİN'İN BAKIŞLARI NEDİR ÖYLE? OLDU ALDIM KABUL ETTİM 777."

"Bu aşk değil de ne?"

"Bir şey söyleyeceğim, Timuçin'in bizim kıza olan bakışından sonraki kareye yansıyan Polen'in dumur olmuş suratına bakın çabuk işicemmmşelfjs-dklgjdsgk"

98 yanıtı gör

"Puhahahaha patladım, tek ben fark ettim sanmıştım."

"Kıskanç işte, bakışlarına kadar nasıl yansımış, sal lan Sibel'imizi."

"Bu kızı gördüğüm yerde ağzının ortasına sağlam bir tane çakmak istiyorum."

Daha fazla gör

Hayret dolu ifademle yorumlardan çıkıp telefonu kapattığımda dünyam bir kez daha başıma yıkılmıştı sanki... Dakikalar içerisinde gördüklerimle beraber öyle bir dağılmıştım ki kesinlikle bir daha toparlanamaz vaziyetteydim.

Bu... Bu son yaşadığım... Gördüklerim, gördüklerimle beraber hissettiğim duygular o kadar fazla ve ağırdı ki kaldıramıyordum. Bir de görse lin altında Dolan Haber gururla sunar yazmışlardı utanmadan.

"Dolan Haber gururla sunarmış! İşiniz gücünüz yalan dolan şerefsizler!" Selami'nin azarlamasıyla beraber yavaşça kafamı kaldırdığımda çocukcağz da benim yüzümden perişan olmuştu. Nasıl da üzülmüştü benim için, kıyamam...

"Öyle söyleme Selami, çok ayıp."

"Ya bırak Allah aşkına! Adamlar hayatım kaydırmış, sevgilin en yakın arkadaşıyla suçu sana yıkıp tatile çıkmış, burada perişan olurken bile ayıp diyorsun, ne ayıbı, onlara her şey müstahak!"

Tekrardan titreyerek ağlamaya başladığımda yaşadıklarım o kadar çok ağırdı ki kaldıracak en ufak gücüm bile kalmamıştı.

Bu ihanet... Gözlerimle görüp de hâlâ inanmak istemediğim bu ihanet... Hapiste kaldığım günlerden çok daha ağır ve acı vericiydi. Ben Timuçin iletişime geçtiği hâlde onun adını vermemiş, zarar görmemesi için elimden geleni yapmıştım.

Babaannemin ameliyat parasına kadar yediği hâlde. Tüm bu zorluklarla beni baş başa bıraktığı hâlde. Bir kez bile ilgilenmediği hâlde aylarca mücadele edip hayatımı yoluna koymaya çalışmıştım. Yüz yüze ayırlamadığımız için bile ona sadık davranmış, hâlâ hayatımda Timuçin varmış gibi yaşamıştım ancak o...

O ne yapmıştı?

Tüm suçu üzerime yıkıp en yakın arkadaşımın Maldivler tatiline çıkmıştı, adam hayatını yaşıyordu ya. İkisi de sıcaklığı o görüntülerden bile belli olan mis gibi havada giyinmişlerdi mayolarını, birbirlerinin üstüne çıkarak pozlar veriyor, utanmadan gülüyorlardı ve kendilerinin yaptığı her şey benim üzerime yıkmışlardı.

Onlar kazandıkça ben kaybediyordum.

Sibel'in estetiklerine kadar benim üzerime kalmıştı bu reva mıydı?

Onlar orada gülüp eğlenirken devasa bir kitle tarafından aynı zamanda da alkışlanıp destekleniyorlardı, ben ise linç ediliyordum. Olmayan kardeşime kadar küfrediyorlardı. Ölmemi istiyorlardı. Sokakta gördükleri yerde üzerime atlayacaklarını söylüyorlardı. Bu reva mıydı?

Bana yazık günah değil miydi?

O an durumum öyle çok çaresiz ve acınası geldi ki kendime acıyordum. Düştüğüm şu hâle bak, bu çok büyük bir haksızlıktı. Hayır, sadece bu da değil. Başından beri yapılanlar öyle haksız ve adaletsizdi ki dayanamıyordum, boğuluyordum.

Bulunduğum duruma karşı içimden bir *neden hep benim başıma geliyor* desem de farkındalığım artıyor, idrakim devreye giriyordu. Zulmü yapan Allah değildi ki. Zulmü yapan insanlardı. İnsanlar da ne kadar fenaydı...

Kendi yaşam tarzımdan dolayı seçip hayatıma aldığım insanlar yü-

zünden onların yaptığı pislikler için bir de Allah'ı mı suçlayacaktım? Hayatıma kimseyi silah zoruyla sokmamıştı ki. Hepsi cüzzi irademle (insanın seçebildiği) yaptığım seçimlerdi. Kaderi oluşturanın cüzzi irade ve Külli iradenin (Allah'ın belirlediği) farkındaydım.

Bu yüzden seçimlerimden oluşan felaketlerden de kendim sorumluydum ama tabii ki iyi niyetimi suistimal edip, beni bu duruma düşüren insanlar da kendi yaptıklarından sorumluydu ve biliyordum ki bunun bedelini er ya da geç ödeyeceklerdi.

Ne derdi babaannem? Bu hayatta insan yaptığı iyiliğin de kötülüğün de neticesini yine kendi yaşamaz mıydı? Öyle bir düzenek kurmuştu değil mi ilahi kudret? Evet, insanoğlu gördüğü hâlde uslanmasa da aklıyla idrak edemese de aslında yaptıklarının bedelini muhakkak yine kendisi öderdi.

Bunu bilsem de şu anda yaşadıklarım öyle çok ağır ve yıpratıcıydı ki kaldıramıyordum, zor geliyordu.

Okuduğum o küfür dolu mesajlar zihnimde tekrarlanarak bir tokat gibi çarpıyorken gözlerimi sertçe yumdum, tüm darbelerden kaçmaya çalışıyordum ancak olmuyordu. Çok kalabalıklardı, bu yüzden savunmasız hissediyordum. “Kendim ettim, kendim buldum, Allah'ım ne olur yardım et. Ne olur aka çıkart beni bu durumdan, ben dayanamıyorum, sen her şeye gücü yetersin.” Ağlamaktan perişan olmuşum.

Selami sıkıca omuzlarıma sarılarak saçlarımı okşayıp öpüyor, her şeyin geçeceğini söylüyordu. “Merak etme Polen abla, ben de senin için dua edeceğim. Gececek bunların hepsi Allah'ın izniyle.”

Burnumu çekerek ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim Selami, senden de pipini keseceğim diye tehdit ettiğim için özür dilerim, meğerse sen ne mert çocukmuşsun.” Son sözlerimi duyunca irkilerek geri çekildi ve korkuyla kızarık durak gözlerime baktı.

“Artık kesmeyeceksin değil mi Polen abla?”

Burnumu çekerek kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Kesmeyeceğim Selami.”

Büfeyi Selami'ye bıraktıktan sonra tamamen bitmiş bir vaziyette olanları anlatmak için Korkut'un evine gittiğimde omuzlarım aşağı doğru çökmüş, dizlerim bükülmüştü.

Zili çalıp bir adım geri çekildiğimde bakışlarım hüsrana doluydu ve sürekli boşluğa dalıyordu. Kısa süre içerisinde kapı açıldığında gülümseyen suratıyla beraber Korkut'u gördüm, daha çok içeride yaptığı bir muhabbetten dolayı gülüyor gibiydi. Beni görünce gülen yüzü anında bozuldu ve kaşları çatıldı.

"Senin bu hâlin de ne böyle?" Hayretle sorduğunda bitmek tükenmek bilmeyen gözyaşlarım tekrardan akmaya başladı, kafamı onaylamaz anlamda sallayarak acı içerisinde fısıldadım.

"Mahvoldum ben Korkut, mahvoldum..." Yavaşça içeriye girdiğimde her geçen saniye sinir katsayısı giderek artmaya devam ediyordu.

"Ne oldu diyorum, söyle çabuk, çıldırtma beni! Biri bir şey mi yaptı?"

Kafamı hafifçe yana doğru eğdiğimde boynum bükülü kalmıştı. Telefonumu yavaşça kaldırıp uzattım. "Hakkımda çıkan haberlere bak." Hızlıca göz gezdirdiğinde okudukça sinirleniyordu. O sıradan içeriden ufak bir mırıldanma işitsem de önemsemedim.

Korkut'un sert olan duruşu iyice asabi bir hâl aldığı anda dişlerinin arasından tıslıyordu. "Haysiyetsiz köpekler," dedi ve dondu kaldı. Anlaşılan büyük ihanetin görüntülerine denk gelmişti.

"Hakkımda çıkan onca yalan haberden sonra bir de Timuçin'le Sibel birliktelermiş. Görüntülerini gördün mü Korkut?"

"Gel buraya aptal." Kolumdan çekip suratımı göğsüne soktuğunda sessizce ağlıyordum.

"Herkes kötü biliyor beni. Ben ne estetik yaptırdım ne de Sibel'in önüne geçmeye çalıştım. Tüm bu zorluğu çekiyorken bir de Maldivler'e gitmişler. Oraya daha ben gitmedim."

Sinirden sürekli küfrediyordu. "Geç içeri otur biraz, elin ayağın titriyor." Belime sarılarak beni içeri yönlendirdiğinde yavaşça adımlarına uyuyordum. Yerdeki bakışlarım içerideki bacak sayısını görünce hayretle yukarı kalktı, sertçe yutkunarak utanç içerisinde kadroya bakakaldım ve neden burada toplandıklarını anlayamadım.

Benim davamda yetkili olan herkes buradaydı.

Savcı Lizge, avukatım Ünal, başkomiserim Kenan, komiserim Alpay...

Ama neden? Ne önemi vardı ki? Bu durumda bunu mu kurcalayacaktım cidden?

Ellerindeki telefonlara ve suratlarındaki ifadeye bakılırsa bizi duymuşlardı ve haberlere göz gezdirmişlerdi.

“Siz de gördünüz demek...” dedim içime doğru konuşarak ve Korkut’un yönlendirmesiyle Kenan komiserin hemen çaprazında duran koltuğa oturdum.

“Alo Alisya, neredesin?” Kafamı kaldırıp telefonla konuşan Korkut’a baktım. Suratı ekşidi. “Allah benim belamı mı versin? Ne?” Hayretle dinliyorken sanki kulağına bir sinek çarpmış gibi telefonu biraz uzaklaştırdı. “Alisya bir dinle ya, benim eve gelmen lazım,” dedi ve anında lafını yutarak karşı tarafı dinledi. “Mahşerde bile karşıma çıkmayacak mısın? Of kızım bir sakın ol, benimle değil, Polen’le alakalı acil, gelmen lazım.”

Alisya’nın sesi kesilmiş olacaktı ki kısa süre sonra telefonu kapattılar. Korkut hayretle bir soluk verdiğiğinde başı ağrımişti sanki. “Aramızdaki muhabbeti öğrendi ondan.” Alpay’ın söyledikleriyle *bir bu eksikti* der gibi telefonu bırakıp mutfığa geçtiğinde devlet idaresinin karşısında öylece kalmıştım.

Kenan komisere bakmaya öyle çok utanıyordum ki suratım aşağı doğru eğik duruyordu, belki de hemcinsim olmasının verdiği güvenceyle Lizge Hanım’a baktığımda göz göze gelince suratında yumuşak bir tebessüm oluştu ve kafasını salladı.

“Kusura bakmayın, sizin de işinizi bozdum.”

“Bizim işimiz sensi-” Ünal konuşacakken Lizge mide boşluğuna doğru dirseğini geçirince öksürerek susmak zorunda kaldı, hayretle yanındaki kadına bakakaldı.

“Her neyse,” dedim ve soluğumu yavaşça bırakarak kendimi savundum. “Az önce okuduğunuz haberlerin hiçbirisi gerçek değil, özellikle de,” bakışlarım zayıf bir şekilde Kenan komiseri buldu. “Dört tane estetik ameliyatı olmamla ilgili olan haber. Katiyen yalan. Suratım tamamen doğal, saçlarım bile boya değil, inanabiliyor musunuz?”

Son cümlemi söylerken hepsinin suratına bakarak konuşmuştum.

Alpay'ın yüzündeki o gergin ifade konuşmamla beraber dağıldığında dudaklarını sıktı, gülmesini bastırıyor gibiydi.

“Onca yazılan şeydense sen buna mı takıldın Polen?”

Boğazımı temizleyerek sırtımı dikleştirdim. “Tabii ki hepsine takıldım!” Tekrardan gözlerim dolduğunda sesim titremişti, istemsizce yavaşça ağlamaya başladım.

“Kızın niye yarasını deşiyorsun?” Lizge yavaşça ona doğru eğilip fışıldadığında Alpay muzip ifadesini toparlamaya çalışıyordu. Gözlerini bir kurşun gibi kullanıp adamın üzerini deşercesine izledi, bir an önce kendisine çekidüzen vermesini istemişti. Alpay kafasını sallayarak boğazını temizlediğinde sürekli yenilenen kıkırtısını bastırıyordu.

“Al iç şunu.” İçeri giren süt kardeşimin uzattığı büyük bardaktaki çikolatalı sütümü alıp içmeye başladığımda burnumu çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, Kenan komiserin bakışlarının üzerimde oluşturduğu ağırlığı görmezden gelmeye gayret ediyordum.

Dizlerimi birbirine bastırarak okuduğum mesajları unutmaya çalıştığımda bir türlü yapamıyordum. Kendime engel olamadan telefonumun ekranını açıp saniyede bir güncellenen yorumları okumaya devam ettiğimde titremem artıyordu. Yavaşça sütümü dudaklarıma götürüp sürekli ölmem gerektiğini söyleyen mesajları okuyordum.

Birden telefonumun çekilmesiyle neye uğradığımı şaşırarak kafamı kaldırdım, Kenan komiserin heybetli görüntü beni karşılamıştı. Kararlı koyu gözlerini üzerime dikerek tısladı. “Okuyup durma şunları.” Telefonu masanın üzerine koyup geri yerine oturduğunda dudaklarım sürekli ağlamaklı bir hâl alıyordu.

Alt dudağımı sarkıtarak cılız sesimle mırıldandım. “Nasıl okumayayım ki benim hakkımda konuşuyorlar.”

“Gönderilerini yoruma kapatsan?” dedi Alpay.

“Faydasız olur, bu onları daha da tahrik eder, içindekileri kusmaları lazım. Ayrıca sadece oraya değil, Polen'in resminin olduğu her yere yazıyorlar.” Lizge haklıydı. “Ayrıca bu haberler biri aracılığıyla servis edilmiş çok belli. Sayfalar aynı saatte aynı görselleri girerek büyük bir algı operasyonu yapmışlar.”

Acı içerisinde inledim, haklıydı. Resmen didik didik uğraşarak beni linç ettirmişlerdi.

Alt dudağımı sarkıtarak acı içerisinde onlara bakmaya devam ettiğimde zil çaldı.

Koridordan koşarak gelen Alisya beni görünce bağırarak üzerime atladı. “Ah benim biricik limonlu kekim!” Anlaşılan haberleri okumuştı.

“Karamelli turtam...”

“O pezevenk Timuçin’le orospu Su’ya bak, ben neler edeceğim.”

Boğazımı temizleyerek karnını sıktım. “Şey, Alisya...” Ardından kafamı geri çekerek karşı tarafta oturanları ona işaret ettiğimde başını çevirip bir arada ve o anda olmalarını beklemediği topluluğa bakakaldı. “Ne alaka ya?” Ardından uyarıcı bakışlarıma denk gelince omuz silktilti “Ne var? Yalan mı, az bile söylüyorum, bak ben de onların feriştağını kurutmazsam Alisya değilim.”

Lizge Hanım bıyık altından güldü ve kafasını sallayarak Alisya’ya kattıldı. “Arkadaşın kesinlikle haklı.”

Malum ikili göz göze gelince Alisya tiksinererek bana döndü. “Bu herifin burada ne işi var?”

Kulağına yaklaşarak daha da kısık bir sesle cevap verdim. “Hiç bilmiyorum ki arkadaşım, ben geldiğimde hepsi buradaydı.”

Ardından Korkut ona da bir çikolatalı süt getirip uzattığında süt kardeşime tıpkı bir pisliğe bakıyormuş gibi bakıp dirseğinin tersiyle ittirdi. “İstemez, geri çekil.”

Anlaşılan yoğunluklarından dolayı ilk defa bir araya geliyorlardı ve Korkut’un kesinlikle Alisya’dan çekeceği vardı. Alisya’yla bu konuyu uzun uzadıya konuşmasak bile bana telefonda kısaca bahsetmişti. Kaşlarını çatarak ona uyarıcı bakışlar atan adama tısladı. “Hiç belertme o gözlerini, senin hesabını sonra göreceğim, çekil karşımdan yanaşma bana.”

Korkut gözlerini devirerek diğer tarafıma geçip oturduğunda Ünal telefonuna iyice yoğunlaşmış, çatılan ifadesiyle içindekileri kurcalamaya devam ediyordu, daha fazla dayanamadı ve hayıflanarak kafasını kaldırdı.

“Daha fazla dayanamayacağım. Kimse benim müvekkilim hakkında bu şekilde ileri geri konuşamaz.” Çikolatalı sütümü dizlerimin üzerinde,

avuçlarımda tutmaya devam ederken tıpkı küçük bir ocuk gibi ona bakıyordum.

“Şikâyet davası mı açacaksın?”

“Hayır, sahte hesap açıp müvekkilimi savunacağım.”

“Ne!” Korkut hayretle haykırdığında dolu dolu olan gözlerimle avukatımı izledim.

“Avukatım...” Ardından bir damla yaş yanağımdan usulca süzldğnde Alpay dalgayla şakıdı.

“Lan sen nasıl bir avukatsın böyle? Çocukça işlerle uğraşıyorsun.”

Lizge gözlerini devirdi. “Kurumsal bir şekilde olayı ele alsan daha mantıklı değil mi?”

Bu sefer gözlerini deviren Ünal olmuştu. “Kurumsal bir şekilde hakkımızı savunmayacağımı kim söyledi? Bilen namımı bilir Lizge Hanım. Sosyal linten korkmam, yaşlarımdan dolayı bu pıtırıcıkları bulduktan sonra da gözlerinin yaşına bakmam. Hepsinin soyunu kurutacağım.”

“Ünal Bey çok haklı,” dedi Alisya ve hızla çantasından telefonunu çıkarttı. “Sosyal medyada Polen’e karşı hızla tepkiler büyüyor, en azından onu destekleyenlerin de olduğunu bilmeleri lazım, her ne kadar yasal olarak önlemimizi alsak da sosyal imaj açısından destek çok önemli.”

“Kesinlikle haklısın Alisya, hemen açıyorum bir tane yan hesap,” dedi Alpay ve telefonunu çıkarttı.

“Ulan az önce dalga geçiyordun ya benimle?”

Gölmsedi ve hayranlık dolu bakışlarla Alisya’ya baktı. “O, Alisya fikrini söylemeden önceydi.”

“Şimdi ananızı belledim onun bunun çocukları.” Korkut büyük bir öfkeyle telefonuna sarıldığında dilini iki dudağının kenarından çıkartmış, hakkımda negatif anlamda yorum yapan tüm herkesi mahvetmeye yemin etmiş gibiydi. “Hocam tüm sülaleye dümdüz gidebiliyor muyuz?”

“Hayır,” dedim ağlamaklı ifademle ve kıpkırmızı olan yanaklarımla gözlerimi görmelerine izin vererek inledim. “Bu onların yaptığıının aynısı olur, yarın öbür gün vicdanımı sızlatan laflar istemiyorum. Sadece onların doğrusunu yazın lütfen.”

Kırk bir ifadeyle öylece durmaya devam ettiğimde Ünal ekledi.

“Evet oğlum, sidik yarıştırmak için açmıyoruz.” Orada bizim de var olduğumuzu sonradan hatırlamış gibi bakarak gülümsedi. “Affedersiniz hanımlar.” Ardından arkadaşına döndü. “Herkes kendi çapında bir paragraf yazsın, olanlarla ilgili magazin sayfalarındaki algıyı kırmak için sürekli güncellenen linç yorumlarının altına yapıştırırsın.”

“Tamamdır! Alisya! Gör bak, ben şimdi neler edeceğim!” Alpay şevkle haykırp hızla parmaklarını klavyesi üzerinde oynatmaya başladığında kafasını aniden kaldırdı ve aklına devasa bir fikir gelmiş gibi sordu. “Tüm linçi kesersem beni affeder misin?”

Kafamı çevirip yanımdaki arkadaşına baktığımda ayıplarına onu izliyordu. “Affederim tabii. Seninle sırat köprüsünün başında bile karşılaşmamak için affederim.”

Kan donduran cevapla beraber ortalık birden buz kestiğinde omuzlarım yukarı dikilmişti. Alpay zoraki bir şekilde gülümseyip Kenan komiserine eğilip gülümsedi. “Naz yapıyor ya...”

“İlk olarak şu Dolan Haber’in gönderisinin altına gelin, hep beraber aynı anda yorum yaparsak daha güçlü oluruz.” Ünal’ın komutuyla beraber az önce Kenan komiserin elimden alıp masanın üzerine koyduğu telefonumu alarak dediği yere girdiğimde gönderinin altı birden hakkımla olan güzel yorumlarla dolmaya başlamıştı.

“Alisyaninkalbi mi? O kim?” Kafamı kaldırdığımda Alpay’la göz göze geldim, sırtarak şakıdı. “Alisyaninkalbi benden başka kim olabilir baldız?”

Sonundaki sayının halk arasındaki anlamından dolayı alt dudağımı dişleyerek Alisya’ya baktığımda belli ki yorumunu arıyordu. Görünce öfkeyle ekrana, ardından karşısındaki adama baktı. “31 alisyaninkalbi69 mu? Sapık herif.”

Elimle ağzımı örterek ona bakmaya devam ettiğimde ifadesinin hayretle dağılmasından Instagram’ın kendisine eklediği rastgele sayıya belli ki biz söyleyene kadar dikkat bile etmemişti.

“Alisya vallahi ben yazmadım, Alisya yemin ederim ki bilerek olmadı!”

Elini kaldırarak susmasını işaret edip telefonuyla uğraşmaya devam

ettiğinde yorumları okudum. “Bu hâlde komiserantisi de sen oluyorsun herhâlde arkadaşım?” Kafasını onaylar anlamda sallayarak yorum yazmaya devam etti.

“Lizge Hanım siz ne yapıyorsunuz?” Ünal bir yandan işine devam ederken bir yandan da telefonuna gömülen kadına takılıyordu.

“Ekip çalışmasını severim.”

Dolu dolu olan gözlerle güzeller güzeli kadını izledim. “Lizge Hanım... Teşekkür ederim...”

“Aa, bir dakika ya!” Cırlamamla beraber telefonlara gömülen suratlar birden yüzümü bulduğunda hepsi meraklanmıştı. “Neden dört kez estetik ameliyat olanın Sibel olduğunu yazmıyorsunuz?”

Alpay gözlerini devirince üsteledim. “Lütfen ama ya, bu çok ciddi bir iftira!” Ardından yanımdaki Korkut’a yönelip söyledim. “Çabuk yaz, ben ilkokul arkadaşım, suratı hep böyleydi, doğal güzel Polen de ve ekle Sibel Su elinde Polen’in fotoğraflarıyla beraber cerrah cerrah geziyordu diye.”

Talimatı verdikten sonra yorumları okumaya devam ettiğimde bir kullanıcı adını görünce kaşlarım hayretle yukarı doğru kıvrıldı.

“Oha, polenfanclup diye biri de beni savunuyor, son çıkan haberlerden sonra benim fanım kalmadı ki.”

“O benim şapşal.” Aşk dolu bir tebessümle Korkut’a döndüğümde tatlı suratına âdeta eriyerek bakıyordum.

“İnanamıyorum ya Korkut... İsmi yerim ki senin... Asabi kekim benim.” Dayanamadan kollarımı boynuna dolayı sarıldığımda aynı sıcaklıkla karşılık vererek saçlarımı öpüyordu. “Seni çok seviyorum, iyi ki varsın.” Gülüşerek ayrılıp güzel suratını bir kez daha izledikten sonra yanağını öptüğümde içim sıcacık olmuştu.

İşte Korkut her zamanki gibi benim Korkut’umdu. Ne kadar yanlışlarımdan dolayı kızsam da her zaman kapı gibi arkamdaydı.

“Aptal seni, beni hep sinirlendiriyorsun.” İçim eriyerek gülümsemeye devam ettim. Suratı her ne kadar asabi olsa da böyle yapmama dayanamıyor, hemen yelkenleri suya indiriyordu. Ya da ne kadar sinirlendirsem de sarıldığımda asla itmiyordu.

“Sen de beni hep koruyorsun...”

Burnumdan ufak bir makas alarak kolunu sırtımdan dolayı yorum yazmaya devam ettiğinde estetik kısmına vurgu yapması için onu sürekli uyarıyordum. Beni de dinliyordu kerata ...

Ardından Korkut’un sıcaklığından dolayı ısınmam gerekse de garip bir ürperti hissederek ellerimi birbirine sürttüm. Cam falan mı açtı yahu? Burnumun ucuna kadar üşümüştüm sanki birden.

Kafamı kaldırıp camları kontrol ettiğimde hepsi kapalıydı. Ardından bakışlarım etrafta gezinirken onunla karşılaştığında sert bir cisim yutmuş-tum sanki ... Kenan komiser. Bana neden öyle kötü kötü bakıyordu? Hatta yiyecekmiş gibi.

Garipseyerek gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Evet, yanlış değildi, kesinlikle doğru görmüştüm ancak o ... Neden Korkut’a sanki düşmanymış gibi bakıyordu?

Tekrardan sertçe yutkunarak yerime mihlandığımda omzumdaki kolu lime lime doğrar gibi bakıyordu. Rahatsız hissederek yavaşça Korkut’un kolunun altından çıktığımda çatık ifadesi yine de düzelmemişti.

Sıkıntıyla soluyarak kasılmış ve oldukça keskin erkeksi çehresine, çökük elmacık kemiklerine, biraz kırmızı duran delici gözaltlarına ve kuvvetli duruşuna baktığımda kendimi iyice tuhaf hissetmiştim.

Sanırım ne her ne yaptığımı tam olarak bilmesem de ... Kenan komiseri fena hâlde kızdırmıştım.

Alt dudağımı sertçe dişleyerek oturuşumu düzelttiğimde boncuk boncuk olmuş gözlerle asabi suratını izlemeye devam ediyordum.

“Kenan komiserim? Siz aramıza katılmayacak mısınız yoksa?” O öfkeli bakışlardan zerre haberi olmayan Korkut kafasını kaldırmadan sordugunda tüylerim diken diken olmuştu. Asabi ifadesiyle beraber heybetine yakışır bir ağırlıkla ayaklandı. “Böyle işlerle uğraşamam.” Tek kaşı yukarı doğru kıvrıldı. “Akşam için et almaya gidiyorum.” Ardından önümden geçip gittiğinde kısa süre içerisinde kapının kapanma sesini duymuştum.

“Kafasını deleyim ya, şu mantıklı paragrafıma yazdığı cevaba bak ulan.” Korkut’u öfkeden âdeta deliye döndüren yorumu okumak için kafamı eğdiğimde kaşlarım yukarı doğru kıvrılmıştı.

“Sen yoksa Polen’in hesabı mısın lan ksjgdksgj”

Alt dudağımı acı içerisinde aşağı doğru sarkıttığımda kalbim acıyordu. “Biz bu insanlarla hiçbir şekilde başa çıkamayacak mıyız ya?”

“Azimli olun ve size cevap verenlere aldırış etmeden yazmaya devam edin,” dedi Ünal hızlı bir şekilde yorum yapmaya devam ederek.

“Yok abi, siz güzelce yazmaya devam edin, ben buna biraz düz gireceğim, yapamam böyle.”

“Ünal yeğenimi arayayım mı lan? Söyleyeyim arkadaşlarına haber salsın, hep beraber onlar da katılsın bize. Ne kadar çok olursak o kadar güçlü dururuz,” dedi Alpaz.

“Olur, iyi fikir. Ama dediğim gibi hakaret ve küfür içeren yorum yapmak yok. Sadece Polen’in sosyal medya imajını korumak için gerçekleri olduğu gibi aktaracağız.”

“Tamamdır,” deyip telefona sarıldığında yorumları takip etmeye devam ediyordum.

“Allah Allah, polenbalfan89 kim acaba?” Kendi kendime mırıldandığımda kaşlarım yukarı doğru kıvrıldı yorumlarım okurken.

“Ben değilim valla,” dedi Lizge ve ekledi. “Neden ki? Yorumlarında bir sıkıntı mı var yoksa?”

“Hayır. Sadece biz değilsek başka kim beni savunuyor, onu anlamadım. Destekçim hiç kalmadı ki...”

“Belki de vardır birileri...” dedi Ünal kafasını ekrandan kaldırmadan.

Ardı ardına bizimki gibi kapsamlı olmasa da sürekli destek yorumları atıyordu. En alttaki yorumunu okuyunca gözlerim doldu ve az çok kim olduğunu anlayabildim.

“Asıl dört kez ameliyat olan Sibel denilen o yelloz kız! Polen’i taklit eden de sevgilisini çalan da o! Yalan haber yapmayın Dolan Haber! Polen ablam çok iyi biri.”

Polen ablam çok iyi biri... Kalbim sıcacık olduğunda bakışlarımdan âdeta kalpler fişkırıyordu. “Selami...”

“Huh? Selami mi? Şu pidecideki çocuk mu?” Alisya hızlı bir şekilde yorum yaparken yavaşça mırıldandığında kendime engel olamadım ve

yavaşça ağlamaya başladım. “Evet o, şapşal çocuk, nasıl da duygulandırdı beni...”

“Kıyamam sana ya...” Kafamın tepesinden öpüp mesaisine devam ettiğinde burnumu çekerek ayağa kalktım. “Ben bir lavaboya gideyim, elimi yüzümü yıkayayım.” Biraz kendime gelmem lazımdı. Sabahtan beri yaşadığım duygu değişiminin haddi hesabı yoktu.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra soğuk bir su alıp mutfaktaki balkona geçtiğimde babaannemin gönderdiği saksıların önüne oturmuştum. Bitkileri kokluyor, ciğerlerimi temiz havayla sakinleştirmeye çalışıyordum.

“Ne gündü ama...” Kendi kendime mırıldandıktan sonra elim telefona gitse de kendimi durdurdum. “Biraz ara mı versem? Perişan oldum.” Her ne kadar yeni gelen yorumları deli gibi merak etsem de okudukça kötü oluyordum. Aslında tüm bu olanlardan uzaklaşmak benim için daha iyi olacaktı.

Tam da o sırada telefonum çalınca yabancı numara kaşlarımın çatılmasına vesile oldu. Bir garipti numarası bu kimdi ki?

“Alo?” Ses gelmeyince tekrarladım. “Alo?”

Derin bir iç çekişin ardından soluğunu rahatlıkla verdiği ahizenin karşısında bir erkek olduğunu düşünmüştüm. “Polen...”

Gözlerim dehşetle aralandı. Ağzım yarım karış açıldığında gözbebeklerime kadar titriyordum. Bu ses... Onca zaman sonra duyduğum bu ses...

Timuçin.

Elimle açık kalan ağzımı örttüğümde hayretler içerisindeydim. Bir zamanlar sürekli görüp vakit geçirdiğim adam onca şeyden sonra beni ilk defa aramıştı. Sesini duymak nasıl da farklı hissettirmişti.

“Sen...” dedim ve gırtlığıma kadar gelen hıçkırığı güçlkle geri gönderdiğimde ağlama krizlerine girmek istiyordum. Tüm yaşadıklarım tıpkı bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçip gittiğinde arkamdan bir rüzgâr çarptı ve ensemde kuyruk sokumuma kadar ürpermeme sebep oldu. “Sen neler yaptın böyle Timuçin...”

“Ben hiçbir şey yapmadım Polen, inan bana, hiçbir şey yapmadım.”

Dudaklarım iğrenircesine buruştuğunda kalbimdeki tüm acı her ne kadar göremese de bakışlarımdan taşıyordu.

“Ne demek hiçbir şey yapmadın? Ben ne hâldeyim, senin haberin var mı? Babaannemin ortak parasına kadar çekmişsin! Bir de bugün gördüğüm haberlere ne demeli? Senin Sibel Su’yla ne işin var? Bir de bana bunu mu yapacaktın Timuçin, he? Bana bunu mu yapacaktın?”

“Polen, bak dinle, açıklayabilirim, sana yemin ederim ki Sibel’le aramda hiçbir şey yok. Maldivler’de karşılaştık sadece, o kadar.”

“Ne demek karşılaştık ya? Karşılaştıysanız o pozlar ne öyle? He? Ben seninle o kadar yakın temas kurmadım, siz ne biçim insanlarsınız böyle? Seni herkese karşı korudum ben. Hayatımdaki tüm insanlar bir pislik olduğunu bas bas bağırdığı hâlde hep seni savundum.” Dayanamadan ağlamaya başladığımda hiçbir şey umurumda değildi artık. Timuçin bana hayatımın kazığını atmıştı ve atmaya da devam ediyordu.

O ihanet görüntüleri benim için bu zamana kadar yaptıklarının çok üstündeydi.

“Kalbimin ne kadar acıdığının farkında mısınız?” Hıçkırarak sessizce bağırdım. “Siz ne biçim insanlarsınız ya, para mı? Umurumda değil, ben yine bir şekilde kazanırım ya, hepsi sizin olsun. Ün mü? Alın başınıza çalın, ne dünya malında ne de şöhretinde hiçbir zaman gözüm olmadı, Timuçin bunu hep biliyordun. Ama bana bunu neden yaptınız ya, neden? Herkese karşı savundum ben sizi, değil mi? Ne isteseydiniz verirdim, zaten beni niye bu duruma düşürdünüz? Bana neden ihanet ettiniz?”

Burnumu sertçe çekip sürekli ıslanan suratımı kolumun içiyle sildiğimde takatim kalmamıştı.

“Polen her şeyi düzelteceğim, tamam mı? Seni tekrardan hak ettiğin podyumlara geri sokacağım.”

Ben kime ne anlatıyordum ki? Bu adam beni tanıımıyordu bile. Gerçekten de tek derdim podyumlar mıydı? Orada yürümeyi bile hiç sevmemişim ki ben özgür olmak istiyordum.

“Hak ettiğim podyumlar mı? Biliyor musun Timuçin artık askı olmak istemediğimi fark ettim! İnsanların daha fazla bana bir masa örtüsümüşüm gibi rahat davranmasını istemiyorum. Bu yüzden yeni sevgilinin

yolunu açmaya devam et sen ama benim adımı karıştırmadan! Benim adımı sakın o pisliklerinize daha fazla bulaştırmaya kalkmayın yoksa...” Sertçe yutkunup etrafa bakınmaya devam ettim.

Yoksa ne? Ne yapabilirdim ki? Pideyle onları mı tokatlayacaktım? Ya da suratlarına fön mü tutacaktım? Alt dudağımı sıkıntıyla dişledikten sonra hızla konuştum. “Yoksa sizi mahvederim. Duydun mu beni? Artık sizin tanıdığınız Polen yok karşınızda. Kendi pisliğinizin sorumluluğunu alın çabuk.” Aceleyle elimi salladım. “Hemen o haberleri de düzelttir ve estetik yaptıranın Sibel olduğunu açıkla herkese.”

“Polen.”

“Duydun mu beni Timuçin? Gebertirim seni yoksa.”

“Polen sadece bana biraz zaman ver.”

“Ne zamanı ya? Ne zamanı? Ben burada ne hâldeyim, senin haberin var mı?”

“Özür dilerim aşkım.”

Hayretle gözlerim belerdiğinde neye uğradığımı şaşırmışım. Az önce bana ne dedi, ne dedi? Yumruğumu öyle bir sıkmışım ki tüm tırnaklarım avucumun içine girmişti. “Ne aşkından bahsediyorsun sen terbiyesiz! Bir daha sakın benimle öyle konuşma, benim seninle hiçbir münasebetim kalmadı rezil herif, bir de utanmadan hâlâ senin yanında duracağımı mı sanıyorsun? Sadece yediğin tüm haltı al ve hayatımdan defol git.”

Sinirden âdeta saçımı başımı yolacaktım, bu adam benimle dalga mı geçiyordu ya?

O son haberleri görmesem açıkçası bu şekilde hiddetli bir konuşma yapacağımı sanmazdım ama ... O ihanet artık doruk noktam olmuştu, aslında benim için sadece bu yeterliydi. Para şan şöhret umurumda değildi ki. Benden isteseydi, neyim varsa verirdim zaten.

Sibel için de anlaşımadığım şirket kalmamıştı, buna rağmen gözü benim işlerimde mi kalmıştı? Bana söyleseydi helali hoş olsun deyip kendi işlerimi de ona bağlardım. Hayatıma aldığım, değer verip sevdiğim insanlar için canı sağ olsun derdim en fazla, umursamazdım ki ...

Ama onlar tüm bunlara rağmen bana kazık atmak da bir yana, beni resmen kazığa oturtmayı tercih etmişti. İşte bu çok fazlaydı.

Yüreğim yanıyordu, yüreğim. En yakınım dediğim sevdiğim beraber uyuyup aynı kaptan yemek yediğim arkadaşım, yine bebeğim gibi sevdiğim herkese rağmen kapı gibi yanında durduğum sevgilimle beraberdi. Bunu bana yapmayacaklardı. En hassas noktandan vurmuşlardı, onları artık affetmem söz konusu bile olamazdı.

“Polen...” dedi ve hayretle soludu. “Sen eskiden benimle böyle konuşmazdın.”

“Çünkü eskiden seni insan sanırdım!” Hararetle ayağa kalkıp balkonda volta atarken kelimelerimi bastıra bastıra küfredencesine tısladım. “Sizi kimse sevmiyor diye üzüldüm, daha fazla yanınızda olmak istedim ama ne öğrendim biliyor musun Timuçin? Birileri, birilerini sevmiyorsa vardır ya bir bildiği! Vardır ya bir bildiği! Kimsenin adı kolay kolay dokuza çıkmazmış!”

Zaten bunu bana söyleyenler el değildi ki? Aptallık bendeydi. Sanki tanımadığım insanlar beni uyarıyordu.

“Bir de ne öğrendim, biliyor musun? Ben sizi kötü değil de saf masum sanırdım, geçmiş hayatınızdan dolayı çocuk kalplisiniz, bu yüzden düşünemiyorsunuz sanırdım. Yahu asıl saf masum benmişim, siz var ya adamı ters çevirip düz silkelersiniz ya! Bana da onu yaptınız zaten.”

Gerçekten de zamanında farkında değildim. Bu sürekli ben safım, şöyle güçsüzüm böyle hassasım ya da zamanında şunu yaşadım diye geçinen mağdur edebiyatı yapan kitle vardı ya o kitle. Onlara öyle güzel acıyorduk ki ancak koynumuzda yılan besliyorduk haberimiz yoktu. Asıl mağdur, asıl acı çeken, kan kusarken kızılıcık şerbeti içenler değil miydi? Herkesin hayatında zorluklar vardı, acılar vardı. Bencilce kendi derdini kederini kusup çevresinin enerjisini sömüren bu zavallı çöp topluluğu artık gözümde beterin de beteriydi. Asıl bana yazıktı, asıl bana acıydı, asıl beni düşünmelilerdi! İşte bunun için de önce benim kendimi düşünmem gerekiyordu. Kendini düşünmeyen kimse düşünmezdi.

“Polen sen çok değişmişsin...” Sesinde öyle bir korku ve hayret vardı ki ilk defa bu yönüme denk geldiği için alaşağı olmuştu.

“Çünkü eskiden seni seven Polen’dim, artık bir çöpten farkın yok gözümde. Ben seni olmayan kardeşim gibi sevmiştim be.”

“İşte sorun da buydu Polen! Sorun da buydu. Ben senin olmayan kardeşin değildim, erkek arkadaşındım ve benim de ihtiyaçlarım vardı.”

Suratımda histerik bir gülümseme oldu ve hiç sinirlenmeden yavaşça konuştum. “Erkek olsaydın da ben de seni erkek gibi sevseydim Timuçin.”

Ahizenin ardında ölüm gibi bir sessizlik olunca yaptıkları ihanet yüzünden kalbim o kadar çok ağrıyordu ki canımın acısını bir türlü bastırmıyordum. Gözümün önüne sürekli suratları geliyordu.

“Elini becerseydin de bana en yakın arkadaşım ile ihanet etmeseydin Timuçin.”

Bu kadarını duymayı kesinlikle beklemiyordu, ölüm gibi olan sessizliği devam edince daha da duygusuz bir sesle devam ettim. “Sen sevgilinin babaannesinin ameliyat parasına kadar çalan birisin ya, ne erkekliğinden bahsediyorsun?”

“Saçmalama Polen, ben onu ödünç aldım, geri ödeyeceğim.”

“Hiçbir şeyi benden ödünç almadın Timuçin, benim haberim yoktu, sen onları benden çaldın. Hırsızsın sen, kendine sakın ha ben erkeğim deme. O kadar parana rağmen benim yaşlı babaannemin ameliyat parasına düşmüşsün. Bir de gelmişsin, sorun bana kadınlık yapmamandı diyorsun.”

“Ama bana kadınlık yapmadın, bu mesele sürekli sorun oldu ilişkimizde. Hiçbir zaman sevgili gibi değildik. Olsaydık her şey daha farklı olabilirdi.”

Elimi havada savurarak bastıra bastıra tüm kelimelerimden lezzet alarak konuştum. “İyi ki de yapmamışım, iyi ki de bana hiçbir anlamda dokunmana izin vermemişim. Senin gibi bir herifle olsaydım ölürdüm kahrımdan. Gerçek bir adamla olacağım ben inşallah her anlamda. Sen karaktersizsin, sen sevgilisinin paralarını çalan birisin. Sakın ha ben adamım diye gezme. Milyarlık donlar giyiyorken ben sevgilimin babaannesinin ameliyat parasına kadar çalıp onu dolandırdım diye gez, doğruları anlat, bak bakalım sana o omurgasız çevrenden başka kim adam diyecek.”

O ahizenin ardında sıkıntıyla soludukça ağzıma ne geliyorsa, içimde yara olan ne varsa resmen kelimeleri ağzımda çiğneye çiğneye tükürüyordum. “Siz orada bana çaktığınız kazıklarla Maldivler tatili yaparken bak

ben sayenizde iş alamıyorum. Bu yüzden sabah yedi akşam on demeden hem pidede hem de kuaförde aslanlar gibi çalışıp kazanıyorum ekmek paramı, he yine de eyvallah demiyorum. Bir de burada tüm külfeti çekerken seni hoş edeceğim Timuçin, değil mi? Sana inanacağım he? Erkeğim deme kendine. Bundan sonra bil ki yaptığınız her şeyin bir hesabı var ve siz de bunu en ağır şekilde ödeyeceksiniz.”

“Polen...”

“O Sibel’in de alacağı olsun ama ona da söyle, yedirdiğim içirdiğim helali hoş olsun ama gram hakkım sizde kaldıysa Rabb’im bir taraflarınızdan fitil fitil çıkartsın inşallah, reziller sizi!”

“Senden aldıklarımı en kısa zamanda vereceğim bak sakın ol, yarın öbür gün yüz yüze bakmayacakmışız gibi konuşma sakın...”

“Ya sen ne yüz yüze bakmasından bahsediyorsun, bundan sonra köpeğin pisliğinden farkınız yok benim için. Benden çaldıklarına da geleceksin para mı? Ben yine çalışır kazanırım. Ama siz o beş kuruşa sattığınız karakterinizi ne yapacaksınız he?”

Sıkıntıyla soludu ve aceleyle konuştu. “Şu an çok sinirlisin, mantıklı düşünemiyorsun, seni tekrar arayacağım ama bir sakince düşün, tamam mı? Ben yine o ilk sevdiğin Timuçin’im.”

Sinirlerim bozularak gülümsedim. “Evet evet, yine o Timuçin’sin, ben salak olduğum için ilk başta anlamamışım ne mal olduğumu.”

“Polen saçmalıyorsun, her neyse seni aradığımı sakın kimseye söyleme ve geleceğimizi düşün. Ben her şeyi düzelteceğim, sadece beni bekle.”

Telefonu kapatınca öfkeyle nefes alıp veriyor, sinirden ağlıyordum. Bir de utanmadan bana aşkım diyordu, açıklayabilirim diyordu. Hâlâ utanmadan beni salak yerine koyuyor, beklememi söylüyordu.

Kendimi tutamadan bir kahkaha attığımda sinir sistemim yine altüst olmuştu. “Adama bak ya ... Bir de her şeyi düzelteceğim diyor, sanki orada çok büyük bir sıkıntı çekiyormuş gibi konuşuyor. Yahu senin havuzdan güncel görüntülerin geldi, almışsın yanına bir de en yakın arkadaşımı, oh, mis gibi tatil yapıyorsun, şekerim ben kör müyüm?”

Ah... Ah! Ama Timuçin Efendi... Bilmediğin bir şey vardı ki ben yalnızca sevdiklerime karşı salaktım. Anlamadığın bir şey vardı ki o sevgi

dağıtımı konusunda ciddi bir güncelleme yapmıştım. Ben de Polen'sem ... Ben de Polen Bal'sam ...

Ben de 24 yaşında, çiçeği burnunda, güzel mi güzel, tatlı mı tatlı, bir zamanlar festivallerin gösterilerin podyumların tozunu attıran Polen Bal'sam. Benden çekeceğiniz vardı çünkü artık sizi sevmiyordum. Ve daha da fenası ... Ne olduğunuzu biliyordum.

O yüzden beni kırk sekiz yerimden dolandıran eski sevgilim ve en az seksen altı tane iş bağıladığım hâlde arkamdan bıçaklayıp yerime geçmeye çalışan yakın arkadaşım ... Bambaşka bir yönümle tanışacaksınız, hazır mısınız?

Burnumu çekerek yere oturduğumda sırtım balkon kapısına dayalıydı. "Kiminle konuşuyordun sen öyle Vitrin Süsü?" Ürpererek omzumun üzerinden arkamı döndüğümde o heybetli görüntüyle karşılaşmıştım. Hızlı bir şekilde suratımdaki ıslaklığı silmeye başladığımda ağlamam bir türlü durmuyordu.

"Kenan komiserim ..." Kedi gibi bir sesle mırıldandığımda gelmesini beklemediğim için kalbim korkudan hızla atıyordu.

"Kiminle konuşuyordun dedim?" Alt dudağımı dişleyerek heybetli görüntüsünden bakışlarımı kaydırarak yerdeki kilimin desenlerini izledim, ona kimin aradığını söyleyecek miydim?

"Ah, ah, ah! Al- Alis-ya bir du-dur be kızım!" Sırtına ve koluna aldığı terlik darbelerinden güçlükle kaçarak yatağının diğer tarafına geçtiğinde Alisya'nın hiçbir şekilde şakası yoktu.

Korkut hayretle soluk soluğa kalmış bir vaziyette karşısındaki arkadaşına baktığında ne diyeceğini şaşırmıştı. "Ya küçük kızım benim, sen neden bu kadar sinirlendin ki anlamıyorum bir türlü." Genç adam kendini ifade edemedikçe kıpkırmızı kesilmişti. Bir yandan da sesini yükseltmemek için üstünkörü çaba gösteriyor, içeridekilere rezil olmamak için çabalıyordu.

"Ne demek anlamıyorum ya?" Kız hayret dolu bir nidayla ellerini

beline yerleştirdiğinde surat ifadesi gerilmekten kaşları neredeyse alınına değecekti. “Sen benim arkadaşım değil misin?” Elindeki terliği göğsüne doğru tutarak işaret etmişti.

“Evet, senin arkadaşınım tabii!”

“O zaman ne diye arkamdan iş çeviriyorsun oğlum, ben el miyim?”

“Ya öyle olmadı Alisya.”

“Ne öyle olmadı ya? Polen’e de böyle birini ayarlayacak mıydın? Haber yokken taktik yaptıracak mıydın?”

Surat ifadesi anında ciddileşince hayal kırıklığıyla hüsrana uğradım. “İşte bak canımı yakan tam olarak da bu durum, anladın mı? Niyetin ne olursa olsun, senin benimle birleşmen gerekiyordu. Sen ise iki günlük tanıdığın adama beni ayarlamaya çalışıyorsun, ben bu kadar mı kıymetsizim senin gözünde?”

Tam da o anda asıl derdimin ne olduğunu görmüş olacaktı ki sessiz kaldı ve sevgiyle parlayan gözlerle baktı. “Sen...” deyip yanık sesiyle devam etti. “Alpay’a senden daha fazla önem verdiğimi mi düşündün?”

“Düşünmedim, hissettirdin! Sanki ben senin arkadaşın değilmişim gibi hissettim.”

Kaşları aşağı doğru çöktü ve üzülererek yanıma geldi. “Küçük kızım benim...” Teklifsizce kollarını omuzlarıma dolayıp sarılmaya çalışınca onu geri ittim. “Çekil, ben seninle küsüm.”

“Kızım vallahi öyle bir şey yok, o herifi benim gözüm tutmasa böyle yapar mıyım hiç?” Sert bir şekilde gözlerine bakmaya devam ediyordum. “Demek ki bir şey görmüşüm de ben de destek olmuştum.”

Gözlerimi devirdim. “Sorma ya, ne gördün ne gördün! 31 alisyanin-kalbi69 diye kullanıcı adı yapan bir adamdan bahsediyoruz ya!”

Dayanamadan ufak bir kahkaha attı. “Dikkat edememiş işte, aşkından çocuğun gözü kör olmuş.” Kollarını iterek geri çekildim. “Bırak Allah aşkına Korkut ya! Neresinden tutsam elimde kalıyor, bir de hâlâ onu savunuyorsun.”

Gülümseyerek yaklaştığında her ne kadar eğlense de ciddiydi. “Kızım harbi konuşuyorum bak. Gel otur bakalım şöyle.” Yönlendirmesiyle beraber yatağının karşısındaki sandalyeye geçtiğimde o da yatak ucuna

oturmuş, dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamıştı. “Bak Alisya, ben bu çocuğun bırak senin suratına bakmasını, adının geçtiği masada bile gözlerinin nasıl parladığını gördüm.”

Birden ciddileşmesiyle beraber otomatikman ben de sakinleştiğimde mimiklerinden, sesinin tınısından ne kadar samimi olduğunu görebiliyordum. Aynı zamanda da az önceki bakışından bana karşı olan sevgisini ve önemini de hissedebilmişim. Bu yüzden sakinleşmişim zaten.

Söyledikleri içimde bir yerlere dokundu, hatta orası öyle bir yerdi ki erimek için başından beri sızlanan buzlardı. Zaten samimiyetle geçen iki lafla inanmak istiyordum o gözlere ancak yine de yapamıyordum. Korkut gibi bende hatırı olan biri tarafından böyle sözler duymak benim için çok önemliydi.

“Gözümle görmesem, emin olmasan hiç böyle bir işe girer miyim sanıyorsun? Sen benim küçük kıızımsın. Ben seni öyle her önüne gelenle yakıştırır mıyım sanıyorsun Alisya?”

Kısa bir sessizlik oluştuktan sonra iyice düşündüm ve küskün çıkan sesimle mırıldandım. “Bilmiyorum, her şey öyle ani olunca ben de şaşırdım, kaldım. Bir de senden hiç beklemezdim, böyle taktik vermeler falan. Hemen al gülüm ver gülüm hesabı olmuş gibi geldi.”

“Ya öyle şey olur mu hiç? Bak bakayım sen benim suratıma.” Kafamı kaldırıp hırçın ifademi kısa süreliğine geri gönderdiğimde bakışlarının içi sıcacıktı. “Sen hiç mi güvenmiyorsun fikirlerime? O çocuk sağlam diyorum sana.”

Sıkıntıyla soluduğumda bakışlarım etrafta geziniyordu. Normal konulardan bahsederken çan çan olan çenem duygularım söz konusu olduğunda kilitlenip kalıyordu sanki...

“Aslında ben de ona karşı boş değilim...” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Hem de başından beri...”

“Harbi mi lan?” Çok şaşırmıştı. “Oğlum senden böyle şeyler duyacağımı hiç beklemezdim, Alisya sen ciddi misin?”

“Geri zekâlı, zaten o yüzden bu kadar sinirlendim ya. Senin verdiği o zevzek fikirlerden sonra birden soğuk yapıp geri çekilince neye uğradığımı şaşırdım, kaldım.”

Dudakları hayretle aralandığında ne diyeceğini bilememiştir. Eliyle ağzını örtüp sayıklarcasına mırıldandı. “Yani ben yapayım derken istemeden aranızı bozmuş oldum?” Kafamı onaylar anlamda salladım. “Hem de fena hâlde.”

Evet, aynen öyle. Her şey çok güzel, hem de öyle tatlı ve kararında ilerliyordu ki kendimi bulutların üzerinde hissediyorken... İki kafasızın planıyla birden yere çakılır vaziyette bulmuştum. Zaten duygularıma ulaşmak benim için kolay değilken kafamı karıştırıp geri adım atmama vesile olmuşlardı.

Bir güvenim kalmamıştı ki. Zaten güven sıkıntısı yaşayan bir kızdım, bu ilişkiye olan inancım daha başlamadan bitmişti.

“Alisya, tüm bu olanlar için yani burnumu da sokup her şeyin mahvolmasına vesile olduğum için senden gerçekten de tüm içtenliğimle özür dilerim.” Küskün ifademle ona bakmayı sürdürünce kendisine ufak bir küfür savurup hızlıca devam etti. “İstemeden de olsa bir süre kendini kötü hissetmene sebep oldum ama ... Bil ki o çocuk seni çok seviyor, ne yaptıysa sevdiğinden yaptı.”

Kollarımı göğsümün altında bağladım. “Nasıl seviyor? Beni resmen görmezden geldi, çok kabalık etti. Oysaki nasıl da şevклиydim onunla konuşmak için biliyor musun? Aklımdan diyaloglarımızı bile tahmin ediyordum. Hakkında bir şeyler öğrenmek için söyleyeceklerimi kuruyordum ancak o her seferinde öküç gibi davranarak hevesimi kursağında bıraktı.”

“Of...” Eliyle suratını sıvazladı. “İnanamıyorum ya ... Sen resmen bu hâldeyken, seni yıllar sonra ilk defa bu şekilde görmüşken biz de bilmeden resmen sıçmışız.” Alnını sıvazlıyorken bakışları boşluğa baktıkça daha fazla anlam kazanıyordu. İşte o beni tanıdığı için daha iyi anlıyordu ne halt ettiklerini.

“Sen bir erkekle konuşmak için şevкли olmazsın ki bu çok zor. Bir de kafanda onunla konuşmayı bile kurmuşsun. Kim bilir o öyle ilgisiz davranca nasıl kırıldın, kıyamam ya ...”

Dolan gözlerle ona bakmayı sürdürdüğümde sıkıntıyla soluğunu bıraktı ve iyice yaklaşarak mırıldandı.

“Yine de çok zor biliyorum ama bir şans daha versen? Bak ben

kefilim diyorum, yemin ederim seni hayal kırıklığına uğratmayacak Alisya, o çocuk seni çok seviyor.”

“Bilmiyorum,” dedim ve sıkıntıyla devam ettim. “Her ne kadar size komik gelse de 31alisyaninkalbi69 meselesi aklımı bulandırdı, sapıkça imalar yapıyor sanki.”

“Kızım,” dedi ve kendini tutamadan ufak bir kahkaha patlattı. “Olur mu öyle şey Alisya? Olsa bile ben onu yanında barındırır mıyım sanıyorsun? Instagram otomatikman sayı oluşturuyor ya, öyle denk gelmiş işte.” Gülmeye devam etti. “İlahi ya! Sen de abartıyorsun bazen parano-yaklığı.”

“Ne yapayım ya? Erkeklere güvenmediğimi zaten biliyorsun!”

Kıkırdarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı. “Biliyorum tabii de sen gel beni dinle. Eğer yanılırsan o zaman kafamı kopartmana izin veririm. En azından bir konuş, daha fazlası zaten sen istersen olur, sadece bir konuş ya, pişman olmayacaksın.”

İstemem yan cebime koy bakışlarımla onu izliyorken kalbim tekrardan kıpır kıpır olmuştu. Korkut ilk defa bana karşı bir erkeği övüyordu. Onca olan duygu karmaşıklığıma rağmen Alpay’a bir şans daha verecek miydim?

Yanıma oturunca iç çekerek mırıldandım. “Kiminle konuşuyordum, biliyor musunuz?” Küçük bir çocuk gibi suratımı kaldırıp ona baktığımda yanımda bir kişinin oturacağı kadar boşluk vardı. “Timuçin çöpüyle.”

Verdiğim cevap karşısında kaşları hayretle yukarı doğru kıvrıldığında şaşırıldığını her hâlden anlayabiliyordum.

“Timuçin çöpüyle mi?” Teyit etmek istercesine tekrarladı.

“Evet,” dedim ve burnumu çekerek telefonu açıp numarayı gösterdim. “Beni bu numaradan aradı, daha öncesinde not da göndermişti, sizlere söylemedim.” Dirseğimin içiyle yüzümü silmeye devam ederek telefonumun arkasındaki kâğıtları çıkarttım. “Hepsini teslim edeceğim.”

Notları eline aldıktan sonra kıstığı gözleriyle beraber suratımı azar-

larcasına izleyerek tısladı. “Özel listem dediğin kâğıtlar değil mi bunlar?”

Utanarak kafamı önüme eğdim. “Özür dilerim.”

“Aptal olduğun yetmiyormuş gibi aynı zamanda da küçük bir yalan-
cısın demek.”

Burnumu çekerek sessizce gözyaşlarımı akıtmaya devam ettim. “Ne
deseniz haklısınız.”

Kısa bir sessizlik oluşsa da bıkkınlıkla soluğunu vererek mırıldandı.
“Zırlama daha fazla, al şunu da sil suratındaki ıslaklığı,” deyip önüme doğ-
ru kolunu uzattığında kazağının kol kısmına bakakaldım. Hıh? Benim için
onu feda mı edecekti?

Acıklı bir ifadeyle dudaklarımı kıvrıp hayranlık dolu bakışlarımla
yandan gözüken sert çehresine baktım ve reddetmeden koluna yapıştığım
gibi gözlerimi silmeye başladım. Badisinin kumaşı o kadar yumuşaktı ki
hiç acıtmamıştı gözkapaklarımı.

“Ne yapıyorsun Vitrin Süsü? Peçete miyim ben?”

“Hıh?” Kafamı kaldırarak bir çatık suratına, bir de uzattığı koluna
baktığımda iki parmağının arasında tuttuğu mendili sallıyordu.

“Ay, şey, ben...” dedim ve yavaşça peçeteyi alıp kucağıma indirdiğim-
de bakışlarım bacaklarımdaydı. “Özür dilerim, kıyafetinizi mahvettim.”

“Bir de bana yalan söyledin.”

Küçük bir çocuk gibi aşağıya bakmaya devam ederken yavaşça boy-
numu kaşıdığım da bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.
Tekrardan dolan gözlerimle beraber ağlayama başladığımda bu seferki di-
ğerlerinden farklıydı, sesli ağlıyordum.

“Özür dilerim...”

Selami ve Korkut’un yanında ağladığımda sessizdim ancak... Ancak
bu adamın yanında ne zaman ağlasam hep çocuk gibi bağırarak ağlıyor-
dum. “Evet, biliyorum, aptalın tekiyim, sürekli yanlış yapıp duruyorum.
Bu zamana kadar dediklerinizin hepsinde haklıydınız, çer çöple doldur-
muştum hayatımı ve şimdi de onların ceremesini çekiyorum!”

“Tamam yeter, zırlama daha fazla.”

Verdiği mendili burnuma götürüp kuvvetle sümkürdüğümde kulak-

larım açılmıştı. Burnumu tamamen temizleyip mendili güzelce katlayıp diğer tarafa koyduğumda sinirlerim öyle bozuktı ki olan biten çok taze olduğu için bir türlü hazmedemiyordum.

“Hayır ben parasında da değilim ki bana ihanet etmişler, inanabiliyor musunuz? En yakın arkadaşım ve eski sevgilim.”

“Eski sevgilim dediğine göre sonunda ayrıldın demek.”

Hayretle ona döndüm ve inanamıyor gibi sayıkladım. “Tabii ki ayrılacaktım! Bunu affeder miyim sanıyorsunuz? Suratına karşı içimde ne varsa çat çat patlattım, ne hâli varsa görsün dangalak herif.”

Kaşları daha da kalktığında suratında hafif bir tebessüm oluşmuştu. “Dangalak herif mi? Sen bilir miydin öyle laflar?”

Burnumu çekerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Alisya’dan alıştım.” Ardından aklıma gelen ayrıntıyla beraber iyice coşan ağlamamla haykırdım. “Aslında bu lafı Sibel daha çok kullanırdı, bizim çok güzel bir arkadaşlığımız vardı.” Aklımı kaçıracakmışım gibi ellerimi saçlarımın arasma sokarak yolarcasına geri ittim. “Ya ben o kızı kaç gece koynumda uyuttum, beraber aynı tabaktan yedik, aynı yerde uyuduk, bana bunu nasıl yapar?”

Tınıuçin’den çok Sibel’in yaptığı koyuyordu zaten bana. Dostumdu ya o benim. Arkadaşımdı arkadaşım! O kadar geçirdiğimiz günün hiç mi hatırı yoktu? Nasıl sevgilim dediğim insanla münasebete girerdi ya? Hepimiz beraberken merhaba merhabadan öte bir samimiyetleri bile yoktu, ufak sarılmalarım bile garipseyebilirken gördüğüm o fotoğraflar, tatiller de neyin nesiydi? Gerçekten tam anlamıyla beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

Tüm yaşananlar rüya gibi geliyordu, zaten asıl hikâyem de o küçük kodeste bu şekilde başlamamış mıydı? O zamanda rüya sanmıştım ve değiştirmeye çalışmıştım.

Şimdi de değiştirmek istiyordum ancak mekânı değil, insanları! Kendimi!

“Komiserim...” dedim boğuk kopan hıçkırıklarımın arasından kafamı tekrardan ona çevirdim, gözlerine baktığım anda o sert ifadesinin arasından sızan eşsiz şefkat kırıntılarını görebiliyordum. Tek kaşını sorarca-

sına kaldırınca işaret parmağımla benimkine nazaran devasa kalınlıktaki kolunu gösterdim.

“Kolunuzu bir süreliğine ödünç alabilir miyim?”

Bana iflah olmazmışım gibi bir bakış attıktan sonra bir şey söylemeden çenesinin ucuyla omzunu gösterdiğinde denizde boğulurken kazara bulduğum bir can simidine sarılır gibi yapıştım koluna.

“İnanamıyorum ya, inanamıyorum!” Tuttuğum koluna iki elimle de sarılmış, kafamı omuz başlığına yaslamıştım. “Nasıl bana bunu yaparlar ya,” kafamı hafifçe kaldırıp köpek yavrusu gibi suratına baktım. “Aynı kapitan yediğimizi söylemiş miydim?”

Dudaklarını büzüştürerek elini kafamın tepesine atıp köpek sever gibi saçlarımı dağıttı. “Söylemiştin, evet! İki kez daha söylemiştin!” Azarlarcasına konuştuğunda dudak bükerek tekrar kafamı yasladım. “O zaman beraber yıkandığımızı söylemedim. İnanabiliyor musunuz, biz onu da birlikte yapmıştık.”

“Sen de he!” Hararetle kolunu kurtardığında bana inanmayan bakışlarla bakıyordu. “O kadarını da yapmamalısın!”

“Ama ne var ki arkadaşım o benim ...”

Kaşları çatıldı. “Arkadaşın diye!” Gözlerini sertçe yumduğunda sözlerini seçmeye çalışıyordu, geri açarak dişlerinin arasından tısladı. “Böyle şeyleri birlikte yapmanıza gerek yok.” Aramızda gergin bir bakışma olduğunda kulakları kızarmıştı. Burnundan derin bir soluk aldı. “Üstelik bir erkeğe bu tarz şeyler anlatmamalısın.”

Sertçe yutkunarak kararlı gözlerine daldığımda damağıma yapışan dilimi güçlkle ayırdım. “Siz de ne anladınız! Ay!” Hayretle önüme dönüp abartılı bir tonla devam ettim. “Bikiniimiz vardı herhâlde, bikiniimiz ...”

Tek kaşı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. “Normalde insanlar bikiniyle mi yıkanır da o şekilde anlayacağım Vitrin Süsü?” Sertçe yutkunarak kafamı biraz daha geri çektiğimde her geçen saniye aramızdaki tansiyon giderek arttığında balkon daha da küçülüyordu. Alık alık gözlerimi kırptırıp bakışlarımı etrafta gezdirerek kısaca düşündüm. Yanında cinsiyetimi unutup hareket ederek ileri mi gitmiştim acaba?

Boğazımı temizleyerek kedi gibi mırıldandım. “Ne bileyim ben sizin

yanınızdayken genelde fazla düşünmüyorum.” *Bu saçma oldu sanki Polen, biraz daha toparla.* “Yani erkek gibi görmedim hiç.” Tek kaşı manidar bir tavırla kalktığı anda nefesim kesildi. *Bunu da demezsin ya!* “Yani şey... Benim için bir abi gibisiniz...” Bakışları kısılinca boğuluyormuşum gibi öksürüp hızlıca ekledim. “Böyle köpek sever gibi kafamı seviyorsunuz falan... Arada Selami’yi de öyle sevdiğinizi gördüm, değil mi?” Baston yutmuş gibi dik durdum. “Kardeşiniz gibi hissediyorum kendimi, ondan rahat davrandım.”

“O zaman bana komiserim yerine abi demeye ne dersin?”

İki gözüne de denize dalıyormuşum gibi daldığımda istemsizce alt dudağımı ısırılmışım. “Abi mi?”

“Hıhı... Kardeşim gibi hissediyormuşsun ya.”

Ağzımın içi hızla kurumaya devam ettiğinde neden bu kadar sinirli gözüktüğünü bir türlü anlayamıyordum. Önüme dönerek ellerimi dizlerimin üzerine koyduğumda bakışlarım dışarıdaydı.

“Olur tabii, aile gibi olduk artık. Hem resmiyet de aradan kalkmış olur komiserim. Şey yani... Kenan ab... abeh-” Alnımı kaşıyarak bir kabahat işlemişim gibi ona baktığımda giderek kısılan bakışlarıyla kırmızı yanaklarımı ve irice açtığım gözlerimi izliyordu.

20. Bölüm

“Mevlit Pırlavı”

“Polen kahverengi bonemi gördün mü?” Üzerime dört sene önce babaannemin hacdan getirdiği namaz elbisesini geçirip içeriye doğru bağırdım. “Ütü masasının oraya baktın mı?” Kısa bir sessizliğin ardından azarlarcasına yakarışlarını işittim, gözlerimi kısıarak laflarından kaçmaya çalıştım.

“Yahu bunu koyarsın çekmeceye, değil mi? Ne işi var bonemin ütü masasının üzerinde?”

“Of babaanne ya, sanki yemek masasının üzerine koydum.”

Eşarbını bağlayarak odama girdiğinde aceleyle konuşuyordu. “Neyse ne! Alisya nerede kaldı, çabuk, geç kalacağız!”

“Gelmek üzeredir.”

Bugün babaannemin yakın arkadaşlarından birinin, Mukaddes teyzenin mevlidi vardı ve biz de Alisya’yla beraber onlara katılacaktık. Küçükken babaannemle sık sık gittiğim yerlere iş hayatına girdikten sonra adımımı bile atamaz olmuştum. Geçen gün de başıma gelenlerden sonra tek çare kendimi maneviyatımı güçlendirmekte bulmuştum. Bu Kur’an bana iyi gelecek, yaralarımı saracaktı.

“Kız babaanne, sen ne güzel olmuşsun böyle!” Gülümseyerek etrafından dolanıp çiçekli elbisesini süzdüğümde hemen utanmıştı.

“Deli deli konuşma be, bizden geçti artık, güzellik mi kaldı.”

Kıkırdayarak yanından yürürken poposuna vurdum. “Öyle deme, senin de giderin var şekerim. Vallahi dedemin kemikleri sızlar, kırıtmadan yürü he! Başıma iş açma benim.”

“Tövbe estağfurullah, ne biçim konuşuyor babaannesiyile, şu ağza bak ağza.”

Babaanneme takılmaya devam ederek çantalarımızı hazırlayıp kapıya çıktığımda Alisya da gelmişti. Üzerine giydiği bana göre son derece moda olan entarisini görünce kendimi tutamadan kahkaha attım. “Ay Alisya, bu ne!” Gülerken geriye doğru düşüyor, bir yandan da omzuna vuruyordum. “Çok komik olmuşsun!”

Gözlerini devirerek üzerimi incelediğinde laf edecek bir yer bulamamış olacaktı ki burun kıvrırmakla kaldı. “Çok konuşma da hadi gidelim artık, geç kalacağız.”

Babaannemle beraber evden çıktığımızda Muhterem teyze de bize katılmıştı. İki yaşlı kadını arkamızda bırakarak yavaş yavaş yürümeye devam ettiğimizde kol kola girmiş vaziyetteydik.

“Bir gidelim Kur’an dinleyelim de kendimize gelelim şekerim, vallahi telef oldum burada.”

“Sen mi ben mi? Bu aptal insanlarla uğraşmaktan, aralarında bulunmaktan kafam o kadar çok doldu ki çıldırmak üzereydim, iyi oldu bu davet.” Ardından aklına bir şey gelmiş gibi kıkırdadığında asabi ifadesinden eser kalmamıştı. Neyi hatırladığını anımsayınca ben de ufak bir kahkaha attım.

“Hatırlıyor musun ben şehir dışına üniversiteye gideceğim diye ramazan günü kadir gecesinde camiye gidip namaz kılmıştık.” O namazın niyetini hatırlayınca gülmekten gözlerim yaşarmıştı.

O zamanlar şimdiki gençler gibi uyanıklık yoktu. Bizim zamanımızın on yedi, on sekiz yaşları çok daha masumdu. Ne denirse inanır, korkardık. Bizim mahallenin de güzide ablaları Alisya’nın şehir dışına okumaya gideceğini duyduklarında tavsiye etmemişlerdi.

“Hatırlıyor musun, Ayfer abla ne demişti?” Yaşaran gözlerini silince kıkırdadım.

“Hatırlamaz olur muyum şekerim, şehir dışına okumaya gidenlerin birçoğu yoldan çıkıyor, kendinize mukayyet olun demişti.” Bunu sadece kızlar için de söylememiştii. Gidenlerden örnek verdiğiinde gittikleri hâl ve döndükleri hâl arasında dağlar kadar fark olan sadece kızlar değil, mahallenin erkeklerini de görünce Alisya’yla o zaman çok korkmuştuk ve her ne kadar ben şehir dışına gitmesem de aynı niyeti iş hayatımla ilgili etmiş, öyle olmamız, özümüzü kaybetmememiz için kadir gecesinde saatlerce dua etmiştik.

“Ay Polen ya, ne saftık ne masumduk o zamanlar...”

“Ama Ayfer abla da öyle bir demişti ki ödümüz patlamıştı şekerim!”

“Ayfer abla haklıydı bu arada, şehir dışına çıktığımda ilk defa anne babasından ayrı kalmış bir kesim insanların ne hâle geldiğini gözlerimle gördüm. Öyle çok çıkar ilişkisi vardı ki herkes yedikleri haltları sanki dünyanın en büyük lezzetiymiş gibi anlatıyor, senin de o batağa düşmen için kötüyü iyi göstermeye çalışıyordu. Resmen şeytanın görevini üstlenmiş gibilerdi. Ayfer ablanın ikazları olmasaydı, onların beni gerçekten de önemsedğini sanıp yanlarında kalabilirdim.”

“Evet ya, gerçekten de bizi o gün kıldığımız namaz korudu, ben de bu camiada türlü türlü ortam gördüm, tırnağıma bile zarar gelmeden çıkabildim çok şükür. Birbirini batırmak için insanın koluna bacağına yapıyorlar cidden.”

Hatta başıma gelen travmatik olaylar aklıma gelinde kanım ürpererek titredim. Çıkamam dediğim işlerin hepsinin içinden çıkmıştım yeni bir travma sahibi olmadan.

“Evet, iyi gibi gözüküp o verdikleri korkunç tavsiyeler aynı zamanda pis olan şeyi sanki dünyanın en normal ve iyi olayıymış gibi göstermeye çalışıp aklınla oynamaları ... Gerçekten de insanı manipüle etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.”

“Evet öyle. Bir de teksin yani, kalabalığa karşı teksin ve kendini koruman lazım. Ama bu zor oluyor çünkü yanlış olsa da herkes aynı şeyi yapıyor, bu yüzden algın kayabilir, o zamanki saf aklınla çoğunluğa uyabilirsin.”

“Ama çok şükür ki biliyoruz, çoğunluk yapsa bile yanlış yine de yanlıştır.”

Mevlida geldiğimizde ev öyle güzel ayarlanmıştı ki tüm kalabalık içersine rahatça sığıyordu. Alisya’yla rahat bir köşeye geçip oturduğumuzda bir süre sonra odaya varlığıyla tüm salonu aydınlatacak, o kalabalığın arasında bile kendini fark ettirecek bir kadın kıızıyla beraber girmişti.

“Polen!” Alisya kulağıma doğru kıkırdadı. “Baksana kadınla pişti oldu, aynı entariyi giyinmişsiniz.”

Evet. Gerçekten de aynısıydı ancak o kadar farklı kombinlemiştik ve kadının aurası öyle çok eşsizdi ki ilk başta anlamamıştım. Pembe tonlarının en açık olduğu düz elbisemizi ben iri taşlı daha koyu pembe uzun kolyeyle kombinlemişken o, kollarının uçlarına saks mavisi tüyler takarak kombinlemişti. Aynı zamanda da altı gri simli, üst tarafı siyah kalan kemikli sekreter gözlüğü takmıştı.

Ayakta dikiliyorken koltukta oturan benimle göz göze gelince üzerimi deşercesine süzdü ve Seda ablanın yönlendirmesiyle beraber alçak olan tabureye oturduğunda hâlimden son derece rahatsız gibi gözüküyordu.

“Acaba kadına yer mi versek? Bizden yaşça büyük sonuçta.” Yine kulağıma doğru eğilip fısıldayınca suratımı ateşe değmişçesine geri çektim. “Saçmalama Alisya, bu koltuğu kapmak için tam yarım saat önce geldim.” Sesimi biraz daha kısarak ona yaklaştım. “Hem tek izin günüyle ne kadar çok çalıştığımı biliyorsun, sırtım ağrıyor, orada nasıl oturayım şekerim?”

Dudak bükünce vicdanımı sızlatmıştı artık bir kere. Oflayarak mırıldandım. “Senin sırtın ağrımıyor, kalk, sen yer ver!”

Panikle geri çekildi. “Saçmalama, ben de çok yorgunum.”

Küçük bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. “O zaman konu kapanmıştır.” İkimiz de hem suçlu hem de güçlü bakışlarla birbirimize bakıp dut yemiş bülbül gibi önümüze döndüğümüzde koltuklarda oturan en genç kızlar olarak dikkat çekmemek için içimizden dua ediyorduk.

Arkamızdaki teyzeler o kadının çocuğunun giydiği elbiseyi konuşuyorlardı, üzerinde el oyması bembeyaz ipten örülen dantel bir elbise vardı. Kendi aralarında onun örneğini çekiştiriyor, nasıl yapıldığını anlayarak örneği çıkartmaya çalışıyorlardı.

Benim de dikkatimi çekmişti, kim bilir kaç gece uğraşmıştı o koca elbiseyi işlemek için.

“Hanımlar!” Muhterem teyze gelip sıkıntıyla konuştuğunda ortamdaki uğultu son bulmuştu. Hepimiz dikkatle ona bakıyorduk. “Ayşe hoca-nın acil bir işi çıkmış da Kur’an’ı bilenler sırayla okuyabilir mi rica etsem?” Zavallı kadın çok üzgün görünüyordu, nasıl da sıkıntılıydı, sonuçta her şeyi ayarlamıştı ve okuyacak kimsesi yoktu.

“Polen, sen okusana.” Alisya yine kulağıma doğru girince irkilerek geri çekildim. “Sen benden daha iyi biliyorsun.”

“Alisya saçmalama!” Gözlerimi belerterek kalabalığa baktım. “Bu kadar kalabalığın arasında nasıl okuyayım? Hem yıllarca elime Kur’an almadım ki yavaşlamışımdır!” Arkamı dönüp babaanneme baktım. “Babaanne sen okusana!” Fısıldayarak bağırdığımda suratı asıktı.

“Yakın gözlüğüm yerine uzak gözlüğümü getirmişim kızım ya!” Sıkıntıyla soluyarak önüme döndüm, o sular seller gibi okuyordu, bu yüzden bu fırsatı kaçırdığı için de çok üzülmüştü.

Sıkıntıyla önüme döndüğümde pişti olduğum kadın elini kaldırdı. “Ben okurum.”

Alisya’yla utanarak birbirimize baktıktan sonra sertçe yutkunup önümüzde döndük.

“Çok yaşa Şahika kızım, sen başla o zaman!” deyip yemeklere devam etmek için Muhterem teyze mutfığa geçtiğinde Şahika dedikleri kadın devasa Kur’an’ım çıkarttı, dizinin üzerindeki mindere koydu. Alisya’yla beraber cüzlerimizi açtığımızda kadın taktığı garip gözlüklerinin üzerinden içeridekilere bakarak sordu. “Yasin’i okumak isteyen var mı?”

“Polen sen okusana, en hızlı onu okuyordun.” Yine kulağımın dibine kadar giren dudaklarla irkilerek ona doğru döndüğümde yüreğime inecekti az daha.

“Ya Alisya!” Fısıldayarak ona doğru bağırdım. “Heyecanlanıyorum diyorum, anlamıyor musun? Yavaşlamışımdır da okuyamam ben.”

“Bilen yok mu?”

Elimi kaldırarak kadına döndüm. “Ben biliyorum.” *Ne? Hay aksi!*

Sertçe yutkunarak tamamladım. "Ama yavaşım yani, dikkat etmeniz lazım."

Sert bakışlarıyla bir bana, bir de oturduğum rahat koltuğa baktıktan sonra önüne döndü. "Neyse ben okuyorum."

Kadın başlayıp üst üste tek başına devam ettiğinde okurken yorulduğunu sesinden anlayabiliyorduk. Aralarda, "Okumak isteyen varsa katılabilir," diye de uyarı geçiyordu. Yine bitirdikten sonra sıradaki sure için sorduğunda göz göze gelince istemsizce yutkundum.

"Şey ben okurum ama kendime güvenmiyorum..."

Gözlerini okumayacaksan atlayıp *durma* der gibi devirip sert bir soluk aldı, önüne dönüp devam ettiğinde Alisya'yla beraber sıkıntıyla birbirimize baktık. "Üstlenmeyeceksen hiç girmese miydin araya acaba arkadaşım?" diye fısıldadığında oturduğum rahat koltuk kadının kan revan olan görüntüsü karşısında bana iyice batmaya başlamıştı.

"Keşke ona yer verseydik."

"Keşke..."

Kadın iki büklüm sandalyede koca Kur'an'ıyla okuyor, sürekli tükenen nefesiyle beraber kıpkırmızı kalarak devam ediyordu.

Sıkıntılı dakikaların ardından Kur'an bittiğinde yemek dağıtımı için kalkıp yardım ettik. Çocuklar oradan buraya koşturuyor, kendi aralarında oynayarak elimi ayağımı doluyordu.

"Şekerim biraz yavaş!" Seslenerek birinin bastığı eteğimin ucunu kurtarıp elimdeki tabaklarla beraber içeri girip kadınlara verdiğimde yürüme alanım giderek daralıyordu.

"Şu şerbeti çocuklara götürsene kızım!" Adını bilmediğim kadın bir sürahi kırmızı şerbeti elime tutuşturunca dikkatlice kavrayıp birini ezme için temkinli adımlar atarak koridordaki çocukların yanına ilerledim. Afacanlar paketteki meyve sularım bitirdikleri için elimdeki şerbete kalmışlardı.

Daire şeklinde oturan çocuklara gülümseyerek sürahiyi kaldırdım. "Kim şerbet ister bakayım?"

"Ben!"

"Ben."

“Ben!”

“Ben!”

Gülümseyerek göz kırptım. “Tamam o zaman, kaldırın bakalım bardakları!” Sürahiye yukarı doğru kaldırmışken belimden aldığım darbeye beraber öne doğru iki büklüm oldum.

“Affedersin!” dedi tanımadığım ses tüm ağırlığını üzerime bırakırken.

“Ah!” Sürahiye beraber öne doğru savrulduğumda kalabalıktan dolayı zaten neredeyse bir ayağımda kalan ağırlığımla beraber dengemi kaybetmiş, öne doğru kaymıştım.

Hay aksi!

Panik içerisinde bedenimi geri çektim, iki elimle sıkı sıkı tutmaya çalıştığım boş sürahiye kaldırarak şeffaf camından içine baktım. Gözlerim dehşetle aralandığında panikle sayıkladım. “İçindeki nerede?”

“İuğğğ!” Yavaş ve cırtlak bir mırıltıyla başlayan ağlamayı duyduğumda önümdeki kızın el emeği göz nuru beyaz elbisesinin üzeri boydan boya şerbet olmuştu!

Şahika’nın kızının... Sertçe yutkunarak çocuğun giderek artan ağlamasıyla iyice paniklediğimde resmen tutuştum.

“Yavrucak...” Sıkıntıyla soluyarak kafasını tutmaya başladığımda ağlaması şiddetlendi. Hay aksi! Şahika’nın çocuğunun üzerine dökmek zorunda mıydım ya? Kadın zaten bana kıl olmuştu! Bir de şu el oyası canım elbiseyi mahvetmiştim. Elbise tamamen ipten oluşuyordu bu kırmızı şerbetin çıkması imkânsızdı! Kadın resmen beni parçalayacaktı, anneciğim... Çok korkuyorum!

“Tatlı kız, ağlama ama böyle...” Yalandan gülümsemeye çalışarak suratındaki şerbeti yerdeki peçeteyle silmeye çalıştığımda elimi iterek geri çekildi.

“Kızım!” İçeriden koşturarak geldiğinde alt dudağımı dişleyerek panik dolu suratına bakıyordum. Kızını ve mahvolmuş elbisesini görünce gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu.

Sağıma dönüp güzel örgülü siyah saçları ve tatlı yüzüyle beraber üstü başı tamamen batmış olan kızı acı içerisinde izliyorum. “Senin bu hâlin ne böyle!” Şahika entarisinin etek ucunu toparlayıp hayretler içerisinde

yanımıza geldiğinde küçük kız işaret parmağıyla beni gösterdi. “Üzerime döktü!”

“Ne!” Şahika artık tamamen çıldırmıştı, zaten içeride ayar olduğu yetmiyormuş gibi bir de bu çıkmıştı başıma! “Sen benim çocuğuma ne yaptın böyle!” Sesi iyice yükseldiğinde öyle bir üzerime gelmişti ki bu tane çakacak sanarak geri çekildim.

“Şey, Şahika abla... Bilerek yapmadım, vallahi yanlışlıkla oldu.”

“Nasıl yanlışlıkla oldu ya!” Kadıncağız iyice zıvanadan çıktığında Alisya koşarak yanıma gelmiş, vaziyeti görünce ise *işte şimdi nanayı yedik* dercesine alt dudağını dişlemiştir. “Böyle bir şey nasıl yanlışlıkla olur, şu çocuğumun hâline bak!”

“Şey, biraz sakın mi olsanız? Kur’an’dayız sonuçta.” Alisya yanımda durunca korkum az da olsa dağılmıştı. Kadının üzerime doğru yaptığı atılgan tavırlardan dolayı ikimizin arasına girdiğinde Alisya’nın arkasına saklanmışım. Canım arkadaşım, nasıl da vatan savunur gibi savunmuştu beni.

Şahika suratımı görmek için etrafımızda dönünce Alisya da hareket ediyor, ben de korkarak arkasına saklanıyordum.

“Yok yok, sen bilerek yaptın! Kıskandın değil mi beni? He? Kıskandın!” Çıldırılmış gibi elbisesini tutup gösterdi. “Bu entariyi daha güzel taşımamı kabullenemedin, Kur’an’da da yardım etmedin, senin yüzünden nefes nefese kaldım! Bir de el emeği göz nuru elbiseyi mahvedip kızım da kızıla çaldın! Bu çocuğun hâli ne böyle?”

“Şey... Aslında nefesiniz bayağı iyi açılmışa benziyor, ne dersiniz ha?” Alisya sıkıntıyla soluyarak arayı yapmaya çalıştığında kadının negatif enerjisinden bir türlü kurtulamıyordum. Resmen kilitlenip kalmıştı bana.

“Gerçekten de kusura bakmayın, çıkartın verin, ben yıkarım.”

Söylediklerim onu iyice delirtmişti. Geri çekilerek kızının elbisesini tuttu. “Bunu nasıl çıkartacaksın he? Her boğumu beyaz iplikten oluşuyor ve üzerine komple vişneli şerbet dökmüşsün!”

Alt dudağımı dişleyip ağlamaklı olan sesimle mırıldandım. “Kumaş boyasıyla kırmızıya boyasak?”

İflah olmazmışım gibi doğrulup ellerini beline dayadığında kıştığı gözleriyle beni âdeta lime lime doğruyordu.

“Peki kızımın bu travmayı atlatması için ne yapacaksın? Psikolog masraflarını da üstlenecek misin?”

“Anne...” Üç yaşlarında olan kızı ağlayarak annesinin eteğine yapıştığında ateş püskürürcesine bana son bir bakış attı, resmen yerin dibine girmek istemiştin. Bu kadın beni tenhada yakalamasıydı!

“Alisya!” diye sessizce fısıldadım. “Yürü gidelim çabuk.” Kızı ağladığı için Şahika’nın onunla ilgilenmekten başı kalkmıyordu.

“Hadi çabuk!” Koşturarak içeriden cüzlerimizi alıp yemek tabaklarımızı da kaptığımız gibi arkadaşlarıyla koyu bir sohbete dalmış olan babaanneme yalandan gülümseyip gittiğimizi işaret ettiğimde kafasını sallamıştı.

“Ay... O ne neydi öyle ya!” Alisya hayretle soluğunu bıraktığında bir yandan da iştahla mevlit pilavından yiyordu. “Kadın bir an seni dövecek sandım.”

Alt dudağımı sarkıtarak sarmamdan bir çatal aldığında kafamdaki eşarbı omuzlarıma sarkıtmış bir şekilde evimizin balkonunda oturuyordum. “Sorma Alisya ya. Daha önce kimse bana o kadar kötü bakmamıştı.”

“Hayatım sence haksız mıydı?” Tek kaşını sorgularcasına kaldırıncaya alt dudağımı dişlemekle yetinmiştim. Haklıydı tabii, hem kadına yer vermeyip tüm Kur’an’ı okutmuştuk, hem de kızının elbisesini mahvetmiştim. Gerçekten de bugünkü sinir sistemi yalnızca benim yüzümden bozulmuştu.

“Her neyse şekerim, insanlık hâli, ne yapayım?” Tulumba tatlısını ağzıma atınca iştahım iyice açılmıştı. “Bu Kur’an yemekleri de bir başka lezzetli oluyor ayol.”

“Katılıyorum limonlu kekim.”

Alisya’yla yemeklerimizi afiyetle yiyip bir de soğuk kahve yapıp içtiğimizde bizden keyiflisi yoktu.

Sıkıntılı bir soluk alarak bileğimdeki saati kontrol ettiğimde çıkmama on dakika kaldığını gördüm. Aldığım derin soluğu yavaşça bıraktığımda ellerimin titremesine bir türlü engel olamıyordum. En son Korkut’la beraber yaptığımız Alpay konuşmasının ardından iyice düşünmüş, Alpay’a kendisini açıklayabilmesi için bir fırsat vermeyi seçmiştim. Bu haberi bugün almasıyla akşam iş çıkışıma gelmek istemesi bir olmuştu.

Korkut gerçekten de fikirlerine son derece önem verdiğim ve hayatımda yeri sağlam olanlardandı. Aynı zamanda da Alpay’a karşı içinde oluşan duyguları dizginleyemiyordum. Geçen onca zamanın ardından ona karşı olan öfkem az da olsa dinmiş, olayları farklı taraflarından görerek sempatik algılamaya çalışmışım.

Eğer zaten bunları sırf bana karşı olan saf ve masum duygularından dolayı yaptıysa bir sıkıntı yoktu. İşte şimdi Alpay’la tekrardan başlayarak birbirimizi tanıyacaktık. Hiçbir filtre olmadan. Aslında her ne kadar bu şekilde söylesem de o 31alisyaninkalbi69 meselesi aklımı karıştırmıyor değildi, nasıl iki sayı böyle denk gelebilirdi ki? Ben fazla erkeklerle iletişimi olmayan bir kızdım, bu yüzden ince eleyip sık dokumam da normaldi.

Aldığım derin soluk göğsümü iyice şişirince kafamı salladım. “Her neyse Alisya, ne demiştin? Ön yargıları bir tarafa bırakarak onu sıfırdan tanıyacağım.” Badem şeklindeki gözlerim tekrardan kolumdaki saati buldu. “O hâlde gidelim!”

Son kalan işlerimi de halledip çantamı aldım, çıkmak için yeltendiğimde Duygu’ya çarpmamak için kendimi son anda durdurdum. Karşılıklı kaldığımızda dudağımın kenarını tiksinişine kıvrırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Sen gidiyor musun?” Tek kaşını yukarı doğru kıvrıp laf sokarcasına itici itici mırıldanmıştı.

“Sen kalıyor musun?” Aptal sorusuna soruyla karşılık verince ilkten bir afalladı, sonra inanılmaz derecede yavaş bir şekilde gözlerini devirdi.

“Yoo.”

Dudaklarımı büzerek daha da yavaş bir şekilde gözlerimi devirdim. “Ee?”

Kaşları hayretle yukarı kalktı, bir de bu salağı kale alıp adamakıllı cevap mı verecektim? En iyisi karşımdaki kişinin zekâ ve ahlak kapasitesine göre cevap vermektir.

Tekrardan gözlerimi devirip boka bakar gibi bakıp tiksindircesine dudaklarımı buruşturup yanından geçtiğimde yerle bir olmuştu.

“Salak kadın ya, her seferinde ağzımı bozduracak bana illa.” Kendi kendime söyleniyor, sakın kalmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Geçenki değerlendirmede resmen ayağımı kaydırmak için elinden geleni yapmıştı ve yapmaya da devam ediyordu.

Münir Bey’e yaptığı işvenin cilvenin haddi hesabı yoktu. Ona güvenerek resmen kurumda kafasına estiği gibi dolaşıyordu. Ama bana işlemezdi o aptal tavırları, kafamı bozmasıydı. Biraz daha bozarsa elimden çok daha farklı şeyler de gelirdi. Kurum da sahibi de umurumda olmazdı. Onlar benim sahibim değillerdi, ben sahibimin kim olduğunu biliyordum, bu yüzden o aptalların önünde eğilip bükülmezdim. Kimse de bana babasının hayrına para vermiyordu, eşek gibi çalışıp ne alıyorsam emeğimin hakkıyla alıyordum, onlar da emeğimin karşılığını veriyordu yalnızca. O yüzden beni manipüle etmelerine izin verecek değildim.

“Her neyse.” Çıkmadan önce lavaboya uğrayıp son bir kez görüntüme baktığımda birazdan kiminle karşılaşacağımı hatırlayınca anında utanç dolu bir tebessüm oluşmuştu suratımda. Gülümsememi silmeye çalışarak biraz yanaklarımı ve dudaklarımı makyaj yaparak renklendirdikten sonra lavabodan çıkıp çıkışa ilerlediğimde o taze heyecan baş göstermişti.

Kapının önünü sıcak bakışlarımla izlediğimde etrafta olmadığını görünce hüsrana dalacaktım ki saçıma bir şeyin değmesiyle irkilerek sola döndüm.

Alpay tuttuğu sarı papatyayı değdirmişti, yanaklarıma kramp girecek şekilde gülümsedim ve onu dizginlemeye çalışarak utanç içerisinde mırıldandım. “Ay ödümü koparttın ya!”

Sırıttı. “Ay ödünü mü koparttım?”

Tam o anda güneşin önünden sıyrılan bulutlarla doğal ışık suratımıza vurdu ve tenimizin rengini en güzel şekilde ortaya çıkardı. Sıcak bakışlarına

daldığımda güneş ışığıyla beraber ne kadar da hoş bir elaya çaldığını gördüm, o kadar canlı ve açıktı ki yeşili de andırıyordu.

Elinde tuttuğu papatyanın sarısı öyle çok canlıydı ki bu bana çocukluğumu anımsattı. En son çocukken bu kadar canlı ve büyük bir sarı papatya görmüştüm.

Boğazımı temizleyip bir adım geri çekilerek mesafemi korumaya çalıştım. Öyle hemen yakınlık kuramazdı benimle. Önce niyetini anlamalı, sonra da onu yavaşça tanımalıydım ancak Alpay'ın yanımdaki neşeli hallerinden ve bıcır bıcır olan enerjisinden dolayı ciddi kalmak o kadar zordu ki...

“Her neyse.” Suratıma akıttığı yoğun bakışlarından kaçarak etrafa bakındım. “Seninle neden buluştuğumu biliyorsun. O yüzden ciddiyetini korursan sevinirim.”

“Papatya ciddiyetimi bozar mı Alisya?”

Kaşlarım çatıldı ve üstünkörü bir bakış attım. “Evet.”

“O zaman bunu şöyle ortadan kaldıralım,” deyip sapını atik bir hareketle kulağımın arkasına soktuğunda gözlerim irileşmişti. Ellerini teslim olurcasına kaldırıp kararlı bir şekilde konuştu. “Artık tamamen ciddiyim.”

Burnumu çekerek kaşlarımı yukarıda tuttum ve otoriter ifademi bozmamaya çalıştım. “İyi o hâlde, yemek yemeğe ne dersin?”

Suratındaki aptal sırıtış yine sabitlenmişti. “Harika olur derim, hatta bir yer biliyorum yakınlarda, hadi seni oraya götüreyim.” Kafamı sallayarak ona uydum, saatlerce tartışılan nerede yiyelim saçmalıklarını sevmezdim.

Yemek yiyeceğimiz mekâna girerken hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırdığı papatyayı tutarak düşmesini engellediğimde suratımda hoş bir tebessüm oluşmuştu. Davar herif nasıl da biliyordu karşısındakini iyi hissettirmeyi.

Yalnız sapını da tek seferde hiç de uğraşmadan takmıştı, belki de tecrübeliydi bu konularda. Yanımda yürürken ki albenisine bakıp sinir oldum. Acaba daha önce hiç ilişkisi olmuş muydu, olduysa da kaç taneydi?

Düşüncesinin bile sınırlarımı zıplattığını fark ettim. Hatta soldaki masada oturan kadının biz gelince Alpay'a kilitlediği, boynu koparcasına

geçişini izlemesini görünce daha da sinirlenmiştim. Hatta o kadar sinirlenmiştim ki hemen solumda kalan adama elimin tersiyle bir tane çakasını gelmişti.

“Şöyle geçelim mi Alisya?” deyip nazikçe koltuğumu çekince boş bulunarak bağırdım.

“Olmaz!” Kaşları hayretle yukarı kıvrıldığında ifadesi masum duruyordu. “Manzarasını beğenmedin herhâlde. Tamam, sen nereye istersen oraya geçelim.”

Hayır canım, biraz önceki kadında oluşacak manzarayı beğenmedim sadece.

Tekrardan yumuşak ifadesiyle gülümseyince burnumu havaya dikiyerek kadının onu izleyemeyeceği bir tarafa geçtim. Yani yanında biri vardı sonuçta değil mi, neden öyle tutulup bakıyorsun? Yok yok. Daha şimdiden asabım bozulduysa ileride çekeceğim vardı benim.

Seçtiğim masadaki çektiği sandalyeme oturarak karşıma geçmesini beklediğimde tüm ilgisini garson gelirken de siparişleri verirken de bir an olsun üzerimden ayırmadığını gördüm. Bu adam cidden de anlam veremeyeceğim bir yoğunlukta bana bakıyordu.

Hatta bazen suratımı öyle derin izliyordu ki yüzüme bakarken ona kal geldiğini düşünerek bu durumu garipsiyordum.

“Yemeği beğendin mi?” İlk lokmamı çiğnedikten sonra hemen sorduğunda o eşsiz tat damağıma yayılıyordu.

Gözlerimi yumup tadını çıkartarak çiğnedikten sonra kafamı onaylar anlamda salladım. “Mmm, harika...” Yemek yemeyi çok seviyordum, güzel yemeklere de asla hayır diyemiyordum. Aynı zamanda da yerken yemekle büyük bir aşk yaşayanlardandım.

Sırıtarak iştahla tabağına gömüldüğünde yiyişi hoşuma gitmişti. Herkesle yemeği sevmezdim, o da güzel yiyordu, bu sayede de yanındakinin iştahını daha fazla açıyordu.

“Nasıldı bugünün?”

“Yani idare ederdi.”

Lokmasını bitirip önemle sordu. “Genel olarak sıkıntı yaşıyorsun herhâlde?”

“Evet. Çok memnun olduğumu söyleyemem.”

“Hep böyle arada cevaplar mı verirsin?”

Garipsedim. “Nasıl yani?”

“Böyle, iletişim kesici.”

Omuz silktim. “Sadece sızlanmayı sevmiyorum. Zor olduğunu söylesem ne değişecek ki? Negatif yüklenmek ve aynı zamanda da sana yüklemek dışında hiçbir şey yapmamış olacağım. Gerek yok o yüzden.”

O aptal âşık ifadesi anında dağılmış, yerini daha ciddi ve beni anlamaya çalıştığı belli olan bir ifadeye bırakmıştı. “Çok güçlü bir kızsın, sorunlarını dile getirmeye gerek bile duymuyorsun.” Sertçe yutkundüğümde afallamıştım. “Mesleğinin de hakkını veriyorsun, biliyor musun? Böyle bir sorumluluğun da altından ancak senin gibi cefakâr biri kalkabilirdi.”

Tekrardan sertçe yutkundum, içimde bir yerlere dokunuyordu. Ne alaka? Neden birden beni övmeye başlamıştı ki? Sadece aptal gibi gülerek bakmayacak mıydı suratıma? Bu sohbet de neyin nesiydi böyle?

O anda karşımdaki adamla konuşabildiğimizi gördüm. Bu o kadar önemliydi ki... Üstelik hiçbir lafı gözüme batmıyordu. Kendi fikirlerini dikte etmiyordu, yalnızca paylaşıyordu. Beni değiştirmeye ya da manipüle etmeye de çalışmıyordu. Yardımcı olarak beni tamamlıyordu.

Giderek ilerleyen sohbetimizden anladığım kadarıyla bu adamdan daha da fazla hoşlanmaya başlamıştım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra her ne kadar daha fazla kalmak istesem de uzatmak istemedim, şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Arabasına binip emniyet kemerimi takarken papatyanın düşmemesi için tekrardan parmağımla düzelttiğimde onun fark etmemesi için çabalıyordum.

Aramızdaki garip gerginliği dağıtmak için parmağımı radyoya uzattım “Ne dinliyordun?” Karşılık beklemeden oynatma tuşuna bastığımda yüksek volümlü bir İbrahim Tatlıses şarkısı çalmaya başlamıştı.

Dam üstünde un eler

Tombul tombul, memeler

Zalım oy gelin, zalım, zalım

Memeler baş kaldırmış memeler baş kaldırmış

Kavuşmuyor düğmeler

Zalım oy gelin, zalım, zalım, zalım.⁴

Buruşan suratımı ona doğru çevirdiğimde istemsizce kaşlarım çatılmıştı. Sıkıntıyla bir soluk verip şarkıyı değiştirdi. “Ben dinlemiyordum Alisya!”

Gözlerimi sıkıca yumup derin bir soluk aldığımda sırtımı koltuğa yaslamıştım. Ben de kiminle ne düşünüyordum ki? Bu adam gerçekten de kafamı çok fazla karıştırıyordu.

Her neyse, alt tarafı bir şarkı deyip fazla anlam yüklememeye karar versem de biraz kafam karışmıştı, yine de umursamamaya çalıştım.

Araba kapımın önünde durduğunda gergin bir hâli vardı, aynı zamanda da düşünceliydi. Bana döndüğünde suratındaki çocuksu ifadesini bozmadan yavaşça konuştu. “Bugün için teşekkür ederim.” Büyük bir dikkatle onu inceliyordum. “Bana bir şans verdiğin, benimle yemek yediğin için.”

Kafamı salladım. “Yemek için teşekkür ederim.”

Tek kaşı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. “Bir daha görebilir miyim seni?” O kadar sakın ve yumuşak söylemişti ki en ufak bir negatiflik dahi duymak istemiyordu sanki bu konuyla alakalı.

“Kahveleri ben ısmarlarım.”

Suratında zafer dolu bir tebessüm oluştuğunda anında coşkuyla dolmuştu, o coşkunun taşmaması için de çaba sarf ediyordu. İfadesi iyice erkeksi bir hâl aldı. “Tamam o hâlde, yakın zamanda görüşürüz.”

“Görüşürüz...” Yavaşça kapımı açıp çıkmaya yeltendiğimde arkamdan sesleniyordu.

“Seni arayacağım.”

Serseri şey, seni arayacağımış. Gözüme sokmadan yap işte, her şeye izin veriyormuşum gibi gösterme beni. Görmediğini bilmenin verdiği rahatlıkla beraber suratımda sıcak bir tebessüm oluşunca cevap vermeden inip eve geçtiğimde kalbim coşkuyla atıyordu.

4. İbrahim Tatlıses – Tombul Tombul.

Sırtımı kapıya yaslayıp tavana diktiğim gözlerimi yumduğumda ağzım resmen kulaklarımdaydı.

Mesaj sesimi işitince çantamdan telefonumu çıkartıp baktım, gülümsemem daha da genişlemişti.

Eve sağ sağlım varabildin mi?

Alpay

Dişlerim gözükecek şekilde sııttım. "Aptal çocuk, sanki kendin bırakmadın!" Ardından seke seke salona girip kendimi koltuğa attığımda ne yazsam diye düşünüyordum. "Ama buna da ne cevap verilir ki canım? Acaba yanıtsız mı bıraksam?" Bakışlarım kısıldı. "Sanırım benimle flört etmeye çalışıyor, cevap vermezsem kaba olur."

Vardım. Sen de varınca haber et.

Mesajı gönderdikten sonra büyük bir merakla beklemeye başladığımda kalbim o kadar çok hızlı atıyordu ki aklım çıkacaktı sanki. En son bir erkekle ne zaman mesajlaştığımı bile hatırlamıyordum.

Koltukta yüzüstü dönüp cevap yazmasımı beklediğimde kısa sürede bildirim sesini duyunca tebessüm etmekten kramp giren yanaklarımla mesajı açtım.

Sen istersin de etmez olur muyum?

Alpay

"Aşşşshhh..." Alnımı kaşıyarak şakıdım. "Salak çocuk ya! Utançtan gebertecek beni burada." Şapşal şapşal diğer tarafa döndüğümde boşluğa geldiği için yere düşmüştüm. Canım yanmıştı ama umurumda değildi. Yerdeki telefonumu alıp attığı mesajı sırtarak izledikten sonra ne yazacağımı düşündüm.

Güzel. Hemen eve git o zaman.

Aklıma gelen fikirle gözlerim kısıldı ve kıskançlıkla kendi kendime tısladım. "O yakışıklı suratımı herkese gösterme." Ardından aklıma dahiya-ne bir fikir gelmiş gibi ıslak bir soluk bırakıp boşluğa bakarak konuştum. "Kafasına kese kâğıdı takmasını istesem mi acaba?"

Geldim. Kahveyi yarın akşam içmeye ne dersin? Yorgunsundur diye bu akşamı sorgulamıyorum...

Alpay

Gülümseyerek alnımı kaşıdım. "Davar ya! Bu akşam mı kaldı oğlum? Saat olmuş zaten dokuz."

Neden bu kadar acele ediyorsun?

Cevap gecikmeden anında gelmişti.

Ne yapayım? Çok hoşlanıyorum senden.

Alpay

Gözlerim irice açıldığında mideme giren kramplarla beraber doğrularak mesajı birkaç kez daha okudum. Elimdeki papatyayı kokluyor, mesajı okuyarak zihnimde gözlerini canlandırıp kendi kendime mest oluyordum.

Sen de benim çok hoşuma gidiyorsun ökü z herif.

"Ama biraz yavaş ol yoksa kalpten götüreceksin beni!" Kollarımı yukarı kaldırıp sırtımı iyice gerdiğimde bağınyordum. "Allah'ım kafayı yiyorum galiba!"

Yeni gelin gibi kıkırdıyorken merakla yazdım.

Neyimden bu kadar hoşlandın ki? Yani seni bana çeken şey neydi?

Nefesimi tutup büyük bir merakla cevabı beklediğimde gecikmişti. "Neden hâlâ yazmıyor?" Az önceki hevesim anında dağıldığında kaşlarımı çatarak ayağa kalktım.

"Yuh! On dakika oldu, neden cevap vermedi?" Havada tuttuğum telefona sanki düşmanımymış gibi bakarak devam ettim. "Ökü z herif! Ben de seni yirmi dakika bekleteceğim, burada kesilir mi?"

Alt dudağımı sıkıntıyla dişli yorken daha fazla dayanamadım ve telefonu bırakarak duşa girdim.

Alpay yatağına uzanmış, bir kolunu kafasının altına koyup sırtarak telefonundaki mesajlarını tekrar tekrar okuyor, Alisya'yla konuştuğuna inanamıyordu. Son olanlardan sonra kızın asabi hâllerine her ne kadar bayılsa da bir an hiç bitmeyecek, Alisya kendisine şans vermeyecek diye korkmuştu ancak bu onu yine de durdurmuyacaktı.

Neyse ki Korkut her şeyi mahvettiği gibi düzeltmişti de. O da karamel gözlü güzelliği için çaba sarf edebiliyordu.

Öyle çok seviyordu ki Alisya'yı gün geçtikçe ona daha da çok bağlanıyor, hayatının sonuna kadar yanında kalmasını istiyordu. Attığı mesajı görünce bakışları irileşti.

"Hay edeyim ya! Kaç dakika olmuş kız yazalı." Korkarak okuduktan sonra hızlıca cevap yazdı.

Ortası sıcacık duran iri gözünden...

Siz

Ardından gülümseyerek tuşları kilitleyip telefonunu göğsüne bıraktığında aptal aptal sırtarak tavanı izliyor, derin derin soluyarak hülyalara dalıyordu. Alisya'nın varlığı bile onu nasıl da dinç hissettiriyordu.

Genç kızdan herhangi bir mesaj bildirimi gelmeyince kalkıp şarkı söyleyerek duşa girdiğinde Alpay'dan keyiflisi yoktu.

Kızın cevap vermesini hesaba katarak duştan hızlıca çıktığında ağzı hâlâ daha kulaklarındaydı, ana ekrana baktığında yeni mesaj bildirimi görmedi.

"Allah Allah, cevap vermemiş." Kaşları çatılmıştı. Düşünceli bir ifadeyle doğrulunca aklına gelen fikirle sırttı. "Naz yapıyor ya!"

Ardından ıslık çalarak giyinip havluyla saçlarını kurutmaya başladığında aklı mesajlaşmada kalmıştı. Telefonunu alıp sırtını yatağa bıraktığında yeni bildirim görememek canını feci hâlde sıkmıştı.

Suratında aptal bir tebessüm oluştu. "Neyse konuşmayı bir daha okuyayım."

Konuşmaya girip ıslık çalarak okumaya başladığında Alisya'nın her harfinde ayrı ayrı mest oluyordu sanki.

Genç adam keyifli bir şekilde ıslık çalırken bir anda boğazına lokma takılmış gibi oldu ve yutkunamadan öksürmeye başladı. Hiddetle doğrulduğunda yanakları kızarıyor, ifadesi eriyip bitiyordu.

"Allah kahretmesin!" Eliyle ağzını örttüğünde son kısmı tekrar tekrar okudu ve yanlış görmeyi hatta o anda hemen kör olmayı istedi çünkü konuşmanın son kısmı şu şekildeydi!

Neyimden bu kadar hoşlandın ki? Yani seni bana çeken şey neydi?

Alisyam

Ortası sıcacık duran diri götünden...

Siz

21. Bölüm

“İki Âşık”

Neyimden bu kadar hoşlandın ki? Yani seni bana çeken şey neydi?

Alisyam

Ortası sıcacık duran diri götünden...

Siz

Durdu, durdu durdu ve... Sadece bakmaya devam etti. O beş kelimeden oluşan felaketini her seferinde doğru okumadığını dileyerek tekrardan teyit etmeye çalıştığında artık çok geçti, Alpay bu sefer fişini kendi elleriyle çekmişti.

“Ben ne salak bir adamım!” Hayretle mırıldandığında bakışları ekrana doğru donmuştu. O kadar uğraşın ardından her şeyi kendi elleriyle mahvetmişti. Gerçekten de elleriyle mahvetmişti.

O an kör olmak veya aklım kaçırmak ya da buhar olup uçmak istedi. Bir şekilde yok olmalıydı.

Yaptığı harf hatalarından dolayı öyle bir betimlemişti ki en çok neresini sevdiğini, bunun affedilir bir yanı olabilir miydi, bilmiyordu. Üstüne

üstlük mesajı atalı da yarım saat olmuştu. Koca yarım saat, şimdi elden ne gelirdi ki?

“Görmemiştir belki?” dedi korkuyla, sesi bile titremişti. Bir umut Korkut’u aradığında kocaman adamın eli ayağı boşalmıştı.

Telefon açılınca hızla konuştu. “Korkut neredesin?”

“Hıh huh, hhhıh-” Ahizenin ardından nefes alıp verme sesleri geliyordu. Kaşlarını çatarak telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı ve geri kulağına dayadı.

“Ne yapıyorsun lan?”

“Heh, ne oldu?” Genç adam diyaframı patlamış gibi soluyorken can havliyle konuşmuştu.

“Oğlum yanlış bir zamanda mı aradım?” Alpay’ın kafası iyice dağılmıştı. İçten içe neyin içine düşürdüm ben yine kendimi, böyle ne güzel mutlu mutlu mesajlarımı okuyordum diye düşünüyordu.

“Koşu- Koşudayım.”

Kesik kesik gelen sesi duyunca rahatça bir soluk verdi. “Hee öyle desene lan, ben de iş üstündesin sandım.” Eliyle alnını ovuşturup aceleyle devam etti. “Her neyse, neredesin?”

“Aksarın aşağısma iniyoruz.”

“Heh tamam, babacığım sırtını ver çamlığa, doğru Alisya’nın evine iniyorsun.”

“Oğlum Alisya’nın evi bayır aşağı kalıyor, biz yukarı çıkıyoruz şimdi.” Kesik kesik büyük bir güçlkle lafını tamamladığında koluna taktığı telefonunu dirseğine doğru itip kulaklığını düzeltilti.

“Oğlum çok fena boka bastım diyorum, acilen Alisya’nın evine gitmen lazım.” İçeriğine girmese de kısaca olaydan bahsettiğinde amacı mesajı Alisya görmeden sildirmektir. Tabii bunun için de kızın mesajı gerçekten de görmemiş olması gerekiyordu, Alpay da bunun için dua ediyordu.

Arkadaşlarından ayrılıp yörüngesini bayır aşağı çevirdiğinde hızı daha da arttıran adam bir yandan da içinden arkadaşına ağız dolusu küfürler ediyordu.

Kan revan içerisinde evin önüne geldiğinde ellerini diz kapaklarının

üzerine koydu, öne doğru eğilmişken öksürerek soluklarını dinginleştirmeye çalışıyordu.

“Ulan Alpay ne işler açtın başıma, bir daha sana kefil olanın ben.” Kafasını çevirdi. “Tövbe tövbe!” Çaldığı kapının açılmasını beklediğinde olayı da merak etmiyor değildi. Anladığı kadarıyla kot kafalı arkadaşı attığı mesajda harf hatası yapmıştı ve yazdığı şeyi Alisya’nın kesinlikle görmemesi gerekiyordu.

Aralanan kapının ardından sarı çirozunu görünce kaşları yay gibi kıvrıldı. “Senin ne işin var burada?”

Polen

Kapıyı açtığımda süt kardeşimi soluk soluğa kalmış bir vaziyette görmeyi beklemiyordum. Üzerine giyindiği siyah şort tişört takımı dağılmış, saçları karışmış, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Senin bu hâlin ne?” Sorumu görmezden geldi.

Soluklarını dizginlemeye çalıştı. “Antrenmandan geliyorum.” Diyaframı patlamak üzere gibi devam etti. “Alisya nerede, onu görmem lazım!” Sanki o ölmek üzere olan bir hastaydı ve bana son arzusunu dile getiriyordu.

Her ne kadar bu saatte neden geldiğini anlamasam da sorgulamadım, daha büyük problemlerimiz vardı. Alt dudağımı yavaşça dişlediğimde neyse ki solukları az da olsa düzene girmişti. Bunu fırsat bilip bedenimin yanından sıyrılarak geçip içeri girdiğinde hızla peşine takıldım.

“Dur! Nereye gidiyorsun?”

“Alisya’yı bulmam lazım.”

Kaşlarım çatılmıştı, cidden ölmeden öncesi son isteği buymuş gibi davranıyordu. “Bekle, emin misin onu görmek istediğine?” Kapısının önüne geldiğinde müsait olup olmadığını sormak için bana döndü. İç-

riden gelen sesleri duyunca kaşları çatıldı, suratında soru dolu bir ifade oluşmuştu.

“İçeride mi?” Tek kaşı sorgularcasına yukarı kıvrıldı. “Müsait mi?”

“Yani müsait de...” Ağzım sıkıntıyla açık kaldı. “Onu görmeyi psikolojin kaldırır mı bilemem...” Suratım ekşimişti. Garip bir ifadeyle yüzümü inceledikten sonra hafifçe kapıya dokundu, yavaşça açılan kapıdan çıkan gıcırtılı ses atmosfere iyice esrarengiz ve bir o kadar da ürkütücü havalar kattığında içerideki seslerin tınısı da artıyordu.

Dudaklarımı sıkarak kafamı Korkut’un omzundan çıkartıp içerideki devasa ürkütücülükteki görüntüyü izlemeye başladığımda tüylerim diken diken olmuştu.

Alisya bağdaş kurduğu yerde oturmuş, önündeki duvara asılı olan dart tahtasına okları garip bir sesle inleyerek atıyordu.

“Al-pay geber!” Hırsla oku fırlattı.

“Al-pay geber!” Kendi kendine bir ritim tutturmuş, esrarengiz bir tınıyla genizden gelen sesiyle sisli bir şekilde konuşarak sertçe fırlatıyordu.

En sonki oku da fırlattığında hemen önümde kalan Korkut irkilerek sırtını bir yay gibi gerdi.

Alisya kahkaha atarak yerinden kalkıp tahtadaki okları bir şarkı mırıldanarak toplamaya başladığında sanki dünyanın en önemli işini yapıyor gibiydi.

Geri çekilince dart tahtasına astığı beyaz kâğıt gözüktü. Korkut, tahtanın üzerine kırmızı kalemle ve büyük harflerle yazılan Alpay ismini yeni görmüş olacak ki panikle daha da geri çekildi, ben de onun sırtına yapışmış vaziyetteydim.

Kafamı çevirip korkudan kızaran suratına yakından baktığımda sertçe yutkunmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, içeride olanlara inanamıyor gibiydi.

Ürkerek odaya geri baktım, Alisya elindeki oklarla beraber bize döndü. Dağınık, ıslak saçlarının üzerine geçirdiği bandanayı alnının tam ortasından takmıştı. Sırtı bize doğru dönük oturduğunda yaptığı işe öyle çok odaklanmıştı ki geri dönerken bile bizi görmemişti.

Üzerindeki bol ve eski pijamaları, alnına taktığı kırmızı bandanası ve

odasının atmosferiyle beraber öyle ürkütücü gözüküyordu ki korkmamak elde değildi.

Bu sekizinci seferi değilmiş gibi oklarını tekrardan aynı iştahla fırlatmaya başladığında her seferinde aynı ritimde konuşmaya devam ediyordu.

“Al-pay geber!”

“Al-pay geber!”

Durdu, düşündü ve kahkaha attı, sırtı geriye doğru düşerken birden toparlanıp tekrardan ciddi ve sisli ses tonuyla atmaya devam etti.

“Al-pay geber!”

Korkut sertçe yutkundu ve gözlerini ondan alamadan korkuyla sordu. “Ne zamandır böyle?”

“Geldiğimden beri...”

“Polen...” Pembeleşen suratını bana çevirdiğinde yakınlığımızdan dolayı kuru sesi ne kadar kısık çıksa da duyabiliyordum. “Şimdi gidiyorum, sen de beni hiç görmedin, tamam mı?”

Mesaj meselesinden dolayı geldiğini, en son yaptığı Alpay konuşmasının ardından da başının ne derece dertte olduğunu gördüğü için kaçmak istediğini o an titreyen göz bebeklerinden ve sesinden anlamıştım.

Dudaklarımın kenarları ağlamaklı bir şekilde aşağı doğru kıvrıldı. “Haklısın şekerim, canını seviyorsan kaç buradan.”

Tam o sırada iki süt kardeş birbirimize bakakaldığımızda sanki bir gariplik vardı. Bir tuhaflık... Titreyen bakışlarımızı birbirinden ayırmaya bile çekindiğimizde Alisya’dan çıkan seslerin kesildiğini fark ettik.

Alt dudağımı dişleyerek Korkut gibi ben de kafamı o tarafa çevirdiğimde Alisya sırtı dönük, çapraz bir açıyla oturmaya devam ediyordu hem susmuş hem de hareketsiz kalmıştı. Ani refleksle kafasını bize doğru çevirince boş bulundum ve çığlık attım. “Ay!” Ardından nefesimi yutarak sustuğumda diken üzerinde duruyordum sanki.

Oldukça donuk ve keskin ifadesiyle gözleri atmaca gibi Korkut’u buldu ve kafasını yine ani bir hareketle yana doğru eğdi.

“Anneciğim!” Yine yüreğim kaldırmamıştı. Elim kalbimin üzerini

bulduğunda korkudan mideme kramplar giriyordu. Ben korku filmi bile izleyemezken şu anda en yakın arkadaşım oradaki Samaraları⁵ andırıyor, onlar gibi hareketler yapıyordu ayol.

Kaşları yavaşça yukarı doğru kıvrıldığında pürdikkat onu izliyorduk. Elini süt kardeşime doğru kaldırdı ve sessizce fısıldadı. “Kor-kut geber...” Alpaylı olan nakaratın daha sakın ve ürkütücü bir varyasyonunu ortaya koyduğunda sanki hipnoz olmuş gibiydik ne bir adım öne geçebiliyor ne de bir adım geri gidebiliyorduk.

“Korkut geber!” deyip elindeki oku bize doğru fırlatınca sanki bedenlerimizin hareket edebilmesini sağlayan düğmeye basmıştı.

Çığlık atarak geri kaçtığımda Korkut da peşimden salona koşuyordu.

“Kor-kut geber!”

“Kor-kut geber!”

“Ayyyyy anneciğim!” Sandalyenin üzerinden zıplayarak geçtiğimde zavallı süt kardeşim yana yakıla kaçıyor, Alisya’nın oklarından kurtulmak için resmen akrobasi hareketleri yapıyordu.

“Alisya bir dur!” Onu dinlemeyince atik hareketle koltuk altlarımdan tutarak beni önüne çektiğinde neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Ne yapıyorsun şekerim!” Kafamı çevirip suratına bakmaya çalıştığımda tüm odağı karşısındaki kızdaydı ve beni umursamıyordu bile.

“Bir yanlış anlaşılma söz konusu!” Korkarak önüme döndüm, neyse ki ben olduğum için elindeki oku son anda fırlatmaktan vazgeçmişti.

Durdu, kaşlarını çattı ve kafasını hafif bir açıyla yana doğru eğdi. “Yanlış anlaşılma mı söz konusu?” Nefesini yavaşça bırakıp destansı bir tınıyla şakıdı. “Ulan senin kefil olduğun herif benim götüme betimleme yapmış, senin bundan haberin var mı?”

“N- ne ne be- betimlemesi?”

Hayal kırıklığıyla kaplanan ruhsuz bakışlarını üzerinde gezdirdikten sonra yanımdan ayrıldı, sertçe yutkunarak Korkut’tan ayrıldım. “Aşk olsun şekerim, hani sen benim korumamdın?”

Sıkıntıyla suratını sıvazladığında saçımı düzeltiyordum. “O attığı ok

5. Halka filmindeki karakter.

ya değerli suratıma gelseydi? Hıh? O zaman bunun bana kaç bin dolara m l olabileceği hakkında bir fikrin var mıydı?”

Eskiden sık sık söylediğim sözleri tekrarlayınca duygulandım, mankenlik zamanlarımda neredeyse dakikam dolar olarak işlediği için çok para kazanıyordum, bu yüzden kendimi bir ganimet gibi görüyor, zarar görmemek için elimden geleni yapıyordum.

Alisya elinde tuttuğu telefonuyla beraber içeri girip karşımızda durunca Korkut’la beraber hazır ola geçmiştik. Histerik bir şekilde güldüğünde alnına taktığı kırmızı bandanayla beraber onu çok fazla ciddiye almasam da gerginliği sırtımı dikleştirmeme sebep oluyordu.

“Bak ne yazmış senin o çok sevdiğin, uğruna kefil olup, dil d kt ğ n sevgili arkadaşın!”

Korkut’un yutkunma sesini çok rahat bir şekilde duyunca daha da ürperdim.

“Ben bu şahsiyete neyimi bu kadar çok sevdin demişim.” Ekrana bakkarken suratında tekrardan histerik bir gülümseme oluştu. Belki de o anlara, o anlarda saklı kalan masum bekleyişine dalmıştı. Korkut’a bakarak hayretle şakıdı. “Biliyor musun senin bu arkadaşın bana ne cevap verdi?”

Korkut merak etmeye korkuyordu.

Alisya tüm ciddiyetini topladı ve küfreder gibi dolu dolu konuştu. “Ortası sıcacık duran diri g t n.” Sustu ve kısa bir ölüm sessizliği oluştu.

“Alisya ... O harf hatası yapmıştır heyecandan.”

Alisya *yok artık* der gibi ona baktı ve abartılı el kol hareketleriyle devam etti. “Ya sen ne samalyorsun? He! Ne samalyorsun?” Telefonun ekranını bize doğru çevirdi. “Adam burada benim g t m  betimlemiş diyorum, sen yanlış yazmıştır diyorsun.” Sanki o konuştukça büyüyor, Korkut ise karşısında küçülüyordu. “Hadi göz yerine yanlışlıkla g t yazdı diyelim! Peki buradaki diri ne oluyor, diri göz m  olur? Yoksa oraya da yanlışlıkla bir harf mi ekledi?”

Ya olurdu tabii böyle yanlış yazm  hataları, ben de çok yapıyordum ancak Alpay eğer gerçekten de yanlışlıkla yaptıysa kesinlikle dünyanın en şanssız insanıydı, yanlışlıkla yazdığı cümle her açıdan doğruydu ve hatası yoktu.

“Sığır herif ya ...” Korkut içine içine mırıldandığında işin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu. “Alisya gerçekten de o iğrenç mesajı okumak zorunda kaldığın için çok özür dilerim, ben kefil oldum ve seni hayal kırıklığına uğrattım.”

“Hayret! Sonunda o ırz düşmanını korumayı bıraktın demek!”

Valla isterse bırakmasını yoksa Alisya onu çiğ çiğ yiyecekti. Korkut’un başka şansı kalmamıştı.

“Lütfen sakın ol, ben senin tarafındayım.”

“Ben taraf maraf anlamam! Bu işi kökten temizleyeceksin Korkut.”

“Nasıl yani, ne yapacağım?”

“Alpay’ı vuracaksın.”

“Neeeeğğ!” Daha fazla dayanamadan sonunda ortaya atladığında Alisya’nın ciddiyetiyle hayrete uğradım. “Şekerim saçmalama, hapislerde mi sürünsün bu çocuk?”

“Ben anlamam!” dedi ve çenesini dikleştirerek burnundan kıl aldırılmaz öfkesiyle akıttı kelimelerini. “O ırz düşmanı benim en masum duygularımın katili oldu, kan istiyorum. Git o Alpay denen pisliği ...” Aklına dayanamadığı bir şey gelmiş gibi gözlerini sıkıca yumup dişlerinin arasından tısladı. “Götünün.” Bağırarak gözlerini açtı. “En ortasından vur!”

“Şekerim,” hayretle şakıyıp parmağımı havada şıklattım. “Rüya geçerken bir filmin kan davası sahnesine falan mı denk geldim?”

Bakışları öyle bir üzerimi buldu ki anında sesimi kesmek zorunda kalmıştım. “Sen karışma Polen.” Tek kaşı yukarıda kaldığında ağzıma yalancı bir fermuar çekmiştim. İşaret parmağım Korkut’a doğru kaldırarak tane tane konuştu. “Sen de sakın bir daha karşıma çıkma, seni de o kefil olduğun ırz düşmanını da kül ederim. Duydun mu beni?”

“Şimdi çok sinirlisin diye gidiyorum ama geri döneceğim, tamam mı?” Bunu hem hükmeder gibi hem de Alisya’nın korkusundan dolayı izin alır gibi söylemişti.

“Iyy, aynı o savunduğun şahsiyetsiz gibi konuşuyorsun, kim bilir buraya da neden geldin, defol git çabuk.”

Alpay’ın pislettiği işi sıvamak için geldiğini duysa çıldırır diye düşündü ve sessiz kalıp ardından da gitti.

Ah, ah ... 24 yaşında bir mankenseniz ve en yakın arkadaşınız bahtsız bedeviyse, onu teselli ederken süt kardeşinizin de en yakın arkadaşınızla bir sıkıntısı varsa, ikisine de yetmek gerçekten de çok zordu ...

Korkut'u geçirip geri Alisya'nın yanına döndüğümde arkadaşım tüm öfkesini ve sinirini kustuktan sonra küçücük kalmıştı. Camın kenarına oturmuş, kollarını dizlerinin üzerine sararak boşluğu izlemeye başlamıştı. Her ne olmuş olursa olsun, Alpay'ın attığı mesaj gerçekten de aşırı iğrençti.

Üstelik Alisya'nın onu nasıl bir hevesle açıp okuduğunu düşündükçe ağlayasım geliyordu. Mesajı kim bilir kaç kez okumuştı ve her seferinde de hayal kırıklığına uğramıştı. Bir de gördükten sonra Alpay'dan düzeltmek amacıyla hiçbir mesaj gelmediğini söylemişti. Kalbinin acı ve korkuyla attığını söylemiş, neye uğradığını şaşırmıştı. Aniden yükselen tüm güzel duygularıyla beraber canım arkadaşım en yükseklerden dibe çakılmıştı.

Kollarımı etrafına sarıp çenemi omzuna yerleştirdiğimde saçlarını öpüyordum. "Ay... Karamelli turtam benim, inan bana, her şey düzelecek ..."

"Ne zaman Polen ya, ne zaman Allah aşkına? Mezara girince mi?"

Dudaklarımı büktüm. "Doğru diyorsun, ne zaman şekerim mezara girince mi?"

Ardından aklına bir şey gelmiş gibi soluğunu sitem ederek bıraktı. "Şerefsiz pisliği görüyorsun değil mi? Ne aradı ne de sordu. Düzeltmek için de hiçbir şey yapmadı, onun amacı da buymuş demek ki!"

"Gerçekten de niye böyle yapıyor, anlamıyorum." Alt dudağımı sarkıta sarkıta konuştuğumda agresif bir hareketle kollarımdan kurtulup bana döndü. "Baktı benden hoş bir karşılık alamayınca anladı tabii neyin ne olduğunu! Ah salak kafam, 31 alisyaninkalbi69'dan anlamalıydım ama! Hah! Gerçi anlayacaktım da senin o sevgili süt kardeşin sayesinde inandım!"

"Korkut hiç kefil olmamalıydı gerçekten de ama eminim ki seni çok seviyor Alisya. Böyle olacağımı o da tahmin edemezdi."

"Bırak Allah aşkına, şunu savunup durma bana!"

Alisya'yı gerçekten de sevdiğini dile getirmek istiyordum aslında ama ne yazık ki canım arkadaşım şu anda bunları anlayacak durumda değildi. Çok da haklıydı.

“Rezil pislik. Duygularımla oynayıp çekildi resmen ortadan.” Alisya her ne kadar sert dursa da içten içe Alpay'ın onu arayıp sormamasına deli oluyordu. Üstelik mesajına cevap bile yazmamıştı. İçten içe bu durumu düzeltmesini bekliyorken genç adamın sessiz kalması kalbini fazla kırıyordu.

“Neyse, sapıkmış işte, ne yapacaktı ki? Irz düşmanı, ne olacak.” Dolan gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Geçen gün arabasına bindiğimde şarkı açtım, bil bakalım ne çıktı?”

Kaşlarım çatıldı. “Ne çıktı?”

“Hah!” İnanamıyor gibi gözlerini devirdi. “İbrahim Tatlıses tombul tombul memeler!”

“Ne! Zevkleri gerçekten de çok tuhaf...” Yani konuşmayayım diyorum ama bu Alpay da var ya! Tam dayaklıktı şekerim! Hiçbir tarafından tutamıyordum, gerçi bu saatten sonra tutmak isteyen kimdi? Sadece Alisya'nın kalbi kırılmasın diye ve onu daha da gaza getirip duygularını yormamak için oldukça tarafsız, ön yargısız bakmaya çalışıyordum. Tabii bu Alisya'mın yanında böyleydi. O Alpay olacak komiser bozuntusu gözüme gözükmесindi!

Ertesi gün çalışacak olmamıza rağmen o gece sabahladığımızda karamelli turtamın kalbi gerçekten de çok kırılmıştı. Uykusuzluktan çökmüş gözaltılarımız ve gece yemeklerinden dolayı şişen suratımızla beraber kelimenin tam anlamıyla berbat gözüküyorduk.

Umursamadan kısa bir duş alıp Alisya'nın kıyafetlerinden giyinerek ıslak saçlarımla evden çıktığımda kafam hiç iyi değildi.

Kuaföre girer girmez fön makinesini kaptığım gibi saçlarımı kurutmaya başladığımda Hazel abla salona panikle girdi ve beni görünce rahat bir soluk bıraktı.

“Sen miydin kız, ben de diyorum kim bu karga bokunu yemeden saçını düzleştiren manyak.”

Ona doğru dönünce gözaltılarımı fark etti ve daha da ürperdi. “Kız o hâl ne öyle, gece beşik mi salladın?” Aynaya dönüp korkunç surat ifademe bakarak mırıldandım. “Öyle de denebilir...”

Ardından saçlarımı hafif nemli bırakarak mutfığa doğru ilerlediğim de esneyerek konuşuyordum. “Kahve ister misin abla?” Kendime şöyle koca bir fincan Türk kahvesi yapacaktım anca o hakkımdan gelirdi.

“Olur! Köpüklü olanı bana getiriver gülüm!” Kahvenin sadece bir tanesini köpüklü yapabiliyordum, o da bunu çok iyi biliyordu. Benim için ayrılmaktan başka bir şey önemli değildi, köpüklü olmasa da olurdu diye düşünerek kahveleri yapıp mesaim bitene kadar uykumu açmak için elimden geleni yaptım.

Kuafördeki mesaim bittikten sonra koştur koştur büfeye geçtiğimde Selami elindeki poşetleri açıyordu, ufak pencereden göz göze gelince hayretle kaşları kalktı. İçeri girip çantamı bıraktığımda bakışları tepemde iğrenç bir biçimde bağladıgım saçlarımdaydı. “Polen abla bu hâlin ne böyle?”

“Sorma şekerim ya”

“Yoksa...” dedi ve korkarak önüme geçti. “Geçenki sosyal medya linkini atlatamadın mı?” Hıh? Evet. Aslında tam anlamıyla atlatmış sayılmazdım ancak ona daha fazla yoğunlaşacak vaktim yoktu ki ayol, o günden bu yana aralıksız ağlamıştım, daha ne yapayım?

“Yok yani şey...” Hüsrarla üzerime baktı. “Tamam, bazen saçma sapan giyiniyorsun ancak,” dedi ve hayretle devam etti. “Kendinden vazgeçecek kadar da yıprandığını bilmiyordum.”

“Selami öyle değ-” Sözümü kesti.

Elimi tuttu ve nazikçe konuştu. “Güçlü ol ve çalışmaya devam et, bizim için bir şeyler almaya gideceğim.” Cevap vermemi beklemeden büfeden çıktığında hayretle arkasından bakıyordum.

Öylece bakakaldığımda kendimi daha da çirkin hissediyordum. “Ayşşş şu çocuk cidden!” Ardından işime koyulup birkaç müşteri ağırladıktan sonra içeri geçtiğimde zaman su gibi akıp gidiyordu.

Pencerenin önünde sırtımı kütletirken çok ileriden gelen ikiliyi görünce bakışlarım irice açıldı. Doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi ovuşturup bakışlarımı irileştirdiğimde yanılmadığımı gördüm.

Kenan komiser ve Alpay çok ileriden buraya doğru geliyordu.

Sertçe yutkunarak ağır çekimde o iri bedeni izledikten sonra soluk soluğa pencerenin önünden çekildim.

“Aman Allah!” Ön kameradan berbat duran suratıma ve hemen tepemde rastgele bağladığım saçlarıma baktım. “Beni bu hâlde görmesine izin mi vereceğim?”

Hızla üzerimdeki kazağı çıkartıp kenarda bulundurduğum pembe makyaj çantamı açıp gözaltılarıma likit kapatıcımı, yanaklarıma da aynı şekilde likit olan allığımı sürüp dudağımın da üzerine geçtim. Parmaklarımla hızlı hareketlerle dağıttığımda yeterli gelmediği için dudak kalemiyle dudaklarımı da belirginleştirip elimde kalan pembeliği göz kapaklarıma da geçtim.

“İşte şimdi çok daha iyi oldu.” Tek seferde tokamı açıp saçlarımı dağıttığımda altımdaki siyah tişörtle beraber çok daha iyi olmuşum. Hızımı bozmadan pencerenin hemen önünde durduğumda zamanlamam mü-kemmeldi, tam karşımda duruyorlardı.

Saçımı oldukça doğal bir tavırla diğer tarafa attım ve sanki tüm gece sıkıntı içerisinde sabahlayan ben değilmişim gibi oldukça canlı bir şekilde Kenan komisere gülümsedim. “Hoş geldiniz...”

O sırada içeriye Selami girdi ve beni görünce iki kez dönüp bakmak zorunda kaldı. “Sen kimsin ve Polen ablama ne yaptın?”

Sıkıntıyla kıkırdayıp ona bakarak gözlerimi belerttim. “Sen neyden bahsediyorsun şekerim?”

“Neyden bahsedeceğim? Hemen az önceki solgun suratın ve tiftik saç-” Masadaki pideyi aldığım gibi ağzına sokarak lafını kestiğimde bir yandan da neşeyle gülüyordum. “Ya yerim seni!” Kıkırdadım. “Sen neden hâlâ karnını doyurmadın bakayım tatlı çocuk seni?” Dolu ağzıyla bir şeyler söylemeye çalışınca kafasını okşayıp eline bir ayran tutuşturdum. “Geç bakayım dışarı, oturup güzelce aldıklarını ye, Polen ablan artık burada, ben idare ederim.”

Onu güç bela dışarı gönderdikten sonra saçımı düzelttiğimde kendi kendime gülümseyerek Kenan komisere baktım. “Älem çocuk ya! Hâlâ alışamadı bana...”

“Hangi anlamda?”

Yukarı bakarak bebeksi bir masumlukla şakıdım. “Sabahları böyle uyanmama, pideleri sanki reklam filminde oynuyor gibi kesme hâlime falan işte...” Elimi bir şey savuruyor gibi suratımın önünde salladım. “Her neyse, biliyorsunuz, kendimi övmeyi pek sevmem.”

Konuyu kapatıp ona baktığımda her zamanki koyu kıyafetlerinden birini giyse de bugün farklı bir havası vardı sanki.

“Bilirim,” dedi manidar bir tavırla ve devam etti. “Bilmez olur muyum hiç?”

Suçlu bir çocuk gibi bakınca bakışları saçlarımda ve suratımda gezindi. “Her sabah böyle çirkin uyanıyorsun demek.”

Kaşlarımı çattım. “Komiserim ya!”

Suratımı buruşturdu. “Çok konuşma da bize dokuz tane kıymalı gönder.”

Kaşlarım çatıldı, ardından ıslak bir soluk alıp ona doğru eğilip etrafına bakındım. “Siz mi?” Yanında başka kimseyi göremeyince geri çekilip garipseyerek mırıldandım. “Neden kendinizden çoğul bahsettiniz ki?”

“Aşk olsun Vitrin Süsü, beni görmezden mi geliyorsun?”

Suratım buruştu. “Bir dakika...” Yukarı bakıyordum. Sanki bir ses duymuştum da kaynağı nereden geliyor diye anlamaya çalışıyordum. Birden koluma vurup elimi geri çektiğimde tenime bakarken suratım ekşidi.

“Lanet sineği yakalayamadım gördünüz mü? Ah! Ama ben onu elim geçirirsem bir dahakine bak ne yapacağım.” Ardından tüm o tiyatroyu çevirmemişim gibi Kenan komiserin gözlerine bakıp büyük bir içtenlikle gülümsedim. “Pidelerinizi hemen getiriyorum.”

Yanlarından ayrılp pideleri kesmeye başladığımda Alpay tam ona bir şey söyleyecekti ki benimle göz göze geldi, değer gibi o sinir olduğum suratına bakıp önümdeki tutacaktan devasa bıçağımı çıkarttığımda o cızırtılı ses hoparlör eşliğinde yankılanmıştı sanki. Ardından atik bir hareketle sertçe tahtaya indirip ona bakarak kesmeye başladığımda göz bebekleri titreyerek yerine sindi ve yutkundu.

“Artistliği bırak da önüne bak, elini keseceksin!” Bakışlarım favori komiserimi bulunca yüzümde o çocuksu tebessümüm oluştu. “Hay hay!”

Ardından göz kırparak hafif bir baş selamı verdiğimde dişlerini sıkığı için çenesi kasılmıştı.

Devasa porsiyonu Kenan'ın önüne koyup geri çekildiğimde yemeye başlamıştı. Alpay'a ne çatal ne de içecek koymuştum. Az önce ağzının panyını aldığı için istemeye bile cesaret edememişti. Suratına bile bakmadan geri çekilecekken elini tabağa attığını görünce elimdeki maşayla üzerine vurup geri çekilmesini sağladım.

“Ne yapıyorsun Vitrin Süsü?” Kenan komiser çatık ifadesini kaldırıp görmemi sağlayınca kendi kendime şikâyet ederek konuştum. “Tabağınıza börtü böcek giriyor görmüyor musunuz? Dikkatli olun, neyse ki ilaçlayacağım hep bu böcekleri.” Suratımı sinirlerimi tepeme çıkartan adama çevirip gözlerinin içine bakarak öfkeyle tısladım. “Kökünü kurutacağım onların!”

Ardından arızalı bir tavırla ona bakınarak geri çekildiğimde dut yemiş bülbüle dönmüştü. Kimse kusura bakmasındı! Karamelli turtamı böylesine rezil bir duruma sokan adama peşkeş çekmezdim. Dua etsindi, daha fazlasını yapmıyordum!

Alpay ilerleyen dakikalarda benimle konuşmaya çalışsa da onu sürekli engellemiştim. En sonunda derdini anlatamayacağına emin olmuş olacaktı ki büfeden ayrıldı.

Büyük bir iştahla yemeğini yemeye devam eden adamın ayranını o daha istemeden gidip yenileyip geri çekildiğimde gülümseyen bakışlarım üzerindeydi. Büyük bir sevecenlikle onu izliyor, ne kadar tatlı gözüküğünü düşünüyordum. Az önceki asabiyetimden eser bile kalmamıştı.

Telefonu çalınca ağzındakini yutup açtı. “Alo?” Kısa süre karşıdakini dinledi ve surat ifadesi anında yumuşadı, gülümsemişti. “Efendim yavrum?”

Kaşlarımı neredeyse burnuma kadar çatıldığında soluklarım anında hızlanmıştı. Yavrum derken? Acaba evcil hayvanı falan mı vardı? Yoksa neden birine yavrum desindi ki? Ama evcil hayvanı onu arayamazdı, arasa bile konuşmazdı ki. *O zaman Kenan komiser kime yavrum diyordu?*

Aman canım, bana ne ki? Bekâr adam istediğini istediğine der. Omuz silkerek çatık kaşlarımla onu izlemeye devam ettim. Şuna bak ya, tüm büfeyi yedi resmen, nasıl da sinir oldum şimdi.

Suratında oldukça coşkulu ve çocuksu bir tebessümle konuşmaya devam ettiğinde ortaya doğru sıkıttığım dudaklarım bembeyaz olmuştu, bu dağ ayısını tanıdığım günden bu yana ilk defa böyle gülerken görüyordum! Ama bunun bir önemi yoktu, moralim pidelerin azalmasına bozulmuştu.

Mesela neden ısrarla o masayı işgal etmeye devam ediyordu acaba? Daha onu silmem gerekiyordu ve önündekileri toplayıp çöpleri atmam lazımdı, biraz hâlden anlasındı canım!

“Geleceğim tabii, gelmez olur muyum?”

Tek kaşım yukarı doğru kıvrıldığında kollarımı göğsümün altında bağlamış, baston yutmuş gibi durmuştum.

Gülerek devam etti. “Yaramazlık yapmazsan geleceğim.”

Gözlerim hiddetle açıldığında sertçe yutkundum ve daha da şiddetle ayağımı sallamaya başladım. “Tamam Defne, geleceğim diyorum ya, ne getireyim gelirken? Gerçi ben bir şeyler aldım ama özel isteğin varsa onları da alırım.”

Hayıflanarak gözlerimi devirdiğimde üzerimdeki negatiflik giderek artıyordu çünkü müşterim gitmediği için onunla ilgilenmek zorundaydım ve bu yüzden de rahat rahat kaytaramıyordum. Telefonu kapattıktan sonra suratındaki tebessümü bozulmadan elindeki pideyi ağzına atarken bana döndü.

“Vitrin Süsü?”

“Ne var!” Nefretle çemkirdiğimde şaşırsa da bozuntuya vermedi.

“Bir ayran daha versene.”

Sıkıttığım dişlerimi güçlkle ayırdım. “Ayran kalmadı.”

Anında çatılan kaşlarıyla masanın üzerindeki kolilere baktı.

“Orada var, görmüyor musun?”

Hayretle gözlerimi belerttim. “Siz bana kör mü demek istediniz?”

Tavrıma anlamadan baktı. Maşallah, az önceki mutluluğu öyle çok etkiliydi ki suratında oluşan tebessümün kırıntıları ifadesindeki canlılığını sürdürüyordu, yine de ciddi kalmaya çalıştı. “Hayır niye öyle di-” derken lafını kestim.

Kalçamı masadan kaldırarak göğsümün altında bağladığım ellerimi çözdüm. “Bunları tabii ki görüyorum.” Ayrıları işaret ederek konuşmuş-tum. “Ancak biraz da diğer müşterilere kalsın, değil mi? Sonra Selami’yi gün ortasında Bim’e göndermek zorunda kalıyorum, yazık günah değil mi o çocuğa, kolları mahvoldu hep.”

Hayret dolu ifadesiyle bana bakakaldı. Beklenmedik tepkilerim saye-sinde birden neye uğradığını şaşırmişti.

“Hayır anlamıyorum ki bu kadar pideyi de nasıl yiyorsunuz, biraz geriden gelenleri de düşünmek lazım.” Yanına giderek önündeki taba-ğı aldım, zaten içinde birkaç tane kalmıştı. “Misal ben bugün hiç yemek yemedim.” Tek kaşımı kaldırıp sorgularcasına ona baktım. “Doyduysanız kaldırayım mı artık?”

Garip bir ifadeyle suratımı inceledi. “Doydum.” Ardından yavaşça tek kaşını kaldırdığında merakla suratım inceliyordu. “Onları yiyebilirsiniz.”

“Siz bana ağgöz mü demek istediniz?”

“Ne?” Yüzü ekşimişti. “Ben sana bir şey-”

“Teşekkür ederim Kenan abi. Karnım aç olabilir ama gözüm tok.” Ta-bağı önüne koydum. “Bitirin lütfen, ben kendime yemek alır, yerim.”

“Kızım sen,” dedi ve bu sefer kendini durdurarak gözlerini kapattı, ke-limelerini filtrelemeye çalışıyor gibiydi. Doğru kararı vermiş gibi olacaktı ki kafasını sallayarak gözlerini açtı. “Sana yemek söylememi ister misin abisi?” Son kelimeyi vurgulamıştı.

Bakışlarım kısıldı. “Ne?” Ardından ayıplarcasına suratımı buruştur-dum. “Siz bana fakir mi demek istediniz?” Gözlerimi devirdim. “Borcum olabilir ama param var, kendim söylerim.”

“Ya sabır...” Derin bir soluk aldığında kendini dizginliyor gibiydi. “Ben artık gideyim, sen de biraz yalnız kal.”

Ayaklanınca alt dudağımı dişleyip tabağı kenara koydum. “Gidin ta-bii işleriniz vardır. Karnınızı da doyurdunuz.” Bunu duymayacağı bir sesle içime doğru konuşarak söylemişim. Zaten gitmesini istiyordum. Tüm gün sabahlamıştım, sabahtan beri de eşek gibi çalışıyordum, çok yorul-muştum, dinlenmem lazımdı.

Parayı uzatınca alıp üzerini ona bıraktığımda kafası karışmış gibi bir

hâli vardı. Her ne kadar kendini dizginlemek ister gibi olsa da en sonunda kendini durduramadan sordu. "Sen bugün iyi misin?"

"Ben mi?" Abartılı bir neşeyle gülerek kahkaha attım. "Vallahi çok iyiyim ya!" Ardından suratını görünce asabım bozuldu ve havada sinek yakalıyormuş gibi yumruklarımı sıktım. "Sadece şu sinekler çok sinirimi bozuyor!" Ardından kollarıma vurup öldürmeye çalıştığımda öfkeyle kendi kendime konuşuyordum. "Bunlar cidden insanı deli eder!"

Kendimi tokatlamamı izlerken bariton sesiyle araya girdi. "Yeter, kı-zarttın her yerini."

Hareketlerime bir son verip burnumdan kıl aldırmayan tavrımla kafamı kaldırıp ona baktım. "Ohoo, komiserim bunlar ne ki, siz bir de sırtımdaki bıçak izlerini görün."

Kaşları hayretle yukarı kıvrılınca devam ettim. "Ne olacak ya, ufak bir kızarıklık alt tarafı. Gerçi sinek ısırığı da bana ne yapabilir ki, değil mi? Yediğim onca kazığın ardından bunlar bana vız gelir, tırıs gider."

"Anlıyorum..." dedi ve kafasını salladı. "Sen de haklısın tabii böyle olmakla."

Kaşlarım çatıldı. Hıh? Böyle olmakla derken? Ne varmış bende? "Her neyse," dedi ve babacan bir şekilde suratını buruşturdu. "Canını fazla sıkma ve metanetli ol. Yine gelirim." Suratımı tekrardan kolağan edip büfe-den ayrıldığında neye uğradığımı şaşırmıştım. Bugün ben acınma günüm-de falan mıydım? Gelen giden acıyordu da!

22. Bölüm

“Abi Deme Lazım Olur”

Ertesi haftaya oldukça gergin bir başlangıç yaptığımda günler o kadar hızlı geçiyordu ki ilk defa yorulduğumu bile hissetmiyordum.

“Nerede benim şu kask takan balinalı tişörtüm ya,” diye mırıldanarak dolabımın derinlerine indiğimde bir türlü bulamıyorum.

“Babaanne!” Bağırarak salona geçtiğimde örgü örüyordu, beni görünce ince tel gözlüklerinin üzerinden baktı.

“Ne var?”

“Şey ya! Balinalı tişörtüm nerede?”

“Ne bileyim denize bak, belki oradadır.”

Gözlerimi devirdim. “Ha ve ha babaanne, çok komiksin.”

Hâlime bakarak kıkırdadı ve bakışlarını kısarak hararetle sordu. “Kız sormayayım, kendimi umutlandırmayayım diyorum ama,” deyip esraren-giz sesiyle devam etti. “Acayip merak ediyorum...”

“Ne oldu ki?” İfadesi sevinmek ve sevinmemek arasında kaldığında etrafa bakındı ve umutla sordu.

“Senin şu ite ne oldu? Epeydir sesi çıkmıyor?”

“Hangi it? Aynur ablaların köpeğini mi diyorsun?” Onu daha önce birkaç kez gizli gizli eve almıştım, babaannem de çıldırmıştı. Kadıncağızın köpek fobisi vardı.

Gözlerini devirdi. “Hayır be, Timuçin’den bahsediyorum,” dedi ve tükürür gibi yapıp ağzını temizledi. “O mendeburdan bahsediyorum.”

İşte şimdi anlaşıldı onun derdi... Rahat bir soluk bıraktığımda bakışlarım boşluğu buldu. Artık tam anlamıyla ondan ayrıldığım için gerçeği saklamama gerek yoktu.

“Ben ondan ayrıldım babaanne.”

Kadıncağıza birden inme inecekti sanki. Elindeki şişleri kucağına bıraktığında dolu dolu olan gözleri irice açılmıştı. Yüreğini tuttu. “Yalan deme bana, sen o salağı bırakmazsın.”

Ah benim tatlı babaannem. Seni zamanında o pislik için kim bilir ne kadar çok üzmüştüm, hâlbuki tek isteğin iyiliğimi düşünmektir. Soğuk kalan ifademden ve gerçekten de uzun süre adının anılmamasından ciddi olduğumu anladığında suratı hayranlıkla parlamıştı.

“Çok şükür Allah’ım, çok şükür! O ne olduğu belirsizden karakola bile düşmeden kurtulduk.”

Son duyduklarımınla beraber sırtım ürperdi, titredim. Ah babaanne, sen ne diyorsun ya... Karakola düşmek ne ki? Ben Timuçin sayesinde daha da ileriye gittim, hapishanelere kadar gittim, birkaç ay da orada kaldım babaanne... Sevimli kekim. Hiçbir şeyden haberi yoktu ve olmayacaktı da. Yoksa kadıncağıza inme inerdi vallahi. En azından mahkeme işlerini Allah’ın izniyle bitirdiğimde ona yavaş yavaş anlatabilirdim, ömrümün sonuna kadar yalan söyleyecek hâlim de yoktu tabii.

“Evet babaanne, sen gerçekten de haklıymışsın. Pisliğin teki o, bundan sonra benden uzak olsun da ne oluyorsa olsun.”

İfadesi iyice şevkle dolduğunda kadının resmen ağzı sulanmıştı. “Geldin mi kız lafıma! Aferin sana!” Koltuğun boş kalan kısmına vurdu. “Hele gel şöyle!”

Onu neyin bu kadar heyecanlandırığımı bilmiyordum, kaşlarımı büyük bir merakla kaldırıp yanına oturduğumda pürdikkat izliyordum.

“Mademki o mendeburdan ayrıldın, e ne kadar haklı olduğumu da gördün.”

Düşünmeden kafamı salladım. “Evet, kesinlikle, sen her zaman çok haklısın.”

“O zaman gel sen beni dinle, erkek seçimini bana bırak.” Kaşlarım çatılınca şevkle devam etti. “Şu Numan hakkında şimdi ne düşünüyorsun onu söyle bana.”

Bahsettiği kişiyi hatırlayınca anında gözlerimi devirerek koltukta geriye doğru kaydım, adının anılmasından bile yüreğime ağırlık oturuyordu. Numan benim üvey kuzenimdi ve babaannem küçüklüğümüzden beri bizi yakıştırıyordu.

Hatta öyle fazla yakıştırıyordu ki liseye geçtiğim dönem bu yakıştırmaları artmış, iki lafından biri Numan olmuştu.

Hayır yani Numan da hiç bana göre biri değildi ki şekerim! Süt dökmüş kedi gibiydi. Tamam, bazı konulardaki uyumu ve saflığı beni andırıyordu ancak o benden de beterdi ayol! Sanki hiç kendi fikri yoktu ve yanındaki ne diyorsa hemen kabul ediyordu. Ben saf, o saf! Ne istiyordu acaba babaannem, üzerimize şirket açılıp dolandırılmamızı mı?

En sonki başıma gelenleri bilmediği ve sağlam şekilde önceden beri para biriktirmeye devam ettiğimi sandığı için bu konularda beni gözü açık sanıyordu tabii!

“Of babaanne, saçmalama Allah aşkına ya! Benim ne işim olur Numan’la.” Çocuğun bahsi açılınca bile yemin ederim kanım çekilmişti. O kadar ruh gibiydi ayol. Ben öyle miydim? Cıvı cıvıldım.

“Kız öyle deme bak, önceki gibi gelirsin bunda da lafıma.”

Suratım ekşiyerek yanından kalktığımda söylediklerini duyunca içim titremişti. “Ay Allah korusun babaanne, tövbe de!” Ardından ellerimi kaldırarak devam ettim. “Her neyse, ben Alisya’ya gidiyorum, sen de bu Numan aşkından vazgeçsen iyi olur diyorum... Bu konu hakkında da artık sen konuşmamalısın, konuşmamalısın bence, fikrimce yani.”

Arkamdan Numan’ı övmeye, çok değiştiğini söylemeye, bir kez düşünsen ne olur demelere devam ediyorken koşarak odama kaçmış, tekrardan dolabımı karıştırıp tişörtümü aramaya devam etmiştim. Numan’ın

ise muhabbetinin bile üzerimde bıraktığı ölü enerjiyi anında bırakmıştım.

“Heh, burada!” Peluş terliklerimin altından parlayınca hızla kapıp kaldırdım. Babaannemin cumartesi pazarından aldığı tişörttü. O kadar marka kıyafetim vardı ancak hiçbirinin kumaşı balinalı tişörtümünki kadar iyi değildi.

Altına da uygun bir şey geçirip evden çıktığımda tek olan izin günümün tadını çıkartmak için canım arkadaşım Alisya’nın yanma gidiyordum. Gerçi bu sıralar ruh hâli pek iyi olmadığı için günlerimiz yoğun öfke krizleriyle geçiyordu ama neyse. En yakın arkadaş olmak bunu gerektirirdi, değil mi?

Dairenin önüne geldiğimde kapıda ilk defa gördüğüm ayakkabıları fark edince kaşlarımı çatarak onlara baktım. Hıh? Alisya yeni ayakkabı mı almıştı? Hem de bana göstermeden? Hay Allah, şu zilliyeye bak sen.

Çaldığım zil kısa sürede açıldığında beni gülümseyen suratıyla karşılamıştı, bu iyiydi iyi olmasına ancak... Son zamanlarda hep suratı asık ve sinirliydi, onu böyle güldüren de neydi? Yoksa Alpay sonunda arayıp güzelce her şeyi izah mı etmişti?

“Karamelli turtam!” Sarılarak yanaklarımı öptüm. “Bu ne keyif böyle?” Ne demek istediğimi anladığı için gelişigüzel gülümsemişti. “Aman aman, maşallah diyeyim!”

“Gel içeri limonlu kekim.” Koridorda yürüyorken sıcak bir şekilde tebessüm etti. “Sağ olsun Lizge biraz modumu yükseltti.”

Ne?

Kulaklarımda tehlikeli adrenalin müziklerinden biri çalmaya başladığında tek kaşımı kaldırarak suratına döndüm. “Lizge derken?” Yoksa... Yoksa kapıdaki ayakkabılar da ona mı aitti? Alisya’nın evine geldiğinden neden benim haberim yoktu? Ve... Her şeyden önce... Nasıl oluyordu da Alisya’nın suratı bana bile gülmezken çok sayın Lizge Hanım’a gülüyordu?

Hissettiğim yoğun kıskançlık duygusuyla beraber karnım kaynar bir kazan gibi fokur fokur kaynadığında dudaklarımı orta yerde büzerek salona geçmiştim.

“Oo, hoş geldin Polen.”

Bakışlarım kısıldı. Ne? Hoş geldin derken? Burası benim evim.

“Merhaba Lizge Hanım, asıl siz hoş geldiniz, evin yabancısısınız sonuçta.” Tebessüm ederek etrafa bakındım. Açıkçası Lizge’yi sevmiştim ve enerjimiz de tutmuştu ama bu en yakın arkadaşımın kiskanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Elindeki çayından içmeden önce içtenlikle gülümsedi. “Vallahi bu ikinci gelişim ancak sanki yıllardır geliyor gibiyim.” En yakın arkadaşıma baktı. “Alisya sağ olsun, hiç yabancılık çekmiyorum.” Tek kaşımı kaldırarak bozaran ifademle Polen Bal’ın en yakın arkadaşına döndüm ve ona *yaa öyle mi* der gibi baktım.

“Sen de kahve ister misin limonlu kekim?” İçtenlikle şakıyınca gözlerimi devirdim.

“Sağ ol şekerim, ben kendime yaparım. Malum, kendi evim olduğu için her şeye hâkimim.” Ardından burnumdan kıl aldırılmaz tavrıyla yanlarından ayrılıp mutfığa gittiğimde kendimi dışlanmış gibi hissediyordum. Hem de feci hâlde.

“Polen?” Kahvemi yapmaya koyulmuşken arkamda belirmişti. “Canın mı sıkkın bakayım?”

“Hah!” Derin bir soluk alarak omzumun üzerinden ona döndüm. “Lizge Hanım’la arkadaş olduğunuzu bilmiyordum!” Kadına ayıp olmaması için sessizce yakarmıştım.

“Ya bende akıl mı kaldı bebeğim, senin davadan dolayı aynı ortamda buluna buluna iletişimimiz tuttu. Onun da mesleğimle ilgili bazı şeyler öğrenmesi gerekiyordu. Öyle böyle derken biraz arkadaş olmuş olabiliriz, evet.” Cümlesinin sonunu suçunu gizlemek isteyen çocuklar gibi getirmişti.

Tuttuğum buzları tezgâha bırakarak hayretle ona döndüm. “Biraz mı? Evine çağırmışsın, bundan bile haberim yok.” Dudaklarını büzünce gözlerimi kısarak üzerini işaret ettim. “Sen anca bana somurtursun zaten, Lizge’ye de gülücükler saçarsın, maşallah!”

“Ama çiçeğim ya ...” Trip atarak omuz silktim. “Git misafirinle ilgilen, yabancılık çekmesin.” Bakışlarımdan gerçekten de gitmesini istediğimi anladığı için sessizce çıkıp gitmişti haspam.

Kahvemi bitirdikten sonra soğuk yudumu içtiğimde hararetim az da

olsa dinmişti. “Oh! İyi geldi.” Telefonum çalmaya başladığında ikinci yudumun üzerime dökülmemesine dikkat ederek bardağı tezgâha bıraktım.

Kenan komiser arıyordu...

Hah! Bir bu eksikti! Neden arıyordu acaba gıcık adam? En son piderin hepsini yediği için sinir olmuştum zaten ona. Telefonu açtığım anda hızla konuştu.

“Vitrin Süsü neredesin?” Sesi öyle bir kargaşanın içinden gelmişti ki nerede olduğunu anlayamamıştım.

“Alisya’nın evindeyim.” Kaşlarım çatıldı. “Siz neredesiniz? Operasyonda mı?” Ardından uğradığım farkındalıkla beraber gözlerim büyüdü. *Amanın... Operasyonun ortasında bile beni mi arıyor? Aklıma gelen görüntüyle burnumu çektim. Beni anca operasyonun ortasında arar zaten. Defne denen şıfırtıyı da rahat rahat pide gömerken!*

Elimle ağzımı kapatarak utandım. Daha tanımadığım kız hakkında ne kadar da ağır konuşmuştum öyle! Ayıp ediyordum, ayıp.

“Şirinevler’deki alışveriş merkezindeyim. İşin yoksa gelsene, lazımsın bana.”

“Bir sorun yok inşallah?” Tedirginlikle sormuştum. Her ne kadar ona sinir olsam da bir sorun yaşamasını istemiyordum.

“Sorun yok, hediye alacağım da seçemiyorum hangisini alacağımı.” Bakışlarım kısıldı. Hediye mi alacak? “İşin yoksa hemen gelsene.”

Bu konuda ona her ne kadar yardım etmek istemesem de tüm zor zamanlarımda yanımda olan adamı yalnız bırakacak hâlim yoktu. O yüzden istemeye istemeye kabul ettim. “Peki Kenan abi. Gelirim şimdi.” Ardından telefonu kapattığımda aniden içim sıkılmıştı ve nedenini bilemiyordum.

İçeriye geçtiğimde ikilinin kahkahalar eşliğinde koyu sohbeta daldığını gördüm, hayretle gözlerimi belerttim. Sağ ol ya Alisya!

Beni görünce ikinci kez üzerime baktı. “Geldin mi kekim?”

“Geldim ve gidiyorum.” Elimdeki soğuk kahveyi önüne koydum.

“Nereye ki birden?” dedi Lizge, suratındaki tebessümü gideceğimi duyunca solmuştu.

“Kenan abi aradı, alışverişle ilgili ona yardımcı olacağım.”

Alisya'nın tek kaşı merakla havalandı. "Kenan abin kim kız?" Aynı ifadenin benzeri Lizge'de de olmuştu. Neden anlamamışlardı ki?

Omuzlarımı kaldırıp indirerek olağan bir sesle cevapladım. "Hangi Kenan abi olacak? Polis olan."

Kafaları iyice karıştığında Lizge'nin ifadesi düşünceliydi.

"Valla benim tanıdığım ve polis olan sadece bizim Kenan var." Daha da islendi ifadesi ve merakla ekledi. "Bizim tanımadığımız bir polisle daha mı tanıştın? Yani davayla ilgisi olan..."

Bunu daha çok devamdan ötürü sormuştu. Alisya da kafasını sallayarak onu onayladığında ikisi de bahsettikleri Kenan'a abi dediğimi anlamamıştı.

"Tamam işte, ondan bahsediyorum zaten."

"Ne!"

"Ne?" Lizge'nin suratı ekşidi. "Seni abi demeye mi zorluyor?"

"Ona neden abi diyorsun ki?" dedi Alisya yadırgayarak.

Ah! Cidden! İkisi birden konuşarak kafamı karıştırmıştı. Zaten olanlardan sonra kuş kadar olan aklım iyice küçülmüştü, bir de bu kızlar başlıyordu ayol...

"Hayır." Kafamı onaylamaz anlamda sallayarak devam ettim. "Bu şekilde konuşmayı ben seçtim. Artık aile gibi olduk nasılsa, o yüzden resmiyeti ortadan kaldırdık."

Her ne kadar şaşırsalar da kafalarını onaylamaz anlamda sallayarak bana ayak uydurdular ve daha fazla soru sormadılar.

Bakışlarımla Alisya'nın önüne koyduğum kahveyi işaret ettim. "İçer-sin, ben gidiyorum."

"Görüşürüz, dikkat et kendine." Lizge de Alisya'yla ayaklanıp beni geçirdiğinde kapı arkamdan kapanınca gözlerimi devirdim.

"Gıcıklar."

Ardından küskün ifademle beraber Şirinevler'e doğru yol aldığım da herkese gıcık olasım geliyordu. Buradaki gıcıklıktan çıkıp başka gıcıklığa doğru yol alıyordum. Hah! Ne âlâ memleket!

Alışveriş merkezinin içerisine daldığımda Kenan komiseri araya-

cakken kenardaki pembe mağaza dikkatimi çekti. “Ay ne kadar da güzel!” Negatif enerjimi anında alan mağazaya doğru adımlarım istemsizce atıldığında etrafa baktıkça dükkânın içindeki her şeyi ama her şeyi almak istiyordum.

İçinde birbirinden tatlı anahtarlıklar, defterler ayakkabıdan tut şapkaya kadar her şey vardı ve genellikle bulunamayacak tasarıma sahiplerdi. “Mağara adamı biraz beklese ne olurdu ki?” Çok param yoktu ancak belki kendime en azından ufak bir şey alırdım.

İçeri girip gezmeye başlarken bakışlarım büyülenmiş gibi ürünlerin üzerinde gezinip duruyordu.

“Vitrin Süsü?” İşittiğim bariton sesle beraber irkilerek geri çekildiğimde bakışlarım üzerini buldu.

“Sen beni nasıl buldun?”

Uh? Ben mi? “Şey... Dışarıdan geçerken camdan içeride olduğunuzu gördüm.” Tatlı tebessümümle katı ifadesine karşılık verdiğimde kafasını salladı. “Peki ama,” deyip abartılı mimiklerle mağazaya baktım. “Sizin burada ne işiniz var?” Tamamen alakasız iki renkti resmen! Hatta mağazanın içerisinde bile öyle tuhaf duruyordu ki içten içe gülümsemeden edemedim. Çok sahte duruyordu yahu! Kendimi tutamadan kahkaha attığımda kaşlarını çattı.

“Ne gülüyorsun?”

Karnımı tutarak dik durmaya çalıştığımda gözlerim yaşarmıştı. “Kömiserim.” Kahkahamı kesince tamamlamaya gayret ettim. “Sadece- Sadece buraya o kadar uygun değilsiniz ki sanki biri sizi dükkânın içine Photoshop’la yapıştırmış gibi duruyor! Ona gülüyorum!”

Ama ne yapayım? Gerçekten de öyle duruyordu!

Arkasında asılı duran pembe oyuncak sütyeni görünce kahkaham iyice coşkulu bir hâl almıştı ve onu alarak havaya kaldırdım. “Baksanıza, bunun olduğu dükkânda sizin ne işiniz var?”

Elimdeki oyuncığa tiksindir gibi bakarak bir adım geri çekildi ve sallanan sütyenin göğsüne değmesini engelledi.

O anda siyah tişörtünün geniş omuzlarına çok yakıştığını fark ettim.

İlk gördüğümde saçlarını ve sakallarını kısalttığını da anlamıştım. Bu boy ona gerçekten de çok yakışmıştı.

“Vitrin Süsü...” dedi dişlerinin arasından ve hoşnutsuz suratı iyice bozardı. Zaten burada olmaktan hoşnut olmadığı her hâlimden belli oluyordu, ben de yarasına tuz basmıştım. Ama ne yapayım ayol? Çok komikti!

“Neden? Ben sadece oyuncakla oynuyorum!” deyip sütyeni kaldırarak göz hizama tutup indirdiğimde ona bakıp bu hareketi sürekli tekrarlıyordum. Elini kaldırıp kapmaya çalışıyor, bir yandan da etrafı kolluyordu.

“Yapma diyorum! Ver şunu bana!” Dişlerinin arasından hırlayınca iyice neşem yerine geldi, kıkır kıkır gülüyordum.

Reyon görevlisi olan kadın gezerken hoşnutsuz ifadesiyle bize bakınca her ne kadar utanıp sessiz olmak istesem de o an kendime engel olmak istemedim. Kafasım onaylamaz anlamda sallayıp reyon arkasına geçip bizi izlemeye devam ettiğinde Kenan komiser iyice rahatsız olmuştu.

Elini tekrardan sertçe uzatarak önümde salladığım sütyeni kapmak istediğinde o el var ya, o el... Ah... Kahretmesin.

Anında donup kaldığımızda mimik bile oynatamıyorduk. Nefesimi tutarak titreyen ve kocaman açılan gözlerine baktığımda suratı kızarmaya başlamıştı çünkü o el... O el sütyen yerine ne yazık ki...

Mememi kapmıştı!

Neler olduğunu idrak ettiğimde ağzım hayretle açıldı, hızla geri çekti elini ve sertçe yutkundu.

Nefes almayı unuttuğum için suratım iyice kızarıp bozardığında bir süredir bizi izleyen çalışan onaylamaz anlamda mırıltılar çıkartarak yanımıza geldi.

“Merhaba.” Sertçe yutkunarak ona baktığımda elimdeki sütyeni alarak kaldırdı. Bakışlarını mermi gibi üzerimize fırlatıyorken iğnelercesine konuştu. “Bu bir fantezi ürünü değildir. Eğer o tarz ürünler istiyorsanız yandaki seksshopa gitmenizi tavsiye ederim.”

“Ney şöp ney şöp?” Gözlerim dehşetle aralandığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

“Af buyur bacım?” Kenan komiser tek gözünü daha fazla kısarak

hararetle ona baktığında kadın *ben anlamam* dercesine tek kaşını kaldırıp uyarırcasına devam etti.

“Eşya almayacaksanız da çıkın lütfen. Münasebetinize mahrem bir yerde devam edersiniz.”

Cevabımızı beklemeden yanımızdan ayrıldığında ağzım sürekli daha fazla açılıyor, kafam gittiği yere doğru karış karış eğiliyordu. En sonunda iki büklüm kaldığımda hayretle şakıdım. “Ne?”

Tişörtümün ense kısmından kavrayarak küçük bir çocuk gibi yanında sürüklenmemi sağladığında adımlarına uyum sağlamaktan başka şansım kalmamıştı. O kadının olmadığı reyonlardan birine girince doğrulmamla sırtımın reyon tahtasına değmesi bir olmuştu.

Hemen önümde kalan asabi suratı iyice çatıldığında yüzünü ilk defa bu kadar kırmızı görüyordum.

“Senin yüzünden ne hâllere düştük, gördün mü?” Kısık sesle azarlayınca etraftakileri rahatsız etmemek için sessizce yakardım.

“Üstüme iyilik sağhk! Neden benim yüzümden oluyormuş? Sahiple-nircesine iki elimle mememi kapattım. “Haddini aşan sizsiniz!”

Hatırlatmamla öfkeyle gözlerini yumdu, o anları belli ki hafızasından silmek istiyordu. “Bilerek yapmadım,” dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Tabii ki bilerek yapmadığını biliyordum. Kaşlarım çatıldı. O anda gerçekten de bilerek yapmadığına olan inancım beni şaşırtmıştı. Başka bir erkek yapsa, dil de dökse, bu kadar emin olamayacağımı düşündüm.

“Yine de yaptınız!” dedim hüsrana dolu hüznümle. Bu benim için yıkıcıydı. İlk defa biri mememe dokunuyordu ve kesinlikle dokunulmasını da istemezdim! Ah... Anneciğim... Ne demişti sevgili bilirkşi olan babaannem? Ben evlenene kadar elim erkek eline değmedi deyip durmamış mıydı bu yaşıma kadar?

Hatta o kadar çok sık söylemişti ki en sonunda, “*Babaanne on beş yaşında evlenmişsin zaten o zamana kadar da bir zahmet elletmeyiver!*” demiştim ancak ne yazık ki yirmi dört yaşında bu dokunulmazlığım ortadan kalkmıştı...

“Affedersin.” Sesi durgunlaşmıştı. Boğazım temizleyerek yere baktığında bir eli belindeydi. “Üzgünüm.”

Burnumu çektiğimde küskün gözlerim yerdeki suratını buldu. Efkârımı içime atıp tekrardan burnumu çektiğimde gözlerim dolmuştu. “Her neyse...” deyip kedi gibi mırıldanarak devam ettim. “Ne alacaksınız bir an önce seçelim mi?”

İşimizi bitirirsek o skandal dolu görüntünün olduğu bu mağazadan çıkabilirdik. Tekrardan kafasını sallayarak derin bir nefes aldı. “Bir kız var, ona hediye alacağım ve... Ne seçeceğimi bilemedim.”

“Bir kız mı?” Sırtım anında baston yutmuş gibi dikleşmişti. Kollarımı göğsümün altında bağladım. “Yoksa geçen gün büyük bir coşkuyla telefonda konuşurken etrafa gülücükler saçtığınız Defne mi?”

Durgun ifadesi kaşlarının yukarı doğru kıvrılmasıyla dağıldığında neye uğradığını şaşırmıştı.

“Sen...” dedi ve tamamlamadan kafasını salladı. “Evet o.”

Göz ucuyla ona bakıp istemem yan cebime koy dercesine mırıldandım. “Kaç yaşında? Ona göre seçeyim.” Ardından sertçe burnunu çekip etrafa bakındı. “Seninle aynı. O yüzden ne alacağımı bilemedim ve... Bu konuda bana doğru yönlendirme yapabileceğini düşündüm.”

Hah! Harika!

Çenemi yukarı dikerek reyonlara bakıyor, bir yandan da yavaş yavaş yürüyordum. “Tabii! Demek aynı zevklere sahibiz Defne’yle! O zaman benden hoşuma giden şeyleri seçmemi istiyorsunuz!”

“Aynen. Neyi seversen seç, alacağım.”

Alacaksın ama benim değil! Defne için!

Kollarımı göğsümün altında bağlayıp gerilen suratımla reyonları izlediğimde simli kavanozda olan rengarenk su maymunlarını görünce dibim düşmüştü. *Ah ne kadar da...*

“Onu sevdin mi?” Karşımda duran adam yüzümdeki canlı tebessümden bakışlarını ayırmadan sormuştu.

Suratımı anında asıldı. “Hayır, sevmedim.”

Simli canım kavanozu şıfırtı Defne’ye aldırarak hâlim yoktu.

Onun yerine zevkime hiç uymayan, son derece korkunç parçalar seçtiğimde Kenan’ın kafası karışmıştı. Elimdeki ürünlere bakarak hayıflandı. “Aslında ben de bunları beğenmişim.”

Ah komiserim ... Beni hiç şaşırtmıyorsunuz ...

Ölü balıktan oluşan kalemlige ve kurukafalı yastığa suratımı buruşturarak baktıktan sonra yalandan gülümsedim. “İnanamıyorum! Sonunda bir konuda ortak paydada buluştuk demek.”

Kaşları çatıldı. “Bunlar senin tarzına benzemiyor, emin misin Defne’nin beğeneceğine?” Eline alarak incelemeye başlamıştı.

“Tabii ki! Defne’yle aynı tarza sahipsek eminim ki birçok pembe ve tatlı ürüne sahiptir. Bu eşyalar Defne’nin sahip olduklarını tamamlayacak, Defne bunlara bayılacak komiserim! Kesin alın diyorum.”

“Tamam,” dedi ve bana ufak bir bakış attı. “Bunlardan birer tane de sana alayım o zaman çok beğendiysen.”

“Ne!” Ay ben ne yapayım o çirkin şeyleri şekerim! Ateşe değmiş- çesine bir adım geri çekildikten sonra tepki görmemek için gülümseyerek kafamı salladım. “Yok komiserim, ben bir şey istemiyorum, sağ olun.”

“Olur mu öyle şey? İzin gününde o kadar yanıma gelip yardım ettin.”

Ay deme öyle canım. Bak şimdi vicdanım feci hâlde sızlamaya başladı he ... Sıkıntılı ifademle yakışıklı suratım izlemeye devam ettiğimde aklıma o telefon konuşmasındaki tebessümü geldi, cinlerim tekrardan tepeme çıkıvermişti.

“Ben şansımı başka sefere kullansam olur mu? Hem ne öyle ikiz çocuklar gibi aynı şeyi alacaksınız? Farklı isterim ben.”

“Tamam o zaman,” deyip elindekilerle beraber kasaya gidiyorken heybetli görüntüsünden gözlerimi alamamıştım. Nasıl da dağ gibi duruyordu? Sırf ona yardım ettim diye bana da almak istemişti, Kenan komiser ne kadar da düşünceli bir adamdı ya ... Adam gibi adamdı ancak ... Aklıma gelen ayrıntıyla öfkeyle soludum.

O kadar insanın içerisinde benimle aynı tarza sahip, tatlı kişilikten biri daha olduğunu sanmıyordum açıkçası. Defne olsa olsa ancak takipçim olurdu. Acaba benim hayranım mıydı?

Alışveriş merkezinden çıktıktan sonra beraber yürümeye devam ettiğimizde kolundaki saati kontrol ettiğini görünce merakla sordum. “Ne o? Defne’ye hediyeleri bugün mü vereceksiniz yoksa?”

“Evet, ileride buluşacağız. Tanışmak ister misin?” Bana doğru döndüğünde gösterdiği yere neredeyse gelmiştik. Huzursuzlukla kıpırdandım. Görmek istemesem de çok merak ediyordum canım!

“Açıkçası bana benzettiğiniz kızı merak etmiyor değilim.” Yürümeye devam ederken omuz silktim. “Sizin etrafınızda bir tane daha benden bannıdıracağınızı düşünmüyordum.”

Suratında hafif bir tebessüm oluştu. İşte! İşte tıpkı o günkü gibi! Nasıl da gülüyordu Defne deyince ya! Ben olunca neden kalas gibi duruyordu? İkimize de farklı yönlerini gösteriyordu demek.

Öyle değil mi? Sürekli benimle uğraşıyorken, ilgileniyorken, demek ki bir tane daha vardı. Maşallah ama ikimize de yetiyordu.

“Ne yaparsın? Yeğen olunca atsan atılmıyor, satsan satılmıyor.”

Ney!

Yavaşça yürümeye devam ediyorken ona öyle bir dönmüştüm ki saçlarım ahenkle havada uçuşmuştu. Suratım çarşamba pazarı gibi dağıldığında kafam karışmıştı.

“Nasıl ya? Nasıl yeğeniniz olur? Benimle aynı yaşta olduğunu söylememiş miydiniz?”

Önüne bakmaya devam ederken gülümsedi. “Zekâ yaşı olarak onunla aynısın. Farklı düşünmen gerekmediği için öyle söyledim.”

Suratım ekşidi. “Defne kaç yaşındaki?”

“Dört.”

“Sağ olun komiserim ya!” Resmen beni dört yaşındaki çocukla bir görüyordu!

Suratımda oluşan ağlamaklı ifadeyle beraber birçok duyguyu aynı anda yaşamaya başladığımda aldıklarımızın dört yaşındaki Defne'nin hiç hoşuna gitmeyeceğinden hatta onlardan nefret edeceğinden emindim!

“Senden hoşlanacaktır, bir de yardım ettiğini duyunca.”

Hoşlanmak mı? Benden nefret edecek!

“Şey, aslında birkaç şık arasında kalmıştım, geri dönüp onları almaya ne dersiniz?” Telaş içerisinde şakıdığım da adımları durdu ve ileriye izlemeye devam etti.

“Çok geç, Defne orada.” Konuşurken tebessümü öyle genişlemişti ki tıpkı o günkü gibi dişleri ortaya serili vermişti.

Ah be adam! Neden söylemedin bana yeğenin olduğunu he! Neden? Dört yaşındaki kızcağıza ne saçma şeyler almıştım öyle! Ne yapacaktım şimdi? Kenan komisere gerçekten de değer veriyordum ve ilk defa onun da değerlerine canlı canlı tanıklık ediyordum. Adam benden insan gibi yardım istemişti, üstelik sonunda da hoş bir jest yapmaya çalışmıştı, peki ya ben? Ben ne yapmıştım?

Ah Polen, ah! Ne hâllere düşürdün Kenan komiserini görüyor musun?

Burnumu çekerek ileriye, onun baktığı yöne döndüğümde çok tatlı, oldukça kokoş olan bir kız çocuğuyla karşılaştım. Gerçekten de Defne şıp demiş burnumdan düşmüştü! Üzerindekiler o kadar tatlıydı ki şimdi bile gider alır giyerdim o kıyafetleri.

Devasa şapkası yüzünün yarısını kapattığında aynı tonlarda giyinen bir de kadın vardı yanında. “Abinizin eşi mi?”

Ağlamaklı tavırla konuştuğumda neşesi o kadar yerindeydi ki ne hâl-de olduğumun farkında bile değildi.

“Hayır, ablam.”

Ablam mı? Hıh? Ablası olduğu hiç aklıma gelmemişti. Onun gibi kalasa böylesine kokoş... Bakışlarım püsküllü takılar takan ve girdiği ortama kendine has aurasıyla hükmeden kadına daldığında sertçe yutkundum.

Hayır.

Tekrar sertçe yutkundum.

Lütfen ama hayır...

Bu kadın ve bu kız...

Allah kahretmesin!

Âdeta ağlayarak ileride, neşeyle kendi aralarında oynayan anne kızı izlemeye devam ettiğimde kafasında tülbent olmadığı için tanımam güçleşse de ne yazık ki kim olduğunu anlamıştım... Kalbim kuvvetli bir el etrafından öyle sert sıkılıyor, yoğruluyordu ki boğulduğumu hissediyordum.

Kur'an'da nefes nefese bıraktığım Şahika ve üzerine şerbet döktüğüm kız çocuğu ... *Kısacası* ... Benden nefret eden anne kız!

Hüzün kaplayan suratımdan bir damla yaş akıverdiğinde dişlerimi birbirine bastırmaktan damaklarım ağrıyordu. Hadi ama ya ... Yok artık ama ya!

Önümdeki görüntüye hayretle bakmaya devam ettiğimde Kenan'ın sesini duydum, duymaz olaydım.

"Hadi gel, seni onlarla tanıştırayım." Öyle coşkulu söylemişti ki o anki duygu yoğunluğumdan dolayı kafamı duvardan duvara vurasım geliyordu. Ah benim sevgili favori komiserim ... Ah benim her zorluğumda yanımda dağ gibi duran, ona rağmen yeğeninin hediyesine kadar batırdığım komiserim ... Çok üzgünüm. Üzgünüm çünkü onlarla tanışmam ... Tanışsam eğer, aileniz benimle görüşmenize katiyen izin vermez.

"Komiserim benim acilen gitmem gerekiyor!" Kaşlarını çatarak suratıma baktı.

"Ne oldu birdenbire?"

"Acil bir işim vardı, onu yapmam lazım."

"Ne işi kızım?" Tek kaşını kaldırarak devam etti. "İki dakika tanış, gidersin yine."

"Olmaz! Katiyen olmaz!"

Kuşkulandığı için ifadesi iyice sisli bir hâl almıştı. "Ne oldu diyorum sana? Bir sıkıntı mı var?"

Stresli ifadeyle önümüzde bizden bihaber olan anne kıza, ardından da Kenan komisere baktım. Yok, böyle olmayacaktı. Enselenmem an meselesi olabilirdi.

"Şey, komiserim ..." dedim ve neredeyse moraran suratımla ona yaklaştığımda az sonra söyleyeceklerimden dolayı iyice sıcaklamıştım. "Of ... Her şeyi de söylemek zorunda bırakıyorsunuz ..." Utanmasam hıçkırarak ağlayacaktım. Metanetli oldum ve boğazıma kadar gelen tortuyu geri göndererek tamamladım. "Anlasanıza canım, şey oldum işte ..." Anlamadan bakınca hızlıca ekledim. "Regl oldum, önlemimi almam lazım."

Kısık duran bakışları anında irice açıldığında mağazadaki kadar

kızarmıştı suratı. Kaşları yukarı doğru dağıldı ve suratı anında gerildi. Sertçe boğazını temizledi, kendine gelmesi için birkaç kez daha öksürmesi gerekmişti.

Dağ gibi adamı da ne hâllere sokmuştum ama ne yapayım? Bu şans bende olduktan sonra normal bir günüm geçiyor muydu acaba? Zaten kendi başıma çorap ördüğüm yetmiyormuş gibi bu durumu canım komiserime de yansıtıyor, onun haberi olmadan alttan alttan tüm ailesinin başına musallat oluyordum.

Böyle bir şey duymayı beklemediği için güçlükle de olsa kısa süre içerisinde kendini toparladı ve kafasını salladı. “Sana ped almamı ister misin?”

Gözlerim dehşetle aralandığında hayretle bağırmamak için kendimi zor tuttum. Yani tamam insanlık hâli kesinlikle büyütülecek bir şey yoktu ancak onunla bu muhabbetin içinde olmak istemezdim, çekiniyordum canım!

Bir de adam her durumda ne kadar da anlayışlı ve vericiydi. Ayak üzeri tekrardan vicdanımı deşmişti.

Diyemedim. Anacığının kafasını tuğlaya çevirdim, yeğeninizi şerbete soktum, ablanızı bezdirdim diyemedim. Onun yerine buruk bir tebessümle gülüp sıkıntıyla soluyarak konuştum.

“Teşekkür ederim, şimdilik gitsem iyi olacak, daha sonrasında görüşürüz,” deyip cevap vermesine fırsat tanımadan arkamı döndüğüm gibi koşmaya başladığımda mızıkçı bir çocuk gibi kendimi düşürdüğüm hâle ağlıyordum.

Tüm bu olanlar şaka mıydı yahu?

Düşüncelerimin arasına dalmış, yavaş yavaş yürüyorken bu işin içerisinde Kenan komiseri hayatımdan çıkartmadan nasıl çıkabileceğimi düşünüyordum. Tekrardan hüznlendim. O gün telefonda gülümsedi diye nasıl da sinirlenmiştim ona. Ayran da vermemiştim, kalan yemeğini de boğazına dizmiştim. Kıyamam ya, nasıl da hoş görmüştü o kadar lafımı.

Yok yok, bu iş böyle olmazdı. O gerçekten de benim çok fazla kıymet verdiğim birisiydi ve hayatımdan çıkarsa ne kadar üzüleceğimi düşünemi-

yordum bile. Hatta üzülmek ne kelime, adam resmen elim kolum olmuştu, üzüntümden kahrolurdum vallahi.

Ama bu şekilde nasıl olacaktı? Ailesi benden nefret ediyordu. Onunla bağlantım olduğunu öğrenirlerse işte o zaman ipim kesilirdi.

Kendi düşüncelerime dalmış yürüyorken etrafta gariplik sezdim. Sanki üzerimde farklı enerjiler dolanıyordu. Kafamı yavaşça kaldırdığımda karşımda, çaprazımda duran lise öğrencileriyle göz göze geldik.

Kendi aralarında konuşarak bana bakıyorken suratımı gördükleri anda susup kalmaları bir olmuştu. Sanki beni birine benzetmişlerdi ve... Suratımı kaldırdığımda da tanımışlardı.

“Evet o. Polen bu,” dedi küt saçlı olan.

Önceden de bu şekilde tanındığım olurdu ancak o zamanlar böyle bakmazlardı... Tanıyınca gözler genelde hayranlıkla parlardı ve çekinerek yanıma gelirlerdi. Ama şimdi öyle miydi? *Anneciğim... Nasıl da düşman gibi bakıyorlardı! Şimdi ne yapacağım?*

“Evet o.” Üçlünün elebaşı gibi duran kız yavaşça bana doğru yürüdü ve o baygın, ruhsuz gözlerini üzerimden çekmeden tısladı. “Sevgili Sibel”imizin arkasından bıçaklayanı.”

Bakışlarım irice açıldı. Konuşma tarzlarından ve tiplerinden anlaşılacağı üzere... Karşımda tam da yorumlarını okuduğum kişiler duruyordu. O saldırgan yorumları yapanlardan bazıları da bu kızlar olabilir miydi?

Sertçe yutkunarak tam yanlarından geçip gidecekken tekrardan karşımda durdular. “Nereye?” dedi küt saçlı olan.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Eskiden hiç nefret edenim yoktu ve şimdi onlarla karşı karıyaydım. Ne yapmam gerekiyordu ki?

“Yapmasana, onu korkutacaksın...” Bayık bakışlarıyla ruhsuzca konuşunca gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmuştum. Şu ruhsuz kız nasıl da sinirlerimi bozmuştu.

“Ya! Ergenler! Gidin de ders notlarınızla ilgilenin, benimle ilgili haberler okuyacağınıza!” diyemedim. Onun yerine tepkilerini ölçmekte zorladığım için sessiz kalarak bakmaya devam ettiğimde sürekli yaklaşıyorlardı.

“Neden Sibel’e onca zorbalığı yaptın?” Baygın bakışları küçümserce-

sine üzerimde gezinince ifademi olabildiğince düz tutmaya çalışarak güçlkle konuştum.

“Bakın çocuklar, bilmediğiniz meseleler hakkında bu kadar kesin konuşmamalısınız.”

Tek kaşı havalandı. “Çocuklar?” Ardından üçü birden kahkaha atmaya başladığında mümkünmüş gibi kendimi daha da kötü hissettim. Resmen karşıma geçmiş, benimle alay ediyorlardı. Bari haklı olsalardı gam yemezdim ancak o kadar mağduriyetimin ardından biletin bana kesilmesi adil gelmiyordu.

Üstüne üstlük o nefret yorumlarının da etkisinden yeni yeni çıkıyor-ken karşıma geçmeleri o zamanki travmalarımın daha da güçlenerek yenilenmelerine sebep olmuştu.

Yandaki okulun zili çalınca durup birbirlerine bakınmalarından onların gittiği lise olduğunu anlamıştım. Neyse ki beni o zil kurtarmıştı.

“Kurtuldun ama şimdilik,” dedi küt saçlı.

Tip tip bakarak omzuma değip yanımdan çekilip gittiklerinde kabadaylıklarına hayret ediyordum. Ben öyle miydim lisedeyken? Ne kadar da tatlı minnoş bir öğrenciydim. Bunlar da neydi ayol? Terörist gibi üzerime diklenmişlerdi.

Yaşadıklarımı unutmaya çalışarak yoluma devam ettiğimde aklım iyice bulanmıştı...

Alisya

Lizge’yi yolcu ettikten sonra etrafı toparlayıp yatma moduna geçecekken kapı çaldı.

“Allah Allah, bir şey mi unuttu acaba?” Kendi kendime söylenerek kapıyı açtığımda günlerdir görmediğim o surat flaş ışığı gibi önümde patladı hatta öyle bir patladı ki öfkeli ışık yüzünden tek gözümü yummak zorunda kalmıştım.

Alpay...

Götümü betimlediği mesajından sonra beni bir kez dahi arayıp sor-mayan adam utanmadan kapıma mı gelmişti?

Yine de neden kalbim hızla atıyordu?

Karşında sapığın teki var. Korkudan atması normal değil mi?

Evet. Normaldi tabii. Buğday tenine son derece yakışan hardal ren-gi kıyafetleri kumral saçlarına ne kadar da uyum sağlamıştı. Maşallah, göz altları falan da epey sağlam duruyordu. Keyfi oldukça yerindeydi paşanın.

Ben öyle miydim? O günden beri uyku gözüme haram olmuştu. Her günüm asırlar gibi geçiyordu ama bu Alpay olacak herif öyle miydi? Kıya-fetlerinin tonlarına kadar dikkat edecek keyfi, saçlarını tarayacak kadar da neşesi vardı belli ki.

“Senin burada ne işin var?”

“Biraz konuşabilir miyiz?”

“Benim senin gibi bir ırz düşmanıyla konuşacak vaktim yok.”

Gözleri belerdi. “İrz düşmanı mı? Yok artık Alisya!”

“Ne?” Gözlerimi kısarak hayretle hayıflandım. “Ne demek yok ar-tık ya? Sen kendinin farkında mısın? Bana attığın son mesajın farkında mısın?”

Bu adam resmen beni çıldırtacaktı. Bir de utanmadan yok artık di-yordu, sanki her şeyi tek başıma yaşamışım gibi!

“Evet,” dedi büyük bir kederle ve hızlıca ekledi. “O konuyla ilgili ko-nuşmak için gelmişim.”

“Biraz erken değil mi ya? Neden bu kadar acele ettin ki?”

“Alisya ...” Her ne kadar öfkeden kudursam da iyi görümünün altın-daki bedbahtlığı fark etmemek elde değildi. “Gerçekten de çok özür dile-rim, o anki hızla yanlış yazıp fazladan harf eklemişim ve o korkunç mesajı sana atmışım.”

O kadar zaman sonra yaptığı bu açıklama hiç de inandırıcı gelmi-yordu. “Amacın ne senin? Birden karşıma çıkıp itiraf ediyorsun, sonra

sıçıyorsun, çok sonra sıvamaya çalışıyorsun... Cidden soruyorum, senin amacın nedir?”

“Alisya vallahi benim tek amacım yanında olmak.”

Suratım ekşidi. “Gördük ne anlamda yanımda olmak istediğini.” Kapıyı tutup suratına kapatacakken aralığa ayağını sokmuştu. Gözlerimi devirdim. “Yine de kapatmam mı sanıyorsun?” Bastırarak ayağını sıkıştır-maya çalıştığımda elleriyle iterek aralığı açtı, benden çok güçlüydü hayvan herif! Nasıl da rahatça açmıştı.

“Bana bak, çekil şu aradan çabuk, bu yaptığın resmen konut dokunul-mazlığı ihlali!” Bırakmadan açmaya devam edince gücümün bitmesiyle nefes nefese kaldım. “Anlaşıldı, sen bana polis çağırtacaksın.”

Utanmadı, arlanmadı ve sırtıttı. “Alisya, yine polis olduğumu unutu-yorsun...”

Öfkeyle soludum. “Öyle mi?” Bir adım yaklaştığımda bu durum-da bile heyecanlanmıştı hayvan herif. Bu neydi böyle ya! Ayaklı libido falan mıydı? “O zaman lütfen kendinizi benden uzak tutun çünkü bi-liyorsunuz ki konut dokunulmazlığı altı aydan başlayıp iki yıla kadar çıkıyor.”

Sevecenlikle suratımı izliyor, konuşmamı dinlerken resmen zevk alı-yordu. Bu adam şaka mıydı? Gerçekten de Alpay beni delirtiyordu. Bir gün karşısında sinirden öleceğim diye korkmaya başlamıştım.

“Bak sen, her şeyi de bil.”

“Evet, bilirim de,” kaşlarım yukarı doğru kıvrıldı. “Senin yaptığın o ahlaksız konuşmaları bilmem! O yüzden benden uzak dur ve kendin gibi-lerle yoluna devam et!”

Hiddetle kapıyı tutup tekrardan kapatacakken açarak içeri girdi.

Hayır, içeri daldı!

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Hayretle arkasından yürüdüğümde salonu inceliyordu. “Beybaba yok herhâlde, sen böyle ciyak ciyak bağır-dığına göre.”

Dışlerimi sıkarak önünde durduğumda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra tüm dikkatini bana vererek sırtıttı. “Heh, söyle baka-

yım şimdi, başka neleri bilmezsin sen?” Bu durum acayip derece hoşuna gitmişti.

Kaşlarımı olabildiğince çatarak işaret parmağımı kaldırıp üzerine tuttum. “Sen ne ahlaksız imalar yapıyorsun öyle be, terbiyesiz, utanmaz!”

Sırtışı iyice genişledi. “Mesela resim yapmayı da bilmiyor olabilirsin, neden o tarafa çektin ki şimdi sen Alisya? Aklın fikrin nerede acaba?”

Ya sabır! Ya sabır! Bu adam beni gerçekten de delirtecekti!

“Mesajlaşırken götümü betimlediğin için olabilir mi? He?”

“Götünü?” Kaşlarını çattı. “Ne, ne?”

Öfkeyle soluyarak gözlerimi devirdim. “Çekil ya, kime ne anlatıyorum ben! Bir de utanmadan günler sonra karşıma çıkıp da yanlış anlaşılmaydı diyorsun. Kapattım ben o defteri, defol git.”

“Özür dilerim güzelim, öyle yazdığımı fark edince çok korktum ve görmemiş olmanı umarak Korkut’tan mesajı silmesini rica ettim. Ama ne yazık ki sen çoktan görmüştün... Korkut sana kesinlikle yaklaşmamamı söyledi ve ben de tepkinden korktuğum için sığağı sığağına üzerine gelmek istemedim.

Korkut... Demek Korkut’a söyledin ve o da mesajı silecekti he... Ulan Korkut... Ulan Korkut! Senin gerçekten de alacağın olsun!

“Niye bizim iletişimimiz hiç düz gitmedi Alpay, bunu hiç kendine sordun mu?” Yorulmuştum artık. Gerçekten de yoruyordu beni. “Hep Korkut’la gizli kapaklı işler çeviriyorsun, arkamdan neden böyle oluyor, hiç düşündün mü?”

“Alisya, güzelim, vallahi kötü bir niyetimiz yoktu, ne yazık ki hep öyle denk geldi.”

“Sus ya, sus! Güzelim deyip durma bana, ben senin hiçbir şeyin değilim. Çık git evimden, beni de bir daha rahatsız etme, o defteri kapattım diyorum sana!”

Gözleri korkudan parladığında eli ayağı birbirine dolanmıştı.

“Alisya defterin kapandığı falan yok, tamam mı? Roman yazacağımı ben daha sana. Ayrıca da güzelimsin.”

İyice tepemin tasını attırdığında ittirerek gitmesini sağladığımda

karşı koyuyordu, bense onu itmeye devam ediyordum. Gitmediği için bağırarak yineledim. “Çık diyorum ya, çık git!”

“Alisya!” dedi ve nefes nefese gözlerime bakarak beni çıldırtacak o iki kelimeyi söyledi. “Naz yapma.”

23. Bölüm

“Koruma Kalkanı”

Alisya

“Naz yapma.” İşte o iki kelime. Gözlerimi sertçe yumup zihnimdeki tehlikeli sessizliğin içerisine daldığımda dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem zonkluyordu. O erkek müsveddesi bana tekrardan *naz yapma* mı demişti? Hem de bu durumda bile.

Gözlerimi açtığımda bakışları her ne kadar korku dolu dursa da arasından sızan eğlenceli pırıltıları görebiliyordum. Bu herif, cidden!

Gülümsedim. İfademdeki yumuşamayla rahatladı ve dişleri gözükecek şekilde sırttı. “Fazla naz âşık usandırır diyorsun yani...” Kendimden bile beklemediğim işvemle şakıdığım da bakışları parlamıştı. Ne diyeceğini şaşırsa da kafasını sallarken buldu kendini.

“Ama ne yapayım?” Üzerine doğru yürüyordum, sırtarak geri çekiliyordu. “Ben oldukça nazlı bir kızım yoksa nazlı olmam senin hoşuna gitmiyor mu?”

“Şey...” Sertçe yutkunduğunda üzerine yürümeye devam ettiğim için geri gidiyordu. “Gidiyor tabii, seninle ilgili her şey çok hoşuma gidiyor.” Âdeta büyülenmiş gibiydi.

“Öyle mi?” dedim ve suratını inceleyerek keyifle şakıdım. “Peki bu nasıl?” Boşluğundan faydalanıp göğsünden ittirmemle geri çekildiğinde eşikte kalmıştı. Kapıyı tuttuğum gibi suratına çarptığımda neyse ki evimde Alpay’dan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Alisya!” Hayret dolu bir nida döküldü dudaklarından, ardından sustu. Kapının arkasından boğuk gelen sesiyle beraber yineledi. “Alisya!” Kapıya vurmaya başladığında işte artık şimdi zevkten dörtköşe olan bendim. Nasıl da hoşuma gitmişti orada öyle mal gibi kalması?

Vurmaya devam edince dayanamadan bağırdım. “Ya senden nasıl polis oldu acaba? Senden olsa olsa hovarda olur! Dağa çık sen, dağa!”

Gerçekten de öyleydi yahu, haydut gibi davranıyordu.

“Şimdi gidiyorum ama bil ki bu burada bitmedi Alisya! Roman yazma konusunda çok ciddiym ve güzelim olduğunu unutma.”

“Defol git, ben senin hiçbir şeyin değilim. Ne yazarsan da yaz, umurumda değilsin. Bir daha sakın karşıma çıkma.”

Az öncekine benzer şeyler söyleyerek kapımın önünden uzaklaştığında rahat bir soluk vererek yorgun düşmüş bedenimi koltuğa bırakmıştım. “Oh be, dünya varmış! Yedi başımın etini, yedi. Hem yap et, sonra Alisya yanlış anladın.” Homurdanıp oldukça itici tonla devam ettim. “Yok ya!”

“Mavişim mavilendim, kapına kilitlendim.

Mavişim mavilendim, kapına kilitlendim.

Pas tutmuştu, yüreğim seninle yenilendim.

Pas tutmuştu, yüreğim seninle yenilendim.”⁶

Aynanın karşısında bir sağa bir sola ufak adımlar atarak şarkı söylemeye devam ettiğimde saçlarımı örüyordum. Böyle her tarafı sıkı, özellikle önleri inek yalamış gibi duran balıksırtı örgüsüne bayılıyordum.

“Polen...” Babaannem mırıldanarak çamaşır odasından çıkıp yanıma

6. İbrahim Tatlıses – Mavişim.

geldiğinde elindeki telefona bakarak sırtıyordu. “Bak, sana ne göstereceğim.” Yakın gözlüğü burnunun ucuna kadar kaymış, bakışlarını ekrandan ayırmadan paytak paytak yürüyerek geliyordu tontışım.

“Bak bak, kim var burada.”

Son örgümü de bağlayıp sevecenlikle ona döndüm. “Hira Nur mu yoksa?” Uzaktan akrabamızın bebeğiymi ve o kadar tatlıydı ki onu her gördüğümde yiyelim geliyordu. Telefonun ekranını önüme getirince gördüğüm kişi karşısında tüm mutluluğum dağılmış, hevesim buhar olup uçmuştu.

Numan...

Yıllardır görmeme rağmen hiç değişmemesinden öyle net tanınıyordu ki... Yahu bir insan hiç mi değişmezdi? O bıyık kesimi de neydi öyle, Allah’ım, çıldıracağım. Aslında çocuk güzeldi, dış görünüşünde sıkıntı yoktu da içi sıkıntılıydı işte, bir tuhaftı canım!

Görünce bile tüylerim diken diken olmuştu. Omuzlarım titreyerek geri çekildim. “Tövbe estağfurullah.”

“Deme öyle Allah’ın yarattığına!” Anında şamarı yediğimde kaşlarımı çatarak isyan ettim.

“Ben Allah’ın yarattığına değil, kulun getirdiği hâle tövbe diyorum!”

“Ya ne var Allah aşkına?” Tekrardan telefona döndüğünde suratı sevecenlikle kaplanmıştı. “Eli yüzü düzgün, hâli vakti yerinde, saygı desen dibine kadar var. Bu çocuk yaşatır seni.”

Tamam, ben de kötü çocuk istemiyordum ancak bu çocuk da çok renksizdi canım. Daha çok hükmedebileceğim kadar aynı zamanda da bana hükmedebilen birini istiyordum. Hem aklıma gelen ayrıntılarla yanaklarım ısındı. Evlilik önemli ve özeldi. Öyle mülayim diye de her önüne gelenle evlenilmezdi ki ben mülayim de istemiyordum! İstemiyordum çünkü... Belli başlı dikkat ettiğim hususlar vardı işte...

Sıkıntıyla soluyarak banyoya girip ellerimi yıkadığımda babaannem kararlılıkla peşimden geliyordu.

“Bak, evlilik yaşın da geldi, çocuk askerden gelmiş, kapış kapış alırlar valla böyle çocuğu, senin sözünün üstüne söz demez he.”

Ellerimi kuruttuğumda yanaklarım ısıniyordu. Ona çaresizce bakarak

hızlıca konuştum. "Babaanne lütfen ama kapat şu Numan konusunu. Olmaz diyorum işte, olmaz."

Salona geçip koltuğun üzerindeki çamaşırlarımı alarak dolabıma göturdüm.

"Ya niye olmaz, sen onu bir de bakayım bana. Hem bak, gözü senden başkasını da görmez."

"Onun gözü beni de görmez babaanne!" diyemedim.

Dolabımın kapağını kapatıp koşturarak yanından geçtim. "Yıllardır bıkmadın mı şu mevzuyu açmaktan? Olmaz diyorsam olmaz işte babaanne, nedenini boş ver!"

Mutfığa geçip dolaptan muz ve süt çıkartarak kendime yulaf ezmesi hazırlamaya başladığımda babaannem boş durur muydu? Hemen karşıma geçip konuşmaya, Numan'ı övmelere devam etmişti.

"Sen Numan mektepten kaç puanla mezun olmuş biliyor musun he? Staja diye girdiği yer devamlı çalışması için de sürekli arıyor Numan'ı. Her ay zam üstüne zam alıyormuş, kız tatillere de çıkartır seni, fena mı işte?"

"Of babaanne!" Artık takatim kalmadığında ona çaresiz bir bakış atarak önümdeki tezgâha odaklanıp muzlarımı kesmeye devam ettim. "Lütfen ama ya, kapat şu Numan meselesini."

"Anca of babaanne, of babaanne. Yahu söyle de bilelim, dört dörtlük çocuk, senin bilip de benim bilmediğim ne yapamaz da olmaz deyip duruyorsun?"

En sonunda çığırmdan çıktığımda günah benden gitmişti. Kafamı kaldırıp kısık gözlerle suratına baktığımda hevesli ifadesiyle merakla diyeceklerimi bekliyordu.

"Yahu bu Numan," önümdeki tezgâhın boş tarafına elimle vurup haretle yakardım. "Beni buraya oturtabilir mi?"

Gözleri irice açıldığında artık benden günah gitmişti. "He?" dedim bilmiş bilmiş ve yanımdaki duvarı göstererek aynı iştahla devam ettim. "Ya da beni o duvara yaslayabilir mi?"

Şaşkınlıktan ağzı aralandı ve öylece bakakaldı.

"Senin bu Numan dediğin çocuk, süt dökmüş kedi yahu, ben ne ya-

payım onu? Uysal bir çocuk sahibi olmak istemiyorum. Her anlamda gerçek bir erkek istiyorum, erkek!”

Konuşmam bitince sırtımı dikleştirip soluk soluğa kaldığımda ikimiz de birbirimize bakıyorken ufak bir sessizlik oluştu.

“İyy, senin mutfağında yemek de yenmez, terbiyesiz,” dedi ve iğrenerek bana bakıp küskün çocuklar gibi karşımdan çekilip gittiğinde öylece kalmıştım.

Az önce ben neler dedim öyle? Alt dudağımı dişleyerek ayakta dikilmeye devam ettiğimde içeriden azarlarcasına bağırdı.

“Kenan’ın aklı olsaydı o oturturdu seni tezgâha!”

Ne?

Söylediklerini işitince hayretle aralanan ağızma hızla elimi kapattım. Bakışlarım yeri bulduğunda kulaklarım uğulduyor, zihnim bulanıyor, gözümün önüne kesik kesik sahneler geliyordu.

Kafamı onaylamaz anlamda salladım. *Olamaz!*

Sertçe yutkunarak parmaklarımın üzerinde durduğu kaygan soğuk tezgâhın kenarını kavradığımda omuzlarım iç içe geçmişti.

Ağızımda duran elim yavaşça göğsümün üzerine kaydığında kalbim gümbür gümbür atıyordu. “Babaannem ne dedi öyle...” Boğazım kurduğunda gözümün önüne sert ifadesi geldi. Kafamı tekrardan onaylamaz anlamda salladım. “Ben demedim, babaannem dedi.”

Gözümün önüne sürekli kararlı bakışları ve kuvvetli kolları gelip duruyorken bir anda nefesim kesildi ve mantığımı devreye sokamadım, yalnızca merak dolu soruların istilasına kapılmıştım.

Kenan komiser mi, beni, buraya o mu? Hıçkırdım. Nasıl oturturdu ki? Yumuşakça mı yoksa sert-

Ne?

Kafamı hızla onaylamaz anlamda salladığımda örgümden dolayı bey-nime kan gitmediğini düşündüm.

Parmaklarımı hızlıca kullanarak saçlarımı açtığımda zihnimdeki düşünceleri geri göndermek istercesine konuyu kafamın içerisinde toparlamaya çalıştım. Kısa süre kalsa da hemen şekil alan saçlarım dalga dalga kalmıştı.

Hızlı adımlarla salona geçtiğimde babaannem televizyonun karşısına geçmiş örgü örüyordu. Onun örgü örme hızından genelde ruh hâlini anlardım. Yavaş örüyorsa normal, takılarak örüyorsa düşünceli, hızlı örüyorsa da sinirli ya da tripli demekti.

Şimdi de oldukça hızlı örüyordu.

Alt dudağımı sertçe dişleyerek çaprazına geçip oturduğumda ellerim dizlerimin üzerini buldu. Suratıma bile bakmıyordu.

“Tontışım...” dedim ve sıkıntıyla soluyarak ifadesini izlemeye devam ettim, bakmadı. “Of sen beni anlamadın ya ... Yani anladın da yanlış anladın.”

Kafasını yavaşça sallayıp mırıldandı. “Anladım ben seni, anladım.”

Tek kaşım sorgularcasına yukarı kalktı. “Ne anladın?”

Kafasını yavaşça sallamaya devam etti. “Anladım,” dedi mırıldanarak. “Sana yel esmiş,” dediğinde ifadem dağıldı.

“Ne diyorsun babaanne ya, ne yeli?”

“Azmış kudurmuşsun sen.”

“Ney ney!” Ellerimi savunmak istercesine üzerime kapattığımda her ne kadar hararetle konuşsa da suratıma bakmamaya devam ediyordu.

Onunla gayet seviyeli bir şekilde konuşup derdimi anlatmak istesem de babaannem olaya çok farklı yaklaşıyordu ve ne yazık ki kendi seviyeme geçmek zorunda kalıyordum.

“Ya babaanne evlilik ne Allah aşkına? Sessiz sinema mı? Koynuma alacağım ben bu adamı, öyle ha deyince seçmek kolay mı?”

Bakışları iğnelercesine üzerimi bulduğunda kafasını onaylamaz anlamda sallayarak olumsuz anlamda sesler çıkartıp örgüsüne devam etti.

“Ne cık cık, gitmediğin yer mi şekerim, sen benden daha iyi bilirsin.”

Hayretle soluyup kafasını kaldırdığında surat ifadesi ödümün patlamasına yetmişti. Yanında duran yastığı kaldırdı ve azarlayarak üzerime fırlattı. “Şuna bak sen, ne biçim edepsiz edepsiz konuşuyor babaanne-siyle!”

Yana çekilip yastığı ıskaladığımda dudak kenarlarım aşağı doğru çekildi. “Ama haklıyım...”

Babaannemle yaşadığım kısa süreli dövüşün ardından yulaf lapamı kapıp büfeye koşturduğumda bende akıl fikir kalmamıştı. Bugün kuaför kapalı olduğu için uykumu biraz alıp direkt olarak ikinci vardiyama geçmiştim.

“Polen abla? Ne tatlı olmuşsun bugün böyle?” Eşyalarımı masanın üzerine bırakıp yumuşak tebessümüne minnettarlıkla karşılık verdiğimde haylaz kerata sabah sabah içimi ısıtmıştı. “Ya Selami, asıl sensin tatlı olan!”

Etrafa bakındığımda çok fazla ayranın kalmadığını gördüm. “Cafer stoğu yine mi yenilemedi ya!” İkidir ayranları bitiriyor, yenilemeden bize bırakıyordu. Oysaki Kemal abi, işi bırakan önce stoğu yenilesin diye ikimizi de uyarmıştı.

“Evet, sıkıntı yapma, ben gider, alırım şimdi.”

Doğrularak kaşlarımı çattım. “O cüçük kadar boyunla koli koli ayran taşımaya gönlüm razı olmuyor, otur sen, ben yulafımı yiyeyim, alır gelirim şimdi.”

Sürekli pide veya hamur işi yemekten midem rahatsızlanmıştı, o yüzden yanımda yulaf getirmeye başlamıştım.

Dudaklarım buruşturarak önümdeki kavanoza baktı. “Yine o at yeminden mi yiyeceksin?”

“Hu,” dedim gıcık bir sesle. “Yine o at yeminden yiyeceğim.”

Ufak atışmalarımızın ardından günlük rutinimizi de tamamladığımızda parayı alarak büfeden çıkıp en yakın Bim’e gittim.

“Arif abi küçük ayran kolisinden başka kalmadı mı?” Kendime doğru çektiğim yarı kesik koliyle öylece bakakaldığımda Arif abi yeni palet açıyordu.

“Ayranlar daha gelmedi, bende de o kadar kaldı.”

“Hadi ya...” Küçük koliyi bırakarak Bim’den çıktığımda telefonumdan diğer şubenin en yakın nerede olduğunu araştırıyordum. “İyi, çok yokmuş.”

Yaklaşık on beş dakikanın ardından ayran kolilerini pazar arabama dizip sığmayan yarım koliyi de kolumun altına alıp yürümeye başladığımda teyzeden öğrendiğim şarkıyı mırıldanıyordum.

“Bir, iki, üç, dört, beş. Eve gelmiş bir kardeş. Altı, yedi, sekiz, dokuz,

on. Yanakları çok ton ton. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar. Hep oyun oynarmış bizim küçük canavar.”

“Bir, iki.” İki adım atıp yavaşça durdum. Pembe ayakkabılarım hemen yan yana kaldığında ileriye bakmaya devam etsem de aklım arkada kalmıştı. Sessiz kalıp kulaklarımı dört açtığımda esen hafif rüzgârdan başka hiçbir ses işitemiyordum. Tekrardan bir adım daha attığımda yine hareketlilik sezmiştim. Her ne kadar ürpersem de omzumun üzerinden geriye dönüp baktığımda kimse yoktu.

Soluğumu rahatça bırakarak önüme döndüğüm an atmakta olduğum adımı geri çekerek sabit kaldım.

Geçen karşıma çıkan liseli baygın bakışlı kız. İstemsizce soluğum kesildiğinde ne yapacağımı şaşırmıştım, kafasını hafif yana kaydırarak gülümsedi. “Şansa bak, yine karşılaştık.”

En iyisi ona hiç bulaşmadan geri dönüp gitmekti.

Arkamı döndüğüm anda diğer iki arkadaşı da karşıma çıktığında kapana kısılmış gibi hissediyordum.

“Nereye böyle?” dedi küt saçlı olan ve daha fazla yaklaşarak hemen önümde durdu. “Geçen gün fazla sohbet etme şansımız olmamıştı.” Dudak büktü. “Yoksa hemen gidecek misin?”

“Gitmez ya.” Tanımadığım erkek sesiyle beraber baygın bakışlıya döndüğümde iki tane iki metrelik lise öğrencisi vardı yanında.

Bu insanlar neden her geçen saniye daha da çoğalıyorlardı?

Boğazımda hissettiğim kuruluk giderek arttığında midem karıncalandı. Ürkek bakışlarım lise öğrencilerinin üzerinde gezinmeye başladığında sürekli hareket hâlinde oldukları için kendi eksenim etrafında dönmek zorunda kalıyordum.

“Bu ne?”

Küt saçlı olan kolumun altındaki koliyi teklifsizce alıp ayranlardan birini açtığında yanındaki arkadaşı arabama tekme atarak içindekilerin dökülmesini sağladı. “Şuna bakın, yaptığı onca rezilliğin sonucunda pidecide çalışıyor, ayran taşıyor!”

“Sen anca getir götür yaparsın zaten!” dedi adını bilmediğim kişi.

Afallayarak ona bakarken kafamın tepesinden soğuk sıvı dökülmeye başladığında irkilerek yukarı baktım.

Korkarak bir adım geri çekildiğimde ağzımın içi kurumuş, dilim lal olup tutulmuştu. O an öyle panikledim ki ne yapacağımı bilemedim ve her şey saniyeler içerisinde gelişirken hangisine cevap vereceğimi şaşırdım.

Etrafıma örülen etten çember bedenimi iyice daralttığında hıçkırana kadar ağladığımı fark etmemiştim. Burnumu çekerek önümdeki çocukların arasından boşluk yakalayıp koşmaya başladığımda beni takip ediyorlardı.

“Nereye kaçabilirsin ki? Bu ıssız sokakta nereye gideceksin?”

Hızlanarak peşimden koşturduklarında suratım sürekli ıslanıyor, bakışlarım dehşetle etrafta gezinerek insan arıyordu ancak kimse yoktu!

Hıçkırıklarım arttığında ayakkabımın bağcığına takılarak yere düştüm, arkamdan kahkahalarla güldüler.

“Bir de bu salak manken olacaktı, değil mi?”

“Daha düz tabanla bile yürüyemiyor!”

“E onun hangi yollarla yükseldiği belli değil mi zaten?”

Korkunç söylemlerin ardından hayretle kalkarak onlara doğru döndüğümde zorbalıklarının derecesi arttıkça dehşete düşüyordum.

“Ben kimseye zarar vermedim!” Titreyen bakışlarımla ağlamaya devam ederek izbandut gibi karşıma dikilen liselilere baktım. “Ama siz hepsini bile isteye yapıyorsunuz...” Sesim titredi. “Asıl zorba sizsiniz.”

Söylediklerimden gram etkilenmişe benzemiyorlardı, baygın duran kız gözlerini devirerek sıkıntıyla soludu. “Ne dram yapıyorsun ya.”

Suratım ekşidi. “Nasıl bu kadar kötü olabilirsiniz?” Her geçen saniye hayrete düşüyordum. Henüz on sekizine bile basmamış lise öğrencileriydiler ve en fazla ne kadar kötü olabilirdiler? Kimin hayranı olursa olsun, bu zorbalık hakkını nasıl rahatlıkla kendilerinde bulabiliyorlardı?

Velev ki söyledikleri, sandıkları kötülüklerin hepsini ama hepsini yapmış olsam da verdikleri karşılıkla beraber onlar da benden farksız olmuyorlar mıydı? Sanırım canımı en çok yakan da buydu.

Haksızlığa karşı durduğunu iddia edip de daha beterini acımasızca yapan insanlardı.

“Bu iş giderek sıkıcı olmaya başladı!” dedi ve önündeki koliden ayran çıkartıp paketiyle beraber üzerime fırlattığında boş bulunduğum için suratıma gelmesine izin vermiştim.

“Ay!” Ellerimi yüzüme kapattığımda artık iş işten geçmişti, suratım çok acıyordu ... Sert kapaklı kısmı gözümün hemen altına gelmişti.

İçlerinden biri kahkaha atarak ellerini çırpı. “İşte şimdi eğlenceli olmaya başladı! Hadi arabayı getirip ayranları bitirelim!” Hevesle arkadaşıyla beraber geri koşturduğunda sertçe yutkunarak karşımda kalan üçlüye baktım.

İlk defa canımı yakmak için yanıp tutuşan insanlarla karşı karşıyaydım ve her geçen saniye olayları idrak etmem yavaşlıyordu, kabullenemiyordum. *Ne kadar da kırıncıydı...*

Suratımı dirseğimin içiyle temizledim. “Bu yaptığınıza pişman olacaksınız.” Gidenler de geldiğinde kahkaha atıyorlardı, arabadan ayranları çıkartarak üzerime attılar, karşılarında durmaya devam ederek yineledim. “Bu yaptığınıza pişman olacaksınız!”

“Kes be!” Alnımın kemen yanına keskin tarafı geldiğinde kalbim etimden daha fazla acıyordu. “Hepiniz hayranım olacaksınız! Hepiniz!”

“Anlaşılan paket ayranlar yumuşak geldi!” Erkeklerden biri eğilip yerden taş aldığı anda gözlerim irice açıldı ve birkaç taş darbesiyle ayranları üzerime yediğimde hızlarından dolayı kendimi koruyamıyordum. Sendeleyerek geri çekildiğimde sırtım arkamdaki inşaatın duvarına çarptı ve yere düşerek kollarımla kendime doğru çektiğim dizlerimi sardım.

Kafamı da ortasında oluşan boşluğa soktuğumda ayaklarımı sıkıca birleştirerek kendimi muhafaza etmeye çalışıyor, koruyamadığım yerlerime darbeler almaya devam ediyordum, birden darbeler kesildi.

Sertçe yutkunarak omuzlarımı enseme doğru çekmeye devam ettiğimde kafamı kaldıracak cesaretim yoktu. Her ne kadar darbeleri artık almasam da sallanan ayranların seslerini işitebiliyordum.

Korkarak kafamı kaldırdığımda bakış açıma o devasa gövde girdi.

Kenan komiserim ... Önümde dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını

iki yanımdan uzatarak ellerini sırtımı yasladığım duvara bastırılmış, önümde gard olmuştu. Kalkan ... Koruma kalkanı ...

Dolu dolu olan gözlerle ona titreyerek baktığımda sertçe sığıdığı çehresinden canının yanıp yanmadığını anlayamıyordum. “Komiserim...” dedim ve hıçkırdım.

Elini enseme atarak suratımı göğsüne çekip omuzlarıma sarıldığında zarar görmesini istemiyordum, onu itmeye çalıştım. “Çekilin, çekilin, benim yüzümden zarar görüyorsunuz.”

“Kıpırdama Vitrin Süsü.” Karşılığını daha fazla sarılarak verdiğinde artık canım öncekinden çok yanıyordu.

“Bu ne be! Çekilsene!”

“Çekilmeyecek misin? Harika! Al o zaman.”

Bir süre sonra beni yavaşça kaldırdığında önümde durmaya devam ediyordu. “Seni itince kenara koş hemen, hepsinin icabına bakacağım.”

“Komise-” Bakışıyla lafımı kesti.

Göz göze geldik. O koyu gözler öyle kararlılıkla parlıyordu ki nefesim kesildi. Belli etmese de canının ne kadar yandığını görebiliyordum. “Polen, söylediğimi yap ve kendini muhafaza et.”

Kafamı salladığımda sessizce ağlamaya devam ediyordum. Kafamın tepesini okşayarak babacan ifadesiyle gülümsedi. “Aferin sana, uslu kız.”

Sırtına aldığı darbelerle beraber istemsizce öne doğru büküldü. Komiserim... Benim canım komiserim... Özür dilerim... Çok özür dilerim... Kederle ağlamaktan başka bir işe yaramadığım için.

Söylediği gibi yapıp belimden ittirmesiyle beraber koşmaya başladığımda etrafta kendimi muhafaza edeceğim alan arıyordum ancak ne yazık ki bulamıyordum. Korkuyla ona baktığımda çocuklara dönüp üzerlerine yürüdüğünü, birkaç tanesini çoktan yakaladığını gördüm.

İki tanesi üzerime saldırmaya çalışınca onları da kapıp geri ittiğinde yere düşmüşlerdi.

Böyle bir durumda bile polis olduğunu söylemesine rağmen asla uslanmayan çocuklardan biri kimliği görünce beyazlayan suratıyla beraber geri çekildi.

“Sıçtık, kaçalım!” Arkadaşlarına seslendikten sonra arkasını dönüp koşmaya başladığında kısa süre içerisinde hepsi gitmişti.

Onca arbedenin ardından öksürerek duruşumu dikleştirmeye çalıştığım da tüm eklem yerlerim ağrıyordu.

Sırtı ayran ve toz içerisinde kalan komiserim bana doğru döndüğünde nefes nefese kalmıştı. Yorgun bakışlarım üzerinde, dağılan saçlarına, kirlenen suratında geziniyorken yüreğim titriyordu. Bu adam yüreğimi titretiyordu.

O benim ... O gerçekten de benim kahramanımdı.

“Komiserim...” dedim ve ağlayarak yanına koşturduğumda hemen karşısında kalmıştım.

Kaya gibi olan kara gözlerine daldığımda her geçen saniye daha da fazla kendisine doğru çekilmeme sebep oluyordu.

Saç diplerinden alnına sızan bir damla kanı gördüğümde gözlerim dehşetle aralandı. “Alnınız kanıyor!”

Önemsemeden kolumdan tuttu. “Önce seni güvenli bir yere götürelim.” Kolumu kurtarmaya çalışarak direttim.

“Alnınız kanıyor! Yaralandınız!”

Direnişimin durmayacağını fark edince tuttuğu kolumu kendisine doğru çekerek güven verircesine baktı ve sakince konuştu. “Önce güvenli bir yere geçelim, tamam mı? Sonra bakınız çaresine.”

Dudaklarım aşağıya kıvrıldığında söylediklerini dinlemekten başka çarem kalmamıştı. Beraber on beş dakika kadar yürüdükten sonra insanların olduğu işlek caddeye çıktığımızda bir gören kafasını çevirip bir daha bakıyordu. Kimisi ne olduğunu anlamaya çalışıyor, kimisi de kendince bazı kurgular kurarak bizi ayıplıyordu.

Çekindiğim için omuzlarım enseme doğru kalktığında ellerimi yumruk yapıp yere bakarak yürümeye devam ettim. O hâldeyken yabancı gözlerle temas etmek iyi hissettirmiyordu.

Yumruk yaptığım elimin üzerinde kuvvetli, uzun parmaklarını hissettiğimde kaşlarım yukarı kalktı, suratına baktım, güven verici bir şekilde gülümseyerek parmaklarımı sarınca ona tutundum.

O sıcak avucunun hissiyatıyla beraber arabaya kalan adımlarımı daha

kuvvetli attığımda sanki varlığıyla beraber yenilmez oluyordum. İşte o dakikadan sonra zihnime kimse erişemezdi ve beni de alaşağı edemezdi.

Kapımı açıp binmemi sağladıktan sonra hızla kendi tarafına geçtiğinde vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı ve o korkunç atmosferden bizi uzaklaştırdı.

Küskün çocuklar gibi önüme bakarak burnumu çekiyorken içli içli ağlamaya devam ediyordum. Tam anlamıyla kâbus gibi bir gün geçirmiştim ve içten içe tüm olanların rüya olmasını diliyordum.

Hıçkırığının yükselmemesi için parmaklarımı dudaklarıma kapattığımda ondan tarafa bakamıyordum bile.

Arabası çalıştığı kuaförün üç arka sokağında durduğunda mahalleyi kısaca yoklayarak bana döndü. “Gel şimdi.” Cevap beklemeden dışarı çıkınca güçsüz ellerimle kapımı açıp dışarı adım attığımda hemen karşımdaydı.

Dirseğimden yakalayıp dayanak oldu ve ağırlığının büyük bir kısmını alarak beni dışarı çıkarttı. Hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştığımda etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu, neyse ki kimse yoktu.

“Burası kimin evi?” Apartmana girince sessizce fısıldamıştım.

“Ablamın.” İkinci kata çıktığımızda verdiği cevapla beraber panikle kolumu geri çekecekken fısıldadı. “Sakin ol, evde kimse yok.”

Kapıyı açıp girmem için kenara çekildiğinde çekinerek içeri doğru bir adım attım. “Ama ya gelirlerse?” Omzumun üzerinden dönüp konuştuğumda gayet rahat duruyordu.

Kapıyı ardından kapatarak kilitledi ve alına ilişen ikinci sıvıyı elinin tersiyle sildi. “Dün gece Romanya’ya gitti, bir süre gelmez, rahat ol.”

Alt dudağımı dişleyerek mor ve kahverenginin ağırlıklı olduğu, oldukça rüküş olan eve hayretle baktım. Genellikle duvarlar da hep kendisinin ve ailesinin olduğu fotoğraflar asılıydı.

Koltuklarının üzerine serdiği püsküllü şallarla ve masasının üzerinde duran altın varaklı biblolarla beraber rüküşlükle bohemliğin arasından sıkışıp kalmışa benziyordu.

Şahika gerçekten de görüldüğü gibiydi ve zevklerinin kıyafetleriyle beraber evinin tasarımına da hükmetmesine izin veriyordu.

Yavaşça ona döndüğümde buzdolabı açtığını gördüm. Sırtının hâli tekrardan içimi acıttığında yanına giderek kedi gibi mırıldandım. “Yaralınıza pansuman yapalım hemen.” Çıkarttığı buzu peçeteye sararak kaşımın üzerine yasladığında keskin soğuğu azalsa da irkildim.

Kaşıma gelen darbe zihnimde tekrarlanınca etim acıdı.

“Ah...” İstem dışı dişlerimin arasından soğuk bir soluk aldığım da yavaş ve belirli aralıklarla dokundurmaya devam ediyordu.

Sen kendinden bihaber misin be adam?

Bakışlarından, buzu alnıma tutarkenki gösterdiği önemden gerçekten de kendini o an içerisinde umursamadığına emindim, sanki tek yaralanan bendim.

Yanımda duran masanın üzerinden mendili alıp alnını temizlemeye çalıştığım da beklenmedik hareketimle irkilmişti.

Batan güneşin kırmızı perdelerden sızmasıyla aramızda oluşan loş ışığın arasından gözlerimiz buluştuğunda durgunduk. Yavaş, aynı zamanda da nazik hareketlerle işleme devam ettiğimde kendimi daha fazla tutamadan sessizce ağlamaya başladım, kaşları çatıldı.

“Ağlama artık, kıpkırmızı oldu gözlerin, yazık değil mi?”

Dudaklarım sürekli ortada çarpışarak birleşiyordu. Ne yapayım? Hâlini gördükçe duygulanmadan edemiyordum ki... Benim yüzümden başına gelmeyen kalmamıştı. Kendimi virüs gibi hissediyordum, gittiği her yere yayılan bir virüs.

Buzu bıraktıktan sonra iç çekerek ifademi izlediğinde dayanamadan mırıldandım. “Kendimi çok kötü hissediyorum.” Yavaşça hıçkırdım. “Kendi başımı derde sokmam yetmiyormuş gibi sürekli beni kurtarmak zorunda kalıyorsunuz...”

“Sen ne zaman...” Susunca merakla gözlerine baktığımda bakışlarında öylesine eşsiz anlamlar vardı ki gördükçe içim titriyordu. “Sen ne zaman yalnızca kendin için endişeleneceksin Vitrin Süsü?”

Dudaklarımı bükerek omuzlarımı indirip kaldırdığımda küçük bir çocuk gibi ağlamaya devam ediyordum. “Doğru, değil mi? Acınacak hâl-deyim ve ne kadar toparlamaya çalışırsam çalışayım, kendimi hep bir batağın içerisinde buluyorum.”

Kafasını hafifçe yana yatırdığında bu durumda olmaktan, beni o şekilde görmesinden her ne kadar utansam da varlığı rahatsız hissettirmiyordu. “Çabaların asla boşa değildi.” Titreyen dudaklarımı güçlkle birbirine bastırıp sabit tutmaya çalıştığımda sakince soluyarak yanımdan ayrıldı, buruk bakışlarla yeri izliyordum.

Kısa süre sonrasında adım sesleri geldi ve akabinde hemen seslendi. “Al bunları.” Elindeki temiz havluları ve üzerine koyduğu katlı kıyafetleri uzattı. “Gir bir duş al.”

Saçımı çekinerek kulağımın arkasına ilıstırdim. “Ben... Rahat edemem ki.” Bakışlarım yerdeydi.

“Tamam o zaman, sen bekle. Ben alıp çıkayım evden, öyle girip yıkanırsın.”

Telaşla ona baktım. “Zahmet etme-” cümlemini tamamlamayı beklemeden yanımdan ayrıldığında alt dudağımı dişleyerek ayakta dikilmeye devam ettim. Üzerim öyle pisti ki bir yere oturup lekelenmesine sebep olmak istemiyordum.

Kısa süre içerisinde temiz ancak pek tarzı olmayan kıyafetlerle çıktığında üzerindeki tişörtü küçük gelmiş gibiydi. Önünü tutup çekistirerek mırıldandı. “Eniştem benden zayıf.”

Buruk tebessümümle ona bakınca devam etti. “İstersen anahtarı burada bırakayım, kapıyı içeriden de kilitle.”

“Komiserim...” Buruk tebessümümle parlayan gözlerle ona bakmayı sürdürdüğümde dilim lal olup tutulmuştu sanki. Anahtarı içeriden kilide takarak bana döndü. “Hazır olunca açarsın.” Rahatını bozduğum için her ne kadar huzursuz hissetsem de benim için böylesi daha iyi olacaktı. Aksi takdirde çekinir, yıkanamazdım ki. Ne olursa olsun, ona ne kadar güvenirimsem güveneyim, doğru gelmiyordu.

Aklına bir şey gelmiş gibi doğrularak kolunu kaldırıp arkamı işaret etti. “Banyoya merhem ve sargı bezi bıraktım. Yıkandıktan sonra güzelce merhemini sürüp bandajları tak ki mikrop kapma.”

“Siz de yaptınız mı?” Endişeyle sorduğumda alındaki izden anlaşıldığı üzere yapmamıştı.

“Sen hallet, ben yaparım geldiğimde.”

Her ne kadar itiraz etsem de dinlemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden dudaklarımı bükerek kafamı onaylar anlamda salladığımda evden çıkmıştı.

Banyoya girdiğimde az önce kullanıldığı için içerisi sıcaktı. Kapıyı kilitleyip çekinerek etrafa baktım. Her ne kadar kimsenin olmadığından emin olsam da bana ait olmayan bir evdeydim ve kıyafetlerimin tamamını çıkartıp duşa girmekte utanıyordum.

Çekinerek duşa girdiğimde içerisini ne kadar da temiz bıraktığını fark ettim. Normalde erkeklerin temizlik konusunda genel bir zayıflık çektikleri aşikârdı ancak o öyle değildi.

İşimi hallettikten sonra sırtımı dönerek yaralarımın merhem sürmeye başladığımda aynadan tenimi izliyordum. İç çekerek acıyan tenime soğuk merhemi sürdüğümde çok fazla morluğun olması canımı sıkıyordu.

Saçlarımı kuruttuktan sonra etrafı kolaçan edip yere dökülenleri peçeteyle temizleyip çöpe attığımda her yerin temiz olduğuna emin olmak istiyordum. Salona geçtiğimde altımdaki vişne çürüğü rengindeki eşofman ve üzerimdeki rengarenk püsküllü tişörtle kendimi garip hissediyordum. *Ah Şahika, eşofmanların bile püsküllü canım.*

Kıyafetlerimi boş poşetlerden birine koyup kenara bıraktığımda vakit geçirdikçe açılmıştım sanki, aynı zamanda da ılık duş iyi gelmişti.

Kapıyı açtığımda o sırada merdivenlerden elindeki poşetlerle çıkan Kenan komiseri gördüm. Markete mi gitmişti?

Altında bende olan eski model Adidas eşofman altının laciverti vardı. Rahat hareket edebilmek içinde beyaz tişörtünün kollarını omuzlarına doğru kıvrırmıştı. Alnının üzerindeki dağınık nemli saçlarını o şekilde bıraktığı için ise olduğundan genç görünüyordu.

Sıcak bakışları üzerimi bulunca olumlu anlamda bir mırıltı çıkartarak eve girdiğinde ne diyeceğimi bilemiyordum.

Birkaç saat öncesinde olanların etkisini atamıyor, toparlanmaya çalıştıkça da ona ne kadar yük olduğumu, aynı zamanda da zarar verdiğimi görüp üzülyordum.

İçimden kendi kendime *şu hâle bak* diye mırıldandım. Şahika'nın evi-

ne geldiğimden ve kıyafetlerini giyindiğimden haberi olsaydı büyük ihtimale cinnet geçirirdi diye düşünüyordum.

“Vitrin Süsü?”

“E- ef- fendim?” Çekinerek omzumun üzerinden döndüğümde kaşlarını çatarak önüme geldi.

“Suratına neden sürmedin?”

Suratıma? Ah... Doğru ya. Kaşımın üzeri feci hâldeydi. “Unutmuşum...” İçime doğru mırıldanıyorken hızlı adımlarla banyoya gidip elindeki merhem ve bantla geri geldiğinde teklifsizce onu açtı ve az önce yıkadığı eline kararınca sıkıp nazikçe kaşımın üzerine sürmeye başladı.

Oldukça sert ve biçimli duran parmakları nasıl da nazikti. Öyle nazikti ki dokundukça uykumu getiriyordu. “Sizden de iyi hemşire olurmuş, eliniz çok hafif.”

Yanakları hafifçe dalgalanırken alnımın üzerine sargıyı yapıştırıp geri çekildi.

“Yine unuttunuz,” dedim ağlamaklı sesimle. Kaşları yavaşça yukarı doğru kıvrıldığında neyi hatırlaması gerektiğini düşünüyordu.

“Kendinizi tedavi etmeyi...” Soluğunu sıkıntıyla bıraktıktan sonra kafasını sallayıp geri çekildi. “Birazdan dönerim.”

O gelene kadar market poşetlerini tezgâha boşalttığımda karnım gurldamıştı, nasıl da acıkmıştım.

“Bir şeyler yiyelim mi?” Kedinin ciğere baktığı gibi bakıyordum, evet. Kesinlikle bir şeyler yemeliydik ama ne? Benim elimden öyle hızlı aperatifler gelmezdi ki.

“Sen geç şöyle,” deyip dolabı açıp kendi aldıklarıyla beraber hazırlık yapmaya başladığında yanında dikilerek sıkıntıyla soluyordum.

“Onlara ne olacak?” Her ne kadar bahsetmek istemesem de daha ne kadar kaçabilirdim ki?

“Gerekli olan cezayı alacaklarından emin olabilirsin. Dışarıdayken Alpay’ı aradım. Çoktan enselenmişlerdir bile.”

Alt dudağımı dişledim. Öğrendiklerim içimi rahatlatmak yerine ne-

den daha fazla huzursuz ediyordu? “Ama onlar çok küçük ... Küçük ve bu yaptıkları sicillerine işleyecek.”

Ciddi olup olmadığımı teyit etmek istercesine dönüp de suratıma baktığında inanamıyordu. “Küçük olmaları yaptıkları pisliği ortadan kaldırmaz.” Tek kaşı uyarırcasına yukarı kalktı. “Onları düşüneneğine biraz da kendini düşün.”

Sıkıntılı soluklarımı ardı ardına bıraktıktan sonra alnımı kaşıyarak kaçış yöntemi aradım. “Ben ne yapayım? Söyleyin, ben de bir şeyler yapayım.”

Çenesinin ucuyla domateslerin olduğu poşeti gösterdi. “Onları kesebilir misin?”

“Ta- tabii ki!”

Kendime en uygun olan bıçağı alıp domateslerimi yıkadıktan sonra büyük bir önemle kesmeye çalıştığım da bitirene kadar birçok iş halletmişti. Salatalık tabağıma koyduğumda soslu, etli makarnayı tabaklara ayırıp balkona götürdü. Onu takip edip servis tabaklarıyla beraber domates tabağı da alıp balkon masasına koyduğumda bakışlarım oturmadan önce balkonun manzarasında gezindi. Arka bahçeye bakıyordu ve her yer yeşilikti, ne kadar da güzeldi.

“Vay canına ...” Temiz havayı soluyarak karşısına geçip oturduğumda içim açılmıştı.

“İyi misin?”

Boğazımı temizleyerek tabağıma yöneldim. “Biraz daha iyiyim.” Çekinerek suratına baktım. “Sayenizde... Ama nasıl? Orada olduğumu nasıl bildiniz?”

En zor anımda karşıma çıkması, kendini siper ederek koruması ... O kadar kıymetliydi ki ... O olmasaydı, şu anda ne hâlde olacaktım kim bilir?

“Geçen gün izin gününde o hâlde gelip yardım ettin.” O hâlde derken bakışlarım kaçırılmıştı. Huh? Ne hâlde? Regl bahanesiyle yanından kaçıp gittiğimi hatırlayınca gözlerimi sertçe yumarak ciğerlerimde biriken havayı tuttum. “Sana ufak bir hediye vermek istemiştin, teşekkür amaçlı. Gerçi Defne seçtiklerini beğenmedi ama olsun. Sonuçta o kadar uğraştın.”

Allah kahretmesin ya! Beni Allah kahretmesin! Bunca arsızlığıma

rağmen onun her şeyden bihaber olarak beni düşünmesi, incelikler yapması, vicdanımı öyle sert yoğuruyordu ki ne yapacağımı şaşıırıyordum!

“Sonra Selami ayran almaya gittiğini ve bir süredir gelmediğini söyleyince merak ettim. Seni aradım ama telefonunu yanına almamıştın. Bu yüzden marketleri gezerken orada olduğunu gördüm.”

Sıkıntıyla soluyarak kafamı onaylar anlamda salladığımda arada çekerek gözlerine bakıyor, baktıkça da tuhaf oluyordum. Varlığının hissiyatı öyle farklı ve yoğundu ki sürekli enerjim değişiyordu.

“Her şey için çok teşekkür ederim... Beni bulduğunuz ve...” Kuru-yan boğazımı yutkunarak ıslattıktan sonra kafamı kaldırıp kara gözlerine baktım. “Koruduğunuz için. Bunu tanıştığımız zamandan bu yana öyle çok yaptınız ki kendimi kötü hissediyorum.”

Oluşan kısa sessizliğin ardından boğazını temizleyerek bakışlarıyla tabağımı işaret etti. “Boş ver şimdi bunları, yemek ye.”

Açtım ancak iştahım zerre yoktu. İsteksizce makarnayı çatalıma dolayarak yemeye başladığımda bana eşlik ediyordu. Defalarca yemek yemesine şahit olan biri olarak onun da iştahının olmadığını söyleyebilirdim.

“Bu olanlar aramızda kalacak, değil mi?” Sorgularcasına bakınca, “Babaannem duyarsa çok üzülür, kalbi var,” dedim.

“Biliyorum,” dedi ve kafasını salladı. “O yüzden buraya getirdim, bu gece kal, toparladıktan sonra gidersin.”

“Ama ablanız...”

“Merak etme, hiçbir şey bilmeyecek, rahat ol.”

Yine de huzursuz oluyordum. Birilerinin evinde izinsiz kalmak hoş değildi. Her ne kadar ablası olursa olsun, kadının haberi yoktu sonuçta.

“Elinize sağlık, makarna çok güzel olmuş.”

Sırıttı. “Su yok ama olsun.”

Noodlema yaptığı gönderme gülümsememe sebep oldu. “Hiçbir şeyi de unutmuyorsunuz.”

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı. “Hiçbir şeyi unutmam.” Bunu öyle ciddi ve net bir tonla söylemişti ki altında yatan imayı çözememiştim...

Yemeğime devam ettiğimde oldukça iri kestiğim domatesimden

yedi. İfadesini incelediğimde kısılan bakışlarına ekşiyen suratı eşlik etmişti. “Tuz ve yağ dökmedin mi?”

“Ah şey b- ben unutmuşum.” Kalkmaya yeltenecekken ondan önce davranıp tabağı tuttum. “Hemen hallederim.”

“Tezgâhın üzerinde koyu zeytinyağı var, ondan dök.”

“Tamamdır.” Aceleyle içeri geçip tezgâha baktığımda musluğun kenarında duran cifin yanındaki koyu paketten başka herhangi bir kap görmemiştim. “Zeytinyağını neden buraya koydu ki? Şahika’yı anlamak gerçekten de zor.” Koyu kabı aldığımda sabunluk gibi basmalıydı. Kafam karışmıştı, aceleyle üzerine baktığımda zeytinyağı yazdığını görünce düşünmeden sarı sıvıyı domates tabağının üzerine sıktığımda normal gelmemişti.

“Zeytinyağı bu değil mi?” Tabağı burnuma doğru getirip kokladığımda aldığım sabun kokusuyla gözlerimi sertçe yummak zorunda kalmıştım. Ah... Ne!

Gözlerimi açıp kabın üzerini tam okuduğumda *zeytinyağlı sıvı sabun* yazdığını gördüm.

Hadi ama Polen ya! Hadi ama ya! Sen aptal mısın, neden yazıyı tam okumuyorsun? Of... Ne kadar da şapşalım ya! Adam alt tarafı iki domates istedi, az kalsın sabunlu domates yemesine vesile olacaktım!

Üzerinde kalanları çöpe atıp tekrardan kokladığımda sıvı sabun ne yazık ki altta kalanlara da nüfus etmişti.

“Polen? Bulamadın mı?” Telaşla kafamı kaldırdığımda saçlarım etrafımda savrulmuştu.

“Geri zekâlı olduğumu düşünecek!” Telaşla şakıdıktan sonra ekledim. “Hayır! Geri zekâlı olduğumu öğrenecek!”

“Şey, geliyorum!” Domateslerin hepsini üzümlere çöpe boşalttıktan sonra iki tane daha çıkartıp kesmeye başladığımda korkuyla seslendim. “Geliyorum hemen!”

Balkon kapısında oluşan hareketlilikle beraber kafamı kaldırdığımda göz göze gelmiştik. Çatılan kaşlarıyla üzerimi inceleyerek sordu. “Öteki domateslere ne oldu?”

“Onları çok kötü kesmişim, yenisini keseyim dedim.” Alelacele konu-

şarak elimdeki bıçağa odaklandığımda yaklaştı ve hemen karşımda durdu. “Domatese zeytinyağı yerine sıvı sabun mu döktün?”

“Ama nereden?” Kuşkuyla kafamı kaldırdım. “Nasıl?” Arkamı döndüğümde sıvı sabunu ortada bıraktığımı görerek kendi saçımı başımı yolmak istemiştim. İnanmıyordum ya! İnanamıyordum!

“Yavaş ol, elini keseceksin.” Sanki onu duymuyordum. Hızlıca bıçağı oynatmaya devam ederek şakıdım. “Hemen yenilerini kesiyorum.”

“Polen dikkatli ol!”

Acele ettiğim için elim ayağım birbirine girmişti, kestiğim parçayı yere düşürünce sıkıntıyla eğilip alırken kenardan kara böceğin geçtiğini gördüm. Yerde iki büküm kalmışken koca böcek resmen bakiştığımızda kalbime öyle ağır bir korku saplanmıştı ki aklımı kaçıracığımı sandım.

“Aaaaaah! Aaaaahhhh! Anneeee! Anneciğiiiiim!” Doğrulup zıplaya zıplaya o taraftan çıktığımda koca böcek ortalıkta dolanmaya devam ediyordu. O kadar hızlı ve atikti ki aklımı kaçıracaktım.

“Anne! Anne! Anneciğiiiiim!” Bir o yana bir bu yana hoplayarak kendimi savurduğumda Kenan komiser bir şeyler söylüyordu ancak öyle yoğun korku içerisindeydim ki onu duymıyordum bile.

“Polen dur!” Hızla yanıma geldiğinde asla sakinleşemiyor, bağırmaya devam ediyordum.

“Anne! Annee! Aaaaaah! Anneciğiiiiim!” Zıplamaya devam ederken birden belimden sertçe yakalamasıyla ayaklarım yerden kesildiğinde gözlerim yuvalarından çıkacak gibi açılmıştı. Kalçam sertçe mutfak tezgahına konulduğunda mideme giren kramplarla ifadem iyice aptallaştığında neye uğradığımı şaşırmıştım.

Gözlerimi defalarca kez yumup geri açtım. Hemen önümde, bacaklarımın boşluğunda duran iri bedeni, sert surat ifadesi, varlığı, belimdeki kalın parmakları... Ben, tezgâh, o...

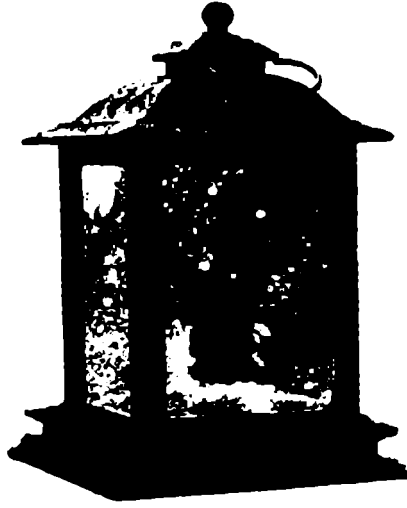
Öylece donup kaldığımda nefes nefeseydim. Benim için ne az önce gördüğüm böceğin ne de bugünkü yaşadıklarımın negatif etkisi kalmıştı. Sadece o ve ben... Ve de... Aynı zamanda da oturduğum tezgâh. Hayır. Oturtulduğum tezgâh.

Yıllardır hayalini kurduğum tezgâha oturtulma fantezimi yaşıyordum...

“Kenan’ın akli olsaydı, o oturturdu seni tezgâha!” O tanıdık ses kulaklarımda yankılandığında göğüs kafesim deli dehşet ağrıyor, kalbim tenimi delip geçecek gibi atıyordu.

Gözlerim hızla o siyah, delici bakışların arasında gidip geliyorken alnının üzerine düşen dağınık dalgalı saçlarının ucu kıvrılmıştı. Kirli sakalları, üzerinde patlayacak gibi duran tişörtü... Her şeyi ama her şeyi varlığını kanıtlamak için bir delildi sanki.

Bir türlü bu olanlara inanamıyorken ona bakmayı sürdürdüğümde boynundan yayılan temiz, erkeksi kokuya kadar o olduğunu görebiliyordum. Rüya değildi, gerçektir ve o... Gerçekten de babaannemin dediği gibi beni tezgâha oturtmuştu. *Hem de çok sertçe.*

24. Bölüm

“Nereden Geliyor Bu Biscolata Müziği?”

Sertçe hıçkırdığımda titreyen bakışlarla ona bakıyordum. *Amanın!*

Ellerini iki yanıma, tezgâha düz bir şekilde yaslamış, gövdesini geriye doğru yasladığım sırtıma paralel uzatmıştı. Olanlara hâlâ inanamıyordum! Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi olduğunda o da en az benim kadar şaşkındı.

Kız babaanne, kız babaanne... Ne ileri görüşlü bir kadınsın sen öyle. Yahu bu kadın ne dese yarın olmadan tutuyordu, şaka mıydı? Allah’tan korkum olmasa fal baktıracaktım ona ama neyse ki korkuyordum...

“Sen,” dedi ve ellerini de alarak geri çekildiğinde karşımda duruyordu. Kaşları çatılınca tekrardan sert bir şekilde hıçkırdım. “Sen orada dur, ben böceği yakalayayım.”

Tekrardan hıçkırdım. “Hıhı...” Elim ayağım birbirine girmişti sanki kıpırdayamıyordum bile... “Olur.” Yavaşça konuşup yerleri aramaya başladığında karşı dolaba odaklanarak böceği unutmaya çalıştım. Görünce tekrardan kendimi kaybetmekten korkuyordum.

İçeri doğru hareketlenince panikle sayıkladım. “Nereye?”

“İlaç alıp geliyorum.” Bacaklarımı çırpıp sanki savaşın ortasında tek

kalmışım gibi bağırdım. “Komiserim! Çabuk gelin lütfen! Korkuyorum!”

Kısa süre içerisinde geri geldiğinde dağ gibi adamı nasıl da panikletmiştim. Kan revan bir şekilde böceği aramaya başladığında o kadar dikkatli ve zeki duruyordu ki gözlerim kamaşmıştı.

Ov... Aman Allah'ım.

Timuçin'le beraberken de bir kez böcek görmüştüm ve o da en az benim kadar korkmuştu ama Kenan komiser öyle miydi? Değildi. Hiçbir şeyden korkmuyor, tıpkı ilkel erkekler gibi atılıyordu. Zaten onun bu doğasında vardı, değil mi? Doğal ve hayvani yaşam, ilkel erkek dürtüleri...

Onu izlerken bakışlarım sislendi ve bir ormanda olduğunu gördüm. Amanın? Komiserim? Üzerinizdekiler de neydi öyle?

Üzerindeki ilk çağdan kalma kıyafetlerle beraber elindeki mızrağıyla yavaşça ilerliyorken arkasında Timuçin vardı. Dikkatli bir şekilde ormanda ilerlemeye devam ediyorken çalılarla kendilerini kamufle etmişlerdi.

Dum. Dum. Ha!

Dum. Dum. Ha!

Adımlarının çimlerde bıraktığı seslere bir davul ve Kızılderili hahlamaları eşlik ettiğinde bir de sessizce borazan çalıyor, ambiyansı iyice etkileyici hâle getiriyordu.

“Komiserim!” Seslenmemle etrafına sürme sürdüğü gözlerini üzerime sabitlediğinde yanımdaki yeşilliğin arasından kocaman bir aslan çıktı.

“Amanın! Anneciğim!” O anda üzerimdeki saman yığınının olan elbiseye, ardından da aslanın yavaşça bana doğru yürümesine baktım. “Pisikcik benden sana zarar gelmez!” İlk defa bir aslanla bu kadar yakındım. Hayır, daha doğrusu ilk defa bir aslanla yakındım.

Kükreyerek o ciddi ve hüküm sahibi ifadesiyle yavaşça adım atmaya devam ettiğinde irkilerek bir adım geri çekildim ama pisikcik bir türlü peşimi bırakmıyordu!

“Benim etim ne, budum ne şekerim? Benimle doymazsın ki sen! Değer mi öldürmeye!” Sözlerimle sakinleşmek yerine sinirlenerek pençesini kaldırıp ayı gibi kükrediğinde bağırarak dengemi sağlayamadım ve kışımın üzerine yere düştüm.

O anda kafama taktığım yapraktan ve papatyadan oluşan tacın yere

düştüğünü gördüm. Aslan iyice dibime gelip durduğunda suratlarımız arasında ramak kalmıştı. Kehribar rengi geleceğimden parlak güzel gözlerinin içerisinde yansımamı izliyorken kafamı onaylamaz anlamda sallayarak bağırdım.

Hayır! Olamaz, tacım!

Ağzını açıp dişlerini suratıma doğru kaldırmasıyla çimenlerdeki el yapımı tacımdan bakışlarımı ayırdığımda pisikciğin gözleri irileşti ve sonra da yaşardı. Dudaklarından dökülen inlemeyle beraber yorgunca nefesini bıraktığında boğazma aldığı mızrak darbesi yüzünden bu hâle geldiğini anladım.

Kenan komiserin mızrağı!

İrice açılan gözlerle ona doğru döndüğümde korkusuzca soluyorken bakışlarından kararlılık akıyordu. Adımlarını yavaşça bize doğru atmaya başladığında aslan öfkelenerek ona döndü.

Aslanın hareketlenmesiyle beraber Timuçin arkadaki dallara koşup saklandığında hareketini görünce yüzüm ekşimişti.

Kenan korkusuzca aslanla boğuşup onu iki hamlesiyle etkisiz hâle getirmesiyle bakışlarım hayranlıkla parladı, göğüs kafesim ağır ağır inip kalkıyordu.

Evet, bu ... Kabilesini koruyan erkek ... Bir sürünün lideri, erkeğin hası ... O bir kabile reisi! Ben de tabii ki ... Güvenli bir şekilde çocuklarımı doğurup büyütebilmek için onu seçmeliydim!

En son mızrağım tek hamlede aslandan çıkarttıktan sonra yavaşça yanıma gelip tek dizinin üzerine çöktüğünde içinden kalpler fişkıran gözlerimi üzerinden alamıyordum. Yere düşen tacımı alıp yapraklarındaki tozu üfledikten sonra usulca kaldırıp kafama taktığında yanağına çektiği kırmızı iki çizgiye hayranlıkla bakarak coşkuyla şakıdım.

“Teşekkür ederim!” Parmaklarım çenemin altında iç içe geçmiş vaziyetteyken büyülenmiş gibi şakıdım. “Kabilemin reisi olarak seni seçiyorum!”

“Polen? Sana diyorum?”

“Hıh?”

“Polen? İyi misin?” İki kaşımın ortasında şıklatılan parmaklarla bera-

ber kafamı sallayıp silkelenerek kendime gelmeye çalıştığım da neye uğradığımı şaşırmıştım.

Kendimi bıraktığım yerde, tezgâhta oturur vaziyette bulduğum da kafam karışmıştı. Az önce neler olmuştu öyle?

“Şey, iyiyim...”

Ne diyecektim, adama ne diyecektim? He? Az önce sen hayalimde benim için aslanlarla boğuşuyorken Timuçin topukları götüne vura vura kaçıyordu mu diyecektim?

Kaşları çatıldığında merakla sordu. “Ne kabilesinden bahsediyordun?” Panikle iki elimle dudaklarımı kapattım. Amanın! Başka neler duymuştu?

Düz ifadesinde mimik kıpırdamıyorken siyah gözleri cam gibi parlıyordu. Korkarak ellerimi indirip aceleyle konuştum.

“Ne? Kabile mi? Bilmiyorum ki ben anlamam kabileden falan! Nereden bileyim, kaçınıcı yüzyıldayız komiserim, siz de he! Kabile mi kaldı Allah aşkına?” Hızlıca kayıp tezgâhtan inip ona döndüm. “Çok fazla oduna dokunuyorsunuz cidden.” Aklıma gelen ayrıntıyla beraber panikleyerek zıpladım. “Böcek! Böceğe ne oldu?”

Bakışları ciddi olup olmadığını sorgulamak istercesine kısıldı. “Az önce ilaçlayıp attım ya.”

Hareketim kesildi. Of... Çok fazla pot kırmıştım ya!

Sıkıntıyla alt dudağımı dişledim. “Gördüm tabii... Sadece boşluğuma denk geldi.”

İfadesi düşünceli bir hâl aldıkça kaşları çatılıyordu. Bakışları boşluğu bulduktan sonra dudaklarından ıslak bir soluk aldığı anda gözleri üzerimi buldu. “Hafta sonu Alpay’la Ağva’daki evime gideceğiz. Oraya gelmeye ne dersin? Hem biraz kafanı dinlemiş olursun.”

Bu teklifi beklemediğim için afallamıştım. Nasıl yani onlarla tatil mi yapmamı istemişti?

“Ama nasıl olur ki...”

“İstersen Alisya’yla Korkut’a da söyle.” Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. “Bu şekilde rahatsız hissetmeyeceğini düşünüyorum.”

Alisya mı? Peki Alisya, Alpay'ı götünün tam ortasından vurmadan nasıl duracaktı ki?

Dudaklarım ortada büküldüğünde istiyordum tabii ki ama çekinmiştim. "Ama benim sadece bir izin günüm var..."

"Ne olacak, bir gün de kendin rica edersin."

Alt dudağımı dişleyip düşüncelerimin arasına daldığımda tekrar konuştu. "Sen bir düşün, bana haber verirsin."

"Şey..." Buruk bakışlarım üzerini buldu. "Teşekkür ederim." Kafamı salladım. "Gerçekten de benim için bambaşkasınız..."

Tarifi imkânsız duyguların içine girmeme sebep oluyordu. Çok başkaydı benim için, çok ... Duygularımı nasıl açıklayabilirdim ki? Tek bildiğim onu gördükçe ısınan kalbimdi.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum!" Alisya hırsla valizini sürüklediğinde kafasına taktığı bebe mavisi balıkçı şapkası ve burnunun ucuna kadar indirdiği bulut şeklindeki gözlükleriyle çok tatlıydı.

Bende de şapkanın tozpembesi, gözlüğün de lila ve kalp şeklinde olanı vardı.

"Biraz kafamız dağılmasın mı yani Alisya?" Aslında en sonki lise zorbalığını yaşamam Alisya'nın içerisinde Alpay'ın da olduğu bir tatile geleceğini asla sanmazdım, başıma gelenlerden sonra mecbur kabul etmişti.

"Evet, evet. Kafamın dağılacağı kesin!" deyip iğnelercesine konuştuktan sonra arabasına ilerlediğinde hemen yanı başında Korkut'u gördüm. Bizi görünce tatlı tatlı gülümseyerek omuzlarını kaldırıp indirdiğinde alt dudağımı *işte şimdi bittik* dercesine dişliyordum.

"Bunun burada ne işi var?" Asık ifadesiyle bana yan bakış atıp tısladığında dudaklarım gerilmişti. Evet, gerçekten de ne işi vardı? Korkut'a tek başına gelmesini ve iki gün boyunca da Alisya'dan olabildiğince uzak kalması gerektiğini üzerine bastıra bastıra söylemiştim hâlbuki!

“Gerçekten de ayrı ayrı mı gideceğiz Alisya? Neden o kadar mazot harcayalım ki aynı yere gidiyoruz sonuçta.”

“Ben anlamam,” dedi ve tiksindircesine bakıp geri gitmesini işaret etti. “Bizimle gelmiyorsun.” Ardından onu görmezden gelerek valizi sürerek bagaj kısmına geçtiğinde Korkut kaldırmasına fırsat tanımadan atik hareketiyle valizi kaptığı gibi bagaja koydu, Alisya öfkeyle soluyor, sinirlerinin yatışması için içinden sayıyordu.

Gözlerini geri açtığında ne yazık ki Korkut’u yanı başında görmeye devam edince daha fazla dayanamadı ve dişlerini sıkarak arabaya bindi. Çünkü ne yaparsa yapsın, ondan kurtulamayacağını biliyordu.

Atılan konumdaki yere geldiğimizde ev görüş açımıza girmese de durmak zorunda kalmıştık çünkü belirli bir bölgenin ilerisine araba girmiyordu. Ormanlık alandaki yeşilliklere hayretle baktığımda bakışlarım parladı. Tıpkı rüyalarımındaki gibiydi her şey...

Burası gerçekten de... Rüyalarımda gördüğüm ormana ne kadar da çok benziyordu.

“Ben alayım!” Korkut kendi valiziyle beraber bizim ortaklaşa kullandığımız küçük bavulu da taşımaya başladığında Alisya dudak kıvrarak kollarını göğsünün altında başladı. “Taşısın.” Ardından yanıma gelip canlı konumu takip etmeye başladığında ileriye yürüyorduk.

“Tamam bir şey kalmamış, az ilerisinde.” Engebeli yolu dikkatle yürümeye başladığında az ilerideki müstakil tatlı ev gözükmüştü. “İşte orada!” Heyecanlanarak işaret parmağımla gösterdiğimde bu tatil daha başlamadan bile bana iyi gelmişti!

Alpay’ı evin girişindeki hamakta yatıyorken görünce Alisya’yla aynı anda suratımız buruşmuştu. Gıcık olmuş gibi ona bakmaya devam ettiğimizde hareketliliği işitince gözlerini açtı.

Alisya’yı gördüğü anda asabi ifadesi yumuşayıp keyifle gülümsedi, Alisya oralı olmadı.

“Hoş geldiniz ...”

“Hoş bulduk, naber ya?” Korkut yanına gidip tokalaştığında Alisya’y-
la burun kıvırdık.

“Kenan komiser nerede?” diye sordum ağzımın kenarıyla.

“Arka bahçedeydi.”

“Ev müsait mi?” diye sordu Alisya iğnelercesine.

“Evet evet, müsait. İstedığınız gibi geçebilirsiniz.” Aldığı cevapla beraber bana döndüğünde sertçe yutkunup hafifçe konuştum. “Sen geç, ben Kenan komiseri bakıp gelirim.” Kafasını sallayınca çantamı ve şapkamı ona bırakıp yalnızca pembe, kalp şeklindeki gözlüklerimle beraber evin arkasına doğru kalp atışlarım hızlanmıştı.

Onu görmeyeli hatırı sayılı günler geçtiği için neler yaptığını nasıl gözüktüğünü içten içe merak ettiğimi fark ettim.

Arkadan gelen balta sesleriyle beraber adımlarım yavaşladığında kaşlarım çatıldı. Amanın yoksa onu ait olduğu yerde, ormanında ilkel hâliyle görebilecek miydim?

Merakla karnım kasılmaya başladığında alnımı kaşıyarak son adımlarımı da attım, görüş açma girmesiyle kenarda öylece kalakalmıştım.

Bakışlarımı birkaç kez kırıştırdığımda gördüklerime bir türlü inanamıyordum. Kenan komiser...

Altına giyindiği eskitme, kahverengi pantolonu ve beyaz, kol kısımlarını kesik atletle odun kesiyordu... Burnumdan aldığım soluğu keskince geri yuttuğumda nefesim midemde esir kalmıştı.

İki eliyle kavradığı baltayı yukarı kaldırırken sırtı yay gibi gerildiğinde gövdesi sanki bulutların üzerine doğru uzanmıştı. Altta olan geniş kütüğün kenarına ayağını koymuş, üzerindeki odunu kesiyordu. Kollarını hiddetle geri indirdiğinde kütük ikiye ayrıldı, gözlerim irice açıldı.

Tam o sırada... Tam da o sırada Biscolata müziği çalmaya başladığında kafam karışmıştı. Nasıl ya, bu müziği kim açmıştı?

Kafamı hafifçe yana doğru eğdiğimde dişlerimi gıcırdatarak izlemeye devam ettiğimde kalan odunları da kesti ve işi bittikten sonra atletini çıkartmaya başladı, hata vermiş gibi orada öylece kalıp izlemeye devam ettiğimde elim ayağım birbirine dolaşmıştı sanki.

Devasa genişlikteki göğsü bakiş açırna girdiğinde neye uğradığını şaşırırnıştım çünkü o bir... Hulk olabilir miydi?

Gözlerim sürekli kırpışınca daha net görmek için elimden geleni yapıyordum. Biscolata müziğı de çalmaya devam ettiğinde zihnim savaş yeri-ydi. Diğer tarafa doğru yürümeye başlayınca sırtı, kanatları görüş açırna girdi, kelimenin tam anlamıyla gözlerim dışarı fırlayacak gibi irileşmişti.

Biscolata müziğı eşliğinde evin arkasındaki hortum musluğu çekip kendine doğru tutup göğsünü ıslatmaya başladığında iki elimle ağzımı örtüp pembe kalpli gözlüklerimle ona bakmayı sürdürdüm.

İşini bitirdikten sonra atletini geri giyip nemli hâliyle bu tarafa doğru döndüğünde göz göze gelmiştik. Dudaklarım aralıkken beni görmesiyle panikleyerek ifademi toparlamaya çalıştım, mümkünmüş gibi!

Tam da o anda müzik neyse ki sona erdiğinde şaşırırnıştı. Tek kaşını kaldırarak ağır hareketlerle bana doğru gelmeye başladığında ağzımdaki kuruluğı gidermek istercesine sertçe yutkundum, yine de başaramamıştım.

“Ne zaman geldiniz Vitrin Süsü?”

Yüzümün bir ördeğın suratım andırduğına görmesem de yemin edebilirdim.

“Şe- Şey.” Sesim balgamlı gibi çıkınca öksürüp devam ettim. “Şimdi! Şimdi geldim.” Kafamı kaşıdım. “Yani geldik.”

“Anladım,” dedi ve hiddetli soluklarını düzene sokmaya çalışarak çenesinin ucuyla yüzümü gösterdi. “O burnuna ne taktın öyle?”

Alt dudağımı dişleyip kalp şeklindeki pembe gözlüğümü saplarından tuttum “Gözlük, beğenmediniz mi?”

“Bir tuhaf.” Ardından başıyla yan tarafı işaret etti. “Gel sana etrafı göstereyim.”

Hıçkırdım. “Olur.”

Ardından ona katılıp evin etrafında dolandıktan sonra bahçeyi ve mangal kısmını gezdik.

Sonrasında eve girdiğimde gerçekten de yeteri kadar büyük olduğunu gördüm. Tam bir dağ eviydi.

“Vay canına ... Ne güzel ...” Kafamı kaldırıp yüksek çatıya baktığımda dudaklarımdan sürekli olarak onaylar anlamda mırıltılar dökülüyordu.

“Oo, Vitrin Süsü hoş geldin.” Alpay’ı görmezden gelecekken elindeki sinek ilacını uzatıp muzip tavrıyla şakıdı. “Geçenki gibi kendini tokat manyağı yapmana göz yummak istemedim al, lazım olur.”

Hah! Şuna bak sen, sapık, ne olacak! Bir de utanmadan bana misilleme yapıyordu. Bizimkileri ortalıkta göremeyince burun kıvrarak ona döndüm. “Alisya neredesin?”

“Buradalar.”

“Gerçekten mi ya? Ben de gözümle görmediğim için burada olduklarına inanmıyordum.”

“İstersen sana şu anda ispatlayabilirim burada olduklarını.” İçim şişerek soluğumu bıraktıktan sonra tavandaki avize çarptı gözüme.

“Komiserim şu avize gerçek keçi boynuzundan mı yapılmış?”

Cevap vermesine fırsat tanımadan lafa atıldı. “Onu söyleyemiyoruz maalesef.”

Ay... Gerçekten de Alpay şaka mıydı ya! Komik olduğunu falan mı düşünüyordu acaba? Baygın bakışlarımı üzerine attıktan sonra favori komiserime yöneldim. “Ben yukarıya çıkıyorum müsaadenizle.”

Yukarıdaki odalardan birine girdiğimde Alisya’yı bulmuştum. Kapının açılmasıyla arkasını döndüğünde ilk başta ürperse de beni görünce rahatlayarak üzerini giyinmeye devam etti.

“Gördün mü andavalı? Nasıl sinirlerimi bozuyor ya.”

Alisya’nın cinleri çoktan tepesine çıkmıştı. “Seni buraya getirdiğim için kendimi kötü hissediyorum.” Sonuçta psikolojik açıdan Alpay’dan olumsuz anlamda etkileniyordu, neden bencillik etmişim ki? Tek başıma evimde üzölmeye devam etseydim işte.

Ne kadar ciddi ve üzgün olduğumu anlayınca tişörtünü düzelterek ifadesini toparladığında, o da üzgün gözüküyordu. O bana, ben ona yanıyordum...

“Saçmalama kuşum ya, deme öyle. Hem ben zorla gelmedim ki.” Yanıma gelip omuzlarıma sarıldı. “Ne kadar zor günler geçirdiğini gö-

rüyorum, yaşadıklarının yanında benimkiler hiç kalır, çocukluk ediyor. sam kusura bakma, olur mu?”

“Hayır Alisya!” dedim isyanla kollarına sarılarak. “Olur mu öyle şey? Sen sanki hayatına her gün yeni birini mi alıyorsun, senin için ne kadar önemli konular bunlar, ben bilmiyorum muyum?”

Dolu dolu olan gözlerle birbirimize baktığımızda hüzünlüydük.

“Limonlu kekim...” dedi burnunu çekerek.

“Karamelli turtam...”

“Kekim.”

“Turtam!”

Kucağına atlayıp sıkıca sarıldığımda aynı içtenlikle karşılık vermişti.

Ah, ah... 24 yaşında dünyalar güzeli manken, aynı zamanda da şeker mi şekerseniz ve en yakın arkadaşınızın da sizden altta kalır bir yanı yoksa eğer... Hayat gerçekten de katlanılabilir oluyordu, hem de en dik yokuşlarına rağmen.

Alisya'yla beraber bahçeye inip hamağa oturduğumuzda hem sallanıyor, bir yandan da şen şakrak kahkahalar atarak sohbet ediyorduk. Korkutlar da kendi aralarında biraz sohbet etmiş, ardından akşam için et almaya gitmişlerdi.

Yani mangal etlerinin boyutları pek tarzım değildi. Bu yüzden Korkut'un gelmesi iyi olmuştu, şekerim her zamanki gibi onları benim için küçük parçalara bölerdi.

“Ne yapıyorsunuz bıcıcıklar?” Korkut yanıma gelerek burnumdan makas aldığında Alisya suratını çevirmişti. “Ne o ama ya? Yine küs müyüz?”

Pişkince konuşunca Alisya gözlerini kısarak *ciddi misin* der gibi baktı ve cevap verdi. “Yine demen için tekrardan bir geri zekâlılık yapman gerekir ve aynı zamanda da daha önceki dingilliğini affetmiş olmam!”

Ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi. “Demek Alisya vitesi azaltmamış, lütfen canımı bağışla.” Ona öpücük atarak içeri girdiğinde, Alisya gözlerini devirdikten sonra suratım buruşturdu.

Kenan'la Alpay'ı göremeyince etrafa bakındığımda favori komiseri-

mı arabasının hemen yanı başında gördüm. “Tekerleği mi patlamış?” Bakışlarımı kıskarak tüm dikkatlimle onu izlemeye başladığımda ön lastiğin kenarına kriko koyup aracı yükseltmeye başladığında ne kadar da profesyonel gözüküyordu. Ne kadar da bu işte usta gibiydi... Bu adam yaptığı her işin ehli gibi gözüküyordu.

Tam o sırada tekrardan Biscolata müziği çalmaya başladığında sertçe yutkunarak izlemeye devam ettim.

Sabahki kıyafetlerini değiştirdiği için altında siyah pantolon, üzerinde ise koyu lacivert tişört vardı ve ona çok yakışmıştı. İri pazılarını kıpırdatarak bijonları gevşetmeye başladığında tek dizinin üzerine çökmüş, dirseğinin üst kısmıyla yavaşça alnını siliyordu. Tekrardan sertçe yutkundum.

“Alisya.”

“Efendim?” Sesi ilgisizdi.

“Bu Biscolata müziği nereden geliyor? Sabah da çalmıştı.” Bakışlarımı Kenan komiserden bir an olsun ayırmıyorken sayıklayarak konuşmuştum, kısa süre sessiz kalsa da cevap verdi.

“Ne müziği lan?”

“Nasıl yani?” dedim hayretle, hâlâ onu izliyordum. “Sen duymuyor musun? Biscolata müziği çalıyor.” Kenan komiser tekerleği çıkartıp kavrayarak evin arkasına doğru götürdüğünde kalbim teklemişti. Ortadan kaybolmasını fırsat bilerek kafamı çevirip Alisya’ya baktığımda kaşlarını çatmış, ciddi olup olmadığını sorgularcasına gözlerime dalmıştı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Hıçkırdım. “Hayır.” Ardından kafamı onaylamaz anlamda salladım. “Bana öyle gelmiş demek ki...”

Dudak büküp telefonuna bakınca ben de önüme döndüm, geri gelen Kenan komiserle beraber Biscolata reklam müziği iyice ilerlemiş, nakarat kısmına gelmiş ve müziğin volümü sonuna kadar artmıştı. Omzunun üzerinde tuttuğu tekerlekle beraber geliyorken göz göze geldiğimizde ağzının kenarıyla gülümseyerek yavaşça göz kırptı, kalbim tamamen sıkışmıştı ve Biscolata müziği iyice artarak coşmuştu...

Kenan komiser işini bitirdikten sonra içeri girdiğinde kalbim biraz

da olsun sakinleşebilmişti. Kırmızı yanaklarımla beraber karşıdaki ağaca bakıyorken Alisya telefonuyla oynamaya devam ediyordu.

“Alisya?”

“Hıh?”

“Kabilelerini koruyabilen ilkel erkekler hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ne?” Kafamı çevirdiğimde telefonu kucığına bırakmış, çatık ifadeyle suratıma bakmıştı. “Nasıl yani?”

“Hani şu ilk çağlardan bahsediyorum, kabile yaşantılarından. O zamanda yaşasaydın erkeğinin güçlü ve çevik olmasını istemez miydin?” Soluğumu yavaşça bırakarak devam ettim. “Yani belki delirdiğimi düşüneceksin ama ben ilkel erkeklerin daha çekici olduğunu düşünüyorum. Sen-ce bu çok mu anormal? Yani bir erkeğin ilkel erkekler gibi tüm tehlikelere karşı tedbirli olması gerektiğini düşünüyorum ancak bu şekilde güvenerek onu kabilemin reisi yapabilirim.”

Cümlemleri bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım. İlk olarak o hayalin ve ikidir Biscolata müziği duymamın bir sebebi olmalıydı. Anlayıp zihnimde bazı şeyleri netleştirmeye çalışıyordum. Belli ki ben hoşlandığım türü bulmuştum, onu da en yakın Kenan komiserde gördüğüm için zevklerimi yeni yeni keşfediyordum. Yani olayın Kenan komiserle alakası yoktu. Ben sadece ilkel erkek seviyordum ve onu da yeni yeni öğreniyordum.

Büyük bir merakla Alisya’nın cevabını beklemeye başladığımda durdu, düşündü düşündü ve... Bana çok şaşıracığım o cevabı verdi.

“Haklısın lan. Kabile reisi falan...” Dudak büktü. “Çok havalı.” Ardından kafasını onaylar anlamda sallamaya başladığında zihninde bazı düşünceler aydınlanmaya başlıyordu. “Ben de o çağlarda yaşasam, kabile mensubu olan bir adamdansa kabile reisiyle beraber olmak isterdim. Sonuçta o zaman da her an tetikte olman gerekir ve çocuklarımı koruması gerekiyor doğa yaşantısına karşı.”

Rahat bir soluk verip kahkaha atmaya başladığımda sonunda rahatlamıştım. Oh be! Demek ki Alisya da benimle aynı fikirdeydi. Bende gariplik yoktu.

İki kız sohbet ederlerken en sonki konuşmalarına Alpay’ın kulak misafiri olmasından bir haber gülüşmeye devam ettiklerinde Alpay, Alis-

ya'nın ilkel erkeklere karşı olan düşüncesini aklına kazıyarak kafasını onaylar anlamda salladı.

Dağ evinde oluşturduğum ekibin aralarındaki sorunlar nedeniyle ortam bir türlü ısınmadığı için Lizge ve Ünal'ı da davet etmişlerdi. En azından onlarla kimsenin problemi yoktu. Be şekilde gerginlik içerisinde sessiz sinema oynayacağımıza ortak tanıdıklarla arayı ısıtabilirdik. Tabii... Lizge ve Alisya çok yakın olmazsa! O zaman tekrardan kutuplaşma yaşanabilirdi!

Varmak üzere olduklarını öğrenince mangalı yapmaya karar verdiklerinde Alpay ortaya atıldı. "Ateşi ben yakarım!"

Alisya'yla beraber şallarımızı sırtımıza atmış, hamakta sallanmaya devam ediyorken kısık bakışlarla öne atılan adama dudak kıvınıyorduk.

"Oğlum neden ateş keşfedilmemiş gibi atıldın ki?" Korkut ona takıldığında Alpay hiç duymuyordu. Eline aldığı iki koca taşla beraber geldiğinde Kenan komiser dâhil hepimiz anlam vermek istercesine çatılan kaşlarımızla onu izliyorduk.

Korkut kömürü hazırlarken omzunun üzerinden ona bakıyorken inanamadan tamamen dönerek şakıdı. "Yok devenin nalı!" Alpay umursamayınca devam etti. "Ateşi taşla mı yakacaksın babacığım?"

"Ne var bunda oğlum? İki dakikalık iş." Tek dizinin üzerine çöküp taşı taşla sürtmeye başladığında Alisya'yla garip bir ifadeyle birbirimize baktık, ona anlam veremiyorduk.

"Manyak mı be bu?" dedi bana fısıldayarak.

"Dikkatini çekmek için ne yapacağını şaşırdı diye yorumladım." Ardından sallanmaya devam ederken şalım üzerimden kayınca hemen düzelterek bacaklarıma kadar örttüm.

"Aç be biraz, senin yerine ben yandım," deyip bacağımanın üzerinden şalı çekmesiyle panikleyip geri ötmem bir olmuştu.

"Hayır Alisya, açma! Yel eser sonra."

"Ne? Yel mi?"

Utanarak etrafa bakındım neyse ki hepsi kendi hâlindeydi. "Evet. Yel esmemesi gerekiyordu." Ardından onu da iyice örttüm. "Dikkat et arkadaşım, sana da esmesin."

Babaannemle olan muhabbeti bilmediği için anlamadan dudak bu-
künce şalımı tutmaya devam ederek önüme döndüm. Alpay'ın ateşi har-
lamaya başlamasıyla hayretle ona baktım. İnanamıyorum ... Gerçekten de
yakmıştı.

“Alisya! Alisya!” Tutuşturduğu dalı kaldırarak yanımıza geldiğinde ir-
kilerek geri yatmıştık. “Bak ateş yaktım! Görüyor musun? Hem de taşla!”

“Ne yapıyorsun be! Manyak mısın nesen, çeksene şu ateşi!” Korkarak
hamakta geri çekiliyor, tutuşacağız diye panikliyorduk. Bizim aksimize
Alpay öyle çok neşeliydi ki gözü o anda yaktığı ateşten başka hiçbir şey
görmüyordu.

Büyük bir heyecan ve coşkuyla sallamaya devam ederken kollarımızı
kaldırarak bağıryorduk “Ay! Çek şunu!” Hamakta dengemizi kaybedip te-
petaklak dönerek yere düştüğümüzde suratım çime bulanmıştı.

“Ne oldu be?” Korkut yanımıza koşturduğunda Alisya'yla ikiz dingil-
ler gibi yeri boylamıştık! İyi miydi şimdi!

“Of... Sırtım...” Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda Alisya'nın da ben-
den altta kalır yanı yoktu. Of ya, of! Rezil rüsva olmuşum Kenan komise-
re iyi miydi? Utançtan kafamı kaldırıp karşıya bakamıyordum bile.

“Hay başlayayım ben böyle işe ya ...” Bacaklarına dolanan hamaktan
ayaklarını kurtarmaya çalıştığında Alpay boştaki eliyle ona yardım etmeye
çalıştı. “İyi misin Alisya?”

Diğer elindeki ateşi görünce gözlerini devirerek bağırdı. “Ya çekil! Bir
de hâlâ ateşi tutuyor!”

“Alisya niye öyle diyorsun? Düşmez kalkmaz bir Allah var. Yarın
öbür gün çakmak olmasaydı taşla ateş yakmayı bilen biri lazım olmayac-
ak mıydı?”

Alisya öyle sinirli, öyle yoğun ve sıkılmış bir şekilde soluğunu bıraktı
ki o sesi duyan herkes Alpay'a bir saniye daha katlanamayacağını anlardı.

“İyi misiniz?” Korkut panikle yanımıza gelip bizi kaldırdığında
Alisya elini geri itmişti. Tüm dikkatini üzerime vererek pantolonumun
dizlerindeki tozu silmeye başladığında iyi olup olmadığımı kontrol edip
duruyordu.

Bakışlarım ilerideki adamlarla buluştuğunda çenesinin oldukça sert

durduğunu, bakışlarının da pek tekin olmadığını gördüm. Sanki gördüklerinden hoşlanmıyormuş gibiydi...

Alisya içerisinden lavlar çıkan gözlerini dikerek tısladı. "Bizi bırak, al arkadaşını götür." Tek seferde büyük bir öfkeyle tısladığında yoğun nefretini kalbimde hissetmiştim. Dediği gibi yapıp zor da olsa Alpay'ı ikna ederek götürdü.

"Neler oluyor burada böyle ya?" Ünal'ın hayret dolu sesi ormanı doldurduğunda Lizge de yanında belirmişti.

"Ah ah Ünal Bey, ne siz sorun ne de biz söyleyelim..." Bizi izleyerek gülmeye başladığında Lizge yanımıza gelip selam vermişti. Onunla ayaküstü sohbete daldığımızda Ünal da Kenan komiserin yanındaydı.

Neyse ki az önceki negatif enerjiden sıyrılarak sohbet ederek salatayı ve bahçedeki sofrayı hazırlamaya başladığımızda gülüşerek Lizge'nin dava anılarını dinliyorduk. Alisya'yla çok yakınlaşmadığı sürece gerçekten de sohbetinden keyif alıyor, dağ evi sayesinde onu yakından tanıma imkânı yakalıyordum.

"Demek Kenan komiserle liseden arkadaşınız." Alisya'nın sesiyle beraber kafamı salladım. Sonunda tanışıklıklarının kaynağını anlamıştım. Çok samimi olmasalar da birbirlerini daha önceden tanıdıkları belli oluyordu.

Düşünceli, aynı zamanda da kaygılı bakışlarla kadının naifliğini izliyorken içten içe o zamanlarda Kenan komiserin nasıl görüldüğünü düşünüyordum.

Kenan komiser lisedeyken nasıldı ki? Kesin okulun en yaramazlarından biriymi ve gömleğinin ilk iki düğmesini ilikleliyordu.

"Evet, Ünal'la da ortaokuldan arkadaşlarmış."

Bakışlarım parladı, şimdi anlaşılmıştı Ünal'ın ona takıldıktan sonra neden hâlâ hayatta kaldığı... Samimiyetlerinin kaynağı ortaya çıkmıştı. Küçüklük arkadaşlarıydılar işte.

"Ünal sizden küçük değil mi ya?"

İfadesi hiç bozulmadı. "Bilmiyorum ki ben senin davan vasıtasıyla tanıştım Ünal'la. Yaşma dikkat etmemiştim, benden küçük müymüş?" Eğlenerek gülmeye başladığında eline koz geçmiş gibiydi.

“Evet,” dedi Alisya bilmiş tavrıyla ardından ekledi. “Ünal yirmi yedi değil miydi ya?” Korkut’un arkadaşı olduğu için aralarında çok bir fark yok diye hatırlıyordum ben de. Lizge otuz olduğuna göre aralarında üç yaş vardı.

Koca kadın kıkır kıkır gülmeye başladığında yanaklarındaki minik gamzeler ortaya çıkmıştı. “Şimdi belli oldu beyninin neden gelişmediği, benden küçük olduğunu bilmiyordum.”

Alisya da gülererek ona katıldığında ne kadar da güzel bir kadın diye düşünüyordum içten içe. Hem akıllıydı hem de kültürlü. Aynı zamanda da ne kadar da asil ve temiz duruyordu. Lizge’nin donanımı dudaklarını aşağıya doğru büktüğünde içten içe Kenan komiserle de liseden arkadaş olduğunu öğrenince midemde kaynar kazanlar oluşmuştu.

Her ne kadar uzaktan ona hayran olsam da *anneciğim!* Kıskanmadan edemiyordum! Ben ne kadar da kötü bir kızdım böyle...

Bıçak kullanma işlerini ikiliye bırakarak sofraya tabakları götürdüğümden mangal kokusu eve hâkim olmuştu.

Hep beraber sofrada oturmuş, etlerimizi yemeye başladığımızda Korkut her zamanki gibi tabağına yönelmeden önce benim tabağımdakileri kesmeye başlamıştı. Mahcup ifademle hem yanımdaki adama hem de sofradakilere bakındığımda yemeklerine dalmış vaziyetlerdi. Karşımda oturan Kenan komiserle göz göze geldiğimde kısık bakışlarıyla karşılaştım.

Suratındaki ifadesi beni rahatsız ettiği için sıkıntıyla tebessüm ederek enseme kaşığımda çenesinin ucuyla tabağıma işaret etti. “Senin elin yok mu Vitrin Süsü?”

“Şey... Var tabii var ama bilek gücüm yok ki!”

“Al bakalım.” Kesim işini bitirerek tabağıma önüme ittirdiğinde kafamın tepesini okşayarak mırıldandı. “Uslu kız seni.”

Kenan komiserin bakışları bir atmaca gibi Korkut’un üzerini bulduğunda onu lime lime doğramak istiyor gibi bakıyordu. Sertçe yutkunarak alt dudağıma dişlediğimde midem kasıldı çünkü ... Kafamın tepesini genelde Kenan komiser okşuyordu ve uslu kız lafını da bana karşı ilk o kullanmıştı.

“Teşekkür ederim.” Ağzımın kenarıyla mırıldanarak çatalımı etin üstüne batırdığımda kendimi huzursuz hissediyordum.

Tüm olanlardan bihaber olan Korkut tabağına yumuldu, üzerimde ağırlığını oluşturan bakışlara omuzlarımı birbirine çekerek karşılık verdim ve enseme kaşıdım.

Rahatsız olmuş gibi duruyordu. ’

Alt dudağımı dişleyerek yemeğimi yemeğe koyulduğumda masadan Kenan komiserin pişirdiği etlere methiyeler yağmaya başlamıştı.

“Lisedeyken de et konusunda bir numaraydı.” Masanın sonundan Lizge’nin sesini duyunca üzgün üzgün tabağıma bakarak dudak büktüm. Demek önüne gelene et pişiriyordu. Hıh. Ormani adam, ne olacak. Tabii ya! Portakallı Pekin ördeği yapacak hâli yoktu ya ancak mangal yakardı.

“Gerçekten de ellerinize sağlık komiserim, her şey harika olmuş yahu! Özellikle biber ve soğana bayıldım bayıldım!” Alisya afiyetle yerken şakımaya devam ettiğinde Alpay lafa atladı.

“Aşk olsun Alisya, benim hakkımı neden yiyorsun? Ateş olmasa et nasıl pişecekti?”

Karşısında oturan adama suratını ekşiterek baktıktan sonra burun kıvrıdığında cevap dahi vermeye tenezzül etmemişti.

“Kıvrır burnunu, kıvrır. Bakalım ışığın dahi olmadığı bir anda zor durumda kalırsan sana kim sahip çıkacak, kim korkusuzca yanında duracak.”

“Of...” Alisya sıkıntıyla soluduğunda gerçekten de tahammül seviyesi giderek azalıyordu.

Yemeklerimizi hoş sohbetler içerisinde afiyetle yiyip bitirdiğimizde birden bahçeden yayılan ışığın anında sönmesiyle karanlıkta kalmıştık.

“Ay!” Korkarak yanımdaki Korkut’un koluna sarıldığımda göz gözü görmüyordu.

“Işıklar mı kesildi?” dedi Ünal ardından sessizlik oluştuğunda çok korkuyordum... İlk defa ormanda karanlıkta kalmıştım.

“Açtı işte şom ağzını, ne olacak!”

“Şaltere bakayım.” Kenan komiser önünü görmek için flaşımı açınca gözüm kamaştı. Kısarak güçlükle gözlerimi açmaya çalıştığımda başka

birinin yanan flaşı sayesinde gördüklerinden son derece memnuniyetsiz suratıyla karşılaştım.

“Çok mu korktun bakayım?” Korkut kollarını etrafıma dolamış, kafamın tepesini okşayarak beni yatıştırmaya çalışmıştı.

Dişlerini birbirine bastırdığım giderek sertleşen çehresinden görebiliyordum. Siyah gözleri ışık düşmemiş orman kadar koyu ve kararlıydı.

“Ben de geleyim,” dedi Ünal yerinden kalkarken. Ardından ikisi beraber sofradan ayrıldığında açılan flaşlar sayesinde az da olsa yatışmıştım ancak yine de çok korkuyordum...

“Alisya? Korkuyor musun? Yanına geleyim mi?”

“Yanımda olman benim için daha korkutucu olur, ötede kal.” Dudaklarımı birbirine bastırıp kıkırtımı engellediğimde geri gelmişlerdi.

“Kötü haber, elektrikler kesilmiş.” Ünal soluk soluğa konuşunca Lizge merakla sordu.

“İyi haber?”

Elindeki şalları kaldırdı. “Ateş başında doğal ışıkla beraber sohbet edebiliriz.”

Her ne kadar hoş gibi gözükse de benim için bu da korkutucuydu! Of... Anneciğim ya... Çok korkuyordum ki karanlıktan... Ağlamaklı ifademle beraber kalkıp kabileyle beraber içeri geçip ellerimi yıkayıp tekrardan dışarı çıktığımda ateşi hâlâ yakamamışlardı. Merakla onlara bakmaya devam ettiğimde üzerine flaş tutulan Korkut hayıflandı.

“Bu çakmağın da gazı bitmiş ya, başka çakmağı olan var mı?”

“Yok valla,” dedi Ünal.

Alpay’ın suratında gururlu bir tebessüm oluştuğunda öne atılarak böbürlendi. “Demek çakmak yok ha...” Bakışları memnuniyetsizlikle buruşan arkadaşımın suratını bulduğunda kafasıyla odunları işaret ederek devam etti. “Duydun mu Alisya, başka çakmak da yokmuş. Vah vah, ne yapacaksın şimdi?”

Alisya kollarını göğsünün altında bağlamış, memnuniyetsiz tavrıyla beraber onu izliyorken son derece hazımsızdı. “Ne yapacağım!” dedi ve kolunun altından sarkıttığı telefonunu kaldırarak flaşını tuttu. “Telefonumun ışığı var, kör müsün?”

Birden flaşı söndüğünde ortamdaki son ışık da kaybolmuştu. “Ay! Anneciğim!” Korkarak yerimde tepinmeye başladığımda Korkut sarılarak beni yatıştırmaya başladı. “Sakin ol, ben buradayım.”

“Ne oldu?” diye sorgu Lizge merakla.

“Şarjım bitti.” Alisya’nın içinden küfrettiğine yemin edebilirdim.

“Vay be ... Demek bana kaldınız he... İşte düşmez kalkmaz bir Allah var demiştin sana Alisya. Ne oldu? Taşla yaktığım ateşime mi muhtaç kaldın?”

“Oğlum sen madem yakabiliyorsun, ne dikilip duruyorsun lan, yak sana şu ateşi.” Görmediğim avukatım söylenince Alpay coşkuyla kahkaha attı.

“Alisya rica etmediği sürece ateş falan yakamam.”

“Of ya!” Görmesem de Alisya’nın gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim.

“Alpay,” dedi uyarırcasına en sert ses. “Daha fazla oynama da yak şu ateşi.” Kenan komiser son noktayı koyduğunda Alpay oyuncu tavrım bozmadı.

“Hadi ama Alisya, sen hariç herkesin sesini duyuyorum.”

“Allah’ın cezası ya. Sen Polen’e dua et, tamam mı?” Ardından sıkıntıyla soluyarak tısladı. “Yak hadi şu ateşi taşla!”

“He şöyle ya ...” Alpay şakıyarak şarkı mırıldanıyor, önceden kullandığı taşlarla ateşi yakmaya çalışıyordu. “İlkel bir erkek olarak ateş yakabiliyorum, ben olmasam ne yapacaktın acaba Alisya? He?” Ardından kendi kendine gülererek devam etti. “Kabilemi koruyorum, hepiniz bana emanet-siniz, rahat olun.”

Söyledikleri Lizge ve Ünal’ı fazlasıyla eğlendirmişti. Gülüşerek birbirleriyle takılmaya başladıklarında sohbetleri sayesinde negatif enerji hızla dağılmıştı. Onların da gelmesi gerçekten de nokta atışı olmuştu ve ateş de sonunda yanmıştı.

“Vay canına!”

“İşte bu!” Ünal ıslık çalarak alkışlamaya başladığında Lizge de ona katılmıştı.

Etrafın doğal ışıqla aydınlanmasıyla beraber çaprazımda duran adam-
la göz göze geldiğimde kendimi rahatsız hissederek Korkut'un kollarından
ayrıldım, sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdım.

"Gerçekten de inanılmaz ilkel bir erkeksin Alpay." Kahkaha attığında
Alpay ateşin yanında dururken tek dizinin üzerine çökmüş vaziyetteydi,
kafasını kaldırıp parlayan gözlerle Alisya'ya baktı.

"Ah bunun bir de bazıları farkında olsa ..." Muzip ifadesi kızın suratı-
nı izledikçe aydınlanmaya devam ediyorken Alisya dudaklarını iğrenirce-
sine büktü.

"İlkel olduğu kadar da sapık."

Artık bu mevzu ikisinin arasından çıkmış, herkes tarafından duyul-
muştu. Aralarındaki iletişim komiklerine gidiyor, onları izlemekten keyif
alıyorlardı.

"O değil de atmosfer şu an çok iyi olmadı mı?" nal etrafa bakarak
konuşmuştu. "Tam böyle korkunç hikyelerin anlatılma vakti gelmiş gibi."

"Anladım tabii." Lizge kafasını sallayıp onu izleyerek devam etti.
"Daha yaşın küçük olduğu için hâlâ bu tarz şeylerden hoşlanıyorsun."

Suratı buruştu. "Yaşım küçük m?"

Gülümsedi. "Neyse ki ablan olarak buradayım, korktuğunda yanıma
gelmen yeterli olacak." Aralarındaki yaş farkına gönderme yaptığında bu
durum nal'ın hiç de hoşuna gitmemişti. Kızın takılmasına Alisya da des-
tek vererek alayla gülümsediğinde anlaşılan şimdiden kız koalisyonunu
kurmuşlardı.

"Harika. Korkmuyorsan anlatalım o zaman." Sevgili avukatım ona diş
bilediğinde sevecenlikle kabul etmişti. "Hay hay... Olur tabii."

Alt dudağımı dişleyip panikle şakıdım. "Anlatmayın yle şeyler, ben
dinleyemem ki!"

"Hadi ama Polen, alt tarafı bir hikye, korkulacak ne var bunda?"

Alt dudağımı dişleyerek tedirginlik içerisinde onlara bakmaya devam
ettiğimde ortamdaki tek uyumsuz bendim. Çoğunluğa ayak uydurmak
daha doğru olacaktı, öteki bencillikti. Bu yüzden dudaklarımı büzerek
uysalca kafamı salladığında nal oldukça esrarengiz bir sesle konuşmaya
başladı.

“O zaman siz daha öncesinde aşağıdaki köyde neler olduğunu biliyor musunuz?”

“Nerede? Ağva’da mı?”

Lizge’nin sorusuna kafasını sallamakla yetindi. “Aşağıdaki köyü cinler bastığı için zamanında terk etmişler.”

“Ne?” Sessizce kendi kendime yakardığımda kaşlarım Küçük Emrah gibi bükülmüştü, korkudan ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bir tane kız varmış güzeller güzeli, sarışın. Köyde onunla evlenmek için erkekler sıraya giriyormuş ancak kız hiçbirini beğenmiyormuş. Bir zaman sonra karşı köyden gelen oğlana kaymış gönlü ve evlenmişler.” Ateşten yayılan ışıkla suratım dalgalanarak aydınlanıyor, bakışları öbek öbek kararıyordu. Sesini ve mimiklerini atmosfere göre ayarladığı için anlattıkları daha da etkileyici geliyordu.

“Sonra ne olmuş, biliyor musunuz?” dedi tek kaşını kaldırıp hepimize bakarak. Alt dudağımı dişlediğimde dünyanın en saçma hikâyesini dinliyor gibi duran, suratını buruşturan adama baktım. Sanki aramızda zorla tutuluyor gibiydi. Gözlerini devirerek göğsünde biriken soluğu hiddetle bıraktığında bakışları etraftaydı.

“Ne oldu?” dedi Alisya merakla.

“Kız günden güne sararıp solmaya, evden tuhaf tuhaf sesler gelmeye başlamış. Bunu duyan köylüler meraklanarak onları daha fazla izlemeye başladığında oğlanın hâli bir hayli garip gelmeye başlamış. Meğerse çocuk cinmiş. Sonrasında da köyü cinliler basmış ve herkes kaçıp gitmiş.”

Sertçe yutkundduğumda göz göze gelmiştik. Etkileyici sesiyle bakışlarını ayırmadan tısladı. “Oğlanın hâlâ burada olduğu söyleniyor.”

Tam o sırada arkadan gelen çalı sesiyle beraber kendimi daha fazla tutamayıp çığlık atmaya başladığımda sestten Lizge ve Alisya bile korkmuştu.

Dayanamadan ağlayarak arkama baktığımda gördüğüm karartıyla beraber ödüm patladı ve hareketlerimi kontrol edemedim daha yakınımda Korkut’un olmasına rağmen ben... Kendimi tutamadım ve öne koşarak Kenan komiserin sıcak göğsüne sarıldım...

“Korkuyorum...” dedim kendimi tutamayıp ağlayarak. “Çok korkuyorum!”

Refleksle açılan kollarının arasında girer girmez sokulduğumda omuzlarımı kendime yakın tutuyorken sırtıma kapanan elleriyle beraber rahat bir soluk verdiğimde işte şimdi çok daha huzurlu hissediyordum. Artık sırtımdan her an biri dokunacak hissi kaybolmuştu.

Dudakları kulağıma yakın bir yerde durunca derince soluyarak fısıldadı. “Korkma, ben varım.”

Sıcacık ve güven veren o iri yumuşak göğsü nasıl da huzurlu bir liman olmuştu bana. Hiç tereddüt etmeden varlığımı hemen kabul etmişti, kollarıyla sırtımı sahiplenircesine nasıl da sarıp sarmalamıştı ...

Oluşan sessizliğin ardından arkamda kalan ateşin sıcaklığını sırtımda hissederek kafamı çevirip diğerlerine baktığımda hepsi hayretle bize bakakalmıştı. Kiminin ağzı kocaman açılmış, kimininse gözleri yuvalarından çıkacak gibi aralanmıştı.

Tek değişik ifade hayret dolu suratına karışan sinirle bize bakan Korkut’a aitti.

Ben ... Az önce ... Korkut varken ... Çocukluğumdan beri korumam olan Korkut varken ... Korkunca ilk defa bir başkasında saklanmışım.

25. Bölüm

“Tak Fişi Bitir İşi Kenan!”

Titremem kuvvetli kollarının arasında güvenli hissettikçe azalsa da karanlığın ve atmosferin yaydığı tedirginliği üzerimden atmam pek de mümkün olamıyordu.

Burnunun değdiği saç diplerimi varla yok arasında eşelediğinde kendimi Korkut’la olduğumdan daha iyi hissediyordum... Başparmağı yavaşça omuz başımı sıvazladığında tekrar etti. “Korkma.” Sertçe yutkunarak diğerlerine baktığımda Korkut varken ona sarılmam hepsinin garibine gitmişti.

Çimenlerin üzerinde oluşan hışırtı az öncekinden de şiddetlenince Alisya panikle geriye baktı. “Ne var orada?”

Kısa bir sessizlik oluştuğunda Alpay yanına gitmişti. “Koluma girmek ister misin Alisya?” Ona öldürecek gibi baktıktan sonra Korkut’un yanına gidip azarladı “Ne dikiliyorsun öyle korkuluk direği gibi? Girsene koluma!” deyip koluna girdiğinde Korkut az önceki afallamayı belli ki hâlâ aşamamıştı.

“Orada biri var.” Lizge’nin sesi son derece korkusuz çıkmıştı.

“Siz eve geçin biz bakarız,” dedi Ünal.

“Hayır,” diyerek belindeki kollarımı sıkıştırıp kafamı daha fazla göğsüne gömdüm. “Ayrılmayalım, daha korkunç olur...” Kedi gibi mırıldandığımda yavrusuymuşum gibi yavaşça saçlarımı okşuyordu.

“O zaman gidip bakalım bir an önce, dokuz doğuracağımı şimdi şuracıkta!” Alisya’nın sitemiyle beraber herkes ilerideki karartıya odaklandığında yavaşça ilerlediler. Kenan komiseri bırakmadan arkasına geçerek sırtından sarıldığımda onunla yürüyordum.

“Senin şu cinli hikâyenin üstüne olması da biraz garip değil mi?” Alt dudağımı dişleyerek ağlamaklı ifademle Lizge’nin söylediklerini duyduğumda mideme kasılmaktan kramplar girmişti.

“Ne o? Korktun mu yoksa?” Ünal’ın pişkin sorusuna cevabı gecikmemişti.

“Hayır ama sen korktuysan önümden yürüyebilirsin.”

“Kim var orada!” Korkut yanında tuttuğu Alisya’yla beraber ileriye doğru bağırdığında ses gelmemişti. “Kim var orada diyorum!”

“Köpek falandı herhâlde, bir şey yok bence, geri gidelim,” dedi nerede olduğunu bilemediğim Alpay.

Alt dudağımı kemiriyor, giderek karanlıklaşan ormana baktığımda karşımıza her an bir şey çıkacak diye ödüm patlıyordu. “Komiserim ... Ne kadar gideceğiz daha böyle? Baksanıza, göz gözü görmüyor.”

“Evet, bir şey yok belli ki. Eve geçelim en iyisi.” Kenan komiser de aynı şeyi söylediğinde tam soluğumu rahatça bırakacaktım ki ... Bir parmak sırtıma dokundu. Akıl sağlığımı tamamen kaybederek arkasından sarılıyorken zıplayarak ağlamaya başladım.

“Biri ... Biri ...” Hıçkırıklarımın arasından güçlkle soluyup kekeleyerek konuşuyordum. “Biri sırtıma dokundu.”

Kenan komiser bana dönerek sırtımı kolları arasına aldığımda yatışacak gibi değildim.

“Kim yaptı lan onu?” Sanki yapanı bulunca gebertecek gibiydi. “Tamam Polen, sakın ol, bak benden başka kimse yok yanında,” deyip beni göğsünde tutarken bir elini de etrafta savurarak emin olmamı sağlıyordu. “Ama vardı! Sırtıma dokundu.” Tüm sinir sistemim altüst olduğunda transa girmiş gibi ağlıyordum.

En sonunda kısıktan yükselen kahkahasıyla beraber Alpay kendinden geçerek seslendi. “Ben yaptım, ben, korkma.”

“Ulan ne korkutuyorsun kızı?”

Kendine hâkim olamadan kahkaha atmaya devam edince nerede olduğunu göremediğim için bir türlü huzurlu hissedemiyordum. “Gebertmeyeyim seni, rahat dur.”

İki kolunu da etrafıma sardı, avucunu yanağıma yaslayıp görmese de suratımı kendisine doğru kaldırdı. “Bak Alpay’mış dokunan. Ağlama daha fazla, sakin ol.” Suratımdaki ıslaklığı başparmağının iki hamlesiyle beraber temizlediğinde dudaklarım ortada büzüşmüştü. Burnumu çekerek kafamı salladığımda daha fazla konuşacak hâlim kalmamıştı, elim ayağım öyle bir boşalmıştı ki zangır zangır titriyordum.

Her ne kadar Alpay olduğunu söylese de ödümü patlatmıştı artık bir kere! Ne kadar sakinleşebilirdim ki? Sıkıntıyla soluyup ona vantuz gibi yapışmışken geri döndüğümüzde bu sefer tekrardan sırtıma biri dokunur diye korktuğum için önünden yürüyordum.

Sırtım göğsüne yapıştı, arada birbirimize çarparak sendelediğimiz de dengem kayboluyordu. Teklifsizce belimden kavrayarak beni yukarı kaldırdığında ayaklarım yerle olan bağlantısını kesmişti.

“Komiserim...” Ağzımın içine doğru mırıldandığımda cevap vermedi ve bez bebek tutuyor gibi kolayca beni de taşıyarak yürümeye devam etti.

Karanlık ormanda ay ışığının altına doğru geldiğimizde evi az da olsa görebiliyorduk, varmak üzereydik.

“Boşu boşuna yürüdük o kadar! Hiçbir şey yokmuş!” diyerek sitem etti Alisya. Haklıydı da. Gecenin köründe macera aramak istiyor gibi yola koyulmuştuk, zaten ışığımız da yoktu.

“Ünal’ın bayat hikâyesi yüzünden işte, üzerine gelince etkilendik sanırım.” Lizge en ufak ayrıntıyı bile israf etmeden lafını soktuğunda avukatımın cevabını merakla bekledim ve birden karşıma çıkan suratla beraber resmen kendimi yırtarak çığlık atmaya başladım.

“Ay!”

“Lan neler oluyor!”

“Ha siktir!”

“Yok babaninki!”

Tam önümde tuhaf bir surat flaş ışııyla parlıyorken korkudan ağlıyor, zıplayarak bir ağaçmış gibi Kenan komiserin üzerine tırmanmaya çalışıyordum. Kollarımı omzuna sararak kendimi yukarı itmeye çalıştığımda belimden destekleyerek yardımcı oldu.

“Dayı ne yapıyorsun ya!” Kısa süre içerisinde bağışmalar son bulduğunda kenarları aşağı doğru büzülen dudaklarım titriyordu. Beş yaşındaki çocuğu gibi tek kolum omzunun tepesindeyken beni yukarıda tutuyordu.

“Dayı mı?” Fısıltım inlercesine dudaklarımdan dökölünce nazikçe devam etti. “Evet dayı, korkma, bak arkana.” Onu dinleyip arkamı döndüğümde ay parçası gibi parlayan bıyıklı suratını gördüm, ellili yaşlarının başında bir dayıydı.

“Of dayı ya, ödümüzü koparttın!” Dayı konuşmayıp gülümsemeye devam edince Alisya korkarak, “Yoksa insan değil de cin mi lan?” dedi.

Adam dayanamadı ve kahkaha attı. “İlahi kızım ya, hiç güleceğim yoktu.”

“Valla keşke biraz da bizim gülesimiz olsa dayı, ödümüzü patlatıyordun az daha.” Alpay’a uzun süre sonra ilk defa katılıyordum.

Köpeğinin tasmaşını arayan adam meğerse elektrikler kesilince ormanda mahsur kalmış, biz de ilk başta onun sesine paniklemişiz. En sonunda sesin sahibini öğrenmenin rahatlığıyla beraber adamı bırakıp eve geçtiğimizde elektrikler gelmişti.

Soluk soluğa bahçedeki verandaya geçtiğimizde elim ayağım titriyor, bir türlü kendimi toparlayamıyordum. Ne geceydi ama! Özellikle son olanlardan sonra uyuyacak hâlim de kalmamıştı. Korkudan uykum da açılmıştı.

“Yatmıyor muyuz ya?” Korkut esneyerek gerindiğinde panikle ona baktım.

“Ne yatması ya? Bu hâlde uyuyabilecek misiniz gerçekten de?” Suratlarına yavaşça baktığımda gerçekten de benim dışımda kimsenin umurunda değildi. Nasıl da olanları atlatmışlardı! Gerçi hiçbirisi benim kadar kork-

mamıştı ki ... Özellikle Alisya ve Lizge de en sonki olaydan sonra epey eğlenmişler, yaşananları komik anı olarak geçiştirmişlerdi.

“Biraz oturalım, Polen’in kafası dağılsın, yatarız sonra.” Korkut esneyerek yanıma oturduğunda ayakta dikilen adamın bakışları deşercesine üzerimizdeydi.

Alpay kafasına diktiği içeceği bitirerek çöpünü masanın üzerine koydu. “O zaman doğruluk mu cesaret mi çevirelim de Vitrin Süsü’nün kafası dağılsın.” Bakışlarımı kısarak ona baktığımda sanki bunu benden çok kendi için teklif etmiş gibiydi. Ah ... Alpay ne de fenaydı.

Verandaya oturduklarında Korkut’la Alisya’nın arasında kalmıştım. Yanağımın içini dişleyerek büyük bir merakla karşımdakilere baktığımda köşede duran adam oldukça sessizdi.

Arada çekimser bakışlarımla denk geldiğinde gözlerimi ateşe değmişçesine hemen çeviriyor, yere ya da havaya bakıyordum.

Alpay şişeyi çevirdiğinde Lizge ve Kenan arasında kalmıştı. Midemde oluşan huzursuzlukla beraber ikisine baktığımda Kenan komiser istifi bile bozmadan ağzının kenarıyla mırıldandı. “Bu saçmalığa katılmayacağım.” Kollarını göğsünün altında bağlamış oturuyorken kimse ısrar etmedi, anlaşılan masadaki herkes canını seviyordu.

Tekrardan çevrildiğinde o sigarasını yakmış içiyorken, bir yandan da göz ucuyla bana bakıyordu.

“Evet! Söyle bakalım Alisya, doğruluk mu cesaret mi?”

Alisya gözlerini kısarak küçümsercesine ona baktı. “Karşımda sen varken cesaret der miyim sanıyorsun? Doğruluk. Ne soracaksan sor çabuk.”

Alpay’ın gözleri merakla parladığında az önceki oyuncu tavrından eser kalmamıştı. Eşsiz bir mücevher görmüş gibi karşındaki kıza bakıyorken heyecanla sordu. “En sonki ilişkin ne zaman bitti?”

Alisya beklenmedik soruyla birden öksürmeye başladığında ben de en az onun kadar bozarmıştım. İkimiz de kırmızı suratlarla birbirimize baktığımızda bir ilişkisi olduğundan nasıl bu kadar emin olduğunu anlayamamıştım.

“Hadi ama söylesene.” Alpay’da da biraz sinir vardı. Geçmişinde

her ne kadar yer almasa da hem bilmek istiyor, aynı zamanda da sinir oluyordu.

Alisya tekrardan gözlerime çocuk gibi baktığında dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi engellemeye çalıştım.

“Alisya’nın daha önce sevgilisi olmadı.” Soruyu onun için Korkut yanıtladığında bu sefer bozarak kalan Alpay olmuştu. Aldığı cevaba asla inanmamıştı.

“N- ne? Nasıl yani?” Arkadaşım cevap vermeden gözlerine öylece baktığında Alpay nasıl yaklaşacağım şaşırmıştı. Biraz sakinleştikten ve ortamda oluşan sessizliğin ardından sordu. “Gerçekten mi?”

“Sana yalan borcum mu var?” Sonunda tepesinin taşı atarak patladığında Alpay kedi yavrusu gibi kuyruğunu bacaklarının arkasına sıkıştırarak geri çekilmişti.

“Ne yani illa sevgilisinin olması mı gerekiyordu? Hiç ilişki yapamaması kadar doğal bir şey yok.” Lizge de konuya dahil olarak kendi fikrini belirtmişti.

“Öyle tabii, ne gerek var sanki? Dışarısı it kopuk kaynıyor.” Alisya Korkut’a gözlerini kısıp baktıktan sonra suratını ekşiterek cevap verdi.

“Mesela senin arkadaşın.” Ardından Lizge’ye döndü. “Ben de aynı şekilde düşünüyorum, sanki bir ihtiyaçmış gibi, ne saçma.”

Gerçekten de öyleydi. Özellikle lise zamanında henüz sevgilisi olmayan insanlara yapılan zorbalık da neydi öyle? Hemen belirli yakıştırmalar yapılıyor, nedeni sorgulanıyordu. Bir insanın illa kendini başkalarıyla paylaşması şart mıydı? Sevgililik arkadaşlık gibi değildi ki. Evlilik gibiydi ve sorumlulukları vardı. Aslında bir nevi evcilik oyunuydu, o yüzden erken yaşlarda bu tarz şeylere atılmanın lüzumu yoktu.

O yaşlarımda uğradığım zorbalıklara aldırıp da birileriyle sevgili olmadığım için çok mutluydum çünkü tüm vaktimi arkadaşlarımla eğlenerek geçiriyor, tam da yaşımın verdiği çocukluğu tadıyordum.

O yüzden bende Lizge ve Alisya gibi düşünüyordum.

Şişe tekrardan çevrildiğinde bu sefer Lizge ve Ünal arasında kalmıştı.

“Doğruluk.” Daha sorulmadan doğruluğu seçince Lizge gözlerini devirdi.

“Senin gibi sıkıcı bir adamın doğruluk diyeceğini biliyordum zaten, belirtmene gerek yoktu.”

“O nereden çıktı küçük hanım?”

Cevabı Lizge’yi daha da güldürmüştü. Alay dolu ifadesiyle etrafa baktıktan sonra geri Ünal’a yöneldi. “Küçük kanım mı? Ağzınızdan kaçtı herhâlde küçük bey?” Tekrardan aralarındaki yaş farkına gönderme yaptığında sohbetleri daha fazla dikkatimi çekmeye başlamıştı. Sanki aralarında bir muhabbet dönmüştü ve Lizge de sürekli ona dokundurma yapıyordu.

Ünal bir şey söylemedi ve tüm kararlılığıyla kadına baktığında sanki o bakışlarda çok farklı anlamlar vardı. Kafasını yavaşça salladığında Lizge’nin yaş üstünlüğünü öne sürmesine müsaade ediyordu.

“Avukatlığı bırakmayı daha önce hiç düşündün mü?”

Bu soru muhabbeti bıçak gibi kestiğinde diğer erkeklerde ufak bir gerginlik hissetmiştim.

“Hayır. Düşünmedim.”

“Neden?”

Masaya yaklaşarak şişeyi çevirdi. “Sadece tek soru hakkın vardı.” Ardından Lizge’ye bakmadan oyunu seçilen kişilere bıraktığında bakışları boşlukta idi.

Alpay, Alisya’ya karşı tekrardan soru hakkı kazanınca kurnazca gülmüseddi ve merakla sordu. “O zaman söyle bakalım Alisya Hanım, daha önce hiç âşık oldun mu?”

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. İşte Alisya’nın buna verecek cevabı vardı. Aşk dosyası oldukça kabarık.

“Oldum tabii.”

Bu kadar rahat cevaplamasını beklemediği için kaşları çatılmıştı. Aynı zamanda da fena hâlde bozarmıştı. “Kim o pezevenk?”

“Pezevenk değil, pezevenkler.”

Tüm dişlerini göstererek keyifle sınıttığında Alpay’ın az önceki rahatlığı buhar olup uçmuştu.

“Alisya’nın aşk defteri biraz kabanktır.” Korkut’un da tasdik etmesiyle genç adamın ipi tamamen kesildiğinde perişan olmuştu.

Şişe bu sefer ikimizin arasında kalınca tek kaşımı kaldırarak sordum. “Bu sefer sen söyle bakayım, senin kaç tane ilişkin oldu?” Bu soruyu tabii ki arkadaşım için sormuştum. Onun yelkenleri suya indirmesine hiç de gerek yoktu daha benden istemeden tüm merakını giderirdim.

Korku dolu bakışları Alisya’yı bulduğunda dut yemiş bülbüle dönmüştü. Hatta belki de o an soruya cevap vermemek için artık hiç konuşmamayı diliyordu. Ayıplarcasına gözlerimi kısarak ifadesini izlediğimde kodeste olduğum zamanlarda Kenan komiserin söyledikleri geldi aklıma. Demek ki bu adam methettiği kadar vardı ve geçmiş dosyaları bir hayli kabarıktı.

“Cevap?”

Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı. “Saymadım.” Sesi içine doğru döküldüğünde Alisya’nın ayağı istemsizce sallanmaya başlamıştı. Çekinerek ona baktığımda dişlerini hiddetle bastırıldığını, bakışlarını deşmek ister gibi üzerine sabitlediğini gördüm. Alisya mümkünmüş gibi ona karşı daha da sinirlenmişti ancak ...

Ağzım açıp tek kelime bile etmemişti ve... Bu da demek oluyordu ki ... Alisya öfkesinin en tehlikeli boyutunu yaşıyordu.

Birkaç el daha oynandıktan sonra bu sefer Alpay bana soracaktı. Az önceki gerilimi üzerinden atamadığı mutsuz ifadesinden belli oluyorken kaşları çatıldı. “Ben sana ne sorayım ki? Hakkındaki her şeyi biliyorum.”

Haklıydı. Beni izledikleri dönem her şeyimi öğrenmişti ancak oyun gereği bir soru sorması gerekiyordu işte. O sırada da ilk defa bana sorulacağı için heyecanlandığımda bakışlarım direkt çaprazımda rahat bir şekilde oturan adamı buldu.

İfadesi daha ciddiyken öncekilere nazaran aynı zamanda da dikkatli duruyordu.

“O zaman ben de biraz seni zora sokayım Vitrin Süsü. Söyle bakalım, ilk kez kaç yaşında öpüştün?”

Gözlerim dehşetle belerdiğinde sanki boğazımda lokmam kalmış gibi öksürerek ona baktım. Bu ne biçim soruydu yahu! Hayır. Daha doğrusu daha öncesinde bir şeyler olduğundan ne kadar da emin soruyordu sorularını, cidden!

“Ne biçim soru soruyorsun Alpay?” Korkut tüm dostane tutumunu bırakmış, korumacı tavrını ele almıştı.

“Oğlum ne var, oyun alt tarafı? Sanki yabancı mı var, biz bizeyiz.”

“Hasbinallah!” Kafasını çevirerek tövbe ettiğinde ona bakıp yatıştı-
rırcasına fısıldadım.

“Sakin ol şekerim, sıkıntı yok,” dediği gibi oyundu sonuçta.

Bakışlarım tekrardan Kenan komiseri buldu, oturduğu koltukta aşağı doğru kaymış, kollarını göğsünün altında bağlamış bir vaziyette duru-
yorken kaşlarını çatarak üzerime kilitlemişti, büyük bir dikkatle cevabımı bekliyordu. Tekrardan utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“O kadar emin ki bir de kaç yaşında olduğunu soruyor!” Alisya ayıp-
larcasına atıldıktan sonra tıslayarak devam etti. “Kişi kendinden bilir tabii işi!”

“Nasıl yani?”

Sıkıntıyla soluğumu bıraktıktan sonra ürkek bakışlarla parmaklarım-
la oynamaya başladığımda artık bir cevap vermem gerektiğini biliyordum.

Yanaklarımdaki sıcaklık enleme kadar sıçrayınca yavaşça hayıflan-
dım. “Öyle bir şey yaşamadım.”

Herkes sessizleştğinde bakışlarım yerdeydi. Şaşırdıklarını buz kesen
atmosferden hissedebiliyordum. Sonuçta davamla ilgili insanlardı ve eski
sevgilim Timuçin’i tanıyorlardı. Belki de ihtimalle uzun süre beraber kalıp
da kendimi ondan nasıl muhafaza edebildiğime şaşırmışlardı.

“Olabilir tabii! İlla öpüşmek zorunda mıyız? Sevgili olmanın anaya-
sada belli bir hukuku ya da sorumluluğu mu var?”

Geçmişte yaşadığım rezalet olan ilişki deneyimimden ne kadar da
utandığımı fark ettim. Anlatmaya yüzümün kalmayacağı berbat bir adam-
la sevgili olmuşum. Bakışlarımı yavaşça kaldırdığımda başından beri bak-
maya çekindiğim adamla göz göze gelince az kalsın tükürüğümde boğu-
lacaktım.

Neden öyle bakıyordu? Nasıl baktığını anlamıyordum ancak çok
yoğundu. Ürpererek başka tarafa döndüğümde neyse ki muhabbet artık
dağılmıştı.

Elektriklerin kesilmesinden dolayı pis bıraktığımız mutfak ve masayı

temizledikten sonra uykumuz iyice açıldığında kızlarla beraber içeriye geçtik, erkekler de çardakta kalmıştı.

Tüm gün koşturmaktan, özellikle en son oynadığımız oyundan dolayı da dilim damağım öyle bir kurumuştu ki resmen yanmıştım. Mutfığa geçerek dolabı açtığımda yüzüme çarpan serinlik iyi hissettirdi. Gözlerimi yumarak üzerime esmesini bekledim. “Oh...” Ardından içeri eğilerek ne var ne yok diye göz gezdirdiğimde kendi kendime mırıldanıyordum. “Soğuk su yok mu ya?” Hızla kurcalıyor, ürünleri iterek soğuk su arıyordum ancak ne yazık ki yoktu.

Alisya da sırtımdan asılarak dolaba baktı. “Su yok mu gerçekten!” O da en az benim kadar yanmıştı ve benim kadar hararetlenmişti ancak onun harareti daha çok aldığı cevaplardandı...

Ağlamaklı ifademle dolabı kapatacakken kenar raftaki meyve sularını gördüm, en azından onlar idare ederdi. “Bunlar iş görür.” Erik suyu ilk olarak gözüme çarpmıştı. Onu alınca Alisya da hiç sevmediğim portakal suyunu aldı. Görüntüsü bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Damak zevkime uyacağını düşünmesem de ve aynı zamanda da daha önce içmemiş olsam da erik suyuyla idare edecektim.

“Lizge portakal suyu içer misin?”

“Olur vallahi.” Olumlu yanıtı alınca ona da bir bardak çıkartıp içeri geçtiğinde şişeyle beraber takip ediyordum. Hiç bardakla uğraşamayacaktım, öyle yanmıştım ki direkt kafama dikecektim.

“Bu ne saçma bir gündü böyle ya! Kafam dağılsın diye geldim, allak bullak oldum resmen!” Karşılarına oturduğum gibi erik suyunu kafama diktiğimde çocukluğumda bile bu kadar çok susadığımı hatırlamıyordum.

“Polen yavaş iç, çok soğuk, boğazın ağrır sonra.”

Uzun süredir dolapta kaldığı belliydi. Gerçekten de öyleydi ancak hararetimin baskınlığı yüzünden boğazımdaki yanmayı bile çok sonradan anlayabilmiştim. Son yudumu da alıp sesli, ıslak bir soluk vererek ağzımı elimin tersiyle sildiğimde karnım şişmişti.

“Ah...” Suratım ekşidi. “Tadı da kötüymüş he...” Dilim damağım acı-mıştı. Ne kadar da şerbetsiz, acı, zehir gibi bir tadı vardı. İçim ferahlasın derken midem yanmıştı, iyi miydi? “İy...” Dilimi çıkartarak omuzlarımı

utrettikten sonra kendime gelmeye çalıştığım da içten içe daha da hararetlenmiştim sanki.

Yarısından fazlasını tek dikişte içtiğim şişenin kapağını kapatarak kenara koydum. “Kamu spotudur, sakın içmeyin. Tadı çok kötü.”

Kızlar keyifle portakal sularını yudumluyordu. “Onu içmem zaten,” dedi Alisya.

Sertçe yutkunarak etrafa bakındığımda kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. “Of ya...” Ensem, boynum terliyor, saç diplerim yanıyordu sanki... “Bu hararetimi almadı ya...”

“Sana hortum tutsalar da rahatlayamazsın sanki Polen.” Ne hâle geldiğimi Lizge de görmüştü tabii.

Homurdanarak koltukta bacaklarımı uzatıp pozisyon değiştirdiğimde rahat hissedemiyordum, sürekli kıvranıp duruyordum. “Ah... Çok sıcak.”

“Yok be, iyi hava.” İkisinin de keyfi yerinde duruyordu. Ben ne yazık ki onlar kadar iyi hissetmiyordum. Aynı şekilde sanki biraz aklım da bulanmaya başlamıştı.

“Kenan komiser neden bizimle oynamadı ki?” Mızıkçı çocuklar gibi dudaklarımı buruşturdum. “Onun hakkında yeni şeyler öğrenmek istiyordum.”

Lizge’nin tek kaşı usulca yukarı kıvrıldığında suratında muzip tebesümü oluştu. “Niye? Ne öğrenmek istiyordun Kenan’la ilgili?”

Kenan. Ah! Hadi ama! Her ne kadar onu sevsem de Kenan dedikçe cinlerim tepeme çıkıyordu.

“Hiç...” dedim ve iyice mahmurlaşan bakışlarla yere baktım. “Öylesine şeyler işte...”

Kısa süre sonra ikisi de oynadığımız oyundan konuşmaya başladığında kafa olarak birbirlerine ne kadar da uyum sağladıklarını görebiliyordum çünkü Lizge de fazla bir ilişki geçmişine sahip değilmiş. Alisya gibi uzun dönemli platoniklikleri olmuş ve yaklaşık altı yıldır da yalnızmış.

“Ben küçükken bir ara fanlık da yapıyordum ya!” Alisya kahkaha atarak ergenlik zamanlarından bahsettiğinde Lizge’nin gözleri parlamıştı.

“Sen ciddi olamazsın!” Heyecanlanarak oturuşunu düzeltti. “Ben de! Hangi sanatçıların hayran grubundaydın peki?”

Birkaç isim saydığında Lizge'nin ifadesinin aydınlanmasından benzer geçmişe sahip olduğunu görebiliyordum. "İnanmıyorum ya! Ben de aynı gruba takıktım, biliyor musun? Hele Mike ne kadar da yakışıklıydı. Bayılıyordum ona ya. Gerçekten de üzerine tanımam."

Kendimi tutamadan kıkırdamaya başladığımda duramıyordum.

"Ne oldu Polen? Neye gülüyorsun?" Eğlenmem Alisya'nın hoşuna gittiği için onun da gülümsemesine sebep olmuştu, aynı zamanda da meraklanmasına.

"Onlar da erkek mi ya..."

"Öyle mi?" Cevabım Lizge'nin de hoşuna gitmişti. "O zaman senin var mı beğenip hayranlık duyduğun birileri?"

Aklıma gelen isimle beraber kahkaha atarak sırtımı geri yatırdığımda içimde tarifi imkânsız bir coşku vardı. Kendimi ilk defa böyle hissediyordum.

"Ay inanmıyorum! Söyle hadi, kim o?" Tepkilerim onu daha da çok heyecanlandığında Alisya'nın da kafası karışmıştı çünkü son zamanlarda ona hiç bu tarz şeylerden bahsetmemiştim.

"Kim olacak oldukça haşin ve kuvvetli biri, erkeğin hası resmen." Konuşurken resmen ağzımın suları akmıştı.

"Nasıl yani? Kim ki bu?" Alisya'nın kaşları çatıldığında eğlenen tutumundan eser kalmamıştı. Oturduğu koltukta öne eğilerek merakla sordu. "Bana neden anlatmadın?"

"Ah Alisya, ben biliyor muyum, ben de olanı da sana anlatayım canım arkadaşım benim!" Kahkaha atarak ayağa kalktığımda tepkileri beni heyecanlandırarak coşturmuştu.

"Kim peki?"

Koltukta dizlerimin üzerinde kalarak heyecanla ona baktım. "Kim olabilir ki?" Hülyalı bakışlarla tavana baktığımda iç çekerek kedi gibi mırıldanıyordum. "Kenan komiserden başka adam mı var dünyada?"

"Polen," dedi Alisya uyaran bakışlar atarak. Her ne kadar Lizge'yle yakınlaştım da yanında böyle konuşmamı istememişti. "Daha fazla şaka yapma istersen." Muhabbeti kesmeye çalıştığımda daha da arsızca gülererek kendimi koltuğun koluna attım.

"Ay soyunacağım şimdi ya ... Soyunayım da rahatlayayım!" Tişörtümü eteklerinden tutup çıkartacakken Alisya bağırdı.

"Saçmalama Polen! Biri aniden girse ne yapacaksın?"

"Aman şekerim, sorun mu? Giyinirim hemen ne olacak!"

Gözlerini devirerek sabır çekti. "Kızım sana erik suyu kafa mı yaptı? Saçmalama, çıkartma tişörtünü falan, gir bir duş al da ateşin sönsün senin."

"Ah Alisya, ah ..." Koltukta bir o tarafa bir bu tarafa düşüyor, sürekli kendimi savurarak hararetle bağıırıyordum. "Benim ateşimi sadece Kenan komiser söndürebilir!"

Kısa bir sessizlik olunca kafamı kaldırıp onlara baktığımda süt dökmüş kedi gibi birbirlerine bakıp kapıya döndüklerinde içeri giren kişiyi görünce tepkilerinin sebebini anlamıştım.

Kenan'ım gelmişti!

Sudan çıkmış balık gibi gözlerime bakınca içtenlikle gülümseyerek ayağa kalktım. "Ooo kimler gelmiş." El sallayarak saçımı diğer tarafa savurdum.

Kaşlarını çatarak üzerimi inceledikten sonra sabır çeker gibi soluk alarak merdivenlere yöneldiğinde arkasından kıkır kıkır gülüyordum. "Nereye gidiyorsunuz ya? Otursaydık biraz!" Cevap vermeyince daha yüksek bir sesle bağıırarak iyice arsızlaştım. "Korkmayın komiserim, yemem!" dediğinde adam sabır çekerek görüş açlarından çıkmıştı.

Alt dudağımı dişlediğimde Alisya üzerime atlayarak beni oturtmaya çalıştı.

"Polen!" Sessizce yakarak hayıflandı. "Ne yapıyorsun sen Allah aşkına ya? Kafayı mı yedin?" Sallana sallana kendimi bıraktığımda kollarını belime sararak dik durmamı sağladı. "İnanmıyorum ya, erik suyu bir insana kafa yapar mı?"

"Eyvahlar olsun ..." Alisya güçlkle arkadaşını tutmaya devam ediyorken korkarak Lizge'ye baktı.

"Ne oldu?"

Lizge, Polen'in içtiği erik suyunun kapağını açmış kokluyorken gelen ağır aromadan suratını buruşturmuştu. "Bu erik suyu değil ki." Ne suyu

olduğunu seçemese de erik olmadığından emindi. Bakışları Alisya'yı bulduğunda *şimdi ne halt edeceğiz* der gibiydi.

“Ne suyu ki?” Genç kız alt dudağını dişleyerek hayretle sorduğunda Lizge koklamaya devam ediyordu.

“Ya bu hiç normal kokmuyor ki. Asla anlamadım.”

Polen kıkırdayarak kollarını Alisya'nın boynuna dolayıp onu kendine doğru çekmeye çalıştığında dudaklarını öpücük yaparak suratına doğru uzatıyordu. “Gel bir öpeyim seni ya! Gel bir öpeyim.”

Şapşal gibi sırtarak Alisya'ya yılışmaya çalıştığında onunla baş edemedi ve itmeye çalıştı. Yine de Polen'in gücü daha ağır basıyordu. En sonunda arkadaşını bırakarak yere düşmesini sağladığında hayretler içerisindeydi.

“İnanamıyorum ya, ne içti ki bu kız?” Korkuyla kendi kendine sayıkladığında Polen kıkır kıkır gülüyor, gözlerinin altında biriken yaşları elinin tersiyle silerek etrafa bakıyordu.

“Kenan, Kenan'ım nerede?” Ardından ağır ağır soluyarak bedenini geriye yatırdığında sürekli terliyordu. “Kenan'ı getirin bana çabuk!”

“Kız sen neler diyorsun öyle?”

“Of... Ateşler içerisinde yanıyorum, iyi mi?” Ardından aklına gelen ayrıntıyla kahkaha atarak pencereye baktı. “Alisya şu camı açsana, azıcık yel essin.”

Kendini tutamadı ve öyle şiddetle gülmeye başladı ki yerde otururken sırtı koltuğa sürtünüyordu. “Ya da açma bu kadar ateşliyen yeli de kaldıramam!”

Kızlar hayretle onu izliyorken Alisya panik olmuş, ne yapacağını şaşırmıştı. Aynı zamanda da dışarıdakilerin arkadaşını bu hâlde görmemesi gerektiğini düşünüyordu. Yukarıda da Kenan komiser vardı, Polen'in konuşmalarını duyarsa ne olurdu? Ya da zaten duyuyor muydu?

“Boş ver ya camı!” Güç bela elini kaldırarak zaten kapalı olan pencereyi örtmesini işaret etti ve aklına gelen düşünceyle kıkırdadı.

“Benim ateşimi sadece Kenan söndürür. Değil mi Kenan?” Yukarıya doğru bağırmasıyla Alisya'nın üzerine atlayıp ağızını iki eliyle kapatmaya çalışması bir olmuştu.

“Polen sus! Bağırma böyle deli deli, sus!”

Polen’e resmen deli gücü gelmişti, aynı zamanda da Alisya’nın kendisini engellemeye çalışmasından da heyecanlanmıştı, daha da hararetlenecek ayağa kalktığı anda zevkten dörtköşe olmuş bakışlarla büyük bir heyecanla, hayretle ağzı beş karış açık kalan arkadaşlarına baktı. “Uf... Kenan’a itfaiyeci kıyafetleri de ne yakışır ya...”

Ardından aklına gelen düşünceyle kıkırdarak yukarı doğru bağırdı. “İtfaiye hortumuyla sula beni Kenan!”

“Allah seni kahretmesin!” Alisya onu salonun içerisinde kovalayarak yakalamaya çalışıyor, bu saçmalığa artık son vermesi için gayret ediyordu ancak Polen her seferinde elinden kurtuluyordu. En sonunda masanın kenarında yakalandığında Alisya hemen sırtındayken resmen masaya yüzüstü yapışmıştı. “Gerçi ondan çok iyi usta falan da olur!” Ardından gözleri heyecanla parladı ve bağırdı.

“Tak fişi bitir işi Kenan!”

“Polen!” Kenardan kayarak Alisya’nın elinden kurtulduğunda bu sefer iki kız da birden üzerine atlayıp ağzını tutmaya çalıştığı anda arada başarıyorlardı başarmasına ancak Polen onları ısırtıyor, çenesini oynatarak ellerinden ağzını kurtarıyordu. Artık Lizge de canla başla savaşıyor, Polen’in tek kelime dahi etmesini engellemek için elinden geleni yapıyordu.

“Duvardan duvara çal beni Kenan!”

“Sus artık, Allah rızası için sus! Rezil rüsva olduk adama!” Alisya ağzını sıkıca tutmaya çalışırken genç kız kan revan içerisinde kalmış, stresten gözleri yaşarmıştı.

“Ne diyorsun kızım sen?”

Merdivenlerden gelen sesle beraber kızlar işte şimdi hapi yuttuk der gibi oraya bakakaldığında Polen gevşeyen parmaklarla beraber kendini kurtarıp hayranlıkla o heybetli görüntüye baktığında gözlerinden âdeta kalpler çıkıyordu.

“Şey...” Alisya korkuyla soluyarak hızlıca devam etti. “Kusura bakmayın ve lütfen yanlış anlamayın. Polen erik suyu diye farklı bir şey içmiş de yanlışlıkla, o yüzden ne dediğini bilmiyor.”

Adamın ifadesi iyice çatılmıştı. Merdivenlerden inmeye başladığında

Polen yol ortasında tanımadığı insanlara laf atan hovardalar gibi hevesle şakıdı. “İşte erkek geliyor!”

“Polen!” Alisya’dan kaçarak şakıyarak devam etti.

“Heybetli, haşmetli, adamın özü ...”

Kenan ona ters bir ifadeyle baktıktan sonra görmezden geldiğinde yanından geçip Lizge’nin kendisine uzattığı şişeyi aldı. O sırada arkasında kalan kız adamın bedenini pervasızca süzüyor, süzerken kıkırdıyor, ara ara da gözlerini belerterek kalçalarında duruyor, dudaklarından olumlu anlamda mırıltılar çıkartıyordu.

Alisya yanına geçip çaktırmadan koluna vurup kafasını çevirdiğinde yarın öbür gün aklı başına geldiğinde daha az utanacağı anısının olması için çabaladıkça Polen ne yazık ki haddini aşıyordu.

Genç adam şişeyi kokladıktan sonra kaşlarını çattı ve geri uzatarak tekrar baktı. Alkol tüketmediği için evinde zaten o tarz şeyler bulunmazdı ancak ... Yaptığı işten dolayı çeşitlere hâkimdi ancak bu ... İfadesi daha da çatıldı ve tam da o anda bu işin kimin başının altından çıkmış olabileceğini düşündü.

Geçen ay yeğenine evin anahtarını iki günlüğüne vermişti ve o da büyük ihtimalle bu içki şişesini dolapta saklamıştı. Bakışları daha da kısıldığında iyice tepesi atmıştı, kesinlikle bu işin peşini bırakmayacaktı.

Kızlara doğru dönerek sert ifadesiyle konuştu. “Siz onu soğuk bir duşa sokun, kendine gelsin.”

Duş kelimesini duyunca kalmayan aklı iyice buhar olup gittiğinde o masum, temiz olan suratıyla hınzırca sırttı. “Duş mu? Benimle girmek ister misin?”

“Eyvahlar olsun ...” Alisya içine doğru fısıldadığında sanki etine dikenler batırıyorlardı. Polen’i çok sevdiği ve en yakın arkadaşı olduğu için tüm rezilliklerini damarlarında hissediyor, onun yerine utanarak suratı iyice mora çalıyordu.

Lizge bile kızın hâline üzülmüştü. Şimdiden aklı başına gelince ne durumda olacağım düşünüyordu.

Kenan kızın söylediklerinden gram etkilenmeden yanına gidip durduğunda ciddiyetini hiç bozmadı. Gözlerini çektiler içine bakmaya başla-

dığında Polen bu fırsatı kaçırmayıp kollarını beline dolayıp onu kendine çekmeye çalıştı.

Kızlar bu hamlesiyle iyice perişan olsa da Kenan gram etkilenmeden ateşini kontrol etti ve kendince her şeyin normal olduğunu düşündükten sonra belindeki elleri iterek kızı kafa tasından tutup kendinden uzaklaştırdı.

Kızlara döndüğünde kızlar Kenan'ın nasıl bu kadar profesyonel ve anlayışlı olduğuna anlam veremedi hayret dolu ifadeleriyle ona bakıyorlardı. Adam, dudaklarını kendisine doğru kaldırıp gözlerini sertçe yuman ve dudaklarını azıcık daha uzatabilirse o mesafeden öpebileceğini düşünen kızı işaret etti. "Dediğimi yapın."

Alisya, bu komutu almayı bekliyormuş gibi koşturarak Polen'in koluna girdi ve komiserle olan bağlantısını kestiğinde Lizge de ona yardım ediyordu. Genç kız gözlerini açtığında rüyasından uyanmış gibi irkilmişti. Kenan'ın bedeninin artık ona uzak kaldığını görünce bıkkınlıkla soluğunu vermişti.

"Şey... Komiserim! Lütfen bu olanlar Korkut'un kulağına gitmesin," dedi Alisya. Her ne kadar Kenan'ın nasıl bir adam olduğunu bilse de yine de söylemek istemişti. Adam ona güven verici ifadeyle bakınca da az da olsa rahatlamıştı.

"Gel arkadaşım." Kızı teklifsizce yukarı çıkartmaya başladıklarında sürekli sızlanarak şikâyet ediyor, yanında Kenan'ın olmasını istiyordu.

Bütün ikazlarına rağmen onu yukarıdaki banyoya soktuklarında Kenan sıkıntıyla soluğunu bıraktı ve onların ardından yeğenini aramak için odasına çıktı.

"Of ya, of! Ben banyo falan yapmak istemiyorum."

Kızı dinlemeden üzerindeki tişörtü çıkarttıklarında Polen'in suratı sıcacıktı, yanakları ve dudakları da kıpkırmızı olmuştu. "Kenan gelsin ya, Kenan'ı getirsenize!"

"Kız sus! Zaten onca rezilliğe rağmen adamın gıkı çıkmadı, bir de arsız arsız bağırp durma." Alisya üzerindeki tişörtü çıkartmaya çalışınca hayıflanarak bir adım geri çekildiğinde Lizge küveti dolduruyordu. İki kız da perişan vaziyetteydi ve olan bitene bir türlü inanamıyordu.

“Of tamam, bir dur ya! Ben çıkartırım, zaten yandım!” Bir çırpıda tişörtünü çıkartıp attığında mor renkli sporcu atletiyile kaldı. Alisya’nın da Lizge’ye yardım ettiğini görünce hınzırca gülümseyip arkasındaki kapıyı açarak banyodan çıktığında dağınık saçlarıyla beraber koridorda parmak uçlarına basa basa koşuyordu.

“Polen? Polen!”

Kıkırdayarak adımlarını hızlandırıp Kenan’ın odasına girdiğinde onu sırtı dönük vaziyette telefonda konuşurken yakalamıştı. Arkasında oluşan hareketlenmeyle kapıya döndüğünde gördükleri karşısında hazırlıksız olduğu için öylece kalmıştı.

Ardından sertçe yutkunup kulağında tuttuğu telefonu yavaşça indir-diğinde kızın karnına inen bakışları açıldı ve ateşe değmişçesine geri çekilerek hızla gözlerine çıktı.

“Yok artık! Yoksa!” Alisya’nın koridordan gelen korku dolu sesiyle kıkırdayarak arkasını dönüp kapıyı kilitlediğinde anahtar elinde kalmıştı.

“Seni sonra arayacağım.” Kurt bakışlı komiseri ahizenin ardındaki kişiye tısladıktan sonra telefonu yavaşça kapattığında Polen’in enerjisi onu gördükçe katlanarak artıyordu. Avuçlarını sıkarak kollarını yanlarına doğru kaldırdığında bakışları öfke doluydu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi tehlikeli bir tınıyla.

“Uu...” Podyumdaki gibi yavaşça yürüyerek birkaç adım ötesinde kaldı. “Ayının inine giriyorum, ne oldu komiserim, korkuttum mu?”

Söylediklerini duyunca dudaklarını öfkeyle bastırıp sertçe yutkunmuştu. “Dışarı çık.”

Kafasını yavaşça onaylamaz anlamda salladığında muzip çocuklar gibiydi. “Hayır!”

“Çık dedim!” deyip eline uzanmaya çalışınca tepkileri kızı daha da arsızlaştırıp eğlendirmişti. “Hayır! Çıkmayacağım!”

“İnanmıyorum Polen! Gerçekten de Kenan komiserin odasına mı girdin?” Kapıyı açmaya çalışınca kilitli olduğunu görünce gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. “Ne oluyor be? Bu kapı neden kilitli?” Ahşap kapıyı zorlamaya başladığında Alisya’nın korkudan aklı çıkacaktı.

“Ben kilitledim Alisya! Buraya gelemesiniz.” Polen kakhaha attığında işleri iyice zorlaştırıyordu. Alisya tüm bu olanları Korkut duyacak diye adeta üç buçuk atıyorken kafayı yemek üzereydi. Polen’in aşağıdakilere karşı da zor durumda kalmasını istemiyordu.

“Ver şu anahtarı!” Tekrardan kızın üzerine doğru atılınca Kenan onu odanın içerisinde kovalıyordu. Polen konsolun önündeki sandalyeyi çekip arkasına saklandığında Kenan avına yaklaşan yabancı hayvanlar gibi yavaşladı ve dikkatle hamlesini bekledi.

O sırada aşağıda bir hareketlenme olduğunu işiten Alisya’nın eli ayağı birbirine dolanarak Lizge’ye baktı. “Ne olur onları oyala, Polen’i odadan çıkartana kadar buraya gelmesinler.”

“Tek başıma durduramam ki! Bana yardım et, bir şeyler uydurup oturmalarını sağladıktan sonra çıkarsın.”

Alisya ağlamaklı ifadesiyle kapıya baktığında Polen’i ne olursa olsun odada yalnız bırakmak istemiyordu. Ama hızlıca düşünmesi lazımdı.

“Komiserim aşağıya gidip hemen geliyoruz. Sizin nasıl bir insan olduğunuzu biliyorum ancak Polen’in saçının teline bile dokunursanız iki elim yakanızda olur, haberiniz olsun. Sizi mahvederim! Polen’i bir an önce odadan çıkartın!”

Sanki adamın odasına dalıp onu fütursuzca taciz etmeye çalışan kendi arkadaşı değilmiş gibi tehditler savurarak aşağıya indiğinde içi içini yiyordu.

“Alisya’yı dinlemek zorunda değilsin,” dedi Polen kur yaparak.

Kenan’ın sıkılmaktan çenesi kasılmıştı, dişlerini sertçe birbirine bastırarak gözlerini yumup çenesini sıvazladığında sinirliydi çünkü kız bu sefer yatağın tepesine çıkmıştı.

“İn oradan.”

“Haayur!”

Derin bir soluk alıp hiddetle peşinden yatağa çıktığında onun atik hareketiyle korkarak cıglık atmış, ardından da kakhahalara boğularak kaçmaya çalışmıştı.

Kenan ellerini yakalayarak anahtarı almaya çalıştığında ikisi de sürekli hareket halinde olduğu için ve aynı zamanda da kıza yanlış bir şekilde

dokunmamak için onu yakalayamıyordu. Üzerinde sadece kısa atleti olduğuğundan dolayı beline özellikle dokunmuyordu.

Polen dengesini kaybedip düşecekken arkasındaki duvara savrulduğunda Kenan da hemen önünde kalmıştı. Nefes nefese birbirlerine bakmayı sürdürdüklerinde ikisi de yorulmuştu.

“Şimdi ne yapacaksın?” deyip kızı kolundan tutarak duvara sabitledi, diğer elinden yakalayacakken Polen anahtarı hızlıca atletinin arasına attığında Kenan’ın suratı kaskatı kesilmişti.

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı ve muzip ifadesiyle şakıdı. “Asıl sen şimdi ne yapacaksın?”

Kenan anahtarı nereye attığını bilse de kafasını bir kez dahi indirip kızın göğüslerine bakmamıştı. Başını yavaşça onaylar anlamda sallayarak kolunu bıraktı ve tek seferde tişörtünü çıkartıp çıplak kaldı.

“Bana kapıyı kırmaktan başka çare bırakmadın.” Ardından tişörtünü tek seferde kızın başından geçirip giyindirdiğinde iradesi karşısında Polen’in bakışları mümkünmüş gibi daha da parlamıştı.

O sıra olmayan aklıyla bile Kenan’a hayran kalmadan edemiyordu. Kenan karşısından gidecekken kollarından tutup onu durdurduğunda her ne kadar Polen’in yanında kalmak istemese de koyu gözlerine bakmadan edememişti.

Polen iki gözüne de sırasıyla doyasıya bakıyorken midesi kasılıyor, içi içine sığmıyordu. Suratındaki sıcaklamayla beraber kalbi ağzına kadar geldiğinde fısıldadı.

“Çok güvenlisin...” Kızın bebeksi suratına baktığı her saniye daha da mühürleniyorken sertçe yutkundüğünde Polen hayranlıkla devam etti. “Gerçek olup olmadığımı anlamakta güçlük çekiyorum,” deyip elini yanına atacakken Kenan suratını geri çekti. Az önceki şımarıklığı buhar olup gittiğinde durgunlaşmıştı.

“Güvende kalmak istiyorsan benden uzak dur Vitrin Süsü.”

Ardından kendini geri çekerek yataktan incekken Polen’in de birden hareketlenmesiyle beraber afallayarak dengesini kaybetmesi bir oldu.

Beraber yatağa düştüklerinde çattığı kaşlarıyla beraber göğsüne düşen kıza bakmasıyla içinden hararetli bir küfür savurarak onu devirmesi

bir oldu. Ellerini başının kenarlarına koyarak koyu gözlerine daldığında üstünde dursa da bedenlerinin arasına bıraktığı mesafe sayesinde temas hâlinde değillerdi.

Ellerini başının kenarlarına koyarak koyu gözlerine daldı, az önce yır-tıcı bir kaplan gibi oradan oraya atlayan kızın sarı saçları dağınık örtünün üzerinde dans edercesine hareketli kalmışken süt dökmüş kedi gibi ona bakıyordu.

Adamı bu açıdan izliyorken öylesine azamet sahibi olduğunu görüyordu ki önceki dalgacı hâlimden eser kalmamıştı.

Ellerini çenesinin altında yumruk yaparak birleştirdiğinde suçlu çocuklar gibi ona bakıyorken dayanamadı ve hıçkırdı.

Onun bu hâline gözlerini kısarak bakan adam kafasını aşağıya doğru eğdiğindeyse kız ... Tekrardan hıçkırmıştı!

“Ne oldu Vitrin Süsü?” dedi genzinden gelen erkeksi sesiyle ve fısıldayarak devam etti. “Az önceki cesaretin nereye gitti?” Kafasını hafifçe yana eğdiğinde Polen göğsünün üzerinde kalan parmaklarını sıkıyor, nefes dahi alamıyordu.

“Korkuyorsun,” dedi iki kara göze de sırasıyla bakarak. Kafasını diğer tarafa doğru yatırdı ve gözlerine daha da yakından baktığında ikisi de birbirinin temiz kokusunu net bir şekilde alabiliyordu.

“Komiserim...” dedi Polen içine kaçan sesiyle beraber, resmen kedi gibi miyavlamıştı. Ardından yavaşça tişörtünü açmadan atletinin içinden anahtarı çıkartıp aldığı anda göğsünün üzerinde tutuyordu.

“Komiserim mi?” Kaşlarını yavaşça yukarı doğru kaldırdı. “Kenan’a ne oldu?” Son derece erkeksi tınısıyla beraber kızla nazikçe konuşmaya devam ettiğinde Polen neye uğradığını şaşırmıştı.

Aklı tam anlamıyla yerine gelmese bile o kadar çok deliliğe vurup kahkaha atmıştı ki zihni bulanıyordu. Hangisinin gerçek, hangisinin hayal olduğunu anlayamadan karıştıyordu. Cevap vermeyince devam etti.

“Az önceki yaramaz kıza ne oldu?” Kafasını diğer yana yatırarak kızın bakışlarını kaçırmamasını erkeksi ifadesiyle izlerken yanağındaki dalgalanmaya engel olamadı.

“Özür dilerim...” dedi Polen güçlkle. Sesi çatallaşmıştı.

Kenan yakıcı bakışlarını kızdan ayırmadan sordu. “Bir daha yapacak mısın?”

Sertçe yutkunduğunda duvarlara bakıyordu. “Bir daha yapmayacağım.” Ardından hıçkırdı.

Kenan suratını biraz daha yaklaştırdığında Polen’in göğsü hiddetle inip kalkıyor, bakışları titriyordu. Parmaklarını daha fazla sıkarak çarşafların arasında iyice küçük kaldığında kalbi ağzında atıyordu.

“Korkuyorsun...” dedi Kenan ve tekrardan kızın titreyen mimiklerine bakarak yaklaşmaya devam etti. Önce kaşlarına, ardından burnunun ucuna baktıktan sonra gözlerine daldığında Polen’in dili damağı tutuldu.

“Çünkü artık az önceki kadar güvende olmadığını biliyorsun.”

Suratını kızı doğru yaklaştırdığı an artık her şey için çok geçti.

Devam edecek...

Sevgili Polen, sen benim içimdeki varlığını bildiğim,
kaleme dökülene kadar bu kadar yoğun olduğundan
bihaber olduğum coşkulu bir renktin.

İşte şimdi zihnimden kâğıtlara döküldün yaprak
yaprak...

Vitrin Süsü'nü yazarken benden desteğini
esirgemeyen, içimdeki rengin yoğunluğunu hissettiren
yakınlarıma teşekkür ediyorum.

Bu kitap, içindeki o ısıltılı rengi bulmak, yaşamak
isteyenler için...

Sevgilerle,

Şule

